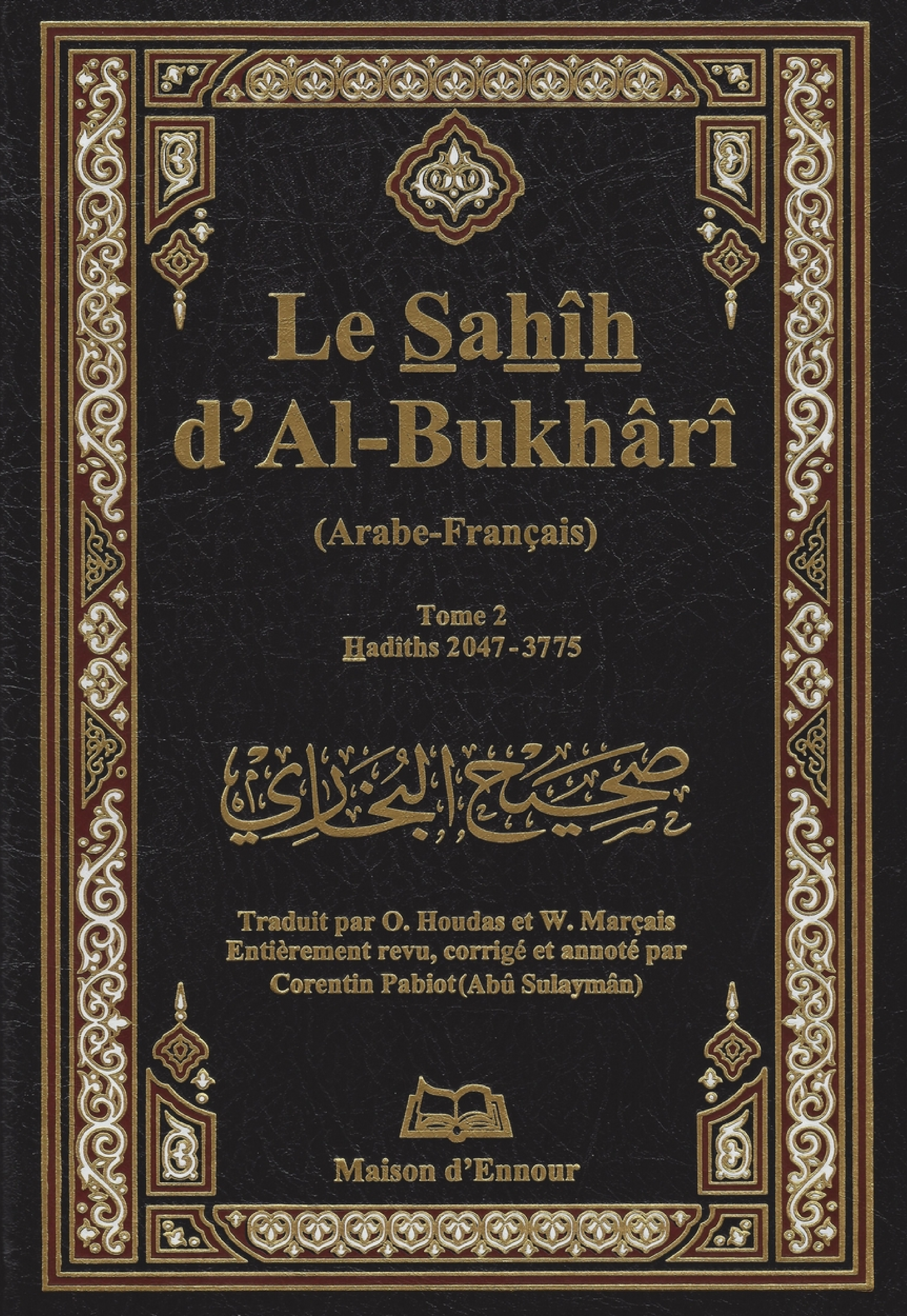

Le Sahîh d'Al-Bukhârî

(Arabe-Français)

Tome 2
Hadîths 2047 - 3775

صحيح البخاري

Traduit par O. Houdas et W. Marçais
Entièrement revu, corrigé et annoté par
Corentin Pabiot (Abû Sulaymân)

Maison d'Ennour

صحيح البخاري

Le Sahîh d'al-Bukhâry

Le Sahîh d'al-Bukhâry

Les hadîth authentiques
établis par
le grand traditionniste
l'Imam Abu Abdullah
Muhammad ben Ismail
Al - Bukhâry
(m. 256. h)

Traduit par
Harkat Ahmed

Volume II

Al-Maktaba Al-A'sriyyah
Beyrouth - Saida

صحيح البخاري

تأليف

الإمام الحافظ أبي عبد الله محمد بن إسماعيل البخاري

"المتوفى سنة ٢٥٦هـ"

مراجعة وضبط وفهرسة

الشيخ محمد علي القطب   الشيخ هشام البخاري

المجلد الثاني

المكتبة العصرية
صيدا - بيروت

طبعة جديدة

الطبعة الثالثة

١٤٢٤هـ -2003 م

Nouvelle édition
troisième édition
1424 de l'héjir - 2003 a.c.

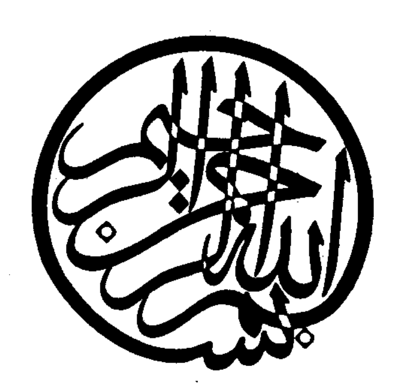
ISBN 9953 - 432-76-7

Compagnie fils Charif - Al Ansary — Impression édition distribution

Librairie Al Assriyah Pour impremerie et édition
Maison d'édition Al .Namouzajieh
Imprimerie Al- Assriyah

Beyrouth - B.P. 11/8355 T.F. 009611655015
Saida - B.P 221 LIBAN T.F. 009617 720317

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XIII. LES DEUX FÊTES

R. 1 - Sur les deux Fêtes et sur l'embellissement à leur occasion

948 - Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh: 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «'Umar vit qu'on vendait une tunique de brocart; il la prit et vint voir le Messager de Dieu (ç): "O Messager de Dieu! achète cette tunique pour t'en parer pendant la Fête et [la réception] des délégations! — Cela est l'habit de celui qui n'a aucune part du bonheur [de l'autre vie]."

«Après le passage d'une certaine période, le Messager de Dieu (ç) envoya à 'Umar une autre tunique de brocart. Et 'Umar de venir en l'emportant pour voir le Messager de Dieu (ç) et lui dire: "O Messager de Dieu! tu as dit que cela est l'habit de celui qui n'a aucune part [du bonheur de l'autre vie]! Et malgré cela tu m'envois cette tunique? — Soit que tu la vendes, lui répondit le Messager de Dieu (ç), soit que tu en tires profit."»

R. 2 - Sur le fait de jouer avec des lances ou des boucliers le jour de la Fête

949 - 'Â'icha dit: «Le Messager de Dieu (ç) entra chez moi et trouva deux femmes esclaves en train de chanter sur la bataille de Bu'âth. Il s'allongea sur la couche et tourna le visage. Mais en arrivant, Abu Bakr me rudoya et s'écria: "Les chants du diable chez le Prophète (ç)!" Et le Messager de Dieu (ç) se retourna vers lui et lui dit: "Laisse-les!" Toutefois, après qu'il s'était rendormi, je leur fis signe et elles sortirent.

950 - «Cela se passait en un jour de Fête. Des hommes noirs étaient en train de jouer avec des boucliers et des lances. Et soit que c'était moi qui fit la demande, soit que c'était le Prophète (ç) qui me dit tout seul: "Tu veux voir? — Oui,

بسم الله الرحمن الرحيم

١٣ ـ كتاب العيدين

١ ـ باب: في الْعِيدَيْنِ وَالتَّجَمُّلِ فِيهِما

٩٤٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ قَالَ: أَخَذَ عُمَرُ جُبَّةً مِنْ إِسْتَبْرَقٍ تُبَاعُ في السُّوقِ، فَأَخَذَهَا فَأَتَى رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ٱبْتَعْ هٰذِهِ تَجَمَّلْ بِهَا لِلْعِيدِ وَالْوُفُودِ، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِنَّمَا هٰذِهِ لِبَاسُ مَنْ لاَ خَلاَقَ لَهُ». فَلَبِثَ عُمَرُ ما شاءَ ٱللهُ أَنْ يَلْبَثَ، ثُمَّ أَرْسَلَ إِلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِجُبَّةِ دِيبَاجٍ، فَأَقْبَلَ بِهَا عُمَرُ، فَأَتَى بِهَا رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّكَ قُلْتَ «إِنَّمَا هٰذِهِ لِبَاسُ مَنْ لاَ خَلاَقَ لَهُ». وَأَرْسَلْتَ إِلَيَّ بِهٰذِهِ الجُبَّةِ، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «تَبِيعُهَا، أَوْ تُصِيبُ بِهَا حاجَتَكَ».

٢ ـ باب: ٱلْحِرَابِ وَٱلدَّرَقِ يَوْمَ الْعِيدِ.

٩٤٩ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَمْرٌو: أَنَّ مُحَمَّدَ بْنَ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الأَسَدِيَّ حَدَّثَهُ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ قالَتْ: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَعِنْدِي جارِيَتَانِ، تُغَنِّيَانِ بِغِنَاءِ بُعَاثَ، فَٱضْطَجَعَ عَلَى الْفِرَاشِ وَحَوَّلَ وَجْهَهُ، وَدَخَلَ أَبُو بَكْرٍ فَٱنْتَهَرَنِي، وَقَالَ: مِزْمارَةُ الشَّيْطَانِ عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ، فَأَقْبَلَ عَلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ عَلَيْهِ السَّلاَمُ فَقَالَ: «دَعْهُمَا». فَلَمَّا غَفَلَ غَمَزْتُهُمَا فَخَرَجَتَا.

٩٥٠ ـ وَكانَ يَوْمَ عِيدٍ، يَلْعَبُ السُّودَانُ بِالدَّرَقِ وَٱلحِرَابِ، فَإِمَّا سَأَلْتُ النَّبِيَّ ﷺ، وَإِمَّا قَالَ:

répondis-je.'' Sur ce, il me mit derrière lui, ma joue contre la sienne, et dit: "Allez-y, ô béni 'Arfida[1]!" Mais une fois je m'en étais lassée [du spectacle], il me dit: "Cela te suffit? — Oui, répondis-je. — Eh bien! tu n'as qu'à partir."»

R. 3 - Sur la *sunna* suivie par les Musulmans pendant les deux Fêtes

951 - Al-Barâ' dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) prononcer un sermon en disant: "La première chose que nous faisons en notre jour-ci est la prière; après quoi, nous revenons pour faire le sacrifice. Celui qui agit ainsi a en fait suivi notre *sunna*."»

952 - 'Â'icha (r) dit: «Abu Bakr entra et trouva chez moi deux femmes esclaves ansarites qui étaient en train de chanter les poèmes qui avaient été dits, de part et d'autre, par les Ansars le jour de la bataille de Bu'âth.

«Elles n'étaient pas des chanteuses professionnelles, et pourtant Abu Bakr s'écria: "Des chants du diable dans la maison du Messager de Dieu (ç)!" Cela se passait en un jour de fête, d'où le Messager de Dieu (ç) lui dit: "O Abu Bakr! chaque peuple a [un jour] de fête et celui-ci est notre fête."»

R. 4 - Sur le fait de manger pendant la Fête de rupture du jeûne avant de sortir[2]...

953 - 'Anas dit: «Le Messager de Dieu (ç) ne sortait le matin [pour la prière] de la Fête de rupture du jeûne qu'après avoir mangé quelques dattes.»

* De Murajja' ben Rajâ', directement de 'Ubayd-ul-Lâh, directement de 'Anas qui rapporta que le nombre de ces dattes mangées par le Prophète (ç) était impair.

R. 5 - Sur le fait de manger le jour de la Fête du sacrifice

954 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) dit: "Celui qui immole avant la prière doit refaire [le sacrifice]!" Sur ce, un homme se leva et dit: "En ce jour on aime manger de la viande." Et il cita [la pauvreté] de quelques-uns de ses voisins. Il semblait que le Prophète (ç) confirma ces propos.

(1) On prétend que 'Arfida est l'ancêtre des Abyssins.

(2) Pour la prière de la Fête.

«تَشْتَهِينَ تَنْظُرِينَ». فَقُلْتُ: نَعَمْ، فَأَقَامَنِي وَرَاءَهُ، خَدِّي عَلَى خَدِّهِ، وَهُوَ يَقُولُ: «دُونَكُمْ يَا بَنِي أَرْفِدَةَ». حَتَّى إِذَا مَلِلْتُ، قَالَ: «حَسْبُكِ». قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: «فَاذْهَبِي».

٣ ـ باب: سُنَّةِ الْعِيدَيْنِ لِأَهْلِ الْإِسْلَامِ.

٩٥١ ـ حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي زُبَيْدٌ قَالَ: سَمِعْتُ الشَّعْبِيَّ، عَنِ الْبَرَاءِ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَخْطُبُ، فَقَالَ: «إِنَّ أَوَّلَ مَا نَبْدَأُ مِنْ يَوْمِنَا هٰذَا أَنْ نُصَلِّيَ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ، فَمَنْ فَعَلَ، فَقَدْ أَصَابَ سُنَّتَنَا».

٩٥٢ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ أَبُو بَكْرٍ، وَعِنْدِي جَارِيَتَانِ مِنْ جَوَارِي الْأَنْصَارِ، تُغَنِّيَانِ بِمَا تَقَاوَلَتِ الْأَنْصَارُ يَوْمَ بُعَاثَ، قَالَتْ: وَلَيْسَتَا بِمُغَنِّيَتَيْنِ، فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: أَمَزَامِيرُ الشَّيْطَانِ فِي بَيْتِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ؟ وَذٰلِكَ فِي يَوْمِ عِيدٍ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «يَا أَبَا بَكْرٍ، إِنَّ لِكُلِّ قَوْمٍ عِيداً، وَهٰذَا عِيدُنَا».

٤ ـ باب: الْأَكْلِ يَوْمَ الْفِطْرِ قَبْلَ الْخُرُوجِ.

٩٥٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ أَبِي بَكْرِ بْنِ أَنَسٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَا يَغْدُو يَوْمَ الْفِطْرِ حَتَّى يَأْكُلَ تَمَرَاتٍ. وَقَالَ مُرَجَّأُ بْنُ رَجَاءٍ: حَدَّثَنِي عُبَيْدُ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَنَسٌ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: وَيَأْكُلُهُنَّ وِتْراً.

٥ ـ باب: الْأَكْلِ يَوْمَ النَّحْرِ.

٩٥٤ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ ذَبَحَ قَبْلَ الصَّلَاةِ فَلْيُعِدْ». فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: هٰذَا يَوْمٌ يُشْتَهَى فِيهِ اللَّحْمُ،

«Puis l'homme reprit en disant: "J'ai un chevreau que j'aime plus que deux brebis grasses..." Le Prophète (ç) lui accorda donc ce qu'il demandait, mais je ne sais pas si cela s'appliquait aussi pour les autres ou pas.»[1]

955 - Barâ' ben 'Azib (r) dit: «Le jour de la Fête du sacrifice, le Prophète (ç) nous fit un sermon après la prière. Il dit: "Celui qui fait notre prière et immole selon notre méthode aura fait le rite [de la Fête]. Cependant, celui qui fait le sacrifice avant la prière [de la Fête] n'a pas bien accompli le rite." Eh Abu Burda ben Nagâr — l'oncle maternel d'al-Barâ — de dire: "O Messager de Dieu! je viens d'immoler ma berbis avant la prière; c'est que je savais que ce jour est un jour de manger et de boire et j'ai voulu égorger tout d'abord dans ma maison ma brebis. En effet, je l'ai égorgée puis j'ai mangé avant de venir faire la prière. — Ta brebis, répondit le Prophète, est une brebis de viande. — O Messager de Dieu! nous avons chez nous un chevreau [d'un an révolu] et que je préfère plus que deux brebis. Est-ce le fait de le sacrifier me dispensera... — Oui, mais cela ne dispensera aucune personne après toi."»

R. 6 - Sur le fait de sortir vers un *muṣalla* sans minbar

956 - Abu Sa'îd al-Khudry: «Les jours des Fêtes de la rupture du jeûne et du scrifice, le Messager de Dieu (ç) sortait au *muṣalla*. La première chose qu'il y faisait était la prière. Après quoi, il se tournait et se tenait debout en face des fidèles qui étaient encore assis dans leurs rangs. Il les exhortait, leur faisait des recommandations et leur donnait des ordres. De plus, s'il voulait entreprendre une expédition ou ordonner une chose, il le faisait. Après quoi, il se retirait.

«Les Musulmans restèrent à respecter cela jusqu'au jour où je sortai avec Marwân — il était le gouverneur de Médine — durant la Fête du sacrifice ou de la rupture du jeûne. En arrivant au *muṣalla*, je vis un minbar qui a été fabriqué auparavant par Kathîr ben aṣ-Ṣalt. Marwân voulut y monter avant de faire la prière [de la Fête]; je le retins alors par son vêtement mais il me tira aussi et monta sur le minbar avant la prière. Je lui dis: "Par Dieu! vous avez tout changé! — Abu Sa'îd! répliqua Marwân, ce que tu sais n'est plus d'usage. — Ce que je sais vaut mieux que ce que je ne sais pas. — Mais les gens ne resteraient pas pour nous écouter après la prière, c'est pour cela que j'ai fait le sermon avant la prière."»

(1) Pour plus de clarté, voir le *hadîth* suivant.

وَذَكَرَ مِنْ جِيرَانِهِ، فَكَأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَدَّقَهُ، قَالَ: وَعِنْدِي جَذَعَةٌ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ شَاتَيْ لَحْمٍ، فَرَخَّصَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ، فَلاَ أَدْرِي: أَبَلَغَتِ الرُّخْصَةُ مَنْ سِوَاهُ أَمْ لاَ.

٩٥٥ ـ حَدَّثنا عُثْمانُ قَالَ: حَدَّثَنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عازِبٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، قَالَ: خَطَبَنَا النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ الأَضْحى بَعْدَ الصَّلاَةِ، فَقَالَ: «مَنْ صَلَّى صَلاَتَنَا، وَنَسَكَ نُسُكَنَا، فَقَدْ أَصَابَ النسُكَ، وَمَنْ نَسَكَ قَبْلَ الصَّلاَةِ، فَإِنَّهُ قَبْلَ الصَّلاَةِ وَلاَ نُسُكَ لَهُ». فَقَالَ أَبُو بُرْدَةَ بْنُ نِيَارٍ، خالُ الْبَرَاءِ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، فَإِنِّي نَسَكْتُ شَاتِي قَبْلَ الصَّلاَةِ، وعَرَفْتُ أَنَّ الْيَوْمَ يَوْمُ أَكْلٍ وَشُرْبٍ، وَأَحْبَبْتُ أَنْ تَكُونَ شَاتِي أَوَّلَ ما يُذْبَحُ في بَيْتِي، فَذَبَحْتُ شَاتِي وَتَغَدَّيْتُ قَبْلَ أَنْ آتِيَ الصَّلاَةَ، قَالَ: «شَاتُكَ شَاةُ لَحْمٍ». قَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، فَإِنَّ عِنْدَنَا عَنَاقاً لَنَا جَذَعَةً، هِيَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ شَاتَيْنِ، أَفَتَجْزِي عَنِّي؟ قَالَ: «نَعَمْ، وَلَنْ تَجْزِيَ عَنْ أَحَدٍ بَعْدَكَ».

٦ ـ باب: الخُرُوجِ إِلَى المُصَلَّى بِغَيْرِ مِنْبَرٍ.

٩٥٦ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي زَيْدٌ، عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي سَرْحٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ قَالَ: كانَ رَسولُ ٱللهِ ﷺ يَخْرُجُ يَوْمَ الْفِطْرِ وَالأَضْحى إِلَى المُصَلَّى، فَأَوَّلُ شَيْءٍ يَبْدَأُ بِهِ الصَّلاَةُ، ثُمَّ يَنْصَرِفُ، فَيَقُومُ مُقَابِلَ النَّاسِ، وَالنَّاسُ جُلوسٌ عَلَى صُفُوفِهِمْ ـ فَيَعِظُهُمْ وَيُوصِيهِمْ وَيَأْمُرُهُمْ: فَإِنْ كانَ يُرِيدُ أَنْ يَقْطَعَ بَعْثاً قَطَعَهُ، أَوْ يَأْمُرَ بِشَيْءٍ أَمَرَ بِهِ، ثُمَّ يَنْصَرِفُ.

قَالَ أَبُو سَعِيدٍ: فَلَمْ يَزَلِ النَّاسُ عَلَى ذٰلِكَ حَتَّى خَرَجْتُ مَعَ مَرْوَانَ ـ وَهُوَ أَمِيرُ المَدِينَةِ ـ في أَضْحًى أَوْ فِطْرٍ، فَلَمَّا أَتَيْنَا المُصَلَّى، إِذَا مِنْبَرٌ بَنَاهُ كَثِيرُ بْنُ الصَّلْتِ، فَإِذَا مَرْوانُ يُرِيدُ أَنْ يَرْتَقِيَهُ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّيَ، فَجَبَذْتُ بِثَوْبِهِ، فَجَبَذَنِي، فَٱرْتَفَعَ فَخَطَبَ قَبْلَ الصَّلاَةِ، فَقُلْتُ لَهُ: غَيَّرْتُمْ وَٱللهِ، فَقَالَ: أَبَا سَعِيدٍ، قَدْ ذَهَبَ ما تَعْلَمُ، فَقُلْتُ: ما أَعْلَمُ وَٱللهِ خَيْرٌ مِمَّا لاَ أَعْلَمُ، فَقَالَ: إِنَّ النَّاسَ لَمْ يَكُونُوا يَجْلِسُونَ لَنَا بَعْدَ الصَّلاَةِ، فَجَعَلْتُهَا قَبْلَ الصَّلاَةِ.

R. 7 - Sur le fait de partir vers la prière de l]a Fête à pied ou en monture. Et sur la prière avant le sermon sans *'adhân* ni *'iqâma*

957 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Pendant la Fête du sacrifice et celle de rupture du jeûne, le Messager de Dieu (ç) commençait tout d'abord par la prière puis passait au sermon.

958 - D'après ibn Jurayj, 'Aṭâ' rapporte que Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Le Prophète (ç) sortit le jour de la Fête de la rupture du jeûne, commença par la prière puis fit le sermon.»

[Avec le même *isnâd,* ibn Jurayj dit]:

959 - «'Aṭâ' m'a rapporté qu'ibn 'Abbâs envoya dire à ibn az-Zubayr au début de la prestation du serment d'allégeance qu'on lui avait présenté: [Sache] qu'on ne faisait pas de *'adhân* pour la prière de la Fête de la rupture du jeûne et que le sermon se faisait après la prière.»

960 - «'Aṭâ', m'a rapporté qu'ibn 'Abbâs et Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dirent: On ne faisait de *'adhân* ni pour la prière de la Fête de rupture de jeûne, ni pour la prière de la Fête de sacrifice.»

961 - «'Aṭâ' rapporta avoir entendu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dire: "Le Prophète (ç) se leva et commença par la prière [de la Fête]. Après quoi, il fit un sermon aux fidèles. Ayant terminé, il descendit... Il s'adressa ensuite aux femmes à qui il fit des exhortations en s'appuyant sur la main de Bilâl qui avait alors étendu son vêtement afin que les femmes y jetassent leurs aumônes."

«Je dis alors à 'Aṭâ': "Crois-tu aujourd'hui que l'imam, après avoir terminé [le sermon de le Fête], doit venir aux femmes et leur adresser des exhortations? — Les imâms doivent faire cela! répondit 'Aṭâ', et pourquoi veux-tu qu'ils ne le fassent pas?"»

R. 8 - Sur le sermon après la prière de la Fête

962 - Selon Ṭâwûs, ibn 'Abbâs dit: «J'ai assité à [la prière de] la Fête avec le Messager de Dieu (ç), Abu Bakr, 'Umar et 'Uthmân (r) et tous priaient avant le sermon.»

٧ - بابُ: المَشْيِ وَالرُّكُوبِ إِلَى الْعِيدِ وَالصَّلَاةِ قَبْلَ الخُطْبَةِ بِغَيْرِ أَذَانٍ وَلَا إِقامَةٍ.

٩٥٧ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثنا أَنَسٌ، عَنْ عُبَيْدِ اللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ كانَ يُصلِّي فِي الأَضْحَى وَالْفِطْرِ، ثُمَّ يَخْطُبُ بَعْدَ الصَّلَاةِ.

٩٥٨ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامٌ: أَنَّ ٱبْنَ جُرَيْجٍ أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: سَمِعْتُهُ يَقُولُ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ يَوْمَ الْفِطْرِ، فَبَدَأَ بِالصَّلَاةِ قَبْلَ الْخُطْبَةِ.

٩٥٩ - قَالَ: وَأَخْبَرَنِي عَطَاءٌ: أَنَّ ٱبْنَ عَبَّاسٍ أَرْسَلَ إِلَى ٱبْنِ الزُّبَيْرِ، في أَوَّلِ ما بُويِعَ لَهُ: إِنَّهُ لَمْ يَكُنْ يُؤَذَّنُ بِالصَّـلَاةِ يَوْمَ الْفِطْرِ، وإِنَّمَا الخُطْبَةُ بَعْدَ الصَّلَاةِ.

٩٦٠ - وَأَخْبَرَنِي عَطَاءٌ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، وَعَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ قَالَا: لَمْ يَكُنْ يُؤَذَّنُ يَوْمَ الْفِطْرِ وَلَا يَوْمَ الأَضْحى.

٩٦١ - وَعَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: سَمِعْتُهُ يَقُولُ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ قامَ فَبَدَأَ بِالصَّلَاةِ، ثُمَّ خَطَبَ النَّاسَ بَعْدُ، فَلَمَّا فَرَغَ نَبِيُّ اللهِ ﷺ نَزَلَ، فَأَتَى النِّسَاءَ فَذَكَّرَهُنَّ، وَهُوَ يَتَوَكَّأُ عَلَى يَدِ بِلَالٍ، وَبِلَالٌ بَاسِطٌ ثَوْبَهُ، يُلْقِي فِيهِ النِّسَاءُ صَدَقَةً. قُلْتُ لِعَطَاءٍ: أَتَرَى حَقًّا عَلَى الإِمامِ الآنَ أَنْ يَأْتِيَ النِّسَاءَ فَيُذَكِّرَهُنَّ حِينَ يَفْرُغُ؟ قَالَ: إِنَّ ذٰلِكَ لَحَقٌّ عَلَيْهِمْ، وَما لَهُمْ أَنْ لَا يَفْعَلُوا؟.

٨ - باب: الخُطْبَةِ بَعْدَ الْعِيدِ.

٩٦٢ - حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي الحَسَنُ بْنُ مُسْلِمٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: شَهِدْتُ الْعِيدَ مَعَ رَسُولِ اللهِ ﷺ وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ وَعُثْمانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ، فَكُلُّهُمْ كانُوا يُصَلُّونَ قَبْلَ الخُطْبَةِ.

963 - D'après Nâfi', ibn 'Umar dit: «Le Messager de Dieu (ç), Abu Bakr et 'Umar (r) faisaient la prière des deux Fêtes avant le sermon.»

964 - D'après Sa'îd ben Jubayr, ibn 'Abbâs [dit]: Le jour de la Fête de rupture du jeûne, le Prophète (ç) fit deux *rak'a*. Et il ne pria ni avant ni après elles. Après quoi, il vint aux femmes avec Bilâl et leur recommanda de faire l'aumône. Et elles de s'exécuter; quelques-unes lançaient leurs boucles et leurs colliers.

965 - Al-Barâ' ben 'Âzib dit: «Le Prophète (ç) dit: "La première chose par laquelle nous commençons en ce jour-ci est la prière; après quoi, nous retournons... et nous faisons le sacrifice. Celui qui fait cela a suivi notre *sunna*. Quant à celui qui fait le sacrifice avant la prière, il n'a en réalité présenté que de la viande aux siens. Cela n'a rien à voir avec le rite [de la Fête]."

«Un homme des Ansars appelé Abu Burda ben Niyâr demanda alors: "O Messager de Dieu! J'ai fait le sacrifice [avant la prière] mais j'ai un chevreau d'un an révolu qui est mieux qu'une bête âgée... — Eh bien! égorge-le à la place [de la bête immolée], mais cela ne peut suffire pour — ou: dispenser — quiconque après toi."»

R. 9 - Sur la réprobation de porter les armes pendant la Fête et dans le territoire sacré

* Al-Hasan: On a interdit aux premiers Musulmans de porter les armes pendant un jour de Fête, exception faite du cas où ils craignaient [l'attaque] d'un ennemi.

966 - Sa'îd ben Jubayr dit: «J'étais avec ibn 'Umar lorsque la pointe d'une lance le toucha au pied et qui resta accroché à l'étrier. Je descendis alors [de cheval] et la retirai. Cela se passait à Mina. Mis au courant de l'incident, al-Hajjâj vint visiter ibn 'Umar et lui dit: "Si seulement nous savions celui qui t'a blessé! — C'est toi qui m'as blessé, répliqua ibn 'Umar. — Et comment! — [Parce que tu as donné l'ordre] de porter les armes dans un jour où l'on ne les portait pas; tu as fait introduire les armes dans le territoire sacré bien qu'elles n'y pénétraient pas."»

967 - D'après 'Isḥâq ben Sa'îd ben 'Amrû ben Sa'îd ben Al-'Âṣ, son père dit: «J'étais chez ibn 'Umar lorsque al-Ḥajjâj y entra et dit: "Comment est la chose? — Bien, répondit ibn 'Umar. — Qui est-ce qui t'a blessé? — C'est celui qui a donné l'ordre de porter les armes en un jour où il n'est pas licite de les porter." Il faisait allusion à al-Ḥajjâj.»

٩٦٣ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو أُسَامَةَ قَالَ: حَدَّثَنا عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، يُصَلُّونَ الْعِيدَيْنِ قَبْلَ الخُطْبَةِ.

٩٦٤ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ عَدِيِّ بْنِ ثَابِتٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى يَوْمَ الفِطْرِ رَكْعَتَيْنِ، لَمْ يُصَلِّ قَبْلَهَا وَلاَ بَعْدَهَا، ثُمَّ أَتَى النِّسَاءَ وَمَعَهُ بِلاَلٌ، فَأَمَرَهُنَّ بالصَّدَقَةِ، فَجَعَلْنَ يُلْقِينَ، تُلْقِي المَرْأَةُ خُرْصَهَا وَسِخَابَهَا.

٩٦٥ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا زُبَيْدٌ قَالَ: سَمِعْتُ الشَّعْبِيَّ، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عازِبٍ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ أَوَّلَ ما نَبْدَأُ في يَوْمِنَا هٰذَا أَنْ نُصَلِّيَ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ، فَمَنْ فَعَلَ ذٰلِكَ فَقَدْ أَصَابَ سُنَّتَنَا، وَمَنْ نَحَرَ قَبْلَ الصَّلاَةِ، فَإِنَّمَا هُوَ لَحْمٌ قَدَّمَهُ لِأَهْلِهِ، لَيْسَ مِنَ النُّسُكِ في شَيْءٍ». فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصارِ، يُقَالُ لَهُ أَبُو بُرْدَةَ بْنُ نِيَارٍ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ذَبَحْتُ، وَعِنْدِي جَذَعَةٌ خَيْرٌ مِنْ مُسِنَّةٍ، فَقَالَ: «ٱجْعَلْهُ مَكانَهُ، وَلَنْ تُوفِيَ ـ أَوْ تَجْزِيَ ـ عَنْ أَحَدٍ بَعْدَكَ».

٩ ـ باب: مَا يُكْرَهُ مِنْ حَمْلِ السِّلاَحِ في الْعِيدِ وَالحَرَمِ.

وَقَالَ الحَسَنُ: نُهُوا أَنْ يَحْمِلُوا السِّلاَحَ يَوْمَ عِيدٍ، إِلَّا أَنْ يَخافُوا عَدُوًّا.

٩٦٦ ـ حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ بْنُ يَحْيىٰ، أَبُو السُّكَيْنِ، قَالَ: حَدَّثَنا الْمُحَارِبِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سُوقَةَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ قَالَ: كُنْتُ مَعَ ٱبْنِ عُمَرَ، حِينَ أَصَابَهُ سِنَانُ الرُّمْحِ في أَخْمَصِ قَدَمِهِ، فَلَزِقَتْ قَدَمُهُ بالرِّكَابِ، فَنَزَلْتُ فَنَزَعْتُهَا ـ وَذٰلِكَ بِمِنىً ـ فَبَلَغَ الحَجَّاجَ، فَجعَلَ يَعُودُهُ، فَقَالَ الحَجَّاجُ: لَوْ نَعْلَمُ مَنْ أَصَابَكَ؟ فَقَالَ ٱبْنُ عُمَرَ: أَنْتَ أَصَبْتَنِي، قَالَ: وَكَيْفَ؟ قَالَ: حَمَلْتَ السِّلاَحَ في يَوْمٍ لَمْ يَكُنْ يُحْمَلُ فِيهِ، وَأَدْخَلْتَ السِّلاَحَ الحَرَمَ، وَلَمْ يَكُنِ السِّلاَحُ يُدْخَلُ الحَرَمَ.

٩٦٧ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يَعْقُوبَ قَالَ: حَدَّثَنِي إِسْحٰقُ بْنُ سَعِيدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ سَعِيدِ بْنِ الْعَاصِ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: دَخَلَ الحَجَّاجُ عَلَى ٱبْنِ عُمَرَ وَأَنَا عِنْدَهُ، فَقَالَ: كَيْفَ هُوَ؟ فَقَالَ: صَالِحٌ، فَقَالَ: مَنْ أَصَابَكَ؟ قَالَ: أَصَابَنِي مَنْ أَمَرَ بِحَمْلِ السِّلاَحِ، في يَوْمٍ لاَ يَحِلُّ فِيهِ حَمْلُهُ، يَعْنِي الحَجَّاجَ.

R. 10 - Sur le fait d'aller tôt à la prière de la Fête

* 'Abd-ul-Lâh ben Busr: Nous la[1] terminions à cette heure même, c'est-à-dire au moment où la prière surérogatoire n'est plus réprouvée[2].

968 - Barâ' dit: «Le jour de la Fête de sacrifice, le Prophète (ç) nous fit un sermon et dit: "La première chose par laquelle nous commençons en notre jour-ci est la prière; après quoi, nous rentrons et nous ferons le sacrifice. Celui qui fait cela aura respecté notre *sunna*. Quant à celui qui sacrifie avant qu'il ne prie, il n'a en fait que procuré de la viande aux siens; et cela n'aura rien à voir avec le rite [de la Fête]." Et mon oncle maternel, Abu Burda ben Niyâr, de se lever et dire: "O Messager de Dieu! je viens d'égorger avant de prier, mais j'ai un chevreau d'un an révolu et qui est mieux qu'un animal âgé... — Eh bien! dit le Prophète, fais de sorte qu'il soit à la place de la victime (ou: égorge-le, dit-il), mais après ton cas, le chevreau d'une année révolue ne peut dispenser aucune personne."»

R. 11 - Sur les actes de dévotion dans les jours de Tachrîq

* Ibn 'Abbâs: Rappelez le nom de Dieu en des jours bien connus[3]. C'est-à-dire les dix premiers jours [de *dhi-l-hijja*]. Quant aux "jours dénombrés"[4], ce sont les jours de Tachrîq.

* Ibn 'Umar et Abu Hurayra sortaint au souk pendant les dix permiers jours [de *dhi-l-hijja*] et prononçaient le *tekbîr*. Les gens le prononçaient derrière eux.

* Muḥammad ben 'Ali prononça le *tekbîr* après la prière surérogatoire.

969 - D'après ibn 'Abbâs, le Prophète (ç) dit: «Les actes de dévotion, pendant les dix [premiers] jours [de *dhi-l-hijja*], ne sont pas mieux que ceux de ces jours[5]. — Pas même le combat [pour la cause de Dieu]! demandèrent les présents. — Pas même le combat [pour la cause de Dieu], sauf s'il s'agit d'un homme qui sort en exposant [au danger] sa vie et ses biens et qui ne revient avec aucune chose.»

---

(1) La prière de la Fête.
(2) Dans le texte: au moment du *tesbîḥ*.
(3) Allusion au verset 28, *al-Ḥajj*.
(4) Allusion au verset 203 de la sourate d'*al-Baqara*.
(5) C.-à-d. les jours de Tachrîq.

١٠ ـ باب: التَّبْكِيرِ إِلَى الْعِيدِ.

وَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ بُسْرٍ: إِنْ كُنَّا فَرَغْنَا في هٰذِهِ السَّاعَةِ، وَذٰلِكَ حِينَ التَّسْبِيحِ.

٩٦٨ ـ حَدَّثَنا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ زُبَيْدٍ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنِ الْبَرَاءِ قَالَ: خَطَبَنَا النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ النَّحْرِ قَالَ: «إِنَّ أَوَّلَ ما نَبْدَأُ بِهِ في يَوْمِنَا هٰذَا أَنْ نُصَلِّيَ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ، فَمَنْ فَعَلَ ذٰلِكَ فَقَدْ أَصَابَ سُنَّتَنَا، وَمَنْ ذَبَحَ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّيَ فَإِنَّمَا هُوَ لَحْمٌ عَجَّلَهُ لِأَهْلِهِ، لَيْسَ مِنَ النُّسُكِ في شَيْءٍ». فَقَامَ خَالِي أَبُو بُرْدَةَ بْنُ نِيَارٍ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَنَا ذَبَحْتُ قَبْلَ أَنْ أُصَلِّيَ، وَعِنْدِي جَذَعَةٌ خَيْرٌ مِنْ مُسِنَّةٍ، قَالَ: «ٱجْعَلْهَا مَكَانَهَا ـ أَوْ قَالَ: ٱذْبَحْهَا ـ وَلَنْ تَجْزِيَ جَذَعَةٌ عَنْ أَحَدٍ بَعْدَكَ».

١١ ـ باب: فَضْلِ الْعَمَلِ في أَيَّامِ التَّشْرِيقِ.

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: وَٱذْكُرُوا ٱللهَ في أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ: أَيَّامُ الْعَشْرِ، وَالأَيَّامُ المَعْدُودَاتُ: أَيَّامُ التَّشْرِيقِ. وَكَانَ ٱبْنُ عُمَرَ، وَأَبُو هُرَيْرَةَ: يَخْرُجَانِ إِلَى السُّوقِ في أَيَّامِ الْعَشْرِ، يُكَبِّرَانِ وَيُكَبِّرُ النَّاسُ بِتَكْبِيرِهِمَا. وَكَبَّرَ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ خَلْفَ النَّافِلَةِ.

٩٦٩ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَرْعَرَةَ قَالَ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ سُلَيْمانَ، عَنْ مُسْلِمٍ الْبَطِينِ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «ما الْعَمَلُ في أَيَّامِ الْعَشْرِ أَفْضَلَ مِنَ الْعَمَلِ في هٰذِهِ». قَالُوا: وَلَا ٱلْجِهَادُ؟ قَالَ: «وَلَا ٱلْجِهَادُ، إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ يُخَاطِرُ بِنَفْسِهِ وَمالِهِ، فَلَمْ يَرْجِعْ بِشَيْءٍ».

R. 12 - Sur le *tekbîr* durant les jours de Mina et en partant le matin vers 'Arafa

* 'Umar (r) prononçait le *tekbîr* dans sa tente à Mina. En l'entendant, ceux qui étaient dans la mosquée ou dans les souks le prononçaient aussi jusqu'à ce que Mina fût secoué.

* Ibn 'Umar prononçait le *tekbîr* pendant les mêmes jours. Il le faisait après les prières, sur son lit, dans sa tente, dans son assemblée et en marchant.

* Maymûna prononçait le *tekbîr* le jour [de la Fête] du sacrifice.

* Les femmes prononçaient le *tekbîr* derrière 'Abân ben 'Uthmân, 'Umar ben 'Uthmân et 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz, et ce durant les nuits de Tachrîq et avec les hommes dans la mosquée.

970 - Muḥammad ben Abu Bakr ath-Thaqafy dit: «Un matin, étant en route, de Mina à 'Arafât, j'interrogeai 'Anas sur la *talbiya*: "Comment la faisiez-vous du temps du Prophète (ç)? — Quelques-uns, répondit-il, prononçaient la *talbiya*; d'autres le *tekbîr*, et aucun ne recevait de reproches.»

971 - Um 'Atiyya dit: «On nous ordonnait de sortir le jour de la Fête. Nous faisions même sortir les jeunes vierges de leurs appartements et aussi les femmes qui avaient leurs menstrues.

«Elles restaient derrière les fidèles en prononçant leurs *tekbîr* et en faisant leurs invocations. En fait, ils espéraient [tous] être bénis et purifiés [des péchés] en ce jour-là.»

R. 13 - Sur le fait de prier devant une lance le jour de la Fête

972 - Ibn 'Umar: Le jour de la Rupture du jeûne et celui du Sacrifice, on plantait une lance devant le Prophète (ç) qui priait ensuite.

R. 14 - Sur le fait de prendre une pique ou une lance devant l'imâm le jour de la Fête

973 - Ibn 'Umar dit: «Le Prophète (ç) sortait vers le *muṣalla;* on prenait une pique et on la plantait au *muṣalla*, devant lui. Il priait en se mettant en face d'elle.»

١٢ ـ باب: التَّكْبِيرِ أَيَّامَ مِنًى، وَإِذَا غَدَا إِلَى عَرَفَةَ

وَكانَ عُمَرُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يُكَبِّرُ في قُبَّتِهِ بِمِنًى، فَيَسْمَعُهُ أَهْلُ المَسْجِدِ فَيُكَبِّرُونَ، وَيُكَبِّرُ أَهْلُ الأَسْوَاقِ حَتَّى تَرْتَجَّ مِنًى تَكْبِيراً. وَكانَ آبْنُ عُمَرَ يُكَبِّرُ بِمِنًى تِلْكَ الأَيَّامَ، وَخَلْفَ الصَّلَوَاتِ، وَعَلَى فِرَاشِهِ، وَفِي فُسْطَاطِهِ وَمَجْلِسِهِ وَمَمْشَاهُ، تِلْكَ الأَيَّامَ جَمِيعاً. وَكَانَتْ مَيْمُونَةُ تُكَبِّرُ يَوْمَ النَّحْرِ، وَكَانَ النِّسَاءُ يُكَبِّرْنَ خَلْفَ أَبَانَ بْنِ عُثْمانَ وَعُمَرَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ، لَيَالِيَ التَّشْرِيقِ، مَعَ الرِّجالِ فِي المَسْجِدِ.

٩٧٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مالِكُ بْنُ أَنَسٍ قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ الثَّقَفِيُّ قَالَ: سَأَلْتُ أَنساً ـ وَنَحْنُ غادِيانِ مِنْ مِنًى إِلَى عَرَفَاتٍ ـ عَنِ التَّلْبِيَةِ: كَيْفَ كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ؟ قَالَ: كانَ يُلَبِّي المُلَبِّي لَا يُنْكَرُ عَلَيْهِ، وَيُكَبِّرُ المُكَبِّرُ فَلَا يُنْكَرُ عَلَيْهِ.

٩٧١ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ عَاصِمٍ، عَنْ حَفْصَةَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: كُنَّا نُؤْمَرُ أَنْ نَخْرُجَ يَوْمَ الْعِيدِ، حَتَّى نُخْرِجَ الْبِكْرَ مِنْ خِدْرِهَا، حَتَّى نُخْرِجَ الحُيَّضَ، فَيَكُنَّ خَلْفَ النَّاسِ، فَيُكَبِّرْنَ بِتَكْبِيرِهِمْ، وَيَدْعُونَ بِدُعائِهِمْ، يَرْجُونَ بَرَكَةَ ذٰلِكَ الْيَوْمِ وَطُهْرَتَهُ.

١٣ ـ باب: الصَّلَاةِ إِلَى الحَرْبَةِ يَوْمَ الْعِيدِ.

٩٧٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ آللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ تُرْكَزُ الحَرْبَةُ قُدَّامَهُ، يَوْمَ الْفِطْرِ وَالنَّحْرِ، ثُمَّ يُصَلِّي.

١٤ ـ باب: حَمْلِ الْعَنَزَةِ أَوِ الحَرْبَةِ بَيْنَ يَدَيِ الْإِمامِ يَوْمَ الْعِيدِ

٩٧٣ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثَنا الْوَلِيدُ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو عَمْرٍو قَالَ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَغْدُو إِلَى المُصَلَّى، وَالْعَنَزَةُ بَيْنَ يَدَيْهِ تُحْمَلُ، وَتُنْصَبُ بِالمُصَلَّى بَيْنَ يَدَيْهِ، فَيُصَلِّي إِلَيْهَا.

R. 15 - Sur le fait que les femmes — y compris celles qui ont leurs menstrues — se rendent au *muṣalla* [le jour de la Fête]

974 - Um 'Aṭiyya dit: «On nous donna l'ordre de faire sortir [pour la prière de la Fête] les filles nubiles et celles qui gardent leurs appartements...»

* 'Ayyûb a rapporté de Ḥafṣa un *ḥadîth* similaire mais il a ajouté qu'elle avait dit: «... les filles nubiles et celles qui gardent leurs appartements. Pour les femmes qui ont leurs menstrues, elles doivent rester à l'écart du *muṣalla*.»

R. 16 - Sur le fait que les enfants se rendent au *muṣalla*

975 - 'Abd-ar-Raḥmân dit: «J'ai entendu ibn 'Abbâs dire: "Je sortis avec le Prophète (ç) en un jour de Rupture [de jeûne] ou de Sacrifice. Il pria puis fit le sermon. Après quoi, il s'adressa aux femmes, leur fit des exhortations, leur rappela [le bien] et leur commanda de faire l'aumôme."»

R. 17 - Sur le fait que l'imam se met en face des fidèles pendant le sermon de la Fête

* Abu Sa'îd: Le Prophète (ç) se leva et se mit en face des fidèles...

976 - Al-Barâ' dit: «Le jour de la Fête de sacrifice, le Prophète (ç) se rendit à al-Baqî'. Il pria deux *rak'a* puis se retourna vers nous et dit: "Le premier rite qu'on doit faire ce jour est la prière puis nous devrons retourner et faire le sacrifice. Celui qui fait cela est en concordance avec notre *sunna*. Quant à celui qui sacrifie avant [la prière], il a en fait hâté à présenter [de la viande] aux siens; mais cela n'a rien à voir avec le rite [de la Fête]." Et un homme de se lever et dire: "O Messager de Dieu! je viens d'égorger [avant la prière] mais j'ai un chevreau d'une année révolue mieux qu'un animal âgé... — Egorge-le, répondit le Prophète. Mais cela ne peut dispenser aucune personne après toi."»

R. 18 - Sur le repère qu'on met dans le *muṣalla*

977 - 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Âbis dit: «J'ai entendu qu'on disait à ibn 'Abbâs: "As-tu assisté à [la prière de] la Fête avec le Prophète (ç)? — Oui, répondit-il, et si

١٥ ـ باب: خُرُوجِ النِّسَاءِ وَالحُيَّضِ إِلَى المُصَلَّى.

٩٧٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: أُمِرْنَا أَنْ نُخْرِجَ الْعَوَاتِقَ وَذَوَاتِ الخُدُورِ.

وَعَنْ أَيُّوبَ، عَنْ حَفْصَةَ بِنَحْوِهِ، وَزَادَ في حَدِيثِ حَفْصَةَ: قَالَ ـ أَوْ قالَتِ ـ : الْعَوَاتِقَ وَذَوَاتِ الخُدُورِ، وَيَعْتَزِلْنَ الحُيَّضُ المُصَلَّى.

١٦ ـ باب: خُرُوجِ الصِّبْيَانِ إِلَى المُصَلَّى.

٩٧٥ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَبَّاسٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَ: سَمِعْتُ ٱبْنَ عَبَّاسٍ قَالَ: خَرَجْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ يَوْمَ فِطْرٍ أَوْ أَضْحَى، فَصَلَّى ثُمَّ خَطَبَ، ثُمَّ أَتَى النِّسَاءَ، فَوَعَظَهُنَّ وَذَكَّرَهُنَّ وَأَمَرَهُنَّ بالصَّدَقَةِ.

١٧ ـ باب: ٱسْتِقْبَالِ الإِمامِ النَّاسَ في خُطْبَةِ الْعِيدِ.

قَالَ أَبُو سَعِيدٍ: قَامَ النَّبِيُّ ﷺ مُقَابِلَ النَّاسِ.

٩٧٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ طَلْحَةَ، عَنْ زُبَيْدٍ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنِ الْبَرَاءِ قَالَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ أَضْحَى إِلَى الْبَقِيعِ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْنَا بِوَجْهِهِ، وَقَالَ: «إِنَّ أَوَّلَ نُسُكِنَا في يَوْمِنَا هٰذَا أَنْ نَبْدَأَ بِالصَّلَاةِ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ، فَمَنْ فَعَلَ ذٰلِكَ فَقَدْ وَافَقَ سُنَّتَنَا، وَمَنْ ذَبَحَ قَبْلَ ذٰلِكَ فَإِنَّمَا هُوَ شَيْءٌ عَجَّلَهُ لِأَهْلِهِ، لَيْسَ مِنَ النُّسُكِ في شَيْءٍ». فَقَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنِّي ذَبَحْتُ، وَعِنْدِي جَذَعَةٌ خَيْرٌ مِنْ مُسِنَّةٍ؟ قَالَ: «ٱذْبَحْهَا، وَلَا تَفِي عَنْ أَحَدٍ بَعْدَكَ».

١٨ ـ باب: الْعَلَمِ الَّذِي بِالمُصَلَّى.

٩٧٧ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا يَحْيَى، عَنْ سُفْيَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ عابِسٍ قَالَ: سَمِعْتُ ٱبْنَ عَبَّاسٍ قِيلَ لَهُ: أَشَهِدْتَ الْعِيدَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ؟ قَالَ: نَعَمْ، وَلَوْلَا

ce n'était mon jeune âge, je n'aurais pu assister... Le Prophète se rendit près du repère qui se trouvait à côté de la maison de Kathîr ben as-Ṣalt, pria, fit un sermon puis s'en alla vers les femmes; il était avec Bilâl.

«"Il les exhorta, leur rappela [le bien] et leur ordonna de faire l'aumône. En effet, je les vis approcher les mains du vêtement de Bilâl en y jetant [ce qu'elles donnaient comme aumône]. Après cela, le Prophète revint chez lui avec Bilâl."»

R. 19 - Sur l'exhortation à l'adresse des femmes le jour de la Fête

978 - D'après ibn Jurayj, 'Aṭâ' dit: «J'ai entendu Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dire: "Le jour de la Fête de rupture du jeûne, le Prophète (ç) se leva et commença par la prière; après quoi, il fit le sermon. Ayant terminé le sermon, il descendit..., se dirigea vers les femmes et leur rappela [le bien] tout en s'appuyant sur la main de Bilâl. Celui-ci avait déjà étendu son vêtement sur lequel les femmes jetaient leurs aumônes."»

Ibn Jurayj: «Je dis à 'Atâ': "S'agissait-il de la *zakât* de la Fête de rupture du jêune, — Non, répondit-il, c'était des aumônes qu'elles faisaient elles-mêmes. En voyant l'une d'elles lancer son *fatakh*(1), les autres la suivaient et lançaient les leurs. — Crois-tu que l'imam doit venir chez elles et leur rappeler [le bien]? — C'est un devoir pour les imâm...; et pourquoi veux-tu qu'ils ne fassent pas cela!"»

979 - Ibn Jurayj: Al-Ḥasan ben Muslim m'a rapporté de Tâwûs qu'ibn 'Abbâs (r) avait dit: «J'ai assisté à la prière [de la Fête] de rupture du jeûne avec le Prophète (ç), Abu Bakr, 'Umar et 'Uthmân (r). Tous la priaient avant le sermon. Le sermon se faisait après.

«Pour le Prophète (ç), il se rendit [au *muṣalla*]... C'est comme si je suis en train de le voir maintenant. Il fit asseoir les [hommes après le sermon]; après quoi, il se mit à sillonner la foule et se rendit avec Bilâl auprès des femmes. Il récita: **Prophète quand des croyantes se présentent à toi pour faire allégeance**(2)...; puis, ayant terminé la récitation de ce verset, il leur dit: "Tenez-vous à cela?" Et une seule femme d'entre les présentes — Ḥasan n'a pas retenu son nom — de répondre: "Oui. — Faites donc l'aumône! reprit le Prophète." Sur ce, Bilâl étala son

(1) Le *fatakh* est soit la bague qui n'a pas de chaton, soit celle qui est bombée et grande, soit celle qu'on mettait dans les orteils durant la période Jahilite.

(2) *Al-Mumtaḥina*, 12.

مَكانِي مِنَ الصِّغَرِ ما شَهِدْتُهُ، حَتَّى أَتَى الْعَلَمَ الَّذِي عِنْدَ دَارِ كَثِيرِ بْنِ الصَّلْتِ، فَصَلَّى، ثُمَّ خَطَبَ، ثُمَّ أَتَى النِّسَاءَ، وَمَعَهُ بِلَالٌ، فَوَعَظَهُنَّ وَذَكَّرَهُنَّ وَأَمَرَهُنَّ بِالصَّدَقَة، فَرَأَيْتُهُنَّ يَهْوِينَ بِأَيْدِيهِنَّ، يَقْذِفْنَهُ فِي ثَوْبِ بِلَالٍ، ثُمَّ انْطَلَقَ هُوَ وَبِلَالٌ إِلَى بَيْتِهِ.

١٩ - باب: مَوْعِظَةِ الإمامِ النِّسَاءَ يَوْمَ الْعِيدِ.

٩٧٨ - حَدَّثَنِي إِسْحٰقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ نَصْرٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ ٱلرَّزَّاقِ قَالَ: حَدَّثَنا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: سَمِعْتُهُ يَقُولُ: قَامَ النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ الْفِطْرِ فَصَلَّى، فَبَدَأَ بِالصَّلَاةِ، ثُمَّ خَطَبَ، فَلَمَّا فَرَغَ نَزَلَ فَأَتَى النِّسَاءَ، فَذَكَّرَهُنَّ، وَهُوَ يَتَوَكَّأُ عَلَى يَدِ بِلَالٍ، وَبِلَالٌ بَاسِطٌ ثَوْبَهُ، يُلْقِي فِيهِ النِّسَاءُ الصَّدَقَةَ.

قُلْتُ لِعَطَاءٍ: زَكَاةَ يَوْمِ الْفِطْرِ؟ قَالَ: لَا، وَلٰكِنْ صَدَقَةً يَتَصَدَّقْنَ حِينَئِذٍ، تُلْقِي فَتَخَهَا، وَيُلْقِينَ. قُلْتُ: أَتَرَى حَقًّا عَلَى الْإِمَامِ ذٰلِكَ يَأْتِيهِنَّ وَيُذَكِّرُهُنَّ؟ قَالَ: إِنَّهُ لَحَقٌّ عَلَيْهِمْ، وَمَا لَهُمْ لَا يَفْعَلُونَهُ؟

٩٧٩ - قَالَ ٱبْنُ جُرَيْجٍ: وَأَخْبَرَنِي الْحَسَنُ بْنُ مُسْلِمٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: شَهِدْتُ الْفِطْرَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ وَعُثْمَانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ، يُصَلُّونَهَا قَبْلَ الْخُطْبَةِ، ثُمَّ يُخْطَبُ بَعْدُ، خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَيْهِ حِينَ يُجْلِسُ بِيَدِهِ، ثُمَّ أَقْبَلَ يَشُقُّهُمْ، حَتَّى جَاءَ النِّسَاءَ مَعَهُ بِلَالٌ، فَقَالَ: ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا جَآءَكَ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ يُبَايِعْنَكَ ﴾[1] ثُمَّ قَالَ حِينَ فَرَغَ مِنْهَا: «آنْتُنَّ عَلَى ذٰلِك». قَالَتِ ٱمْرَأَةٌ وَاحِدَةٌ مِنْهُنَّ - لَمْ يُجِبْهُ غَيْرُهَا - نَعَمْ. لَا يَدْرِي حَسَنٌ مَنْ هِيَ، قَالَ: «فَتَصَدَّقْنَ». فَبَسَطَ بِلَالٌ ثَوْبَهُ، ثُمَّ قَالَ: «هَلُمَّ، لَكُنَّ فِدَاءُ

(١) سورة الممتحنة: الآية ١٢.

vêtement et leur dit: "Venez! puissent mon père et ma mère être sacrifiés pour vous!" En effet, elles s'exécutèrent et se mirent à jeter des *fatakh* et des bagues dans les vêtements de Bilâl.»

R. 20 - Sur le cas où la femme n'a pas de voile le jour de la Fête

980 - Ḥafṣa bent Sirîn dit: «Nous interdisions à nos jeunes filles de sortir [à la prière] le jour de la Fête. Or, un jour arriva une femme et se rendit au château des béni Khalaf. Je vins la voir et elle me rapporta que l'époux de sa sœur avait fait, avec le Prophète, (ç) douze expéditions, que sa sœur était avec lui dans six de ces expéditions, qu'elle avait rapporté ceci: "Nous veillions sur les malades et nous soignions les blessés [pendant les combats]" et qu'elle avait aussi dit au Prophète: "O Messager de Dieu! y a-t-il du mal que l'une de nous ne sorte pas [pour la prière de la Fête] lorsqu'elle n'a pas de voile? — Que l'une de ses amies lui donne son voile et qu'elles assistent au bien et aux invocations des croyants!"

«A l'arrivée d'Um 'Aṭiyya je vins la voir et je lui dis: "As-tu entendu [le Prophète] parler de cela? — Oui, répondit-elle, puisse mon père [être sacrifié]...! (presqu'à chaque fois qu'elle parlait du Prophète, elle disait: *puisse mon père...*); il a dit: "Que sortent les filles nubiles qui gardent leurs appartements (ou: *les filles nubiles et celles qui gardent leurs appartements;* le doute vient de 'Ayyûb) et celles qui ont leurs menstrues! Mais celles-ci doivent rester à l'écart du *muṣalla*...! Qu'elles assistent au bien et aux invocations des croyants! — Celles qui ont leurs menstrues! — Oui, n'assistent-elles pas à [la Station de] 'Arafât? n'assistent-elles pas à ceci? n'assistent-elles pas à cela?"»

R. 21 - Sur le fait que les femmes qui ont leurs menstrues restent à l'écart du *muṣalla*

981 - Muḥammad dit: «Um 'Aṭiyya a dit: "On nous donna l'ordre de sortir [pour la prière de la Fête] et de faire sortir les femmes qui avaient leurs menstrues, les nubiles et les jeunes filles qui gardent leurs appartements (Ibn 'Awn: "ou: les filles nubiles qui gardent leurs appartements").

«"Celles qui avaient leurs menstrues étaient présentes avec les Musulmans et assistaient à leurs invocations. Toutefois, elles se tenaient à l'écart du *muṣalla*."»

أَبِي وَأُمِّي». فَيُلْقِينَ الْفَتَخَ وَالخَوَاتِيمَ في ثَوْبِ بِلَالٍ.

قَالَ عَبْدُ ٱلرَّزَّاقِ: الْفَتَخُ: الخَوَاتِيمُ العِظَامُ كانَتْ في الجَاهِلِيَّةِ.

٢٠ ـ باب: إِذَا لَمْ يَكُنْ لَهَا جِلْبَابٌ في العِيدِ.

٩٨٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنا أَيُّوبُ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ قالَتْ: كُنَّا نَمْنَعُ جَوَارِيَنا أَنْ يَخْرُجْنَ يَوْمَ الْعِيدِ، فَجَاءَتِ آمْرَأَةٌ، فَنَزَلَتْ قَصْرَ بَنِي خَلَفٍ، فَأَتَيْتُهَا، فَحَدَّثَتْ أَنَّ زَوْجَ أُخْتِهَا غَزَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ غَزْوَةً، فَكانَتْ أُخْتُهَا مَعَهُ في سِتِّ غَزَوَاتٍ، فَقَالَتْ: فَكُنَّا نَقُومُ عَلَى المَرْضَى وَنُدَاوِي الْكَلْمَى، فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، عَلَى إِحْدَانَا بَأْسٌ ـ إِذَا لَمْ يَكُنْ لَهَا جِلْبَابٌ ـ أَنْ لَا تَخْرُجَ؟ فَقَالَ: «لِتُلْبِسْهَا صَاحِبَتُهَا مِنْ جِلْبَابِهَا، فَلْيَشْهَدْنَ الْخَيْرَ وَدَعْوَةَ المُؤْمِنِينَ». قَالَتْ حَفْصَةُ: فَلَمَّا قَدِمَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ أَتَيْتُهَا فَسَأَلْتُهَا: أَسَمِعْتِ في كَذَا وَكَذَا؟ قَالَتْ: نَعَمْ بِأَبِي ـ وَقَلَّمَا ذَكَرَتِ النَّبِيَّ ﷺ إِلَّا قَالَتْ بِأَبِي ـ قَالَ: «لِيَخْرُجِ الْعَوَاتِقُ ذَوَاتُ الخُدُورِ ـ أَوْ قَالَ: الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الخُدُورِ، شكَّ أَيُّوبُ ـ وَالحُيَّضُ، وَيَعْتَزِلُ الحُيَّضُ المُصَلَّى، وَلْيَشْهَدْنَ الْخَيْرَ وَدَعْوَةَ المُؤْمِنِينَ». قَالَتْ: فَقُلْتُ لَهَا: آلحُيَّضُ؟ قَالَتْ: نَعَمْ، أَلَيْسَ الحَائِضُ تَشْهَدُ عَرَفاتٍ، وَتَشْهَدُ كَذَا، وَتَشْهَدُ كَذَا.

٢١ ـ باب: آعْتِزَالِ الحُيَّضِ المُصَلَّى.

٩٨١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنَا آبْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنِ آبْنِ عَوْنٍ، عَنْ مُحَمَّدٍ قَالَ: قَالَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ: أُمِرْنَا أَنْ نَخْرُجَ، فَنُخْرِجَ الحُيَّضَ، وَالْعَوَاتِقَ، وَذَوَاتِ الخُدُورِ. قَالَ آبْنُ عَوْنٍ: أَوِ الْعَوَاتِقَ ذَوَاتِ الخُدُورِ، فَأَمَّا الحُيَّضُ: فَيَشْهَدْنَ جَماعَةَ المُسْلِمِينَ وَدَعْوَتَهُمْ، وَيَعْتَزِلْنَ مُصَلَّاهُمْ.

R. 22 - Sur le naḥr[1] et le dhabḥ[2] au *muṣalla* le jour de l'Immolation

982 - Selon Nâfi', ibn 'Umar [dit]: Le Prophète (ç) faisait le *naḥr* — ou le *dhabḥ* — au *muṣalla.*

R. 23 - Sur les paroles de l'imam ou des fidèles pendant le sermon de la Fête. — Du cas où l'imam est interrogé sur une chose au moment où il fait le sermon

983 - Al-Barâ' ben 'Âzib dit: «Le jour de l'Immolation, le Prophète (ç) nous fit un sermon après la prière. Il dit: "Celui qui fait notre prière et immole selon notre manière a réalisé le rite [de la Fête]. Quant à celui qui immole avant la prière, il n'a [fait cela que pour] la viande de la brebis." Sur ce, Abu Burda ben Niyâr se leva et dit: "O Messager de Dieu! par Dieu! je viens d'immoler avant que je ne me rende à la prière et, en étant sûr que ce jour est un jour où l'on peut manger et boire, je me suis précipité à manger. J'ai même donné à manger aux miens et à mes voisins... — La brebis [que tu as immolée], répondit le Messager de Dieu (ç), n'est [valable que] par sa viande. — Mais j'ai un chevreau d'une année révolue qui est mieux que deux brebis de viande. Me dispensera–t-il [si je l'égorge]? — Oui, mais cela ne dispensera aucune personne après toi."»

984 - 'Anas ben Mâlik dit: Le jour de l'Immolation, le Messager de Dieu (ç) pria puis fit le sermon. Il donna l'ordre, à ceux qui avaient fait le sacrifice avant la prière, de refaire le sacrifice. Un homme des Anṣars se leva alors et dit: "O Messager des Dieu! j'ai de voisins qui sont démunis — ou: pauvres, dit-il — et je viens de faire le sacrifie avant la prière. Toutefois, j'ai un chevreau qui m'est plus cher que deux brebis de viande..." Sur ce, le Prophète (ç) lui donna la permission d'égorger ce chevreau...

985 - Jundab dit: «Le jour de l'Immolation, le Prophète (ç) pria, prononça le sermon puis fit le sacrifice et dit: "Celui qui a fait le sacrifice avant la prière, qu'il immole un deuxième animal à la place du premier! Et que celui qui n'a pas encore fait le sacrifice immole au nom de Dieu!"»

(1) et (2) Le *naḥr* est le fait d'égorger l'animal en portant l'outil à la clavicule, au bas du cou; tandis que le *dhabḥ* consiste à l'immoler en passant le couteau sur le cou.

٢٢ ـ باب: النَّحْرِ وَٱلذَّبْحِ يَوْمَ النَّحْرِ بِالمُصَلَّى.

٩٨٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثَنا اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي كَثِيرُ بْنُ فَرْقَدٍ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يَنْحَرُ ـ أَوْ يَذْبَحُ ـ بِالمُصَلَّى.

٢٣ ـ باب: كَلَامِ الْإِمامِ وَالنَّاسِ فِي خُطْبَةِ الْعِيدِ، وَإِذَا سُئِلَ الْإِمامُ عَنْ شَيْءٍ وَهُوَ يَخْطُبُ.

٩٨٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو الأَحْوَصِ قَالَ: حَدَّثَنا مَنْصُورُ بْنُ المُعْتَمِرِ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عازِبٍ قَالَ: خَطَبَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَوْمَ النَحْرِ بَعْدَ الصَّلاَةِ، فَقَالَ: «مَنْ صَلَّى صَلاَتَنَا، وَنَسَكَ نُسُكَنَا، فَقَدْ أَصَابَ النُّسُكَ، وَمَنْ نَسَكَ قَبْلَ ٱلصَّلاَةِ فَتِلْكَ شَاةُ لَحْمٍ». فَقَامَ أَبُو بُرْدَةَ بْنُ نِيَارٍ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، وَٱللهِ لَقَدْ نَسَكْتُ قَبْلَ أَنْ أَخْرُجَ إِلَى الصَّلاَةِ، وَعَرَفْتُ أَنَّ الْيَوْمَ يَوْمُ أَكْلٍ وَشُرْبٍ، فَتَعَجَّلْتُ وَأَكَلْتُ، وَأَطْعَمْتُ أَهْلِي وَجِيرَانِي. فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «تِلْكَ شَاةُ لَحْمٍ». قَالَ: فَإِنَّ عِنْدِي عَنَاقاً جَذَعَةً، هِيَ خَيْرٌ مِنْ شَاتَيْ لَحْمٍ، فَهَلْ تَجْزِي عَنِّي؟ قَالَ: «نَعَمْ، وَلَنْ تَجْزِيَ عَنْ أَحَدٍ بَعْدَكَ».

٩٨٤ ـ **حَدَّثَنَا** حامِدُ بْنُ عُمَرَ، عَنْ حَمَّادِ بْنِ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ: أَنَّ أَنَسَ ٱبْنَ مالِكٍ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ صَلَّى يَوْمَ النَّحْرِ، ثُمَّ خَطَبَ، فَأَمَرَ مَنْ ذَبَحَ قَبْلَ الصَّلاَةِ أَنْ يُعِيدَ ذَبْحَهُ، فَقَامَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ فَقَالَ: يا رَسُولَ ٱللهِ، جِيرَانٌ لِي ـ إِمَّا قَالَ: بِهِمْ خَصَاصَةٌ، وَإِمَّا قَالَ: فَقْرٌ ـ وَإِنِّي ذَبَحْتُ قَبْلَ الصَّلاَةِ، وَعِنْدِي عَنَاقٌ لِي، أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ شَاتَيْ لَحْمٍ، فَرَخَّصَ لَهُ فِيهَا.

٩٨٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُسْلِمٌ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ جُنْدَبٍ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ النَّحْرِ، ثُمَّ خَطَبَ، ثُمَّ ذَبَحَ، وَقَالَ: «مَنْ ذَبَحَ قَبْلَ أَنْ يُصَلِّيَ فَلْيَذْبَحْ أُخْرَى مَكانَهَا، وَمَنْ لَمْ يَذْبَحْ فَلْيَذْبَحْ بِٱسْمِ ٱللهِ».

R. 24 - Sur celui qui revient [de la prière] du jour de la Fête en prenant une route différente de celle de l'aller

986 - Jâbir dit: «Les jours de Fête, le Prophète (ç) prenait une route différente...»

* Rapporté aussi par Yûnus ben Muḥammad, et ce de Fulayḥ, de Sa'îd, d'Abu Hurayra. Mais le *ḥadîth* de Jâbir est plus authentique.

R. 25 - Si le fidèle manque [la prière de la Fête avec l'imâm], il fera deux *rak'a*

* Cela s'applique aussi aux femmes et à ceux qui restent dans leurs maisons ou dans leurs villages; car le Prophète (ç) a dit: "Ce [jour] est notre fête, nous, les gens de l'Islam."

* 'Anas ben Mâlik donnait l'ordre à son affranchi ibn Abu 'Utba, qui se trouvait à az-Zâwiya, de lui rassembler les siens et ses enfants. Il leur fit ensuite une prière et des *tekbîr* similaires à ceux qu'on fait en ville pendant la prière de la Fête.

* 'Atâ': Si le fidèle manque [la prière de] la Fête, il priera deux *rak'a.*

987 - 'Â'icha: Une fois, pendant les jours de Mina, Abu Bakra (r) entra chez 'Â'icha et y trouva deux femmes en train de tambouriner tandis que le Prophète (ç) était enveloppé dans son vêtement.

Abu Bakr les réprimanda mais le Prophète (ç) découvrit le visage et lui dit: "Laisse-les! ô Abu Bakr! ces jours de Mina sont des jours de fête."

988 - 'Â'icha dit aussi: «Le Prophète me couvrait tandis que je regardais les Abyssins qui étaient en train de jouer [avec leurs armes] dans la mosquée. 'Umar cria sur eux mais le Prophète (ç) lui dit: "Laisse-les!" puis s'adressa [aux Abyssins]: "Soyez sans crainte, béni 'Arfida!"».

R. 26 - Sur la prière avant et après [la prière de] la Fête

* Abu al-Mu'alla: J'ai entendu Sa'îd rapporter qu'ibn 'Abbâs avait réprouvé de faire la prière avant la prière de la Fête.

989 - D'après Sa'îd ben Jubayr, ibn 'Abbâs [dit]: Le jour de la Rupture du jeûne, le Prophète (ç) se rendit [au *muṣalla*] et fit deux *rak'a.* Il n'avait fait avant elles aucune prière, de même après elles. Enfin, Bilâl était avec lui.

٢٤ - باب: مَنْ خَالَفَ الطرِيقَ إِذَا رَجَعَ يَوْمَ الْعِيدِ.

٩٨٦ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو تُمَيْلَةَ، يَحْيىٰ بْنُ وَاضِحٍ، عَنْ فُلَيْحِ بْنِ سُلَيْمانَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الحَارِثِ، عَنْ جَابِرٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ، إِذَا كانَ يَوْمُ عِيدٍ، خَالَفَ الطَّرِيقَ.

تَابَعَهُ يُونُسُ بْنُ مُحَمَّدٍ، عَنْ فُلَيْحٍ، عَنْ سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، وَحَدِيثُ جَابِرٍ أَصَحُّ.

٢٥ - باب: إِذَا فَاتَهُ الْعِيدُ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ.

وَكَذٰلِكَ النِّسَاءُ، وَمَنْ كَانَ فِي الْبُيُوتِ وَالْقُرَى. لِقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «هٰذَا عِيدُنَا أَهْلَ الْإِسْلَامِ».

وَأَمَرَ أَنَسُ بْنُ مالِكٍ مَوْلَاهُمْ آبْنَ أَبِي عُتْبَةَ بِالزَّاوِيَةِ، فَجَمَعَ أَهْلَهُ وَبَنِيهِ، وَصَلَّى كَصَلَاةِ أَهْلِ الْمِصْرِ وَتَكْبِيرِهِمْ. وَقَالَ عِكْرِمَةُ: أَهْلُ السَّوَادِ يَجْتَمِعُونَ فِي الْعِيدِ، يُصَلُّونَ رَكْعَتَيْنِ، كما يَصْنَعُ الْإِمَامُ. وَقَالَ عَطَاءٌ: إِذَا فَاتَهُ الْعِيدُ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ.

٩٨٧ - حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ دَخَلَ عَلَيْهَا وَعِنْدَهَا جَارِيَتَانِ، فِي أَيَّامِ مِنًى، تُدَفِّفَانِ وَتَضْرِبانِ، وَالنَّبِيُّ ﷺ مُتَغَشٍّ بِثَوْبِهِ، فَٱنْتَهَرَهُمَا أَبُو بَكْرٍ، فَكَشَفَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ وَجْهِهِ، فَقَالَ: «دَعْهُمَا يَا أَبَا بَكْرٍ، فَإِنَّهَا أَيَّامُ عِيدٍ، وَتِلْكَ أَيَّامُ مِنًى».

٩٨٨ - وَقَالَتْ عائِشَةُ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَسْتُرُنِي، وَأَنَا أَنْظُرُ إِلَى الحَبَشَةِ، وَهُمْ يَلْعَبُونَ فِي المَسْجِدِ، فَزَجَرَهُمْ عمَرُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «دَعْهُمْ، أَمْناً بَنِي أَرْفِدَةَ». يَعْنِي مِنَ الْأَمْنِ.

٢٦ - باب: الصَّلَاةِ قَبْلَ الْعِيدِ وَبَعْدَهَا.

وَقَالَ أَبُو المُعَلَّى: سَمِعْتُ سَعِيداً، عَنْ آبْنِ عَبَّاسٍ: كَرِهَ الصَّلَاةَ قَبْلَ الْعِيدِ.

٩٨٩ - حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنِي عَدِيُّ بْنُ ثَابِتٍ قَالَ: سَمِعْتُ سَعِيدَ بْنَ جُبَيْرٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ يَوْمَ الْفِطْرِ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، لَمْ يُصَلِّ قَبْلَهَا وَلَا بَعْدَهَا، وَمَعَهُ بِلَالٌ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XIV. LE WITR[1]

R. 1 - De ce qui a été rapporté sur le *witr*

990 - Ibn 'Umar: Interrogé par un homme sur la prière de nuit, le Messager de Dieu (ç) répondit: "La prière de nuit se fait par paire de deux *rak'a*, et lorsque l'un de vous craint l'arrivée de l'heure de la prière du *ṣubḥ*, il fera alors une seule *rak'a* qui lui rendrait impair le nombre des *rak'a* qu'il aura faites."

991 - ... Nâfi': 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar prononçait le *teslîm* entre la [dernière] et les deux [premières] *rak'a* de la prière de *witr*, de sorte à donner quelques directives [à son domestique] pour quelques-unes de ses affaires.

992 - Ibn 'Abbâs rapporte avoir passé une nuit chez Maymuna — c'était sa tante maternelle.

«Je m'allongeai, dit ibn 'Abbâs, [en posant la tête] en travers de l'oreiller tandis que le Messager de Dieu (ç) et son épouse s'allongèrent... dans sa longueur. Le Prophète dormit presque jusqu'au milieu de la nuit puis se réveilla et se mit à se frotter le visage pour mieux se réveiller. Il récita ensuite dix versets de la sourate de 'Âl-'Imrân, se leva et prit une outre accrochée... Après quoi, il fit de parfaites ablutions mineures et se leva pour prier. Quant à moi, je fis comme lui et je me tins à ses côtés. Il posa alors sa main droite sur ma tête puis se mit à me toucher l'oreille.

«Il fit deux *rak'a*, puis deux *rak'a*, puis deux autres *rak'a*, ensuite deux *rak'a*, ajouta deux *rak'a* pour enfin terminer par deux *rak'a* et faire la prière du *witr*. Il s'allongea ensuite jusqu'au moment où arriva le muezzin. Il se leva alors de nouveau, fit deux autres *rak'a*, sortit et accomplit la prière du *ṣubḥ*.»

(1) Littérallement: *witr* veut dire *impair*. Mais ici il s'agit d'une prière à nombre impair (surtout un) de rak'a.

بسم الله الرحمن الرحيم

١٤ ـ كتاب الوتر

١ ـ باب: ما جَاءَ في الْوِتْرِ.

٩٩٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، وَعَبْدِ آللهِ بْنِ دِينارٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَجُلاً سَأَلَ رَسُولَ آللهِ ﷺ عَنْ صَلاَةِ اللَّيْلِ، فَقَالَ رَسُولُ آللهِ عَلَيْهِ السَّلاَمُ: «صَلاَةُ آللَّيْلِ مَثْنَى مَثْنَى، فَإِذَا خَشِيَ أَحَدُكُمُ الصُّبْحَ صَلَّى رَكْعَةً وَاحِدَةً، تُوتِرُ لَهُ ما قَدْ صَلَّى».

٩٩١ ـ وَعَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ كانَ يُسَلِّمُ بَيْنَ الرَّكْعَةِ وَالرَّكْعَتَيْنِ في الْوِتْرِ، حَتَّى يَأْمُرَ بِبَعْضِ حاجَتِهِ.

٩٩٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ مَخْرَمَةَ بْنِ سُلَيْمانَ، عنْ كُرَيْبٍ: أَنَّ آبْنَ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ بَاتَ عِنْدَ مَيْمُونَةَ ـ وَهِيَ خالَتُهُ ـ فَاضْطَجَعْتُ في عَرْضِ وِسَادَةٍ، وَآضْطَجَعَ رَسُولُ آللهِ ﷺ وَأَهْلُهُ في طُولِهَا، فَنَامَ حَتَّى آنْتَصَفَ اللَّيْلُ، أَوْ قَرِيباً مِنْهُ، فَآسْتَيْقَظَ يَمْسَحُ النَّوْمَ عَنْ وَجْهِهِ، ثُمَّ قَرَأَ عَشْرَ آياتٍ مِنْ آلِ عِمْرَانَ، ثُمَّ قَامَ رَسُولُ آللهِ ﷺ إِلَى شَنٍّ مُعَلَّقَةٍ، فَتَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ، ثُمَّ قامَ يُصَلِّي، فَصَنَعْتُ مِثْلَهُ، فَقُمْتُ إِلَى جَنْبِهِ، فَوَضَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى عَلَى رَأْسِي، وَأَخَذَ بِأُذُنِي يَفْتِلُهَا، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ أَوْتَرَ، ثُمَّ آضْطَجَعَ حَتَّى جاءَهُ الْمُؤَذِّنُ، فَقَامَ فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ خَرَجَ فَصَلَّى الصُّبْحَ.

993 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Le Prophète (ç) a dit: "La prière de nuit se fait deux par deux [*rak'a*]. Et si vous voulez quitter la prière faites une seule *rak'a* qui vous rend impair le nombre de *rak'a* que vous avez faites."»

... Al-Qâcim: Du temps que nous avons atteint, nous avons vu quelques personnes faire le *witr* avec trois *rak'a* [regroupées]. Or, [regrouper ou séparer les *rak'a*] sont valables, et j'espère qu'il n'y a aucun mal à cela.

994 - 'Â'icha: Le Messager de Dieu (ç) faisait onze *rak'a*... C'était sa prière — c'est-à-dire durant la nuit.

Son *sujûd* pendant cette prière durait le temps de la récitation de cinquante versets, c'est-à-dire avant de relever la tête. Il faisait en outre deux *rak'a* avant la prière du *fajr*; après quoi, il s'allongeait sur son côté droit jusqu'à l'arrivée du muezzin.

R. 2 - Sur les heures de la prière de *witr*

* Abu Hurayra: Le Prophète (ç) m'a recommandé de [toujours] faire la prière de *witr* avant de dormir.

995 - 'Anas ben Sirîn dit: «Je dis à ibn 'Umar: "Que dis-tu des deux *rak'a* avant la prière d'*al-ghadât*[1]: y dois-je allonger la récitation [du Coran]? — Le Prophète (ç), répondit ibn 'Umar, faisait durant la nuit deux après deux *rak'a* puis faisait la prière du *witr* avec une seule *rak'a*. Quant aux deux *rak'a* avant la prière d'*al-ghadât*, il les accomplissait comme si l'appel à ladite prière était sur le point de frapper ses oreilles."»

Hammâd: Cela veut dire qu'il les faisait rapidement.

996 - 'Â'icha dit: «Le Messager de Dieu (ç) a fait la prière du *witr* dans toutes les heures de la nuit. Son *witr* prenait fin au *sahar*[2].»

R. 3 - Le Prophète (ç) réveillait les siens pour [la [prière] de *witr*

996 - 'Â'icha dit: «Le Prophète (ç) priait tandis que je dormais allongée sur sa couche. En voulant faire le *witr*, il me réveillait et je le faisais également.»

---

(1) C.-à-d. la prière du *subh*.

(2) D'après el-Mâwardy, le *sahar* est le dernier sixième de la nuit mais d'après d'autres il commence dès la première lueur de l'aube.

٩٩٣ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيىٰ بْنُ سُلَيْمانَ قَالَ: حَدَّثَنِي ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو: أَنَّ عَبْدَ ٱلرَّحْمٰنِ بْنَ الْقَاسِمِ حَدَّثَهُ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ: «صَلاَةُ اللَّيْلِ مَثْنَى مَثْنَى، فَإِذَا أَرَدْتَ أَنْ تَنْصَرِفَ فَٱرْكَعْ رَكْعَةً تُوتِرُ لَكَ ما صَلَّيْتَ».

قَالَ الْقَاسِمُ: وَرَأَيْنَا أُنَاساً مُنْذُ أَدْرَكْنَا، يُوتِرُونَ بِثَلاَثٍ، وَإِنَّ كُلًّا لَوَاسِعٌ، أَرْجُو أَنْ لَا يَكُونَ بِشَيْءٍ مِنْهُ بَأْسٌ.

٩٩٤ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يُصَلِّي إِحْدَى عَشْرَةَ رَكْعَةً، كانَتْ تِلْكَ صَلاَتَهُ ـ تَعْنِي بِٱللَّيْلِ ـ فَيَسْجُدُ السَّجْدَةَ مِنْ ذٰلِكَ قَدْرَ ما يَقْرَأُ أَحَدُكُمْ خَمْسِينَ آيَةً، قَبْلَ أَنْ يَرْفَعَ رَأْسَهُ، وَيَرْكَعُ رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلاَةِ الْفَجْرِ، ثُمَّ يَضْطَجِعُ عَلَى شِقِّهِ الأَيْمَنِ، حَتَّى يَأْتِيَهُ الْمُؤَذِّنُ لِلصَّلاَةِ.

٢ ـ باب: سَاعَاتِ الْوِتْرِ.

قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: أَوْصَانِي النَّبِيُّ ﷺ بِالْوِتْرِ قَبْلَ النَّوْمِ.

٩٩٥ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ سِيرِينَ قَالَ: قُلْتُ لِابْنِ عُمَرَ: أَرَأَيْتَ الرَّكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلاَةِ الْغَدَاةِ، أُطِيلُ فِيهِمَا الْقِرَاءَةَ؟ فَقَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ مَثْنَى مَثْنَى، وَيُوتِرُ بِرَكْعَةٍ، وَيُصَلِّي الرَّكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلاَةِ الْغَدَاةِ، وكَأَنَّ الأَذَانَ بِأُذُنَيْهِ. قَالَ حَمَّادٌ: أَيْ سُرْعَةً.

٩٩٦ ـ **حَدَّثَنَا** عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبِي قَالَ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثَنِي مُسْلِمٌ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كُلَّ اللَّيْلِ أَوْتَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، وَٱنْتَهٰى وِتْرُهُ إِلَى السَّحَرِ.

٣ ـ باب: إِيقَاظِ النَّبِيِّ ﷺ أَهْلَهُ بِالْوِتْرِ.

٩٩٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا يَحْيىٰ قَالَ: حَدَّثَنا هِشَامٌ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي وَأَنَا رَاقِدَةٌ، مُعْتَرِضَةٌ عَلَى فِرَاشِهِ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يُوتِرَ أَيْقَظَنِي فَأَوْتَرْتُ.

R. 4 - Que la dernière prière du fidèle soit une prière *witr*

998 - D'après 'Abd-ul-Lâh, le Prophète (ç) dit: «Faites que votre dernière prière pendant la nuit soit une prière *witr*»

R. 5 - Sur la prière de *witr* sur le dos d'une bête

999 - Sa'îd ben Yasâr dit: «Etant avec 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar sur la route de la Mecque et craignant l'arrivée de l'heure de la prière du *ṣubḥ*, je descendis [de ma monture] faire la prière du *witr*. [L'ayant faite], je rattrapai 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar qui me dit: "Où étais-tu? — Craignant l'arrivée de l'heure du *ṣubḥ*, répondis-je, je suis descendu [de ma monture] pour faire la prière du *witr*. — N'as-tu pas dans le Messager de Dieu un bon parangon? — Certainement, j'en jure par Dieu! — Eh bien! Le Messager de Dieu (ç) faisait la prière du *witr* sur sa chamelle."»

R. 6 - Sur la prière de *witr* pendant le voyage

1000 - Ibn 'Umar dit: «Pendant ses voyages, le Prophète (ç) priait sur sa monture et suivant la direction que celle-ci prenait, et ce en faisant seulement des gestes pendant la prière de nuit. Mais cela ne s'applique pas aux prières obligatoires.

Enfin, il faisait aussi la prière de *witr* sur sa monture.»

R. 7 - Sur le qunût avant et après le ruku'

1001 - Muḥammad dit: «On interrogea 'Anas: "Est-ce que le Prophète (ç) a fait le *qunût* pendant la prière du *ṣubḥ*? — Oui, réponddit 'Anas. — L'a-t-il fait avant le *ruku'*? — [Non], après le *ruku'*, et durant une petite période seulement."»

1002 - 'Âṣim dit: «J'interrogeai 'Anas ben Mâlik sur le *qunût* et il me dit: "Le *qunût* se faisait [du vivant du Prophète]. — Avant ou après le *rukû'*? demandai-je. — Avant. — Mais Un tel m'a rapporté que tu avais dit après le *ruku'*! — Il a menti... Cependant, le Messager de Dieu (ç) ne fit le *qunût* après le rukû' que

٤ ـ باب: لِيَجْعَلْ آخِرَ صَلاَتِهِ وِتْراً.

٩٩٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ، عَنِ ٱلنَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ٱجْعَلُوا آخِرَ صَلاَتِكُمْ بِٱللَّيْلِ وِتْراً».

٥ ـ باب: الْوِتْرِ عَلَى ٱلدَّابَّةِ.

٩٩٩ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ أَبِي بَكْرِ بْنِ عُمَرَ بْنِ عَبْدِ ٱلرَّحْمٰنِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَسَارٍ أَنَّهُ قَالَ: كُنْتُ أَسِيرُ مَعَ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ بِطَرِيقِ مَكَّةَ، فَقَالَ سَعِيدٌ: فَلَمَّا خَشِيتُ الصُّبْحَ نَزَلْتُ فَأَوْتَرْتُ، ثُمَّ لَحِقْتُهُ، فَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ: أَيْنَ كُنْتَ؟ فَقُلْتُ: خَشِيتُ الصُّبْحَ فَنَزَلْتُ فَأَوْتَرْتُ، فَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ: أَلَيْسَ لَكَ في رَسُولِ ٱللهِ ﷺ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ؟ فَقُلْتُ: بَلَى وَٱللهِ، قَالَ: فَإِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يُوتِرُ عَلَى الْبَعِيرِ.

٦ ـ باب: الْوِتْرِ في السَّفَرِ.

١٠٠٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ بْنُ أَسْماءَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: كانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي في السَّفَرِ عَلَى رَاحِلَتِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ بِهِ، يُومِىءُ إِيمَاءً، صَلاَةَ ٱللَّيْلِ إِلاَّ الْفَرَائِضَ، وَيُوتِرُ عَلَى رَاحِلَتِهِ.

٧ ـ باب: الْقُنُوتِ قَبْلَ الرُّكُوعِ وَبَعْدَهُ.

١٠٠١ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ قَالَ: سُئِلَ أَنَسٌ: أَقَنَتَ النَّبِيُّ ﷺ في الصُّبْحِ؟ قَالَ: نَعَمْ. فَقِيلَ لَهُ: أَوَقَنَتَ قَبْلَ الرُّكُوعِ؟ قَالَ: بَعْدَ الرُّكُوعِ يَسِيراً.

١٠٠٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلْوَاحِدِ قَالَ: حَدَّثَنَا عَاصِمٌ قَالَ: سَأَلْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ عَنِ ٱلْقُنُوتِ، فَقَالَ: قَدْ كَانَ الْقُنُوتُ. قُلْتُ: قَبْلَ الرُّكُوعِ أَوْ بَعْدَهُ؟ قَالَ: قَبْلَهُ. قَالَ: فَإِنَّ فُلاَناً أَخْبَرَنِي عَنْكَ أَنَّكَ قُلْتَ بَعْدَ الرُّكُوعِ؟ فَقَالَ: كَذَبَ، إِنَّمَا قَنَتَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بَعْدَ

durant un mois; il envoya environ soixante-dix hommes, qu'on appelait les *Récitateurs,* à quelques polythéistes avec qui le Messager de Dieu (ç) avait conclu un pacte. [Mais ils assassinèrent les *Récitateurs*] d'où le Messager de Dieu (ç) resta tout un mois à faire le *qunût* en y priant Dieu contre eux."»

1003 - 'Anas dit: «Le Prophète (ç) resta tout un mois à faire le *qunût* en priant Dieu contre Ri'l et Dhakwân.»

1004 - D'après Abu Qilâba, 'Anas dit: «Le *qunût* se faisait pendant les prières du *maghrib* et du *fajr*.»

الرُّكُوعِ شَهْراً، أُرَاهُ كانَ بَعَثَ قَوْماً يُقَالُ لَهُمُ الْقُرَّاءُ، زُهَاءَ سَبْعِينَ رَجُلاً، إِلَى قَوْمٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ دُونَ أُولَئِكَ، وَكانَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ عَهْدٌ، فَقَنَتَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ شَهْراً يَدْعُو عَلَيْهِمْ.

١٠٠٣ ـ أَخْبَرَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ قَالَ: حَدَّثَنَا زَائِدَةُ، عَنِ التَّيْمِي، عَنْ أَبِي مِجْلَزٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَنَتَ النَّبِيُّ ﷺ شَهْراً، يَدْعُو عَلَى رِعْلٍ وَذَكْوَانَ.

١٠٠٤ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنا خالِدٌ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كانَ الْقُنُوتُ فِي الْمَغْرِبِ وَالْفَجْرِ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XV. LA DEMANDE DE L'EAU PENDANT LA SECHERESSE ('ISTISQA')

R. 1 - Sur l'*istisqâ'* et la sortie du Prophète (ç) [au muṣalla] pour l'*istisqâ'*

1005 - D'après 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel dit: «Le Prophète (ç) sortit [au *muṣalla* pour la prière] de l'*istisqâ'* en ayant retourné son manteau.»

R. 2 - Sur cette invocation du Prophète (ç): ... Fais qu'ils endurent des années similaires aux années de Joseph

1006 - Abu Hurayra: En relevant la tête de la dernière *rak'a*, le Prophète (ç) disait: "Seigneur! sauve 'Ayyâch ben Abu Rabî'a!... Seigneur! sauve Salama ben Hichâm!... Seigneur! sauve al-Walîd ben al-Walîd!... Seigneur! sauve les croyants qui sont opprimés!... Seigneur! que Ta terreur contre Muḍar soit grande!... Seigneur! fais que [leurs] années soient comme celles de Joseph!" Le Prophète (ç) dit aussi: "Que Dieu pardonne (*ghafara*) à *Ghifâr*! Quant à 'Aslam, que Dieu la préserve (*sâlamaha*)!"

* Ibn Abu az-Zinad, d'après son père, a dit: Tout cela concerne la prière du ṣubḥ.

1007 - Masrûq dit: «Nous étions chez 'Abd-ul-Lâh qui dit: Ayant constaté le refus des gens..., le Prophète (ç) dit: *Seigneur! sept [années] comme les sept [années] de Joseph!* En effet, arriva aussitôt une sécheresse qui dévora toute chose au point où [les Quraychites] durent manger des peaux, des bêtes crevées et des charognes. En dirigeant le regard au ciel, l'un d'eux, à cause de la faim, croyait voir de la vapeur/fumée.

بسم الله الرحمن الرحيم

١٥ ـ كتاب الاستسقاء

١ ـ بابُ: الاِسْتِسْقَاءِ، وَخُرُوجِ النَّبِيِّ ﷺ في الاِسْتِسْقَاءِ.

١٠٠٥ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ قَالَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ يَسْتَسْقِي، وَحَوَّلَ رِدَاءَهُ.

٢ ـ بابُ: دُعَاءِ النَّبِيِّ ﷺ: «ٱجْعَلْهَا عَلَيْهِمْ سِنِينَ كَسِنِي يُوسُفَ».

١٠٠٦ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنا مُغِيرَةُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرَّكْعَةِ الآخِرَةِ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ أَنْجِ عَيَّاشَ بْنَ أَبِي رَبِيعَةَ، ٱللَّهُمَّ أَنْجِ سَلَمَةَ بْنَ هِشَامٍ، ٱللَّهُمَّ أَنْجِ الْوَلِيدَ بْنَ الْوَلِيدِ، اللَّهُمَّ أَنْجِ الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ، اللَّهُمَّ ٱشْدُدْ وَطْأَتَكَ عَلَى مُضَرَ، اللَّهُمَّ ٱجْعَلْهَا سِنِينَ كَسِنِي يُوسُفَ». وَأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «غِفَارُ غَفَرَ ٱللهُ لَهَا، وَأَسْلَمُ سَالَمَهَا ٱللهُ».

قَالَ ٱبْنُ أَبِي الزِّنَادِ، عَنْ أَبِيهِ: هٰذَا كُلُّهُ في الصُّبْحِ.

١٠٠٧ ـ حَدَّثَنَا عُثْمانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ: حَدَّثَنا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي الضُّحى، عَنْ مَسْرُوقٍ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ عَبْدِ ٱللهِ، فَقَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ لَمَّا رَأَى مِنَ النَّاسِ إِدْبَاراً، قَالَ «اللَّهُمَّ سَبْعٌ كَسَبْعِ يُوسُفَ». فَأَخَذَتْهُمْ سَنَةٌ حَصَّتْ كُلَّ شَيْءٍ، حَتَّى أَكَلُوا الجُلُودَ وَالمَيْتَةَ وَٱلْجِيَفَ، وَيَنْظُرُ أَحَدُهُمْ إِلَى السَّمَاءِ فَيَرَى ٱلدُّخانَ مِنَ الجُوعِ. فَأَتَاهُ أَبُو سُفْيَانَ فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، إِنَّكَ

«"Abu Sufyân vint alors voir le Prophète et lui dit: *O Muḥammad! tu recommandes d'obéir à Dieu et de maintenir les liens de parenté, mais ton peuple est en train de périr! Invoques-en Dieu en leur faveur*!"»

Dieu, le Très-Haut, dit: **Attends le jour où le ciel apportera une fumée assez visible,** et ce jusqu'à: **Le jour où nous [les] saisirons avec une grande violence**(1).

En effet, cette violence se manifesta le jour de Badr. Aussi, se réalisèrent les châtiments suivants: celui de la Fumée, celui collé au crime(2) et celui du verset *d'ar-Rûm*.

R. 3 - Sur le fait que les gens demandent à l'imâm de faire la prière de l'istisqâ' en cas de sécheresse

1008 - D'après 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Abd-ul-Lâh ben Dinâr, son père dit: «J'ai entendu ibn 'Umar dire le poème d'Abu Tâlib:

C'est grâce au visage de cet homme blanc qu'on peut demander la pluie

C'est lui le soutien des orphelins et des veuves.»

1009 - ... 'Umar ben Ḥamza: D'après Sâlim, son père [dit]: En regardant le visage du Prophète (ç) qui priait Dieu afin qu'il plût — Effectivement, il pleuvait à torrent —, il m'arrivait de me rappeler ce vers:

C'est par le visage de cet homme blanc qu'on demande la pluie

C'est lui le soutien des orphelins et des veuves.

En fait, cela a été dit par Abu Ṭâlib.

1010 - 'Anas: Lorsque la sécheresse frappait les Musulmans, 'Umar ben al-Khaṭâb (r) demandait à Dieu de leur donner de l'eau par le mérite d'al-'Abbâs ben 'Abd-al-Muṭâlib. Il disait: "Seigneur! nous te prions par le mérite de notre Prophète afin que tu nous donnes de l'eau; et tu nous en donnais. Nous te demandons maintenant cela par le mérite de l'oncle de notre Prophète. Donne-nous de l'eau!" En effet, on leur donna de l'eau.

---

(1) Ad-Dukhân, 10 - 16.

(2) Allusion au verset 77 de la sourate d'*al-Furqân*.

تَأْمُرُ بِطَاعَةِ ٱللهِ وَبِصِلَةِ الرَّحِمِ، وَإِنَّ قَوْمَكَ قَدْ هَلَكُوا، فَٱدْعُ ٱللهَ لَهُمْ. قَالَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿ فَٱرْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي ٱلسَّمَآءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ - إِلَى قَوْلِهِ - عَآئِدُونَ. يَوْمَ نَبْطِشُ ٱلْبَطْشَةَ ٱلْكُبْرَىٰٓ ﴾[1]. فَالْبَطْشَةُ يَوْمَ بَدْرٍ، وَقَدْ مَضَت ٱلدُّخانُ، وَالْبَطْشَةُ وَٱللِّزَامُ وَآيَةُ الرُّومِ.

٣ - بابُ: سُؤَالِ النَّاسِ الإِمامَ الاِسْتِسْقَاءَ إِذَا قَحَطُوا.

١٠٠٨ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو قُتَيْبَةَ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ ٱلرَّحْمٰنِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ ٱبْنِ دِينَارٍ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ ٱبْنَ عُمَرَ يَتَمَثَّلُ بِشِعْرِ أَبِي طَالِبٍ:

وَأَبْيَضُ يُسْتَسْقَى الْغَمَامُ بِوَجْهِهِ ثِمَالُ الْيَتَامٰى عِصْمَةٌ لِلأَرَامِلِ

١٠٠٩ - وَقَالَ عُمَرُ بْنُ حَمْزَةَ: حَدَّثَنَا سَالِمٌ، عَنْ أَبِيهِ: رُبَّمَا ذَكَرْتُ قَوْلَ ٱلشَّاعِرِ، وَأَنا أَنْظُرُ إِلَى وَجْهِ النَّبِيِّ ﷺ يَسْتَسْقِي، فَما يَنْزِلُ حَتَّى يَجِيشَ كُلُّ مِيزَابٍ:

وَأَبْيَضُ يُسْتَسْقَى الْغَمَامُ بِوَجْهِهِ ثِمَالُ الْيَتَامٰى عِصْمَةٌ لِلأَرَامِلِ

وَهْوَ قَوْلُ أَبِي طَالِبٍ.

١٠١٠ - حَدَّثَنَا الحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ الأَنْصَارِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَبْدُ ٱللهِ بْنُ المُثَنَّى، عَنْ ثُمَامَةَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَنَسٍ، عَنْ أَنَسٍ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: كانَ إِذَا قَحَطُوا ٱسْتَسْقَى بِٱلعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ المُطَّلِبِ. فَقَالَ: اللَّهُمَّ إِنَّا كُنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّنَا فَتَسْقِينَا، وَإِنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِعَمِّ نَبِيِّنَا فَٱسْقِنَا، قَالَ: فَيُسْقَوْنَ.

---

(١) سورة الدخان: الآيات ١٠ - ١٦.

R. 4 - Sur le fait de retourner le manteau dans la prière de l'*istisqâ'*

1011 - 'Abd-ul-Lâh ben Zayd: Le Prophète (ç) fit la prière de l'*istisqâ'* et retourna son manteau.

1012 - 'Abd-ul-Lâh ben Zayd: Le Prophète (ç) se rendit au *muṣalla* et fit la prière de l'*istisqâ'*: il s'orienta suivant la direction de la *qibla,* retourna son manteau et fit deux *rak'a*.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Ibn 'Uyayna disait: "Ce 'Abd-ul-Lâh ben Zayd est lui-même l'homme du *'adhân.*" Mais cela est une inadvertance, car 'Abd-ul-Lâh de ce *ḥadîth* est 'Abd-ul-Lâh ben Zayd ben 'Âṣim al-Mâziny, du nom de Mâzin des Ansars(1).

R. 5 - Sur la vengeance du Seigneur, Majestueux et Puissant, de ses créatures par la disette lorsque ses interdits sont violés(2)

R. 6 - Sur l'*istisqâ'* dans la grande mosquée [de la ville]

1013 - Charîk ben 'Abd-ul-Lâh ben Abu Namir [rapporte] avoir entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Un homme entra [à la mosquée] un jour de vendredi par la porte qui était en face du minbar, et ce au moment où le Messager de Dieu (ç) était en train de prononcer le sermon. L'homme se mit en face du Messager de Dieu (ç) en restant debout et dit: "O Messager de Dieu! les troupeaux ont péri et les routes ne sont plus fréquentées... Invoques-en Dieu pour qu'il nous secoure!" Sur ce, le Messager de Dieu (ç) leva les deux mains et dit: "Seigneur! donne-nous de l'eau!... Seigneur! donne-nous de l'eau!... Seigneur! donne de l'eau!"

«Par Dieu! Nous ne voyions aucun nuage, aucune brume, aucune autre chose, et ce malgré qu'entre nous et la montagne de Sal' il n'y avait ni tente ni maison. Mais tout à coup, un nuage circulaire comme un bouclier surgit de derrière la montagne. Arrivé au milieu du ciel, ce nuage s'étendit puis laissa tomber de la pluie. Par Dieu! nous ne vîmes pas le soleil durant toute une semaine.

(1) Il y a d'autres Mâzin.

(2) Cette rubrique n'a pas de *hadîth*.

٤ ـ باب: تَحْوِيلِ الرِّدَاءِ في الاِسْتِسْقَاءِ.

١٠١١ـ حَدَّثَنَا إِسْحَٰقُ قَالَ: حَدَّثنا وَهْبٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ زَيْدٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ ٱسْتَسْقَى فَقَلَبَ رِدَاءَهُ.

١٠١٢ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ: قَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: إِنَّهُ سَمِعَ عَبَّادَ بْنَ تَمِيمٍ يُحَدِّثُ أَبَاهُ، عَنْ عَمِّهِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ زَيْدٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ إِلَى المُصَلَّى، فَٱسْتَسْقَى، فَٱسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَبَ رِدَاءَهُ، وَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: كانَ ابْنُ عُيَيْنَةَ يَقُولُ: هُوَ صَاحِبُ الأَذَانِ، وَلٰكِنَّهُ وَهْمٌ، لِأَنَّ هٰذَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ زَيْدِ بْنِ عاصِمٍ المَازِنِيُّ، مازِنُ الأَنْصَارِ.

٥ ـ باب: انتقامِ الرَّبِّ جَلَّ وَعَزَّ مِنْ خَلْقِهِ بِالْقَحْطِ إِذَا ٱنْتُهِكَتْ مَحَارِمُ ٱللهِ.

٦ ـ باب: الاِسْتِسْقَاءِ في المَسْجِدِ الجَامِعِ.

١٠١٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو ضَمْرَةَ أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شَرِيكُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي نَمِرٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ يَذْكُرُ: أَنَّ رَجُلاً دَخَلَ يَوْمَ الجُمُعَةِ مِنْ بَابٍ كانَ وُجَاهَ الْمِنْبَرِ، وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ قائِمٌ يَخْطُبُ، فَٱسْتَقْبَلَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قائِماً، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَتِ المَوَاشِي، وَٱنْقَطَعَتِ السُّبُلُ، فَٱدْعُ ٱللهَ يُغِيثُنَا. قَالَ: فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ فَقَالَ: «اللَّهُمَّ ٱسْقِنَا، اللَّهُمَّ ٱسْقِنَا، اللَّهُمَّ ٱسْقِنَا». قَالَ أَنَسُ: وَلَا وَٱللهِ، مَا نَرَى في السَّمَاءِ مِنْ سَحَابٍ، وَلَا قَزَعَةً، وَلَا شَيْئاً، وَما بَيْنَنَا وَبَيْنَ سَلْعٍ مِنْ بَيْتٍ وَلَا دَارٍ. قَالَ: فَطَلَعَتْ مِنْ وَرَائِهِ سَحَابَةٌ مِثْلُ التُّرْسِ، فَلَمَّا تَوَسَّطَتْ السَّمَاءَ ٱنْتَشَرَتْ ثُمَّ أَمْطَرَتْ. قَالَ:

«Le vendredi suivant, un homme entra par la même porte au moment où le Messager de Dieu (ç) était en train de prononcer le sermon. Il se tint debout en face du Prophète et dit: "O Messager de Dieu! les biens sont sur le point de périr et les routes sont désertes. Invoque Dieu pour qu'il retienne cette pluie!" Le Messager de Dieu (ç) leva alors les mains et dit: "Seigneur! autour de nous, non sur nous!... Seigneur! sur les collines, les montagnes, les vallées et là où poussent les arbres!" En effet, aussitôt cessa la pluie [à Médine] et nous pûmes sortir marcher au soleil.»

Charîk: J'interrogeai 'Anas: "S'agissait-il du même homme? — Je ne sais pas, répondit 'Anas."

R. 7 - Sur l'*istisqâ'* dans le sermon du vendredi sans être en face de la *qibla*

1014 - 'Anas ibn Mâlik: Un certain vendredi, un homme entra à la mosquée par la porte qui se trouvait près de la maison dite de *Qaḍâ'*[1], au moment où le Messager de Dieu (ç) était debout à prononcer le sermon.

L'homme se tint debout en face du Messager de Dieu (ç) puis dit: "O Messager de Dieu! les biens ont péri et les routes sont désertes. Invoque Dieu pour qu'il nous secoure!"

«Par Dieu, continue 'Anas, nous ne voyions du côté du Sala' ni nuage ni brume, et pourant il n'y avait ni tentes, ni maisons pour nous cacher cette montagne. Mais tout à coup surgit de derrière elle un nuage circulaire comme un bouclier. Arrivé au milieu du ciel, ce nuage s'étendit puis laissa tomber de la pluie. Par Dieu! nous ne vîmes pas le soleil durant six jours.

«Le vendredi — c'est-à-dire le suivant — entra un homme par la même porte au moment où le Messager de Dieu (ç) était debout à prononcer le sermon. L'homme se tint debout en face de lui et dit: "O Messager de Dieu! les biens [sont sur le point] de périr et les routes sont désertes. Invoque Dieu pour qu'il retienne cette pluie!" Sur ce, le Messager de Dieu (ç) leva les deux mains et dit: "Seigneur! autour de nous, non sur nous! Seigneur! sur les collines, sur les lits des vallées et là où poussent les arbres!" En effet, la pluie s'arrêta de tomber [à Médine] et nous pûmes sortir ensuite marcher au soleil.»

---

(1) Maison de l'acquittement [de la dette de 'Umar].

وَٱللهِ مَا رَأَيْنَا الشَّمْسَ سِتًّا. ثُـمَّ دَخَلَ رَجُلٌ مِنْ ذٰلِكَ الْبَابِ في الجُمُعَةِ المُقْبِلَةِ، وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ قائِمٌ يَخْطُبُ، فَٱسْتَقْبَلَهُ قائِماً، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَتِ الأَمْـوَالُ، وَٱنْقَطَعَتِ السُّبُلُ، فَٱدْعُ ٱللهَ يُمْسِكْهَا. قَالَ: فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ. ثُمَّ قَالَ: «اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَا، اللَّهُمَّ عَلَى الآكامِ وَالجِبْالِ، وَالآجَامِ وَالظِّرَابِ، وَالأَوْدِيَةِ وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ». قَالَ: فَٱنْقَطَعَتْ، وَخَرَجْنَا نَمْشِي في الشَّمْسِ.

قَالَ شَرِيكٌ: فَسَأَلْتُ أَنَساً: أَهُوَ الرَّجُلُ الأَوَّلُ؟ قَالَ: لَا أَدْرِي.

٧ ـ باب: الاِسْتِسْقَاءِ في خُطْبَةِ الجُمُعَةِ غيْرَ مُسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةِ.

١٠١٤ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا إِسْماعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ شَرِيكٍ، عَنْ أَنَسِ ٱبْنِ مالِكٍ: أَنَّ رَجُلًا دَخَلَ المَسْجِدَ يَوْمَ جُمُعَةٍ، مِنْ بَابٍ كانَ نَحْوَ دَارِ الْقَضَاءِ، وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ قائِمٌ يَخْطُبُ، فَـٱسْتَقْبَلَ رَسُـولَ ٱللهِ ﷺ قائِمـاً، ثُمَّ قَالَ: يَـا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَتِ الأَمْوَالُ، وَٱنْقَطَعَتِ السُّبُلُ، فَٱدْعُ ٱللهَ يُغِيثُنَا. فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ، ثُمَّ قَـالَ: «اللَّهُمَّ أَغِثْنَا، اللَّهُمَّ أَغِثْنَا، اللَّهُمَّ أَغِثْنَا». قَالَ أَنَسٌ: وَلَا وَٱللهِ، ما نَرَى في السَّمَاءِ مِنْ سَحَابٍ، وَلَا قَزَعَةً، وَمَا بَيْنَنَا وَبَيْنَ سَلْعٍ مِنْ بَيْتٍ وَلَا دَارٍ. قَالَ: فَطَلَعَتْ مِنْ وَرَائِهِ سَحَابَةٌ مِثْلُ التُّرْسِ، فَلَمَّا تَوَسَّطَتِ السَّمَاءَ ٱنْتَشَرَتْ، ثُمَّ أَمْطَرَتْ، فَلَا وَٱللهِ، مَا رَأَيْنَا الشَّمْسَ ستًّا، ثُمَّ دَخَلَ رَجُلٌ مِنْ ذٰلِكَ الْبَابِ في الجُمُعَةِ ـ يعني الثانية ـ وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ قائِمٌ يَخْطُبُ، فَٱسْتَقْبَلَهُ قائِماً، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَتِ الأَمْوَالُ، وَٱنْقَطَعَتِ السُّبُلُ، فَٱدْعُ ٱللهَ يُمْسِكْهَا عَنَّا. قَالَ: فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَـا، اللَّهُمَّ عَلَى الآكامِ وَالـظِّرَابِ، وَبُطُونِ الأَوْدِيَةِ وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ». قَالَ: فَأَقْلَعَتْ، وَخَرَجْنَا نَمْشِي في الشَّمْسِ.

Charîq: J'interrogeai 'Anas ben Mâlik: "S'agissait-il du premier homme? — Je ne sais pas, répondit-il."

R. 8 - Sur l'*istisqâ'* à partir du minbar

1015 - 'Anas dit: «Tandis que le Messager de Dieu (ç) prononçait le sermon du vendredi, un homme vint le voir et dit: "O Messager de Dieu! la pluie ne tombe plus. Invoque Dieu pour qu'il nous abreuve!" En effet, le Prophète invoqua Dieu et aussitôt la pluie tomba à un point où nous n'arrivâmes chez nous que difficilement. La pluie resta à tomber jusqu'au vendredi suivant où le même homme — ou un autre — se leva et dit: "O Messager de Dieu! invoque Dieu pour qu'il éloigne de nous cette pluie!" Sur ce le Messager de Dieu (ç) dit: "Seigneur! autour de nous, non sur nous!"

«Je vis alors les nuages s'éparpiller à gauche et à droite; la pluie tombait mais pas sur les habitants de Médine.»

R. 9 - Sur celui qui se contente de la prière du vendredi pour l'*istisqâ'*

1016 - 'Anas dit: «Un homme vint voir le Prophète (ç) et dit: "Les troupeaux ont péri et les chemins sont déserts..." Sur ce, le Prophète invoqua Dieu d'où la pluie tomba du vendredi au vendredi suivant.

«L'homme revint et dit: "Des maisons ont été détruites, les routes sont désertes et des troupeaux ont péri. Invoque Dieu pour qu'il retienne cette pluie!" En effet, le Prophète se leva et dit: "Seigneur! sur les collines, sur les vallées et là où poussent les arbres!" Et les nuages se déchirèrent comme se déchire un vêtement.»

R. 10 - Sur l'invocation quand les routes ne sont plus fréquentées à cause de l'abondance de la pluie

1017 - 'Anas ben Mâlik dit: «Un homme vint voir le Messager de Dieu (ç) et dit: "O Messager de Dieu! des troupeaux ont péri et les routes ne sont plus fréquentées. Invoques-en Dieu...!" En effet le Messager de Dieu (ç) invoqua [Dieu] et la pluie tomba du vendredi au vendredi suivant. Un homme vint alors voir le Messager de Dieu (ç) et dit: "O Messager de Dieu! des maisons sont détruites, les

قَالَ شَرِيكٌ: سَأَلْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ: أَهُوَ الرَّجُلُ الأَوَّلُ؟ فَقَالَ: مَا أَدْرِي.

٨ ـ باب: الِاسْتِسْقَاءِ عَلَى الْمِنْبَرِ.

١٠١٥ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: بَيْنَما رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَخْطُبُ يَوْمَ الجُمُعَةِ، إِذْ جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَحَطَ المَطَرُ، فَٱدْعُ ٱللهَ أَنْ يَسْقِيَنَا. فَدَعَا، فَمُطِرْنَا، فَمَا كِدْنَا أَنْ نَصِلَ إِلَى مَنَازِلِنَا، فَمَا زِلْنَا نُمْطَرُ إِلَى الجُمُعَةِ المُقْبِلَةِ. قَالَ: فَقَامَ ذٰلِكَ الرَّجُلُ أَوْ غَيْرُهُ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ٱدْعُ ٱللهَ أَنْ يَصْرِفَهُ عَنَّا. فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَا». قَالَ: فَلَقَدْ رَأَيْتُ السَّحَابَ يَتَقَطَّعُ يَمِيناً وَشِمالاً، يُمْطَرُونَ وَلَا يُمْطَرُ أَهْلُ المَدِينَةِ.

٩ ـ باب: مَنِ ٱكْتَفَى بِصَلَاةِ الجُمُعَةِ في الِاسْتِسْقَاءِ.

١٠١٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ شَرِيكِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: جاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ: هَلَكَتِ المَوَاشِي، وَتَقَطَّعَتِ السُّبُلُ. فَدَعَا، فَمُطِرْنَا مِنَ الجُمُعَةِ إِلَى الجُمُعَةِ، ثُمَّ جاءَ فَقَالَ: تَهَدَّمَتِ الْبُيُوتُ، وَتَقَطَّعَتِ السُّبُلُ، وَهَلَكَتِ المَوَاشِي فَٱدْعُ ٱللهَ يُمْسِكْهَا. فَقَامَ ﷺ فَقَالَ: «ٱللَّهُمَّ عَلَى الآكامِ وَالظِّرَابِ، وَالأَوْدِيَةِ وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ». فَٱنْجَابَتْ عَنِ المَدِينَةِ ٱنْجِيَابَ الثَّوْبِ.

١٠ ـ باب: ٱلدُّعاءِ إِذَا تَقَطَّعَتِ السُّبُلُ مِنْ كَثْرَةِ المَطَرِ.

١٠١٧ ـ حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ شَرِيكِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي نَمِرٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَتِ المَوَاشِي، وَٱنْقَطَعَتِ السُّبُلُ، فَٱدْعُ ٱللهَ. فَدَعَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَمُطِرُوا مِنْ جُمُعَةٍ إِلَى جُمُعَةٍ، فَجَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، تَهَدَّمَتِ الْبُيُوتُ، وَتَقَطَّعَتِ السُّبُلُ،

routes ne sont plus fréquentées et des troupeaux ont péri..." Sur ce, le Messager de Dieu (ç) dit: "Seigneur! sur les sommets des montagnes et des collines, sur les lits des vallées et là où poussent les arbres!" Aussitôt les nuages se déchirèrent [au loin] de Médine comme se déchire un vêtement.»

R. 11 - On avance que le Prophète (ç) ne retourna pas son manteau pendant l'*istisqâ'*, le jour du vendredi

1018 - 'Anas ben Mâlik: Un homme se plaignit auprès du Prophète (ç) des dégâts qui avaient frappé les biens et du malheur éprouvé par les familles. D'où le Prophète invoqua Dieu pour qu'ils fussent abreuvés.

Ici, il (qui?) ne dit pas que le Prophète (ç) avait retourné son manteau ou qu'il s'était mis suivant la direction de la qibla.

R. 12 - L'imâm ne doit pas repousser ceux qui demandent son intercession pour leur faire l'*istisqâ'*

1019 - 'Anas ben Mâlik: dit: «Un homme vint trouver le Messager de Dieu (ç) et dit: "O Messager de Dieu! des troupeaux ont péri et les routes sont désertes. Invoque Dieu...!" En effet, le Prophète invoqua Dieu et aussitôt la pluie commença à tomber, du vendredi au vendredi suivant.

«Un homme vint voir le Messager de Dieu (ç) et dit: "O Messager de Dieu! des maisons sont détruites, les routes sont abandonnées et des troupeaux ont péri..." Le Messager de Dieu (ç) dit alors: "Seigneur! sur les dos des montagnes et des collines, sur les lits des vallées et là où poussent les arbres!" Aussitôt, les nuages se déchirèrent [au loin] de Médine comme se déchire un vêtement.»

R. 13 - Sur le cas où les polythéistes sollicitent l'intercession des Musulmans pendant les disettes

1020 - Masrûq dit: «Je vins voir ibn Mas'ûd qui [me] dit: "Les Quraychites mirent du temps à embrasser l'Islam, d'où le Prophète (ç) pria Dieu contre eux. Ils furent alors frappés par une disette qui les fit périr au point où ils mangèrent les bêtes crevées et les os.

«"Cela poussa Abu Sufyân à venir dire au Prophète: "O Muḥammad! tu recommandes de respecter les liens de parenté, mais voilà que ton peuple est en

وَهَلَكَتِ المَوَاشِي. فَقَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ عَلَى رُؤُوسِ الْجِبَالِ وَالآكَامِ، وَبُطُونِ الأَوْدِيَةِ، وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ». فَآنْجَابَتْ عَنِ المَدِينَةِ آنْجِيَابَ الثَّوْبِ.

١١ ـ باب: ما قِيلَ: إنَّ النَّبِيَّ ﷺ لَمْ يُحَوِّلْ رِدَاءَهُ فِي الاِسْتِسْقَاءِ يَوْمَ الجُمُعَةِ.

١٠١٨ـ حَدَّثَنَا الحَسَنُ بْنُ بِشْرٍ قَالَ: حَدَّثَنا مُعَافَى بْنُ عِمْرَانَ، عَنِ الأَوْزَاعِيِّ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ اللهِ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ: أَنَّ رَجُلاً شَكَا إِلَى النَّبِيِّ ﷺ هَلاَكَ المَالِ، وَجَهْدَ الْعِيَالِ، فَدَعَا آللهَ يَسْتَسْقِي. وَلَمْ يَذْكُرْ أَنَّهُ حَوَّلَ رِدَاءَهُ، وَلاَ آسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ.

١٢ ـ باب: إِذَا آسْتَشْفَعُوا إِلَى الإِمامِ لِيَسْتَسْقِيَ لَهُمْ لَمْ يَرُدَّهُمْ.

١٠١٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ شَرِيكِ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي نَمِرٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ أَنَّهُ قَالَ: جاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولَ آللهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ آللهِ، هَلَكَتِ المَوَاشِي، وَتَقَطَّعَتِ السُّبُلُ، فَآدْعُ آللهَ. فَدَعَا آللهَ، فَمُطِرْنَا مِنَ الجُمُعَةِ إِلَى الجُمُعَةِ، فَجَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ آللهِ، تَهَدَّمَتِ الْبُيُوتُ، وَتَقَطَّعَتِ السُّبُلُ، وَهَلَكَتِ المَوَاشِي، فَقَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ عَلَى ظُهُورِ الْجِبَالِ وَالآكَامِ، وَبُطُونِ الأَوْدِيَةِ وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ». فَآنْجَابَتْ عَنِ المَدِينَةِ آنْجِيَابَ الثَّوْبِ.

١٣ ـ باب: إِذَا آسْتَشْفَعَ المُشْرِكُونَ بِالمُسْلِمِينَ عِنْدَ الْقَحْطِ.

١٠٢٠ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ، عَنْ سُفْيَانَ: حَدَّثَنا مَنْصُورٌ وَالأَعْمَشُ، عَنْ أَبِي الضُّحٰى، عَنْ مَسْرُوقٍ قَالَ: أَتَيْتُ ٱبْنَ مَسْعُودٍ، فَقَالَ: إِنَّ قُرَيْشاً أَبْطَؤُوا عَنِ الإِسْلاَمِ، فَدَعَا عَلَيْهِمُ النَّبِيُّ ﷺ، فَأَخَذَتْهُمْ سَنَةٌ حَتَّى هَلَكُوا فِيهَا، وَأَكَلُوا المَيْتَةَ وَالْعِظَامَ، فَجَاءَهُ أَبُو سُفيَانَ،

train de périr. Invoque Dieu...!" Et le Prophète récita alors: **Eh bien! guette le jour où le ciel s'emplira d'une fumée singulière**[1]. Mais les polythéistes retournèrent à leur mécréance comme cela est indiqué dans: **au jour où Nous assènerons Notre plus grande rigueur**[2]; c'est-à-dire, au jour de [la bataille de] Badr."»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: 'Asbaṭ fait ce rajout, et ce de Manṣûr: Le Messager de Dieu (ç) invoqua [Dieu] et ils eurent de la pluie qui resta durant sept jours. Après quoi, ils se plaignirent de la surabondance de la pluie, d'où le Prophère fit cette prière: "Seigneur! autour de nous, non sur nous!" Aussitôt, les nuages se dispersèrent au-dessus de sa tête et allèrent abreuver les habitants des alentours.

R. 14 - Sur le fait de prier lorsque la pluie devient surabondante, et ce en disant: "Autour de nous, non sur nous!"

1021 - 'Anas dit: «Un certain vendredi, le Prophète (ç) était en train de prononcer le sermon lorsque les gens crièrent et dirent: "O Messager de Dieu! la pluie ne tombe plus, les arbres sont rouges [de sécheresse] et les animaux sont en train de crever. Invoques-en Dieu pour qu'il nous abreuve!" En effet, le Prophète dit aussitôt, et par deux fois: "Seigneur! abreuve-nous!"

«Par Dieu! nous ne voyions aucune brume au ciel lorsque, tout à coup, apparut un nuage et laissa tomber de la pluie. Le Prophète (ç) descendit ensuite du minbar et pria. Et [même] après son départ, la pluie continua à tomber, jusqu'au vendredi suivant. Le Prophète (ç) se leva alors pour prononcer le sermon mais les présents crièrent: "Les maisons sont [sur le point d'être] détruites et les routes sont abandonnées. Invoques-en Dieu pour qu'il retienne cette pluie!" Le Prophète (ç) sourit puis dit: "Seigneur! autour de nous! non sur nous," Aussitôt, les nuages quittèrent Médine et la pluie [continua] à tomber autour d'elle sans qu'aucune goutte n'y tomba ensuite. Je comtemplai alors Médine et elle m'apparut être entourée d'une auréole.»

R. 15 - Sur les invocations durant l'*istisqâ'* en étant debout

1022 - Abu Nu'aym nous a dit (de Zuhayr, d'Abu 'Isḥâq) que 'Abd-ul-Lâh

(1) Ad-Dukhân, 10.
(2) Ad-Dukhân, 16.

فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، جِئْتَ تَأْمُرُ بِصِلَةِ الرَّحِمِ، وَإِنَّ قَوْمَكَ هَلَكُوا، فَادْعُ ٱللهَ. فَقَرَأَ: ﴿ فَٱرْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي ٱلسَّمَآءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴾[1]. ثُمَّ عَادُوا إِلَى كُفْرِهِمْ، فَذٰلِكَ قَوْلُهُ تَعَالَى: ﴿ يَوْمَ نَبْطِشُ ٱلْبَطْشَةَ ٱلْكُبْرَىٰٓ ﴾[2]. يَوْمَ بَدْرٍ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: وَزَادَ أَسْبَاطٌ، عَنْ مَنْصُورٍ: فَدَعَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَسُقُوا الْغَيْثَ، فَأَطْبَقَتْ عَلَيْهِمْ سَبْعاً، وَشَكَا النَّاسُ كَثْرَةَ المَطَرِ، قَالَ: «اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلاَ عَلَيْنَا». فَٱنْحَدَرَتِ السَّحَابَةُ عَنْ رَأْسِهِ، فَسُقُوا، النَّاسَ حَوْلَهُمْ.

١٤ ـ باب: ٱلدُّعاءِ إِذَا كَثُرَ المَطَرُ: حَوَالَيْنَا وَلاَ عَلَيْنَا.

١٠٢١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: حَدَّثَنا مُعْتَمِرٌ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: كانَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ يَوْمَ جُمُعَةٍ، فَقَامَ النَّاسُ فَصَاحُوا، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَحَطَ المَطَرُ، وَٱحْمَرَّتِ الشَّجَرُ، وَهَلَكَتِ البَهَائِمُ، فَٱدْعُ ٱللهَ أَنْ يَسْقِينَا. فَقَالَ: «اللَّهُمَّ ٱسْقِنَا». مَرَّتَيْنِ، وَٱيْمُ ٱللهِ، ما نَرَى فِي السَّمَاءِ قَزَعَةً مِنْ سَحَابٍ، فَنَشَأَتْ سَحَابَةٌ وَأَمْطَرَتْ، وَنَزَلَ عَنِ المِنْبَرِ فَصَلَّى، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ، لَمْ تَزَلْ تُمْطِرُ إِلَى الجُمُعَةِ الَّتِي تَلِيهَا، فَلَمَّا قَامَ النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ صَاحُوا إِلَيْهِ: تَهَدَّمَتِ الْبُيُوتُ، وَٱنْقَطَعَتِ السُّبُلُ، فَٱدْعُ ٱللهَ يَحْبِسُها عَنَّا. فَتَبَسَّمَ النَّبِيُّ ﷺ، ثُمَّ قَالَ: «اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلاَ عَلَيْنَا». فَكَشَطَتِ المَدِينَةُ، فَجَعَلَتْ تُمْطِرُ حَوْلَهَا، وَلاَ تَمْطُرُ بِالمَدِينَةِ قَطْرَةً، فَنَظَرْتُ إِلَى الْمَدِينَةِ وَإِنَّهَا لَفِي مِثْلِ الإِكْلِيلِ.

١٥ ـ باب: ٱلدُّعاءِ فِي الاِسْتِسْقَاءِ قَائِماً.

١٠٢٢ ـ وَقَالَ لَنَا أَبُو نُعَيْمٍ، عَنْ زُهَيْرٍ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ: خَرَجَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يَزِيدَ

(١) سورة الدخان: الآية ١٠.

(٢) سورة الدخان: الآية ١٦.

ben Yazîd al-Anṣâry sortit [au désert] avec al-Barâ' ben 'Âzib et Zayd ben 'Arqam (r). Il fit l'*istisqâ'*, demanda le pardon [de Dieu] et pria deux *rak'a* en y faisant une récitation claire et distincte, et ce sans faire de *'adhân* ou de *iqâma*.

Abu 'Isḥâq: 'Abd-ul-Lâh ben Yazîd a vu le Prophète (ç).

1023 - 'Abbâd ben Tamîm [rapporte] que son oncle paternel — qui était l'un des Compagnons du Prophète (ç) — lui a rapporté ceci: Le Prophète (ç) sortit [au désert] avec les gens afin de leur faire l'*istisqâ'*. Il se leva, invoqua Dieu en restant debout, se mit en direction de la qibla et retourna son manteau. Aussitôt, ils furent abreuvés.

R. 16 - Sur le fait de réciter [le Coran] avec une voix claire et distincte dans l'*istisqâ'*

1024 - Selon 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel dit: «Le Prophète (ç) sortit [au désert] pour l'*istisqâ'*. Il se mit en direction de la qibla en invoquant Dieu, retourna son manteau puis pria deux *rak'a* où il fit une récitation claire et distincte.»

R. 17 - Comment le Prophète (ç) donna-t-il du dos aux fidèles?

1025 - D'après 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel dit: «Je vis le Prophète (ç) le jour où il sortit [au désert] pour faire [la prière] de l'*istisqâ'*... Il donna du dos aux fidèles en se mettant en face de la qibla pour invoquer [Dieu]. Après quoi, il retourna son manteau et nous pria deux *rak'a* où il fit une récitation claire et distincte.»

R. 18 - La prière de l'*istisqâ'* est de deux *rak'a*

1026 - D'après 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel [dit]: Le Prophète (ç) demanda la pluie en faisant deux *rak'a* et en retournant son manteau.

R. 19 - Sur [la prière] de l'*istisqâ'* dans le *muṣalla*

1027 - D'après 'Abbâd ben Tamîm, son oncle paternel dit: «Le Prophète (ç) sortit au *muṣalla* pour faire la prière de l'*istisqâ'*. Il se mit en face de la qibla, fit deux *rak'a* et retourna son manteau.»

الأَنْصارِيُّ، وَخَرَجَ مَعَهُ الْبَرَاءُ بْنُ عازِبٍ وَزَيْدُ بْنُ أَرْقَمَ، رَضِيَ آللهُ عَنْهُمْ، فَآسْتَسْقَى، فَقَامَ بِهِمْ عَلَى رِجْلَيْهِ عَلَى غَيْرِ مِنْبَرٍ، فَآسْتَغْفَرَ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ يَجْهَرُ بِالْقِرَاءَةِ، وَلَمْ يُؤَذِّنْ وَلَمْ يُقِمْ.

قَالَ أَبُو إِسْحٰقَ: وَرَأَى عَبْدُ آللهِ بْنُ يَزِيدَ النَّبِيَّ ﷺ.

١٠٢٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبَّادُ بْنُ تَمِيمٍ: أَنَّ عَمَّهُ ـ وَكَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ ـ أَخْبَرَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ بِالنَّاسِ يَسْتَسْقِي لَهُمْ، فَقَامَ فَدَعَا آللهَ قَائِماً، ثُمَّ تَوَجَّهَ قِبَلَ الْقِبْلَةِ، وَحَوَّلَ رِدَاءَهُ، فَأُسْقُوا.

١٦ ـ باب: الْجَهْرِ بِالْقِرَاءَةِ فِي الاِسْتِسْقَاءِ.

١٠٢٤ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ، قَالَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ يَسْتَسْقِي، فَتَوَجَّهَ إِلَى الْقِبْلَةِ يَدْعُو، وَحَوَّلَ رِدَاءَهُ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، جَهَرَ فِيهِمَا بِالْقِرَاءَةِ.

١٧ ـ باب: كَيْفَ حَوَّلَ النَّبِيُّ ﷺ ظَهْرَهُ إِلَى النَّاسِ.

١٠٢٥ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ قَالَ: رَأَيْتُ آلنَّبِيَّ ﷺ يَوْمَ خَرَجَ يَسْتَسْقِي، قَالَ: فَحَوَّلَ إِلَى النَّاسِ ظَهْرَهُ، وَآسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ يَدْعُو، ثُمَّ حَوَّلَ رِدَاءَهُ، ثُمَّ صَلَّى لَنَا رَكْعَتَيْنِ، جَهَرَ فِيهِمَا بِالْقِرَاءَةِ.

١٨ ـ باب: صَلَاةِ الاِسْتِسْقَاءِ رَكْعَتَيْنِ.

١٠٢٦ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ آسْتَسْقَى، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، وَقَلَبَ رِدَاءَهُ.

١٩ ـ باب: الاِسْتِسْقَاءِ فِي الْمُصَلَّى.

١٠٢٧ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، سَمِعَ عَبَّادَ بْنَ تَمِيمٍ، عَنْ عَمِّهِ قَالَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمُصَلَّى يَسْتَسْقِي، وَآسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، وَقَلَبَ رِدَاءَهُ.

* Sufyân: Al-Mas'ûdy m'a rapporté qu'Abu Bakr dit: "Il (le Prophète) mit le bout droit [du manteau] sur [l'épaule] gauche."

R. 20 - Sur le fait de s'orienter vers la qibla pendant [la prière] de l'*istisqâ'*

1028 - 'Abd-ul-Lâh ben Zayd al-'Ansâry dit: Le Prophète (ç) se rendit au *muṣalla* pour faire la prière [de l'*istisqâ'*]. Ayant fait les invocations — ou: en voulant faire les invocations —, il s'orienta vers la *qibla* et retourna son manteau.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Ce ibn Zayd est un Mâzinite tandis que le premier (sic) est un Kufite; c'est ibn Yazîd.

R. 21 - Sur le fait que les fidèles lèvent leurs mains avec l'imâm dans [la prière de] l'*istisqâ'*

1029 - Yaḥya ben Sa'îd dit: J'ai entendu 'Anas ben Mâlik dire: «Un Bédouin des habitants du désert vint voir le Messager de Dieu (ç) un vendredi et dit: "O Messager de Dieu! les troupeaux ont péri! les enfants ont péri! les gens ont péri!" Et le Messager de Dieu (ç) de lever les mains pour invoquer [Dieu]. Et les fidèles firent de même.

«Nous n'étions pas sortis de la mosquée que la pluie commença à tomber et resta ainsi jusqu'au vendredi suivant, où le même homme vint voir le Prophète de Dieu (ç) et dit: "O Messager de Dieu! les voyageurs sont retenus et ne peuvent prendre la route..."

1030 - Yaḥya ben Sa'îd et Charîq rapportèrent avoir entendu 'Anas [dire]: Le Prophète (ç) leva les deux mains au point où je vis la blancheur de ses aisselles.

R. 22 - Sur le fait que l'imâm lève la main dans [la prière de] l'*istisqâ'*

1031 - 'Anas ben Mâlik dit: «Le Prophète (ç) ne levait pas les mains pendant ses invocations, sauf dans [la prière de] l'*istisqâ'*. Il levait [les mains] si bien qu'on pouvait voir la blancheur de ses aiselles.»

قَالَ سُفْيانُ: فَأَخْبَرَنِي المَسْعُودِيُّ، عَنْ أَبِي بَكْرٍ قَالَ: جَعَلَ الْيَمِينَ عَلَى الشِّمالِ.

٢٠ ـ باب: ٱسْتِقْبَالِ الْقِبْلَةِ في الاِسْتِسْقَاءِ.

١٠٢٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَنَّ عَبَّادَ بْنَ تَمِيمٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ زَيْدٍ الأَنْصَارِيَّ أَخْبَرَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ إِلَى المُصَلَّى يُصَلِّي، وَأَنَّهُ لَمَّا دَعَا ـ أَوْ أَرَادَ أَنْ يَدْعُوَ ـ ٱسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَحَوَّلَ رِدَاءَهُ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: ٱبْنُ زَيْدٍ هٰذَا مازِنِيٌّ، وَالأَوَّلُ كُوفِيٌّ، هُوَ ٱبْنُ يَزِيدَ.

٢١ ـ باب: رَفْعِ النَّاسِ أَيْدِيَهُمْ مَعَ الإِمَامِ في الاِسْتِسْقَاءِ.

١٠٢٩ ـ قَالَ أَيُّوبُ بْنُ سُلَيْمانَ: حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي أُوَيْسٍ، عَنْ سُلَيْمانَ بْنِ بِلَالٍ: قَالَ يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ قَالَ: أَتَى رَجُلٌ أَعْرَابِيٌّ مِنْ أَهْلِ الْبَدْوِ، إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ يَوْمَ الجُمُعَةِ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَتِ المَاشِيَةُ، هَلَكَ الْعِيَالُ، هَلَكَ النَّاسُ. فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ يَدْعُو، وَرَفَعَ النَّاسُ أَيْدِيَهُمْ مَعَهُ يَدْعُونَ. قَالَ: فَمَا خَرَجْنَا مِنَ المَسْجِدِ حَتَّى مُطِرْنَا، فَمَا زِلْنَا نُمْطَرُ حَتَّى كانَتِ الجُمُعَةُ الأُخْرَى، فَأَتَى الرَّجُلُ إِلَى نَبِيِّ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، بَشِقَ المُسَافِرُ وَمُنِعَ الطَّرِيقُ.

١٠٣٠ ـ وَقَالَ الأُوَيْسِيُّ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ يَحْيىٰ بْنِ سَعِيدٍ وَشَرِيكٍ سَمِعَا أَنَساً عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى رَأَيْتُ بَيَاضَ إِبْطَيْهِ.

٢٢ ـ باب: رَفْعِ الإِمامِ يَدَهُ فِي الاِسْتِسْقَاءِ.

١٠٣١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنا يَحْيىٰ وَٱبْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنْ سَعِيدٍ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ لَا يَرْفَعُ يَدَيْهِ فِي شَيْءٍ مِنْ دُعَائِهِ إِلَّا في الاِسْتِسْقَاءِ، وَإِنَّهُ يَرْفَعُ حَتَّى يُرَى بَيَاضُ إِبْطَيْهِ.

R. 23 - Sur ce qu'on doit dire lorsqu'il pleut

* Ibn 'Abbâs: "[*Ṣayyib*] dans *ka-ṣayyib*(1)... veut dire: pluie." D'autres ont dit: "[Le passé est] *ṣâba* ou *'aṣâba* [et le futur est *yaṣûbu.*"

1032 - 'Â'icha: En voyant la pluie [tomber], le Messager de Dieu (ç) disait: "Seigneur! que ce soit un *ṣayyib* bienfaisant!"

* [Comme 'Abd-ul-Lâh], ce *ḥadîth* a été aussi rapporté par al-Qâcim ben Yaḥya, et ce de 'Ubayd-ul-Lâh.

* Rapporté aussi par al-'Awzâ'y, de 'Uqayl, de Nâfi'...

R. 24 - Sur celui qui se laisse mouiller par la pluie jusqu'à ce qu'elle commence à couler sur sa barbe

1033 - 'Anas ben Mâlik dit: «Du vivant du Messager de Dieu (ç), les gens furent touchés par une disette. Et, tandis que le Messager de Dieu (ç) était sur le minbar en train de faire le sermon du vendredi, un Bédouin se leva et dit: "O Messager de Dieu! les biens ont péri et les enfants ont faim. Invoque Dieu pour nous afin qu'il nous abreuve!" Et le Messager de Dieu (ç) de lever les mains au moment où il n'y avait aucune brume au ciel. Soudain, apparurent des nuages [immenses] comme des montagnes.

«Le Prophète n'était pas descendu de son minbar que je vis la pluie qui commençait à couler à travers sa barbe. La pluie tomba durant ce jour-là, le lendemain, le surlendemain et les jours suivants, et ce jusqu'au vendredi suivant.

«Le même Bédouin, ou un autre homme, se leva alors et dit: "O Messager de Dieu! les constructions sont détruites et les biens inondés... Invoques-en Dieu pour nous!" Aussitôt, le Messager de Dieu (ç) leva les deux mains et dit: "Seigneur! autour de nous, non sur nous!" Et à chaque fois qu'il faisait signe de la main en direction d'un coin du ciel, celui-ci se voyait abandonné par les nuages. La chose continua jusqu'au moment où Médine devint entouré d'une sorte d'auréole.

«Cette pluie était si battante que la vallée — celle de Qanât — coula durant tout un mois. Et toute personne qui venait [à Médine], des autres régions, parlait de cette pluie abondante.»

(1) Al-Baqara, 19.

٢٣ ـ باب: ما يُقَالُ إِذَا أَمْطَرَتِ.

وَقَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: ﴿كَصَيِّبٍ﴾[1]: المَطَرُ. وَقَالَ غَيْرُهُ: صَابَ وَأَصَابَ يَصُوبُ.

١٠٣٢ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ ـ هُوَ ٱبْنُ مُقَاتِلٍ أَبُو الحَسَنِ المَرْوَزِيُّ ـ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عائِشَةَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ إِذَا رَأَى المَطَر قَالَ: «صَيِّباً نَافِعاً»

تَابَعَهُ الْقَاسِمُ بْنُ يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ. وَرَوَاهُ الأَوْزَاعِيُّ وَعُقَيْلٌ، عَنْ نَافِعٍ.

٢٤ ـ باب: مَنْ تَمَطَّرَ فِي المَطَرِ، حَتَّى يَتَحَادَرَ عَلَى لِحْيَتِهِ.

١٠٣٣ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا الأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ ٱبْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ الأَنْصَارِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مالِكٍ قَالَ: أَصَابَتِ النَّاسَ سَنَةٌ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَبَيْنَا رَسُولُ ٱللَّهِ ﷺ يَخْطُبُ عَلَى الْمِنْبَرِ يَوْمَ الجُمُعَةِ، قَامَ أَعْرَابِيٌّ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، هَلَكَ المَالُ، وَجَاعَ الْعِيَالُ، فَادْعُ ٱللهَ لَنَا أَنْ يَسْقِيَنَا. قَالَ: فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ، وما فِي السَّمَاءِ قَزَعَةٌ، قَالَ: فَثَارَ سَحَابٌ أَمْثَالُ الْجِبَالِ، ثُمَّ لَمْ يَنْزِلْ عَنْ مِنْبَرِهِ حَتَّى رَأَيْتُ المَطَرَ يَتَحَادَرُ عَلَى لِحْيَتِهِ. قَالَ: فَمُطِرْنَا يَوْمَنَا ذٰلِكَ، وَفِي الْغَدِ، وَمِنْ بَعْدِ الْغَدِ، وَالَّذِي يَلِيهِ إِلَى الجُمُعَةِ الأُخْرَى. فَقَامَ ذٰلِكَ الأَعْرَابِيُّ، أَوْ رَجُلٌ غَيْرُهُ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، تَهَدَّمَ الْبِنَاءُ، وَغَرِقَ المَالُ، فَادْعُ ٱللهَ لَنَا. فَرَفَعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدَيْهِ وَقَالَ: «اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَا». قَالَ: فَمَا جَعَلَ يُشِيرُ بِيَدِهِ إِلَى نَاحِيَةٍ مِنَ السَّمَاءِ إِلَّا تَفَرَّجَتْ، حَتَّى صَارَتِ المَدِينَةُ فِي مِثْلِ الجَوْبَةِ، حَتَّى سَالَ الْوادِي ـ وَادِي قَنَاةَ ـ شَهْراً. قَالَ: فَلَمْ يَجِىءْ أَحَدٌ مِنْ نَاحِيَةٍ إِلَّا حَدَّثَ بِالْجَوْدِ.

---

(١) سورة البقرة: الآية ١٩.

R. 25 - Lorsque le vent souffle

1034 - Ḥumayd [rapporte] avoir entendu 'Anas dire: «Lorsque le vent était violent, on reconnaissait cela à travers le visage du Prophète (ç).»

R. 26 - Sur ces propos du Prophète (ç): J'ai eu la victoire grâce au vent de l'est

1035 - D'après Mujâhid, ibn 'Abbâs [rapporta] que le Prophète (ç) avait dit: «J'ai eu la victoire grâce au vent de l'est tandis que 'Âd fut anéanti par le vent de l'ouest.»

R. 27 - Sur ce qui a été dit sur les tremblements de terre et des signes [naturels]

1036 - Abu Hurayra dit: «L'Heure ne sonnera que lorsque la Science disparaîtra, les tremblements de terre se multiplieront, le temps se rapprochera, les subversions apparaîtront et le *haraj* — c'est-à-dire le meurtre — se répandra au point que les richesses seront en surabondances parmi vous et déborderont.»

1037 - D'après Nâfi', ibn 'Umar dit: «[Le Prophète dit]: "Seigneur! fais que notre Syrie et notre Yémen soient bénis![1] — Et notre Nejd, dirent les présents. — Là-bàs [c'est le pays] des tremblements de terre et de subversions et c'est de là-bas que surgira la coterie de Satan."»

R. 28 - Sur: Feriez-vous de votre "rizq" [un prétexte] à démentir[2]

* Ibn 'Abbâs: [votre *rizq*] veut dire "votre reconnaissance."

1038 - Zayd ben Khâlid al-Juhary dit: Une fois, à Ḥudaybiya, le Messager de Dieu (ç) nous fit la prière du *ṣubḥ* après une nuit pluvieuse. Ayant terminé la prière, le Prophète (ç) fit face aux fidèles et dit: «Savez-vous ce que votre Seigneur a dit? — Dieu et son Messager en sont plus informés, répondirent les présents. — [Il a dit ceci: "Après cette pluie], les gens sont soit des croyants, soit des dénégateurs. Celui qui dit: *Nous avons eu de la pluie grâce aux bienfaits et à la*

(1) Littéralement: «notre gauche et notre droite» ou «notre nord et notre sud»

(2) *Al-Wâqi'a*, 82.

٢٥ - باب: إِذَا هَبَّتِ الرِّيحُ.

١٠٣٤ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي حُمَيْدٌ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَساً يَقُولُ: كانَتِ الرِّيحُ الشَّدِيدَةُ إِذَا هَبَّتْ، عُرِفَ ذٰلِكَ فِي وَجْهِ النَّبِيِّ ﷺ.

٢٦ - باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ «نُصِرْتُ بِالصَّبَا».

١٠٣٥ - حَدَّثَنَا مُسْلِمٌ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «نُصِرْتُ بِالصَّبَا، وَأُهْلِكَتْ عادٌ بِٱلدَّبُورِ».

٢٧ - باب: ما قِيلَ فِي الزَّلَازِلِ وَالآيَاتِ.

١٠٣٦ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو الزِّنَادِ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقْبَضَ الْعِلْمُ، وَتَكْثُرَ الزَّلَازِلُ، وَيَتَقَارَبَ الزَّمَانُ، وَتَظْهَرَ الْفِتَنُ، وَيَكْثُرَ الْهَرْجُ، وَهُوَ الْقَتْلُ الْقَتْلُ، حَتَّى يَكْثُرَ فِيكُمُ المَالُ فَيَفِيضُ».

١٠٣٧ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنَا حُسَيْنُ بْنُ الْحَسَنِ قَالَ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ عَوْنٍ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: «اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَامِنَا وَفِي يَمَنِنَا». قَالَ: قَالُوا: وَفِي نَجْدِنَا؟ قَالَ: قَالَ «هُنَاكَ الزَّلَازِلُ وَالْفِتَنُ، وَبِهَا يَطْلُعُ قَرْنُ الشَّيْطَانِ».

٢٨ - باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى:

﴿ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ ﴾[1]

قَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ: شُكْرَكُمْ.

١٠٣٨ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ خالِدٍ الْجُهَنِيِّ أَنَّهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ صَلَاةَ الصُّبْحِ بِالْحُدَيْبِيَةِ، عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلَةِ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ النَّبِيُّ ﷺ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «هَلْ تَدْرُونَ ماذَا قَالَ رَبُّكُمْ». قَالُوا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ

(١) سورة الواقعة: الآية ٨٢.

miséricorde de Dieu, celui-là croit en Moi et nie [le pouvoir] des astres, tandis que celui qui dit: *Nous avons eu de la pluie grâce à tel ou tel astre,* celui-là Me nie et croit aux astres."»

R. 29 - Il n'y a que Dieu qui sait quand viendra la pluie

* D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) [dit]: Il y a cinq choses qui ne peuvent être sues que par Dieu...

1039 - Ibn 'Umar dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "La clé du Mystère est dans cinq choses qui ne sont connues que par Dieu: personne ne sait ce qu'arrivera demain; personne ne sait ce qu'il y aura dans les matrices; aucun ne sait ce qu'il obtiendra demain; aucun ne sait sur quelle terre il mourra et aucun ne sait quand viendra la pluie."

عِبَادِي مُؤْمِنٌ بِي وَكافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ ٱللهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذٰلِكَ مُؤْمِنٌ بِي كافِرٌ بِالْكَوْكَبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بِنَوْءِ كَذَا وَكَذَا، فَذٰلِكَ كافِرٌ بِي مُؤْمِنٌ بِالْكَوْكَبِ».

٢٩ - باب: لَا يَدْرِي مَتَى يَجِيءُ المَطَرُ إِلَّا ٱللهُ.

وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «خَمْسٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ إِلَّا ٱللهُ».

١٠٣٩ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مِفْتَاحُ الْغَيْبِ خَمْسٌ يَعْلَمُهَا إِلَّا ٱللَّهُ: لَا يَعْلَمُ أَحَدٌ مَا يَكُونُ فِي غَدٍ، وَلَا يَعْلَمُ أَحَدٌ ما يَكُونُ فِي الأَرْحَامِ، وَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ ماذَا تَكْسِبُ غَداً، وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ، وَمَا يَدْرِي أَحَدٌ مَتَى يَجِيءُ المَطَرُ».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XVI - L'ECLIPSE

R. 1 - Sur la prière pendant l'éclipse du soleil

1040 - Abu Bakra dit: «Nous étions chez le Messager de Dieu (ç) lorsque une éclipse du soleil eut lieu. Le Prophète (ç) se leva alors et se dirigea, manteau traînant, vers la mosquée. Il y entra, et nous entrâmes aussi, puis nous fit deux *rak'a* jusqu'à la réapparition du soleil. Il dit ensuite: "Le soleil et la lune ne s'éclipsent jamais pour la mort d'une personne. [Mais] en voyant leur éclipse, faites des prières et des invocations jusqu'à ce que cela cesse."»

1041 - Qays: J'ai entendu Abu Mas'ûd dire: «Le Prophète (ç) a dit: "Le soleil et la lune ne s'éclipsent jamais pour la mort d'une personne. Cependant, ce sont deux signes parmi les signes de Dieu; lorsque vous voyez [leur éclipse], levez-vous et priez!"»

1042 - Ibn 'Umar (r) rapportait du Prophète (ç) ceci: Le soleil et la lune ne s'éclipsent jamais pour la mort ou la vie d'une personne. Cependant, ce sont deux signes parmi les signes de Dieu; lorsque vous voyez [leur éclipse], priez!

1043 - Al-Mughîra ben Chu'ba dit: «Du vivant du Messager de Dieu (ç), eut lieu une éclipse de soleil le jour de la mort de 'Ibrâhîm. "Le soleil, dirent les gens, s'est éclipsé pour la mort de 'Ibrâhîm!" Mais le Messager de Dieu (ç) [leur] dit: "Le soleil et la lune ne s'éclipsent jamais pour la mort ou la vie d'une personne; mais lorsque vous voyez [l'éclipse], priez et invoquez Dieu!"»

R. 2 - Sur l'aumône à l'occasion de l'éclipse

1044 - 'Â'icha dit: «De son vivant, à l'occasion d'une éclipse de soleil, le Messager de Dieu (ç) présida les fidèles en prière. Il mit un long temps en station debout, fit un *rukû'* et y resta longtemps, se releva et resta longtemps ainsi mais pendant une durée inférieure à celle de la première station debout, refit un *rukû'* et

بسم الله الرحمن الرحيم

١٦ ـ كتاب الكسوف

١ - باب: الصَّلاَةِ في كُسُوفِ الشَّمْسِ.

١٠٤٠ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَوْنٍ قَالَ: حَدَّثَنا خالِدٌ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ الحَسَنِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَٱنْكَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ يَجُرُّ رِدَاءَهُ حَتَّى دَخَلَ المَسْجِدَ، فَدَخَلْنَا، فَصَلَّى بِنَا رَكْعَتَيْنِ حَتَّى ٱنْجَلَتِ الشَّمْسُ، فَقَالَ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُما فَصَلُّوا وَٱدْعُوا، حَتَّى يُكْشَفَ ما بِكُمْ».

١٠٤١ ـ حَدَّثَنَا شِهَابُ بْنُ عَبَّادٍ قَالَ: حَدَّثَنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ حُمَيْدٍ، عَنْ إِسْماعِيلَ، عَنْ قَيْسٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا مَسْعُودٍ يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ مِنَ النَّاسِ، وَلٰكِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ ٱللهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُمَا فَقُومُوا فصلُّوا».

١٠٤٢ ـ حَدَّثَنَا أَصْبَغُ قَالَ: أَخْبَرَنِي ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ ٱبْنِ الْقَاسِمِ حَدَّثَهُ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كانَ يُخْبِرُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلٰكِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ ٱللهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُمَا فَصَلُّوا».

١٠٤٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا هَاشِمُ بْنُ الْقَاسِمِ قَالَ: حَدَّثَنا شَيْبَانُ، أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنْ زِيَادِ بْنِ عِلَاقَةَ، عَنِ المُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ قَالَ: كَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ يَوْمَ مَاتَ إِبْرَاهِيمُ، فَقَالَ النَّاسُ: كَسَفَتِ ٱلشَّمْسُ لِمَوْتِ إِبْرَاهِيمَ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ فَصَلُّوا وَٱدْعُوا ٱللهَ».

٢ ـ باب: الصَّدَقَةِ في الْكُسُوفِ.

١٠٤٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ أَنَّهَا قَالَتْ: خَسَفَتِ الشَّمْسُ في عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَصَلَّى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِالنَّاسِ، فَقَامَ فَأَطَالَ الْقِيَامَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ الرُّكُوعَ، ثُمَّ قَامَ فَأَطَالَ الْقِيَامَ، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ

y resta longtemps mais moins que le premièr *rukû'*, puis fit un *sujûd* et y resta longtemps. Il fit la même chose avec la deuxième *rak'a*.

«A la fin de la prière, le soleil était déjà réapparu. Il fit ensuite aux présents un sermon où il remercia et loua Dieu puis dit: "Le soleil et la lune sont deux signes parmi les signes de Dieu; il ne s'éclipsent guère pour la mort ou la vie d'une personne. [Mais] en voyant cela, invoquez Dieu, prononcez le *tekbîr*, priez et faites l'aumône!".

«Il dit ensuite: "O Umma de Muḥammad! par Dieu! personne n'est plus *jaloux* que Dieu, lorsque l'un ou l'une de ses hommes fornique. O Umma de Muḥammad! par Dieu! si vous savez ce que je sais, vous rirez peu et vous pleurerez beaucoup."»

R. 3 - Sur cet appel pour la prière de l'éclipse: "La prière se fera en groupe"

1045 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû (r) dit: «Lorsque le soleil s'était éclipsé au temps du Messager de Dieu (ç), on fit cet appel: "La prière se fera en groupe."»

R. 4 - Sur le sermon de l'imâm à l'occasion de l'éclipse

* 'Â'icha et 'Asmâ' ont rapporté que le Prophète (ç) avait fait un sermon...

1046 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), dit: «De son vivant, à l'occasion d'une éclipse, le Prophète (ç) se rendit à la mosquée, mit les fidèles en rang derrière lui et prononça le *tekbîr*. Après quoi, il fit une longue récitation, prononça le *tekbîr*, fit un long *rukû'*, dit: *Sami'a-l-Lâhu limân ḥamidahu* puis resta debout sans faire le *sujûd*. Il refit une longue récitation mais moins longue que la première, prononça le *tekbîr*, refit un long *rukû'* mais moins long que le premier puis dit: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu... Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu*. Ensuite, il fit le *sujûd*.

«Quant à la deuxième *rak'a*, il la fit de la même manière que la première. Ainsi, il accomplit quatre *ruku'* pour quatre *sujûd*.

«Le soleil réapparut avant que le Prophète ne quittât sa place. Il se leva alors, loua Dieu de ce dont Il est digne et dit: "[Le soleil et la lune] sont deux signes parmi les signes de Dieu; ils ne s'écplisent guère pour la mort ou la vie d'une personne. [Mais] lorsque vous voyez [leur éclipse], hâtez-vous à faire la prière."»

رَكَعَ فَأَطَالَ الرُّكُوعَ، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ سَجَدَ فَأَطَالَ السُّجُودَ، ثُمَّ فَعَلَ فِي الرَّكْعَةِ الثَّانِيَةِ مِثْلَ ما فَعَلَ فِي الأُولَى، ثُمَّ انْصَرَفَ، وَقَدِ انْجَلَتِ الشَّمْسُ، فَخَطَبَ النَّاسَ، فَحَمِدَ اللهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ اللهِ، لَا يَنْخَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ ذٰلِكَ فَادْعُوا اللهَ، وَكَبِّرُوا وَصَلُّوا وَتَصَدَّقُوا». ثُمَّ قَالَ: «يَا أُمَّةَ مُحَمَّدٍ، وَاللهِ ما مِنْ أَحَدٍ أَغْيَرُ مِنَ اللهِ أَنْ يَزْنِيَ عَبْدُهُ أَوْ تَزْنِيَ أَمَتُهُ. يَا أُمَّةَ مُحَمَّدٍ، وَاللهِ لَوْ تَعْلَمُون ما أَعْلَمُ لَضَحِكْتُمْ قَلِيلاً وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيراً».

٣ ـ باب: النِّدَاءِ بِـ «الصَّلَاةَ جَامِعَةً» فِي الْكُسُوفِ.

١٠٤٥ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيىٰ بْـنُ صَالِحٍ قَالَ: حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ بْنُ سَلَّامِ بْنِ أَبِي سَلَّامٍ الحَبَشِيُّ الدِّمَشْقِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ أَبِي كَثِيرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ عَوْفٍ الزُّهْرِيُّ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا كَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللهِ ﷺ. نُودِيَ: إِنَّ الصَّلَاةَ جامِعَةً.

٤ ـ باب: خُطْبَةِ الإِمامِ فِي الْكُسُوفِ.

وَقَالَتْ عَائِشَةُ وَأَسْماءُ: خَطَبَ النَّبِيُّ ﷺ.

١٠٤٦ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ ح وَحَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَنْبَسَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: حَدَّثَنِي عُرْوَةُ، عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَتْ: خَسَفَتِ الشَّمْسُ فِي حَيَاةِ النَّبِيِّ ﷺ، فَخَرَجَ إِلَى المَسْجِدِ، فَصَفَّ النَّاسُ وَرَاءَهُ، فَكَبَّرَ، فَاقْتَرَأَ رَسُولُ اللهِ ﷺ قِرَاءَةً طَوِيلَةً، ثُمَّ كَبَّرَ فَرَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، ثُمَّ قَالَ: «سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». فَقَامَ وَلَمْ يَسْجُدْ، وَقَرَأَ قِرَاءَةً طَوِيلَةً، هِيَ أَدْنَى مِنَ الْقِرَاءَةِ الأُولَى، ثُمَّ كَبَّرَ وَرَكَعَ رُكُوعا طَوِيلا، وَهُوَ أَدْنَى مِنَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ قَالَ: «سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ». ثُمَّ سَجَدَ، ثُمَّ قَالَ فِي الرَّكْعَةِ الآخِرَةِ مِثْلَ ذٰلِكَ. فَاسْتَكْمَلَ أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ فِي أَرْبَعِ سَجَدَاتٍ، وَانْجَلَتِ الشَّمْسُ قَبْلَ أَنْ يَنْصَرِفَ، ثُمَّ قَامَ فَأَثْنَى عَلَى اللهِ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ، ثُمَّ قَالَ: «هُما آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ اللهِ، لَا يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُما فَافْزَعُوا إِلَى الصَّلَاةِ».

* Khathîr ben 'Abbâs rapportait que 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r), lors d'une éclipse de soleil, avait rapporté un *ḥadîth* similaire au *ḥadîth* rapporté par 'Urwa.

* Je[1] dis alors à 'Urwa: "Lors de l'éclipse du soleil à Médine, ton frère n'a pas fait plus de deux *rak'a* semblables à celles de la prière du *ṣubḥ*. — Cela est vrai, répondit 'Urwa, mais il a fait défaut à la sunna."

R. 5 - Doit-on dire "khasafa" ou "kasafa" [pour l'éclipse] du soleil

* Dieu, le Très Haut, dit: **la lune éclipsée**[2] (*wa khasafa al-qamar*).

1047 - 'Â'icha l'épouse du Prophète (ç), [dit]: Le jour de l'éclipse (*khasafat*) du soleil, le Messager de Dieu (ç) fit une prière: il se mit debout, prononça le *tekbîr*, fit une longue récitation puis un long *rukû'* releva la tête et dit: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu.* Il resta debout, fit une longue récitation mais moins que la première, accomplit aussi un long *ruku*, mais moins que le premier... puis fit un long *sujûd.* Il fit la même chose dans la deuxième *rak'a* puis prononça le *teslîm* au moment où le soleil était déjà réapparu. Il prononça aux gens un sermon et dit au sujet de l'éclipse (*kusûf*) du soleil et de la lune: "Ce sont deux signes parmi les signes de Dieu; ils ne s'éclipsent (*yakhsifân*) guère pour la mort ou la vie d'une personne. [Mais] en voyant [leur éclipse], hâtez-vous à faire la prière!"

R. 6 - Sur ces paroles du Prophète (ç): "Dieu apeure ses adorateurs par l'éclipse"

Rapporté par Abu Mûsa...

1048 - Abu Bakra dit: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Le soleil et la lune sont deux signes parmi les signes de Dieu; ils ne s'éclipsent guère pour la mort d'une personne. Cependant par ces deux [signes], Dieu, le Très-Haut, apeure ses adorateurs."»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: 'Abd-ul-Wârith, Chu'ba, Khâlid ben 'Abd-ul-Lâh et Ḥammâd ben Salama n'ont pas rapporté de Yûnus ce passage: "par ces deux [signes], Il apeure ses adorateurs."

Cette [omission] a aussi été rapportée par 'Acha'ath, et ce d'al-Ḥasan.

---

(1) C'est az-Zuhry.

(2) Al-Qiyama, 8.

وَكَانَ يُحَدِّثُ كَثِيرُ بْنُ عَبَّاسٍ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: كانَ يُحَدِّثُ يَوْمَ خَسَفَتِ الشَّمْسُ بِمِثْلِ حَدِيثِ عُرْوَةَ عَنْ عَائِشَةَ.

فَقُلْتُ لِعُرْوَةَ: إِنَّ أَخاكَ يَوْمَ خَسَفَتْ بِالمَدِينَةِ، لَمْ يَزِدْ عَلَى رَكْعَتَيْنِ مِثْلَ الصُّبْحِ ؟ قَالَ: أَجَلْ؛ لِأَنَّهُ أَخْطَأَ السُّنَّةَ.

٥ - باب: هَلْ يَقُولُ كَسَفَتِ الشَّمْسُ أَوْ خَسَفَتْ.

وَقَالَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿وَخَسَفَ ٱلْقَمَرُ﴾[1].

١٠٤٧ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عُفَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنا اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي عُقَيْلٌ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ: أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ صَلَّى يَوْمَ خَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَقَامَ فَكَبَّرَ، فَقَرَأَ قِرَاءَةً طَوِيلَةً، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَقَالَ: «سَمِعَ ٱللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». وَقَامَ كما هُوَ، ثُمَّ قَرَأَ قِرَاءَةً طَوِيلَةً، وَهِيَ أَدْنَى مِنَ الْقِرَاءَةِ الْأُولَى، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهِيَ أَدْنَى مِنَ الرَّكْعَةِ الْأُولَى، ثُمَّ سَجَدَ سُجُوداً طَوِيلاً، ثُمَّ فَعَلَ فِي الرَّكْعَةِ الآخِرَةِ مِثْلَ ذٰلِكَ، ثُمَّ سَلَّمَ وَقَدْ تَجَلَّتِ الشَّمْسُ، فَخَطَبَ النَّاسَ، فَقَالَ فِي كُسُوفِ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ: «إِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ ٱللهِ، لَا يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُما فَافْزَعُوا إِلَى الصَّلَاةِ».

٦ - باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «يُخَوِّفُ ٱللهُ عِبَادَهُ بِالْكُسُوفِ».

قَالَهُ أَبُو مُوسَى، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٠٤٨ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنا حَمَّادُ بْنُ زَيْد، عَنْ يُونُسَ، عَنِ الحَسَنِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ ٱللهِ، لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ، وَلٰكِنَّ ٱللهَ تَعَالَى يُخَوِّفُ بِهِمَا عِبَادَهُ».

وَقَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: لَمْ يَذْكُرْ عَبْدُ الْوَارِثِ، وَشُعْبَةُ، وَخالِدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ، وَحَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ، عَنْ يُونُسَ: «يُخَوِّفُ بِهِمَا عِبَادَهُ».

---

(١) سورة القيامة: الآية ٨.

* Le ḥadîth susmentionné a été aussi rapporté par Mûsa, et ce de Mubârak, d'al-Ḥasan qui dit: Abu Bakra m'a rapporté [ceci] du Prophète (ç): "Par ces deux [signes], Dieu, le Très-Haut, apeure ses adorateurs."

R. 7 - Sur le fait de demander refuge [auprès de Dieu] des supplices de la tombe, et ce pendant l'éclipse

1049 - 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç), [rapporte] qu'une Juive vint l'interroger puis lui dit: "Que Dieu t'accorde son refuge contre les supplices de la tombe!"

'Â'icha (r) interrogea alors le Messager de Dieu (ç) sur la chose en lui disant: "Est-ce que les gens subiront des supplices dans leurs tombes? — Que Dieu m'accorde son refuge contre cela, répondit le Messager de Dieu (ç)."

1050 - Après cela, en une certaine matinée, et pendant que le Messager de Dieu (ç) était sur une monture, eut lieu une éclipse de soleil. Au matin, il revint et passa près des chambres [de ses épouses]. Après quoi, il se leva pour faire la prière. De leur côté, les fidèles se levèrent derrière lui.

Il se tint longtemps debout, fit un long *rukû'*, releva la tête et resta de nouveau longtemps debout mais d'une durée moindre que celle de la première station debout, fit un long *ruku*, mais moins long que le premier, releva de nouveau la tête, se prosterna (sic) puis se releva et se tint longtemps debout mais pendant une durée inférieure à celle de la première station debout. Après quoi, il fit un long *rukû'* mais d'une durée inférieure à celle du premier rukû', se releva et se tint longtemps debout pendant une durée inférieure à la première station debout, refit un long *rukû'*, toujours moins long que le premier, releva la tête, se prosterna puis termina [la prière].

Ensuite, il parla [aux fidèles] le temps que Dieu voulut puis leur recommanda de demander refuge [auprès de Dieu] contre les supplices de la tombe.

R. 8 - Sur le fait de pronlonger le *sujûd* dans la prière de l'éclipse

1051 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Lorsqu'une éclipse du soleil eut lieu au temps du Messager de Dieu (ç), on fit cet appel: "La prière sera faite en groupe". Le Prophète (ç) fit ensuite deux *rukû'* dans la [première] *rak'a* puis deux autres *rukû'* dans la [deuxième] *rak'a*. Il s'assit ensuite et le soleil réapparut de nouveau.

وَتَابَعَهُ مُوسَى، عَنْ مُبَارَكٍ، عَنِ الحَسَنِ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو بَكْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «إِنَّ آللهَ تَعَالَى يُخَوِّفُ بِهِمَا عِبَادَهُ».

وَتَابَعَهُ أَشْعَثُ، عَنِ الحَسَنِ.

٧ ـ باب: التَّعَوُّذِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ فِي الْكُسُوفِ.

١٠٤٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ يَهُودِيَّةً جاءَتْ تَسْأَلُهَا، فَقَالَتْ لَهَا: أَعاذَكِ آللَّهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ. فَسَأَلَتْ عائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا رَسُولَ آللهِ ﷺ: أَيُعَذَّبُ النَّاسُ فِي قُبُورِهِمْ؟ فَقَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ عائِذاً بِآللهِ مِنْ ذٰلِكَ.

١٠٥٠ ـ ثُمَّ رَكِبَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: ذَاتَ غَدَاةٍ مَرْكَباً، فَخَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَرَجَعَ ضُحًى، فَمَرَّ رَسُولُ آللهِ ﷺ بَيْنَ ظَهْرانِيَ الحُجَرِ، ثُمَّ قَامَ يُصَلِّي وَقَامَ النَّاسُ وَرَاءَهُ، فَقَامَ قِياماً طَوِيلاً، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، ثُمَّ رَفَعَ فَقَامَ قِياماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ القِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَفَعَ فَسَجَدَ، ثُمَّ قَامَ فَقَامَ قِياماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ قَامَ قِياماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَفَعَ، فَسَجَدَ وَآنْصَرَفَ، فَقَالَ ما شَاءَ آللهُ أَنْ يَقُولَ، ثُمَّ أَمَرَهُمْ أَنْ يَتَعَوَّذُوا مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ.

٨ ـ باب: طُولِ السُّجُودِ فِي الْكُسُوفِ.

١٠٥١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عَبْدِ آللهِ آبْنِ عَمْرٍو أَنَّهُ قَالَ: لَمَّا كَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ نُودِيَ: إِنَّ الصَّلَاةَ جامِعَةً، فَرَكَعَ النَّبِيُّ ﷺ رَكْعَتَيْنِ فِي سَجْدَةٍ، ثُمَّ قَامَ فَرَكَعَ رَكْعَتَيْنِ فِي سَجْدَةٍ، ثُمَّ جَلَسَ، ثُمَّ جُلِّيَ عَنِ

«'Â'icha (r) dit: "Je n'ai jamais fait de *sujûd* aussi long que celui [de la prière de l'éclipse]."»

R. 9 - Sur la prière de l'éclipse en groupe

* Ibn 'Abbâs présida des fidèles en prière... dans l'auvent de Zamzam.

* 'Ali ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs regroupa des fidèles pour faire la prière.

Ibn 'Umar fit de même.

1052 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs dit: «De son vivant, à l'occasion de l'éclipse du soleil, le Messager de Dieu (ç) fit une prière: il se tint longtemps debout, un temps où l'on peut réciter la sourate d'*al-Baqara*. Ensuite, il fit un long *rukû'*, releva la tête et resta longtemps debout mais pendant une durée inférieure à celle de la première station debout, fit un long *rukû'* mais moins que le premier *rukû'*, se prosterna, se releva et resta longtemps debout mais durant une période inférieure à celle de la première station debout, refit un long *rukû'* inférieur toujours au premier *rukû'*, releva [la tête] et resta longtemps debout mais durant un temps inférieur à celui de la première station debout, accomplit un long *ruku'* inférieur au premier, se prosterna et termina aini la prière au moment où le soleil était déjà réapparu. Il dit alors: "Le soleil et la lune sont deux signes parmi les signes de Dieu; ils ne s'éclipsent guère pour la mort ou la vie d'une personne. [Cependant], en voyant cela, invoquez Dieu! — O Messager de Dieu! dirent les présents, nous t'avons vu comme si tu prenais une chose à partir de ta place puis nous t'avons vu reculer! — Je viens de voir le Paradis et j'ai essayé d'en prendre une grappe. Si je l'avais saisie, vous en auriez mangé tant que le bas-monde durera. J'ai aussi vu le Feu, et je n'avais jamais vu un spectacle aussi horrible que celui d'aujourd'hui. La plupart de ceux qui s'y trouvaient étaient des femmes. — Pour quelle raison? ô Messager de Dieu! — A cause de leur ingratitude. — Ingrates envers Dieu? — Elles sont plutôt ingrates envers le conjoint et envers le bel-agir, si tu agis bien envers l'une d'elles durant toute une vie, et qu'ensuite elle voit de toi une chose, elle dira: *Je n'ai jamais vu de ta part un quelconque bien.*"»

R. 10 - Sur la prière des femmes avec les hommes pendant [la prière de] l'éclipse

1053 - 'Asmâ' bent Abu Bakr (r) dit: «Lors de l'éclipse du soleil, je me rendis chez 'Â'icha (r), l'épouse du Prophète (ç). Je remarquai que les fidèles ainsi que 'Â'icha étaient debout en train de prier. Je [lui] dis: "Qu'ont donc les fidèles?" Et

الشَّمْسِ. قَالَ: وَقَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: ما سَجَدْتُ سُجُوداً قَطُّ كانَ أَطْوَلَ مِنْهَا.

٩ ـ باب: صَلاَةِ الْكُسُوفِ جَمَاعَةً.

وَصَلَّى آبْنُ عَبَّاسٍ لَهُمْ في صُفَّةِ زَمْزَمَ، وَجَمَعَ عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ بْنِ عَبَّاسٍ، وَصَلَّى آبْنُ عُمَرَ.

١٠٥٢ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: آنْخَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَصَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ، فَقَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، نَحْواً مِنْ قِرَاءَةِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، ثُمَّ رَفَعَ فَقَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ سَجَدَ، ثُمَّ قَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَفَعَ فَقَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ سَجَدَ، ثُمَّ آنْصَرَفَ وَقَدْ تَجَلَّتِ الشَّمْسُ، فَقَالَ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ آللهِ، لاَ يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلاَ لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ ذٰلِكَ فَاذْكُرُوا آللهَ». قَالُوا: يَا رَسُولَ آللَّهِ، رَأَيْنَاكَ تَنَاوَلْتَ شَيْئاً في مَقَامِكَ، ثُمَّ رَأَيْنَاكَ كَعْكَعْتَ؟ قَالَ ﷺ: «إِنِّي رَأَيْتُ الجَنَّةَ، فَتَنَاوَلْتُ عُنْقُوداً، وَلَوْ أَصَبْتُهُ لأَكَلْتُمْ مِنْهُ ما بَقِيَتِ آلدُّنْيَا، وَأُرِيتُ النَّارَ، فَلَمْ أَرَ مَنْظَراً كالْيَوْمِ قَطُّ أَفْظَعَ، وَرَأَيْتُ أَكْثَرَ أَهْلِهَا النِّسَاءَ». قَالُوا: بِمَ يَا رَسُولَ آللهِ؟ قَالَ: «بِكُفْرِهِنَّ». قِيلَ: يَكْفُرْنَ بِاللهِ؟. قَالَ: «يَكْفُرْنَ الْعَشِيرَ، وَيَكْفُرْنَ الإِحْسَانَ، لَوْ أَحْسَنْتَ إِلَى إِحْدَاهُنَّ الدَّهْرَ كُلَّهُ، ثُمَّ رَأَتْ مِنْكَ شَيْئاً، قَالَتْ: ما رَأَيْتُ مِنْكَ خَيْراً قَطُّ».

١٠ ـ باب: صَلاَةِ النِّسَاءِ مَعَ الرِّجالِ في الْكُسُوفِ.

١٠٥٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنِ آمْرَأَتِهِ فاطِمَةَ بِنْتِ المُنْذِرِ، عَنْ أَسْماءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا أَنَّهَا قَالَتْ: أَتَيْتُ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا، زَوْجَ آلنَّبِيِّ ﷺ، حِينَ خَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَإِذَا النَّاسُ قِيَامٌ يُصَلُّونَ، وَإِذَا هِيَ قَائِمَةٌ

en me faisant signe avec la main vers le ciel, elle me dit: "Gloire à Dieu! — Un signe? demandai-je — Oui, me répondit-elle en me faisant signe."

«Je me tins alors debout [pour la prière], et ce jusqu'au moment où je faillis m'évanouir. Là, je commençai à verser de l'eau sur la tête...

«Après avoir terminé [la prière], le Messager de Dieu (ç) loua Dieu et dit: Tout ce que je n'ai pas vu auparavant je viens de le voir de ma place-ci, même le Paradis et le Feu. De plus, on vient de me révéler que vous subirez dans vos tombes des tentations similaires (ou *proches*, je ne sais, dit le *râwi*, lequel des mots fut dit par 'Asmâ') à la tentation de l'Antéchrist. On viendra à l'un de vous et on lui dira: "Que sais-tu sur cet homme?" Le croyant (ou *le convaincu*, je ne sais pas, dit le *râwi*, ce qu'avait exactement dit 'Asmâ') dira: "C'est Muḥammad, le Messager de Dieu (ç). Il nous a apporté Preuves et Guidance. Nous avons cru [en lui] et nous l'avons suivi. — Dors en paix, nous savions que tu étais convaincu..." Qant à l'hypocrite (ou *celui qui doutait*, je ne sais ce qu'avait exactement dit 'Asmâ'), il dira: "Je ne sais pas...! j'ai entendu les gens dire des choses et je les ai reprises."»

R. 11 - Sur celui qui veut affranchir [un esclave] à l'occasion de l'éclipse du soleil

1054 - 'Asmâ' dit: «Le Prophète (ç) a ordonné d'affranchir [des esclaves] à l'occasion de l'éclipse du soleil.»

R. 12 - Sur la prière de l'éclipse dans la mosquée

1055 - 'Â'icha (r) [rapporte] qu'une Juive était venue la voir et lui dire: "Que Dieu [t'accorde Son] refuge contre les supplices de la tombe!"

'Â'icha interrogea alors le Messager de Dieu (ç): "Est-ce que les hommes subiront des supplices dans leurs tombes! — Que Dieu m'accorde son refuge contre cela! répondit le Messager de Dieu (ç).

1056 - Après cela, en une certaine matinée, et tandis que le Messager de Dieu (ç) était sur une monture, eut lieu une éclipse de soleil. Au matin, il revint et passa près des chambres [de ses épouses]. Après quoi, il se tint debout pour la prière. Les fidèles firent de même et se tinrent derrière lui.

تُصَلِّي، فَقُلْتُ: ما لِلنَّاسِ ؟ فَأَشَارَتْ بِيَدِهَا إِلَى السَّمَاءِ، وَقَالَتْ: سُبْحَانَ آللهِ. فَقُلْتُ: آيَةٌ؟ فَأَشَارَتْ: أَيْ نَعَمْ. قَالَتْ: فَقُمْتُ حَتَّى تَجَلَّانِي الْغَشْيُ، فَجَعَلْتُ أَصُبُّ فَوْقَ رَأْسِي المَاءَ، فَلَمَّا آنْصَرَفَ رَسُولُ آللهِ ﷺ حَمِدَ آللهَ وَأَثْنَىٰ عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «ما مِنْ شَيْءٍ كُنْتُ لَمْ أَرَهُ إِلَّا قَدْ رَأَيْتُهُ فِي مَقَامِي هٰذَا، حَتَّى الجَنَّةَ وَالنَّارَ، وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّكُمْ تُفْتَنُونَ فِي الْقُبُورِ مِثْلَ - أَوْ قَرِيباً - مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَّالِ، لَا أَدْرِي أَيَّتَهُمَا قَالَتْ أَسْماءُ، يُؤْتَى أَحَدُكُمْ فَيُقَالُ لَهُ: ما عِلْمُكَ بِهٰذَا الرَّجُلِ ؟ فَأَمَّا المُؤْمِنُ - أَوِ المُوقِنُ - لَا أَدْرِي أَيَّ ذٰلِكَ قالَتْ أَسْماءُ، فَيَقُولُ: مُحَمَّدٌ رَسُولُ آللهِ ﷺ، جاءَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَى، فَأَجَبْنَا وَآمَنَّا وَآتَّبَعْنَا، فَيُقَالُ لَهُ نَمْ صَالِحاً، فَقَدْ عَلِمْنَا إِنْ كُنْتَ لَمُوقِناً، وَأَمَّا المُنَافِقُ - أَوِ المُرْتَابُ - لَا أَدْرِي أَيَّتَهُمَا قالَتْ أَسْماءُ، فَيَقُولُ: لَا أَدْرِي، سَمِعْتُ النَّاسَ يَقُولُونَ شَيْئاً فَقُلْتُهُ».

١١ - باب: مَنْ أَحَبَّ الْعَتَاقَةَ في كُسُوفِ الشَّمْسِ.

١٠٥٤ - حَدَّثَنَا رَبِيعُ بْنُ يَحْيى قَالَ: حَدَّثَنا زَائِدَةُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ فاطِمَةَ، عَنْ أَسْماءَ قَالَتْ: لَقَدْ أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِالْعَتَاقَةِ في كُسُوفِ الشَّمْسِ.

١٢ - باب: صَلَاةِ الْكُسُوفِ في المَسْجِدِ.

١٠٥٥ - حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ يَحْيىٰ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ يَهُودِيَّةً جاءَتْ تَسْأَلُهَا، فَقَالَتْ: أَعَاذَكِ آللهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ. فَسَأَلَتْ عائِشَةُ رَسُولَ آللهِ ﷺ: أَيُعَذَّبُ النَّاسُ في قُبُورِهِمْ؟. فَقَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ عائِذاً بِاللهِ مِنْ ذٰلِكَ.

١٠٥٦ - ثُمَّ رَكِبَ رَسُولُ آللهِ ﷺ ذَاتَ غَدَاةٍ مَرْكَباً، فَكَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَرَجَعَ ضُحًى، فَمَرَّ رَسُولُ آللهِ ﷺ بَيْنَ ظَهْرَانَيِ الحُجَرِ، ثُمَّ قَامَ فَصَلَّى، وَقَامَ النَّاسُ وَرَاءَهُ، فَقَامَ قِيَامًا طَوِيلًا،

Il se tint debout longtemps, fit un long *rukû'*, releva la tête et resta de nouveau lontemps debout mais pendant une durée moindre que celle de la première station debout, fit un long *rukû'* mais moins que le premier, releva de nouveau la tête, fit un long *sujûd* puis se releva et se tint longtemps debout mais pendant une durée inférieure à celle de la première station debout. Après quoi, il fit un long *rukû*, mais pendant un temps inférieur à celui du premier *rukû'*, se releva et se tint longtemps debout pendant une durée inférieure à celle de la première station debout, refit un long *rukû'*, toujours inférieur au premier, accomplit un *sujû*d moins long que le premier *sujûd* puis termina la prière. Ensuite, il dit ce que Dieu voulait qu'il dise puis ordonna les présents de demander refuge [auprès de Dieu] contre les supplices de la tombe.

R. 13 - Le soleil ne s'éclipse pas pour la mort ou la vie d'une personne

Rapporté par: Abu Bakra, al-Mughîra, Abu Mûsa, ibn 'Abbâs et ibn 'Umar (r)

1057 - Abu Mas'ûd dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Le soleil et la lune ne s'éclipsent pas pour la mort ou la vie d'une personne; cependant, ce sont deux signes parmi les signes de Dieu. Lorsque vous voyez [leur éclipse], faites la prière!"»

1058 - 'Â'icha (r) dit: «De son vivant, à l'occasion d'une éclipse de soleil, le Messager de Dieu (ç) se leva et présida les gens en prière: il prolongea la récitation, fit un long *rukû'*, releva la tête et fit une récitation prolongée mais moins longue que la première récitation, accomplit un long *rukû'* mais moins long que son premier *rukû'*, releva la tête, fit deux *sujûd*, se releva et fit la même chose dans la deuxième *rak'a*... Après quoi, il se leva et dit: "Le soleil et la lune ne s'éclipsent pas pour la mort ou la vie d'une personne; cependant, ce sont deux signes parmi les signes de Dieu. Lorsque vous voyez [leur éclipse], hâtez-vous à faire la prière!"»

R. 14 - Sur le Rappel [de Dieu] à l'occasion de l'éclipse du soleil

Rapporté par ibn 'Abbâs (r)

1059 - Abu Mûsa dit: «A l'occasion d'une éclipse du soleil, le Prophète (ç) s'effraya et craignit que ce fût l'Heure. Il se rendit à la mosquée et accomplit une prière en faisant la plus longue station debout, le plus long *rukû'* et le plus long

ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، ثُمَّ رَفَعَ فَقَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَفَعَ فَسَجَدَ سُجُوداً طَوِيلاً، ثُمَّ قامَ فَقَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ قَامَ قِيَاماً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الْقِيَامِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَكَعَ رُكُوعاً طَوِيلاً، وَهُوَ دُونَ الرُّكُوعِ الأَوَّلِ، ثُمَّ سَجَدَ، وَهُوَ دُونَ السُّجُودِ الأَوَّلِ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ ما شَاءَ ٱللهُ أَنْ يَقُولَ، ثُمَّ أَمَرَهُمْ أَنْ يَتَعَوَّذُوا مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ.

١٣ - باب: لَا تَنْكَسِفُ الشَّمْسُ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ.

رَوَاهُ أَبُو بَكْرَةَ، وَالمُغِيرَةُ، وَأَبُو مُوسَى، وَابْنُ عَبَّاسٍ، وَابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ.

١٠٥٧ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا يَحْيى، عَنْ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنِي قَيْسٌ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ قَالَ رَسُولَ ٱللَّهِ ﷺ: «الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلٰكِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ ٱللَّهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُمَا فَصَلُّوا».

١٠٥٨ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنا هِشَامٌ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ وَهِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ فَصَلَّى بِالنَّاسِ، فَأَطَالَ الْقِرَاءَةَ، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ الرُّكُوعَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَأَطَالَ الْقِرَاءَةَ، وَهِيَ دُونَ قِرَاءَتِهِ الأُولَى، ثُمَّ رَكَعَ فَأَطَالَ الرُّكُوعَ دُونَ رُكُوعِهِ الأَوَّلِ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ قَامَ، فَصَنَعَ فِي الرَّكْعَةِ الثَّانِيَةِ مِثْلَ ذٰلِكَ، ثُمَّ قَامَ فَقَالَ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلٰكِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ ٱللهِ يُرِيهِمَا عِبَادَهُ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ ذٰلِكَ فَافْزَعُوا إِلَى الصَّلَاةِ».

١٤ - باب: ٱلذِّكْرِ فِي الْكُسُوفِ.

رَوَاهُ ٱبْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا.

١٠٥٩ - **حَدَّثَنا** مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ: خَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ فَزِعاً، يَخْشَى أَنْ تَكُونَ السَّاعَةُ، فَأَتَى الْمَسْجِدَ، فَصَلَّى بِأَطْوَلِ قِيَامٍ وَرُكُوعٍ وَسُجُودٍ رَأَيْتُهُ قَطُّ يَفْعَلُهُ، وَقَالَ: «هٰذِهِ الآيَاتُ الَّتِي

sujûd, lesquels je ne l'avais jamais vu faire aussi longuement. Il dit ensuite: "Ce sont là des signes que Dieu envoie. Ils n'ont lieu ni pour la mort d'une personne, ni pour sa vie. Cependant, Dieu les envoie pour apeurer ses adorateurs. [Donc], lorsque vous voyez quelque chose de cela, hâtez-vous à son Rappel, à L'invoquer et à Lui demander pardon!"»

R. 15 - Sur l'invocation à l'occasion de l'éclipse

Rapporté par Abu Mûsa et 'Â'icha (r), et ce du Prophète (ç)

1060 - Ziyâd ben 'Ilâqa dit: «J'ai entendu al-Mughîra ben Chu'ba dire: Le jour de la mort de 'Ibrâhîm, le soleil s'éclipsa; d'où les gens se dirent: "Il s'est éclipsé pour la mort de 'Ibrâhîm", mais le Messager de Dieu (ç) dit: "Le soleil et la lune sont deux signes parmi les signes de Dieu; ils ne s'éclipsent ni pour la mort ni pour la vie d'une personne. Cependant, si vous voyez [leur éclipse], invoquez Dieu et priez jusqu'à la fin [du phénomène]!"»

R. 16 - Sur le fait que l'imam dit dans le sermon de l'éclipse: "Cela dit..."

1061 - 'Asmâ' dit: «... Ensuite, le Messager de Dieu (ç) termina la prière alors que le soleil était déjà réapparu. Il fit un sermon en prononçant des louanges dignes de Dieu puis dit: "Cela dit..."»

R. 17 - Sur la prière à l'occasion de l'éclipse de la lune

1062 - Abu Bakra (r) dit: «De son vivant, à l'occasion d'une éclipse du soleil, le Messager de Dieu (ç) fit deux *rak'a*...»

1063 - Abu Bakra dit: «De son vivant, à l'occasion de l'éclipse du soleil, le Messager de Dieu (ç) se rendit à la mosquée, manteau traînant. Les fidèles arrivèrent et il leur fit deux *rak'a*. A la réapparition du soleil, il dit: "Le soleil et la lune sont deux signes parmi les signes de Dieu; ils ne s'éclipsent jamais pour la mort ou la vie d'une personne. Cependant, lorsque cela se produit, invoquez Dieu et priez jusqu'à la fin du phénomène."

«La cause de cela était que le Prophète (ç) avait perdu un enfant appelé 'Ibrâhîm puis les gens se mirent à parler du sujet.»

يُرْسِلُ آللهُ، لَا تَكُونُ لِمَوْتِ أَحَدٍ، وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلٰكِنْ يُخَوِّفُ آللهُ بِهَا عِبَادَهُ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ شَيْئاً مِنْ ذٰلِكَ، فَآفْزَعُوا إِلَى ذِكْرِهِ وَدُعائِهِ وَآسْتِغْفَارِهِ».

١٥ - باب: آلدُّعَاءِ في الخُسُوفِ.

قَالَهُ أَبُو مُوسى وَعائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٠٦٠ - حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنا زَائِدَةُ قَالَ: حَدَّثَنا زِيادُ بْنُ عِلَاقَةَ قَالَ: سَمِعْتُ المُغِيرَةَ بْنَ شُعْبَةَ يَقُولُ: آنْكَسَفَتِ الشَّمْسُ يَوْمَ ماتَ إِبْرَاهِيمُ، فَقَالَ النَّاسُ: آنْكَسَفَتْ لِمَوْتِ إِبْراهِيمَ. فَقَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ آللهِ، لَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاتِهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمُوهُما فَآدْعُوا آللهَ وَصَلُّوا حَتَّى يَنْجَلِيَ».

١٦ - باب: قَوْلِ الإِمَامِ في خُطْبَةِ الْكُسُوفِ أَمَّا بَعْدُ.

١٠٦١ - وَقَالَ أَبُو أُسَامَةَ: حَدَّثَنا هِشَامٌ قَالَ: أَخْبَرَتْنِي فاطِمَةُ بِنْتُ المُنْذِرِ، عَنْ أَسْمَاءَ قَالَتْ: فَآنْصَرَفَ رَسُولُ آللهِ ﷺ وَقَدْ تَجَلَّتِ الشَّمْسُ، فَخَطَبَ فَحَمِدَ آللهَ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ، ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا بَعْدُ».

١٧ - باب: الصَّلَاةِ في كُسُوفِ الْقَمَرِ.

١٠٦٢ - حَدَّثَنَا مَحْمُودُ قَالَ: حَدَّثَنا سَعِيدُ بْنُ عامِرٍ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ الحَسَنِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: آنْكَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ.

١٠٦٣ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْوَارِث قَالَ: حَدَّثَنا يُونُسُ، عَنِ الحَسَنِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ قَالَ: خَسَفَتِ الشَّمْسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَخَرَجَ يَجُرُّ رِدَاءَهُ حَتَّى آنْتَهَى إِلَى المَسْجِدِ، وَثَابَ النَّاسُ إِلَيْهِ، فَصَلَّى بِهِمْ رَكْعَتَيْنِ، فَآنْجَلَتِ الشَّمْسُ، فَقَالَ: «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمرَ آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ آللهِ، وَإِنَّهُمَا لَا يَخْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ، وَإِذَا كانَ ذَاكَ فَصَلُّوا وَآدْعُوا حَتَّى يُكْشَفَ ما بِكُمْ». وَذَاكَ أَنَّ آبْناً لِلنَّبِيِّ ﷺ ماتَ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ، فَقَالَ النَّاسُ في ذَاكَ.

R. 18 - La première *rak'a* [de la prière] de l'éclipse est plus longue que la première

1064 - 'Â'icha (r): A l'occasion de l'éclipse du soleil, le Prophète (ç) présida les fidèles en prière en faisant quatre *rukû'* contre deux *sujûd* et tel que la [même partie précédente] était toujours plus longue [que la suivante].

R. 19 - Sur le fait de réciter avec une voix claire et distincte pendant [la prière de] l'éclipse

1065 - 'Â'icha (r): Dans la prière d'éclipse, le Prophète (ç) récita [du Coran] à voix claire et distincte. Ayant terminé la récitation, il prononça le *tekbîr* et fit le *rukû'*; et en relevant la [tête] du *rukû'*; il dit: *Sami'a-l-Lâhu liman ḥamidahu... Rabbanâ wa laka-l-ḥamdu.* Après quoi, il revint à réciter [du Coran]. Il fit, dans deux *rak'a*, quatre *ruku'* contre quatre *sujûd.*

1066 - 'Â'icha (r): De son vivant, à l'occasion de l'éclipse du soleil, le Messager de Dieu (ç) envoya quelqu'un pour faire cet appel: "La prière sera faite en groupe!" Ensuite, il s'avança et fit deux *rak'a* constituées de quatre *ruku'* et de quatre *sujûd.*

* Al-Walîd: Directement de 'Abd-ar-Raḥmân ben Namir qui entendit ibn Chihâb rapporter un *ḥadîth* similaire.

* Az-Zuhry: Je dis alors à 'Urwa: "Ton frère, 'Abd-ul-Lâh ben az-Zubayr, n'avait pas fait cela; il n'avait prié que deux *rak'a* similaires à celles du *ṣubḥ*, et ce lorsqu'il avait fait la prière [de l'éclipse] à Médine. — Oui, Certainement, répondit 'Urwa, mais il avait fait défaut à la *sunna.*"

* Le ḥadîth susmentionné a été aussi rapporté, en ce qui concerne la récitation à voix claire et distincte, [avec le même *'isnâd*], par Sufyân ben Ḥusayn et Sulaymân ben Kathîr, en se référant à Zuhry.

١٨ - باب: الرَّكْعَةُ الأَولى في الْكُسُوفِ أَطْوَلُ.

١٠٦٤ - حَدَّثَنَا مَحْمُودٌ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبو أَحْمَدَ قَالَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى بِهِمْ في كُسُوفِ الشَّمْسِ أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ في سَجْدَتَيْنِ، الأَوَّلُ الأَوَّلُ أَطْوَلُ.

١٩ - باب: الجَهْرِ بِالْقِرَاءَةِ فِي الْكُسُوفِ.

١٠٦٥ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مِهْرَانَ قَالَ: حَدَّثَنا الْوَلِيدُ قَالَ: أَخْبَرَنَا آبْنُ نَمِرٍ: سَمِعَ آبْنَ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: جَهَرَ النَّبِيُّ ﷺ في صَلَاةِ الخُسُوفِ بِقِرَاءَتِهِ، فَإِذَا فَرَغَ مِنْ قِرَاءَتِهِ كَبَّرَ فَرَكَعَ، وَإِذَا رَفَعَ مِنَ الرَّكْعَةِ قَالَ: «سَمِعَ آللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، رَبَّنَا وَلَكَ الحَمْدُ». ثُمَّ يُعَاوِدُ الْقِرَاءَةَ فى صَلَاةِ الْكُسُوفِ، أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ في رَكْعَتَيْنِ، وَأَرْبَعَ سَجَدَاتٍ.

١٠٦٦ - وَقَالَ الأَوْزَاعِيُّ وَغَيْرُهُ: سَمِعْتُ الزُّهْرِيَّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ الشَّمْسَ خَسَفَتْ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَبَعَثَ مُنَادِياً بِـ: الصَّلَاةُ جامِعَةٌ، فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ في رَكْعَتَيْنِ وَأَرْبَعَ سَجَدَاتٍ.

وَأَخْبَرَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ نَمِرٍ: سَمِعَ آبْنَ شِهَابٍ: مِثْلَهُ.

قَالَ الزُّهْرِيُّ: فَقُلْتُ: ما صَنَعَ أَخُوكَ ذٰلِكَ، عَبْدُ آللهِ بْنُ الزُّبَيْرِ، ما صَلَّى إِلَّا رَكْعَتَيْنِ مِثْلَ الصُّبْحِ، إِذْ صَلَّى بِالمَدِينَةِ؟ قَالَ: أَجَلْ، إِنَّهُ أَخْطَأَ السُّنَّةَ.

تَابَعَهُ سُفْيَانُ بْنُ حُسَيْنٍ وَسُلَيْمانُ بْنُ كَثِيرٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ في الْجَهْرِ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XVII - LA PROSTERNATION PENDANT LA RÉCITATION DU CORAN

R. 1 - Sur ce qui a été rapporté à propos de la prosternation du Coran et de sa *sunna*

1067 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «A La Mecque, en récitant la sourate d'an-Najm, le Prophète (ç) se prosterna. Ceux qui étaient avec lui se prosternèrent aussi, à l'exception d'un vieillard qui prit une poignée de cailloux — ou: de sable —, la leva au niveau de son front et dit: "Cela me suffit..."

«Je l'ai vu après cela abattu en infidèle.»

R. 2 - Sur la prosternation de la sourate de: ... *tanzîl-as-Sajda*

1068 - Abu Hurayra (r) dit: «Le jour du vendredi, le Prophète (ç) récitait dans la prière d'*al-fajr* [les sourates de]: **Alif-Lâm-Mîm Tanzîlu**[1]**...** — **as-Sajda** et de: **Hal 'atâ 'ala-l-insâni**[2]**...**»

R. 3 - La prosternation [de la sourate] de *Ṣâd*

1069 - D'après 'Ikrima, ibn 'Abbâs (r) dit: «La sourate de *Ṣâd* n'est pas des sourates où il faut absolument se prosterner. Cependant, j'ai vu le Prophète (ç) se prosterner en la récitant.»

(1) La sourate d'*as-Sajda*.

(2) La sourate d'*al-'Insân*.

بسم الله الرحمن الرحيم

١٧ ـ كتاب سجود القرآن

١ ـ باب: ما جاءَ في سُجُودِ الْقُرْآنِ وَسُنَّتِهَا.

١٠٦٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ الأَسْوَدَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَرَأَ النَّبِيُّ ﷺ النَّجْمَ بِمَكَّةَ، فَسَجَدَ فِيهَا وَسَجَدَ مَنْ مَعَهُ غَيْرَ شَيْخٍ، أَخَذَ كَفًّا مِنْ حَصًى، أَوْ تُرَابٍ، فَرَفَعَهُ إِلَى جَبْهَتِهِ، وَقَالَ: يَكْفِينِي هٰذَا، فَرَأَيْتُهُ بَعْدَ ذٰلِكَ قُتِلَ كَافِراً.

٢ ـ باب: سَجْدَةِ ﴿ تَنزِيلُ ﴾ السَّجْدَةُ.

١٠٦٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ فِي الجُمُعَةِ فِي صَلاَةِ الْفَجْرِ: ﴿ الٓمٓ. تَنزِيلُ ﴾[1] السَّجْدَةُ، وَ ﴿ هَلْ أَتَىٰ عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ ﴾[2].

٣ ـ باب: سَجْدَةِ صٓ

١٠٦٩ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ وَأَبُو النُّعْمانِ قَالاَ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: ﴿صٓ﴾ لَيْسَ مِنْ عَزَائِمِ السُّجُودِ، وَقَدْ رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَسْجُدُ فِيهَا.

---

(١) سورة السجدة: الآيتان ١ ـ ٢.

(٢) سورة الانسان: الآية: ١.

R. 4 - Sur la prosternation [de la sourate] d'an-Najm

Rapporté par ibn 'Abbâs (r), et ce du Prophète (ç)

1070 - 'Abd-ul-Lâh (r): «Le Prophète (ç) récita la sourate d'*an-Najm* et fit une prosternation. Tous les présents se prosternèrent, sauf l'un d'eux: Il prit une poignée de cailloux — ou: de sable —, la releva au niveau de son visage et dit: "Cela me suffit." Je l'ai vu après cela abattu en infidèle.»

R. 5 - Sur la prosternation des Musulmans avec les polythéistes; et sur le fait que le polythéiste est impur [rituellement] et que ses ablutions sont nulles.

* Ibn 'Umar (r) se prosternait sans avoir fait d'ablutions mineures.

1071 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) se prosterna à la récitation de le sourate d'*an-Najm*. Les Musulmans, ainsi que les polythéistes, les djinns et les hommes, se prosternèrent aussi avec lui.

* Rapporté aussi par ibn Ṭahmân, et ce de 'Ayyûb.

R. 6 - Sur celui qui ne se prosterne pas, bien qu'il vienne de réciter [le passage] où il faut se prosterner

1072 - 'Aṭâ' ben Yasâr rapporte avoir interrogé Zayd ben Thâbit (r) qui dit avoir récité devant le Prophète (ç) la sourate d'*an-Najm* sans faire de prosternation.

1073 - Zayd ben Thâbit dit: «J'ai récité la sourate de *wa-n-Najm*... devant le Prophète (ç) et il n'a pas fait de prosternation.»

R. 7 - Sur la *sajda* de: 'Idha-s-samâ'u-n-chaqqat[1]

1074 - Abu Salama dit: «J'ai vu Abu Hurayra se prosterner lorsqu'il récita: **'Idha-s-samâ'u-n-chaqqat**; il fit le *sujûd* en la prononçant. Je lui dis: "Ne te vois-je pas te prosterner! — Si je n'avais pas vu le Prophète se prosterner, me répondit-il, je ne me serais pas prosterné."»

---

(1) *'Idha-s-Samâ'u-n-chaqqat*: Quand le ciel se sera fissuré (Al-Inchiqâq, 1).

٤ ـ باب: سَجْدَةِ النَّجْمِ.

قَالَهُ ٱبْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٠٧٠ ـ **حَدَّثَنَا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَرَأَ سُورَةَ النَّجْمِ فَسَجَدَ بِهَا، فَمَا بَقِيَ أَحَدٌ مِنَ الْقَوْمِ إِلَّا سَجَدَ، فَأَخَذَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ كَفّاً مِنْ حَصًى، أَوْ تُرَابٍ، فَرَفَعَهُ إِلَى وَجْهِهِ، وَقَالَ: يَكْفِينِي هٰذا، فَلَقَدْ رَأَيْتُهُ بَعْدُ قُتِلَ كافِراً.

٥ ـ باب: سُجُودِ المُسْلِمِينَ مَعَ المُشْرِكِينَ، وَالمُشْرِكُ نَجَسٌ لَيْسَ لَهُ وُضُوءٌ.

وَكانَ ٱبْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَسْجُدُ عَلَى غَيْرِ وُضُوءٍ.

١٠٧١ ـ **حَدَّثَنا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ سَجَدَ بِالنَّجْمِ، وَسَجَدَ مَعَهُ المُسْلِمُونَ وَالمُشْرِكُونَ، وَٱلْجِنُّ وَالإِنْسُ.

وَرَوَاهُ ٱبْنُ طَهْمَانَ، عَنْ أَيُّوبَ.

٦ ـ باب: مَنْ قَرَأَ السَّجْدَةَ وَلَمْ يَسْجُدْ.

١٠٧٢ ـ **حَدَّثَنَا** سُلَيْمانُ بْنُ دَاوُدَ أَبُو الرَّبِيعِ قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَزِيدُ بْنُ خُصَيْفَةَ، عَنِ ٱبْنِ قُسَيْطٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَأَلَ زَيْدَ بْنَ ثَابِتٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَزَعَمَ: أَنَّهُ قَرَأَ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ: ﴿وَالنَّجْمِ﴾. فَلَمْ يَسْجُدْ فِيهَا.

١٠٧٣ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ بْنُ أَبِي إِيَاسٍ قَالَ: حَدَّثَنا ٱبْنُ أَبِي ذِئْبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ قُسَيْطٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ: ﴿وَالنَّجْمِ﴾. فَلَمْ يَسْجُدْ فِيهَا.

٧ ـ باب: سَجْدَةِ: ﴿إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ﴾[١].

١٠٧٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُسْلِمٌ وَمَعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَا: أَخْبَرَنَا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ: رَأَيْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَرَأَ: ﴿إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ﴾[٢]. «فَسَجَدَ بِهَا. فَقُلْتُ: يَا أَبَا هُرَيْرَةَ، أَلَمْ أَرَكَ تَسْجُدُ؟. قَالَ: لَوْ لَمْ أَرَ النَّبِيَّ ﷺ يَسْجُدُ لَمْ أَسْجُدْ.

---

(١)و(٢) سورة الإنشقاق: الآية ١.

R. 8 - Sur celui qui se prosterne suite à la prosternation du récitant

* «Fais le *sujûd*, tu es notre *imâm* en cette circonstance», dit Ibn Mas'ûd à Tamîm ben Hadhlam — alors jeune homme — lorsque ce dernier, en récitant [du Coran], cita un passage à prosternation.

1075 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) nous récitait une *surate* qui contient un passage à prosternation. A ce passage, il se prosternait, et nous aussi, si bien que certains d'entre nous ne trouvaient pas où poser le front.»

R. 9 - Sur les fidèles qui se pressent à se prosterner lorsque l'imâm récite un passage à prosternation

1076 - D'après Nâfi', ibn 'Umar dit: «Le Prophète (ç) nous récitait, chez lui, un passage à prosternation. Alors, il se prosternait et nous nous prosternions en nous pressant si bien que certains d'entre nous ne trouvaient pas de place pour le *sujûd*.»

R. 10 - Sur celui qui estime que Dieu n'a pas rendu la prosternation obligatoire

* Il eut été dit à 'Imrân ben Husayn: «Qu'en est-il de la personne qui entend le passage à prosternation et qui ne se prosterne pas? — Et que dis-tu, s'il se prosterne à cause d'elle?» Il paraît que 'Imrân ne jugeait pas la prosternation obligatoire.

* Salmân: «...Nous ne sommes pas venus pour cela».

* 'Uthmân (r): «La prosternation est plutôt un devoir pour celui qui entend [le passage à posternation].».

* Az-Zuhry: «Ne se prosterne que celui qui est pur rituellement. En lieu de résidence, si tu te prosternes, mets-toi face à la *qibla*; en voyage, si tu es sur une monture, cela n'est pas nécessaire; reste en direction du côté vers lequel ton visage est tourné.»

* Quant à as-Sâ'ib ben Yazîd, il ne se prosternait pas à la prosternation du prédicateur-conteur.

1077 - Abû Bakr dit: Rabî'a était un fidèle vertueux et voici ce qu'il s'était

٨ ـ باب: مَنْ سَجَدَ لِسُجُودِ الْقَارِئِ.

وَقَالَ آبْنُ مَسْعُودٍ لِتَمِيمِ بْنِ حَذْلَمٍ، وَهُوَ غُلَامٌ، فَقَرَأَ عَلَيْهِ سَجْدَةً، فَقَالَ: آسْجُدْ، فَإِنَّكَ إِمامُنَا فِيهَا.

١٠٧٥ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ عَلَيْنَا السُّورَةَ فِيهَا السَّجْدَةُ، فَيَسْجُدُ وَنَسْجُدُ، حَتَّى مَا يَجِدُ أَحَدُنَا مَوْضِعَ جَبْهَتِهِ.

٩ ـ باب: آزْدِحَامِ النَّاسِ إِذَا قَرَأَ الْإِمَامُ السَّجْدَةَ.

١٠٧٦ ـ حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ آدَمَ قَالَ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عُبَيْدُ آللهِ، عَنْ نافِعٍ، عَنِ آبْنِ عُمَرَ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ السَّجْدَةَ وَنَحْنُ عِنْدَهُ، فَيَسْجُدُ وَنَسْجُدُ مَعَه، فَنَزْدَحِمُ، حَتَّى ما يَجِدُ أَحَدُنَا لِجَبْهَتِهِ مَوْضِعاً يَسْجُدُ عَلَيْهِ.

١٠ ـ باب: مَنْ رَأَى أَنَّ آللهَ عَزَّ وَجَلَّ لَمْ يُوجِبِ السُّجُودَ.

وَقِيلَ لِعِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ: الرَّجُلُ يَسْمَعُ السَّجْدَةَ وَلَمْ يَجْلِسْ لَهَا؟ قَالَ: أَرَأَيْتَ لَوْ قَعَدَ لَهَا؟ كَأَنَّهُ لَا يُوجِبُهُ عَلَيْهِ. وَقَالَ سَلْمَانُ: ما لِهٰذَا غَدَوْنَا. وَقَالَ عُثْمانُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: إِنَّمَا السَّجْدَةُ عَلَى مِنَ آسْتَمَعَهَا. وَقَالَ الزُّهْرِيُّ: لَا يَسْجُدُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ طَاهِراً، فَإِذَا سَجَدْتَ وَأَنْتَ فِي حَضَرٍ فَآسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ، فَإِنْ كُنْتَ رَاكِباً فَلَا عَلَيْكَ حَيْثُ كانَ وَجْهُكَ. وَكانَ السَّائِبُ بْنُ يَزِيدَ لَا يَسْجُدُ لِسُجُودِ الْقَاصِّ.

١٠٧٧ ـ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ يُوسُفَ: أَنَّ آبْنَ جُرَيْجٍ

rappelé à propos de 'Umar ben al-Khattâb (r): «Le jour du vendredi, il récita du *minbar* la sourate d'*an-Naḥl*. Lorsqu'il arriva, dans sa récitation, au passage de prosternation, il s'abaissa et se prosterna. Les fidèles firent de même; le vendredi suivant, il récita la même sourate, mais au passage de prosternation, il fit remarquer: "O fidèles, nous allons passer au passage de prosternation. Celui qui se prosterne aura bien agi, et celui qui ne se prosterne pas n'aura pas commis de péché." Et 'Umar ne fit pas de *sujûd*.

* Abû Nâfi' ajoute, en se référant à 'Umar (r): Dieu n'a pas presecrit la prosternation. Liberté est donnée pour qui veut se prosterner.

R. 11 - Sur celui qui, pendant sa prière, récite le passage de prosternation

1078 - Abû Râfi' dit: «Je fis avec Abû Hurayra la prière d'*al-'atama*; il récita: **'idha-s-samâ'u-n-chaqqat** puis se prosterna. Après, je lui dis: "Qu'est-ce que cela? — A sa récitation, je me suis prosterné derrière Abû al-Qâsim (ç), me répondit-il, et je continuerai à me prosterner à sa récitation jusqu'au jour où je le rencontrerai."»

R. 12 - Sur celui qui ne trouve pas où se prosterner à cause de la foule.

1079 - Ibn 'Umar (r): «Le Prophète (ç) nous récitait une sourate qui contient un passage à prosternation. A ce passage, il se prosternait, et nous aussi, si bien que certains d'entre nous ne trouvaient pas où poser le front.»

أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنْ عُثْمانَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ التَّيْمِيِّ، عَنْ رَبِيعَةَ ابْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ الْهُدَيْرِ التَّيْمِيِّ، قَالَ أَبُو بَكْرٍ: وَكَانَ رَبِيعَةُ مِنْ خِيَارِ النَّاسِ، عَمَّا حَضَرَ رَبِيعَةُ مِنْ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: قَرَأَ يَوْمَ الجُمُعَةِ عَلَى الْمِنْبَرِ بِسُورَةِ النَّحْلِ، حَتَّى إِذَا جاءَ السَّجْدَةَ نَزَلَ فَسَجَدَ، وَسَجَدَ النَّاس، حَتَّى إِذَا كانَتِ الجُمُعَةِ الْقَابِلَةُ، قَرَأَ بِهَا، حَتَّى إِذَا جَاءَ السَّجْدَةَ، قَالَ: يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّا نَمرُّ بِالسُّجُودِ، فَمَنْ سَجَدَ فَقَدْ أَصَابَ، وَمَنْ لَمْ يَسْجُدْ فَلا إِثْمَ عَلَيْهِ. وَلَمْ يَسْجُدْ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

وَزَادَ نَافِعٌ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: إِنَّ ٱللهَ لَمْ يَفْرِضِ السُّجُودَ إِلَّا أَنْ نَشَاءَ.

١١ ـ باب: مَنْ قَرَأَ السَّجْدَةَ في الصَّلاةِ فَسَجَدَ بِهَا.

١٠٧٨ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا مُعْتَمِرٌ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي بَكْرٌ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ أَبِي هُرَيْرَةَ الْعَتَمَةَ، فَقَرَأَ: ﴿ إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ ﴾[1]. فَسَجَدَ، فَقُلْتُ: مَا هٰذِهِ؟ قَالَ: سَجَدْتُ بِهَا خَلْفَ أَبِي الْقَاسِمِ ﷺ، فَلاَ أَزَالُ أَسْجُدُ فِيهَا حَتَّى أَلْقَاهُ.

١٢ ـ باب: مَنْ لَمْ يَجِدْ مَوْضِعاً لِلسُّجُودِ مِنَ الزِّحامِ.

١٠٧٩ ـ حَدَّثَنَا صَدَقَةُ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقْرَأُ السُّورَةَ الَّتِي فِيهَا السَّجْدَةُ، فَيَسْجُدُ وَنَسْجُدُ، حَتَّى ما يَجِدُ أَحَدُنَا مَكَاناً لِمَوْضِعِ جَبْهَتِهِ.

---

(١) سورة الإنشقاق: الآية ١.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XVIII. DIMINUTION DU NOMBRE DES RAKA'A DANS LA PRIERE

R. 1 - De ce qui a été rapporté sur la diminution. Combien reste-t-on de jours à raccourcir la prière?

1080 - Ibn 'Abbâs (r) rapporte: «Le Prophète (ç) demeura dix-neuf jours... Il diminua alors le nombre des rak'a dans ses prières. Donc, nous, quand nous voyagions pendant dix-neuf jours, nous diminuions le nombre des *rak'a*. Mais si nous dépassions [cette limite], nous accomplissions les *rak'a* dans leur totalité.»

1081 - Yaḥya ben Abû Isḥâq: «J'entendis 'Anas dire: "Nous sortîmes avec le Prophète (ç) de Médine et nous nous dirigeâmes vers La Mecque. Le Prophète (ç) priait deux *rak'a* à la fois jusqu'à notre retour.

— Etes-vous restés à La Mecque? demandai-je.

— Nous y restâmes dix jours, me répondit-il."»

R. 2 - Sur la prière à Minâ

1082 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «A Mina, je fis la prière avec le Prophète (ç). De même avec Abû Bakr et 'Umar, ainsi qu'avec 'Uthmân au début de son khalifat, mais ce dernier accomplissait ensuite [quatre rak'a].»

1083 - Abû Isḥâq rapporte avoir entendu Ḥâritha ben Wahb dire: «Le Prophète (ç), qui était alors tout à fait en sécurité, nous a présidés en prière à Minâ en faisant deux *rak'a*.»

1084 - Ibrâhîm rapporte avoir entendu 'Abd-ar-Raḥmân ben Yazîd dire: «A Minâ, 'Uthmân ben 'Affân (r) pria quatre *rak'a*. Cela fut rapporté à 'Abd-ul-Lâh

بسم الله الرحمن الرحيم

١٨ ـ كتاب تقصير الصلاة

١ - باب: ما جَاءَ في التَّقْصِيرِ، وَكَمْ يُقِيمُ حَتَّى يَقْصُرَ.

١٠٨٠ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو عَوانَةَ، عَنْ عاصِمٍ وَحُصَيْنٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُما قَالَ: أَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ تِسْعَةَ عَشَرَ يَقْصُرُ، فَنَحْنُ إِذَا سَافَرْنَا تِسْعَةَ عَشَرَ قَصَرْنَا، وَإِنْ زِدْنَا أَتْمَمْنَا.

١٠٨١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً يَقُولُ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ المَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ رَكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى المَدِينَةِ. قُلْتُ: أَقَمْتُمْ بِمَكَّةَ شَيْئاً؟ قَالَ: أَقَمْنَا بِهَا عَشْراً.

٢ ـ باب: الصَّلَاةِ بِمِنًى.

١٠٨٢ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ، وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ، وَمَعَ عُثْمَانَ صَدْراً مِنْ إِمَارَتِهِ، ثُمَّ أَتَمَّهَا.

١٠٨٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: أَنْبَأَنَا أَبُو إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ حارِثَةَ بْنَ وَهْبٍ قَالَ: صَلَّى بِنَا النَّبِيُّ ﷺ، آمَنَ ما كانَ، بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ.

١٠٨٤ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ، عَنِ الأَعْمَشِ قَالَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ يَزِيدَ يَقُولُ: صَلَّى بِنَا عُثْمانُ بْنُ عَفَّانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ بِمِنًى أَرْبَعَ

ben Mas'ûd (r) qui prononça le terjî'[1] et qui dit: "J'avais prié à Mina deux *rak'a* avec le Messager de Dieu (ç). Avec Abu Bakr (r) j'avais prié deux *rak'a*; avec 'Umar ben al-Khaṭâb (r), j'avais aussi prié deux *rak'a*. Plût à Dieu que ma part de quatre *rak'a* soient deux *rak'a* acceptées."»

R. 3 - Sur le temps passé par le Prophète (ç) dans son pèlerinage

1085 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) arriva avec ses compagnons dans la matinée du quatrième jour, disposés à accomplir le *ḥaj*. Il leur ordonna de se suffire à une 'umra, à l'exception de ceux qui avaient avec eux les offrandes.»

* Ce ḥadîth est rapporté aussi par 'Âṭâ' ben Jâbir.

R. 4 - Pour quelle distance doit-on raccourcir la prière?

* Le Prophète (ç) appela voyage le déplacement qui dure un jour et une nuit.

* Ibn 'Umar et ibn 'Abbâs (r) diminuaient les *rak'a* des prières et rompaient le jeûne dans le cas où la distance atteint quatre *barîd*, soit seize *farsakh*.

1086 - Ibn 'Umar (r): Le Prophète (ç) a dit: "La femme ne doit voyager trois jours qu'accompagnée avec un parent *maḥram*.»

1087 - D'après ibn 'Umar (r), le Prophète (ç) dit: «La femme ne doit voyager trois [jours] qu'avec un parent *maḥram*.»

* Ce *ḥadîth* est aussi rapporté par Aḥmad, d'ibn al-Mubârik, de 'Ubayd-ul-Lâh, de Nâfi', d'ibn 'Umar, du Prophète (ç).

1088 - Abû Hurayra rapporte: «Le Prophète (ç) a dit: "Il n'est pas permis à la femme qui croit en Dieu et au Jour dernier de voyager à une distance d'un jour et d'une nuit sans qu'elle ne soit accompagnée par un *maḥram*."»

* Ce ḥadîth est [aussi] rapporté par Yaḥya ben Abu Kathîr, Suhayl, et Mâlik, et ce d'al-Maqbury, d'Abu Hurayra (r).

---

(1) Le *terjî'* est le fait de dire: «Nous sommes à Dieu et c'est à Lui que nous retournerons».

رَكَعَاتٍ، فَقِيلَ ذٰلِكَ لِعَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ فَٱسْتَرْجَعَ، ثُمَّ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ، وَصَلَّيْتُ مَعَ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ، وَصَلَّيْتُ مَعَ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ، فَلَيْتَ حَظِّي مِنْ أَرْبَعِ رَكَعَاتٍ رَكْعَتَانِ مُتَقَبَّلَتَانِ.

٣ ـ باب: كَمْ أَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ في حَجَّتِهِ.

١٠٨٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي الْعَالِيَةِ الْبَرَّاءِ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: قَالَ قَدِمَ ٱلنَّبِيُّ ﷺ وَأَصْحَابُهُ لِصُبْحِ رَابِعَةٍ، يُلَبُّونَ بِالحَجِّ، فَأَمَرَهُمْ أَنْ يَجْعَلُوهَا عُمْرَةً، إِلَّا مَنْ مَعَهُ الْهَدْيُ.

تَابَعَهُ عَطَاءٌ عَنْ جَابِرٍ.

٤ ـ باب: في كَمْ يَقْصُرُ الصَّلاَةَ.

وَسَمَّى النَّبِيُّ ﷺ يَوْماً وَلَيْلَةً سَفَراً. وَكانَ ٱبْنُ عُمَرَ وَابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ يَقْصُرَانِ وَيُفْطِرَانِ في أَرْبَعَةِ بُرُدٍ، وَهِيَ سِتَّةَ عَشَرَ فَرْسَخاً.

١٠٨٦ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْحٰقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ قَالَ: قُلْتُ لأَبِي أُسَامَةَ: حَدَّثَكُمْ عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «لَا تُسَافِرِ المَرْأَةُ ثَلاَثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ».

١٠٨٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا تُسَافِرِ المَرْأَةُ ثَلاَثاً إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ».

تَابَعَهُ أَحْمَدُ، عَنِ ابْنِ المُبَارَكِ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٠٨٨ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ المَقْبُرِيُّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ، تُؤْمِنُ بِٱللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ، أَنْ تُسَافِرَ مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ لَيْسَ مَعَهَا حُرْمَةٌ».

تَابَعَهُ يَحْيىٰ بْنُ أَبِي كَثِيرٍ، وَسُهَيْلٌ، وَمَالِكٌ، عَنِ الْمقبُرِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

R. 5 - On raccourcit la prière dès qu'on sort de son lieu [de résidence].

* Ali (r) sortit... Alors, il diminua le nombre de *rak'a* dans sa prière pendant qu'il voyait encore les habitations. Lorsqu'il retourna, on lui dit: «[Mais] cela est Kûfa, — Non, opposa-t-il, jusqu'à ce que nous y entrions.»

1089 - Anas (r) dit: «A Médine, j'ai fait avec le Prophète (ç) quatre *rak'a* pour le ḍuhr, et deux *rak'a* pour la prière du ʿaṣr à Dhû al-Ḥulayfa.»

1090 - 'Â'icha (r) dit: «Au début, la prière oblgatoire était de deux *rak'a*, ensuite elle fut maintenue ainsi en tant que prière de voyage et complétée en tant que prière de résidence.»

* Az-Zuhry: «J'ai demandé à 'Urwa: "Pourquoi 'Â'icha avait-elle accompli la prière en entier? — Elle avait interprété, a-t-il répondu, comme avait interprété 'Uthmân."»

R. 6 - Sur celui qui, en voyage, fait trois rak'a pour la prière du maghrib

1091 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «J'ai vu le Prophète (ç), lorsqu'il était pressé en voyage, retarder la prière du *maghrib* et la réunir avec la prière du 'ichâ'.»

* Sâlim: «'Abd-ul-Lâh faisait de même lorsqu'il était pressé en voyage.»

1092 - Sâlim dit: «Ibn 'Umar (r) accomplissait ensemble la prière du *maghrib* et celle du *'ichâ'* à al-Muzdalifa.

«Ibn 'Umar avait retardé la prière du *maghrib*. Lorsqu'on l'appela au secours de sa femme Ṣafya bint Abû 'Ubayd, je lui rappelai la prière en lui disant: "La prière! — Marche! me dit-il. — La prière! insistai-je — Marche!", me redit-il puis parcourut deux ou trois *mayl*. Là, il mit pied à terre et fit la prière. Après quoi, il me dit: "C'est ainsi que j'ai vu le Prophète (ç) faire la prière lorsqu'il était pressé en voyage."»

'Abd-ul-Lâh dit: «J'ai vu le Prophète (ç), lorsqu'il était pressé en voyage, qui retardait la prière du *maghrib*; il la faisait dans trois *rak'a*; et après le *teslîm*, il ne restait que peu de temps puis se levait pour la prière du 'ichâ'; il la faisait dans deux rak'a et prononçait le teslîm. Après quoi, il ne faisait de prière surérogatoire qu'au milieu de la nuit.»

٥ - بابُ: يَقْصُرُ إِذَا خَرَجَ مِنْ مَوْضِعِهِ.

وَخَرَجَ عَلِيٌّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ فَقَصَرَ وَهُوَ يَرَى الْبُيُوتَ، فَلَمَّا رَجَعَ قِيلَ لَهُ: هٰذِهِ الْكُوفَةُ، قَالَ: لاَ، حَتَّى نَدْخُلَهَا.

١٠٨٩ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْمُنْكَدِرِ وَإِبْرَاهِيمَ بْنِ مَيْسَرَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ الظُّهْرَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِالمَدِينَةِ أَرْبَعاً، وَالْعَصْرَ بِذِي الحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ.

١٠٩٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: ٱلصَّلاَةُ أَوَّلُ مَا فُرِضَتِ رَكْعَتَيْنِ، فَأُقِرَّتْ صَلاَةُ السَّفَرِ، وَأُتِمَّتْ صَلاَةُ الحَضَرِ.

قَالَ الزُّهْرِيُّ: فَقُلْتُ لِعُرْوَةَ: ما بَالُ عائِشَةَ تُتِمُّ؟ قَالَ: تَأَوَّلَتْ ما تَأَوَّلَ عُثْمانُ.

٦ - بابُ: يُصَلِّي المَغْرِبَ ثَلاَثاً في السَّفَرِ.

١٠٩١ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ في السَّفَرِ، يُؤَخِّرُ المَغْرِبَ حَتَّى يَجْمَعَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْعِشَاءِ. قَالَ سَالِمٌ: وَكَانَ عَبْدُ ٱللهِ يَفْعَلُهُ إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ.

١٠٩٢ - وَزَادَ اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي يُونُسُ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، قَالَ سَالِمٌ: كَانَ ٱبْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَجْمَعُ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ بِالمُزْدَلِفَةِ. قَالَ سَالِمٌ: وَأَخَّرَ ابْنُ عُمَرَ المَغْرِبَ، وَكَانَ ٱسْتُصْرِخَ عَلَى ٱمْرَأَتِهِ صَفِيَةَ بِنْتِ أَبِي عُبَيْدٍ، فَقُلْتُ لَهُ: الصَّلاة، فَقَالَ: سِرْ، فَقُلْتُ: الصَّلاَة، فَقَالَ: سِرْ، حَتَّى سَارَ مِيلَيْنِ أَوْ ثَلاَثَةً، ثُمَّ نَزَلَ فَصَلَّى، ثُمَّ قَالَ: هٰكَذَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ.

وَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ يُؤَخِّرُ المَغْرِبَ فَيُصَلِّيهَا ثَلاَثاً، ثُمَّ يُسَلِّمُ، ثُمَّ قَلَّمَا يَلْبَثُ حَتَّى يُقِيمَ الْعِشَاءَ، فَيُصَلِّيهَا رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ يُسَلِّمُ، وَلاَ يُسَبِّحُ بَعْدَ الْعِشَاءِ، حَتَّى يَقُومَ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ.

R. 7 - Sur la prière surérogatoire faite à dos de monture en quelque direction que ce soit

1093 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Âmir ben Rabî'a, son père dit: «J'ai vu le Prophète (ç) prier sur sa monture dans la direction où celle-ci prenait.»

1094 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh: Le Prophète (ç) faisait la prière surérogatoire alors qu'il était à dos de monture en étant dans une direction autre que la qibla.

1095 - Nâfi' dit: «Ibn 'Umar (r) priait sur sa monture puis faisait le *witr* en restant sur elle. Ensuite, il informait que le Prophète (ç) agissait ainsi.»

R. 8 - Sur la prière en mimant sur la monture

1096 - 'Abd-ul-Lâh ben Dînâr dit: «'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) faisait, en voyage, sa prière sur sa monture, du côté où elle était dirigée; il la faisait en mimant. Il disait que le Prophète (ç) agissait ainsi.»

R. 9 - Sur celui qui met pied à terre pour faire la prière obligatoire

1097 - 'Âmir ben Rabî'a dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) faire la prière surérogatoire sur sa monture; en mimant, il la faisait face à n'importe quelle direction vers laquelle il était tourné; cependant, le Messager de Dieu (ç) ne fit jamais cela pour la prière obligatoire.»

1098 - Sâlim dit: «Lors de ses voyages, 'Abd-ul-Lâh, en se déplaçant la nuit, priait sur sa monture, sans s'inquiéter et savoir où sa face était dirigée.

«Ibn 'Umar disait: "Le Messager de Dieu (ç) faisait la prière surérogatoire étant sur sa monture face à la direction vers laquelle il se dirigeait, il faisait aussi le *witr* en restant sur elle. Cependant, il ne fit jamais la prière obligatoire sur sa monture.»

1099 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh dit: «Le Prophète (ç) priait sur sa monture en direction de l'est. Mais pour faire la prière obligatoire, il mettait pied à terre puis se mettait face à la *qibla*.»

٧ ـ باب: صَلَاةِ التَّطَوُّعِ عَلَى ٱلدَّوَابِّ، وَحَيْثُما تَوَجَّهَتْ بِهِ.

١٠٩٣ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى قَالَ: حَدَّثَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عامِرِ بْنِ رَبيعة، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي عَلَى رَاحِلَتِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ بِهِ.

١٠٩٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ جابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ أَخْبَرَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يُصَلِّي التَّطَوُّعَ وَهُوَ رَاكِبٌ في غَيْرِ الْقِبْلَةِ.

١٠٩٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى بْنُ حَمَّادٍ قَالَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ قَالَ: حَدَّثَنَا مُوسىٰ بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: وَكانَ ٱبْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يُصَلِّي عَلَى رَاحِلَتِهِ، وَيُوتِرُ عَلَيْهَا، وَيُخْبِرُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يَفْعَلُهُ.

٨ ـ باب: الإِيمَاءِ عَلَى ٱلدَّابَّةِ.

١٠٩٦ ـ حَدَّثَنَا مُوسىٰ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ مُسْلِمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ دِينارٍ قَالَ: كانَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يُصَلِّي في السَّفَرِ عَلَى رَاحِلَتِهِ أَيْنَمَا تَوَجَّهَتْ، يُومِىءُ. وَذَكَرَ عَبْدُ ٱللهِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يَفْعَلُهُ.

٩ ـ باب: يَنْزِلُ لِلْمَكْتُوبَةِ.

١٠٩٧ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عامِرِ بْنِ رَبِيعَةَ: أَنَّ عامِرَ بْنَ رَبِيعَةَ أَخْبَرَهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ وَهُوَ عَلَى الرَّاحِلَةِ يُسَبِّحُ، يُومِىءُ بِرَأْسِهِ قِبَلَ أَيِّ وَجْهٍ تَوَجَّهَ، وَلَمْ يَكُنْ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَصْنَعُ ذٰلِكَ في الصَّلَاةِ المَكْتُوبَةِ.

١٠٩٨ ـ وَقَالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: قَالَ سَالِمٌ: كَانَ عَبْدُ ٱللهِ يُصَلِّي عَلَى دَابَّتِهِ مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُسَافِرٌ، ما يُبَالِي حَيْثُ ما كانَ وَجْهُهُ. قَالَ ابْنُ عُمَرَ: وَكَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُسَبِّحُ عَلَى الرَّاحِلَةِ قِبَلَ أَيِّ وَجْهٍ تَوَجَّهَ، وَيُوتِر عَلَيْهَا، غَيْرَ أَنَّهُ لَا يُصَلِّي عَلَيْهَا المَكْتُوبَةَ.

١٠٩٩ ـ حَدَّثَنَا مُعاذُ بْنُ فَضَالَةَ قَالَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ ثَوْبَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي جابِرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يُصَلِّي عَلَى رَاحِلَتِهِ نَحْوَ المَشْرِقِ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يُصَلِّيَ المَكْتُوبَةَ نَزَلَ فَٱسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ.

R. 10 - Sur la prière surérogatoire faite sur le dos d'un âne

1100 - 'Anas ben Sîrîn dit: «Nous avons accueilli 'Anas à son retour de Syrie, nous l'avons rencontré à *'Ayn at-Tamr*. Là, je l'ai vu prier sur le dos de son âne, le visage tourné vers ce côté-ci, c.-à-d. à la gauche de la *qibla*.

— Je t'ai vu prier tourné vers une direction autre que la *qibla*, lui ai-je demandé.

— Si je n'avais pas vu le Messager de Dieu (ç) le faire, je ne l'aurais pas fait, m'a-t-il répondu.»

* Ce *hadîth* est rapporté aussi par Ibn Tahmân, de Hajjâj, de 'Anas ben Sîrîn, de 'Anas (r), du Prophète (ç).

R. 11 - Sur celui qui, en voyage, ne fait pas de prière surérogatoire, avant et après la prière obligatoire

1101 - Hafs ben 'Âsim dit: «Ibn 'Umar (r) a fait un voyage [avec le Messager de Dieu (ç)]. Plus tard, il dira: "J'ai accompagné le Prophète (ç) et jamais je ne l'ai vu exalter [Dieu] en voyage. Dieu dit: **Vous avez en l'Envoyé de Dieu un beau parangon**[1]».

1102 - Ibn 'Umar dit: «J'ai accompagné le Messager de Dieu (ç); en voyage, il ne priait pas plus de deux *rak'a*. Abû Bakr, 'Umar et 'Uthmân (r) faisaient aussi de même.»

R. 12 - Sur celui qui fait, en voyage, la prière surérogatoire après et avant les prières obligatoires

* Le Prophète (ç) accomplissait en voyage les deux *rak'a* du *fajr*.

1103 - Ibn Abû Laylâ dit: «Personne ne nous a informé avoir vu le Prophète (ç) faire la prière du *duhâ*, hormis 'Um Hâni' qui avait dit: "Le jour de la prise de la Mecque, le Prophète a fait son *ghusl*, puis a accompli huit *rak'a*. Je ne l'ai jamais vu faire de prière plus courte que celle-ci, cependant il a fait intégralement le *rukû'* et le *sujûd*."»

---

(1) Al-'Ahzab, 21.

١٠ - باب: صَلاةِ التَّطَوُّعِ عَلَى الْحِمَارِ.

١١٠٠ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا حَبَّانُ قَالَ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ قَالَ: حَدَّثَنَا أَنَسُ ابْنُ سِيرِينَ قَالَ: اسْتَقْبَلْنَا أَنساً حِينَ قَدِمَ مِنَ الشَّأْمِ، فَلَقِينَاهُ بِعَيْنِ التَّمْرِ، فَرَأَيْتُهُ يُصَلِّي عَلَى حِمَارٍ وَوَجْهُهُ مِنْ ذَا الجَانِبِ، يَعْنِي عَنْ يَسَارِ الْقِبْلَةِ، فَقُلْتُ: رَأَيْتُكَ تُصَلِّي لِغَيْرِ الْقِبْلَةِ؟ فَقَالَ: لَوْلَا أَنِّي رَأَيْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ فَعَلَهُ لَمْ أَفْعَلْهُ.

رَوَاهُ ابْن طَهْمَانَ، عَنْ حَجَّاجٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١١ - باب: مَنْ لَمْ يَتَطَوَّعْ فِي السَّفَرِ دُبُرَ الصَّلَاةِ وَقَبْلَهَا.

١١٠١ - حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عُمَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَنَّ حَفْصَ بْنَ عَاصِمٍ حَدَّثَهُ قَالَ: سَافَرَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا فَقَالَ: صَحِبْتُ النَّبِيَّ ﷺ، فَلَمْ أَرَهُ يُسَبِّحُ فِي السَّفَرِ، وَقَالَ اللهُ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾.[1]

١١٠٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عِيسىٰ بْنِ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي: أَنَّهُ سَمِعَ ابْنَ عُمَرَ يَقُولُ: صَحِبْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ، فَكَانَ لَا يَزِيدُ فِي السَّفَرِ عَلَى رَكْعَتَيْنِ، وَأَبَا بَكْرٍ وَعمَرَ وَعُثْمانَ كَذٰلِكَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ.

١٢ - باب: مَنْ تَطَوَّعَ فِي السَّفَرِ، فِي غَيْرِ دُبُرِ الصَّلَوَاتِ وَقَبْلَهَا.

وَرَكَعَ النَّبِيُّ ﷺ رَكْعَتِي الْفَجْرِ فِي السَّفَرِ.

١١٠٣ - حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنِ ابْنِ أَبِي لَيْلَى قَالَ: ما أَنْبَأَنَا أَحَدٌ أَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى الضُّحىٰ غَيْرُ أُمِّ هَانِىءٍ، ذَكَرَتْ: أَنَّ النَّبِيَّ يَوْمَ فَتْحِ مَكَّةَ اغْتَسَلَ فِي بَيْتِهَا، فَصَلَّى ثَمانِ رَكَعَاتٍ، فَمَا رَأَيْتُهُ صَلَّى صَلَاةً أَخَفَّ مِنْهَا، غَيْرَ أَنَّهُ يُتِمُّ الرُّكُوعَ وَالسُّجُودَ.

---

(١) سورة الأحزاب: الآية ٢١.

1104 - Selon 'Abd-ul-Lâh ben 'Âmir ben Rabî'a, son père dit: «J'ai vu le Prophète (ç) accomplir la prière surérogatoire la nuit pendant le voyage, il l'a faite sur le dos de sa chamelle, tourné où lui bon semblait.»

1105 - Ibn 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) priait sur le dos de sa chamelle tourné du côté où il allait, et ce en mimant de la tête.

Ibn 'Umar faisait de même.

R. 13 - Sur les prières du *maghrib* et du 'ichâ' regroupées pendant le voyage

1106 - D'après Sâlim, son père dit: «Lorsque le voyage se faisait pressant sur lui, le Prophète (ç) regroupait la prière du *maghrib* et celle du *'ichâ'*.»

1107 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «En voyage sur selle, le Messager de Dieu (ç) regroupait la prière du *ḍuhr* et la prière du *'aṣr*, et aussi celle du *maghrib* et celle du *'ichâ'*.»

1108 - De Husayn, de Yaḥya ben Abu Kathîr, de Ḥafṣ ben 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Anas, d''Anas ben Mâlik (r) qui dit: «En voyage, le Prophète (ç) regroupait la prière du *maghrib* et celle du *'ichâ*.»

* Ali ben al-Mubârak et Ḥarb (de Yaḥya, de Ḥafṣ, de Ali): Le Prophète (ç) regroupa...

R. 14 - Faut-il faire le 'adhân ou seulement l'iqâma, lorsqu'on regroupe le *maghrib* et le *'ichâ'?*

1109 - D'après Sâlim, 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç). En voyage, quand il était pressé, il retardait la prière du *maghrib* si bien qu'il la regroupait avec le *'ichâ'*.»

Sâlim: «'Abd-ul-Lâh faisait de même lorsqu'il était pressé en voyage; il s'acquittait du *maghrib*, en faisant trois *rak'a* avec le *teslîm*. Puis, il ne tardait pas du tout si bien qu'il s'acquittait du *'ichâ'*, en faisant deux *rak'a* avec le *teslîm*. Entre les deux prières, il ne faisait pas de prière surérogatoire ne serait-ce que d'une seule *rak'a*, ni après le *'ichâ'* ne serait-ce que d'une seule sajda, et ce jusqu'au milieu de la nuit.»

1110 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: En voyage, le Messager de Dieu (ç) regroupait ces deux prières, c.-à-d. le *maghrib* et le *'ichâ'*.

١١٠٤ - وَقَالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عامِرِ ابْنِ رَبِيعَةَ: أَنَّ أَبَاهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى السُّبْحَةَ بِاللَّيْلِ في السَّفَرِ، عَلَى ظَهْرِ رَاحِلَتِهِ حَيْثُ تَوَجَّهَتْ بِهِ.

١١٠٥ - حَدَّثَنا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يُسَبِّحُ عَلَى ظَهْرِ رَاحِلَتِهِ حَيْثُ كانَ وَجْهُهُ، يُومِىءُ بِرَأْسِهِ، وَكانَ ابْنُ عُمَرَ يَفْعَلُهُ.

١٣ - باب: الجَمْعُ في السَّفَرِ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ.

١١٠٦ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: سَمِعْتُ الزُّهْرِيَّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَجْمَعُ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ إِذَا جدَّ بِهِ السَّيْرُ.

١١٠٧ - وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ طَهْمَانَ، عَنِ الحسَيْنِ المُعَلِّمِ، عَنْ يَحْيىٰ بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَجْمَعُ بَيْنَ صَلاَةِ الظُّهْرِ وَالْعَصْرِ إِذَا كانَ عَلَى ظَهْرِ سَيْرٍ، وَيَجْمَعُ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ.

١١٠٨ - وَعَنْ حُسَيْنٍ، عَنْ يَحْيىٰ بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ أَنَسٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَجْمَعُ بَيْنَ صَلاَةِ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ في السَّفَرِ.

وَتَابَعَهُ عَلِيُّ بْنُ المُبَارَكِ وَحَرْبٌ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ حَفْصٍ، عَنْ أَنَسٍ: جمعَ النَّبِيُّ ﷺ.

١٤ - باب: هَلْ يُؤَذِّنُ أَوْ يُقِيمُ، إِذَا جَمَعَ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ

١١٠٩ - حَدَّثَنا أَبُو الْيَمانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ في السَّفَرِ يُؤَخِّرُ صَلاَة المَغْرِبِ، حَتَّى يَجْمَعَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْعِشَاءِ. قَالَ سَالِمٌ: وَكانَ عَبْدُ ٱللهِ يَفْعَلُهُ إِذَا أَعْجَلَهُ السَّيْرُ، وَيُقِيمُ المَغْرِبَ فَيُصَلِّيهَا ثَلاَثاً، ثُمَّ يُسَلِّمُ، ثُمَّ قَلَّمَا يَلْبَثُ حَتَّى يُقِيمَ الْعِشَاءَ، فَيُصَلِّيهَا رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ يُسَلِّمُ، وَلاَ يُسَبِّحُ بَيْنَهُمَا بِرَكْعَةٍ، وَلاَ بَعْدَ العِشَاءِ بِسَجْدَةٍ، حَتَّى يَقُومَ مِنَ جَوْفِ اللَّيْلِ.

١١١٠ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الصَّمَدِ: حَدَّثَنَا حَرْبٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ قَالَ: حَدَّثَنِي حَفْصُ بْنُ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ أَنَسٍ: أَنَّ أَنَساً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يَجْمَعُ بَيْنَ هَاتَيْن الصَّلاَتَيْنِ في السَّفَرِ، يَعْنِي: المَغْرِبَ وَالْعِشَاءَ.

R. 15 - Sur celui qui retarde le *ḍuhr* au *'aṣr*, lorsqu'il se met en route avant l'inclinaison du soleil

1111 - Anas ben Mâlik (r) dit: «Lorsqu'il se mettait en route avant l'inclinaison du soleil, le Prophète (ç) retardait la prière du *ḍuhr* jusqu'au moment du *'aṣr* puis il les regroupait. Mais, lorsque le soleil s'inclinait, il faisait la prière du *ḍuhr* puis se mettait en route.»

16 - Sur celui qui, lorsqu'il se déplace après l'inclinaison du soleil, fait la prière du ḍuhr puis prend la route

1112 - 'Anas ben Mâlik dit: «Lorsqu'il se mettait en route avant l'inclinaison du soleil, le Messager de Dieu (ç) retardait la prière du *ḍuhr* jusqu'au moment du *'aṣr*. Après quoi, il mettait pied à terre et les priait ensemble. Mais si le soleil s'inclinait avant son départ, il faisait la prière du *ḍuhr* puis prenait la route.»

R. 17 - Sur la prière en position assise

1113 - 'Â'icha (r) dit: «Etant souffrant, le Messager de Dieu (ç), chez lui, faisait la prière assis. Des fidèles, derrière lui, faisant debout la prière. Il leur fit signe de la faire en position assise. La prière terminée, il leur dit: "S'il y a un imâm, c'est pour qu'il soit imité, s'il fait le *ruku'*, faites le *ruku'*, s'il relève la tête, relevez la tête."»

1114 - 'Anas ben Mâlik dit: «Le Messager de Dieu (ç) était tombé de cheval et s'était fait des égratignures à son côté droit. On lui a rendu visite, et, quand l'heure de la prière est venue, il a prié en étant assis, nous avons aussi prié en position assise. Puis, il a dit: "S'il y a un imâm, c'est pour qu'il soit imité; s'il prononce le *tekbîr*, prononcez le *tekbîr*, s'il fait le *rukû'*, faites le *ruku'*, s'il relève la tête, relevez la tête s'il dit: *Sami'a al-Lâhu li man ḥamidahu*, dites: *Rabana wa laka al-ḥamdu*.»

1115 - D'après Ibn Burayda, 'Imrân ben Ḥuṣayn, qui était atteint d'hémorroïdes, dit: «J'ai demandé au Messager de Dieu (ç) ce qu'il en est de la prière de l'homme en position assise. Il a dit ceci: "Celui qui prie debout a plus de mérite, celui qui prie en position assis a la moitié de la récompense octroyée à celui qui prie debout, et celui qui prie allongé a la moitié de la récompense octroyée à celui qui prie en position assise.»

١٥ - باب: يُؤَخِّرُ الظُّهْرَ إِلَى الْعَصْرِ، إِذَا آرْتَحَلَ قَبْلَ أَنْ تَزِيغَ الشَّمْسُ.

فِيهِ ابْنُ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١١١١ - حَدَّثَنَا حَسَّانُ الْوَاسِطِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا المُفَضَّلُ بْنُ فَضَالَةَ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا آرْتَحَلَ قَبْلَ أَنْ تَزِيغَ الشَّمْسُ، أَخَّرَ الظُّهْرَ إِلَى وَقْتِ الْعَصْرِ، ثُمَّ يَجْمَعُ بَيْنَهُمَا، وَإِذَا زَاغَتْ، صَلَّى الظُّهْرَ ثُمَّ رَكِبَ.

١٦ - باب: إِذَا آرْتَحَلَ بَعْدَ ما زَاغَتِ الشَّمْسُ صَلَّى الظُّهْرَ ثُمَّ رَكِبَ.

١١١٢ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا المُفَضَّلُ بْنُ فَضَالَةَ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ قَالَ: كانَ رَسُولُ آللهِ ﷺ إِذَا آرْتَحَلَ قَبْلَ أَنْ تَزِيغَ الشَّمْسُ، أَخَّرَ الظُّهْرَ إِلَى وَقْتِ الْعَصْرِ، ثُمَّ نَزَلَ فَجَمَعَ بَيْنَهُمَا، فَإِنْ زَاغَتِ الشَّمْسُ قَبْلَ أَنْ يَرْتَحِلَ، صَلَّى الظُّهْرَ ثُمَّ رَكِبَ.

١٧ - باب: صَلاَةِ الْقَاعِدِ.

١١١٣ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا أَنَّهَا قَالَتْ: صَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ في بَيْتِهِ وَهُوَ شَاكٍ، فَصَلَّى جالِساً، وَصَلَّى وَرَاءَهُ قَوْمٌ قِياماً، فَأَشَارَ إِلَيْهِمْ أَنِ آجْلِسُوا، فَلَمَّا انْصَرَفَ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ الإِمامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا رَكَعَ فَآرْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَآرْفَعُوا».

١١١٤ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: سَقَطَ رَسُولُ آللهِ ﷺ مِنْ فَرَسٍ، فَخُدِشَ، أَوْ فَجُحِشَ شِقُّهُ الأَيْمَنُ، فَدَخَلْنَا عَلَيْهِ نَعُودُهُ، فَحَضَرَتِ الصَّلاَةُ، فَصَلَّى قاعِداً فَصَلَّيْنَا قُعُوداً، وَقَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ الإِمامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا رَكَعَ فَآرْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَآرْفَعُوا، وَإِذَا قَالَ: سَمِعَ آللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا رَبَّنَا وَلَكَ الحَمْدُ».

١١١٥ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ مَنْصُورٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا رَوْحُ بْنُ عُبَادَةَ؛ أَخْبَرَنَا حُسَيْنٌ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ سَأَلَ نَبِيَّ آللهِ ﷺ.

وأَخْبَرَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الصَّمَدِ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي قَالَ: حَدَّثَنَا الحُسَيْنُ، عَنِ ابْنِ بُرَيْدَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي عِمْرَانُ بْنُ حُصَيْنٍ، وَكانَ مَبْسُوراً، قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ عَنْ صَلاَةِ الرَّجُلِ قاعِداً، فَقَالَ: «إِنْ صَلَّى قائِماً فَهُوَ أَفْضَلُ، وَمَنْ صَلَّى قَاعِداً فَلَهُ نِصْفُ أَجْرِ الْقائِمِ، وَمَنْ صَلَّى نَائِماً فَلَهُ نِصْفُ أَجْرِ الْقَاعِدِ».

R. 18 - Sur la prière par gestes de celui qui prie en position assis

1116 - 'Abd-ul-Lâh ben Burayda: 'Imrân ben Ḥuṣayn était atteint d'hémorroïdes. Abû Ma'mar rapporta une fois que 'Imrân avait dit: «Comme j'ai demandé au Prophète (ç) sur la prière de l'homme en position assise, il m'a répondu: "Celui qui prie debout a plus de mérite, celui qui prie en position assise a la moitié de la récompense octroyée à celui qui prie debout, et celui qui prie couché a la moitié de la récompense octroyée à celui qui prie en position assise."»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Pour moi, "couché" veut dire ici "allongé".

R. 19 - Sur celui qui, ne pouvant pas prier en position assise, prie sur le côté

* 'Aṭâ' dit: Si on ne peut se mettre en direction de la *qibla*, on prie dans la direction où l'on se trouve.

1117 - 'Imrân ben Ḥuṣayn (r) dit: «Atteint d'hémorroïdes, j'ai demandé au Prophète (ç) ce qu'il en est de la prière. Il m'a répondu: "Fais debout la prière, et si tu ne peux pas, fais-la en position assise, si tu ne peux pas aussi, fais-la sur le côté."»

R. 20 - Sur celui qui, en retrouvant la santé ou ressentant quelque soulagement lors de sa prière en position assise, accomplit ce qui lui reste de la prière

* Al-Ḥasan: «Le malade, s'il veut, prie debout deux *rak'a* et en position assise deux autres *rak'a*.»

1118 - 'Â'icha (r), la Mère des Croyants, dit qu'elle n'avait vu le Messager de Dieu (ç) faire la prière de la nuit en position assise que lorsqu'il était devenu d'un âge avancé; «il récitait [le Coran] en position assise, jusqu'au moment où il se levait; c.-à-d. le moment où il se décidait à faire le *rukû'*. Après quoi, il récitait trente ou quarante versets, puis faisait le *rukû'*.»

1119 - 'Â'icha, la Mère des Croyants (r): «Le Messager de Dieu (ç) faisait la prière en position assise; il récitait en position assise, et se levait lorsqu'il lui restait trente ou quarante versets pour les réciter debout, faisait le *rukû'* puis le *sujûd*. Il agissait de même dans la seconde *rak'a*. Et lorsqu'il terminait de prier, il regardait vers moi: si j'étais éveillée, il causait avec moi; mais si j'étais endormie, il se couchait.»

١٨ - باب: صَلاَةِ الْقَاعِدِ بِالإِيمَاءِ.

١١١٦ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا حُسَيْنٌ المَعَلِّمُ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ بُرَيْدَةَ: أَنَّ عِمْرَانَ بْنَ حُصَيْنٍ، وَكانَ رَجُلاً مَبْسُوراً، وَقَالَ أَبُو مَعْمَرٍ مَرَّةً عَنْ عِمْرَانَ، قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ ﷺ عَنْ صَلاَةِ الرَّجُلِ وَهُوَ قاعِدٌ، فَقَالَ: «مَنْ صَلَّى قائِماً فَهُوَ أَفْضَلُ، وَمَنْ صَلَّى قاعِداً فَلَهُ نِصْفُ أَجْرِ الْقَائِمِ، وَمَنْ صَلَّى نائِماً فَلَهُ نِصْفُ أَجْرِ الْقَاعِدِ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ آللهِ: نائِماً عِنْدِي مُضْطَجِعاً هَا هُنَا.

١٩ - باب: إِذَا لَمْ يُطِقْ قاعِداً صَلَّى عَلَى جَنْبٍ.

وَقَالَ عَطَاءٌ: إِنْ لَمْ يَقْدِرْ أَنْ يَتَحَوَّلَ إِلَى الْقِبْلَةِ صَلَّى حَيْثُ كانَ وَجْهُهُ.

١١١٧ - حَدَّثَنَا عَبْدَانُ، عَنْ عَبْدِ آللهِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ طَهْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي الحُسَيْنُ المُكْتِبُ، عَنِ ابْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَتْ بِي بَوَاسِيرُ، فَسَأَلْتُ النَّبِيَّ ﷺ عَنِ الصَّلاَةِ، فَقَالَ: «صَلِّ قائِماً، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِداً، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلى جَنْبٍ».

٢٠ - باب: إِذَا صَلَّى قاعِداً، ثُمَّ صَحَّ، أَوْ وَجَدَ خِفَّةً، تَمَّمَ ما بَقِيَ.

وَقَالَ الحَسَنُ: إِنْ شَاءَ المَرِيضُ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ قائِماً وَرَكْعَتَيْنِ قاعِداً.

١١١٨ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا، أُمِّ المُؤْمِنِينَ، أَنَّهَا أَخْبَرَتْهُ: أَنَّهَا لَمْ تَرَ رَسُولَ آللهِ ﷺ يُصَلِّي صَلاَةَ اللَّيْلِ قاعِداً قَطُّ حَتَّى أَسَنَّ، فَكانَ يَقْرَأُ قاعِداً، حَتَّى إِذَا أَرَادَ أَنْ يَرْكَعَ قَامَ، فَقَرَأَ نَحْواً مِنْ ثَلاَثِينَ آيَةً أَوْ أَرْبَعِينَ آيَةً، ثُمَّ رَكَعَ.

١١١٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ يَزِيدَ، وَأَبِي النَّضْرِ، مَوْلَى عُمَرَ بْنِ عُبَيْدِ آللهِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ كانَ يُصَلِّي جالِساً، فَيَقْرَأُ وَهُوَ جالِسٌ، فَإِذَا بَقِيَ مِنْ قِرَاءَتِهِ نَحْوٌ مِنْ ثَلاَثِينَ أَوْ أَرْبَعِينَ آيَةً قامَ، فَقَرَأَهَا وَهُوَ قائِمٌ، ثُمَّ يَرْكَعُ، ثُمَّ سَجَدَ، يَفْعَلُ فِي الرَّكْعَةِ الثَّانِيَةِ مِثْلَ ذٰلِكَ، فَإِذَا قَضَى صَلاَتَهُ نَظَرَ: فَإِنْ كُنْتُ يَقْظَى تَحَدَّثَ مَعِي، وَإِنْ كُنْتُ نائِمَةً آضْطَجَعَ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XIX. L'ADORATION DE NUIT

R. 1 - Sur l'adoration de nuit - Ces paroles de Dieu: à des moments de la nuit, interromps le sommeil pour une adoration surérogatoire(1)

1120 - Ibn 'Abbâs (r) dit que le Prophète (ç), lors de ses adorations de nuit, disait: «O Dieu! à Toi les louanges, Toi par qui subsistent les cieux, la terre et les créatures qui s'y trouvent, à Toi les louanges, Toi la Lumière des cieux, de la terre et des créatures qui s'y trouvent; à Toi les louanges, Toi le Souverain des cieux, de la terre et des créatures qui s'y trouvent; à Toi les louanges, Toi la Vérité... Ta promesse est une vérité, Ta rencontre est une vérité, Tes paroles sont une vérité, le Paradis est une vérité, le Feu est une vérité, les Prophètes sont une vérité, Muḥammad est une vérité, l'Heure [suprême] est une vérité.

«O Dieu! à Toi je me suis soumis, en Toi j'ai cru et à Toi je m'en suis remis; à Toi je reviens, par Toi je me défends et c'est Toi que je prends pour juge. Pardonne-moi donc ce que j'ai déjà commis, ce que je commettrai, ce que j'ai gardé en secret et ce que j'ai déclaré, Toi qui avances et qui retardes. Il n'y a de dieu que Toi (ou: Hormis Toi, il n'y a pas de dieu).»

* Suffyân: «'Abd-ul-Karîm Abu Umaya a ajouté: "Il n'y a de force et de puissance que par Toi."»

Sufyân: Sulaymân ben Abû Muslim dit l'avoir entendu de Ṭawûs, et ce d'Ibn 'Abbâs (r), du Prophète (ç)...

(1) Al-'Isrâ', 79.

بسم الله الرحمن الرحيم

١٤ ـ كتاب التهجد

١ ـ باب: التَّهَجُّدِ بِاللَّيْلِ، وَقَوْلِهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَتَهَجَّدۡ بِهِۦ نَافِلَةً لَّكَ﴾(١).

١١٢٠ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ أَبِي مُسْلِمٍ، عَنْ طَاوُسٍ: سَمِعَ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ يَتَهَجَّدُ قَالَ «اللَّهُمَّ لَكَ الحَمْدُ، أَنْتَ قَيِّمُ السَّماوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الحَمْدُ، لَكَ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الحَمْدُ، أَنْتَ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ، وَلَكَ الحَمْدُ، أَنْتَ الحَقُّ، وَوَعْدُكَ الحَقُّ، وَلِقَاؤُكَ حَقٌّ، وَقَوْلُكَ حَقٌّ، وَالجنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ، وَالنَّبِيُّونَ حَقٌّ، وَمُحَمَّدٌ ﷺ حَقٌّ، وَالسَّاعَةُ حَقٌّ، اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ، وَبِكَ خاصَمْتُ، وَإِلَيْكَ حاكَمْتُ، فَٱغْفِرْ لِي ما قَدَّمْتُ وَما أَخَّرْتُ، وَما أَسْرَرْتُ وَما أَعْلَنْتُ، أَنْتَ المُقَدِّمُ، وَأَنْتَ المُؤَخِّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَوْ: لَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

قَالَ سُفْيَانُ: وَزَادَ عَبْدُ الْكَرِيمِ أَبُو أُمَيَّةَ: «وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ». قَالَ سُفْيَانُ: قَالَ سُلَيْمَانُ بْنُ أَبِي مُسْلِمٍ: سَمِعَهُ مِنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

---

(١) سورة الإسراء: الآية ٧٩.

R. 2 - Sur le mérite des prières de nuit

1121 - D'après Sâlim, son père (r) dit: «Du vivant du Prophète (ç), toute personne qui faisait un rêve venait le lui raconter. Je souhaitais donc voir un pour le raconter au Messager de Dieu (ç). Je dormais, étant un jeune homme, dans la mosquée. Une fois en plein sommeil, je vis comme si deux anges étaient venus à moi et m'avaient ensuite emmené au Feu, qui était alors clôturé et qui avait en plus une sorte de deux flancs. J'y vis des gens que je pus reconnaître et je me mis alors à dire: "Je demande refuge auprès de Dieu contre le Feu!" Après quoi, nous rencontrâmes un autre ange qui me dit: "Ne sois pas effrayé."

1122 - «J'avais raconté ce rêve à Ḥafsa qui, à son tour, le raconta au Messager de Dieu (ç); celui-ci s'écria: "Quel bon homme est 'Abd-ul-Lâh! si seulement il faisait des adorations nocturnes!"»

Après cela, il ('Abd-ul-Lâh) ne dormait que peu pendant la nuit.

R. 3 - Sur le fait de prolonger le *sujûd* dans les prières de nuit

1123 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) priait onze *raka'*. Telle était sa prière. En faisant une *sajda*, il restait le temps où l'un de vous récitait cinquante versets avant de relever sa tête; il faisait deux *rak'a* avant la prière du *fajr*, puis s'allongeait sur le côté droit jusqu'au moment où le muezzin venait l'appeller à la prière.»

R. 4 - Sur le malade qui s'abstient de prier la nuit

1124 - Jundab dit: «S'étant plaint [d'un certain mal], le Prophète (ç) n'a pas fait de prière [nocturne] pendant une nuit ou deux.»

1125 - Jundab ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Jibrîl resta une fois une longue période sans venir voir le Prophète (ç), ce qui fit dire à une femme de Quraych: "Son démon tarde à venir à lui." Alors descendit: **Par l'éclat du jour, par la nuit s'enténébrant, ton Seigneur ne te congédie pas plus qu'Il ne déteste**[1].»

---

(1) Aẓ-Ẓuhâ, 1 - 2 - 3.

٢ ـ باب: فَضْلِ قِيَامِ ٱللَّيْلِ.

١١٢١ ـ حدّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ ح وَحَدَّثَنِي مَحْمُودٌ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ الرَّجُلُ فِي حَيَاةِ النَّبِيِّ ﷺ إِذَا رَأَى رُؤْيَا قَصَّهَا عَلَى رَسُولِ ٱللَّهِ ﷺ، فَتَمَنَّيْتُ أَنْ أَرَى رُؤْيَا، فَأَقُصَّهَا عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَكُنْتُ غُلاماً شَابًّا، وَكُنْتُ أَنَامُ فِي المَسْجِدِ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَرَأَيْتُ فِي النَّوْمِ كَأَنَّ مَلَكَيْنِ أَخَذَانِي فَذَهَبَا بِي إِلَى النَّارِ، فَإِذَا هِيَ مَطْوِيَّـةٌ كَطَيِّ الْبِئْرِ، وَإِذَا لَهَا قَرْنَانِ، وَإِذَا فِيهَا أُنَاسٌ قَدْ عَرَفْتُهُمْ، فَجَعَلْتُ أَقُولُ: أَعُوذُ بِٱللهِ مِنَ النَّارِ، قَالَ: فَلَقِيَنَا مَلَكٌ آخَرُ، فَقَالَ لِي: لَمْ تُرَعْ.

١١٢٢ ـ فَقَصَصْتُهَا عَلَى حَفْصَةَ، فَقَصَّتْهَا حَفْصَةُ عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَقَالَ: «نِعْمَ الرَّجُلُ عَبْدُ ٱللهِ، لَوْ كَانَ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ». فَكَانَ بَعْدُ لَا يَنَامُ مِنَ اللَّيْلِ إِلَّا قَلِيلاً.

٣ ـ باب: طُولِ السُّجُودِ فِي قِيَامِ اللَّيْلِ.

١١٢٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ: أَنَّ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كَانَ يُصَلِّي إِحْدَى عَشْرَةَ رَكْعَةً، كَانَتْ تِلْكَ صَلَاتَهُ، يَسْجُدُ السَّجْدَةَ مِنْ ذٰلِكَ قَدْرَ مَا يَقْرَأُ أَحَدُكُمْ خَمْسِينَ آيَةً قَبْلَ أَنْ يَرْفَعَ رَأْسَهُ، وَيَرْكَعُ رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلَاةِ الْفَجْرِ، ثُمَّ يَضْطَجِعُ عَلَى شِقِّهِ الأَيْمَنِ، حَتَّى يَأْتِيَهُ المُنَادِي لِلصَّلَاةِ.

٤ ـ باب: تَرْكِ الْقِيَامِ لِلْمَرِيضِ.

١١٢٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَسْوَدِ قَالَ: سَمِعْتُ جُنْدَباً يَقُولُ: اشْتَكَى النَّبِيُّ ﷺ، فَلَمْ يَقُمْ لَيْلَةً أَوْ لَيْلَتَيْنِ

١١٢٥ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَسْوَدِ بْنِ قَيْسٍ، عَنْ جُنْدَبِ ٱبْنِ عَبْدِٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: ٱحْتَبَسَ جِبْرِيلُ ﷺ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَتِ ٱمْرَأَةٌ مِنْ قُرَيْشٍ: أَبْطَأَ عَلَيْهِ شَيْطَانُهُ، فَنَزَلَتْ: ﴿ وَٱلضُّحَىٰ وَٱلَّيۡلِ إِذَا سَجَىٰ . مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴾.[1]

---

(١) سورة الضحى: الآيات: ١ ـ ٢ ـ ٣.

R. 5 - L'incitation par le Prophète (ç) à faire la prière de nuit et les prières surérogatoires mais sans les imposer

* Une nuit, le Prophète (ç) se rendit chez Fâṭima et Ali (Que le salut soit sur eux) pour les appeler à la prière.

1126 - 'Um Salama (r) dit: Une fois, le Prophète (ç) s'est réveillé la nuit et a dit: "Louange à Dieu! Combien de tentations ont été descendues cette nuit! et combien de trésors aussi! Qui réveillera celles qui occupent les chambres? O combien de femmes bien vêtues dans l'ici-bas seront nues dans l'au-delà.»

1127 - Ali ben Abû Ṭâlib dit: «Une nuit, le Prophète (ç) est venu chez nous pour nous dire, à moi et à FâṬima, sa fille: "Ne priez-vous pas?

— O Messager de Dieu, lui ai-je répondu, nos vies sont dans la Main de Dieu. S'Il l'avait voulu, Il nous aurait réveillés."

«Alors, il s'est retiré après que nous lui avions dit cela sans me dire mot, [mais peu après] je l'ai entendu dire, alors qu'il retournait sur ses pas en frappant sa cuisse: "**L'homme est le plus ergoteur des êtres**[1]."»

1128 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) avait délaissé beaucoup d'œuvres bien qu'il avait aimé les faire de crainte qu'elles ne fussent faites par les fidèles et qu'elles deviennent ensuite une obligation. En outre, [je n'avais] jamais [vu] le Messager de Dieu (ç) faire la prière surérogatoire d'*aẓ-Ẓuhâ,* mais moi, je la fais [encore].»

1129 - 'Â'icha, la Mère des Croyants (r): Une certaine nuit, le Messager de Dieu (ç) a fait une prière. Des fidèles, qui étaient derrière lui, ont fait comme lui. La nuit suivante, il a renouvelé la même prière en compagnie de fidèles plus nombreux.

La troisième ou la quatrième nuit les fidèles, étant beaucoup plus nombreux, le Messager de Dieu (ç) n'est pas sorti à eux. Au matin, il leur a dit: "J'ai vu ce que vous avez fait, mais ce qui m'a empêché de sortir à vous n'est que ma crainte de voir que cela devienne une obligation pour vous." C'était pendant le ramaḍân.

---

(1) Al-Kahf, 54.

٥ - باب: تَحْرِيضِ النَّبِيِّ ﷺ عَلَى صَلَاةِ اللَّيْلِ وَالنَّوَافِلِ مِنْ غَيْرِ إِيجَابٍ.

وَطَرَقَ النَّبِيُّ ﷺ فاطِمَةَ وَعَلِيًّا عَلَيْهِمَا السَّلَامُ لَيْلَةً لِلصَّلَاةِ.

١١٢٦ - حَدَّثَنَا ابْنُ مُقَاتِلٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ هِنْدٍ بِنْتِ الحَارِثِ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ آسْتَيْقَظَ لَيْلَةً، فَقَالَ: «سُبْحَانَ آللهِ، ماذَا أُنزِلَ اللَّيْلَةَ مِنَ الْفِتْنَةِ، ماذَا أُنْزِلَ مِنَ الخَزائِنِ، مَنْ يوقِظُ صَوَاحِبَ الحُجُرَاتِ؟ يَا رُبَّ كاسِيَةٍ في الدُّنْيَا عارِيَةٍ في الآخِرَةِ».

١١٢٧ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَلِيُّ آبْنُ حُسَيْنٍ: أَنَّ حُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ أَخْبَرَهُ: أَنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ طَرَقَهُ وَفاطِمَةَ بِنْتَ النَّبِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَيْلَةً، فَقَالَ: «أَلَا تُصَلِّيَانِ». فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ آللهِ، أَنْفُسُنَا بِيَدِ آللهِ، فَإِذَا شَاءَ أَنْ يَبْعَثَنَا بَعَثَنَا. فَآنْصَرَفَ حِينَ قُلْنَا ذٰلِكَ وَلَمْ يَرْجِعْ إِلَيَّ شَيْئاً، ثُمَّ سَمِعْتُهُ وَهُوَ مُوَلٍّ، يَضْرِبُ فَخِذَهُ، وَهُوَ يَقُولُ: ﴿وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ أَكْثَرَ شَىْءٍ جَدَلًا﴾[1].

١١٢٨ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ آبْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قالَتْ: إِنْ كانَ رَسُولُ آللهِ ﷺ لَيَدَعُ الْعَمَلَ، وَهُوَ يُحِبُّ أَنْ يَعْمَلَ بِهِ، خَشْيَةَ أَنْ يَعْمَلَ بِهِ النَّاسُ فَيُفْرَضَ عَلَيْهِمْ، وَما سَبَّحَ رَسُولُ آللهِ ﷺ سُبْحَةَ الضُّحى قَطُّ، وَإِنِّي لَأُسَبِّحُهَا.

١١٢٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ صَلَّى ذَاتَ لَيْلَةٍ في المَسْجِدِ، فَصَلَّى بِصَلَاتِهِ نَاسٌ، ثُمَّ صَلَّى مِنَ الْقَابِلَةِ، فَكَثُرَ النَّاسُ، ثُمَّ آجْتَمَعُوا مِنَ اللَّيْلَةِ الثَّالِثَةِ أَوِ الرَّابِعَةِ، فَلَمْ يَخْرُجْ إِلَيْهِمْ رَسُولُ آللهِ ﷺ، فَلَمَّا أَصْبَحَ قَالَ: «قَدْ رَأَيْتُ الَّذِي صَنَعْتُمْ، وَلَمْ يَمْنَعْنِي مِنَ الخُرُوجِ إِلَيْكُمْ إِلَّا أَنِّي خَشِيتُ أَنْ تُفْرَضَ عَلَيْكُمْ». وَذٰلِكَ في رَمَضَانَ.

---

(١) سورة الكهف: الآية ٥٤.

R. 6 - Sur le fait que le Prophète (ç) veillait la nuit en prière

* 'Â'icha dit: «... Si bien que ses pieds s'entamaient[1].»

* Et *fuṭur* veut dire: les fissures. *(Infaṭarat)*[2]: se sera fissuré.

1130 - Ziyâd dit avoir entendu al-Mughîra (r) dire: «Le Prophète (ç) priait si bien que ses pieds — ou ses jambes — s'entamaient. Aux interrogations des fidèles, il répondait: "Ne devrais-je pas être un serviteur reconnaissant?"»

R. 7 - Sur celui qui dort à l'aube

1131 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû ben al-'Âṣ (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) lui avait dit: «La prière la plus estimée à Dieu est celle de David; le jeûne le plus estimé à Dieu est celui de David; il dormait la moitié de la nuit puis se levait et adorait Dieu pendant son tiers, ensuite il se recouchait pendant son dernier sixième. En outre, il jeûnait un jour et déjeûnait le jour suivant.»

1132 - Masrûq rapporte avoir demandé à 'Â'icha (r): «Quelle œuvre est la plus aimée au Prophète (ç)?

— L'œuvre qui dure, répondit-elle.

— Et quand est-ce qu'il se levait? demanda-t-il encore.

— Il se levait dès qu'il entendait le muezzin.»

* Directement de Muḥammad ben Salâm, directement d'Abû al-'Aḥwaṣ, d'al-'Ach'at qui dit: «Dès qu'il entendait le muezzin, il se levait et faisait la prière.»

1133 - 'Â'icha (r) dit: «L'aube ne le trouvait chez moi qu'endormi» c-à-d le Prophète (ç)...

R. 8 - Sur celui qui, après avoir pris le repas du *suḥûr*, ne dort pas et attend jusqu'au moment où il fait la prière du subḥ

1134 - D'après Qatâda, 'Anas ben Mâlik (r) [dit]: «Le Prophète (ç) et Zayd ben Thâbit (r) ont pris une fois ensemble le repas du suḥûr. Après avoir terminé

---

(1) Dans le texte arabe "*tafaṭarat*". Ce qui veut dire fissuré.

(2) Al-Infiṭâr, 1.

٦ - باب: قِيَامِ النَّبِيِّ ﷺ اللَّيْلِ.

وَقَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: حَتَّى تَفَطَّرَ قَدَماهُ. وَالْفُطورُ الشُّقُوقُ. ﴿ٱنفَطَرَتْ﴾[1]: ٱنْشَقَّتْ.

١١٣٠ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنا مِسْعَرٌ، عَنْ زِيَادٍ قَالَ: سَمِعْتُ الْمُغِيرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: إِنْ كَانَ النَّبِيُّ ﷺ لَيَقُومُ أَوْ لِيُصَلِّي حَتَّى تَرِمُ قَدَمَاهُ، أَوْ سَاقاهُ. فَيُقَالُ لَهُ، فَيَقُولُ: «أَفَلَا أَكُونُ عَبْداً شَكُوراً».

٧ - باب: مَنْ نَامَ عِنْدَ السَّحَرِ.

١١٣١ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ: أَنَّ عَمْرَو بْنَ أَوْسٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ لَهُ: «أَحَبُّ الصَّلَاةِ إِلَى ٱللهِ صَلَاةُ دَاوُدَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، وَأَحَبُّ الصِّيَامِ إِلَى ٱللهِ صِيَامُ دَاوُدَ، وَكَانَ يَنَامُ نِصْفَ اللَّيْلِ وَيَقُومُ ثُلُثَهُ، وَيَنَامُ سُدُسَهُ، وَيَصُومُ يَوْماً وَيُفْطِرُ يَوْماً».

١١٣٢ - حَدَّثَنِي عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ أَشْعَثَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي قَالَ: سَمِعْتُ مَسْرُوقاً قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَيُّ العَمَلِ كَانَ أَحَبَّ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ؟ قَالَتِ: الدَّائِمُ، قُلْتُ: مَتَىٰ كَانَ يَقُومُ؟ قَالَتْ: يَقُومُ إِذَا سَمِعَ الصَّارِخَ.

حدّثنا مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو الأَحْوَصِ، عَنِ الأَشْعَثِ قَالَ: إِذَا سَمِعَ الصَّارِخَ قَامَ فَصَلَّى.

١١٣٣ - حَدَّثَنَا مُوسَىٰ بْنُ إِسْمَاعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ قَالَ: ذَكَرَ أَبِي عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: مَا أَلْفَاهُ السَّحَرُ عِنْدِي إِلَّا نَائِماً. تَعْنِي النَّبِيَّ ﷺ.

٨ - باب: مَنْ تَسَحَّرَ فَلَمْ يَنَمْ حَتَّى صَلَّى الصُّبْحَ.

١١٣٤ - حدّثنا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنَا رَوْحٌ قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ ﷺ وَزَيْدَ بْنَ ثَابِتٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ تَسَحَّرَا، فَلَمَّا فَرَغَا مِنْ سَحُورِهِمَا قَامَ نَبِيُّ اللَّهِ ﷺ إِلَى الصَّلَاةِ فَصَلَّى.

(١) سورة الإنفطار: الآية ١.

avec leur *suḥûr*, le Prophète (ç) s'est mis debout puis a fait la prière.»

Nous avons dit à 'Anas: «Quel a été l'intervalle de temps entre leur *suḥûr* et le début de leur prière?»

Il a répondu: «L'équivalent de la récitation de cinquante versets.»

R. 9 - Sur la durée prolongée de la station debout dans la prière de nuit

1135 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Une nuit, comme je priais avec le Prophète (ç), ce dernier est resté tellement debout que j'ai songé à faire quelque chose de mal.»

— «Et à quoi as-tu songé? demanda-t-on.

— J'ai songé à m'asseoir et à laisser le Prophète (ç) [seul debout].»

1136 - Ḥudhayfa (r): Le Prophète (ç), lorsqu'il se levait pour faire les adorations de nuit, se nettoyait la bouche avec un cure-dents.

R. 10 - Sur la prière du Prophète (ç) — Combien de prière le Prophète faisait-il pendant la nuit?

1137 - Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh: 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) rapporte: «Un homme ayant demandé: "O Messager de Dieu, comment se fait la prière de nuit?", le Prophète (ç) répondit: "Par paire de deux *rak'a*. Et lorsque tu crains l'approche de la prière du subḥ, fais une seule rak'a."»

1138 - Ibn 'Abbâs (r): La prière que faisait le Prophète (ç) était de treize *rak'a*.

Cela se rapporte à la prière de nuit.

1139 - Masrûq dit: «Ayant interrogé 'Â'icha (r) sur la prière de nuit du Messager de Dieu (ç), elle m'a répondu: "Sept, neuf et onze (rak'a) hormis les deux *rak'a* du *fajr*."»

1140 - 'Â'icha (r) dit: «La nuit, le Prophète priait treize rak'a, y compris le *witr* et les deux rak'a du *fajr*.»

R. 11 - Sur le sommeil et l'adoration de nuit du Prophète (ç) ainsi que sur ce qui a été abrogé des adorations de nuit

Sur: **Toi, l'emmitouflé, lève-toi la nuit, rien qu'un peu: une moitié de la nuit, que**

قُلْنَا لأَنسٍ : كَمْ كَانَ بَيْنَ فَرَاغِهِمَا مِنْ سَحُورِهِمَا وَدُخُولِهِمَا فِي الصَّلاَةِ؟ قَالَ: كَقَدْرِ مَا يَقْرَأُ الرَّجُلُ خَمْسِينَ آيَةً.

٩ ـ باب: طول الْقِيَامِ فِي صَلاَةِ اللَّيْلِ.

١١٣٥ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ لَيْلَةً، فَلَمْ يَزَلْ قَائِماً حَتَّى هَمَمْتُ بِأَمْرِ سَوْءٍ. قُلْنَا: وَمَا هَمَمْتَ؟ قَالَ: هَمَمْتُ أَنْ أَقْعُدَ وَأَذَرَ النَّبِيَّ ﷺ.

١١٣٦ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثنا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ حُصَيْنٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا قَامَ لِلتَّهَجُّدِ مِنَ اللَّيْلِ، يَشُوصُ فَاهُ بِالسِّوَاكِ.

١٠ ـ باب: كَيْفَ صَلاَةُ النَّبِيِّ ﷺ، وَكَمْ كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ.

١١٣٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ آللهِ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: إِنَّ رَجُلاً قَالَ: يَا رَسُولَ آللهِ، كَيْفَ صَلاَةُ اللَّيْلِ؟ قَالَ: «مَثْنَىٰ مَثْنَىٰ، فَإِذَا خِفْتَ الصُّبْحَ فَأَوْتِرْ بِوَاحِدَةٍ».

١١٣٨ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ، عَنْ شُعْبَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو جَمْرَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: كَانَتْ صَلاَةُ النَّبِيِّ ﷺ ثَلاَثَ عَشْرَةَ رَكْعَةً. يَعْنِي بِاللَّيْلِ.

١١٣٩ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا إِسْرَائِيلُ، عَنْ أَبِي حُصَيْنٍ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ وَثَّابٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، عَنْ صَلاَةِ رَسُولِ آللهِ ﷺ بِٱللَّيْلِ، فَقَالَتْ: سَبْعٌ وَتِسْعٌ وَإِحْدَىٰ عَشْرَةَ، سِوَى رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ.

١١٤٠ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُوسَىٰ قَالَ: أَخْبَرَنَا حَنْظَلَةُ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمدٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ ثَلاَثَ عَشْرَةَ رَكْعَةً، مِنْهَا الْوِتْرُ وَرَكْعَتَا الْفَجْرِ.

١١ ـ بابُ: قِيَامِ النَّبِيِّ ﷺ بِاللَّيْلِ وَنَوْمِهِ، وَمَا نُسِخَ مِنْ قِيَامِ اللَّيْلِ.

وَقَوْلِهِ تَعَالَىٰ: ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمُزَّمِّلُ قُمِ ٱلَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا نِّصْفَهُۥٓ أَوِ ٱنقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ ٱلْقُرْءَانَ تَرْتِيلًا

tu diminues cette moitié d'un moment ou la rallonges. Et psalmodie le Coran distinctement. Nous lancerons sur toi une parole dense: l'effusion nocturne est plus ferme d'empreinte et plus directe de propos, tu fournis le jour une longue carrière[1].

Sur: **Il vous sait incapables d'en faire le compte; mais sur vous Il se repent. Donc psalmodiez ce que vous pouvez faire aisément du Coran. Il sait qu'il y a parmi vous des malades, d'autres qui parcourent la terre, en quête d'une grâce de Dieu, d'autres au combat sur le chemin de Dieu. Ainsi récitez-en ce qui en sera aisé, accomplissez la prière, acquittez la purification, faites à Dieu beau crédit: Le bien dont vous aurez fait l'avance pour vous-mêmes, vous le retrouverez en Dieu, et ce sera en mieux, en salaire majoré**[2].

* Ibn 'Abbâs (r) dit: *«nacha'a* veut dire "se lever" en abyssin. L'impact du Coran, [en le récitant la nuit] concorde plus avec l'ouie, la vue et le cœur.

Liyuwâṭi'u: afin qu'ils concordent.

1141 - 'Anas (r) dit: «Durant le mois, le Messager de Dieu (ç) mangeait si bien que nous croyions qu'il n'allait pas jeûner, et jeûnait si bien que nous croyions qu'il n'allait pas rompre le jeûne. Si tu voulais le voir prier pendant la nuit, tu l'aurais vu, et si tu voulais le voir endormi, tu l'aurais vu aussi.»

* Ce *ḥadîth* a été aussi rapporté par Sulaymân et Abu Khâlid al-'Aḥmar, de Ḥumayd.

R. 12 - Sur le nœud que fait le diable autour de la nuque de celui qui ne prie pas pendant la nuit

1142 - Abu Hurayra: Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsque l'un de vous s'endort, le diable fait autour de sa nuque trois nœuds en disant avec chaque nœud: "Que la nuit soit longue sur toi! alors dors."

«Mais si le fidèle se réveille et évoque Dieu, un nœud sera délié; s'il fait ses ablutions, un autre nœud sera délié; et s'il fait la prière, le dernier nœud sera délié. Alors il reprendra sa force et sa bonne humeur, sinon il se réveillera paresseux et avec un caractère malsain.»

---

(1) Al-Muzzamil, 1 - 7.

(2) *Al-Muzzammil*, 20

إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا إِنَّ نَاشِئَةَ ٱلَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْـًٔا وَأَقْوَمُ قِيلًا إِنَّ لَكَ فِي ٱلنَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴾[١].

وَقَوْلِهِ: ﴿ عَلِمَ أَن لَّن تُحْصُوهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَٱقْرَءُوا۟ مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ وَءَاخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي ٱلْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ ٱللَّهِ وَءَاخَرُونَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَٱقْرَءُوا۟ مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَقْرِضُوا۟ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا۟ لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيْرًا وَأَعْظَمَ أَجْرًا ﴾[٢].

قَالَ ٱبْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: نَشَأَ: قَامَ، بِالحَبَشِيَّةِ. ﴿وِطَاءً﴾ قَالَ: مُوَاطَأَةَ الْقُرْآنِ، أَشَدُّ مُوَافَقَةً لِسَمْعِهِ وَبَصَرِهِ وَقَلْبِهِ. ﴿ لِّيُوَاطِـُٔوا۟ ﴾[٣]: لِيُوَافِقُوا.

١١٤١ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَساً رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَقُولُ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُفْطِرُ مِنَ الشَّهْرِ حَتَّىٰ نَظُنَّ أَنْ لَا يَصُومَ مِنْهُ، وَيَصُومُ حَتَّىٰ نَظُنَّ أَنْ لَا يُفْطِرَ مِنْهُ شَيْئاً، وَكَانَ لَا تَشَاءُ أَنْ تَرَاهُ مِنَ اللَّيْلِ مُصَلِّياً إِلَّا رَأَيْتَهُ، وَلَا نَائِماً إِلَّا رَأَيْتَهُ.

تَابَعَهُ سُلَيْمَانُ وَأَبُو خَالِدٍ الأَحْمَرُ، عَنْ حُمَيْدٍ.

١٢ ـ باب: عَقْدِ الشَّيْطَانِ عَلَى قَافِيَةِ الرَّأْسِ إِذَا لَمْ يُصَلِّ بِاللَّيْلِ.

١١٤٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «يَعْقِدُ الشَّيْطَانُ عَلَىٰ قَافِيَةِ رَأْسِ أَحَدِكُمْ إِذَا هُوَ نَامَ ثَلَاثَ عُقَدٍ، يَضْرِبُ كُلَّ عُقْدَةٍ: عَلَيْكَ لَيْلٌ طَوِيلٌ فَٱرْقُدْ، فَإِنِ ٱسْتَيْقَظَ فَذَكَرَ اللَّهَ ٱنْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِنْ تَوَضَّأَ ٱنْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَإِنْ صَلَّى ٱنْحَلَّتْ عُقْدَةٌ، فَأَصْبَحَ نَشِيطاً طَيِّبَ النَّفْسِ، وَإِلَّا أَصْبَحَ خَبِيثَ النَّفْسِ كَسْلَانَ».

---

(١) سورة المزمل: الآيات ١ ـ ٧.
(٢) سورة المزمل: الآية ٢٠.
(٣) سورة التوبة: الآية ٣٧.

1143 - **D'après** Samura ben Jundab (r), le Prophète (ç) parla d'un rêve en disant: "**Quant à** celui qui a eu la tête fendue pas une pierre, il prend le Coran puis le repousse **et s'endort** sans faire la prière obligatoire.»

R. 13 - Sur celui qui, s'il s'endort sans prière, [voit] le diable lui uriner dans l'oreille

1144 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Devant le Prophète (ç), on a parlé au sujet d'un homme. On a dit: "Il est resté endormi jusqu'au matin; il ne s'est pas levé pour la prière". Le Prophète (ç) a alors dit: "Le diable lui a uriné dans l'oreille."»

R. 14 - Sur l'invocation et la prière à la fin de la nuit

* Dieu, Puissant et Majestueux, dit: **rien qu'un peu de la nuit ils s'assoupissaient** (c.-à-d. ils ne dormaient pas) **et dès avant l'aube, leur pardon imploraient**[1].

1145 - Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Dieu, soit-Il Exalté et Béni, descend au ciel du bas-monde chaque nuit, vers le dernier tiers de la nuit, et dis: "Quiconque M'invoque, Je lui exaucerai...; quiconque Me demande, Je lui donnerai; quiconque sollicite Mon pardon, Je le lui accorderai."»

R. 15 - Sur celui qui dort au début de la nuit et en vivifie[2] la fin

* Salmân à Abu ad-Dardâ' (r): «Dors!» et à la fin de la nuit, il lui dit: «Lève-toi». Le Prophète dit: «Salmân a dit juste.»

1146 - Al-'Aswad dit: «Ayant interrogé 'Â'icha (r) sur la prière du Prophète (ç) pendant la nuit, elle m'a dit [ceci]: "Il dormait dans la première tranche de la nuit et se réveillait dans la dernière tranche, priait puis revenait dans son lit. Dès l'appel du muezzin, il se réveillait, faisait des ablutions majeures s'il était dans un état d'impureté, sinon des ablutions mineures et sortait."»

---

(1) *Adh-Dhâriyyât*, 17 - 18.

(2) «Vivifier la fin» veut dire veiller la fin de la nuit à faire des actes d'adoration.

١١٤٣ - حَدَّثَنَا مُؤَمَّلُ بْنُ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنا عَوْفٌ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو رَجَاءٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سَمُرَةُ بْنُ جُنْدَبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ فِي الرُّؤْيَا، قَالَ: «أَمَّا الَّذِي يُثْلَغُ رَأْسُهُ بِالحَجَرِ، فَإِنَّهُ يَأْخُذُ القُرْآنَ فَيَرْفِضُهُ، وَيَنَامُ عَنِ الصَّلاَةِ المَكْتُوبَةِ».

١٣ - باب: إِذَا نَامَ وَلَمْ يُصَلِّ بَالَ الشَّيْطَانُ فِي أُذُنِهِ.

١١٤٤ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنا أَبُو الأَحْوَصِ قَالَ: حَدَّثَنَا مَنْصُورٌ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: ذُكِرَ عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ رَجُلٌ، فَقِيلَ: مَا زَالَ نَائِماً حَتَّىٰ أَصْبَحَ، مَا قَامَ إِلَى الصَّلاَةِ، فَقَالَ: «بَالَ الشَّيْطَانُ فِي أُذُنِهِ».

١٤ - باب: الدُّعَاءِ وَالصَّلاَةِ مِنْ آخِرِ اللَّيْلِ.

وَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿كَانُواْ قَلِيلًا مِّنَ ٱلَّيۡلِ مَا يَهۡجَعُونَ﴾: أَيْ مَا يَنَامُونَ. ﴿وَبِٱلۡأَسۡحَارِ هُمۡ يَسۡتَغۡفِرُونَ﴾[1]

١١٤٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، وَأَبِي عَبْدِ ٱللهِ الأَغَرِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «يَنْزِلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَىٰ كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَىٰ السَّمَاءِ الدُّنْيَا، حِينَ يَبْقَىٰ ثُلُثُ اللَّيْلِ الآخِرُ، يَقُولُ: مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ، مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ، مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ».

١٥ - باب: مَنْ نَامَ أَوَّلَ اللَّيْلِ وَأَحْيَا آخِرَهُ.

وَقَالَ سَلْمَانُ لأَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: نَمْ، فَلَمَّا كَانَ مِنْ آخِرِ اللَّيْلِ، قَالَ: قُمْ. قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «صَدَقَ سَلْمَانُ».

١١٤٦ - حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ. وَحَدَّثَنِي سُلَيْمَانُ قَالَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰق، عَنِ الأَسْوَدِ قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: كَيْفَ صَلاَةُ النَّبِيِّ ﷺ بِاللَّيْلِ؟. قَالَتْ: كَانَ يَنَامُ أَوَّلَهُ، وَيَقُومُ آخِرَهُ، فَيُصَلِّي ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَىٰ فِرَاشِهِ، فَإِذَا أَذَّنَ الْمُؤَذِّنُ وَثَبَ، فَإِنْ كَانَ بِهِ حَاجَةٌ ٱغْتَسَلَ، وَإِلَّا تَوَضَّأَ وَخَرَجَ.

---

(١) سورة الذاريات: الآيتان ١٧ - ١٨

R. 16 - Sur les adorations de nuit du Prophète (ç) pendant le Ramadân et autre

1147 - Abu Salama ben 'Abd-ar-Rahmân: Ayant interrogé 'Â'icha (r) sur la prière du Messager de Dieu (ç) pendant le Ramadân, elle m'a répondu: Pendant le Ramadân ou dans un autre mois, le Messager de Dieu (ç) ne dépassait guère les onze rak'a; d'abord, il faisait quatre rak'a — si elles étaient bonnes et longues! ne me le demande pas — ensuite quatre autres — si elles étaient bonnes et longues! ne me le demande pas aussi — puis trois."

'Â'icha dit aussi: "Je lui ai [un jour] demandé: "O Messager de Dieu, tu dors avant de faire la prière du *witr*?

— O 'Â'icha, mes yeux dorment, mais pas mon cœur."

1148 - 'Â'icha (r) dit: «Jamais je n'ai vu le Prophète (ç) réciter quoi que ce soit en position assise dans la prière de nuit. Mais, lorsqu'il a avancé en âge, il récitait en position assise jusqu'à la limite où il lui restait de la sourate trente ou quarante versets. Là, il se relevait en position debout, les lisait, puis faisait le *rukû'*.

R. 17 - Sur le mérite de la purification de nuit comme de jour et sur le mérite de la prière après les ablutions mineures de nuit comme de jour

1149 - Abu Hurayra (r): Un jour, au moment de la prière du *fajr*, le Prophète avait dit à Bilâl: «O Bilâl, parle-moi de l'œuvre que l'on espère le plus et que tu as faite en islam, parce que j'ai entendu le bruit *(daffa)* de tes chaussures devant moi dans le Paradis.

— Je n'ai, avait répondit Bilâl, fait d'œuvre plus espérée pour moi que celle-ci: je ne me suis purifié d'une purification, de nuit ou de jour, que pour prier avec cette purification ce qui m'a été destiné comme prière.»

Abu 'Abd-ul-Lâh dit: «*Daffa* signifie *tahrîk* ([le bruit causé par un] mouvement)».

R. 18 - Sur la sévérité réprouvée dans l'adoration

1150 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «En entrant dans la mosquée, le Prophète (ç) a

١٦ ـ باب: قِيَامِ النَّبِيِّ ﷺ بِاللَّيْلِ في رَمَضَانَ وَغَيْرِهِ.

١١٤٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ سَأَلَ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: كَيْفَ كانَتْ صَلاَةُ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ في رَمَضَانَ؟ فَقالَتْ: ما كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَزِيدُ في رَمَضَانَ وَلاَ في غَيْرِهِ عَلَى إِحْدَى عَشْرَةَ رَكْعَةً، يُصَلِّي أَرْبعاً، فَلاَ تَسَلْ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطُولِهِنَّ، ثُمَّ يُصَلِّي أَرْبعاً، فَلاَ تَسَلْ عَنْ حُسْنِهِنَّ وَطُولِهِنَّ، ثُمَّ يُصَلِّي ثَلاَثاً. قَالَتْ عائِشَةُ: فَقُلْتَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَتَنَامُ قَبْلَ أَنْ تُوتِرَ؟. فَقَالَ: «يَا عائِشَةُ، إِنَّ عَيْنَيَّ تَنَامَانِ وَلاَ يَنَامُ قَلْبِي».

١١٤٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المثَنَّى: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ هِشَامٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: ما رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقْرَأُ في شَيْءٍ مِنْ صَلاَةِ اللَّيْلِ جالِساً، حَتَّى إِذَا كَبِرَ قَرَأَ جالِساً، فَإِذَا بَقِيَ عَلَيْهِ مِنَ السُّورَةِ ثَلاَثُونَ أَوْ أَرْبَعُونَ آيَةً قَامَ، فَقَرَأَهُنَّ ثُمَّ رَكَعَ.

١٧ ـ باب: فَضْلِ الطُّهُورِ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، وَفَضْلِ الصَّلاَةِ بَعْدَ الْوُضُوءِ بِاللَّيْلِ وَالنَّهارِ.

١١٤٩ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ نَصْرٍ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ أَبِي حَيَّانَ، عَنْ أَبِي زُرْعَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لِبِلاَلٍ عِنْدَ صَلاَةِ الْفَجْرِ: «يَا بِلاَلُ، حَدِّثْنِي بِأَرْجَى عَمَلٍ عَمِلْتَهُ في الإِسْلاَمِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ دَفَّ نَعْلَيْكَ بَيْنَ يَدَيَّ في الجَنَّةِ». قَالَ: مَا عَمِلْتُ عَمَلاً أَرْجَى عِنْدِي: أَنِّي لَمْ أَتَطَهَّرْ طُهُوراً، في سَاعَةِ لَيْلٍ أَوْ نَهارٍ، إِلاَّ صَلَّيْتُ بِذٰلِكَ الطُّهُورِ ما كُتِبَ لِي أَنْ أُصَلِّيَ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: دَفَّ نَعْلَيْكَ، يَعْنِي تَحْرِيكَ.

١٨ ـ باب: ما يُكْرَهُ مِنَ التَّشْدِيدِ في الْعِبَادَةِ.

١١٥٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنَسٍ

vu une corde suspendue entre les deux colonnes. "Qu'est-ce que cette corde? a-t-il demandé.

— Cette corde est pour Zaynab, lui a-t-on répondu, lorsqu'elle se fatigue, elle s'y accroche.

— Non, détachez-la! et que chacun de vous prie selon sa force. Et s'il ne peut, qu'il prie en position assise.»

1151 - 'Â'icha (r) dit: «En entrant, le Messager de Dieu (ç) a trouvé avec moi une femme des banû 'Asad. Alors, il a demandé: "Qui est-ce?

— Une telle, elle ne dort pas la nuit — et elle cita ses prières.

— Doucement! tenez-vous aux œuvres dont vous êtes capables. Dieu ne *se lassera* qu'au moment où vous vous lasserez."»

R. 19 - Du fait qu'il est réprouvé de laisser l'adoration nocture après qu'on avait l'habitude de l'observer

1152 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû ben al-'Âṣ (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) m'a dit: "O 'Abd-ul-Lâh, ne sois pas comme Un tel, qui veillait la nuit à prier mais qui a abandonné ensuite [cette habitude]."»

Hichâm: Directement d'ibn 'Abu al-'Ichrîn, directement d'al-Awzâ'iy, directement de Yaḥya, de 'Umar ben al-Ḥakam ben Thawbân, directement d'Abû Salama qui rapporte le même ḥadîth.

* Ce ḥadîth a été aussi rapporté par 'Amrû ben 'Abû Salama d'al-Awzâ'iy.

r. 20/1153 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû (r) dit: «Le Prophète (ç) m'ayant dit: "Ne m'a-t-on pas informé que tu veilles la nuit et que tu jeûnes le jour?" je lui ai répondu que oui. Alors, il m'a dit: "Si tu fais cela continuellement, tes yeux faibliront et ta propre personne se lassera. Ta propre personne a un droit sur toi, les tiens aussi. Alors jeûne puis romps le jeûne, veille en prière et dors la nuit."»

R. 21 - Sur celui qui prie la nuit étant en proie à l'insomnie

1154 - D'après 'Ubâda ben aṣ-Ṣâmit, le Prophète (ç) dit: «Celui qui, la nuit, est en proie à l'insomnie et dit: "A part Dieu seul, il n'y a pas de dieu et Il n'a pas

ابْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: دَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ، فَإِذَا حَبْلٌ مَمْدُودٌ بَيْنَ السَّارِيَتَيْنِ، فَقَالَ: «مَا هٰذَا الْحَبْلُ». قَالُوا: هٰذَا حَبْلٌ لِزَيْنَبَ، فَإِذَا فَتَرَتْ تَعَلَّقَتْ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لا، حُلُّوهُ، لِيُصَلِّ أَحَدُكُمْ نَشَاطَهُ، فَإِذَا فَتَرَ فَلْيَقْعُدْ».

١١٥١ - قَالَ: وَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانَتْ عِنْدِي ٱمْرَأَةٌ مِنْ بَنِي أَسَدٍ، فَدَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَقَالَ: «مَنْ هٰذِهِ». قُلْتُ: فُلاَنَةُ، لاَ تَنَامُ بِٱللَّيْلِ، تَذْكُرُ مِنْ صَلاَتِهَا، فَقَالَ: «مَهْ، عَلَيْكُمْ مَا تُطِيقُونَ مِنَ الأَعْمَالِ، فَإِنَّ ٱللهَ لاَ يَمَلُّ حَتَّى تَمَلُّوا».

١٩ - باب: ما يُكْرَهُ مِنْ تَرْكِ قِيَامِ اللَّيْلِ لِمَنْ كانَ يَقُومُهُ.

١١٥٢ - حَدَّثَنَا عَبَّاسُ بْنُ الحُسَيْنِ: حَدَّثَنَا مُبَشِّرٌ، عَنِ الأَوْزَاعِيِّ. وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ أَبُو الحَسَنِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا الأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيىٰ بْنُ أَبِي كَثِيرٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «يَا عَبْدَ ٱللهِ، لاَ تَكُنْ مِثْلَ فُلاَنٍ، كانَ يَقُومُ اللَّيْلَ فَتَرَكَ قِيَامَ اللَّيْلِ».

وَقَالَ هِشَامٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي الْعِشْرِينَ: حَدَّثَنَا الأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيىٰ، عَنْ عُمَرَ ابْنِ الحَكَمِ بْنِ ثَوْبَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو سَلَمَةَ: مِثْلَهُ.

وَتَابَعَهُ عَمْرُو بْنُ أَبِي سَلَمَةَ، عَنِ الأَوْزَاعِيِّ.

٢٠ - باب ١١٥٣ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ أَبِي الْعَبَّاسِ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عَمْرٍو رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: قَالَ: قَالَ لِي النَّبِيُّ ﷺ: «أَلَمْ أُخْبَرْ أَنَّكَ تَقُومُ ٱللَّيْلَ وَتَصُومُ النَّهَارَ». قُلْتُ: إِنِّي أَفْعَلُ ذٰلِكَ. قَالَ: «فَإِنَّكَ إِذَا فَعَلْتَ ذٰلِكَ هَجَمَتْ عَيْنُكَ، وَنَفِهَتْ نَفْسُكَ، وَإِنَّ لِنَفْسِكَ حَقًّا، وَلأَهْلِكَ حَقًّا، فَصُمْ وَأَفْطِرْ، وَقُمْ وَنَمْ».

٢١ - باب: فَضْلِ مَنْ تَعَارَّ مِنَ ٱللَّيْلِ فَصَلَّى.

١١٥٤ - حَدَّثَنَا صَدَقَةُ بْنُ الْفَضْلِ: أَخْبَرَنَا الْوَلِيدُ، عَنِ الأَوْزَاعِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي عُمَيْرُ ابْنُ هَانِىءٍ قَالَ: حَدَّثَنِي جُنَادَةُ بْنُ أَبِي أُمَيَّةَ: حَدَّثَنِي عُبَادَةُ بْنُ الصَّامِتِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ تَعَارَّ مِنَ اللَّيْلِ فَقَالَ: لاَ إِلٰهَ إِلاَّ ٱللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى

d'associé. A Lui la royauté et à Lui la louange. Il est Omnipotent, louange à Dieu, gloire à Dieu, il n'y a de dieu que Dieu, Dieu est Grand, il n'y a de force et de puissance qu'avec l'aide de Dieu" puis qui ajoute: "O Dieu, accorde-moi Ton pardon" ou qui fait des invocations; celui-là sera exaucé. S'il fait des ablutions mineures et prie, sa prière sera acceptée.»

1155 - Haytham ben Abû Sinân: Abû Hurayra (r) qui, en rapportant la Tradition, cita [ces paroles du] Messager de Dieu (ç): «Il y a un frère à vous qui ne dit pas de vilains propos.» Il faisait allusion à 'Abd-ul-Lâh ben Rawâḥa qui avait dit:

Et parmi nous, il y a le Messager de Dieu qui récite le Livre, lorsque l'aube connue est fendue par une clarté brillante.

Aveugles que nous étions, il nous a montré la guidance; ainsi nos cœurs croient en lui et sont convaincus qu'arrivera ce qu'il nous dit.

La nuit, il la passe à éviter sa couche, tandis que les associants sombrent dans leurs couches.

* Ce ḥadîth a été aussi rapporté par 'Uqayl.

*Az-Zubaydy: Directement d'az-Zuhry, de Sa'îd et al-'A'raj, d'Abu Hurayra (r)...

1156 - Ibn 'Umar (r) dit: «Du vivant du Prophète (ç), je m'étais vu [en songe] comme si je tenais dans ma main une pièce de brocard et que chaque fois que je voulais atteindre un endroit du Paradis, je l'atteignais en volant. J'avais vu aussi deux [créatures] qui arrivaient; elles avaient voulu m'emmener au Feu, mais elles avaient été interceptées par un ange qui disait: "N'aie pas peur!... Laissez-le".»

1157 - L'un de mes rêves étant raconté par Ḥafṣa au Prophète (ç), ce dernier avait dit: "Quel bon homme est 'Abd-ul-Lâh! si seulement il faisait la prière pendant la nuit."»

Après cela 'Abd-ul-Lâh (r) ne cessait de faire des prières de nuit.

1158 - Ils ne cessaient de raconter au Prophète (ç) la vision en disant qu'elle avait lieu dans la septième des dix dernières nuits [de Ramaḍân]. Le Prophète avait alors dit: "Je vois que vos rêves viennent de concorder avec les dix dernières... Que celui qui la (la nuit du Destin) recherche, qu'il la recherche dans les dix dernières [nuits].»

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، الحَمْدُ للهِ، وَسُبْحَانَ ٱللهِ، وَلاَ إِلَهَ إِلاَّ ٱللهُ، وَٱللهُ أَكْبَرُ، وَلاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِٱللهِ، ثُمَّ قَالَ: اللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لِي، أَوْ دَعا، ٱسْتُجِيبَ لَهُ، فَإِنْ تَوَضَّأَ وَصَلَّى قُبِلَتْ صَلاَتُهُ».

١١٥٥ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ قَالَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ: أَخْبَرَنِي الْهَيْثَمُ بْنُ أَبِي سِنَانٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، وَهُوَ يَقْصُصُ فِي قِصَصِهِ، وَهُوَ يَذْكُرُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ: إِنَّ أَخاً لَكُمْ لاَ يَقُولُ الرَّفَثَ. يَعْنِي بِذٰلِكَ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ رَوَاحَةَ:

وَفِينَا رَسُولُ ٱللهِ يَتْلُو كِتَابَهُ ... إِذَا ٱنْشَقَّ مَعْرُوفٌ مِنَ ٱلْفَجْرِ سَاطِعُ
أَرَانَا الْهُدَى بَعْدَ الْعَمَى فَقُلُوبُنَا ... بِهِ مُوقِنَاتٌ أَنَّ مَا قَالَ وَاقِعُ
يَبِيتُ يُجَافِي جَنْبَهُ عَنْ فِرَاشِهِ ... إِذَا ٱسْتَثْقَلَتْ بِالْمُشْرِكِينَ المَضَاجِعُ

تَابَعَهُ عُقَيْلٌ. وَقَالَ الزُّبَيْدِيُّ: أَخْبَرَنِي الزُّهْرِيُّ، عَنْ سَعِيدٍ وَالأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

١١٥٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَأَيْتُ عَلَى عَهْدِ النَّبِيِّ ﷺ كَأَنَّ بِيَدِي قِطْعَةَ إِسْتَبْرَقٍ، فَكَأَنِّي لاَ أُرِيدُ مَكاناً مِنَ الجَنَّةِ إِلاَّ طَارَتْ إِلَيْهِ، وَرَأَيْتُ كَأَنَّ ٱثْنَيْنِ أَتَيَانِي، أَرَادَا أَنْ يَذْهَبَا بِي إِلَى النَّارِ، فَتَلَقَّاهُمَا مَلَكٌ فَقَالَ: لَمْ تُرَعْ، خَلِّيَا عَنْهُ.

١١٥٧ ـ فَقَصَّتْ حَفْصَةُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ إِحْدَى رُؤْيَايَ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «نَعْمَ الرَّجُلُ عَبْدُ ٱللهِ، لَوْ كَانَ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ». فَكَانَ عَبْدُ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ.

١١٥٨ ـ وَكَانُوا لاَ يَزَالُونَ يَقُصُّونَ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ الرُّؤْيَا: بِأَنَّهَا فِي اللَّيْلَةِ السَّابِعَةِ مِنَ الْعَشْرِ الأَوَاخِرِ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَرَى رُؤْيَاكُمْ قَدْ تَوَاطَتْ فِي الْعَشْرِ الأَوَاخِرِ، فَمَنْ كَانَ مُتَحَرِّيَهَا فَلْيَتَحَرَّهَا مِنَ الْعَشْرِ الأَوَاخِرِ».

R. 22 - Sur l'assiduité à faire les deux rak'a du *fajr*

1159 - 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète faisait la prière du *'ichâ'*, puis priait huit *rak'a*, ensuite deux *rak'a* en position assise et deux *rak'a* entre les deux appels. Il ne les a jamais laissées.»

R. 23 - Sur le somme en s'allongeant sur le côté droit après les deux rak'a du *fajr*

1160 - 'Â'icha (r) dit: «Après avoir fait les deux *rak'a* du fajr, le Prophète (ç) faisait un somme en s'allongeant sur son côté droit.»

R. 24 - Sur celui qui cause après les deux rak'a

1161 - 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç), après avoir prié, me causait si j'étais réveillée, sinon il prenait un somme en s'allongeant jusqu'au moment où l'on appelait à la prière.»

R. 25 - Sur ce qui a été dit sur la prière faite volontairement par paires de deux *rak'a*

* On rapporte cela de 'Amar, d'Abû Dhar, de 'Anas, de Jâbir ben Zayd, de 'Ikrima et d'az-Zuhry.

* Yaḥya ben Sa'îd dit: «Tous les faqih de notre pays que j'ai connus ne manquaient à prononcer le teslîm après chaque paire de rak'a pendant le jour».

1162 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Messager de Dieu nous enseignait *al-'Istikhâra* comme il nous enseignait une sourate du Coran, il nous disait: "Si l'un de vous songe à faire une chose, qu'il prie deux rak'a en dehors des prières obligatoires, ensuite qu'il dise: *O Dieu! j'en appelle à Toi et à Ton savoir par l'istikhâra, j'en appelle à Ton pouvoir pour me soutenir, je Te demande de Ta grande grâce; Toi qui peux, alors que moi, je ne peux pas; Toi qui sais alors que, moi, je ne sais pas, Tu es le Connaissant de ce qui est dissimulé. O Dieu! Si Tu sais que cette chose est un bien pour moi, pour ma foi, ma subsistance et mon destin (ou a-t-il dit:*

٢٢ - باب: الْمُدَاوَمَةِ عَلَى رَكْعَتَي الْفَجْرِ.

١١٥٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ يَزِيدَ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ، هُوَ ابْنُ أَبِي أَيُّوبَ، قَالَ: حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ رَبِيعَةَ، عَنْ عِرَاكِ بْنِ مالِكٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ الْعِشَاءَ، ثُمَّ صَلَّى ثَمَان رَكَعَاتٍ، وَرَكْعَتَيْنِ جالِساً، وَرَكْعَتَيْنِ بَيْنَ النِّدَاءَيْنِ، وَلَمْ يَكُنْ يَدَعُهُمَا أَبداً.

٢٣ - باب: الضِّجْعَةِ عَلَى الشِّقِّ الأَيْمَنِ بَعْدَ رَكْعَتَي الْفَجْرِ.

١١٦٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ يَزِيدَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي أَيُّوبَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو الأَسْوَدِ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا صَلَّى رَكْعَتَي الْفَجْرِ اضْطَجَعَ عَلَى شِقِّهِ الأَيْمَنِ.

٢٤ - باب: مَنْ تَحَدَّثَ بَعْدَ الرَّكْعَتَيْنِ وَلَمْ يَضْطَجِعْ.

١١٦١ - حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ الحَكَمِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: حَدَّثَنِي سَالِمٌ أَبُو النَّضْرِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ إِذَا صَلَّى: فَإِنْ كُنْتُ مُسْتَيْقِظَةً حَدَّثَنِي، وَإِلاَّ اضْطَجَعَ حَتَّى يُؤْذَنَ بِالصَّلاَةِ.

٢٥ - باب: ما جاءَ في التَّطَوُّعِ مَثْنَى مَثْنَى.

وَيُذْكَرُ ذٰلِكَ عَنْ عَمَّارٍ، وَأَبِي ذَرٍّ، وَأَنسٍ، وَجابِرِ بْنِ زَيْدٍ، وَعِكْرِمَةَ، وَالزُّهْرِيِّ، رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ.

وَقَالَ يَحْيَىٰ بْنُ سَعِيدٍ الأَنْصَارِيُّ: ما أَدْرَكْتُ فُقَهَاءَ أَرْضِنَا إِلاَّ يُسَلِّمُونَ في كُلِّ اثْنَتَيْنِ مِنَ النَّهارِ.

١١٦٢ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبِي المَوَالِي، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ المُنْكَدِرِ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ يُعَلِّمُنَا الاِسْتِخَارَةَ في الأُمورِ كما يُعَلِّمُنَا السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ، يَقُولُ: «إِذَا هَمَّ أَحَدُكُمْ بِالأَمْرِ، فَلْيَرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الْفَرِيضَةِ، ثُمَّ لِيَقُلِ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ، وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ، فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلاَ أَقْدِرُ، وَتَعْلَمُ وَلاَ أَعْلَمُ، وَأَنْتَ عَلاَّمُ الْغُيُوبِ. اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هٰذَا الأَمْرَ خَيْرٌ لِي، في دِينِي وَمَعَاشِي وَعاقِبَةِ أَمْرِي، أَوْ قَالَ: عاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ، فَاقْدُرْهُ لِي

"hâte mon affaire et fixe-lui un terme") rends-la-moi accessible et facilite-la pour moi, ensuite bénis-la-moi. Et si Tu sais que cette chose est un mal pour moi, pour ma foi, ma subsistance et mon destin (ou a-t-il dit: "hâte mon affaire et fixe-lui un terme") éloigne-la de moi et éloigne-moi d'elle. Décide pour moi le bien là où il se trouve. Puis, donne-moi satisfaction à ce sujet. Et qu'il précise ensuite son besoin.»

1163 - Abu Qatâda ben Rib'iy al-'Anṣary (r) dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Lorsque l'un de vous entre dans la mosquée, il ne doit s'asseoir qu'après avoir prié deux rak'a."»

1164 - Anas ben Mâlik (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) a fait une prière de deux rak'a puis s'est retiré.»

1165 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: J'ai prié deux rak'a avec le Messager de Dieu (ç) avant le *ḍuhr*, et deux autres après la prière du *ḍuhr*, deux rak'a après la prière du *vendredi, deux rak'a* après la prière du *maghrib* et deux *rak'a* après la prière du *'ichâ'*.

1166 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç), en prononçant un sermon, a dit: "Si l'un de vous arrive, pendant que l'imâm prononce le sermon — ou vient de sortir — qu'il fasse une prière de deux rak'a"»

1167 - Mujâhid dit: On était allé à Ibn 'Umar (r), alors chez lui, et on lui avait dit: Le Messager de Dieu (ç) vient d'entrer dans la Ka'ba.

Je me suis dirigé [vers la Ka'ba], avait-il dit, mais j'ai trouvé que le Messager de Dieu (ç) était sorti. Cependant, j'ai trouvé Bilâl debout devant la porte, et je lui ai demandé: "O Bilâl, le Prophète (ç), a-t-il fait la prière dans la Ka'ba? — Oui, m'a-t-il répondu, — Et où? — Entre ces deux colonnes, puis il est sorti et a fait une prière de deux *rak'a*."

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Abu Hurayra (r) a dit: «Le Prophète (ç) m'a recommandé de prier les deux *rak'a* du *ẓuḥâ*.»

* 'Itbân: «Le Messager de Dieu (ç) et Abu Bakr (r) sont venus chez moi après que le jour s'était bien levé. Nous nous sommes mis en rang derrière lui[1] et il a fait une prière de deux rak'a.»

(1) C.-à-d. derrière le Prophète.

وَيَسِّرْهُ لِي، ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ، وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هٰذَا الأَمْرَ شَرٌّ لِي، في دِينِي وَمَعَاشِي وَعاقِبَةِ أَمْرِي، أَوْ قَالَ: في عاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ، فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ، وَاقْدُرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كانَ، ثُمَّ أَرْضِنِي بِهِ. قَالَ: وَيُسَمِّي حاجَتَهُ».

١١٦٣ - حَدَّثَنَا المَكِّيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَامِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَمْرِو بْنِ سُلَيْمٍ الزُّرَقِيِّ: سَمِعَ أَبَا قَتَادَةَ بْنَ رِبْعِيٍّ الأَنْصارِيَّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ المَسْجِدَ، فَلاَ يَجْلِسْ حَتَّى يُصَلِّيَ رَكْعَتَيْنِ».

١١٦٤ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ.

١١٦٥ - حَدَّثَنَا ابْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الظُّهْرِ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْجُمُعَةِ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ المَغْرِبِ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ.

١١٦٦ - حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ: أَخْبَرَنَا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ جابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَهُوَ يَخْطُبُ: «إِذَا جاءَ أَحَدُكُمْ وَالإِمامُ يَخْطُبُ - أو قد خَرَجَ - فَلْيُصَلِّ رَكْعَتَيْنِ».

١١٦٧ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ قَالَ: حَدَّثَنَا سَيْفٌ: سَمِعْتُ مُجَاهِداً يَقُولُ: أُتِيَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا في مَنْزِلِهِ، فَقِيلَ لَهُ: هٰذَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ قَدْ دَخَلَ الْكَعْبَةَ. قَالَ: فَأَقْبَلْتُ، فَأَجِدُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَدْ خَرَجَ، وَأَجِدُ بِلاَلاً عِنْدَ الْبَابِ قَائِماً، فَقُلْتُ: يَا بِلاَلُ، صَلَّى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ في الْكَعْبَةِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قُلْتُ: فَأَيْنَ؟ قَالَ: بَيْنَ هَاتَيْنِ الأُسْطُوَانَتَيْنِ، ثُمَّ خَرَجَ فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ في وَجْهِ الْكَعْبَةِ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَوْصَانِي النَّبِيُّ ﷺ بِرَكْعَتَيِ الضُّحَى.

وَقَالَ عِتْبَانُ: غَدَا عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، وَأَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، بَعْدَ ما ٱمْتَدَّ النَّهَارُ، وَصفَفْنَا وَرَاءَهُ فَرَكَعَ رَكْعَتَيْنِ.

R. 26 - Sur la causerie — c'est-à-dire après les deux *rak'a* du *fajr*

1168 - D'après Abu Salama, 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç), après avoir prié deux rak'a, me causait si j'étais réveillée, sinon il faisait un somme en s'allongeant.»

'Ali ben 'Abd-ul-Lâh: J'ai dit à Suffyân: «Certains rapportent ce *hadîth*; est-ce celui des deux *rak'a* du *fajr*?» Il m'a répondu que oui.

R. 27 - Sur la persévérance à faire les deux rak'a du fajr et sur ceux qui les appellent prière surérogatoire

1169 - 'Â'icha (r) dit: «La prière surérogatoire qu'observait le plus le Prophète était les deux rak'a du fajr.»

R. 28 - Sur ce qui se récite dans les deux rak'a du *fajr*

1170 - 'Â'icha (r) dit: «La nuit, le Messager de Dieu (ç) faisait treize rak'â. Ensuite lorsqu'il entendait l'appel à la prière du *subh*, il priait deux légères *rak'â*.»

1171 - 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç) priait légèrement les deux rak'a avant la prière du *subh* si bien que je me demandais s'il avait récité la Mère du Livre.»

R. 29 - Sur les prières faites volontairement après la prière obligatoire

1172 - Ibn 'Umar (r) dit: «Avec le Prophète (ç), j'ai fait deux *sajda* avant le *duhr* et deux *sajda* après le *duhr*, deux *sajda* après le *maghrib* et deux *sajda* après le *'ichâ'*, et deux *sajda* après la prière du vendredi. Quant à la prière du *maghrib* ainsi que du *'ichâ'*, cela se faisait dans sa maison.»

* Ibn 'Abû az-Zinâd rapporte de Mûsâ ben 'Uqba qui se réfère à Nâfi': «après le *'ichâ'* parmi les siens.»

* Ce *hadîth* est rapporté aussi par Kathîr ben Farqad et par Ayyûb en référence à Nâfi'.

٢٦ - باب: الحَدِيثِ - يَعْنِي - بَعْدَ رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ.

١١٦٨ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: قَالَ أَبُو النَّضْرِ: حدثني أَبِي، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ، فَإِنْ كُنْتُ مُسْتَيْقِظَةً حَدَّثَنِي، وَإِلَّا ٱضْطَجَعَ.

قُلْتُ لِسُفْيَانَ: فَإِنَّ بَعْضَهُمْ يَرْوِيهِ: رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ؟. قَالَ سُفْيَانُ: هُوَ ذاكَ.

٢٧ - باب: تَعَاهُدِ رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ، وَمَنْ سَمَّاهُمَا تَطَوُّعاً.

١١٦٩ - حَدَّثَنَا بَيَانُ بْنُ عَمْرٍو: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ عُبَيْدِ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ ﷺ، عَلَى شَيْءٍ مِنَ النَّوَافِلِ، أَشَدَّ مِنْهُ تَعَاهُداً عَلَى رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ.

٢٨ - باب: ما يُقْرَأُ في رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ.

١١٧٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي بِاللَّيْلِ ثَلاثَ عَشْرَةَ رَكْعَةً، ثُمَّ يُصَلِّي، إِذَا سَمِعَ النِّدَاءَ بِالصُّبْحِ، رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ.

١١٧١ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قَالَ: حَدَّثَنَا محَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَمَّدِ ٱبْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَمَّتِهِ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ ح. وَحَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ: حَدَّثَنَا زُهَيْرٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، هُوَ ابْنُ سَعِيدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يُخَفِّفُ الرَّكْعَتَيْنِ اللَّتَيْنِ قَبْلَ صَلاةِ الصُّبْحِ، حَتَّى إِنِّي لأَقُولُ: هَلْ قَرَأَ بِأُمِّ الْكِتَابِ.

٢٩ - باب: التَّطَوُّعِ بَعْدَ المَكْتُوبَةِ.

١١٧٢ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ سَجْدَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَسَجْدَتَيْنِ بَعْدَ الظُّهْرِ، وَسَجْدَتَيْنِ بَعْدَ المَغْرِبِ، وَسَجْدَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ، وَسَجْدَتَيْنِ بَعْدَ الجُمُعَةِ، فَأَمَّا المَغْرِبُ وَالْعِشَاءُ فَفِي بَيْتِهِ. قَالَ ابْنُ أَبِي الزِّنَادِ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ: بَعْدَ الْعِشَاءِ في أَهْلِهِ.

تَابَعَهُ كَثِيرُ بْنُ فَرْقَدٍ، وَأَيُّوبُ، عَنْ نَافِعٍ.

1173 - «Ma sœur Ḥafṣa, dit ibn 'Umar, m'a rapporté que le Prophète (ç) priait deux légères *sajda* après le lever du fajr. C'était une heure où je n'entrais pas chez le Prophète (ç).»

* Ce ḥadîth est rapporté aussi par Kathîr ben Farqad et 'Ayyûb en référence à Nafi'.

* Ibn Abû az-Zinâd rapporte de Mûsâ ben 'Uqba qui se réfère à Nâfi': «après le *'ichâ'* parmi les siens.»

R. 30 - Sur celui qui ne fait pas de prières surérogatoires après la prière obligatoire

1174 - 'Amrû: J'ai entendu Abu ach-Cha'thâ' dire: J'ai entendu Ibn 'Abbâs (que Dieu les agrée tous) dire: «Avec le Messager de Dieu (ç) je priais huit *rak'a* de suite et sept rak'a de suite.»

Je dis: «O Abû ach-Cha'thâ', je crois qu'il retardait la prière du *ḍuhr* et avançait la prière du *'aṣr*, ainsi qu'il avançait la prière du *'ichâ'* et retardait celle du *maghrib*.

— Oui, moi aussi je le crois, me dit-il.»

R. 31 - Sur la prière du *ẓuḥâ* en voyage

1175 - Muwarriq rapporte: «J'ai demandé à Ibn 'Umar (r) s'il faisait la prière du *ẓuḥa*.

— Non, a-t-il dit

— et 'Umar?

— Non.

— Alors Abu Bakr?

— Non.

— Et le Prophète?

— Je ne le crois pas»

1176 - D'après 'Amrû ben Murra, 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Layla disait: «Aucune personne ne nous a rapporté qu'elle avait vu le Prophète (ç) faire la prière du *ẓuḥâ*, à l'exception de 'Um Hâni' qui avait dit: "Lors de la prise de la

١١٧٣ ـ وَحَدَّثَتْنِي أُخْتِي حَفْصَةُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يُصَلِّي سَجْدَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ بَعْدَ ما يَطْلُعُ الْفَجْرُ، وَكانَتْ سَاعَةً لاَ أَدْخُلُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فِيهَا.

تَابَعَهُ كَثِيرُ بْنُ فَرْقَدٍ، وَأَيُّوبُ، عَنْ نَافِعٍ. وَقَالَ ابْنُ أَبِي الزِّنَادِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ عَنْ نَافِعٍ: بَعْدَ العِشَاءِ في أَهْلِهِ.

٣٠ ـ باب: مَنْ لَمْ يَتَطَوَّعْ بَعْدَ المَكْتُوبَةِ.

١١٧٤ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا الشَّعْثَاءِ جَابِراً قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ ثَمَانِياً جَمِيعاً، وَسَبْعاً جَمِيعاً.

قُلْتُ: يَا أَبَا الشَّعْثَاءِ، أَظُنُّهُ أَخَّرَ الظُّهْرَ وَعَجَّلَ الْعَصْرَ، وَعَجَّلَ الْعِشَاءَ وَأَخَّرَ المَغْرِبَ؟ قَالَ: وَأَنَا أَظُنُّهُ.

٣١ ـ باب: صَلاَةِ الضُّحى في السَّفَرِ.

١١٧٥ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ تَوْبَةَ، عَنْ مُوَرِّقٍ قَالَ: قُلْتُ لِابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَتُصَلِّي الضُّحىٰ؟ قَالَ: لاَ، قُلْتُ: فَعُمَرُ؟ قَالَ: لاَ، قُلْتُ: فَأَبُو بَكْرٍ؟ قَالَ: لاَ، قُلْتُ: فالنَّبِيُّ ﷺ؟ قَالَ: لاَ إِخَالُهُ.

١١٧٦ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ مُرَّةَ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي لَيْلَى يَقُولُ: مَا حَدَّثَنَا أَحَدٌ أَنَّهُ رَأَى النَّبِيَّ ﷺ يُصَلِّي الضُّحىٰ غَيْرُ أُمِّ هَانِىءٍ، فَإِنَّهَا قَالَتْ:

Mecque, le Prophète (ç) est entré chez moi. Puis, il a fait des ablutions et a prié huit *rak'a*. Jamais je n'ai vu de prière plus lègère que celles-ci. Cependant, il a mené le *ruku'* et le *sujûd* à leurs termes."»

R. 32 - Sur celui qui ne fait pas la prière du *ẓuḥâ* et qui considère cela permis

1177 - 'Â'icha (r) dit: «Jamais je n'ai vu le Messager de Dieu (ç) faire la prière du ẓuḥâ. Mais moi je la fais encore.»

R. 33 - Sur la prière du *ẓuḥâ* en ville

* Cela est rapporté par 'Itbân ben Mâlik du Prophète (ç) .

1178 - Abû Hurayra (r) dit: «Mon intime (Le Prophète) m'a recommandé [d'observer] trois choses que je n'abandonnerai qu'à ma mort: jeûner trois jours chaque mois, faire la prière du *ẓuḥâ* et dormir après avoir prié le *witr*.»

1179 - Anas ben Mâlik al-Anṣârî dit: «Un homme des 'Anṣars, qui était de grande corpulence, a dit au Prophète: "Je ne peux faire la prière avec toi". Cet homme, ayant préparé un repas, a invité le Prophète (ç), a aspergé d'eau le bord d'une natte, sur laquelle [ce dernier] a prié deux *rak'a*.»

* Un tel ben Un tel ben Jârûd dit à 'Anas (r): «Le Prophète (ç) faisait-il la prière d'*aẓ-ẓuḥâ?*

— Je ne l'ai jamais vu la prier en dehors de ce jour-là, lui a-t-il répondu.»

R. 34 - Sur les deux *rak'a* d'avant la prière du *ḍuhr*

1180 - Ibn 'Umar (r) dit: «Du Prophète (ç), j'ai retenu dix rak'a; deux rak'a avant la prière du ḍuhr, deux rak'a après cette prière, deux rak'a après la prière du maghrib qu'il faisait chez lui, deux *rak'a* qu'il faisait chez lui après la prière du *'ichâ'*, deux rak'a avant la prière du *ṣubḥ*. C'était une heure où l'on n'entrait pas chez le Prophète (ç).

1181 - «Ḥafṣa m'a rapporté qu'il priait deux rak'a à l'appel lancé par le muezzin et à l'apparition de l'aurore.»

إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخلَ بَيْتَهَا يَوْمَ فَتْحِ مَكَّةَ، فَاغْتَسَلَ، وَصَلَّى ثَمَانِي رَكَعَاتٍ، فَلَمْ أَرَ صَلَاةً قَطُّ أَخَفَّ مِنْهَا، غَيْرَ أَنَّهُ يُتِمُّ الرُّكُوعَ وَالسُّجُودَ.

٣٢ ـ باب: مَنْ لَمْ يُصَلِّ الضُّحَى، وَرَآهُ وَاسِعاً.

١١٧٧ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: مَا رَأَيْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ سَبَّحَ سُبْحَةَ الضُّحَى، وَإِنِّي لأُسَبِّحُهَا.

٣٣ ـ باب: صَلَاةِ الضُّحَى فِي الحَضَرِ.

قَالَهُ عِتْبَانُ بْنُ مالِكٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١١٧٨ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنا عَبَّاسٌ الجُرَيْرِيُّ، هُوَ ابْنُ فَرُّوخَ، عَنْ أَبِي عُثْمانَ النَّهْدِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: أَوْصَانِي خَلِيلِي بِثَلَاثٍ، لَا أَدَعُهُنَّ حَتَّى أَمُوتَ: صَوْمِ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مِنْ كُلِّ شَهْرٍ، وَصَلَاةِ الضُّحَى، وَنَوْمٍ عَلَى وِتْرٍ.

١١٧٩ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْجَعْدِ، أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَنَسِ بْنِ سِيرِينَ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ آبْنَ مالِكٍ الأَنْصَارِيَّ قَالَ: قَالَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ ـ وَكَانَ ضَخْماً ـ لِلنَّبِيِّ: إِنِّي لَا أَسْتَطِيعُ الصَّلَاةَ مَعَكَ. فَصَنَعَ لِلنَّبِيِّ ﷺ طَعاماً، فَدَعَاهُ إِلَى بَيْتِهِ، وَنَضَحَ لَهُ طَرَفَ حَصِيرٍ بِمَاءٍ، فَصَلَّى عَلَيْهِ رَكْعَتَيْنِ.

وَقَالَ فُلَانُ بْنُ فُلَانِ بْنِ جارُودٍ لِأَنَسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي الضُّحَى؟ فَقَالَ: ما رَأَيْتُهُ صَلَّى غَيْرَ ذٰلِكَ الْيَوْمِ.

٣٤ ـ باب: الرَّكْعَتَانِ قَبْلَ الظُّهْرِ.

١١٨٠ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: حَفِظْتُ مِنَ النَّبِيِّ ﷺ عَشْرَ رَكَعَاتٍ: رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَهَا، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ المَغْرِبِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلَاةِ الصُّبْحِ، كانَتْ سَاعَةً لَا يُدْخَلُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فِيهَا.

١١٨١ ـ حَدَّثَتْنِي حَفْصَةُ: أَنَّهُ كانَ إِذَا أَذَّنَ المُؤَذِّنُ، وَطَلَعَ الْفَجْرُ، صَلَّى رَكْعَتَيْنِ.

1182 - 'Â'icha (r): Le Prophète (ç) ne manquait jamais de prier quatre rak'a avant la prière du *ḍuhr* et deux *rak'a* avant le matin.

* Le *ḥadîth* est rapporté aussi par Ibn Abu 'Uday et 'Amrû en référence à Chu'ba.

R. 35 - Sur la prière avant la prière du *maghrib*

1183 - D'après 'Abd-ul-Lâh al-Muzany, le Prophète (ç) dit par trois fois: «Faites une prière avant la prière du *maghrib*» et conclut par: «A qui le veut» de peur que cela ne soit pris comme une prescription.

1184 - Yazîd ben Abû Habîb rapporte avoir entendu Mardath ben 'Abd-ul-Lâh al-Yazany dire: «Je suis allé trouver 'Uqba ben 'Âmir al-Juhany et je lui ai dit: "Ne serais-tu pas étonné si je te parle d'Abu Tamîm? Il prie deux *rak'a* avant la prière du *maghrib*.

— Du vivant du Messager de Dieu (ç), nous la faisions, [cette prière].

— Alors qui t'en empêche maintenant [de faire cette prière?]

— Les occupations, m'a-t-il répondu."»

R. 36 - Sur les prières surérogatoires en groupe

* Ce *ḥadîth* est cité par 'Anas et par 'Â'icha (r) du Prophète (ç).

1185 - Ibn Chihâb rapporte que Maḥmûd ben ar-Rabi' l'a informé qu'il se souvenait du Messager de Dieu (ç) [lorsqu'il] avait jeté en dehors de sa bouche, sur son visage, un peu d'eau prise dans le puits de leur maison.

1186 - Mahmûd a donc affirmé qu'il avait entendu 'Itbân ben Mâlik al-Ansâry (r) — qui était de ceux qui participèrent à Badr — dire: «Je présidais la prière des miens, chez les banû Sâlim, et il y avait une vallée qui me séparait d'eux et qui m'est difficile de traverser, s'il pleut, pour aller à leur mosquée. [Un jour], je suis allé trouver le Messager de Dieu (ç) et je lui ai dit: "Ma vue s'est affaiblie, et comme la vallée qui me sépare des miens se met en crue lorsqu'il pleut et qu'il m'est difficile de la traverser, je voudrais bien que tu viennes et que tu pries en un

١١٨٢ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْمُنْتَشِرِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ لَا يَدَعُ أَرْبَعاً قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكْعَتَيْنِ قَبْلَ الْغَدَاةِ.

تَابَعَهُ ابْنُ أَبِي عَدِيٍّ، وَعَمْرٌو، عَنْ شُعْبَةَ.

٣٥ ـ باب: الصَّلَاةِ قَبْلَ المَغْرِبِ.

١١٨٣ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ، عَنِ الحُسَيْنِ، عَنِ ابْنِ بُرَيْدَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ المُزَنِيُّ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «صَلُّوا قَبْلَ صَلَاةِ المَغْرِبِ». قَالَ في الثَّالِثَةِ: «لِمَنْ شَاءَ». كَرَاهِيَةَ أَنْ يَتَّخِذَهَا النَّاسُ سُنَّةً.

١١٨٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يَزِيدَ قَالَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي أَيُّوبَ قَالَ: حَدَّثَنِي يَزِيدُ بْنُ أَبِي حَبِيبٍ قَالَ: سَمِعْتُ مَرْثَدَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ الْيَزَنِيَّ قَالَ: أَتَيْتُ عُقْبَةَ بْنَ عَامِرٍ الْجُهَنِيَّ، فَقُلْتُ: أَلَا أُعَجِّبُكَ مِنْ أَبِي تَمِيمٍ؟ يَرْكَعُ رَكْعَتَيْنِ قَبْلَ صَلَاةِ المَغْرِبِ؟ فَقَالَ عُقْبَةُ: إِنَّا كُنَّا نَفْعَلُهُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ. قُلْتُ: فَمَا يَمْنَعُكَ الآنَ؟ قَالَ: الشُّغْلُ.

٣٦ ـ باب: صَلَاةِ النَّوَافِلِ جَمَاعَةً.

ذَكَرَهُ أَنَسٌ، وَعائِشَةُ، رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١١٨٥ ـ حَدَّثَنِي إِسْحٰقُ: حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَحْمُودُ بْنُ الرَّبِيعِ الأَنْصَارِيُّ: أَنَّهُ عَقَلَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، وَعَقَلَ مَجَّةً مَجَّهَا في وَجْهِهِ، مِنْ بِئْرٍ كانَتْ في دَارِهِمْ.

١١٨٦ ـ فَزَعَمَ مَحْمُودٌ: أَنَّهُ سَمِعَ عِتْبَانَ بْنَ مالِكٍ الأَنْصَارِيَّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ وَكانَ مِمَّنْ شَهِدَ بَدْراً مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، يَقُولُ: كُنْتُ أُصَلِّي لِقَوْمِي بِبَنِي سَالِمٍ، وَكانَ يَحُولُ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ وَادٍ إِذَا جَاءَتِ الأَمْطَارُ، فَيَشُقُّ عَلَيَّ اجْتِيَازُهُ قَبْلَ مَسْجِدِهِم، فَجِئْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فَقُلْتُ لَهُ: إِنِّي أَنْكَرْتُ بَصَرِي، وَإِنَّ الْوَادِيَ الَّذِي بَيْنِي وَبَيْنَ قَوْمِي يَسِيلُ إِذَا جَاءَتِ الأَمْطَارُ، فَيَشُقُّ عَلَيَّ

endroit de chez moi pour que je le prenne comme *muṣallâ*." Le Messager de Dieu (ç) m'a dit alors: "Je ferai, si Dieu le veut."

«Et le Messager de Dieu (ç) est venu un matin chez moi, accompagné d'Abu Bakr (r) — Le jour était bien levé. Le Messager de Dieu (ç) a demandé la permission d'entrer, et je lui ai accordé la permission. Et sans prendre le temps de s'asseoir, il m'a demandé: "A quel endroit de chez toi préfères-tu que je fasse la prière?" Je lui ai indiqué l'endroit où j'aimerais y prier... Puis le Messager s'est levé et a prononcé le *tekbîr* et nous derrière lui en rangs; il a prié deux rak'a puis a prononcé le *teslîm.* Alors nous avons prononcé le *teslîm* sitôt qu'il avait prononcé le sien. Après, je l'ai retenu pour un repas (le *khazîr*) qu'on préparait pour lui.

«Ayant su que le Messager de Dieu (ç) était chez moi, des hommes sont entrés si bien qu'ils sont devenus nombreux. L'un d'eux a dit: "Qu'est devenu Mâlik? Je ne le vois pas — Celui-là, a dit un autre, est un hypocrite qui n'aime pas Dieu et son Envoyé, — Ne dis pas cela, est intervenu le Messager de Dieu (ç), ne le vois-tu pas qu'il a dit: *Il n'y a de dieu que Dieu*", et cela en quête de la Face de Dieu? — Dieu et Son Envoyé, a acquiescé l'homme, savent mieux que quiconque. Seulement nous, par Dieu! nous voyons que sa sympathie et ses paroles ne sont que pour les hypocrites. — Dieu, a ajouté le Messager de Dieu (ç), a préservé du Feu quiconque dit: *Il n'y a de dieu que Dieu*, et cela en quête de la Face de Dieu."»

Maḥmûd a ajouté: «Ayant raconté cela à un groupe de gens parmi lesquels Abu Ayyûb — un Compagnon du Messager de Dieu (ç) — lors de l'expédition dirigée par Yazîd ben Mu'âwiya en terre de Byzance, Abû Ayyûb — qui était mort dans cette expédition — s'est écrié en me disant: "Par Dieu, je ne pense pas que le Messager de Dieu ait jamais dit ce que tu viens de dire.".

«Cela m'a grandement touché, aussi me suis-je décidé, à mon retour de l'expédition, si Dieu me garde la vie sauve, à m'enquérir auprès de 'Itbân ben Mâlik (r) s'il était encore en vie, dans la mosquée des siens.

«De retour, j'ai d'abord prononcé la *talbiya* pour un ḥajj ou une 'umra, puis je me suis mis en marche vers Médine. Chez les banû Sâlim, j'ai trouvé 'Itbân; c'était un vieillard aveugle qui présidait la prière des siens. Après le *teslîm* de la prière, je l'ai salué, lui ai dit qui j'étais, ensuite je l'ai interrogé sur le *ḥadîth.* Il me l'a rapporté comme il me l'avait auparavant rapporté.»

اجْتِيَازُهُ، فَوَدِدْتُ أَنَّكَ تَأْتِي فُتَصَلِّي مِنْ بَيْتِي مَكاناً، أَتَّخِذُهُ مُصَلًّى؟ فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «سَأَفْعَلُ». فَغَدَا عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَأَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، بَعْدَ ما ٱشْتَدَّ النَّهارُ، فَٱسْتَأْذَنَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَأَذِنْتُ لَهُ، فَلَمْ يَجْلِسْ حَتَّى قَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ». فَأَشَرْتُ لَهُ إِلَى المَكَانِ الَّذِي أُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ فِيهِ، فَقَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَكَبَّرَ، وَصَفَفْنَا وَرَاءَهُ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ وَسَلَّمْنَا حِينَ سَلَّمَ، فَحَبَسْتُهُ عَلَى خَزِيرٍ يُصْنَعُ لَهُ، فَسَمِعَ أَهْلُ ٱلدَّارِ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ في بَيْتِي، فَثَابَ رِجالٌ مِنْهُمْ حَتَّى كَثُرَ الرِّجالُ في الْبَيْتِ، فَقَالَ رَجُلٌ مِنْهُمْ: ما فَعَلَ مالِكٌ؟ لَا أَرَاهُ. فَقَالَ رَجُلٌ مِنْهُمْ: ذَاكَ مُنَافِقٌ، لَا يُحِبُّ ٱللهَ وَرَسُولَهُ. فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «لَا تَقُلْ ذَاكَ، أَلَا تَرَاهُ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا ٱللهُ، يَبْتَغِي بِذٰلِكَ وَجْهَ ٱللهِ». فَقَالَ: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، أَمَّا نَحْنُ، فَوَٱللهِ لَا نَرَى وُدَّهُ وَلَا حَدِيثَهُ إِلَّا إِلَى المُنَافِقِينَ. قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «فَإِنَّ ٱللهَ قَدْ حَرَّمَ عَلَى النَّارِ مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا ٱللهُ، يَبْتَغِي بِذٰلِكَ وَجْهَ ٱللهِ». قَالَ مَحْمُودٌ: فَحَدَّثْتُهَا قَوْماً، فِيهِمْ أَبُو أَيُّوبَ، صَاحِبُ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ - في غَزْوَتِهِ الَّتِي تُوُفِّيَ فِيهَا، وَيَزِيدُ بْنُ مُعَاوِيَةَ عَلَيْهِمْ بِأَرْضِ الرُّومِ - فَأَنْكَرَهَا عَلَيَّ أَبُو أَيُّوبَ، قَالَ: وَٱللهِ ما أَظُنُّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ ما قُلْتَ قَطُّ. فَكَبُرَ ذٰلِكَ عَلَيَّ، فَجَعَلْتُ للهِ عَلَيَّ إِنْ سَلَّمَنِي حَتَّى أَقْفُلَ مِنْ غَزْوَتِي: أَنْ أَسْأَلَ عَنْهَا عِتْبَانَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، إِنْ وَجَدْتُهُ حَيًّا في مَسْجِدِ قَوْمِهِ، فَقَفَلْتُ، فَأَهْلَلْتُ بِحَجَّةٍ أَوْ بِعُمْرَةٍ، ثُمَّ سِرْتُ حَتَّى قَدِمْتُ المَدِينَةِ، فَأَتَيْتُ بَنِي سالِمٍ، فَإِذَا عِتْبَانُ شَيْخٌ أَعْمَى يُصَلِّي لِقَوْمِهِ، فَلَمَّا سَلَّمَ مِنَ الصَّلَاةِ سَلَّمْتُ عَلَيْهِ، وَأَخْبَرْتُهُ مَنْ أَنَا، ثُمَّ سَأَلْتُهُ عَنْ ذٰلِكَ الحَدِيثِ، فَحَدَّثَنِيهِ كما حَدَّثَنِيهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ.

R. 37 - Sur la prière surérogatoire faite chez soi

1187 - Ibn 'Umar (que Dieu les agrée tous les deux) dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Faites des prières dans vos demeures, et n'en faites pas des tombes."»

* Ce Ḥadîth est aussi rapporté par 'Abd-al-Wahhâb de Ayyûb.

٣٧ ـ باب: التَّطَوُّعِ في الْبَيْتِ.

١١٨٧ ـ حدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى بْنُ حَمَّادٍ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ، عَنْ أَيُّوبَ، وَعُبَيْدِ آللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «اجْعَلُوا في بُيُوتِكُمْ مِنْ صَلَاتِكُمْ، وَلَا تَتَّخِذُوهَا قُبُوراً».

تَابَعَهُ عَبْدُ الْوَهَّابِ، عَنْ أَيُّوبَ».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XX. LE MERITE DE LA PRIERE DANS LA MOSQUÉE DE LA MECQUE ET DANS CELLE DE MEDINE

R. 1 - Sur le mérite de la prière dans la mosquée de la Mecque et dans celle de Médine

1188 - Qaza'a rapporte avoir entendu Abu Sa'îd (r) dire quatre choses: «J'ai entendu du Prophète (ç)... — il avait participé avec le Prophète (ç) à douze expéditions... (C).

1189 - D'après Abû Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Les montures ne doivent être sanglées que pour aller à trois mosquées; la Mosquée sacrée, la mosquée du Messager de Dieu et la mosquée de Jérusalem.»

1190 - Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Une prière dans ma mosquée-ci vaut beaucoup mieux que mille prières dans toute autre, hormis la mosquée sacrée.»

R. 2 - Sur la mosquée de *Qubâ'*

1191 - Nâfi': Ibn 'Umar (r) ne faisait la prière du ẓuḥâ qu'en deux jours; le jour où il arrivait à La Mecque de bon matin et le jour où il arrivait à la mosquée de Qubâ'. A La Mecque, il entrait toujours de bon matin, faisait le ṭawâf, puis priait deux *rak'a* derrière la station d'Abraham. Quant à la mosquée de Qubâ', il y arrivait chaque samedi et n'aimait pas sortir sans y avoir prié.

En outre, il rapportait souvent que le Messager de Dieu (ç) visitait cette mosquée, en monture ou à pied.

1192 - Et il ajoutait: «Je fais plutôt comme mes compagnons que j'ai vus

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٠ ـ كتاب فضل الصلاة في مسجد مكة والمدينة

١ ـ باب: فَضْلِ الصَّلَاةِ في مَسْجِدِ مَكَّةَ وَالمَدِينَةِ.

١١٨٨ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ المَلِكِ، عَنْ قَزَعَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَعِيدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ أَرْبَعاً قَالَ: سَمِعْتُ مِنَ النَّبِيِّ ﷺ، وَكَانَ غَزَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ غَزْوَةً (ح).

١١٨٩ ـ حَدَّثَنَا عَلِيٌّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَعِيدٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا تُشَدُّ الرِّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: المَسْجِدِ الحَرَامِ، وَمَسْجِدِ الرَّسُولِ ﷺ، وَمَسْجِدِ الأَقْصَى».

١١٩٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ قَالَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ رَبَاحٍ، وَعُبَيْدِ ٱللهِ ابْنِ أَبِي عَبْدِ ٱللهِ الأَغَرِّ، عَنْ أَبِي عَبْدِ ٱللهِ الأَغَرِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «صَلَاةٌ في مَسْجِدِي هٰذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيما سِوَاهُ، إِلَّا المَسْجِدَ الحَرَامَ».

٢ ـ باب: مَسْجِدِ قُبَاءٍ.

١١٩١ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُلَيَّةَ: أَخْبَرَنَا أَيُّوبُ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا كانَ لَا يُصَلِّي مِنَ الضُّحى إِلَّا في يَوْمَيْنِ: يَوْمَ يَقْدَمُ بِمَكَّةَ، فَإِنَّهُ كانَ يَقْدَمُهَا ضُحًى، فَيَطُوفُ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ خَلْفَ المَقَامِ، وَيَوْمَ يَأْتِي مَسْجِدَ قُبَاءٍ، فَإِنَّهُ كانَ يَأْتِيهِ كُلَّ سَبْتٍ، فَإِذَا دَخَلَ المَسْجِدَ كَرِهَ أَنْ يَخْرُجَ مِنْهُ حَتَّى يُصَلِّيَ فِيهِ. قَالَ: وَكانَ يُحَدِّثُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يَزُورُهُ رَاكِباً وَمَاشِياً.

faire, et je n'interdis à aucun de prier à l'heure qui lui plaira de jour ou de nuit; cependant pour cela, ne choisissez pas le lever du soleil ou son coucher.»

R. 3 - Sur celui qui se rend, chaque samedi, à la mosquée de Qubâ'

1193 - Ibn 'Umar (r) dit: «Chaque samedi, le Prophète (ç) visitait la mosquée de Qubâ', à pied ou en monture.»

* 'Abd-ul-Lâh (r) faisait de même.

R. 4 - Sur le fait de se rendre à la mosquée de Qubâ', à pied ou en monture

1194 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) visitait Qubâ', en monture ou à pied.»

* Ibn Numayr ajoute: Directement de 'Ubayd-ul-Lâh, de Nâfi': *et y priait deux rak'a.*

R. 5 - Sur le mérite qui existe entre la tombe et le *minbar*

1195 - 'Abd-ul-Lâh ben Zayd al-Mâziny (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: Entre ma maison et mon *minbar*, il y a l'un des Jardins du Paradis.

1196 - D'après Abû Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Entre ma maison et mon *minbar*, il y a l'un des Jardins du Paradis. Quant à mon *minbar*, il est au bord de mon Bassin.

R. 6 - Sur la mosquée du Temple de Jérusalem

1197 - Qaza'a, l'affranchi de Ziyâd, dit avoir entendu Abu Sa'îd al-Khudry (r) rapporter quatre choses du Prophète (ç): «Cela, dit Qaza'a, m'a plu et m'a rendu gai; il a dit: "La femme ne doit voyager deux jours qu'en compagnie de son mari ou d'un parent *maḥram*(1)! Qu'on ne jeûne pas dans deux jours: la Fête du

(1) Le *maḥram*: est celui dont les rapports de parenté avec une femme rendent le mariage illicite.

١١٩٢ ـ قَالَ: وَكانَ يَقُولُ: إِنَّمَا أَصْنَعُ كما رَأَيْتُ أَصْحَابِي يَصْنَعُونَ، وَلاَ أَمْنَعُ أَحَداً أَنْ يُصَلِّيَ في أيِّ سَاعَةٍ مِنْ لَيْلٍ أَوْ نَهارٍ، غَيْرَ أَنْ لاَ تَتَحَرَّوْا طُلُوعَ الشَّمْسِ وَلاَ غُرُوبَهَا.

٣ ـ باب: مَنْ أَتَى مَسْجِدَ قُبَاءٍ كُلَّ سَبْتٍ.

١١٩٣ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ مُسْلِمٍ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَأْتِي مَسْجِدَ قُبَاءٍ كُلَّ سَبْتٍ، ماشِياً وَراكِباً. وَكانَ عَبْدُ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يَفْعَلُهُ.

٤ ـ باب: إِتْيَانِ مَسْجِدِ قُبَاءٍ ماشِياً وَرَاكِباً.

١١٩٤ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحيى، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَأْتِي قُبَاءَ رَاكِباً وَماشِياً.

زَادَ ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ آللهِ، عَنْ نَافِعٍ: فَيُصَلِّي فِيهِ رَكْعَتَيْنِ.

٥ ـ باب: فَضْلِ مَا بَيْنَ الْقَبْرِ وَالْمِنْبَرِ.

١١٩٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَن عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنْ عَبَّادِ ابْنِ تَمِيمٍ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ زَيْدٍ المَازِنِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ: «مَا بَيْنَ بَيْتِي وَمِنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِياضِ الجَنَّةِ».

١١٩٦ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ عَنْ يَحيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي خُبَيْبُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عاصِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «ما بَيْنَ بَيْتِي وَمِنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِياضِ الجَنَّةِ، وَمِنْبَرِي عَلَى حَوْضِي».

٦ ـ باب: مَسْجِدِ بَيْتِ المَقْدِسِ.

١١٩٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ المَلِكِ: سَمِعْتُ قَزَعَةَ مَوْلَى زِيادٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: يُحَدِّثُ بِأَرْبَعٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، فَأَعْجَبْنَنِي وَآنَقْنَنِي، قَالَ: «لاَ تُسَافِرُ المَرْأَةُ يَوْمَيْنِ إِلَّا مَعَهَا زَوْجُهَا، أَوْ ذُو مَحْرَمٍ. وَلاَ صَوْمَ فِي يَوْمَيْنِ:

Fiṭre et la Fête d'al-*'Aẓḥa*! Qu'on ne fasse pas de prière après deux prières; après la prière du *ṣubḥ*, et ce jusqu'au lever du soleil et après la prière du *'aṣr*, et ce jusqu'à son coucher! Et que les montures ne soient sanglées que pour aller à trois mosquées; la Mosquée sacrée, la mosquée de Jérusalem et ma mosquée."»

الْفِطْرِ وَالأَضْحى . وَلاَ صَلاَةَ بَعْدَ صَلاَتَيْنِ: بَعْدَ الصُّبْحِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ، وَبَعْدَ الْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ. وَلاَ تُشَدُّ الرِّحالُ إلاَّ إِلَى ثَلاَثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِ الحَرَامِ ، وَمَسْجِدِ الأَقْصَى ، وَمَسْجِدِي» .

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXI. CE QUI EST PERMIS DE FAIRE PENDANT LA PRIERE

R. 1 - Sur l'usage des mains dans la prière, quand cela fait partie de la prière

* Ibn 'Abbâs (r) dit: «Pendant la prière, la personne peut se servir de tout ce qui constitue son corps.»

* Abu Ishaq, dans sa prière, posait sa *qalansuwa*[1] puis l'enlevait.

* Ali (r) posait sa main sur le poignet gauche, mais la retirait uniquement pour se frotter la peau ou arranger un vêtement.

1198 - Ibn 'Abbâs rapporte avoir passé une nuit chez Maymûna la Mère des Croyants (r), sa tante maternelle.

«Je m'allongeai, dit Ibn 'Abbâs, en travers de l'oreiller tandis que le Messager de Dieu (ç) et son épouse s'étaient allongés sur sa longueur. Le Messager de Dieu (ç) dormit jusqu'au milieu de la nuit — peut-être un peu avant peut-être un peu après — puis se réveilla et s'assit pour se frotter le visage. Ensuite, il récita les dix derniers versets de la sourate de 'Al-'Imrân, se leva, prit une outre qui était accrochée et fit des ablutions mineures parfaites. Enfin, il se leva pour prier.

«Alors, moi, je me levai et je fis comme lui puis je me tins près de lui. Le Messager de Dieu (ç) posa donc sa main droite sur ma tête, prit mon oreille droite entre ses doigts et se mit à me la toucher. Après quoi, il fit deux *rak'a*, puis deux *rak'a*, puis deux autres *rak'a*, ensuite deux *rak'a*, et encore deux *rak'a*, enfin deux *rak'a* pour terminer par la prière du *witr*. Ensuite, il s'allongea jusqu'au moment

(1) *qalansuwa* قلنسوة (une sorte de coiffe).

بسم الله الرحمن الرحيم

٢١ - كتاب العمل في الصلاة

١ - باب: ٱسْتِعَانَةِ الْيَدِ في الصَّلاَةِ، إذَا كانَ مِنْ أَمْرِ الصَّلاَةِ.

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا: يَسْتَعِينُ الرَّجُلُ في صَلاَتِهِ مِنْ جَسَدِهِ بِمَا شَاءَ. وَوَضَعَ أَبُو إِسْحٰقَ قَلَنْسُوَتَهُ في الصَّلاَةِ وَرَفَعَهَا. وَوَضَعَ عَلِيٌّ رَضِيَ الله عَنْهُ كَفَّهُ عَلَى رُصْغِهِ الأَيْسَرِ، إلَّا أَنْ يَحُكَّ جِلْداً أَوْ يُصْلِحَ ثَوْباً.

١١٩٨ - حَدَّثَنَا عَبْدُ الله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ مَخْرَمَةَ بْنِ سُلَيْمَانَ، عَنْ كُرَيْبٍ، مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ: أَنَّهُ أَخْبَرَهُ عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱلله عَنْهُمَا: أَنَّهُ بَاتَ عِنْدَ مَيْمُونَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ الله عَنْهَا، وَهِيَ خَالَتُهُ، قَالَ: فَٱضْطَجَعْتُ عَلَى عَرْضِ الْوِسَادَةِ، وَٱضْطَجَعَ رَسُولُ الله ﷺ وَأَهْلُهُ فِي طُولِهَا، فَنَامَ رَسُولُ الله ﷺ حَتَّى ٱنْتَصَفَ اللَّيْلُ، أَوْ قَبْلَهُ بِقَلِيلٍ أَوْ بَعْدَهُ بِقَلِيلٍ، ثُمَّ ٱسْتَيْقَظَ رَسُولُ اللهِ ﷺ فَجَلَسَ، فَمَسَحَ النَّوْمَ عَنْ وَجْهِهِ بِيَدِهِ، ثُمَّ قَرَأَ الْعَشْرَ آيَاتٍ خَوَاتِمَ سُورَةِ آلِ عِمْرَانَ، ثُمَّ قَامَ إِلَى شَنٍّ مُعَلَّقَةٍ، فَتَوَضَّأَ مِنْهَا فَأَحْسَنَ وُضُوءَهُ، ثُمَّ قَامَ يُصَلِّي.

قَالَ عَبْدُ الله بْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا: فَقُمْتُ، فَصَنَعْتُ مِثْلَ ما صَنَعَ، ثُمَّ ذَهَبْتُ فَقُمْتُ إِلَى جَنْبِهِ، فَوَضَعَ رَسُولُ الله ﷺ يَدَهُ الْيُمْنَى عَلَى رَأْسِي، وَأَخَذَ بِأُذُنِي الْيُمْنَى يَفْتِلُهَا بِيَدِهِ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ

où vint à lui le muezzin. Là, il se leva de nouveau, fit deux légères *rak'a*, sortit et accomplit enfin la prière du *ṣubḥ*.»

R. 2 - Sur l'interdiction de parler pendant la prière

1199 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Nous avions l'habitude de saluer le Prophète (ç) au moment même où il était en prière et il nous répondait. Cependant, après notre retour de chez le Négus, lorsque nous l'avons salué, il ne nous a pas répondu; il nous a dit: "Il y a dans la prière de quoi occuper."»

* Directement d'ibn Numayr, directement d''Isḥâq ben Mansûr as-Salûly, directement de Huraym ben Sufyân, d'al-'A'mach, d''Ibrâhîm, de 'Alqama, de 'Abd-ul-Lâh (r), du Prophète (ç): même *ḥadîth.*

1200 - Zayd ben 'Arqam rapporte: «Du temps du Prophète (ç), nous parlions durant les prières; chacun adressait la parole au besoin à son voisin jusqu'à la descente du verset: "**Soyez assidus aux prières...**" (voir le verset)[1]. Dès lors, nous avons eu ordre de garder le silence.»

R. 3 - Sur ce qui est permis du *tesbîh* et de la louange pour les hommes pendant la prière

1201 - Sahl (r) dit: «Le Prophète (ç) étant sorti réconcilier les banû 'Amrû ben 'Awf, Bilal, à l'approche de l'heure de la prière était venu trouver Abû Bakr (r) et lui avait dit: "Le Prophète (ç) est retenu, veux-tu présider la prière des fidèles? — Oui, si vous voulez", avait-il répondu.

«Alors, Bilâl appela à la prière, Abû Bakr s'avança et commença la prière. [Peu après], vint le Prophète (ç) qui s'avança jusqu'au premier rang entre les fidèles qui se mirent alors à taper des mains... Comme Abbu Bakr (r) avait l'habitude de ne pas tourner la tête pendant la prière, les fidèles tapèrent des mains avec insistance si bien qu'il tourna la tête. Mais le Prophète (ç) lui fit signe de rester à sa place. Abu Bakr leva alors les mains au ciel et louangea Dieu; cependant il se retira à reculons. Le Prophète (ç) s'avança alors et fit la prière.»

(1) Al-Baqara, 238.

أَوْتَـرَ، ثُمَّ ٱضْطَجَـعَ حَتَّى جاءَهُ المُؤَذِّنُ، فَقَـامَ فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ، ثُمَّ خَرَجَ فَصَلَّى الصُّبْحَ.

٢ ـ باب: ما يُنْهَى مِنَ الْكَلامِ في الصَّلاَةِ.

١١٩٩ ـ **حَدَّثَنَا** ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَـنَا ٱبْنُ فُضَيْلٍ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: كُنَّا نُسَلِّمُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، وَهُوَ في الصَّلاَةِ، فَيَرُدُّ عَلَيْنَا، فَلَمَّا رَجَعْنَا مِنْ عِنْدِ النَّجَاشِيِّ، سَلَّمْنَا عَلَيْهِ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيْنَا، وَقَالَ: «إِنَّ في الصَّلاةِ شُغْلاً».

حدّثنا ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ مَنْصُورٍ السَّلُولِيُّ: حَدَّثَنَا هُـرَيْمُ بنُ سُفْيَانَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: نَحْوَهُ.

١٢٠٠ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى: أَخْبَـرَنَا عِيسَى، عَنْ إِسْمَاعِيلَ، عَنِ الحَارِثِ بْنِ شُبَيْلٍ، عَنْ أَبِي عَمْرٍو الشَّيْبَانِي قَالَ: قَالَ لِي زَيْدُ بْنُ أَرْقَمَ: إِنْ كُنَّا لَنَتَكَلَّمُ في الصَّلاَةِ، عَلَى عَهْـدِ النَّبِيِّ ﷺ، يُكَلِّمُ أَحَـدُنَـا صَـاحِبَـهُ بِحَـاجَتِـهِ، حَتَّى نَـزَلَتْ: ﴿ حَـٰفِظُواْ عَلَى ٱلصَّلَوَٰتِ ﴾. الآية [1]، فَأُمِرْنَا بِالسُّكُوتِ.

٣ ـ باب: ما يَجُوزُ مِنَ التَّسْبِيحِ وَالحَمْدِ في الصَّلاَةِ لِلرِّجَالِ.

١٢٠١ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ الله بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ أَبِي حازِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ سَهْلٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ يُصْلِحُ بَيْنَ بَنِي عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ، وَحَانَتِ الصَّلاَةُ، فَجَاءَ بِلاَلٌ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا فَقَالَ: حُبِسَ النَّبِيُّ ﷺ، فَتَؤُمُّ النَّاسَ؟ قَالَ: نَعَمْ، إِنْ شِئْتُمْ. فَأَقَامَ بِلاَلٌ الصَّلاَةَ، فَتَقَدَّمَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ فَصَلَّى، فَجَاءَ النَّبِيُّ ﷺ يَمْشِي في الصُّفُوفِ يَشُقُّهَا شَقّاً، حَتَّى قامَ في الصَّفِّ الأَوَّلِ، فَأَخَذَ النَّاسُ بِالتَّصْفِيحِ، قَالَ سَهْلٌ: هَلْ تَدْرُونَ ما التَّصْفِيحُ؟ هُوَ التَّصْفِيقُ، وَكانَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ لاَ يَلْتَفِتُ في صَلاَتِهِ، فَلَمَّا أَكْثَرُوا الْتَفَتَ، فَإِذَا النَّبِيُّ ﷺ في الصَّفِّ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ مَكَانَكَ، فَرَفَعَ أَبُو بَكْرٍ يَدَيْهِ، فَحَمِدَ ٱلله، ثُمَّ رَجَعَ الْقَهْقَرَى وَرَاءَهُ وَتَقَدَّمَ النَّبِيُّ ﷺ فَصَلَّى.

---

(١) سورة البقرة: الآية ٢٣٨.

R. 4 - De celui qui cite le nom d'une personne pendant la prière ou qui salue autrui en se tournant

1202 - 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd (r) rapporte: «Pendant la prière, nous prononcions la *taḥiyya* en citant les noms de certains et nous nous saluions les uns les autres. Alors, le Prophète intervint: "Dites: *A Dieu sont les salutations ainsi que les prières et toute pureté. Que la paix soit sur toi, ô Prophète, aini que la miséricorde et les bénédictions de Dieu! Que la paix soit sur nous, ainsi que sur les serviteurs vertueux de Dieu, j'atteste qu'il n'y a d'autre divinité que Dieu et que Muḥammad est Son serviteur et Son envoyé.* En faisant cela, vous aurez salué tout serviteur vertueux de Dieu [se trouvant] dans le ciel ou sur terre."»

R. 5 - Sur le fait que battre des mains est pour les femmes

1203 - D'après Abû Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Pour les hommes, le *tesbîh*; pour les femmes, le fait de battre des mains.»

1204 - Sahl ben Sa'd (r) rapporte: «Le Prophète (ç) a dit: "Pour les hommes, le *tesbîh*; pour les femmes, le fait de battre des mains."»

R. 6 - De celui qui recule ou avance pendant la prière pour une certaine cause

* Sahl ben Sa'd rapporte ce ḥadîth du Prophète (ç).

1205 - Anas ben Mâlik dit: «Le lundi, alors que les musulmans faisaient la prière du *fajr* avec pour imâm Abû Bakr (r), le Prophète (ç) écarta brusquement le rideau de la chambre de 'Â'icha (r), [provoquant ainsi un mouvement de surprise]. Il regarda les fidèles alors en rangs et sourit.

«Pensant que le Messager de Dieu (ç) voulait sortir pour la prière, Abu Bakr (r) se mit à se retirer à reculons. Quant aux Musulmans, ils faillirent, dans leur prière, être troublés de joie, à la vue du Prophète (ç). Ce dernier leur fit signe de continuer leur prière puis rentra dans sa chambre en laissant tomber le rideau. Ce fut ce jour-là où le Prophète mourut.

٤ - باب: مَنْ سَمَّى قَوْماً، أَوْ سَلَّمَ في الصَّلاَةِ عَلَى غَيْرِهِ مُوَاجَهَةً، وَهُوَ لاَ يَعْلَمُ.

١٢٠٢ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عِيسَى: حَدَّثَنَا أَبُو عَبْدِ الصَّمَدِ، عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ الصَّمَدِ: حَدَّثَنَا حُصَيْنُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا نَقُولُ: التَّحِيَّةُ في الصَّلاَةِ، وَنُسَمِّي، وَيُسَلِّمُ بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ، فَسَمِعَهُ رَسُولُ اللهِ ﷺ فَقَالَ: «قُولُوا التَّحِيَّاتُ للهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلاَمُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلاَمُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، فَإِنَّكُمْ إِذَا فَعَلْتُمْ ذٰلِكَ، فَقَدْ سَلَّمْتُمْ عَلَى كُلِّ عَبْدٍ للهِ صَالِحٍ، في السَّمَاءِ وَالأَرْضِ».

٥ - باب: التَّصْفِيقِ لِلنِّسَاءِ.

١٢٠٣ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا الزُّهْرِيُّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «التَّسْبِيحُ لِلرِّجَالِ، وَالتَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ».

١٢٠٤ - حَدَّثَنَا: يَحْيٰ: أَخْبَرَنَا وَكِيعٌ، عَنْ سُفْيَانَ، عَنْ أَبِي حازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «التَّسْبِيحُ لِلرِّجَالِ، وَالتَّصْفِيحُ لِلنِّسَاءِ».

٦ - باب مَنْ رَجَعَ الْقَهْقَرَى في صَلاَتِهِ، أَوْ تَقدَّمَ بِأَمْرٍ يَنْزِلُ بِهِ.

رَوَاهُ سَهْلُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٢٠٥ - حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللهِ: قَالَ يُونُسُ: قَالَ الزُّهْرِيُّ: أَخْبَرَنِي أَنَسُ بْنُ مالِكٍ: أَنَّ الْمُسْلِمِينَ بَيْنَا هُمْ في الْفَجْرِ يَوْمَ الاثْنَيْنِ، وَأَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يُصَلِّي بِهِمْ، فَفَجَأَهُمُ النَّبِيُّ ﷺ قَدْ كَشَفَ سِتْرَ حُجْرَةِ عائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا، فَنَظَرَ إِلَيْهِمْ وَهُمْ صُفُوفٌ، فَتَبَسَّمَ يَضْحَكُ، فَنَكَصَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَلَى عَقِبَيْهِ، وَظَنَّ أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ يُرِيدُ أَنْ يَخْرُجَ إِلَى الصَّلاَةِ، وَهَمَّ الْمُسْلِمُونَ أَنْ يَفْتَتِنُوا في صَلاَتِهِمْ، فَرَحاً بِالنَّبِيِّ ﷺ حِينَ رَأَوْهُ، فَأَشَارَ بِيَدِهِ: أَنْ أَتِمُّوا. ثُمَّ دَخَلَ الْحُجْرَةَ، وَأَرْخَى السِّتْرَ، وَتُوُفِّي ذٰلِكَ الْيَوْمَ.

R. 7 - Sur le cas où la mère appelle son fils lorsqu'il est en prière

1206 - Abu Hurayra (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Une femme appela son fils qui se trouvait dans sa chapelle: "O Jurayj! — O Dieu! répondit-il, ma mère!... et ma prière! — O Jurayj! appela-t-elle de nouveau, — O Dieu! ma mère!... et ma prière! — O Jurayj! reprit-elle, — O Dieu! ma mère!... et ma prière!"

«Alors la mère invoqua Dieu contre lui: "O Dieu! que Jurayj ne meure pas avant qu'il ne voie dans le visage des femmes de mauvaises mœurs." Or, il y avait une bergère qui faisait paître son troupeau et qui fréquentait la chapelle. Puis, comme elle eut un enfant, on lui demanda: "De qui est cet enfant?" Elle répondit: "De Jurayj." Jurayj descendit alors de sa chapelle et dit: "Où est celle-là qui prétend que son enfant est de moi?" Puis il dit au bébé: "O nourrisson qui est ton père? — C'est le berger du troupeau, répondit-il."»

R. 8 - Sur le fait de niveler le sol[1] pendant la prière

1207 - Mu'ayqîb: Le Prophète (ç) a dit à propos de l'homme qui nivelle le sol là où il fait le *sujûd*: «Si tu fais cela, fais-le une seule fois.»

R. 9 - Sur le fait d'étendre un vêtement pendant la prière pour faire le *sujûd*

1208 - Anas ben Mâlik (r) rapporte: "Nous faisions la prière avec le Prophète (ç), et lors des grandes chaleurs, lorsque l'un de nous ne pouvait pas supporter de poser son front sur le sol, il étendait son vêtement puis faisait le sujûd sur le vêtement.»

R. 10 - Sur les actes permis pendant la prière

1209 - 'Â'icha (r) dit: «J'allongeais le pied en travers de la qibla du Prophète

(1) Dans le texte on trouve: **sur le fait d'essuyer les cailloux....**

٧ ـ باب: إِذَا دَعَتِ الأُمُّ وَلَدَهَا في الصَّلاَةِ.

١٢٠٦ ـ وَقَالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي جَعْفَرٌ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ هُرْمُزَ قَالَ: قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «نَادَتِ ٱمْرَأَةٌ ٱبْنَهَا وَهُوَ في صَوْمَعَةٍ، قَالَتْ: يَا جُرَيْجُ، قَالَ: اللَّهُمَّ أُمِّي وَصَلاَتِي، قَالَت: يَا جُرَيْجُ، قَالَ: اللَّهُمَّ أُمِّي وَصَلاَتِي، قَالَتْ: يَا جُرَيْجُ، قَالَ: اللَّهُمَّ أُمِّي وَصَلاَتِي، قَالَتْ: اللَّهُمَّ لاَ يَمُوتُ جُرَيْجُ حَتَّى يَنْظُرَ في وَجْهِ الْمَيَامِيسِ. وَكَانَتْ تَأْوِي إِلَى صَوْمَعَتِهِ رَاعِيَةٌ تَرْعَى الْغَنَمَ، فَوَلَدَتْ، فَقِيلَ لَهَا: مِمَّنْ هٰذَا الْوَلَدُ؟ قَالَتْ: مِنْ جُرَيْجٍ، نَزَلَ مِنْ صَوْمَعَتِهِ، قَالَ جُرَيْجٌ: أَيْنَ هٰذِهِ الَّتِي تَزْعُمُ أَنَّ وَلَدَهَا لِي؟ قَالَ: يَا بَابُوسُ، مَنْ أَبُوكَ؟ قَالَ: رَاعِي الْغَنَمِ».

٨ ـ بابُ: مَسْحِ الحَصَا في الصَّلاَةِ.

١٢٠٧ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا شَيْبَانُ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي مُعَيْقِيبٌ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ، في الرَّجُلِ يُسَوِّي التُّرَابَ حَيْثُ يَسْجُدُ، قَالَ: «إِنْ كُنْتَ فَاعِلاً فَوَاحِدَةً».

٩ـ باب: بَسْطِ الثَّوْبِ في الصَّلاَةِ لِلسُّجُودِ.

١٢٠٨ ـ حدّثنا مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا بِشْرٌ: حَدَّثَنَا غالِبٌ، عَنْ بَكْرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَنَسِ ابْنِ مالِكٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا نُصَلِّي مَعَ النَّبِيِّ ﷺ في شِدَّةِ الحَرِّ، فَإِذَا لَمْ يَسْتَطِعْ أَحَدُنَا أَنْ يُمَكِّنَ وَجْهَهُ مِنَ الأَرْضِ، بَسَطَ ثَوْبَهُ فَسَجَدَ عَلَيْهِ.

١٠ـ بابُ: ما يَجُوزُ مِنَ الْعَمَلِ في الصَّلاَةِ.

١٢٠٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ،

(ç) pendant qu'il priait; lorsqu'il faisait le *sujûd*, il me touchait et je le retirais; lorsqu'il se mettait debout, je l'allongeais aussitôt.»

1210 - Abû Hurayra (r): Ayant accompli une prière, le Prophète (ç) dit: "Le diable est venu se présenter devant moi puis a essayé avec acharnement d'interrompre ma prière, mais Dieu m'a donné du pouvoir sur lui, je l'ai alors pris à la gorge *(dha'attuhu)*. J'allais l'attacher à l'une des colonnes [de la mosquée] pour qu'au matin vous puissiez le voir, mais je me suis rappelé les paroles de Salomon (que le salut soit sur lui): **Seigneur, pardonne-moi. Donne-moi un royaume inconcevable pour personne après moi**(1). Dieu a alors repoussé le diable en le laissant pour rebuté."

* An-Naḍr ben Chumayl: *Dha'attuhu* veut dire "je l'ai étranglé" et *da'attuhu* vient de **Yawma yuda'ûn**(2) **(Le jour où ils seront repoussés)**, mais le plus correct est *da'attuhu*. Toutefois, le terme est rapporté ainsi avec insistance sur les lettres *'ayn* (ع) et *tâ'* (ت).

R. 11 - Sur le cas où la bête [de l'orant] s'échappe pendant sa prière

* Qatada: Au cas où son vêtement est volé, l'orant peut interrompre la prière et poursuivre le voleur.

1211 - Al-'Azraq ben Qays dit: «A al-'Ahwâz, durant notre combat contre les Kharidjites, j'ai vu un homme en train de prier — j'étais alors sur la berge d'un fleuve déjà entamé par les eaux. En priant, cet homme tenait sa monture par la bride. Comme la bête a cherché à se libérer de lui, il s'est mis à la suivre ("C'était, a dit Chu'ba, Abu Barza al-'Aslamy") Un homme des Kharidjites s'est alors écrié: "O Dieu, punis ce cheïkh". Lorsque celui-ci s'est dégagé, il a dit: "J'ai entendu vos propos, mais j'ai pris part à six, sept ou huit expéditions avec le Messager de Dieu (ç) et j'ai été témoin de sa tolérance. Il est préférable pour moi de retourner avec ma monture que de la laisser retourner seule à son lieu auquel elle est habituée. Cela aurait été difficile pour moi."»

1212 - 'Â'icha dit: «A l'occasion d'une éclipse du soleil, le Prophète (ç) se mit debout, récita une longue *sourate*, fit un long *rukû'*, releva la tête, récita une autre

---

(1) Ṣâd, 35.

(2) Aṭ-Ṭûr, 13.

عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْها قَالَتْ: كُنْتُ أَمُدُّ رِجْلِي في قِبْلَةِ النَّبِيِّ ﷺ وَهُوَ يُصَلِّي، فَإِذَا سَجَدَ غَمَزَنِي فَرَفَعْتُها، فَإِذا قَامَ مَدَدْتُها.

١٢١٠ - حَدَّثَنَا مَحْمُودٌ: حَدَّثَنَا شَبَابَةُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيادٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ صَلَّى صَلاةً: قَالَ: «إِنَّ الشَّيْطَانَ عَرَضَ لِي: فَشَدَّ عَلَيَّ لِيَقْطَعَ الصَّلاةَ عَلَيَّ، فَأَمْكَنَنِي الله مِنْهُ فَذَعَتُّهُ، وَلَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أُوثِقَهُ إِلَى سَارِيَةٍ حَتَّى تُصْبِحُوا فَتَنْظُرُوا إِلَيْهِ، فَذَكَرْتُ قَوْلَ سُلَيْمانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: ﴿رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَهَبْ لِى مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِى لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِىٓ﴾[١]. فَرَدَّهُ الله خاسِياً».

ثُمَّ قَالَ النَّضْرُ بْنُ شُمَيْلٍ: فَذَعَتُّهُ، بِٱلذَّالِ، أَيْ خَنَقْتُهُ، وَ: فَدَعَّتُّهُ مِنْ قَوْلِ الله: ﴿يَوْمَ يُدَعُّونَ﴾[٢]. أَيْ يُدْفَعُونَ، وَالصَّوابُ: فَدَعَتُّهُ، إِلَّا أَنَّهُ كَذَا قَالَ: بِتَشْدِيدِ الْعَيْنِ وَالتَّاءِ.

١١ - باب: إِذَا انْفَلَتَتِ ٱلدَّابَّةُ في الصَّلاةِ.

وَقَالَ قَتَادَةُ: إِنْ أُخِذَ ثَوْبُهُ يَتْبَعُ السَّارِقَ وَيَدَعُ الصَّلاةَ.

١٢١١ - حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، حَدَّثَنَا الأَزْرَقُ بْنُ قَيْسٍ قَالَ: كُنَّا بِالأَهْوَازِ نُقَاتِلُ الحَرُورِيَّةَ، فَبَيْنَا أَنَا عَلَى جُرُفِ نَهَرٍ، إِذَا رَجُلٌ يُصَلِّي، وَإِذَا لِجَامُ دَابَّتِهِ بِيَدِهِ، فَجَعَلَتِ ٱلدَّابَّةُ تُنَازِعُهُ، وَجَعَلَ يَتْبَعُهَا، قَالَ شُعْبَةُ: هُوَ أَبُو بَرْزَةَ الأَسْلَمِيُّ، فَجَعَلَ رَجُلٌ مِنَ الخَوَارِجِ يَقُولُ: اللَّهُمَّ افْعَلْ بِهٰذَا الشَّيْخِ، فَلَمَّا انْصَرَفَ الشَّيْخُ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ قَوْلَكُمْ، وَإِنِّي غَزَوْتُ مَعَ رَسُولِ الله ﷺ سِتَّ غَزَوَاتٍ، أَوْ سَبْعَ غَزَوَاتٍ، وَثَمَانَ، وَشَهِدْتُ تَيْسِيرَهُ، وَإِنِّي، إِنْ كُنْتُ أَنْ أُرَاجِعَ مَعَ دَابَّتِي، أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أَدَعَهَا تَرْجِعُ إِلَى مَأْلَفِهَا، فَيَشُقُّ عَلَيَّ.

١٢١٢ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الله: أَخْبَرَنَا يُونُسُ: عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ قَالَ: قَالَتْ عَائِشَةُ: خَسَفَتِ الشَّمْسُ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ فَقَرَأَ سُورَةً طَوِيلَةً، ثُمَّ

---

(١) سورة ص: الآية ٣٥.
(٢) سورة الطور: الآية ١٣.

sourate, fit un *rukû'*. Lorsqu'il termina, il fit un *sujûd*. Il fit de même dans la deuxième *rak'a* puis dit: "Ce sont là deux signes parmi les signes de Dieu. Quand vous verrez cela, priez jusqu'au moment où cela sera écarté de vous. Dans ma station-ci, j'ai vu toutes les choses qui m'avaient été annoncées; j'ai vu que j'allais prendre une grappe du Paradis, lorsque vous m'avez vu m'avancer, et j'ai vu l'Enfer dont les parties se détruisent les unes les autres, lorsque vous m'avez vu reculer; j'y ai vu 'Amrû ben Laḥay; c'est lui qui avait institué les *sâ'iba*[1]."»

R. 12 - Sur ce qui est permis concernant les crachats et l'expectoration, pendant la prière

* On rapporte de 'Abd-ul-Lâh ben Amrû: Lors d'une éclipse, le Prophète (ç) expectora au cours de son *sujûd*.

1213 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç), voyant un crachat sur la qibla de la mosquée, s'est indigné contre les gens de la mosquée puis a dit: "Dieu est dans la qibla de chacun de vous. Que nul ne crache — ou *n'expectore*, selon une autre variante — lorsqu'il est en train de faire la prière." Ensuite, il est descendu et a effacé la mucosité avec sa main.

* Ibn 'Umar (r) dit: «Si quelqu'un de vous crache, qu'il le fasse à sa gauche.»

1214 - D'après Anas (r), le Prophète (ç) dit: «Pendant la prière, [le fidèle] est en fervente communication avec son Seigneur. Alors, il ne doit cracher ni devant lui, ni à sa droite, mais à sa gauche, sous son pied gauche.»

R. 13 - Sur celui qui, par ignorance, frappe des mains pendant sa prière; sa prière n'est pas corrompue

* A ce sujet, il y a une tradition rapportée par Sahl ben Sa'd (r) du Prophète (ç).

R. 14 - Sur l'orant à qui il est demandé d'avancer ou d'attendre, et qui attend; cela n'a aucun inconvénient

1215 - Sahl ben Sa'd (r) dit: «En priant avec le Prophète (ç), les fidèles avaient

(1) La *sâ'iba* était la chamelle qu'on vouait au service d'une divinité.

رَكَعَ فَأَطَالَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ ثُمَّ اسْتَفْتَحَ بِسُورَةٍ أُخْرَى ثُمَّ رَكَعَ حَتَّى قَضَاهَا، وَسَجَدَ، ثُمَّ فَعَلَ ذٰلِكَ فِي الثَّانِيَةِ، ثُمَّ قَالَ: «إِنَّهُمَا آيَتَانِ مِنْ آيَاتِ اللهِ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ ذٰلِكَ فَصَلُّوا، حَتَّى يُفْرَجَ عَنْكُمْ، لَقَدْ رَأَيْتُ فِي مَقَامِي هٰذَا كُلَّ شَيْءٍ وُعِدْتُهُ، حَتَّى لَقَدْ رَأَيْتُ أُرِيدُ أَنْ آخُذَ قِطْفاً مِنَ الجَنَّةِ، حِينَ رَأَيْتُمُونِي جَعَلْتُ أَتَقَدَّمُ، وَلَقَدْ رَأَيْتُ جَهَنَّمَ يَحْطِمُ بَعْضُهَا بَعْضاً، حِينَ رَأَيْتُمُونِي تَأَخَّرْتُ، وَرَأَيْتُ فِيهَا عَمْرَو بْنَ لُحَيٍّ، وَهُوَ الَّذِي سَيَّبَ السَّوَائِبَ».

١٢ - باب: ما يَجُوزُ مِنَ الْبُصَاقِ وَالنَّفْخِ فِي الصَّلَاةِ.

وَيُذْكَرُ عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَمْرٍو: نَفَخَ النَّبِيُّ ﷺ فِي سُجُودِهِ فِي كُسُوفٍ.

١٢١٣ - **حَدَّثَنَا** سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأَى نُخَامَةً فِي قِبْلَةِ المَسْجِدِ، فَتَغَيَّظَ عَلَى أَهْلِ المَسْجِدِ، وَقَالَ: «إِنَّ اللهَ قِبَلَ أَحَدِكُمْ، فَإِذَا كَانَ فِي صَلَاتِهِ، فَلَا يَبْزُقَنَّ، أَوْ قَالَ: لَا يَتَنَخَّمَنَّ». ثُمَّ نَزَلَ فَحَتَّهَا بِيَدِهِ.

وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: إِذَا بَزَقَ أَحَدُكُمْ فَلْيَبْزُقْ عَلَى يَسَارِهِ.

١٢١٤ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا كَانَ فِي الصَّلَاةِ فَإِنَّهُ يُنَاجِي رَبَّهُ، فَلَا يَبْزُقَنَّ بَيْنَ يَدَيْهِ، وَلَا عَنْ يَمِينِهِ، وَلٰكِنْ عَنْ شِمَالِهِ، تَحْتَ قَدَمِهِ الْيُسْرَى».

١٣ - باب: مَنْ صَفَّقَ جاهِلاً مِنَ الرِّجالِ فِي صَلَاتِهِ لَمْ تَفْسُدْ صَلَاتُهُ.

فِيهِ سَهْلُ بْنُ سَعْدٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤ - باب: إِذَا قِيلَ لِلْمُصَلِّي تَقَدَّمْ، أَوِ انْتَظِرْ، فَانْتَظَرَ، فَلَا بَأْسَ.

١٢١٥ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ. عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ

leurs *izâr* noués au cou parce que courts. On disait aux femmes: "Ne relevez la tête que lorsque les hommes se remettent dans la station assise."»

R. 15 - On ne rend pas le salâm pendant la prière

1216 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Je saluais le Prophète (ç) alors qu'il était en prière et il me répondait. Lorsque nous sommes revenus..., je l'ai salué mais il ne m'a pas répondu. Après, il m'a dit: "Pendant la prière, il y a de quoi occuper."»

1217 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) m'avait envoyé pour une affaire qui le concernait. J'étais donc parti puis, après l'avoir accomplie, j'étais revenu trouver le Prophète (ç). Je l'avais salué mais il ne m'avait pas répondu, cela avait causé dans mon cœur ce que Dieu seul sait. Je m'étais alors dit: "Peut-être que le Messager de Dieu (ç) est furieux contre moi à cause de mon retard." Puis je l'avais salué mais il ne m'avait pas répondu, ce qui eut dans mon cœur une impression plus violente que la première fois. Je l'avais encore salué mais cette fois, il m'avait répondu. — "Ce qui m'a empêché de te répondre, m'avait-il dit, c'est que j'étais en train de prier." Il était sur sa chamelle, face à une direction autre que la *qibla*.»

R. 16 - Sur le fait de lever les mains pendant la prière à cause d'une chose qui survient

1218 - Sahl ben Sa'd (r) dit: «Ayant été informé qu'il y avait quelque chose entre les banû 'Amrû ben 'Awf à Qubâ', le Messager de Dieu (ç) sortit pour les réconcilier, avec certains de ses Compagnons. Il fut retenu et lorsque le moment de la prière arriva, Bilâl alla trouver Abu Bakr (r) et lui dit: "O Abu Bakr, le Messager de Dieu vient d'être retenu et l'heure de la prière vient d'arriver. Veux-tu bien présider les fidèles en prière? — Oui, si tu veux, répondit Abû Bakr." Alors, Bilâl appela à la prière, puis Abu Bakr (r), se plaçant devant les fidèles, lança le tekbîr.

«A ce moment, le Messager de Dieu (ç) arriva, il s'avança en traversant les rangs jusqu'à l'endroit où il se plaça au (premier) rang. Les fidèles se mirent donc à frapper des mains *(at-tasfîḥ)* — Sahl explique *at-tasfîḥ* par *at-tasfîq* (action de frapper des mains). Abû Bakr (r) ne se retournant pas dans sa prière, les fidèles frappèrent plus fort des mains; il se retourna alors et vit le Messager de Dieu (ç),

رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: كانَ النَّاسُ يُصَلُّونَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَهُمْ عاقِدُو أُزْرِهِمْ، مِنَ الصِّغَرِ، عَلَى رِقَابِهِمْ، فَقِيلَ لِلنِّسَاءِ: لَا تَرْفَعْنَ رُؤُوسَكُنَّ، حَتَّى يَسْتَوِيَ الرِّجالُ جُلُوساً.

١٥ - باب: لَا يَرُدُّ السَّلَامَ في الصَّلَاةِ.

١٢١٦ - حَدَّثَنَا عَبْدُ الله بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا ابْنُ فُضَيْلٍ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ الله قَالَ: كُنْتُ أُسَلِّمُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، وَهُوَ في الصَّلاةِ، فَيَرُدُّ عَلَيَّ، فَلَمَّا رَجَعْنَا، سَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيَّ، وَقَالَ: «إِنَّ فِي الصَّلَاةِ شُغْلاً».

١٢١٧ - حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنَا كَثِيرُ بْنُ شِنْظِيرٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ أَبِي رَباحٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُمَا قَالَ: بَعَثَنِي رَسُولُ الله ﷺ فِي حاجَةٍ لَهُ، فَانْطَلَقْتُ، ثُمَّ رَجَعْتُ وَقَدْ قَضَيْتُهَا، فَأَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ، فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيَّ، فَوَقَعَ فِي قَلْبِي ما الله أَعْلَمُ بِهِ، فَقُلْتُ فِي نَفْسِي: لَعَلَّ رَسُولَ الله ﷺ وَجَدَ عَلَيَّ أَنِّي أَبْطَأْتُ عَلَيْهِ؟. ثُمَّ سَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيَّ، فَوَقَعَ فِي قَلْبِي أَشَدُّ مِنَ المَرَّةِ الأُولَى، ثُمَّ سَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَرَدَّ عَلَيَّ، فَقَالَ: «إِنَّمَا مَنَعَنِي أَنْ أَرُدَّ عَلَيْكَ أَنِّي كُنْتُ أُصَلِّي». وَكانَ عَلَى رَاحِلَتِهِ، مُتَوَجِّهاً إِلَى غَيْرِ الْقِبْلَةِ.

١٦ - باب: رَفْعِ الأَيْدِي في الصَّلَاةِ، لأَمْرٍ يَنْزِلُ بِهِ.

١٢١٨ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ، عَنْ أَبِي حازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: بَلَغَ رَسُولَ الله ﷺ أَنَّ بَنِي عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ بِقُبَاءٍ كانَ بَيْنَهُمْ شَيْءٌ، فَخَرَجَ يُصْلِحُ بَيْنَهُمْ فِي أُنَاسٍ مِنْ أَصْحَابِهِ، فَحُبِسَ رَسُولُ الله ﷺ وَحانَتِ الصَّلَاةُ، فَجاءَ بِلَالٌ إِلَى أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا فَقَالَ: يَا أَبَا بَكْرٍ، إِنَّ رَسُولَ الله ﷺ قَدْ حُبِسَ وَقَدْ حانَتِ الصَّلَاةُ، فَهَلْ لَكَ أَنْ تَؤُمَّ النَّاسَ؟ قَالَ: نَعَمْ، إِنْ شِئْتَ. فَأَقَامَ بِلَالٌ الصَّلَاةَ، وَتَقَدَّمَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ، فَكَبَّرَ لِلنَّاسِ، وَجاءَ رَسُولُ الله ﷺ يَمْشِي فِي الصُّفُوفِ يَشُقُّهَا شَقّاً حَتَّى قَامَ فِي الصَّفِّ، فَأَخَذَ النَّاسُ فِي التَّصْفِيحِ، قَالَ سَهْلٌ: التَّصْفِيحُ هُوَ التَّصْفِيقُ، قَالَ: وَكانَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ لَا يَلْتَفِتُ فِي صَلَاتِهِ، فَلَمَّا أَكْثَرَ النَّاسُ الْتَفَتَ، فَإِذَا رَسُولُ الله ﷺ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ يَأْمُرُهُ أَنْ يُصَلِّيَ،

qui, d'un geste, lui ordonna de continuer [à présider] la prière. Abû Bakr (r) leva pour cela la main, louangea Dieu puis revint à reculons jusqu'à la rangée. Le Messager de Dieu (ç) s'avança et présida les fidèles en prière. Et lorsqu'il eut terminé, il se tourna vers eux et leur dit: "O fidèles, pourquoi vous mettez-vous à frapper des mains lorsqu'il vous arrive quelque chose en prière? Frapper des mains est plutôt pour les femmes. Celui à qui arrive quelque chose doit dire *subḥân al-Lâhi*". Puis il s'adressa à Abu Bakr (r): "O Abu Bakr, qu'est-ce qui t'a empêché de présider les fidèles en prière quand je t'ai fait signe?

— Il ne convient pas au fils d'Abû Quḥâfa de faire la prière en avant du Messager de Dieu (ç)".»

R. 17 - Sur le fait de poser les mains sur les hanches pendant la prière

1219 - Abu Hurayra (r) dit: «Il a été interdit de poser la main sur la hanche.»

* Hichâm et Abû Hilâl: d'Ibn Sîrîn, d'Abû Hurayra, du Prophète (ç): même *ḥadîth.*

1220 - Abû Hurayra (r) dit: «Il a été interdit au fidèle de poser la main sur la hanche pendant la prière.»

R. 18 - Sur le fidèle qui pense à autre chose pendant la prière

* 'Umar (r) dit: «En prière, je m'oublie [, c'est vrai,] à faire les préparatifs de mon armée.»

1221 - 'Uqba ben al-Ḥârith (r) dit: «J'ai fait la prière du 'aṣr avec le Messager de Dieu (ç). Après avoir prononcé le *teslîm*, il s'est levé précipitamment, est entré chez l'une de ses femmes puis est sorti. Ayant constaté sur les visages la surprise des fidèles, à cause de sa précipitation, il a dit: "Je me suis rappelé, alors que j'étais en prière, de la poudre d'or que j'ai chez nous, je n'ai pas aimé que cela reste jusqu'au soir, ou passe la nuit chez nous, alors j'ai donné l'ordre de la répartir."»

1222 - Abû Hurayra (r): «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque l'appel à la prière est lancé, le diable se retire en produisant un bruit dans le but de ne pas entendre le *'adhân*. Quand le muezzin se tait, il revient. Il se retire de nouveau quand on fait le second appel mais il revient quand le muezzin se tait. Il reste près

فَرفَعَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يَدَهُ، فَحَمِدَ اللهَ، ثُمَّ رَجَعَ الْقَهْقَرَى وَرَاءَهُ، حَتَّى قامَ فِي الصَّفِّ، وَتَقَدَّمَ رَسُولُ اللهِ ﷺ فَصَلَّى لِلنَّاسِ. فَلَمَّا فَرَغَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ، ما لَكُمْ حِينَ نَابَكُمْ شَيْءٌ فِي الصَّلاَةِ أَخَذْتُمْ بِالتَّصْفِيحِ؟ إِنَّمَا التَّصْفِيحُ لِلنِّسَاءِ، مَنْ نَابَهُ شَيْءٌ فِي صَلاَتِهِ فَلْيَقُلْ: سُبْحَانَ اللهِ». ثُمَّ الْتَفَتَ إِلَى أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فَقَالَ: «يَا أَبَا بَكْرٍ، مَا مَنَعَكَ أَنْ تُصَلِّي للناسِ حِينَ أَشَرْتُ إِلَيْكَ». قَالَ أَبُو بَكْرٍ: ما كانَ يَنْبَغِي لاِبْنِ أَبِي قُحَافَةَ أَنْ يُصَلِّيَ بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ اللهِ ﷺ.

١٧ - باب: الْخَصْرِ فِي الصَّلاَةِ.

١٢١٩ - حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: نُهِيَ عَنِ الْخَصْرِ فِي الصَّلاَةِ.

وَقَالَ هِشَامٌ وَأَبُو هِلاَلٍ، عَنِ ابْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٢٢٠ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا يَحْيَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: نُهِيَ أَنْ يُصَلِّيَ الرَّجُلُ مُخْتَصِراً.

١٨ - باب: يُفْكِرُ الرَّجُلُ الشَّيْءَ فِي الصَّلاَةِ.

وَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: إِنِّي لأُجَهِّزُ جَيْشِي وَأَنَا فِي الصَّلاَةِ.

١٢٢١ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ مَنْصُورٍ: حَدَّثَنَا رَوْحٌ: حَدَّثَنَا عُمَرُ، هُوَ ابْنُ سَعِيدٍ، قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنْ عُقْبَةَ بْنِ الحَارِثِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ الْعَصْرَ، فَلَمَّا سَلَّمَ قامَ سَرِيعاً، دَخَلَ عَلَى بَعْضِ نِسَائِهِ، ثُمَّ خَرَجَ، وَرَأَى ما في وُجُوهِ الْقَوْمِ مِنْ تَعَجُّبِهِمْ لِسُرْعَتِهِ، فَقَالَ: «ذَكَرْتُ وَأَنَا في الصَّلاَةِ تِبْراً عِنْدَنَا، فَكَرِهْتُ أَنْ يُمْسِيَ، أَوْ يَبِيتَ عِنْدَنَا، فَأَمَرْتُ بِقِسْمَتِهِ».

١٢٢٢ - حَدَّثَنَا يَحْيَ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ جَعْفَرٍ، عَنِ الأَعْرَجِ قَالَ: قَالَ ابو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «إِذَا أُذِّنَ بِالصَّلاَةِ أَدْبَرَ الشَّيْطَانُ لَهُ ضُرَاطٌ، حَتَّى لاَ يَسْمَعَ التَّأْذِينَ، فَإِذَا سَكَتَ المُؤَذِّنُ أَقْبَلَ، فَإِذَا ثُوِّبَ أَدْبَرَ، فَإِذَا سَكَتَ أَقْبَلَ، فَلاَ يَزَالُ بِالمَرْءِ

du fidèle à lui dire: "rappelle-toi...", et à l'inciter à se rappeler ce qu'il avait oublié si bien que le fidèle ne sait plus où il en est dans sa prière."»

* Abu Salama ben 'Abd-ar-Raḥmân dit: «Si l'un de vous fait cela, qu'il accomplisse deux sajda pendant qu'il est en station assise.» Abu Salama avait entendu cela d'Abu Hurayra (r).

1223 - Abu Hurayra (r) dit: «Les gens disent qu'Abu Hurayra exagère. Eh bien! j'ai rencontré un fidèle et je lui ai demandé alors: "Qu'avait récité hier le Messager de Dieu (ç) dans la prière d'*al-'atama? — Je ne sais pas, a-t-il répondu — N'étais-tu pas présent? — Si, a-t-il repris — Eh bien! moi, je sais, ai-je dit, il avait récité telle et telle sourates."*»

يَقُولُ لَهُ: اذْكُرْ، ما لَمْ يَكُنْ يَذْكُرُ، حَتَّى لاَ يَدْرِي كَمْ صَلَّى».

قَالَ أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: إِذَا فَعَلَ أَحَدُكُمْ ذٰلِكَ فَلْيَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ وَهُوَ قَاعِدٌ. وَسَمِعَهُ أَبُو سَلَمَةَ مِنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ.

١٢٢٣ ـ حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى: حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ عُمَرَ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ قَالَ: قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ: يَقُولُ النَّاسُ: أَكْثَرَ أَبُو هُرَيْرَةَ، فَلَقِيتُ رَجُلاً فَقُلْتُ: بِمَا قَرَأَ رَسُولُ الله ﷺ الْبَارِحَةَ في الْعَتَمَةِ؟ فَقَالَ: لاَ أَدْرِي. فَقُلْتُ: لَمْ تَشْهَدْهَا؟ قَالَ: بَلَى، قُلْتُ: لٰكِنْ أَنَا أَدْرِي، قَرَأَ سُورَةَ كَذَا وَكَذَا.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXII. LA DISTRACTION

R. 1 - Sur ce qui est rapporté au sujet de la distraction lorsque le fidèle se lève après les deux rak'a de la prière obligatoire

1224 - 'Abd-ul-Lâh ben Buḥayna (r) dit: «En nous présidant dans l'une des prières, le Messager de Dieu (ç) fit deux *rak'a*, puis il se mit debout et ne se rassit pas. Les fidèles s'étaient levés comme lui. Lorsqu'il termina la prière, nous attendîmes son *teslîm*. Il prononça alors le *tekbîr* avant le *teslîm*, fit assis deux *sajda* pour enfin prononcer le *teslîm*.»

1225 - 'Abd-ul-Lâh ben Buḥayna (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç), dans la prière du ḍuhr, se mit debout après les deux *rak'a* sans être resté assis. Lorsqu'il termina sa prière, il fit deux *sajda*, ensuite il prononça le teslîm.»

R. 2 - Sur le cas du fidèle qui fait cinq *rak'a*

1226 - 'Abd-ul-Lâh (r): Le Messager de Dieu (ç) fit cinq *rak'a* dans la prière du *ḍuhr*. On lui dit: «A-t-on fait un rajout à la prière? — Comment cela? demanda t-il. — C'est que, répondit-on, tu viens de faire la prière dans cinq *rak'a*.» Alors, il fit deux *sajda*, cela après avoir prononcé le teslîm.

R. 3 - Sur le cas de l'orant qui prononce le teslîm après deux ou trois rak'a puis fait deux sujûd comme ceux de la prière ou plus longuement encore.

1227 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Prophète (ç) nous présida dans la prière du

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٢ ـ كتاب السهو

١ ـ باب: ما جاءَ فِي السَّهْوِ إذا قامَ مِنْ رَكْعَتيِ الْفَرِيضَةِ.

١٢٢٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكُ بْنُ أَنسٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الأَعْرَجِ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ بُحَيْنَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ الله ﷺ رَكْعَتَيْنِ مِنْ بَعْضِ الصَّلَوَاتِ، ثُمَّ قَامَ فَلَمْ يَجْلِسْ، فقامَ النَّاسُ مَعْهُ، فَلَمَّا قَضى صَلاَتَهُ وَنَظَرْنَا تَسْلِيمَهُ، كَبَّرَ قَبْلَ التَّسْلِيمِ، فَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ وَهُوَ جَالِسٌ، ثُمَّ سَلَّمَ.

١٢٢٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ يَحْيَ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الأَعْرَجِ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ بُحَيْنَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: إنَّ رَسُولَ الله ﷺ قامَ مِنِ آثْنَتَيْنِ مِنَ الظُّهْرِ، لَمْ يَجْلِسْ بَيْنَهُمَا، فَلَمَّا قَضى صَلاَتَهُ سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ بَعْدَ ذٰلِكَ.

٢ ـ باب: إذَا صَلَّى خَمْساً.

١٢٢٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ إبْرَاهِيمَ، عَنْ عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ صَلَّى الظُّهْرَ خَمْساً، فَقِيلَ لَهُ: أَزِيدَ فِي الصَّلاَةِ؟ فَقَالَ: «وَمَا ذَاك». قَالَ: صَلَّيْتَ خَمْساً، فَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ بَعْدَ ما سَلَّمَ.

٣ ـ باب: إذَا سَلَّمَ فِي رَكْعَتَيْنِ، أَوْ فِي ثَلاَثٍ، فَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، مِثْلَ سُجُودِ الصَّلاَةِ أَوْ أَطْوَلَ.

١٢٢٧ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إبْرَاهِيمَ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي

duhr ou du *'asr*, et prononça le *teslîm*. Zû al-Yadayn lui dit alors: "O Messager de Dieu, la prière a-t-elle été écourtée? — Ce qu'il dit, est-il vrai? demanda le Prophète (ç) à ses Compagnons — Oui, répondirent-ils."

«Alors le Prophète (ç) pria deux autres *rak'a* puis fit deux *sajda*.»

* Sa'd dit: «J'ai vu 'Urwa ben az-Zubayr faire deux *rak'a* de la prière du *maghrib* puis prononcer le *teslîm*. Après quoi, il parla. Ensuite, il pria ce qui restait et fit deux *sajda*. Il dit: "C'est ainsi qu'avait procédé le Prophète (ç)."»

R. 4 - Sur celui qui ne récite pas le tachahud dans les deux *sajda* de distraction

* 'Anas et al-Hasan prononcèrent le teslîm sans réciter le *tachahud*. Qatada dit [de ce cas]: «On ne doit pas réciter le *tachahud*.»

1228 - Hurayra (r): Après que le Messager de Dieu (ç) eut terminé la prière en faisant [seulement] deux *rak'a*, Zû al-Yadayn lui dit: «La prière a-t-elle été écourtée ou as-tu oublié, ô Messager de Dieu? — Zu al-Yadayn, dit-il vrai? demanda le Messager de Dieu (ç). — Oui, répondirent les fidèles.»

Le Messager de Dieu (ç) se mit alors debout, pria deux autres *rak'a*, prononça le *teslîm*, prononça le *tekbîr*, fit un *sujud* comme il l'avait fait [auparavant] ou plus longuement et se releva.

* Directement de Sulaymân ben Harb, directement de Hammâd, de Salama ben 'Aqlama qui dit: «J'ai demandé à Muhammad s'il y a le tachahud dans les deux *sajda* de distraction et, il m'a répondu: "En tout cas, pas dans le hadîth rapporté par Abu Hurayra."»

R. 5 - Sur celui qui prononce le tekbîr dans les deux sajda de distraction

1229 - Abu Hurayra (r) dit: «Dans l'une des deux prières du *duhr* ou du *'asr* — je pense fort, a ajouté Muhammad, que c'était la prière du *'asr* —, le Prophète (ç) fit deux *rak'a*, prononça le teslîm puis se dirigea vers la poutre qui se trouvait en avant de la mosquée, et y posa la main. Abû Bakr et 'Umar (r), qui étaient présents parmi les fidèles, n'osèrent pas lui parler. Les gens pressés sortirent en se demandant si la prière avait été écourtée. Alors, un fidèle, que le Prophète (ç) surnommait Zû al-Yadayn, intervint: "As-tu oublié ou a-t-elle été écourtée?

هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: صَلَّى بِنَا النَّبِيُّ ﷺ الظُّهْرَ أَوْ العَصْرَ، فَسَلَّمَ، فَقَالَ لَهُ ذُو الْيَدَيْنِ: الصَّلاَةُ يَا رَسُولَ الله أَنَقَصَتْ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لأَصْحَابِهِ: «أَحَقٌّ ما يَقُولُ». قَالُوا: نَعَمْ. فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ أُخْرَيَيْنِ، ثُمَّ سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ.

قَالَ سَعْدٌ: وَرَأَيْتُ عُرْوَةَ بْنَ الزُّبَيْرِ صَلَّى مِنَ المَغْرِبِ رَكْعَتَيْنِ فَسَلَّمَ، وَتَكَلَّمَ، ثُمَّ صَلَّى ما بَقِيَ، وَسَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، وَقَالَ: هٰكَذَا فَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ.

٤ ـ باب: مَنْ لَمْ يَتَشَهَّدْ فِي سَجْدَتَيِ السَّهْوِ.

وَسَلَّمَ أَنَسٌ وَالحَسَنُ وَلَمْ يَتَشَهَّدَا. وَقَالَ قَتَادَةُ: لاَ يَتَشَهَّدُ.

١٢٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ الله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكُ بْنُ أَنَسٍ، عَنْ أَيُّوبَ بْنِ أَبِي تَمِيمَةَ السَّخْتِيَانِيِّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ انْصَرَفَ مِنِ اثْنَتَيْنِ، فَقَالَ لَهُ ذُو الْيَدَيْنِ: أَقَصُرَتِ الصَّلاَةُ أَمْ نَسِيتَ يَا رَسُولَ الله؟ فَقَالَ رَسُولُ الله ﷺ: «أَصَدَقَ ذُو الْيَدَيْنِ». فَقَالَ النَّاسُ: نَعَمْ. فَقَامَ رَسُولُ الله ﷺ فَصَلَّى اثْنَتَيْنِ أُخْرَيَيْنِ، ثُمَّ سَلَمَ، ثُمَّ كَبَّرَ، فَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ.

حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ سَلَمَةَ بْنِ عَلْقَمَةَ قَالَ: قُلْتُ لِمُحَمَّدٍ: فِي سَجْدَتَيِ السَّهْوِ تَشَهُّدٌ؟ قَالَ: لَيْسَ فِي حَدِيثِ أَبِي هُرَيْرَةَ.

٥ ـ باب: مَنْ يُكَبِّرُ فِي سَجْدَتَيِ السَّهْوِ.

١٢٢٩ ـ **حَدَّثَنَا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ إِحْدَى صَلاَتَيِ الْعَشِيِّ ـ قَالَ مُحَمَّدٌ: وَأَكْثَرُ ظَنِّي الْعَصْرَ ـ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ قَامَ إِلَى خَشَبَةٍ فِي مُقَدَّمِ المَسْجِدِ، فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهَا، وَفِيهِمْ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُما، فَهَابَا أَنْ يُكَلِّمَاهُ، وَخَرَجَ سَرَعَانُ النَّاسِ، فَقَالُوا: أَقَصُرَتِ الصَّلاَةُ؟ وَرَجُلٌ يَدْعُوهُ النَّبِيُّ ﷺ ذا الْيَدَيْنِ، فَقَالَ: أَنَسِيتَ أَمْ قَصُرَتْ؟ فَقَالَ: «لَمْ

— Je n'ai pas oublié, [répondit le Prophète (ç),] et elle n'a pas été écourtée. — Mais si, [répliqua Zû al-Yadayn,] tu as oublié."

«Alors, il pria deux *rak'a*, prononça le teslîm puis le *tekbîr*, fit un *sujûd* équivalent à celui de la prière ou plus long. Ensuite, il releva la tête et prononça le *tekbîr*.»

1230 - 'Abd-ul-Lâh ben Buḥayna al-'Asdy, l'allié des banû 'Abd-al-Muṭṭalib, [dit]: Le Messager de Dieu (ç) se mit debout, dans la prière du ḍuhr, alors qu'il devait rester dans la station assise. Lorsqu'il eut terminé la prière, il fit deux *sajda*; dans chaque *sajda*, il prononça le *tekbîr* en étant assis, avant de prononcer le *teslîm*. Les fidèles firent avec lui les deux *sajda* en réparation de l'oubli qui avait touché la position assise.

* Ibn Jurayḥ rapporte le même ḥadîth de ben Chihâb à propos du tekbîr.

R. 6 - Sur le cas de l'orant qui ne sait pas s'il a prié trois ou quatre *rak'a*; dans ce cas, il fait deux sajda tout en étant dans la station assise

1231 - Abu Hurayra (r): «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsqu'on lance l'appel à la prière, le diable se retire en émettant un bruit pour qu'il n'entende pas l'appel. Lorsqu'on termine avec l'appel, il revient. Lorsqu'on fait le second appel, il se retire de nouveau. A l'instant où le second appel se termine, il revient afin de semer le trouble entre le fidèle et son âme; il reste à lui dire: *Rappelle-toi ceci et cela*, et à l'inciter à se rappeler ce qu'il avait oublié si bien que le fidèle ne sait plus combien de rak'a il a priées. Si l'un de vous ne sait pas combien de *rak'a* il a priées; trois ou quatre, alors qu'il fasse deux *sajda* tout en étant dans la station assise."»

R. 7 - Sur la distraction pendant la prière obligatoire et pendant la prière surérogatoire

* Ibn 'Abbâs (r) fit deux *sajda* après avoir accompli le witr

1232 - Abû Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsque l'un de vous commence à prier, le diable vient et cherche à le troubler si bien qu'il ne sait pas combien de rak'a il a priées. Lorsque cela arrive à l'un de vous, qu'il fasse deux *sajda* tout en étant dans la station assise.»

أَنَسَ وَلَمْ تُقْصَرْ». قَالَ: بَلَى، قَدْ نَسِيتَ. فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ كَبَّرَ، فَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَكَبَّرَ، ثُمَّ وَضَعَ رَأْسَهُ فَكَبَّرَ، فَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْوَلَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ وَكَبَّرَ.

١٢٣٠ - **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا لَيْثٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ بُحَيْنَةَ الأَسْدِيِّ، حَلِيفِ بَنِي عَبْدِ المُطَّلِبِ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَامَ فِي صَلَاةِ الظُّهْرِ وَعَلَيْهِ جُلُوسٌ، فَلَمَّا أَتَمَّ صَلَاتَهُ سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، فَكَبَّرَ فِي كُلِّ سَجْدَةٍ وَهُوَ جَالِسٌ قَبْلَ أَنْ يُسَلِّمَ، وَسَجَدَهُما النَّاسُ مَعَهُ، مَكانَ ما نَسِيَ مِنَ الجُلُوسِ.

تَابَعَهُ ابْنُ جُرَيْجٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: فِي التَّكْبِيرِ.

٦ - باب: إِذَا لَمْ يَدْرِ كَمْ صَلَّى: ثَلَاثاً أَوْ أَرْبَعاً، سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ وَهُوَ جالِسٌ.

١٢٣١ - **حَدَّثَنَا** مُعاذُ بْنُ فَضالَةَ: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ أَبِي عَبْدِ اللهِ الدَّسْتَوائِيُّ، عَنْ يَحْيَى ابْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «إِذَا نُودِيَ بِالصَّلَاةِ أَدْبَرَ الشَّيْطَانُ وَلَهُ ضُراطٌ، حَتَّى لَا يَسْمَعَ الأَذَانَ، فَإِذَا قُضِيَ الأَذَانُ أَقْبَلَ، فَإِذَا ثُوِّبَ بِهَا أَدْبَرَ، فَإِذَا قُضِيَ التَّثْوِيبُ أَقْبَلَ، حَتَّى يَخْطِرَ بَيْنَ المَرْءِ وَنَفْسِهِ، يَقُولُ: اذْكُرْ كَذا وَكَذَا، ما لَمْ يَكُنْ يَذْكُرُ، حَتَّى يَظَلَّ الرَّجُلُ إِنْ يَدْرِي كَمْ صَلَّى، فَإِذَا لَمْ يَدْرِ أَحَدُكُمْ كَمْ صَلَّى، ثَلَاثاً أَوْ أَرْبَعاً، فَلْيَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ وَهُوَ جالِسٌ».

٧ - باب: السَّهْوِ فِي الْفَرْضِ وَالتَّطَوُّعِ.

وَسَجَدَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا سَجْدَتَيْنِ بَعْدَ وِتْرِهِ.

١٢٣٢ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللهِ بنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ ابْنِ عَبْدِ الرَّحْمنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا قَامَ يُصَلِّي، جاءَ الشَّيْطَانُ فَلَبَسَ عَلَيْهِ، حَتَّى لَا يَدْرِي كَمْ صَلَّى، فَإِذَا وَجَدَ ذٰلِكَ أَحَدُكُمْ، فَلْيَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ وَهُوَ جالِسٌ».

R. 8 - Sur celui à qui la parole est adressée et qui fait signe de la main et écoute alors qu'il est en prière

1233 - Kurayb dit: «Ibn 'Abbâs, al-Miswar ben Makhrama et 'Abd-ar-Raḥmân ben Azhar (r) m'ont envoyé à 'Â'icha (r) après m'avoir dit: "Transmets-lui le salut de notre part et demande-lui à propos des deux *rak'a*, celles qui viennent après la prière du *'aṣr*. Dis-lui que nous avons été informés que tu les priais, alors que nous savons que le Prophète (ç) les avait interdites." Ibn 'Abbâs a ajouté que lui et 'Umar ben al-Khaṭâb les interdisaient aux fidèles.

«Arrivé chez 'Â'icha (r), je lui ai fait part de la teneur du message dont j'étais porteur, elle m'a dit alors d'aller demander à 'Um Salama. Je suis donc allé les retrouver et les ai informés de son propos. Ils m'ont de nouveau renvoyé mais cette fois à Um Salama avec le même message que celui transmis à 'Â'icha.

«... Elle m'a répondu: "J'ai entendu le Prophète (ç) les interdire, mais ensuite je l'ai vu les prier toutes les deux après la prière du *'aṣr*. Lorsqu'il est venu chez moi, alors qu'il y avait avec moi des femmes des banû Ḥarâm (des Anṣârites), je lui ai envoyé une domestique en lui disant: *Va et tiens-toi à côté de lui puis dis-lui:* **'Um Salama te demande: "O Messager de Dieu! je t'ai entendu interdire ces deux *rak'a* mais je vois que tu es en train de les prier."** *S'il te fait signe de la main, éloigne-toi un peu de lui.* En effet, la domestique s'est exécutée. Il lui a fait signe de la main, elle s'est éloignée. Et lorsqu'il a terminé de prier, il a dit: *O fille d'Abu 'Umaya, tu t'enquéris sur les deux rak'a que j'ai priées après la prière du 'aṣr. Eh bien! des gens des banû 'Abd-al-Qays étaient venus à moi et m'ont retenu; je n'ai pu accomplir les deux rak'a qui viennent après la prière du ḍuhr. Ce sont elles que je viens de faire."*»

R. 9 - Sur le signe que l'on fait lorsqu'on est en prière

* Kurayb rapporte ce *ḥadîth* d''Um Salama (r), en référence au Prophète (ç).

1234 - Sahl ben Sa'd as-Sâ'idy (r): Ayant été informé qu'il y avait quelque chose entre les banû 'Amrû ben'Awf, le Messager de Dieu (ç) sortit, pour les réconcilier, avec quelques Compagnons. Il fut retenu; et lorsque le moment de la prière arriva, Bilâl alla trouver Abu Bakr (r) et lui dit: "O Abu Bakr, le Messager

٨ - باب: إذَا كُلِّمَ وَهُوَ يُصَلِّي فَأَشَارَ بِيَدِهِ وَٱسْتَمَعَ.

١٢٣٣ - حَدَّثَنَا يَحيَ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو، عَنْ بُكَيرٍ، عَنْ كُرَيْبٍ: أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ، وَالْمِسْوَرَ بْنَ مَخْرَمَةَ، وَعَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَزْهَرَ، رَضِيَ الله عَنْهُمْ: أَرْسَلُوهُ إلَى عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، فَقَالُوا: ٱقْرَأْ عَلَيْهَا السَّلاَمَ مِنَّا جَمِيعاً، وَسَلْهَا عَنِ الرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ صَلاَةِ الْعَصْرِ، وَقُلْ لَهَا: إنَّا أُخْبِرْنَا أَنَّكِ تُصَلِّينَهُمَا، وَقَدْ بَلَغَنَا أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهى عَنْهَا. وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: وَكُنْتُ أَضْرِبُ النَّاسَ مَعَ عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ عَنْهَا. فَقَالَ كُرَيْبٌ: فَدَخَلْتُ عَلَى عائِشَةَ رَضِيَ ٱلله عَنْهَا، فَبَلَّغْتُهَا ما أَرْسَلُونِي، فَقَالَتْ: سَلْ أُمَّ سَلَمَةَ، فَخَرَجْتُ إِلَيْهِمْ، فَأَخْبَرْتُهُمْ بِقَوْلِهَا، فَرَدُّونِي إلَى أُمِّ سَلَمَةَ بِمِثْلِ ما أَرْسَلُونِي بِهِ إلَى عائِشَةَ. فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَنْهَى عَنْهَا، ثُمَّ رَأَيْتُهُ يُصَلِّيهِمَا حِينَ صَلَّى الْعَصْرَ، ثُمَّ دَخَلَ وَعِنْدِي نِسْوَةٌ مِنْ بَنِي حَرَامٍ مِنَ الأَنْصَارِ، فَأَرْسَلْتُ إِلَيْهِ الجَارِيَةَ، فَقُلْتُ: قُومِي بِجَنْبِهِ، قُولِي لَهُ: تَقُولُ لَكَ أُمُّ سَلَمَةَ: يَا رَسُولَ الله، سَمِعْتُكَ تَنْهى عَنْ هَاتَيْنِ، وَأَرَاكَ تُصَلِّيهِمَا؟ فَإِنْ أَشَارَ بِيَدِهِ فَاسْتَأْخِرِي عَنْهُ. فَفَعَلَتِ الجَارِيَةُ، فَأَشَارَ بِيَدِهِ، فَاسْتَأْخَرَتْ عَنْهُ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفَ قَالَ: «يَا بِنْتَ أَبِي أُمَيَّةَ، سَأَلْتِ عَنِ الرَّكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعَصْرِ، وَإِنَّهُ أَتَانِي نَاسٌ مِنْ عَبْدِ الْقَيْسِ، فَشَغَلُونِي عَنِ الرَّكْعَتَيْنِ اللَّتَيْنِ بَعْدَ الظُّهْرِ فَهُمَا هَاتَانِ».

٩ - باب: الإشَارَةِ في الصَّلاَةِ.

قَالَهُ كُرَيْبٌ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٢٣٤ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي حازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ الله عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ بَلَغَهُ: أَنَّ بَنِي عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ، كانَ بَيْنَهُمْ شَيْءٌ، فَخَرَجَ رَسُولُ الله ﷺ يُصْلِحُ بَيْنَهُمْ فِي أُنَاسٍ مَعَهُ، فَحُبِسَ رَسُولُ الله ﷺ وَحَانَتِ الصَّلاَةُ، فَجَاءَ بِلاَلٌ إلَى أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ، فَقَالَ: يَا أَبَا بَكْرٍ، إنَّ رَسُولَ

de Dieu (ç) vient d'être retenu et l'heure de la prière vient de sonner. Veux-tu bien présider les fidèles en prière? — Oui, si tu veux, répondit Abu Bakr." Alors Bilâl appela à la prière, puis Abu Bakr (r), se plaçant devant les fidèles, lança le tekbîr.

A ce moment, le Messager de Dieu (ç) arriva, il s'avança en traversant les rangs jusqu'à l'endroit où il se plaça, au (premier) rang. Les fidèles se mirent à frapper des mains. Abu Bakr (r) ne se retournant pas dans sa prière, les fidèles frappèrent plus fort des mains; il se retourna alors et vit le Messager de Dieu (ç), qui, d'un geste, lui ordonna de continuer [à présider] la prière. Abu Bakr (r) leva pour cela la main, louangea Dieu puis revint à reculons, jusqu'à la rangée. Le Messager de Dieu (ç) s'avança et présida les fidèles en prière. Et lorsqu'il eut terminé, il se tourna vers eux et leur dit: "O gens! pourquoi vous mettez-vous à frapper des mains lorsqu'il vous arrive quelque chose en prière? Frapper des mains est plutôt pour les femmes. Celui à qui arrive quelque chose pendant sa prière, doit dire *subḥân al-Lâhi.* Car personne n'entend *subḥân al-Lâhi* sans se retourner. O Abû Bakr, qu'est-ce qui t'a empêché de présider les fidèles en prière quand je t'ai fait signe? — Il ne convient pas au fils d'Abu Quḥâfa de faire la prière en avant du Messager de Dieu (ç)."

1235 - 'Asmâ' dit: En entrant chez 'Â'icha (r), je la trouvai debout, en train de prier, ainsi que les fidèles. Je lui demandai alors: "Qu'ont-ils, les gens?" Elle me fit un signe de la tête vers le ciel — "C'est un signe? repris-je." Et elle de me répondre que oui par un signe de la tête.

1236 - 'Â'icha (r), l'épouse du Prophète (ç), dit: «Le Messager de Dieu (ç) pria chez lui en station assise à cause de sa maladie. Les fidèles priaient debout derrière lui. Alors, il leur fit signe de s'asseoir. Après avoir terminé la prière, il leur dit: "L'imâm a été institué pour qu'il soit imité. S'il fait le *rukû'*, faites le *rukû'*; s'il relève la tête, relevez la tête."»

اللهِ ﷺ قَدْ حُبِسَ، وَقَدْ حَانَتِ الصَّلاَةُ، فَهَلْ لَكَ أَنْ تَؤُمَّ النَّاسَ؟ قَالَ: نَعَمْ، إنْ شِئْتَ. فَأَقامَ بِلاَلٌ، وَتَقَدَّمَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ، فَكَبَّرَ لِلنَّاسِ، وَجاءَ رَسُولُ اللهِ ﷺ يَمْشِي في الصُّفُوفِ، حَتَّى قامَ في الصَّفِّ، فَأَخَذَ النَّاسُ في التَّصْفِيقِ، وَكانَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ لاَ يَلْتَفِتُ في صَلاَتِهِ، فَلَمَّا أَكْثَرَ النَّاسُ الْتَفَتَ، فَإِذَا رَسُولُ اللهِ ﷺ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ رَسُولُ اللهِ ﷺ يَأْمُرُهُ أَنْ يُصَلِّيَ، فَرَفَعَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ يَدَيْهِ، فَحَمِدَ الله، وَرَجَعَ الْقَهْقَرى وَرَاءَهُ، حَتَّى قامَ في الصَّفِّ، فَتَقَدَّمَ رَسُولُ اللهِ ﷺ فَصَلَّى لِلنَّاسِ، فَلَمَّا فَرَغَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ، ما لَكُمْ حِينَ نَابَكُمْ شَيْءٌ في الصَّلاَةِ أَخَذْتُمْ في التَّصْفِيقِ، إِنَّمَا التَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ، مَنْ نَابَهُ شَيْءٌ في صَلاَتِهِ فَلْيَقُلْ: سُبْحَانَ الله، فَإِنَّهُ لاَ يَسْمَعُهُ أَحَدٌ حِينَ يَقُولُ سُبْحانَ الله إلاَّ الْتَفَتَ، يَا أَبَا بَكْرٍ، ما مَنَعَكَ أَنْ تُصَلِّيَ لِلنَّاسِ حِينَ أَشَرْتُ إِلَيْكَ». فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ: ما كانَ يَنْبَغِي لابْنِ أَبِي قُحَافَةَ أَنْ يُصَلِّيَ بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ اللهِ ﷺ.

١٢٣٥ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ وَهْبٍ: حَدَّثَنَا الثَّوْرِيُّ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ فَاطِمَةَ، عَنْ أَسْمَاءَ قَالَتْ: دَخَلْتُ عَلَى عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، وَهِيَ تُصَلِّي قائِمَةً، وَالنَّاسُ قِيَامٌ، فَقُلْتُ: ما شَأْنُ النَّاسِ؟ فَأَشَارَتْ بِرَأْسِهَا إِلَى السَّمَاءِ، فَقُلْتُ: آيَةٌ؟ فَقَالَتْ بِرَأْسِهَا: أَيْ نَعَمْ.

١٢٣٦ ـ حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، أَنَّهَا قَالَتْ: صَلَّى رَسُولُ اللهِ ﷺ في بَيْتِهِ وَهُوَ شَاكٍ جالِساً، وَصَلَّى وَرَاءَهُ قَوْمٌ قِيَاماً، فَأَشَارَ إِلَيْهِمْ أَنْ اجْلِسُوا، فَلَمَّا انْصَرَفَ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ الإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا رَكَعَ فَارْكَعُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَارْفَعُوا».

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXIII. LES FUNÉRAILLES

R. 1 - Sur les funérailles et sur celui dont les dernières paroles sont: «Il n'y a de dieu que Dieu»

* En réponse à la question: *"Il n'y a de dieu que Dieu"* n'est-elle pas la clé du Paradis? Wahb ben Munabbih dit: «Certes oui, mais il n'y a de clé que celle qui a des crans. Donc si tu te présentes avec une clé à crans, on t'ouvrira, sinon on ne t'ouvrira pas.»

1237 - Abu Dhar (r): «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Un émissaire est venu à moi et m'a donné cette nouvelle (ou, a-t-il dit, cette bonne nouvelle), que celui de ma communauté qui meurt sans rien associer à Dieu entrera au Paradis. — Même s'il se rend coupable d'adultère et de vol? ai-je demandé. — Même s'il est coupable d'adultère et de vol."»

1238 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Entre au Feu celui qui meurt associant quelque chose à Dieu." Quant à moi, j'ajoute: "Celui qui meurt sans rien associer à Dieu entrera au Paradis."

R. 2 - Sur l'ordre de suivre les cortèges funèbres

1239 - Al-Barâ' (r) dit: «Le Prophète (ç) nous a ordonné d'observer sept actes et nous a interdit sept autres; il nous a ordonné de suivre les cortèges funèbres, de rendre visite au malade, d'accepter les invitations, de répondre à l'opprimé, d'être fidèle au serment donné, de rendre le salut et de dire à celui qui éternue: *"Que Dieu t'accorde Sa Clémence"*. Il nous a interdit d'utiliser les récipients en argent, de mettre une bague en or, de porter des vêtements en soie ou en brocart, de monter sur des selles fabriquées avec de la soie ou avec du brocart.»

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٣ ـ كتاب الجنائز

١ ـ باب: فِي الجَنَائِزِ، وَمَنْ كانَ آخِرُ كَلَامِهِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ

وَقِيلَ لِوَهْبِ بْنِ مُنَبِّهٍ: أَلَيْسَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ مِفْتَاحُ الجَنَّةِ؟ قَالَ: بَلَى، وَلٰكِنْ لَيْسَ مِفْتَاحٌ إِلَّا لَهُ أَسْنَانٌ، فَإِنْ جِئْتَ بِمِفْتَاحٍ لَهُ أَسْنَانٌ فُتِحَ لَكَ، وَإِلَّا لَمْ يُفْتَحْ لَكَ.

١٢٣٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثَنَا مَهْدِيُّ بْنُ مَيْمُونٍ: حَدَّثَنَا وَاصِلٌ الأَحْدَبُ، عَنِ المَعْرُورِ بْنِ سُوَيْدٍ، عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «أَتَانِي آتٍ مِنْ رَبِّي، فَأَخْبَرَنِي، أَوْ قَالَ: بَشَّرَنِي، أَنَّهُ مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللهِ شَيْئاً دَخَلَ الجَنَّةَ». قُلْتُ: وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ؟ قَالَ: «وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ».

١٢٣٨ ـ **حَدَّثَنَا** عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: حَدَّثَنَا شَقِيقٌ، عَنْ عَبْدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «مَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللهِ شَيْئاً دَخَلَ النَّارَ».

وَقُلْتُ أَنَا: مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللهِ شَيْئاً دَخَلَ الجَنَّةَ.

٢ ـ باب: الأَمْرِ بِٱتِّبَاعِ الجَنَائِزِ.

١٢٣٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الأَشْعَثِ قَالَ: سَمِعْتُ مُعَاوِيَةَ بْنَ سُوَيْدِ ابْنِ مُقَرِّنٍ، عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: أَمَرَنَا النَّبِيُّ ﷺ بِسَبْعٍ وَنَهَانَا عَنْ سَبْعٍ: أَمَرَنَا بِٱتِّبَاعِ الجَنَائِزِ، وَعِيَادَةِ المَرِيضِ، وَإِجَابَةِ ٱلدَّاعِي، وَنَصْرِ المَظْلُومِ، وَإِبْرَارِ الْقَسَمِ، وَرَدِّ السَّلَامِ، وَتَشْمِيتِ الْعَاطِسِ، وَنَهَانَا عَنْ آنِيَةِ الْفِضَّةِ، وَخَاتَمِ ٱلذَّهَبِ، وَالحَرِيرِ، وَٱلدِّيبَاجِ، وَالْقَسِّيِّ، وَالإِسْتَبْرَقِ.

1240 - Abû Hurayra (r) dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "A l'égard d'un autre musulman, le musulman a cinq devoirs à accomplir: rendre le salut, rendre visite au malade, suivre le cortège funèbre, accepter l'invitation, et dire: *"Que Dieu t'accorde Sa Clémence!"* à celui qui éternue."»

* 'Abd-ar-Razzâq rapporte aussi ce *hadîth* directement de Ma'mar. Quant à Salâma, il le rapporte de 'Uqayl.

R. 3 - Sur le fait d'entrer auprès du défunt, après sa mort et son enveloppement dans ses linceuls

1241, 1242 - 'Â'icha (r), l'épouse du Prophète (ç), dit: Dès son arrivée à cheval de sa demeure située à as-Sunh, Abu Bakr (r) descendit de sa monture, entra dans la mosquée sans parler à personne, puis chez 'Â'icha (r). Il alla au corps du Prophète (ç), alors couvert d'un vêtement d'étoffe, découvrit son visage, se pencha sur lui et l'embrassa, puis dit en pleurant: "Tu me tiens lieu de père, o Prophète de Dieu. Dieu ne réunira pas deux morts contre toi. Quant à la mort qu'elle t'était prédestinée, tu viens de la subir."

* Ibn 'Abbâs (r), dit Abu Salama, m'a informé qu'Abu Bakr (r) était sorti. A ce moment, 'Umar (r) était en train de parler aux fidèles. Il lui avait dit de s'asseoir, par deux foi. Mais ['Umar] refusait. Abu Bakr (r) prononça alors le *tachahud*. Les fidèles laissèrent alors 'Umar et se retournèrent vers lui; il dit: "Et maintenant, que ceux d'entre vous qui adoraient Muhammad (ç) sachent que Muhammad (ç) est mort, et que ceux qui adorent Dieu sachent que Dieu est vivant et qu'il ne mourra jamais. Dieu, Très-Haut, dit: **Et Muhammad n'est qu'un messager,** et ce jusqu'à: **ceux qui témoignent leur gratitude**(1)

Par Dieu, on eût dit que les fidèles ne savaient pas que Dieu avait fait descendre ce verset avant qu'Abû Bakr (r) ne l'eût récité! Les fidèles recueillirent alors ce verset, et on n'entendit plus personne qui ne le récitât."»

1243 - Khârija ben Zayd ben Thâbit: 'Um al-'Alâ', une femme des 'Ansâr qui avait prêté allégeance au Prophète (ç), avait dit: «Avec un tirage au sort, les Muhâjir furent répartis. 'Uthmân ben Mad'ûn fut alors notre part. Nous l'avions

(1) 'Al-'Imrân, verset 144.

١٢٤٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ أَبِي سَلَمَةَ، عَنِ الأَوْزَاعِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ المُسَيَّبِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ الله ﷺ يَقُولُ: «حَقُّ المُسْلِمِ عَلَى المُسْلِمِ خَمْسٌ: رَدُّ السَّلَامِ، وَعِيَادَةُ المَرِيضِ، وَٱتِّبَاعُ الجَنَائِزِ، وَإِجَابَةُ ٱلدَّعْوَةِ، وَتَشْمِيتُ الْعَاطِسِ».

تَابَعَهُ عَبْدُ الرَّزَّاقِ قَالَ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ. وَرَوَاهُ سَلَامَةُ، عَنْ عُقَيْلٍ.

٣ ـ باب: الدُّخُولِ عَلَى المَيِّتِ بَعْدَ المَوْتِ إِذَا أُدْرِجَ فِي كَفَنِهِ.

١٢٤١ـ١٢٤٢ ـ **حَدَّثَنَا** بِشْرُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَعْمَرٌ وَيُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو سَلَمَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ، أَخْبَرَتْهُ قَالَتْ: أَقْبَلَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ عَلَى فَرَسِهِ مِنْ مَسْكَنِهِ بِالسُّنْحِ، حَتَّى نَزَلَ فَدَخَلَ المَسْجِدَ، فَلَمْ يُكَلِّمِ النَّاسَ، حَتَّى دَخَلَ عَلَى عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، فَتَيَمَّمَ النَّبِيَّ ﷺ وَهُوَ مُسَجًّى بِبُرْدِ حِبَرَةٍ، فَكَشَفَ عَنْ وَجْهِهِ، ثُمَّ أَكَبَّ عَلَيْهِ فَقَبَّلَهُ، ثُمَّ بَكَى فَقَالَ: بِأَبِي أَنْتَ يَا نَبِيَّ الله، لَا يَجْمَعُ الله عَلَيْكَ مَوْتَتَيْنِ، أَمَّا المَوْتَةُ الَّتِي كُتِبَتْ عَلَيْكَ فَقَدْ مُتَّهَا. قَالَ أَبُو سَلَمَةَ: فَأَخْبَرَنِي ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ خَرَجَ وَعُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُ يُكَلِّمُ النَّاسَ، فَقَالَ: ٱجْلِسْ، فَأَبَى، فَقَالَ: ٱجْلِسْ، فَأَبَى، فَتَشَهَّدَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ الله عَنْهُ، فَمَالَ إِلَيْهِ النَّاسُ وَتَرَكُوا عُمَرَ، فَقَالَ: أَمَّا بَعْدُ، فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ يَعْبُدُ مُحَمَّداً ﷺ فَإِنَّ مُحَمَّداً ﷺ قَدْ مَاتَ، وَمَنْ كَانَ يَعْبُدُ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، قَالَ ٱلله تَعَالَى: ﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ - إِلَى - ٱلشَّٰكِرِينَ﴾[1]. وَٱلله، لَكَأَنَّ النَّاسَ لَمْ يَكُونُوا يَعْلَمُونَ أَنَّ ٱلله أَنْزَلَهَا حَتَّى تَلَاهَا أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱلله عَنْهُ، فَتَلَقَّاهَا مِنْهُ النَّاسُ، فَمَا يُسْمَعُ بَشَرٌ إِلَّا يَتْلُوهَا.

١٢٤٣ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي خَارِجَةُ بْنُ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ: أَنَّ أُمَّ الْعَلَاءِ، ٱمْرَأَةً مِنَ الأَنْصَارِ بَايَعَتِ النَّبِيَّ ﷺ، أَخْبَرَتْهُ: أَنَّهُ ٱقْتُسِمَ المُهَاجِرُونَ قُرْعَةً، فَطَارَ لَنَا عُثْمَانُ بْنُ مَظْعُونٍ، فَأَنْزَلْنَاهُ فِي أَبْيَاتِنَا، فَوَجِعَ

---

(١) سورة آل عمران: الآية ١٤٤.

accueilli chez nous. Lorsque la mort l'emporta à la suite de la maladie dont il fut atteint, on lui fit une lotion mortuaire, puis on l'ensevelit dans ses vêtements. Après quoi, le Messager de Dieu (ç) entra. "Que Dieu ait pitié de toi, ô Abu as-Sâ'b, dis-je, j'atteste que Dieu t'a honoré. — Et comment sais-tu si Dieu l'a honoré? me rétorqua le Prophète (ç) — Tu me tiens lieu de père, ô Messager de Dieu! Qui sera donc honoré par Dieu? — Quant à lui, la Certitude est venue à lui, et par Dieu, j'espère pour lui tout le bien. Mais par Dieu, je ne sais pas, moi qui suis le Messager de Dieu, ce qu'On fera de moi — Par Dieu, je n'attesterai plus de l'honorabilité de personne."»

* Sa'îd ben 'Ufayr nous rapporte le même *ḥadîth*, directement d'al-Layth: Nâfi' ben Yazîd, en se référant à 'Uqayl, dit: «ce qu'On fera de lui.»

* Chu'ayb, 'Amrû ben Dînâr et Ma'mar rapportent le même *ḥadîth.*

1244 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Après que mon père fut tué, je me mis à écarter le voile de son visage et à pleurer. On m'en empêchait, mais le Prophète (ç) ne m'en empêchait pas. Mais lorsque ma tante paternelle Fâṭima se mit à pleurer, le Prophète (ç) lui dit: "Que tu pleures ou que tu ne pleures pas, les anges n'ont pas cessé de lui faire ombrage de leurs ailes jusqu'au moment où vous l'avez pris."»

* Ben Jurayḥ: Directement de ben al-Munkadir, directement de Jâbir (r): même ḥadîth.

R. 4 - Sur celui qui annonce lui-même à la famille du défunt la mort de ce dernier

1245 - Abû Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) annonça aux Musulmans le décès du Négus le jour même de la mort de ce dernier. Il se dirigea vers l'oratoire, disposa les fidèles en rang, puis fit [la prière de sépulture, en la commençant] par quatre *tekbîr.*

1246 - Anas ben Mâlik (r) dit: «Le Prophète (ç): "Zayd a pris l'étendard et il a été tué, puis c'est Ja'far qui l'a pris et il a été tué, ensuite c'est 'Abd-ul-Lâh ben Rawâḥa qui l'a pris et il fut tué — les yeux du Messager de Dieu (ç) étaient en larmes. Enfin, c'est Khâlid ben al-Walîd qui l'a pris sans qu'il ait reçu l'ordre et il a pu avoir la victoire."»

وَجعَهُ الْذِي تُوُفِّيَ فِيهِ، فَلَمَّا تُوُفِّيَ وَغُسِّلَ وَكُفِّنَ في أَثْوَابِهِ، دَخلَ رَسُولُ آللهِ ﷺ، فَقُلْتُ: رَحْمَةُ آللهِ عَلَيْكَ أَبَا السَّائِبِ، فَشَهَادَتِي عَلَيْكَ: لَقَدْ أَكْرَمَكَ آللهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «وما يُدْرِيكِ أَنَّ آللهَ أَكْرَمَهُ». فَقُلْتُ: بِأَبِي أَنْتَ يَا رَسُولَ آللهِ، فَمَنْ يُكْرِمُهُ آللهُ؟ فَقَالَ: «أَمَّا هُوَ فَقَدْ جَاءَهُ الْيَقِينُ، وَآللهِ إِنِّي لأَرْجُو لَهُ الخَيْرَ، وَآللهِ مَا أَدْرِي، وَأَنَا رَسُولُ آللهِ، مَا يُفْعَلُ بِي». قَالَتْ: فَوَ آللهِ لاَ أُزَكِّي أَحداً بَعْدَهُ أَبَداً.

حدّثنا سَعِيدُ بْنُ عُفَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ مِثْلَهُ. وَقَالَ نَافِعُ بْنُ يَزِيدَ، عَنْ عُقَيْلٍ: ما يُفْعَلُ بِهِ. وَتَابَعَهُ شُعَيْبٌ، وَعَمْرُو بْنُ دِينَارٍ، وَمَعْمَرٌ.

١٢٤٤ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ مُحَمَّدَ بْنَ المُنْكَدِرِ قَالَ: سَمِعْتُ جابِرَ بْنَ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا قُتِلَ أَبِي، جَعَلْتُ أَكْشِفُ الثَّوْبَ عَنْ وَجْهِهِ، أَبْكِي وَيَنْهَونَنِي عَنْهُ، وَالنَّبِيُّ ﷺ لاَ يَنْهَانِي، فَجَعَلَتْ عَمَّتِي فاطِمَةُ تَبْكِي، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «تَبْكِينَ أَوْ لاَ تَبْكِينَ، ما زَالَتِ المَلاَئِكَةُ تُظِلُّهُ بِأَجْنِحَتِهَا حَتَّى رَفَعْتُمُوهُ».

تَابَعَهُ ابْنُ جُرَيْجٍ: أَخْبَرَنِي ابْنُ المُنْكَدِرِ: سَمِعَ جَابِراً رَضِيَ الله عَنْهُ.

٤ ـ باب: الرَّجُلِ يَنْعَى إِلَى أَهْلِ المَيِّتِ بِنَفْسِهِ.

١٢٤٥ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ نَعَى النَّجَاشِيَّ في الْيَوْمِ الَّذِي ماتَ فِيهِ، خَرَجَ إِلَى المُصَلَّى، فَصَفَّ بِهِمْ وَكَبَّرَ أَرْبَعاً.

١٢٤٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ هِلاَلٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَخَذَ الرَّايَةَ زَيْدٌ فَأُصِيبَ، ثُمَّ أَخَذَهَا جَعْفَرٌ فَأُصِيبَ، ثُمَّ أَخَذَهَا عَبْدُ الله بْنُ رَوَاحَةَ فَأُصِيبَ ـ وَإِنَّ عَيْنَيْ رَسُولِ الله ﷺ لَتَذْرِفَانِ ـ ثُمَّ أَخَذَهَا خالِدُ بْنُ الْوَلِيدِ مِنْ غَيْرِ إِمْرَةٍ فَفُتِحَ لَهُ».

R. 5 - Sur l'annonce des funérailles

* Abû Râfi', en se référant à Abû Hurayra (r), rapporte que le Prophète (ç) a dit: «Pourquoi ne m'avez-vous pas informé?»

1247 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Un homme vint à mourir — Le Messager de Dieu (ç) lui rendait visite. Sa mort ayant eu lieu pendant la nuit, on l'enterra la nuit même. Le matin, on en informa le Prophète (ç), qui leur demanda alors: "Et qui vous a empêché de me mettre au courant [plus tôt]? — Il faisait nuit, répondirent-ils, nous n'avons pas aimé te causer de la peine en pleine obscurité." Le Prophète se rendit ensuite à la tombe et pria sur le défunt.»

R. 6 - Sur le mérite de celui à qui la mort enlève un enfant et qui s'en remet [à Dieu].

* Dieu dit: **Annonce la bonne nouvelle à ceux qui prennent patience(1).**

1248 - Anas (r) rapporte que le Prophète (ç) dit: «Tout musulman qui perd trois enfants n'ayant pas atteint leur majorité, Dieu le fera entrer au Paradis grâce à Sa Miséricorde accordée aux enfants décédés.»

1249 - Abû Sa'îd (r): Les femmes avaient demandé au Prophète (ç) de leur consacrer un jour. [Ce jour-là,] il les exhorta et dit: «Toute femme à qui la mort aura enlevé trois enfants, ces enfants feront barrière entre elle et le Feu.

— Et deux enfants? demanda l'une des femmes.

— Deux enfants aussi, répondit-il.»

1250 - Directement de Charîk, de ben al-'Aṣbahâny, directement d'Abu Ṣâliḥ, d'Abu Sa'îd et d'Abu Hurayra (r), du Prophète (ç): *même ḥadîth.*

Abu Hurayra précise: «... qui n'ont pas atteint la majorité.»

1251 - Selon 'Abû Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Il n'y a pas de musulman à qui la mort emporte trois de ses enfants et qui entre au Feu, exception faite du cas de l'expiation du serment.»

Abu 'Abd-ul-Lâh: [Ledit serment est:] **Il n'est aucun parmi vous qui n'y arrive(2).**

(1) La surate d'Al-Baqara, 155.

(2) Maryam, 71.

٥ - باب: الْإِذْنِ بِٱلجَنَازَةِ.

وَقالَ أَبو رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَلا آذَنْتُمُونِي».

١٢٤٧ - حَدَّثَنا مُحَمَّدٌ: أَخْبَرَنَا أَبو مُعَاوِيَةَ، عَنْ أَبِي إِسْحٰق الشَّيْبَانِي، عَنْ الشَّعْبِيِّ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا قَالَ: ماتَ إِنْسَانٌ، كانَ رَسُولُ الله ﷺ يَعُودُهُ، فَمَاتَ بِاللَّيْلِ، فَدَفَنُوهُ لَيْلاً، فَلَمَّا أَصْبَحَ أَخْبَرُوهُ، فَقالَ: «ما مَنَعَكُمْ أَنْ تُعْلِمُونِي». قَالُوا: كانَ اللَّيْلُ، فَكَرِهْنا، وَكَانَتْ ظُلْمَةٌ، أَنْ نَشُقَّ عَلَيْكَ، فَأَتَى قَبْرَهُ فَصَلَّى عَلَيْهِ.

٦ - باب: فَضْلِ مَنْ ماتَ لَهُ وَلَدٌ فَٱحْتَسَبَ.

وَقَالَ الله عَزَّ وَجَلَّ: ﴿وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ﴾[١].

١٢٤٨ - حَدَّثَنا أَبو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْعَزِيزِ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ما مِنَ النَّاسِ مِنْ مُسْلِمٍ، يُتَوَفَّى لَهُ ثَلاثٌ لَمْ يَبْلُغُوا الْحِنْثَ، إِلَّا أَدْخَلَهُ الله الجَنَّةَ، بِفَضْلِ رَحْمَتِهِ إِيَّاهُمْ».

١٢٤٩ - حَدَّثَنا مُسْلِمٌ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ: حَدَّثَنا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ الأَصْبِهَانِيِّ، عَنْ ذَكْوَانَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ الله عَنْهُ: أَنَّ النِّسَاءَ قُلْنَ لِلنَّبِيِّ ﷺ: آجْعَلْ لَنا يَوْماً، فَوَعَظَهُنَّ، وَقالَ: «أَيُّما آمْرَأَةٍ ماتَ لَها ثَلاثَةٌ مِنَ الْوَلَدِ، كانُوا لَهَا حِجاباً مِنَ النَّارِ». قالَتِ آمْرَأَةٌ: وَآثْنانِ، قَالَ: «وآثْنانِ».

١٢٥٠ - وَقالَ شَرِيكٌ، عَنْ ابْنِ الأَصْبَهانِيِّ: حَدَّثَنِي أَبو صَالِحٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ وَأَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُمَا، عَنْ النَّبِيِّ ﷺ. قَالَ أَبو هُرَيْرَةَ: «لَمْ يَبْلُغُوا ٱلْحِنْثَ».

١٢٥١ - حَدَّثَنا عَلِيٌّ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ قَالَ: سَمِعْتُ الزُّهْرِيَّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا يَمُوتُ لِمُسْلِمٍ ثَلاثَةٌ مِنَ الْوَلَدِ، فَيَلِجَ النَّارَ، إِلَّا تَحِلَّةَ الْقَسَمِ».

قَالَ أَبو عَبْدِ الله: ﴿وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وارِدُها﴾[١].

(١) سورة البقرة: الآية ١٥٥

(١) سورة مريم: الآية ٧١.

R. 7 - Sur l'homme qui dit à la femme près d'une tombe: «Prends ta douleur en patience»

1252 - Anas ben Mâlik (r) dit: «En passant auprès d'une femme qui pleurait sur une tombe, le Prophète (ç) lui dit: "Crains Dieu et prends ta douleur en patience!"»

R. 8 - Sur le ghusl du décédé et ses ablutions mineures avec de l'eau et du sidr[1]

* Ibn 'Umar (r) embauma un fils à Sa'îd ben Zayd, le porta puis fit la prière sans avoir fait d'ablutions.

* Ibn 'Abbâs (r): «Le musulman ne devient pas impur, qu'il soit mort ou vivant.»

* Sa'îd: «S'il était impur, je ne l'aurais pas touché.»

* Le Prophète (ç) dit: «Le croyant ne devient pas impur.»

1253 - Um 'Aṭiya l'Anṣarite (r) dit: «Au moment de la mort de sa fille, le Messager de Dieu (ç) vint à nous et nous dit: "Faites-lui la lotion mortuaire trois ou cinq fois, ou même plus si vous voyez que cela est nécessaire, et ce en utilisant de l'eau avec du *sidr*, mais à la dernière lotion, mettez du camphre. Enfin, appelez-moi lorsque vous aurez terminé." En effet, nous l'appelâmes après que nous eûmes terminé. Il nous donna son *ḥiqwa*[2] en nous disant: "Enveloppez-la avec ceci".»

'Um 'Aṭiya voulait dire son *izar*.

R. 9 - Sur la préférence de faire la lotion mortuaire par nombre impair

1254 - 'Um 'Aṭiya (r) dit: «Alors que nous faisions la lotion mortuaire pour sa fille, le Messager de Dieu (ç) vint à nous et nous dit: "Faites-lui la lotion mortuaire trois ou cinq fois ou même plus, et ce en utilisant de l'eau avec du *sidr*, mais à la dernière lotion, mettez du camphre. Enfin, appelez-moi lorsque vous

(1) sorte de lotus.
(2) *hiqwa*: sorte de voile.

٧- باب: قَوْلِ الرَّجُلِ لِلْمَرْأَةِ عِنْدَ الْقَبْرِ: آصْبِرِي.

١٢٥٢ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا ثَابِتٌ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ ﷺ بِآمْرَأَةٍ عِنْدَ قَبْرٍ وَهِيَ تَبْكِي، فَقَالَ: «آتَّقِي الله وَآصْبِرِي».

٨ ـ باب: غُسْلِ المَيِّتِ وَوُضُوئِهِ بِالمَاءِ وَالسِّدْرِ.

وَحَنَّطَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ الله عَنْهُمَا آبْناً لِسَعِيدِ بْنِ زَيْدٍ، وَحَمَلَهُ وَصَلَّى، وَلَمْ يَتَوَضَّأْ. وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا: المُسْلِمُ لاَ يَنْجُسُ حَيّاً وَلاَ مَيِّتاً. وَقَالَ سَعِيدٌ: لَوْ كانَ نَجِساً ما مَسِسْتُهُ.

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «المُؤْمِنُ لاَ يَنْجُسُ».

١٢٥٣ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَبْدِ الله قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ أَيُّوبَ السَّخْتِيَانِيِّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ الأَنْصارِيَّةِ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيْنَا رَسُولُ الله ﷺ، حِينَ تُوُفِّيَتِ ابْنَتُهُ، فَقَالَ: «آغْسِلْنَهَا ثَلاَثاً، أَوْ خَمْساً أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ ذٰلِكَ، بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَآجْعَلْنَ فِي الآخِرَةِ كَافُوراً، أَوْ شَيْئاً مِنْ كافُورٍ، فَإِذَا فَرَغْتُنَّ فَآذِنَّنِي». فَلَمَّا فَرَغْنَا آذَنَّاهُ، فَأَعْطَانَا حِقْوَهُ، فَقَالَ: «أَشْعِرْنَهَا إِيَّاهُ». تَعْنِي إِزَارَهُ.

٩ ـ باب: ما يُسْتَحَبُّ أَنْ يُغْسَلَ وِتْراً.

١٢٥٤ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ الثَّقَفِيُّ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيْنَا رَسُولُ الله ﷺ. وَنَحْنُ نَغْسِلُ آبْنَتَهُ، فَقَالَ: «آغْسِلْنَهَا ثَلاَثاً، أَوْ خَمْساً، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ، بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَآجْعَلْنَ في الآخِرَةِ كافُوراً، فَإِذَا فَرَغْتُنَّ

aurez terminé." En effet, nous l'appelâmes après que nous eûmes terminé. Il nous donna alors son ḥiqwa en nous disant: "Enveloppez-la avec ceci".»

* Ayyûb: «Ḥafṣa m'a rapporté un *ḥadîth* similaire à celui de Muḥammad, et dans le *ḥadîth* de Ḥafṣa, il y a: "Faites-lui la lotion mortuaire par nombre impair", il contient aussi: "trois fois ou cinq fois ou sept fois". Dans ce même ḥadîth, le Prophète (ç) dit aussi: "Commencez par les parties de droite et celles qu'on lave d'habitude dans les ablutions." On trouve [enfin] qu''Um 'Aṭiya avait dit: "Nous avions arrangé les cheveux de la décédée en trois tresses."»

R. 10 - Sur le fait d'entamer la lotion mortuaire par les parties de droite du mort

1255 - Um 'Aṭiya (r) dit: «Pendant la lotion mortuaire de sa fille, le Messager de Dieu (ç) nous dit: "Commencez par les parties de droite et celles qu'on lave d'habitude dans les ablutions."»

R. 11 - Sur les parties du corps à laver dans les ablutions

1256 - Um 'Aṭiya (r) dit: «Lors de la lotion de la fille du Prophète (ç), celui-ci nous dit: "Commencez par les parties de droite et celles qu'on lave d'habitude dans les ablutions."»

R. 12 - Doit-on ensevelir le corps de la femme dans un voile d'homme?

1257 - Um 'Aṭiya dit: «La fille du Prophète (ç) étant morte, celui-ci nous dit: "Faites-lui la lotion trois on cinq fois ou même plus si vous jugez que c'est nécessaire. Enfin, appelez-moi lorsque vous aurez terminé.» En effet, nous l'avions appelé après que nous eûmes terminé. Il nous donna alors son *hiqwa* — son *izar* — en nous disant: "Enveloppez-la avec ceci."»

R. 13 - Sur le fait de mettre du camphre dans la dernière lotion

1258 - Um 'Aṭiya dit: «L'une de ses filles étant morte, le Prophète (ç) vint à nous et nous dit: "Faites-lui la lotion trois au cinq fois ou même plus, et ce en

فآذِنَّنِي». فَلَمَّا فَرَغْنَا آذَنَّاهُ، فَأَلْقَى إِلَيْنَا حِقْوَهُ، فقَالَ: «أَشْعِرْنَهَا إِيَّاهُ».

فَقالَ أَيُّوبُ: وَحَدَّثَتْنِي حَفْصَةُ بِمِثْلِ حَدِيثِ مُحَمَّدٍ، وَكانَ فِي حَدِيثِ حَفْصَةَ: «آغْسِلْنَهَا وِتْراً». وَكانَ فِيهِ: «ثَلاثاً أَوْ خَمْساً أَوْ سَبْعاً». وَكانَ فِيهِ أَنَّهُ قَالَ: «آبْدَؤُوا بِمَيامِنِهَا، وَمَوَاضِعِ الْوُضُوءِ مِنْهَا». وَكانَ فِيهِ: أَنَّ أُمَّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: وَمَشَطْنَاهَا ثَلاثَةَ قُرُونٍ.

١٠ ـ باب: يُبْدَأُ بِمَيامِنِ المَيِّتِ.

١٢٥٥ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ الله: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ الله ﷺ فِي غَسْلِ ابْنَتِهِ: «آبْدَأْنَ بِمَيَامِنِهَا وَمَوَاضِعِ الْوُضُوءِ مِنْهَا».

١١ ـ باب: مَوَاضِعِ الْوُضُوءِ مِنَ المَيِّتِ.

١٢٥٦ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ مُوسَى: حَدَّثَنَا وَكِيعٌ: عَنْ سُفْيَانَ، عَنْ خالِدٍ الحَذَّاءِ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: لَمَّا غَسَّلْنَا بِنْتَ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ لَنَا، وَنَحْنُ نَغْسِلُهَا: «آبْدَؤُوا بِمَيامِنِهَا وَمَوَاضِعِ الْوُضُوءِ».

١٢ ـ باب: هَلْ تُكَفَّنُ المَرْأَةُ فِي إِزَارِ الرَّجُلِ.

١٢٥٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ حَمَّادٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ عَوْنٍ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: تُوُفِّيَتْ بِنْتُ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ لَنَا: «آغْسِلْنَهَا ثَلَاثاً، أَوْ خَمْساً، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ، فَإِذَا فَرَغْتُنَّ فَآذِنَّنِي». فَلَمَّا فَرَغْنَا آذَنَّاهُ، فَنَزَعَ مِنْ حِقْوِهِ إِزَارَهُ وَقَالَ: «أَشْعِرْنَهَا إِيَّاهُ».

١٣ ـ باب: يَجْعَلُ الْكَافُورَ فِي آخِرِهِ.

١٢٥٨ ـ حَدَّثَنَا حامِدُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ قَالَتْ: تُوُفِّيَتْ إِحْدَى بَنَاتِ النَّبِيِّ ﷺ، فَخَرَجَ فَقَالَ: «آغْسِلْنَهَا ثَلَاثاً، أَوْ خَمْساً، أَوْ أَكْثَرَ

utilisant de l'eau et du *sidr*, mais à la dernière lotion mettez du camphre. Enfin appelez-moi lorsque vous aurez terminé." En effet, nous l'avions appelé après que nous eûmes terminé. Il nous donna alors son *ḥiqwa* en disant: "Enveloppez-la avec ceci."»

* De 'Ayyûb, de *Ḥafṣa*, d''Um 'Aṭiya (r): *ḥadîth* similaire.

1259 - Elle dit [aussi]: Il dit: «Faites-lui la lotion trois, cinq ou sept fois, ou même plus si vous jugez que c'est nécessaire». Ḥafṣa dit: «'Um 'Aṭiya (r) rapporte: "Nous arrangeâmes ses cheveux en trois tresses.»

R. 14 - Du fait de défaire les cheveux de la femme...

* Ibn Sîrîn: «Il n'y a pas d'inconvénient à défaire les cheveux du mort.»

1260 - Ḥafṣa, la fille de Sîrîn, rapporte qu'Um 'Aṭiya (r) dit qu'elles avaient arrangé en trois tresses la chevelure de la fille du Messager de Dieu (ç): elles l'avaient défaite, lavée puis arrangée en trois tresses.

R. 15 - Du comment de l'ensevelissement du mort.

* Al-Ḥasan dit: «Avec la cinquième pièce on serre les cuisses et les hanches par dessous la chemise.»

1261 - D'après 'Ayyûb, Ibn Sîrîn dit: «'Um 'Aṭiya (r), une Anṣarite de celles qui avaient prêté l'allégeance, étant venue à Baṣra pour voir un fils à elle mais qu'elle ne trouva pas, nous dit: "Alors que nous faisions la lotion pour sa fille, le Prophète (ç) vint à nous et nous dit: "faites-lui la lotion trois ou cinq fois ou même plus, si vou jugez cela nécessaire, et ce en utilisant de l'eau et du *sidr*, mais à la dernière lotion, mettez du camphre. Enfin, appelez-moi lorsque vous aurez terminé." Quand nous eûmes terminé, il nous donna son *ḥiqwa* en nous disant: "Enveloppez-la avec ceci."»

Ayyûb: Il n'ajouta rien à cela, et je ne sais de quelle fille du Prophète (ç) il s'agissait. Il affirma que l'ensevelissement était cet enveloppement de la défunte fait par les femmes. Aussi, Ibn Sîrîn ordonnait que le corps de la femme fût enseveli et non enveloppé avec un *'izâr*.»

مِنْ ذٰلِكَ إنْ رَأَيْتُنَّ، بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَٱجْعَلْنَ في الآخِرَةِ كافوراً، أَوْ شَيْئاً مِنْ كَافُورٍ، فَإِذَا فَرَغْتُنَّ فَآذِنَّنِي». قَالَتْ: فَلَمَّا فَرَغْنَا آذَنَّاهُ، فَأَلْقَى إِلَيْنَا حِقْوَهُ، فَقَالَ: «أَشْعِرْنَهَا إِيَّاهُ». وَعَنْ أَيُّوبَ، عَنْ حَفْصَةَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ، رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: بِنَحْوِهِ.

١٢٥٩ ـ وَقَالَتْ: إِنَّهُ قَالَ: «ٱغْسِلْنَهَا ثَلَاثاً، أَوْ خَمْساً، أَوْ سَبْعاً، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ». قَالَتْ: حَفْصَةُ: قَالَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: وَجَعَلْنَا رَأْسَهَا ثَلَاثَةَ قُرُونٍ.

١٤ ـ باب: نَقْضِ شَعَرِ المَرْأَةِ.

وَقَالَ ابْنُ سِيرِينَ: لَا بَأْسَ أَنْ يُنْقَضَ شَعَرُ المَيِّتِ.

١٢٦٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: قَالَ أَيُّوبُ: وَسَمِعْتُ حَفْصَةَ بِنْتَ سِيرِينَ قَالَتْ: حَدَّثَتْنَا أُمُّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّهُنَّ جَعَلْنَ رَأْسَ بِنْتِ رَسُولِ اللهِ ﷺ ثَلَاثَةَ قُرُونٍ، نَقَضْنَهُ ثُمَّ غَسَلْنَهُ، ثُمَّ جَعَلْنَهُ ثَلَاثَةَ قُرُونٍ.

١٥ ـ باب: كَيْفَ الإِشْعَارُ لِلْمَيِّتِ.

وَقَالَ الحَسَنُ: ٱلخِرْقَةُ الخَامِسَةُ تَشُدُّ بِهَا الْفَخْذَيْنِ وَالْوِرْكَيْنِ، تَحْتَ ٱلدِّرْعِ.

١٢٦١ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: أَنَّ أَيُّوبَ أَخْبَرَهُ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ سِيرِينَ يَقُولُ: جاءَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا، ٱمْرَأَةٌ مِنَ الأَنْصَارِ مِنَ اللَّاتِي بَايَعْنَ، قَدِمَتِ الْبَصْرَةَ، تُبَادِرُ ابْناً لَهَا فَلَمْ تُدْرِكْهُ، فَحَدَّثَتْنَا قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ وَنَحْنُ نَغْسِلُ ابْنَتَهُ فَقَالَ: «اغْسِلْنَهَا ثَلَاثاً، أَوْ خَمْساً، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ ذٰلِكَ، بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَٱجْعَلْنَ فِي الآخِرَةِ كافوراً، فَإِذَا فَرَغْتُنَّ فَآذِنَّنِي». قَالَتْ: فَلَمَّا فَرَغْنَا، أَلْقَى إِلَيْنَا حِقْوَهُ، فَقَالَ: «أَشْعِرْنَهَا إِيَّاهُ». وَلَمْ يَزِدْ عَلَى ذٰلِكَ، وَلَا أَدْرِي أَيُّ بَنَاتِهِ. وَزَعَمَ أَنَّ الإِشْعَارَ أَلْفُفْنَهَا فِيهِ. وَكَذٰلِكَ كانَ ابْنُ سِيرِينَ: يَأْمُرُ بِالمَرْأَةِ أَنْ تُشْعَرَ وَلَا تُؤْزَرَ.

R. 16 - Sur le fait d'arranger la chevelure de la femme décédée en trois tresses

1262 - Um 'Aṭiya (r) dit: «Nous tressâmes en trois tresses la chevelure de la fille du Prophète (ç).»

* Waqî': Sufyân a dit: «Une tresse avec le toupet et deux tresses avec les cheveux de côté.»

R. 17 - Sur le fait de rejeter en arrière les cheveux de la femme décédée

1263 - Um 'Aṭiya (r) dit: «A la mort de l'une de ses filles, le Prophète (ç) vint à nous et nous dit: "Faites-lui la lotion avec du *sidr* et par nombre impair; trois ou cinq fois, ou même plus si vous jugez cela nécessaire. A la dernière lotion, mettez du camphre, ou un peu de camphre puis appelez-moi lorsque vous aurez terminé," En effet, nous l'avions appelé lorsque nous eûmes terminé. Il nous donna son *ḥiqwa*. Ensuite, nous avions arrangé la chevelure [de la défunte] en trois tresses, puis nous les lui avions rejetées en arrière.»

R. 18 - Sur l'emploi des étoffes blanches pour le linceul

1264 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) fut enseveli dans trois pièces d'étoffe d'origine yémenite, suhulites et blanches, en coton; sans qu'il y ait chemise ou turban.»

R. 19 - Sur l'ensevelissement dans deux pièces

1265 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «A 'Arafa, un homme tomba de sa monture, qui l'écrasa alors qu'il accomplissait le rite de la Station. Le Prophète (ç) recommanda alors: "Faites-lui la lotion avec de l'eau et du *sidr* puis ensevelissez-le dans deux pièces, mais ne l'embaumez pas et ne lui couvrez pas la tête. Car au Jour de la Résurrection, il sera ressuscité en répondant avec la *telbiya*."»

R. 20 - Sur l'embaument du mort

1266 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «A Arafa, un homme tomba de sa monture, qui

١٦ـ باب: هَلْ يُجْعَلُ شَعَرُ الْمَرْأَةِ ثَلاثَةَ قُرُونٍ.

١٢٦٢ ـ **حَدَّثَنَا** قَبِيصَةُ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أُمِّ الْهُذَيْلِ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: ضَفَرْنَا شَعَرَ بِنْتِ النَّبِيِّ ﷺ، تَعْنِي ثَلاثَةَ قُرُونٍ. وَقَالَ وَكِيعٌ: قَالَ سُفْيَانُ: نَاصِيَتَهَا وَقَرْنَيْهَا.

١٧ ـ باب: يُلْقَى شَعَرُ الْمَرْأَةِ خَلْفَهَا.

١٢٦٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيَ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ حَسَّانٍ قَالَ: حَدَّثَتْنَا حَفْصَةُ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: تُوُفِّيَتْ إِحْدَى بَنَاتِ النَّبِيِّ ﷺ، فَأَتَانَا النَّبِيُّ ﷺ، فَقَالَ: «اغْسِلْنَهَا بِالسِّدْرِ وِتْراً، ثَلاثاً أَوْ خَمْساً، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ ذٰلِكَ، وَاجْعَلْنَ فِي الآخِرَةِ كافُوراً، أَوْ شَيْئاً مِنْ كافُورٍ، فَإِذَا فَرَغْتُنَّ فَآذِنَّنِي». فَلَمَّا فَرَغْنَا آذَنَّاهُ، فَأَلْقَى إِلَيْنَا حِقْوَهُ، فَضَفَرْنَا شَعَرَهَا ثَلاثَةَ قُرُونٍ، وَأَلْقَيْنَاهَا خَلْفَهَا.

١٨ ـ باب: الثِّيَابِ الْبِيضِ لِلْكَفَنِ.

١٢٦٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الله: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ كُفِّنَ في ثَلاثَةِ أَثْوَابٍ يَمَانِيَةٍ، بِيضٍ سَحُولِيَّةٍ مِنْ كُرْسُفٍ، لَيْسَ فِيهِنَّ قَمِيصٌ وَلا عِمَامَةٌ.

١٩ ـ باب. الْكَفَنِ في ثَوْبَيْنِ.

١٢٦٥ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمْ قَالَ: بَيْنَما رَجُلٌ وَاقِفٌ بِعَرَفَةَ، إِذْ وَقَعَ عَنْ رَاحِلَتِهِ فَوَقَصَتْهُ، أَوْ قَالَ: فَأَوْقَصَتْهُ، قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ في ثَوْبَيْنِ، وَلا تُحَنِّطُوهُ، وَلا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّهُ يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّياً».

٢٠ ـ باب: الْحَنُوطِ لِلْمَيِّتِ.

١٢٦٦ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ

l'écrasa alors qu'il accomplissait la station avec le Messager de Dieu (ç). Celui-ci recommanda alors: "Faites-lui la lotion avec de l'eau et du *sidr* puis ensevelissez-le dans deux pièces, mais ne l'embaumez pas et ne lui couvrez pas la tête. Car au Jour de la Résurrection, Dieu le ressuscitera et il répondra alors par la *telbiya*."»

R. 21 - Sur la manière d'ensevelir le musulman en état d'iḥrâm

1267 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Alors que nous étions avec le Prophète (ç), un homme en état d'iḥrâm fut écrasé par son chameau. Le Prophète (ç) recommanda alors: "Faites-lui la lotion avec de l'eau et du *sidr*, puis ensevelissez-le dans deux pièces mais ne lui mettez pas de baume et ne lui couvrez pas la tête. Car au Jour de la Résurrection, Dieu le ressuscitera et il répondra alors par la *telbiya*[1]."»

1268 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «A 'Arafa, alors qu'il était avec le Prophète (ç), un homme tomba de sa monture, qui l'écrasa (fawaqaṣathu فوقصته, selon Ayyûb, et *fa'aqṣa'athu* فأقصعته, selon 'Amrû). Il mourrut aussitôt. Le Prophète (ç) recommanda alors: "Faites-lui la lotion avec de l'eau et du *sidr* puis ensevelissez-le dans deux pièces, mais ne l'embaumez pas et ne lui couvrez pas la tête. Car au Jour de la Résurrection, il sera ressuscité et il répondra avec la **telbiya**". (Selon Ayyûb «يُلَبِّي» mais selon Amrû «ملبيا»).»

R. 22 - Sur l'ensevelissement dans une chemise ourlée ou non, et sur celui qui a été enseveli dans des pièces autres que la chemise

1269 - Ibn 'Umar (r): A la mort de 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubay, son fils vint au Prophète (ç) et lui demanda: «Donne-moi ta chemise afin que je l'y ensevelisse!... Pries-en sur sa dépouille et demande pardon pour lui...!» Alors le Prophète (ç) lui donna sa chemise et lui dit: «Attends-moi pour que je vienne prier sur sa dépouille». A son arrivée, 'Umar ben al-Khaṭṭab le prit à part, lorsqu'il avait voulu prier, et lui dit: «Dieu ne t'a-t-Il pas interdit de prier sur les hypocrites? — Je me trouve entre deux choix, Dieu ne dit-Il pas: **implore pour eux le pardon, ou ne le fais pas: le ferais-tu soixante-dix fois pour eux, que Dieu ne leur pardonnerait pas**[2].»

(1) Dans une autre version, *mulabidan* (ملبدا) au lieu de *mulabiyan* (ملبيا).

(2) At-Tawba, 80.

رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بَيْنَما رَجُلٌ وَاقِفٌ مَعَ رَسُولِ اللهِ ﷺ بِعَرَفَةَ، إِذْ وَقَعَ مِنْ رَاحِلَتِهِ فَأَقْصَعَتْهُ، أَوْ قَالَ: فَأَقْعَصَتْهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، وَلَا تُحَنِّطُوهُ، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّ اللهَ يَبْعَثُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّياً».

٢١ ـ باب: كَيْفَ يُكَفَّنُ الْمُحْرِمُ.

١٢٦٧ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: أَخْبَرَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ: أَنَّ رَجُلاً وَقَصَهُ بَعِيرُهُ، وَنَحْنُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَهُوَ مُحْرِمٌ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، وَلَا تَمَسُّوهُ طِيباً، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّ اللهَ يَبْعَثُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّياً».[1]

١٢٦٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ، حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عَمْرٍو، وَأَيُّوبَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ قَالَ: كانَ رَجُلٌ وَاقِفٌ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِعَرَفَةَ، فَوَقَعَ عَنْ رَاحِلَتِهِ، قَالَ أَيُّوبُ: فَوَقَصَتْهُ، وَقَالَ عَمْرُو: فَأَقْصَعَتْهُ، فَمَاتَ، فَقَالَ: «اغسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، وَلَا تُحَنِّطُوهُ، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّهُ يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، قَالَ أَيُّوبُ: يُلَبِّي، وَقَالَ عَمْرٌو: مُلَبِّياً».

٢٢ ـ باب: الْكَفَنِ فِي الْقَمِيصِ الَّذِي يُكَفُّ، أَوْ لَا يُكَفُّ، وَمَنْ كُفِّنَ بِغَيْرِ قَمِيصٍ.

١٢٦٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ عَبْدَ اللهِ بْنَ أُبَيٍّ لَمَّا تُوُفِّيَ، جَاءَ ابْنُهُ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللهِ، أَعْطِنِي قَمِيصَكَ أُكَفِّنْهُ، وَصَلِّ عَلَيْهِ، وَٱسْتَغْفِرْ لَهُ. فَأَعْطَاهُ النَّبِيُّ ﷺ قَمِيصَهُ، فَقَالَ: «آذِنِّي أُصَلِّي عَلَيْهِ». فَآذَنَهُ، فَلَمَّا أَرَادَ أَنْ يُصَلِّيَ عَلَيْهِ جَذَبَهُ عُمَرُ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، فَقَالَ: أَلَيْسَ اللهُ نَهَاكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى الْمُنَافِقِينَ؟ فَقَالَ: «أَنَا بَيْنَ خيرَتَيْنِ، قَالَ: ﴿ ٱسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا

---

(١) وفي رواية ملبداً.

Ensuite, il pria sur la dépouille. Alors descendit: **ne prie jamais sur aucun d'eux lorsqu'il meurt**[1].

1270 - Jâbir (r) dit: «Le Prophète (ç) alla trouver la dépouille de 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubay après qu'elle fut mise en terre, la fit sortir puis souffla sur elle en lui envoyant un peu de sa salive et la fit revêtir de sa chemise.»

R. 23 - Sur l'ensevelissement sans chemise

1271 - D'après 'Urwa, 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç) fut enseveli dans trois pièces d'étoffe en coton bien blanc, sans aucune chemise ni turban.»

1272 - 'Â'icha (r): Le Messager de Dieu (ç) fut enseveli dans trois pièces (d'étoffe), il n'y avait ni chemise ni turban.

R. 24 - Sur l'ensevelissement sans turban

1273 - 'Â'icha (r): Le Messager de Dieu (ç) fut enseveli dans trois pièces [d'étoffe] suḥulites blanches, sans aucune chemise ni turban.

R. 25 - Sur le fait de tirer les frais d'ensevelissement de tout bien [du défunt]

* Cela est soutenu par 'Aṭâ', az-Zuhry, 'Amrû ben Dînâr et par Qatâda.

* 'Amrû ben Dînâr dit: «Les frais d'embaument peuvent être prélevés de tout bien [du défunt].»

* 'Ibrâhîm: «On commence d'abord par les frais d'ensevelissement, puis viennent les dettes, puis le testament.» Quant à Sufyân, il dit: «Les frais de préparation de la tombe et de la lotion sont compris dans les frais de l'ensevelissement.»

1274 - D'après Sa'd, son père dit: «Un jour, comme on lui avait apporté son repas, 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Awf (r) avait dit: "Mus'ab ben 'Umayr a été tué. Il valait mieux que moi, cependant pour l'ensevelir, on ne trouva [pour linceul] qu'un manteau. Ḥamza — ou un autre — qui valait mieux que moi a été tué et

(1) At-Tawba, 84.

﴿تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِن تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ﴾ [١]. فصلّى عليه، فنزلت: ﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ أَحَدٍ مِّنْهُم مَّاتَ أَبَدًا﴾ [٢].

١٢٧٠ - **حَدَّثَنَا** مالِكُ بْنُ إسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ عَمْرٍو: سَمِعَ جابِراً رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيُّ ﷺ عَبْدَ الله بْنَ أُبَيٍّ بَعْدَ ما دُفِنَ، فَأَخْرَجَهُ، فَنَفَثَ فِيهِ مِنْ رِيقِهِ، وَأَلْبَسَهُ قَمِيصَهُ.

٢٣ - باب: الْكَفَنِ بِغَيْرِ قَمِيصٍ.

١٢٧١ - **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ هِشَامٍ. عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: كُفِّنَ النَّبِيُّ ﷺ في ثَلاَثَةِ أَثْوَابٍ سُحُولَ كُرْسُفٍ، لَيْسَ فِيهَا قَمِيصٌ وَلاَ عِمَامَةٌ.

١٢٧٢ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ هِشَامٍ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ كُفِّنَ في ثَلاَثَةِ أَثْوَابٍ، لَيْسَ فِيهَا قَمِيصٌ وَلاَ عِمَامَةٌ.

٢٤ - باب: الْكَفَنِ وَلاَ عِمَامَةٌ.

١٢٧٣ - **حَدَّثَنَا** إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ الله ﷺ كُفِّنَ في ثَلاَثَةِ أَثْوَابٍ بِيضٍ سَحُولِيَّةٍ، لَيْسَ فِيهَا قَمِيصٌ وَلاَ عِمَامةٌ.

٢٥ - باب: الْكَفَنِ مِنْ جَمِيعِ المَالِ.

وَبِهِ قَالَ عَطَاءٌ، وَالزُّهْرِيُّ، وَعَمْرُو بْنُ دِينَارٍ، وَقَتَادَةُ. وَقَالَ عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ: الحَنُوطُ مِنْ جَمِيعِ المَالِ. وَقَالَ إِبْراهِيمُ: يُبْدَأُ بِالْكَفَنِ، ثُمَّ بِالدَّيْنِ، ثُمَّ بِالوَصِيَّةِ. وَقَالَ سُفْيَانُ: أَجْرُ الْقَبْرِ وَالْغَسْلِ هُوَ مِنَ الْكَفَنِ.

١٢٧٤ - **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ المَكِّيُّ: حَدَّثَنَا إِبْراهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ سَعْدٍ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: أُتِيَ عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ عَوْفٍ رَضِيَ الله عَنْهُ يَوْماً بِطَعَامِهِ. فَقَالَ: قُتِلَ مُصْعَبُ بْنُ عُمَيْرٍ، وَكانَ خَيْراً مِنِّي، فَلَمْ يُوجَدْ لَهُ ما يُكَفَّنُ فِيهِ إِلاَّ بُرْدَةٌ، وَقُتِلَ حَمْزَةُ، أَوْ رَجُلٌ آخَرُ، خَيْرٌ مِنِّي، فَلَمْ

---

(١) سورة التوبة: الآية ٨٠.
(٢) سورة التوبة: الآية ٨٤.

pour l'ensevelir, on ne trouva qu'un manteau. Je crains bien que nos parts de faveurs nous aient été précipitées dans notre vie d'ici-bas." Sur ce, il s'était mis à pleurer.»

R. 26 - Sur le cas de la disponibilité d'une seule pièce

1275 - D'après Sa'd ben 'Ibrâhîm, son père 'Ibrâhîm [dit]: Comme on lui avait apporté son repas — il faisait carème — 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Awf avait dit: «Mus'ab ben 'Umayr a été tué. Il valait mieux que moi et il a été enseveli dans un manteau si bien que lorsque la tête lui était couverte, les pieds se découvraient et si bien que, lorsque les pieds lui étaient couverts, la tête se découvrait.» Je crois qu'il avait aussi dit: «Ḥamza a été tué, et il valait mieux que moi... Puis on a étalé pour nous ce qui nous a été étalé des biens de ce monde (ou: On nous a donné ce qu'on nous a donné des biens de ce monde). Nous craignons que nos bonnes œuvres nous aient été précipitées.» Après quoi, il s'était mis à pleurer si bien qu'il n'avait pas touché au repas.

R. 27 - Lorsqu'on ne trouve pas un linceul pouvant couvrir à la fois la tête et les pieds, c'est la tête qui doit être couverte

1276 - Khabbâb (r) dit: «Nous nous sommes expatriés avec le Prophète (ç) ne voulant par là que la Face de Dieu. Et c'est à Lui de nous récompenser. Parmi nous, il y a eu ceux qui sont morts sans qu'ils aient tiré quoi que ce soit de leurs bonnes œuvres; c'était le cas de Mus'ab ben 'Umayr (et celui qui avait pu voir mûrir les fruits de cette récompense; il les a cueillis ensuite). Muṣ'ab a été tué à 'Uḥud et nous n'avons trouvé pour l'ensevelir qu'un manteau qui, en lui couvrant la tête, laissait apparaître les pieds, et en lui couvrant les pieds laissait la tête à découvert, ce qui a amené le Prophète (ç) à nous donner l'ordre de lui couvrir la tête et de lui mettre du jonc sur les pieds.»

R. 28 - Sur celui qui prépara son linceul du vivant du Prophète (ç) sans qu'on lui ait manifesté de réprobation

1277 - Sahl (r) dit: «Une femme vint au Messager de Dieu (ç) en ayant à la main un manteau tissé avec sa bordure.

يُوجَدْ لَهُ ما يُكَفَّنُ فِيهِ إلَّا بُرْدَةٌ، لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ يَكُونَ قَدْ عُجِّلَتْ لَنَا طَيِّبَاتُنَا في حَيَاتِنَا ٱلدُّنْيَا، ثُمَّ جَعَلَ يَبْكِي.

٢٦ ـ باب: إذَا لَمْ يُوجَدْ إلَّا ثَوْبٌ وَاحِدٌ.

١٢٧٥ ـ حَدَّثَنَا ابْنُ مُقَاتِلٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الله: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إبْرَاهِيمَ، عَنْ أَبِيهِ إبْرَاهِيمَ: أَنَّ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ عَوْفٍ رَضيَ ٱللهُ عَنْهُ أُتِيَ بِطَعَامٍ، وَكَانَ صَائِماً، فَقَالَ: قُتِلَ مُصْعَبُ بْنُ عُمَيْرٍ، وَهُوَ خَيْرٌ مِنِّي، كُفِّنَ في بُرْدَةٍ: إنْ غُطِّيَ رَأْسُهُ بَدَتْ رِجْلاهُ، وَأَنْ غُطِّيَ رِجْلاهُ بَدَا رَأْسُهُ. وَأُرَاهُ قَالَ: وَقُتِلَ حَمْزَةُ، وَهُوَ خَيْرٌ مِنِّي، ثُمَّ بُسِطَ لَنَا مِنَ ٱلدُّنْيَا ما بُسِطَ، أَوْ قَالَ: أُعْطِينَا مِنَ ٱلدُّنْيَا ما أُعْطِينَا، وَقَدْ خَشِينَا أَنْ تَكُونَ حَسَنَاتُنَا عُجِّلَتْ لَنَا، ثُمَّ جَعَلَ يَبْكِي حَتَّى تَرَكَ الطَّعَامَ.

٢٧ ـ باب: إذَا لَمْ يَجِدْ كَفَناً، إلَّا ما يُوَارِي رَأْسَهُ أَوْ قَدَمَيْهِ، غَطَّى رَأْسَهُ.

١٢٧٦ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: حَدَّثَنَا شَقِيقٌ: حَدَّثَنَا خَبَّابٌ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: هَاجَرْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ نَلْتَمِسُ وَجْهَ الله، فَوَقَعَ أَجْرُنَا عَلَى الله، فَمِنَّا مَنْ مَاتَ لَمْ يَأْكُلْ مِنْ أَجْرِهِ شَيْئاً، مِنْهُمْ مُصْعَبُ بْنُ عُمَيْرٍ، وَمِنَّا مَنْ أَيْنَعَتْ لَهُ ثَمَرَتُهُ، فَهُوَ يَهْدِبُهَا، قُتِلَ يَوْمَ أُحُدٍ، فَلَمْ نَجِدْ ما نُكَفِّنُهُ إلَّا بُرْدَةً، إذَا غَطَّيْنَا بِهَا رَأْسَهُ خَرَجَتْ رِجْلاهُ، وَإذَا غَطَّيْنَا رِجْلَيْهِ خَرَجَ رَأْسُهُ، فَأَمَرَنَا النَّبِيُّ ﷺ أَنْ نُغَطِّيَ رَأْسَهُ، وَأَنْ نَجْعَلَ عَلَى رِجْلَيْهِ مِنَ الإِذْخِرِ.

٢٨ ـ باب: مَنْ ٱسْتَعَدَّ الْكَفَنَ في زَمَنِ النَّبِيِّ ﷺ فَلَمْ يُنْكَرْ عَلَيْهِ.

١٢٧٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الله بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ سَهْلٍ رَضِيَ الله عَنْهُ: أَنَّ ٱمْرَأَةً جاءَتِ النَّبِيَّ ﷺ بِبُرْدَةٍ مَنْسُوجَةٍ، فِيهَا حاشِيَتُهَا، أَتَدْرُونَ ما الْبُرْدَةُ؟ قَالُوا:

(Savez-vous, demanda Sahl aux présents, ce que c'est la *burda*? — C'est une *chamla*, lui répondirent-ils. — Oui.)

«"Je l'ai tissé de mes mains, dit la femme au Prophète et je suis venue te la donner pour que cela te soit un vêtement." Le Prophète (ç) accepta effectivement le manteau car il en avait besoin. Lorsqu'il sortit à nous en ayant sur lui son [nouveau] manteau, Un tel, saisi par sa beauté, demanda au Prophète (ç): "Que ce manteau est beau! Donne-le-moi pour que je le porte." Quelques-uns des fidèles lui dirent: "Tu n'as pas bien agi, le Prophète (ç) l'a mis car il en avait besoin. Puis tu le lui demandes alors que tu sais bien qu'il ne refuse jamais de donner ce qu'on lui demande. — Mais, par Dieu! répondit l'homme, je ne lui ai pas fait cette demande pour que je m'en habille. Je l'ai demandé pour qu'il me serve de linceul."

«En effet, continua Sahl, ce manteau fut son linceul.»

R. 29 - Sur le fait que les femmes suivent le cortège funèbre

1278 - Um 'Aṭiya (r) dit: «On nous a interdit de suivre les cortèges funèbres. Mais l'interdiction n'était pas formelle.»

R. 30 - Sur le deuil que la femme observe pour d'autre que son époux

1279 - Muḥammad ben Sîrîn dit: «Au troisième jour de la mort de son fils, 'Um 'Aṭiya (r) demanda un baume jaunâtre et s'en oignit en disant: "On nous a interdit de porter de deuil plus de trois..., à l'exception de la perte de l'époux."»

1280 - Zaynab, la fille d'Abû Salama, dit: «Au troisième jour de la nouvelle de la mort d'Abu Sufyân qui arriva de Syrie, 'Um Ḥabîba (r) demanda un baume jaunâtre et s'en oignit les joues et les bras puis dit: "Voilà une chose dont je me serais passée si je n'avais pas entendu le Prophète dire: "Il n'est pas permis à la femme qui croit en Dieu et au Jour Dernier d'observer le deuil pour un mort plus de trois... Cependant, s'il s'agit de la perte de son époux, elle doit le porter durant quatre mois et dix jours."»

1281 - Zaynab, la fille de ben Salama, dit: «J'étais allée voir 'Um Ḥabîba, l'épouse du Prophète (ç). Elle m'avait dit: "J'entendis le Messager de Dieu (ç) dire:

الشَّمْلَةُ، قَالَ: نَعَمْ. قَالَتْ: نَسَجْتُهَا بِيَدِي فَجِئْتُ لِأَكْسُوكَهَا، فَأَخَذَهَا النَّبِيُّ ﷺ مُحْتَاجاً إِلَيْهَا، فَخَرَجَ إِلَيْنَا وَإِنَّهَا إِزَارُهُ، فَحَسَّنَهَا فُلَانٌ فَقَالَ: اكْسُنِيهَا، ما أَحْسَنَهَا، قَالَ الْقَوْمُ: ما أَحْسَنْتَ، لَبِسَهَا النَّبِيُّ ﷺ مُحْتَاجاً إِلَيْهَا، ثُمَّ سَأَلْتَهُ، وَعَلِمْتَ أَنَّهُ لَا يَرُدُّ، قَالَ: إِنِّي وَاللهِ، ما سَأَلْتُهُ لِأَلْبَسَهَا، إِنَّمَا سَأَلْتُهُ لِتَكُونَ كَفَنِي. قَالَ سَهْلٌ: فَكَانَتْ كَفَنَهُ.

٢٩ ـ باب: ٱتِّبَاعِ النِّسَاءِ الجَنَائِزَ.

١٢٧٨ ـ **حَدَّثَنَا قَبِيصَةُ بْنُ عُقْبَةَ**: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ أُمِّ الْهُذَيْلِ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: نُهِينَا عَنِ اتِّبَاعِ الجَنَائِزِ، وَلَمْ يُعْزَمْ عَلَيْنَا.

٣٠ ـ باب: حَدِّ المَرْأَةِ عَلَى غَيْرِ زَوْجِهَا.

١٢٧٩ ـ **حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ**: حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ المُفَضَّلِ: حَدَّثَنَا سَلَمَةُ بْنُ عَلْقَمَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ ابْنِ سِيرِينَ قَالَ: تُوُفِّيَ ابْنٌ لِأُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا، فَلَمَّا كانَ الْيَوْمُ الثَّالِثُ، دَعَتْ بِصُفْرَةٍ فَتَمَسَّحَتْ بِهِ، وَقَالَتْ: نُهِينَا أَنْ نُحِدَّ أَكْثَرَ مِنْ ثَلَاثٍ إِلَّا بِزَوْجٍ.

١٢٨٠ ـ حَدَّثَنَا الحُمَيْدِيُّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ بْنُ مُوسَى قَالَ: أَخْبَرَنِي حُمَيْدُ بْنُ نَافِعٍ، عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ قَالَتْ: لَمَّا جاءَ نَعْيُ أَبِي سُفْيَانَ مِنَ الشَّأْمِ، دَعَتْ أُمُّ حَبِيبَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا بِصُفْرَةٍ فِي الْيَوْمِ الثَّالِثِ، فَمَسَحَتْ عارِضَيْهَا وَذِرَاعَيْهَا، وَقَالَتْ: إِنِّي كُنْتُ عَنْ هٰذَا لَغَنِيَّةً، لَوْلَا أَنِّي سَمِعْتُ النَّبِيَّ يَقُولُ: «لَا يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِاللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ، أَنْ تُحِدَّ عَلَى مَيِّتٍ فَوقَ ثَلَاثٍ، إِلَّا عَلَى زَوْجٍ، فَإِنَّهَا تُحِدُّ عَلَيْهِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْراً».

١٢٨١ ـ حدّثنا إِسْماعِيلُ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو بْنِ حَزْمٍ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ نَافِعٍ، عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ أَخْبَرَتْهُ قَالَتْ: دَخَلْتُ عَلَى أُمِّ حَبِيبَةَ

Il n'est pas permis à la femme qui croit en Dieu et au Jour Dernier d'observer le deuil pour un mort plus de trois jours. Cependant s'il s'agit de la perte de son époux, elle doit le porter durant quatre mois et dix jours."

1282 - «Plus tard, j'étais allée voir Zaynab la fille de Jaḥch à l'occasion de la mort de son frère. Elle avait demandé du baume puis s'en était ointe en disant: "Je n'ai nul besoin de baume. Seulement j'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire du haut du minbar: *Il n'est pas permis à la femme qui croit en Dieu et au Jour Dernier d'observer le deuil pour un mort plus de trois jours. Cependant s'il s'agit de la perte de son époux, elle doit le porter durant quatre mois et dix jours."*»

R. 31 - Sur la visite des tombes

1283 - Anas ben Mâlik (r) dit: «En passant près d'une femme qui pleurait sur une tombe, le Prophète (ç) intervint: "Crains Dieu et prends ta douleur en patience. — Laisse-moi, tu n'as pas été frappé par un malheur qui ressemble au mien, lui répondit-elle." On l'informa qu'il s'agissait du Prophète (ç). Elle se dirigea chez lui et une fois arrivée, elle remarqua qu'il n'y avait pas de portiers. Elle lui dit: "Je ne t'ai pas reconnu.

— La patience se manifeste plutôt dès le premier choc."»

R. 32 - Sur ces paroles du Prophète (ç): «Le mort est châtié pour quelques pleurs de sa famille», si lui-même avait de son vivant l'habitude de se lamenter

* Car Dieu dit: **prémunissez les vôtres et vous-mêmes contre le Feu**[1].

* Le Prophète (ç) dit: «Chacun de vous est berger et est responsable de son troupeau.»

* Mais si cela n'était pas dans ses habitudes, il est dans la situation qu'indique 'Â'icha (r) par ces paroles du Coran: **mais nulle n'est chargée du chargement d'une autre.**[2] Et c'est dans le même sens que ses Paroles: **Si, la trouvant lourde, elle appelle pour qu'on la lui porte, en rien n'en sera-t-elle déchargée**[3].

---

(1) At-Tahrîm, 6.

(2) Al-'An'âm, 164.

(3) Fâṭir, 18.

زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ يَقُولُ: «لَا يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِٱللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ، تُحِدُّ عَلَى مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلاثٍ، إِلَّا عَلَى زَوْجٍ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْراً».

١٢٨٢ ـ ثُمَّ دَخَلْتُ عَلَى زَيْنَبَ بِنْتِ جَحْشٍ، حِيْنَ تُوُفِّيَ أَخُوها، فَدَعَتْ بِطِيبٍ فَمَسَّتْ، ثُمَّ قَالَتْ: ما لِي بِالطِّيبِ مِنْ حاجَةٍ، غَيْرَ أَنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ عَلَى المِنْبَرِ يقولُ: «لَا يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِٱللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ، تُحِدُّ عَلَى مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلاثٍ، إِلَّا عَلَى زَوْجٍ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْراً».

٣١ ـ باب: زِيَارَةِ الْقُبُورِ.

١٢٨٣ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا ثَابِتٌ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ ﷺ بِٱمْرَأَةٍ تَبْكِي عِنْدَ قَبْرٍ، فَقَالَ: «اتَّقِي اللهَ وَٱصْبِرِي». قَالَتْ: إِلَيْكَ عَنِّي، فَإِنَّكَ لَمْ تُصَبْ بِمُصِيبَتِي، وَلَمْ تَعْرِفْهُ، فَقِيلَ لَهَا: إِنَّهُ النَّبِيُّ ﷺ، فَأَتَتْ بَابَ النَّبِيِّ ﷺ، فَلَمْ تَجِدْ عِنْدَهُ بَوَّابِينَ، فَقَالَتْ: لَمْ أَعْرِفْكَ، فَقَالَ: «إِنَّمَا الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الأُولَى».

٣٢ ـ باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «يُعَذَّبُ المَيتُ بِبَعْضِ بُكاءِ أَهْلِهِ عَلَيْهِ». إِذَا كَانَ النَّوْحُ مِنْ سُنَّتِه.

لِقَوْلِ اللهِ تَعَالَى: ﴿ قُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا ﴾[1]. وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ وَمَسْؤُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ».

فَإِذَا لَمْ يَكُنْ مِنْ سُنَّتِهِ، فَهُوَ كما قَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: ﴿وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴾[2]. وَهُوَ كَقَوْلِهِ: ﴿ وَإِن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ ـ ذُنُوباً ـ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَىْءٌ ﴾[3].

---

(١) سورة التحريم: الآية ٦.
(٢) سورة الأنعام: الآية ١٦٤.
(٣) سورة فاطر: الآية ١٨.

* Sur la permission accordé à pleurer, mais sans lamentations

* Le Prophète (ç) dit: «Aucune personne n'est tuée injustement sans que cela ne remonte au premier fils d''Adâm qui est responsable du sang de cette personne.» Parce que c'est lui le premier qui a commis le meurtre.

1284 - 'Usâma ben Zayd (r) dit: «La fille du Prophète (ç) envoya à son père le message suivant: "Mon enfant est sur le point de mourir. Viens chez nous." En lui transmettant son salut, il lui répondit par ce messager: "Ce que Dieu prend Lui appartient déjà, ainsi que ce qu'Il donne. Pour Lui, toute chose a son terme fixé. Alors qu'elle prend sa douleur en patience et qu'elle espère (une récompense de la part de Dieu]!" Elle lui dépêcha de nouveau quelqu'un, l'adjurant de la retrouver. Il alla donc la trouver, en compagnie de Sa'd bn 'Ubâda, de Mu'âth ben Jabal, de 'Ubay ben Ka'b, de Zayd ben Thâbit et d'autres personnes. Comme on soulevait vers lui l'enfant qui avait un râlement (Je crois, ajoute un *râwî,* qu'il avait dit: ressemblant au son d'une outre), le Messager de Dieu (ç) fondit en larmes, ce qui poussa Sa'd à dire: "O Messager de Dieu, qu'est-ce que cela?

— C'est, répondit le Prophète (ç), une miséricorde que Dieu a mise dans le cœur de ses adorateurs. Dieu n'a pitié que pour ceux de ses adorateurs qui sont compatissants."»

1285 - Anas ben Mâlik (r) dit: «Nous avions assisté à l'enterrement de l'une des filles du Messager de Dieu (ç). Il était assis près de la tombe et je l'avais vu, les yeux en larmes... Il avait dit: "Y a-t-il parmi vous quelqu'un qui n'a pas commercé [avec sa femme] cette nuit? — Moi, avait répondu Ṭalḥa — Descends alors, lui avait dit le Prophète (ç)." Et Abû Ṭalḥa était descendu dans la tombe.»

1286 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubayd-ul-Lâh ben Abu Mulayka dit: «Une fille de 'Uthmân (r) étant morte à La Mecque, nous vînmes assister aux funérailles. Ibn 'Umar et Ibn 'Abbâs (r) étaient présents; j'étais assis entre eux deux (ou, peut-être a-t-il dit, j'étais assis près de l'un d'eux puis l'autre était venu s'asseoir à mon côté). 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) avait dit à 'Amrû ben 'Uthmân: "N'interdis-tu pas [ces] pleurs? Car le Messager de Dieu (ç) a dit: *Le mort est châtié pour le peu de pleurs auxquels se livre sa famille.*

1287 - "Umar (r) a dit en partie cela", avait répliqué Ibn 'Abbâs (r) avant de dire: "Ayant quitté La Mecque, moi et 'Umar (r), et alors que nous étions à Baydâ', nous avons aperçu un cortège de gens à l'ombre d'un gommier. Alors, il

وما يُرَخَّصُ مِنَ الْبُكَاءِ في غَيْرِ نَوْحٍ.

وَقالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لا تُقْتَلُ نَفْسٌ ظُلْماً، إلاّ كانَ عَلَى ابْنِ آدمَ الأوَّلِ كِفْلٌ مَنْ دمِهَا».

وَذٰلِكَ لأنَّهُ أَوَّلُ مَنْ سَنَّ الْقَتْلَ.

١٢٨٤ ـ **حَدَّثَنا** عَبْدَانُ وَمُحَمَّدُ قَالاَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الله: أَخْبَرَنَا عاصِمُ بْنُ سُلَيْمانَ، عَنْ أَبِي عُثْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي أُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا قَالَ: أَرْسَلَتِ ابْنَةُ النَّبِيِّ ﷺ إلَيْهِ: إنَّ ٱبْناً لِي قُبِضَ فَائْتِنا، فَأَرْسَلَ يُقْرِىءُ السَّلامَ، وَيَقُولُ: «إنَّ لله ما أَخَذَ وَلَهُ ما أَعْطَى، وَكُلٌّ عِنْدَهُ بِأَجَلٍ مُسَمًّى، فَلْتَصْبِرْ وَلْتَحْتَسِبْ». فَأَرْسَلَتْ إلَيْهِ تُقْسِمُ عَلَيْهِ لَيَأْتِيَنَّهَا، فَقامَ وَمَعَهُ: سَعْدُ بْنُ عُبَادَةَ، ومَعَاذُ بْنُ جَبَلٍ، وَأُبَيُّ بْنُ كَعْبٍ، وَزَيْدُ بْنُ ثَابِتٍ، وَرِجَالٌ، فَرُفِعَ إلَى رَسُولِ الله ﷺ الصَّبِيُّ وَنَفْسُهُ تَتَقَعْقَعُ، قالَ: حَسِبْتُهُ أَنَّهُ قالَ: كَأَنَّهَا شَنٌّ، فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ، فَقالَ سَعْدٌ: يَا رَسُولَ الله، ما هٰذَا؟ فَقَالَ: «هٰذِهِ رَحْمَةٌ جَعَلَهَا الله في قُلُوبِ عِبَادِهِ، وَإنَّمَا يَرْحَمُ الله مِن عِبَادِهِ الرُّحَمَاءَ».

١٢٨٥ ـ **حَدَّثَنا** عَبْدُ الله بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا أَبُو عامِرٍ: حَدَّثَنَا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمانَ، عَنْ هِلاَلِ بْنِ عَلِيٍّ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: شَهِدْنَا بِنْتاً لِرَسُولِ الله ﷺ، قَالَ: وَرَسُولُ الله ﷺ جالِسٌ عَلَى الْقَبْرِ، قَالَ: فَرَأَيْتُ عَيْنَيْهِ تَدْمَعانِ، قَالَ: فَقَالَ: «هَلْ مِنْكُمْ رَجُلٌ لَمْ يُقَارِفِ اللَّيْلَةَ». فَقَالَ: أَبُو طَلْحَةَ: أَنَا، قَالَ: «فَٱنْزِلْ». قَالَ: فَنَزَلَ في قَبْرِهَا.

١٢٨٦ ـ **حَدَّثَنا** عَبْدَانُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الله: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ الله بْنُ عُبَيْدِ الله بْنِ أَبِي مُلَيْكَةَ قَالَ: تُوُفِّيَتِ ابْنَةٌ لِعُثْمانَ رَضِيَ الله عَنْهُ بِمَكَّةَ، وَجِئْنَا لِنَشْهَدَهَا، وَحَضَرَهَا ابْنُ عُمَرَ وَابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمْ، وَإنِّي لَجَالِسٌ بَيْنَهُمَا، أَوْ قَالَ: جَلَسْتُ إلَى أَحَدِهِما، ثُمَّ جَاءَ الآخَرُ فَجَلَسَ إلَى جَنْبِي، فَقَالَ عَبْدُ الله بْنُ عُمَرَ رَضِيَ الله عَنْهُما، لِعَمْرِو بْنِ عُثْمَانَ: أَلاَ تَنْهَى عَنِ الْبُكَاءِ؟ فَإنَّ رَسُولَ ٱلله ﷺ قَالَ: «إنَّ المَيِّتَ لَيُعَذَّبُ بِبُكَاءِ أَهْلِهِ عَلَيْهِ».

١٢٨٧ ـ فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱلله عَنْهُمَا: قَدْ كانَ عُمَرُ رَضِيَ ٱلله عَنْهُ يَقُولُ بَعْضَ ذٰلِكَ، ثُمَّ حَدَّثَ قَالَ: صَدَرْتُ مَعَ عُمَرَ رَضِيَ الله عَنْهُ مِنْ مَكَّةَ، حَتَّى إذَا كُنَّا بِالْبَيْدَاءِ، إذَا هُوَ بِرَكْبٍ تَحْتَ

m'a demandé d'aller voir qui étaient les gens du convoi. Effectivement, je suis allé voir; j'ai trouvé Ṣuhayb puis j'en ai rapporté la nouvelle à 'Umar, qui m'a chargé cette fois d'aller lui dire de venir le trouver. Retrouvant Suhayb, je lui ai demandé de rejoindre le Commandeur des Croyants... Lorsque 'Umar a été mortellement touché, Ṣuhayb est entré en pleurant et en se lamentant: *Ah! mon frère! Ah! mon compagnon! — O Ṣuhayb, a répliqué 'Umar (r), pleures-tu sur moi alors que le Messager de Dieu (ç) a dit que le mort est châtié pour le peu de pleurs auxquels se livre sa famille.*

1288 - "Après la mort de 'Umar (r), avait dit Ibn 'Abbâs (r), j'ai rapporté cela à 'Â'icha (r). Elle a réagi en ces termes: Que Dieu ait pitié de 'Umar! Par Dieu, le Messager de Dieu (ç) n'a pas dit que le croyant subit des supplices pour le peu de pleurs auxquels se livre sa famille mais il a dit ceci: *Dieu accentue les supplices au mécréant à cause des pleurs versés sur lui par sa famille.* Et elle a ajouté de s'en tenir au Coran qui dit: **mais nulle n'est chargée du chargement d'une autre.**[1]."

Alors, Ibn 'Abbâs (r) avait dit: "Et c'est Dieu qui fait rire et pleurer."»

* Ibn Abu Mulayka: Par Dieu! Ibn 'Umar (r) n'avait pas répliqué à cela.

1289 - 'Amra, la fille de 'Abd-ar-Raḥmân, rapporte avoir entendu 'Â'icha (r) l'épouse du Prophète (ç) dire: «De passage près de la tombe d'une juive et après avoir vu les pleurs des proches de cette dernière, le Messager de Dieu (ç) dit: "C'est vrai qu'ils la pleurent mais elle est en train de subir des châtiments dans sa tombe."»

1290 - D'après Abu Burda, son père dit: «Lorsque 'Umar (r) fut mortellement blessé, Suhayb s'était mis à se lamenter: "Ah! mon frère", ce qui avait fait dire à 'Umar: "N'as-tu pas su que le Prophète (ç) a dit: *Par les pleurs du vivant, le mort subit des supplices."*»

R. 33 - Sur ce qui est réprouvé des lamentations faites sur le mort

* 'Umar (r): «Laissez-les[2] pleurer sur Abu Sulaymân tant qu'il n'y a pas de *naq'* ou de *laqlaqa*». *An-naq'* c'est la terre jetée sur la tête, et *al-laqlaqa*, c'est le cri...

(1) Al-An'âm, 164.

(2) les femmes.

ظِلِّ سَمُرَةٍ، فَقَالَ: اذْهَبْ فَانْظُرْ مَنْ هٰؤُلَاءِ الرَّكْبُ؟ قَالَ: فَنَظَرْتُ، فَإِذَا صُهَيْبٌ، فَأَخْبَرْتُهُ، فَقَالَ: ٱدْعُهُ لِي، فَرَجَعْتُ إِلَى صُهَيْبٍ فَقُلْتُ: ٱرْتَحِلْ، فَالْحَقْ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، فَلَمَّا أُصِيبَ عُمَرُ، دَخَلَ صُهَيْبٌ يَبْكِي، يَقُولُ: وَا أَخَاهُ، وَاصَاحِبَاهُ، فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُ: يَا صُهَيْبُ، أَتَبْكِي عَلَيَّ، وَقَدْ قَالَ رَسُولُ الله ﷺ: «إِنَّ المَيِّتَ يُعَذَّبُ بِبَعْضِ بُكَاءِ أَهْلِهِ عَلَيْهِ».

١٢٨٨ ـ قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا: فَلَمَّا ماتَ عُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُ، ذَكَرْتُ ذٰلِكَ لِعَائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، فَقَالَتْ: رَحِمَ الله عُمَرَ، وَٱلله ما حَدَّثَ رَسُولُ الله ﷺ إِنَّ الله لَيُعَذِّبُ المُؤْمِنَ بِبُكَاءِ أَهْلِهِ عَلَيْهِ، وَلٰكِنْ رَسُولُ الله ﷺ قَالَ: «إِنَّ الله لَيَزِيدُ الْكافِرَ عَذَاباً بِبُكَاءِ أَهْلِهِ عَلَيْهِ». وَقَالَتْ: حَسْبُكُمُ الْقُرْآنُ: ﴿ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴾[1]. قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا عِنْدَ ذٰلِكَ: وَٱلله هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى.

قَالَ ابْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ: وَٱلله ما قَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ الله عَنْهُمَا شَيْئاً.

١٢٨٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ الله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ أَنَّهَا أَخْبَرَتْهُ: أَنَّهَا سَمِعَتْ عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا، زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَتْ: إِنَّمَا مَرَّ رَسُولُ الله ﷺ عَلَى يَهُودِيَّةٍ يَبْكِي عَلَيْهَا أَهْلُهَا، فَقَالَ: «إِنَّهُمْ لَيَبْكُونَ عَلَيْهَا، وَإِنَّهَا لَتُعَذَّبُ فِي قَبْرِهَا».

١٢٩٠ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْماعِيلُ بْنُ خَلِيلٍ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ: حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحٰقَ، وَهُوَ الشَّيْبَانِيُّ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: لَمَّا أُصِيبَ عُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُ، جَعَلَ صُهَيْبٌ يَقُولُ: وَا أَخَاهُ، فَقَالَ عُمَرُ: أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ المَيِّتَ لَيُعَذَّبُ بِبُكَاءِ الحَيِّ».

٣٣ ـ باب: ما يُكْرَهُ مِنَ النِّيَاحَةِ عَلَى المَيِّتِ.

وَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُ: دَعْهُنَّ يَبْكِينَ عَلَى أَبِي سُلَيْمَانَ، ما لَمْ يَكُنْ نَقْعٌ أَوْ لَقْلَقَةٌ. وَالنَّقْعُ التُّرَابُ عَلَى الرَّأْسِ، وَاللَّقْلَقَةُ الصَّوْتُ.

---

(١) سورة الأنعام: الآية ١٦٤.

1291 - Al-Mughîra (r) dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Mentir sur mon compte n'est pas comme mentir sur le compte de quelqu'un d'autre. Celui qui ment intentionnellement sur mon compte, qu'il prenne sa place dans le Feu."

«J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Le mort subit des tourments à cause des lamentations faites sur lui."»

1292 - D'après Ibn 'Umar, son père (que Dieu les agrée tous les deux) [rapporte que] le Prophète (ç) dit: «Le mort subit des tourments dans sa tombe à cause des lamentations faites sur lui.»

* 'Abd-al-'A'lâ: Directement de Yazîd ben Zuray', directement de Sa'îd, directement de Qatâda qui rapporte le même *ḥadîth.*

* 'Âdam dit en se référant à Chu'ba: «Le mort subit des tourments à cause des pleurs du vivant.»

r. 34 / 1293 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «A la fin de la bataille d'Uḥûd, on apporta la dépouille de mon père qui avait été mutilé et on la posa devant le Messager de Dieu (ç). On avait couvert mon père d'un vêtement mais je voulus le découvrir [pour le voir]. Par deux fois j'essayai de le découvrir et par deux fois mes proches parents m'en empêchèrent. Alors, le Messager de Dieu (ç) ordonna de prendre le cadavre. On l'emporta. Lors du transport du corps, il entendit une femme qui poussait des cris. "Qui est cette femme? demanda-t-il. — C'est, lui répondirent-ils, la fille de 'Amrû, (ou: la sœur de Âmru.) — Pourquoi pleure-t-elle? continua-t-il (ou: qu'elle ne pleure pas). Les anges faisaient encore ombrage de leurs ailes sur lui jusqu'au moment où il a été emporté."»

R. 35 - Ne fait pas partie de nous la personne qui déchire les encolures...

1294 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Ne peut se réclamer de nous la personne qui se frappe les joues, déchire ses encolures et profère l'appel de l'époque de l'Ignorance."»

R. 36 - Sur le fait que le Prophète (ç) s'attrista sur le sort de Sa'd ben Khawla

1295 - D'après 'Âmir ben Sa'd ben 'Abû Waqqâṣ, son père (r) dit: «Durant

١٢٩١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عُبَيْدٍ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنْ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ؛ سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ كَذِباً عَلَيَّ لَيْسَ كَكَذِبٍ عَلَى أَحَدٍ، مَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّداً فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ نِيحَ عَلَيْهِ يُعَذَّبُ بِمَا نِيحَ عَلَيْهِ».

١٢٩٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ الله عَنْهُمَا، عَنْ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «المَيِّتُ يُعَذَّبُ في قَبْرِهِ بِمَا نِيحَ عَلَيْهِ».

تَابَعَهُ عَبْدُ الأَعْلَى: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ. وَقَالَ آدَمُ، عَنْ شُعْبَةَ: «المَيِّتُ يُعَذَّبُ بِبُكَاءِ الحَيِّ عَلَيْهِ».

٣٤ ـ باب• ١٢٩٣ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ الله: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا ابْنُ الْمُنْكَدِرِ قَالَ: سَمِعْتُ جابِرَ ابْنَ عَبْدِالله رَضِيَ الله عَنْهُمَا قَالَ: جِيءَ بِأَبِي يَوْمَ أُحُدٍ قَدْ مُثِّلَ بِهِ، حَتَّى وُضِعَ بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ الله ﷺ، وَقَدْ سُجِّيَ ثَوْباً، فَذَهَبْتُ أُرِيدُ أَنْ أَكْشِفَ عَنْهُ، فَنَهَانِي قَوْمِي، ثُمَّ ذَهَبْتُ أَكْشِفُ عَنْهُ، فَنَهَانِي قَوْمِي، فَأَمَرَ رَسُولُ الله ﷺ فَرُفِعَ، فَسَمِعَ صَوْتَ صَائِحَةٍ، فَقَالَ: «مَنْ هٰذِهِ». فَقَالُوا: ابْنَةُ عَمْرٍو، أَوْ: أُخْتُ عَمْرٍو، قَالَ: «فَلِمَ تَبْكِي؟ أَوْ: لَا تَبْكِي، فَمَا زَالَتْ المَلَائِكَةُ تُظِلُّهُ بِأَجْنِحَتِهَا حَتَّى رُفِعَ».

٣٥ ـ باب: لَيْسَ مِنَّا مَنْ شَقَّ الجُيُوبَ.

١٢٩٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا زُبَيْدٌ الْيَامِيُّ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَطَمَ الخُدُودَ، وَشَقَّ الجُيُوبَ، وَدَعَا بِدَعْوَى الجَاهِلِيَّةِ».

٣٦ ـ باب: رِثَى النَّبِيُّ ﷺ سَعْدَ بْنَ خَوْلَةَ.

١٢٩٥ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالكٌ: عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَامِرِ بْنِ سَعْدِ

l'an du pèlerinage de l'Adieu, le Messager de Dieu (ç) me rendait visite du fait de la maladie douleureuse dont je fus atteint. "Le mal dont je souffre a atteint un tel stade, alors que j'ai une fortune considérable et que j'ai une fille pour seul héritier. Puis-je donner en aumône les deux tiers de mes biens? dis-je au Prophète (ç).

— Non, me répondit-il. — Et la motié? — Non, répliqua-t-il." Puis il reprit: "Le tiers... et même le tiers, c'est beaucoup. Que tu laisses tes héritiers riches vaut mieux que de les laisser pauvres tendant la main aux gens. Et, toute dépense que tu auras faite pour la Face de Dieu, tu en seras récompensé, même ce que tu mets dans la bouche de ta femme — O Messager de Dieu, demandai-je alors, survivrai-je à mes compagnons?

— Que tu survives en faisant de bonnes œuvres, cela [t'aidera] à atteindre une place d'un plus haut degré. Et puis, peut-être que tu survivras [aux autres] afin que certains tirent bénéfice de ta personne et que d'autres en subissent des dommages. O Dieu! fais à mes Compagnons que leur hégire soit sans retournement et ne les ramène point sur leurs pas."»

[Az-Zuhry]: Mais, pour le malheureux qu'est Sa'd ben Khawla, le Messager de Dieu (ç) s'attrista de voir qu'il allait mourir à La Mecque.

R. 37 - Sur ce qui est interdit du rasage lorsqu'un malheur arrive

1296 - Abu Burda ben Abu Mûsâ (r) dit: «Abu Mûsa, atteint d'un certain mal, perdit connaissance alors qu'il avait la tête dans le giron de l'une des ses proches, laquelle femme se mit à pleurer sans qu'il n'ait pu lui dire quoi que ce soit. Cependant, après qu'il eut repris ses esprits, il dit: "Je dénonce ceux que le Messager de Dieu avait dénoncé. Le Messager de Dieu (ç) avait dénoncé celle qui, en signe de deuil, crie, se coupe les cheveux ou déchire ses vêtements."»

R. 38 - Sur: «Ne peut se réclamer de nous la personne qui se frappe les joues»

1297 - D'après 'Abd-ul-Lâh (r), le Prophète (ç) dit: «Ne peut se réclamer de nous la personne qui se frappe les joues, déchire ses encolures et profère l'appel de l'époque de l'Ignorance.»

ابْنِ أَبِي وَقَّاصٍ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: كانَ رَسُولُ الله ﷺ يَعُودُنِي عامَ حَجَّةِ الوَدَاعِ، مِنْ وَجَعٍ اشْتَدَّ بِي، فَقُلْتُ: إِنِّي قَدْ بَلَغَ بِي مِنَ الْوَجَعِ، وَأَنَا ذُو مَالٍ، وَلَا يَرِثُنِي إِلَّا ابْنَةٌ، أَفَأَتَصَدَّقُ بِثُلُثَيْ مالِي؟ قالَ: «لَا». فَقُلْتُ: بِالشَّطْرِ؟ فقالَ: «لَا». ثُمَّ قالَ: «الثُّلُثُ وَالثُّلُثُ كَبِيرٌ أَو كَثِيرٌ، إِنَّكَ أَنْ تَذَرَ وَرَثَتَكَ أَغْنِيَاءَ، خَيْرٌ مِنْ أَنْ تَذَرَهُمْ عالَةً يَتَكَفَّفُونَ النَّاسَ، وَإِنَّكَ لَنْ تُنْفِقَ نَفَقَةً تَبْتَغِي بِهَا وَجْهَ ٱللهِ إِلَّا أُجِرْتَ بِهَا، حَتَّى ما تَجْعَلُ فِي فِيِّ امْرَأَتِكَ». فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أُخَلَّفُ بَعْدَ أَصْحَابِي؟ قَالَ: «إِنَّكَ لَنْ تُخَلَّفَ فَتَعْمَلَ عَمَلاً صَالِحاً إِلَّا ٱزْدَدْتَ بِهِ دَرَجَةً وَرِفْعَةً، ثُمَّ لَعَلَّكَ أَنْ تُخَلَّفَ حَتَّى يَنْتَفِعَ بِكَ أَقْوَامٌ، وَيُضَرَّ بِكَ آخَرُونَ، اللَّهُمَّ ٱمْضِ لِأَصْحَابِي هِجْرَتَهُمْ وَلَا تَرُدَّهُمْ عَلَى أَعْقَابِهِمْ، لٰكِنِ الْبَائِسُ سَعْدُ بْنُ خَوْلَةَ». يَرْثِي لَهُ رَسُولُ الله ﷺ أَنْ ماتَ بِمَكَّة.

٣٧ ـ باب: ما يُنْهَى مِنَ الْحَلْقِ عِنْدَ الْمُصِيبَةِ.

١٢٩٦ ـ وَقالَ الحَكَمُ بْنُ مُوسَى: حَدَّثَنَا يَحْيَ بْنُ حَمْزَةَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ جابِرٍ: أَنَّ الْقَاسِمَ بْنَ مُخَيْمِرَةَ حَدَّثَهُ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو بُرْدَةَ بْنُ أَبِي مُوسَى رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: وَجِعَ أَبُو مُوسَى وَجَعاً، فَغُشِيَ عَلَيْهِ، وَرَأْسُهُ فِي حَجْرِ امْرَأَةٍ مِنْ أَهْلِهِ، فَلَمْ يَسْتَطِعْ أَنْ يَرُدَّ عَلَيْهَا شَيْئاً، فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ: أَنَا بَرِيءٌ مِمَّنْ بَرِىءَ مِنْهُ رَسُولُ الله ﷺ، إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ بَرِىءَ مِنَ الصَّالِقَةِ، وَالحَالِقَةِ، والشَّاقَّةِ.

٣٨ ـ باب: لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الْخُدُودَ.

١٢٩٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ مُرَّةَ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الخُدُودَ، وَشَقَّ الجُيُوبَ، وَدَعا بِدَعْوَى الجَاهِلِيَّةِ».

R. 39 - Sur l'interdiction de pousser des cris et de proférer des invocations de l'époque de l'Ignorance, lorsqu'un malheur frappe

1298 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit que le Prophète (ç) avait dit: «Ne peut se réclamer de nous la personne qui se frappe les joues, déchire ses encolures et profère l'appel de la période de l'Ignorance.»

R. 40 - Sur celui qui, frappé par un malheur, s'assit signifiant ainsi qu'il est affligé

1299 - 'Amra dit avoir entendu 'Â'icha (r) dire: «Lorsqu'on lui fit parvenir la mort de ben Hâritha, de Ja'far et de ben Rawâha, le Prophète (ç) s'assit tout en étant affligé.

«Alors, que je regardai par la fente de la porte, un fidèle vint le trouver et lui dit: "Les femmes de la maison de Ja'far..." Il lui raconta les lamentations de ces femmes. Alors, le Prophète (ç) lui donna l'ordre de leur interdire de faire cela. L'homme partit, puis vint de nouveau: elles ne lui avaient pas obéï. "Empêche-les!" intervint de nouveau le Prophète (ç). Il revint pour la troisième fois pour dire: "Par Dieu! ô Messager de Dieu, elles nous ont vaincus."»

«'Â'icha affirme, reprit 'Amra, que le Prophète (ç) dit: "Mets-leur de la terre dans la bouche." Et 'Â'icha de dire à l'homme: "Que Dieu te mette le nez dans la terre; tu n'as pas pu appliquer ce que le Messager de Dieu (ç) t'avait ordonné de faire, et tu n'as pas fini de le fatiguer."»

1300 - Anas (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) resta un mois en retraite suite à la mort des Récitateurs du Coran qui furent tués. Jamais je n'ai vu le Messager de Dieu (ç) éprouver une plus vive affliction.»

R. 41 - Sur celui qui, frappé par un malheur, ne laisse pas apparaître sa tristesse

* Muhammad ben Ka'b al-Qurady dit: «Le terme *al-jaza'* signifie les mauvais propos ou les mauvaises pensées.»

٣٩ ـ باب: ما يُنْهى مِنَ الْوَيْلِ وَدَعْوَى الجَاهِلِيَّةِ عِنْدَ المُصِيبَةِ.

١٢٩٨ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ عَبْدِ الله بْنِ مُرَّةَ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَبْدِ الله رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الخُدُودَ، وَشَقَّ الجُيُوبَ، وَدَعا بِدَعْوَى الجَاهِلِيَّةِ».

٤٠ ـ باب: مَنْ جَلَسَ عِنْدَ المُصِيبَةِ يُعْرَفُ فِيهِ الحُزْنُ.

١٢٩٩ ـ حَدَّثَنا مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ قَالَ: سَمِعْتُ يَحْيى قَالَ: أَخْبَرَتْنِي عَمْرَةُ قَالَتْ: سَمِعْتُ عائِشَةَ رَضِيَ الله عَنْهَا قَالَتْ: لَمَّا جَاءَ النَّبِيَّ ﷺ قَتْلُ ابْن حارِثَةَ وَجَعْفَرٍ وَابْنِ رَوَاحَةَ جَلَسَ يُعْرَفُ فِيهِ الحُزْنُ،وَأَنَا أَنْظُرُ مِنْ صَائِرِ الْبابِ،شَقِّ الْبَابِ،فَأَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ: إِنَّ نِسَاءَ جَعْفَرٍ، وَذَكَرَ بُكَاءَهُنَّ، فَأَمَرَهُ أَنْ يَنْهَاهُنَّ، فَذَهَبَ، ثُمَّ أَتَاهُ الثَّانِيَةَ: لَمْ يُطِعْنَهُ، فَقَالَ: «انْهَهُنَّ». فَأَتَاهُ الثَّالِثَةَ، قَالَ: وَٱللهِ غَلَبْنَنَا يَا رَسُولَ ٱللهِ. فَزَعَمَتْ أَنَّهُ قَالَ: «فَٱحْثُ في أَفْوَاهِهِنَّ التُّرَابَ». فَقُلْتُ: أَرْغَمَ ٱللهُ أَنْفَكَ، لَمْ تَفْعَلْ ما أَمَرَكَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، وَلَمْ تَتْرُكْ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ مِنَ الْعَنَاءِ.

١٣٠٠ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ فُضَيْلٍ: حَدَّثَنَا عاصِمٌ الأَحْوَلُ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: قَنَتَ رَسُولُ الله ﷺ شَهْراً، حِينَ قُتِلَ الْقُرَّاءُ، فَمَا رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ حَزِنَ حُزْناً قَطُّ أَشَدَّ مِنْهُ.

٤١ ـ باب: مَنْ لَمْ يُظْهِرْ حُزْنَهُ عِنْدَ المُصِيبَةِ.

وَقَالَ مُحَمَّدُ بْنُ كَعْب الْقُرَظِيُّ: الجَزَعُ الْقَوْلُ السَّيِّءُ وَالظَّنُّ السَّيِّءُ. وَقَالَ يَعْقُوبُ عَلَيْهِ

* Ya'qub (Salut sur lui) dit: **«Je ne me plains de mon obsession, de ma tristesse que vers Dieu[1].»**

1301 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «Un fils d'Abû Ṭalḥa tomba malade. Puis, il mourut alors qu'Abu Ṭalḥa était dehors. Sa femme, ayant constaté la mort du fils, prépara quelque chose. Ensuite, elle plaça le corps dans un coin de la maison. A son retour, Abu Ṭalḥa s'enquérit auprès de sa femme de l'état de l'enfant. "Il s'est calmé maintenant, dit-elle, j'espère qu'il s'est reposé." Abu Ṭalḥa crut que sa femme disait la vérité et alla se coucher.

«Mais à son réveil, au matin, et après qu'il eut fait ses ablutions majeures, sa femme le retint au moment où il s'apprêtait à sortir et l'informa de la mort de son fils. Après quoi, il alla faire la prière avec le Prophète (ç) puis mit ce dernier au courant de ce qui s'était passé entre lui et sa femme. Alors, le Messager de Dieu (ç) lui dit: "Puisse Dieu bénir votre nuit passée ensemble!"»

* D'après Sufyân, un homme des 'Anṣâr a dit [plus tard]: «J'ai vu qu'ils ont en neuf enfants qui connaissaient la récitation du Coran.»

R. 42 - La patience doit se manifester au premier choc

* 'Umar (r): «Grâce aux deux Faveurs! et grâce à la Récompense: **à ceux qui, lorsqu'un malheur les touche, disent: «Nous appartenons à Dieu, et à Lui nous retournerons.», sur ceux-là (veillent) les prières de leur Seigneur et sa miséricorde; ce sont eux qui bien se guident**[2].

* Le Très-Haut dit [aussi]: **Armez-vous de la patience et de la prière. Oh! celle-ci paraît bien lourde, si ce n'est aux craignants Dieu**[3].

1302 - Anas (r) rapporte que le Prophète (ç) avait dit: «La patience doit se manifester au premier choc!»

(1) Yûsuf, 86.
(2) Al-Baqara, 156 - 157.
(3) Al-Baqara, 45.

السَّلَامُ: ﴿ إِنَّمَآ أَشۡكُواْ بَثِّي وَحُزۡنِيٓ إِلَى ٱللَّهِ ﴾[١].

١٣٠١ - حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ الحَكَمِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ: أَخْبَرَنَا إِسْحَقُ بْنُ عَبْدِ الله بْنِ أَبِي طَلْحَةَ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ الله عَنْهُ يَقُولُ: اشْتَكَى ابْنٌ لِأَبِي طَلْحَةَ، قَالَ: فَمَاتَ وَأَبُو طَلْحَةَ خارِجٌ، فَلَمَّا رَأَتِ امْرَأَتُهُ أَنَّهُ قَدْ مَاتَ، هَيَّأَتْ شَيْئاً، وَنَحَّتْهُ فِي جانِبِ الْبَيْتِ، فَلَمَّا جاءَ أَبُو طَلْحَةَ قَالَ: كَيْفَ الْغُلَامُ؟ قَالَتْ: قَدْ هَدَأَتْ نَفْسُهُ، وَأَرْجُو أَنْ يَكُونَ قَدِ اسْتَرَاحَ. وَظَنَّ أَبُو طَلْحَةَ أَنَّهَا صادِقَةٌ. قَالَ: فَبَاتَ، فَلَمَّا أَصْبَحَ اغْتَسَلَ، فَلَمَّا أَرَادَ أَنْ يَخْرُجَ أَعْلَمَتْهُ أَنَّهُ قَدْ مَاتَ، فَصَلَّى مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، ثُمَّ أَخْبَرَ النَّبِيَّ ﷺ بِمَا كانَ مِنْهُمَا، فَقَالَ رَسُولُ الله ﷺ: «لَعَلَّ الله أَنْ يُبَارِكَ لَكُمَا فِي لَيْلَتِكُمَا».

قَالَ سُفْيَانُ: فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصارِ: فَرَأَيْتُ لَهُمَا تِسْعَةَ أَوْلَادٍ، كُلُّهُمْ قَدْ قَرَأَ الْقُرْآنَ.

٤٢ ـ باب: الصَّبْرِ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الأُولَى.

وَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ الله عَنْهُ: نِعْمَ الْعِدْلَانِ، وَنِعْمَ العِلَاوَةُ: ﴿ ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتۡهُم مُّصِيبَةٞ قَالُوٓاْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيۡهِ رَٰجِعُونَ . أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ صَلَوَٰتٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَرَحۡمَةٞۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُهۡتَدُونَ ﴾[٢] وَقَوْلُهُ تَعالَى: ﴿ وَٱسۡتَعِينُواْ بِٱلصَّبۡرِ وَٱلصَّلَوٰةِۚ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى ٱلۡخَٰشِعِينَ ﴾[٣].

١٣٠٢ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ ثَابِتٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَساً رَضِيَ الله عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الأُولَى».

---

(١) سورة يوسف: الآية ٨٦.

(٢) سورة البقرة: الآيتان ١٥٦ - ١٥٧.

(٣) سورة البقرة: الآية ٤٥.

R. 43 - Sur la parole du Prophète (ç): «Nous sommes tristes à ta perte...»

* D'après ibn 'Umar (r), le Prophète (ç) dit: «Les yeux pleurent et le cœur est triste.»

1303 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «Nous étions avec le Messager de Dieu (ç) chez Abu Sayf al-Qayn dont l'épouse allaitait 'Ibrâhîm (Salut sur lui). Le Messager de Dieu (ç) prit alors 'Ibrâhîm, l'embrassa et le flaira. Après cela, nous entrâmes au moment où 'Ibrâhîm rendait les derniers souffles. Le Messager de Dieu (ç) avait les larmes aux yeux. "Et toi aussi, ô Messager de Dieu! s'étonna 'Abd-ar-Raḥmân ben Awf.

— O ben 'Awf, c'est de la compassion", répondit le Prophète (ç) avant de poursuivre: "Les yeux fondent en larmes et le cœur s'afflige mais nous ne disons que ce qui plaît à notre Seigneur. O 'Ibrâhîm, nous sommes affligés à ta séparation."»

* De Mûsâ, de Sulaymân ben al-Mughîra, de Thâbit, de 'Anas (r), du Prophète (ç): même ḥadîth.

R. 44 - Sur le fait de pleurer auprès d'un malade

1304 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «Sa'd ben 'Ubâda étant souffrant d'une maladie, le Prophète (ç) lui rendit visite accompagné de 'Abd-ar-Raḥmân ben 'Awf, de Sa'd ben Abu Waqqâṣ et de 'Abd-ar-Raḥmân ben Mas'ûd (r). En entrant, il le vit entouré de ses proches. Alors, il demanda s'il venait de trépasser: "Non, ô Messager de Dieu", répondit-on.

«Après quoi, le Prophète (ç) fondit en larmes. En le voyant ainsi, ceux qui étaient présents fondirent aussi en larmes. Ensuite, il reprit: "Vous entendez bien? Dieu ne châtie guère à cause des larmes que versent les yeux ni à cause de la peine éprouvée par le cœur. Il châtie à cause de cela — il désigna sa langue — ou accorde sa pitié. Quant au mort, il éprouve des supplices dûs aux pleurs répandus sur lui par ses proches."»

* 'Umar (r) frappait avec le bâton ceux qui pleuraient, leur jetait des pierres ou de la terre.

٤٣ - باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «إِنَّا بِكَ لَمَحْزُونُونَ».

وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «تَدْمَعُ الْعَيْنُ، وَيَحْزَنُ الْقَلْبُ».

١٣٠٣ - حَدَّثَنَا الحَسَنُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ حَسَّانَ: حَدَّثَنَا قُرَيْشٌ، هُوَ ابْنُ حَيَّانَ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ الله عَنْهُ قَالَ: دَخَلْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ عَلَى أَبِي سَيْفٍ الْقَيْنِ، وَكَانَ ظِئْراً لِإِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَأَخَذَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِبْرَاهِيمَ فَقَبَّلَهُ وَشَمَّهُ، ثُمَّ دَخَلْنَا عَلَيْهِ بَعْدَ ذٰلِكَ، وَإِبْرَاهِيمُ يَجُودُ بِنَفْسِهِ، فَجَعَلَتْ عَيْنَا رَسُولِ ٱللهِ ﷺ تَذْرِفَانِ، فَقَالَ لَهُ عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ عَوْفٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: وَأَنْتَ يَا رَسُولَ ٱللهِ؟ فَقَالَ: «يَا ابْنَ عَوْفٍ، إِنَّهَا رَحْمَةٌ». ثُمَّ أَتْبَعَهَا بِأُخْرَى، فَقَالَ ﷺ: «إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ، وَالْقَلْبَ يَحْزَنُ، وَلَا نَقُولُ إِلَّا ما يَرْضَى رَبُّنَا، وَإِنَّا بِفِرَاقِكَ يَا إِبْرَاهِيمُ لَمَحْزُونُونَ».

رَوَاهُ مُوسَى، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ المُغِيرَةِ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٤٤ - باب: الْبُكَاءِ عِنْدَ المَرِيضِ.

١٣٠٤ - حَدَّثَنَا أَصْبَغُ، عَنِ ابْنِ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الحَارِثِ الْأَنْصَارِيِّ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: اشْتَكَى سَعْدُ بْنُ عُبَادَةَ شَكْوَى لَهُ، فَأَتَاهُ النَّبِيُّ ﷺ يَعُودُهُ مَعَ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ عَوْفٍ، وَسَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ، وَعَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَسْعُودٍ، رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ، فَلَمَّا دَخَلَ عَلَيْهِ، فَوَجَدَهُ فِي غَاشِيَةِ أَهْلِهِ، فَقَالَ: «قَدْ قَضَى». قَالُوا: لَا يَا رَسُولَ ٱللهِ، فَبَكَى النَّبِيُّ ﷺ، فَلَمَّا رَأَى الْقَوْمُ بُكَاءَ النَّبِيِّ ﷺ بَكَوْا، فَقَالَ: «أَلَا تَسْمَعُونَ، إِنَّ ٱللهَ لَا يُعَذِّبُ بِدَمْعِ الْعَيْنِ، وَلَا بِحُزْنِ الْقَلْبِ، وَلٰكِنْ يُعَذِّبُ بِهٰذَا - وَأَشَارَ إِلَى لِسَانِهِ - أَوْ يَرْحَمُ، وَإِنَّ المَيِّتَ يُعَذَّبُ بِبُكَاءِ أَهْلِهِ عَلَيْهِ».

وَكَانَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَضْرِبُ فِيهِ بِالْعَصَا، وَيَرْمِي بِٱلْحِجَارَةِ، وَيَحْثِي بِالتُّرَابِ.

R. 45 - Sur l'interdiction des gémissements et des pleurs, ainsi que de la répression de ces actes

1305 - 'Amra dit avoir entendu 'Â'icha (r) dire: «Lorsqu'on lui fit parvenir la mort de Zayd ben Ḥâritha, de Ja'far et de 'Abd-ul-Lâh ben Rawâḥa, le Prophète (ç) s'assit tout en étant affligé.

«Alors que j'épiai par la fente de la porte, un fidèle vint le trouver et lui dit: "Les femmes de la maison de Ja'far..." Il lui raconta les lamentations de ces femmes. Alors, le Prophète (ç) lui donna l'ordre de leur interdire cela. L'homme partit puis vint et dit qu'elles ne lui avaient pas obéï. Le Prophète (ç) lui donna une seconde fois l'odre de les empêcher. Il partit pour revenir de nouveau et dire: "Par Dieu, elles m'ont vaincu (ou: *nous ont vaincus*; le doute est de Muḥammad ben Ḥawchab)."»

«'Â'icha affirme, reprit 'Amra, que le Prophète (ç) dit: "Jette-leur de la terre sur la bouche!" Elle dit ensuite à l'homme: "Que Dieu te mette le nez dans la terre! par Dieu, tu es incapable d'agir et tu n'as pas épargné le Messager de Dieu (ç) de la fatigue."»

1306 - 'Um 'Aṭiya (r) dit: «Lors de la prestation de l'allégeance, le Prophète (ç) exigea de nous de ne pas pousser des gémissements. Aucune de nous ne tint son engagement sauf cinq femmes. Ce sont 'Um Sulaym, 'Um al-'Alâ', la fille d'Abu Sabra (l'épouse de Mu'âdh) et deux autres femmes; ou plutôt la fille d'Abu Sabra, la femme de Mu'âth et une autre femme.»

R. 46 - Sur le fait de se mettre debout au passage d'un cortège funèbre

1307 - D'après 'Âmir ben Rabî'a, le Prophète (ç) dit: «Lorsque vous voyez un cortège funèbre, levez-vous et restez debout jusqu'à ce qu'il vous dépasse.»

* De Sufyân, d'az-Zuhry, directement de Sâlim, de son père, directement de 'Âmir ben Rabî'a, du Prophète (ç): même ḥadîth.

* Al-Ḥumaydy ajoute: «... jusqu'à ce qu'il vous dépasse ou que la bière soit posée à terre.»

٤٥ ـ باب: ما يُنْهى عَنِ النَّوحِ وَالْبُكَاءِ، وَالزَّجْرِ عَنْ ذٰلِكَ.

١٣٠٥ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ آللهِ بْنِ حَوْشَبٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا يَحْيى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَتْنِي عَمْرَةُ قَالَتْ: سَمِعْتُ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا تَقُولُ: لَمَّا جاء قَتْلُ زَيْدِ بْنِ حارِثَةَ، وَجَعْفَرٍ، وَعَبْدِ آللهِ بْنِ رَوَاحَةَ، جَلَسَ النَّبِيُّ ﷺ يُعْرَفُ فِيهِ الحُزْنُ، وَأَنَا أَطَّلِعُ مِنْ شَقِّ الْبَابِ، فَأَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ آللهِ، إنَّ نِسَاءَ جَعْفَرٍ، وَذَكَرَ بُكَاءَهُنَّ، فَأَمَرَهُ بِأَنْ يَنْهاهُنَّ، فَذَهَبَ الرَّجُلُ ثُمَّ أَتَى، فَقَالَ: قَدْ نَهَيْتُهُنَّ، وَذَكَرَ أَنَّهُنَّ لَمْ يُطِعْنَهُ، فَأَمَرَهُ الثَّانِيَةَ أَنْ يَنْهَاهُنَّ، فَذَهَبَ ثُمَّ أَتَى، فَقَالَ: وَآللهِ لَقَدْ غَلَبْنَنِي، أَوْ غَلَبْنَنَا، الشَّكُّ مِنْ مُحَمَّدِ بْنِ حَوْشَبٍ، فَزَعَمَتْ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «فَاحْثُ في أَفْوَاهِهِنَّ التُّرَابَ». فَقُلْتُ: أَرْغَمَ آللهُ أَنْفَكَ، فَوَآللهِ ما أَنْتَ بِفَاعِلٍ، وَما تَرَكْتَ رَسُولَ آللهِ ﷺ مِنَ الْعَنَاءِ.

١٣٠٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ مُحَمَّدٍ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: أَخَذَ عَلَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ عِنْدَ الْبَيْعَةِ أَنْ لاَ نَنُوحَ، فَما وَفَتْ مِنَّا امْرَأَةٌ غَيْرُ خَمْسِ نِسْوَةٍ: أُمُّ سُلَيْمٍ، وَأُمُّ الْعَلاَءِ، وَآبْنَةُ أَبِي سَبْرَةَ آمْرَأَةُ مُعَاذٍ، وَآمْرَأَتَانِ. أَوْ: آبْنَةُ أَبِي سَبْرَةَ، وَآمْرَأَةُ مُعَاذٍ، وَآمْرَأَةٌ أُخْرَى.

٤٦ ـ باب: الْقِيَامِ لِلْجَنَازَةِ.

١٣٠٧ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا الزُّهْرِيُّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَامِرِ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا رَأَيْتُمُ الجَنَازَةَ فَقُومُوا حَتَّى تُخَلِّفَكُمْ».

قَالَ سُفْيَانُ: قَالَ الزُّهْرِيُّ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: أَخْبَرَنَا عامِرُ بْنُ رَبِيعَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. زَادَ الحُمَيْدِيُّ: «حَتَّى تُخَلِّفَكُمْ أَوْ تُوضَعَ».

R. 47 - Sur le moment de s'asseoir après qu'on s'est mis debout pour le cortège funèbre

1308 - D'après 'Âmir ben Rabî'a (r), le Prophète (ç) dit: «Si l'un de vous voit un cortège funèbre, il doit, s'il ne l'accompagne pas, se mettre debout jusqu'à ce qu'il le dépasse (ou: soit dépassé par le convoi), ou jusqu'à ce que la bière soit posée à terre.»

1309 - Selon Sa'îd al-Maqbury, son père dit: «Alors que nous étions un jour à des funérailles, Abu Hurayra prit la main de Marwân, et tous s'assirent avant que la bière ne fût posée à terre. Abu Sa'îd vint alors à eux, prit la main de Marwân en lui disant: "Lève-toi! par Dieu, celui-là sait bien que le Prophète (ç) nous a défendu d'agir ainsi!" Abu Hurayra acquiesça: "Il dit vrai".»

R. 48 - Celui qui suit un cortège funèbre ne doit s'asseoir qu'après le déchargement de la bière de dessus les épaules des porteurs. Et s'il s'asseoit, on lui enjoint de se lever

1310 - D'après Abu Sa'îd al-Khudry (r), le Prophète (ç) dit: «Lorsque vous voyez un cortège funèbre, mettez-vous debout, et celui qui le suit ne doit s'asseoir qu'après le dépôt de la bière.»

R. 49 - Sur celui qui se lève pour le cortège funèbre d'un juif

1311 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Au passage d'un cortège funèbre, devant nous, le Prophète (ç) se leva, et nous à sa suite. Mais nous lui avions dit: "O Messager de Dieu, ce sont les funérailles d'un juif!" Il dit alors: "Lorsque vous voyez un cortège funèbre, levez-vous!"»

1312 - 'Amrû ben Murra rapporte avoir entendu 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Layla dire: «Sahl ben Ḥunayf et Qays ben Sa'd étaient à al-Qâdisiya. Un jour, alors qu'ils étaient assis, un cortège funèbre passa devant eux; ce qui les fit lever. "C'est, leur dit-on, un cortège d'un homme du pays", c'est-à-dire un Protégé. Ils eurent alors cette réponse: "Au passage d'un cortège funèbre, le Prophète (ç) se leva, on lui dit: *Ce sont les funérailles d'un juif!*. Il répondit ainsi: *N'est-ce donc pas une âme*!"»

٤٧ ـ باب: مَتى يَقْعُدُ إذا قامَ لِلْجَنازَةِ.

١٣٠٨ ـ حَدَّثَنا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنا اللَّيْثُ، عَنْ نافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُما، عَنْ عامِرِ بْنِ رَبِيعَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قالَ: «إِذا رَأَى أَحَدُكُمْ جِنازَةً، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ ماشِياً مَعَها فَلْيَقُمْ حَتَّى يُخَلِّفَها، أَوْ تُخَلِّفَهُ، أَوْ تُوضَعَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُخَلِّفَهُ».

١٣٠٩ ـ حَدَّثَنا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ: حَدَّثَنا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِيهِ قالَ: كُنَّا في جِنازَةٍ، فَأَخَذَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ بِيَدِ مَرْوانَ، فَجَلَسا قَبْلَ أَنْ تُوضَعَ، فَجاءَ أَبُو سَعِيدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَأَخَذَ بِيَدِ مَرْوانَ فَقالَ: قُمْ، فَوَٱللهِ لَقَدْ عَلِمَ هٰذا أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهانا عَنْ ذٰلِكَ، فَقالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: صَدَقَ.

٤٨ ـ باب: مَنْ تَبِعَ جِنازَةً فَلا يَقْعُدُ حَتَّى تُوضَعَ عَنْ مَناكِبِ الرِّجالِ، فَإِنْ قَعَدَ أُمِرَ بِالْقِيامِ.

١٣١٠ ـ حَدَّثَنا مُسْلِمٌ، يَعْنِي ابْنَ إِبْراهِيمَ: حَدَّثَنا هِشامٌ: حَدَّثَنا يَحْيىٰ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قالَ: «إِذا رَأَيْتُمُ الجَنازَةَ فَقُومُوا، فَمَنْ تَبِعَها فَلا يَقْعُدْ حَتَّى تُوضَعَ».

٤٩ ـ باب: مَنْ قامَ لِجَنازَةِ يَهُودِيٍّ.

١٣١١ ـ حَدَّثَنا مُعاذُ بْنُ فَضالَةَ: حَدَّثَنا هِشامٌ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ مِقْسَمٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُما قالَ: مَرَّتْ بِنا جَنازَةٌ، فَقامَ لَها النَّبِيُّ ﷺ وَقُمْنا بِهِ، فَقُلْنا يا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّها جَنازَةُ يَهُودِيٍّ؟ قالَ: «إِذا رَأَيْتُمُ الْجَنازَةَ فَقُومُوا».

١٣١٢ ـ حَدَّثَنا آدَمُ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ: حَدَّثَنا عَمْرُو بْنُ مُرَّةَ قالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي لَيْلَى قالَ: كانَ سَهْلُ بْنُ حُنَيْفٍ، وَقَيْسُ بْنُ سَعْدٍ، قاعِدَيْنِ بِالْقادِسِيَّةِ، فَمَرُّوا عَلَيْهِما بِجَنازَةٍ فَقاما، فَقِيلَ لَهُما: إِنَّها مِنْ أَهْلِ الأَرْضِ، أَيْ مِنْ أَهْلِ ٱلذِّمَّةِ، فَقالا: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ مَرَّتْ بِهِ جِنازَةٌ فَقامَ، فَقِيلَ لَهُ: إِنَّها جِنازَةُ يَهُودِيٍّ، فَقالَ: «أَلَيْسَتْ نَفْساً».

1313 - D'Abu Ḥamza, d'al-'A'mach, de 'Amrû, de ben Abu Layla qui dit: "- Etant avec eux, Qays et Sahl (r) [me] dirent: "Nous étions avec le Prophète (ç)...""

* De Zakariyâ, d'ach-Cha'by, de ben Abu Layla: Abu Mas'ûd et Qays se levaient au passage d'un cortège funèbre.

R. 50 - Sur la responsabilité des hommes, et non des femmes, à porter la bière

1314 - Abu Sa'îd al-Khudry (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsque la dépouille est déposée et que les hommes la soulèvent sur leurs épaules, elle dira, au cas où le défunt était un bon serviteur: "Faites-moi avancer". Mais dans le cas contraire, elle dira: "Malheur à elle (?)! où l'emmenez-vous?" Sa voix sera entendue de toutes les créatures à l'exception de l'homme qui, s'il l'entendait, tomberait foudroyé.»

R. 51 - Sur la rapidité à [transporter] la bière

* 'Anas (r) dit: «...Vous reconduisez le mort. Alors, marchez devant la bière, derrière, à droite et à gauche.» D'autres ont dit: «Marchez tout près de la bière.»

1315 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Dépêchez-vous en emportant le cercueil; si le défunt est un bon serviteur, ce sera un bien que vous lui ferez, et s'il est autre que cela vous vous déchargez [vite] les épaules du mal que vous portez.»

R. 52 - Sur le dire du mort alors qu'il est sur la bière: "Faites-moi avancer"

1316 - Abu Sa'îd al-Khudry (r) dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Lorsque la dépouille est déposée et que les hommes soulèvent le cercueil sur leurs épaules, elle dira, au cas ou le défunt était un bon serviteur: "Faites-moi avancer." Mais dans le cas contraire, elle dira à l'intention des ses proches: "Où l'emmènent-ils"? La voix sera entendue de toutes les créatures à l'exception de l'homme qui, s'il l'entendait, serait foudroyé."»

١٣١٣ ـ وَقَالَ أَبُو حَمْزَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ عَمْرٍو، عَنِ ابْنِ أَبِي لَيْلَى قَالَ: كُنْتُ مَعَ قَيْسٍ وَسَهْلٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، فَقَالاَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ. وَقَالَ زَكَرِيَّاءُ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنِ ابْنِ أَبِي لَيْلَى: كانَ أَبُو مَسْعُودٍ وَقَيْسٌ يَقُومَانِ لِلْجَنَازَةِ.

٥٠ ـ باب: حَمْلِ الرِّجالِ الْجَنَازَةِ دُونَ النِّسَاءِ.

١٣١٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا وُضِعَتِ الْجَنَازَةُ، وَاحْتَمَلَهَا الرِّجَالُ عَلَى أَعْنَاقِهِمْ، فَإِنْ كانَتْ صَالِحَةً قَالَتْ: قَدِّمُونِي، وَإِنْ كَانَتْ غَيْرَ صَالِحَةٍ قَالَتْ: يَا وَيْلَهَا، أَيْنَ يَذْهَبُونَ بِها، يَسْمَعُ صَوْتَهَا كُلُّ شَيْءٍ إلَّا الإِنسان، وَلَوْ سَمِعَهُ صَعِقَ».

٥١ ـ باب: السُّرْعَةِ بِٱلْجِنَازَةِ.

وَقَالَ أَنَسٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنْتُمْ مُشَيِّعُونَ، وَٱمْشِ بَيْنَ يَدَيْهَا، وَخَلْفَهَا، وَعَنْ يَمِينِهَا، وَعَنْ شِمالِهَا، وَقَالَ غَيْرُهُ: قَرِيباً مِنْهَا.

١٣١٥ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: حَفِظْنَاهُ مِنَ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَعِيدِ ابْنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «أَسْرِعُوا بِٱلْجِنَازَةِ، فَإِنْ تَكُ صَالِحَةً فَخَيْرٌ تُقَدِّمُونَهَا، وَإِنْ يَكُ سِوَى ذٰلِكَ، فَشَرٌّ تَضَعُونَهُ عَنْ رِقَابِكُمْ».

٥٢ ـ باب: قَوْلِ المَيِّتِ وَهُوَ عَلَى الْجِنَازَةِ: قَدِّمُونِي.

١٣١٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ؛ كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقُولُ: «إِذَا وُضِعَتِ الْجِنَازَةُ، فَٱحْتَمَلَهَا الرِّجَالُ عَلَى أَعْنَاقِهِمْ، فَإِنْ كانَتْ صَالِحَةً قَالَتْ: قَدِّمُونِي، وَإِنْ كانَتْ غَيْرَ صَالِحَةٍ قَالَتْ لِأَهْلِهَا، أَيْنَ يَذْهَبُونَ بِهَا، يَسْمَعُ صَوْتَهَا كُلُّ شَيْءٍ إلَّا الإِنْسَانُ، وَلَوْ سَمِعَ الإِنْسَانُ لَصَعِقَ».

R. 53 - Sur ceux qui, derrière l'imâm, se mettent en deux ou trois rangs pour la prière sur le mort

1317 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r): Lors de la prière du Messager de Dieu (ç) sur le Négus, j'étais dans le deuxième ou le troisième rang.

R. 54 - Sur le fait de se mettre en rangs pour la prière du mort

1318 - Abu Hurayra (r) dit: «Après avoir annoncé à ses Compagnons le décès du Négus, le Prophète (ç) sortit [au muṣallâ]. Ils se mirent en rangs derrière lui. Et il prononça le tekbîr quatre fois.»

1319 - Ach-Chaybâny: «Chu'by dit avoir été informé, par celui qui avait vu le Prophète (ç), que ce dernier s'était rendu devant une tombe abandonnée, avait disposé ses Compagnons en rangs puis avait prononçé le *tekbîr* par quatre fois.

«"Qui t'a donné ce ḥadîth? lui demandai-je. — C'est Ibn 'Abbâs (r), répondit-il."»

1320 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Prophète (ç) avait dit: "Ce jour, un homme bon d'entre les Abyssins est mort, rassemblez-vous et prions sur lui." Nous nous étions mis en rangs. Et le Prophète (ç) fit la prière alors que nous étions en rangs.

* Abu az-Zubayr ajouta que Jâbir avait dit: «J'étais au deuxième rang.»

R. 55 - Sur le fait que les enfants se mettent en rangs avec les hommes pour la prière du mort

1321 - Ibn 'Abbâs (r): En passant devant une tombe dans laquelle l'inhumation avait eu lieu la nuit, le Messager de Dieu (ç) demanda: «Quand celui-ci a-t-il été inhumé? — Hier, lui répondit-on. — Pourquoi, reprit-il, ne m'avez-vous pas appelé? — Nous l'avons inhumé pendant l'obscurité de la nuit. C'est pour cela que nous n'avons pas aimé [te déranger] en te réveillant.» Alors le Prophète (ç) se tint prêt [pour la prière]. Quant à nous, nous nous disposâmes en rangs (Moi, avait ajouté Ibn 'Abbâs, j'étais avec eux) Puis, il fit la prière sur lui.

٥٣ - باب: مَنْ صَفَّ صَفَّيْنِ أَوْ ثَلَاثَةً عَلَى الْجَنَازَةِ خَلْفَ الإِمَامِ.

١٣١٧ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، عَنْ أَبِي عَوَانَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ صَلَّى عَلَى النَّجَاشِيِّ، فَكُنْتُ فِي الصَّفِّ الثَّانِي أَوْ الثَّالِثِ.

٥٤ - باب: الصُّفُوفِ عَلَى الْجَنَازَةِ.

١٣١٨ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: نَعَى النَّبِيُّ ﷺ إِلَى أَصْحَابِهِ النَّجَاشِيَّ، ثُمَّ تَقَدَّمَ، فَصَفُّوا خَلْفَهُ، فَكَبَّرَ أَرْبَعاً.

١٣١٩ - حَدَّثَنَا مُسْلِمٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا الشَّيْبَانِيُّ، عَنِ الشَّعْبِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَنْ شَهِدَ النَّبِيَّ ﷺ: أَتَى عَلَى قَبْرٍ مَنْبُوذٍ، فَصَفَّهُمْ، وَكَبَّرَ أَرْبَعاً. قُلْتُ: مَنْ حَدَّثَكَ؟ قَالَ: ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا.

١٣٢٠ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ يُوسُفَ: أَنَّ ابْنَ جُرَيْجٍ أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ: أَنَّهُ سَمِعَ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «قَدْ تُوُفِّيَ الْيَوْمَ رَجُلٌ صَالِحٌ مِنَ الحَبَشِ، فَهَلُمَّ فَصَلُّوا عَلَيْهِ». قَالَ فَصَفَفْنَا، فَصَلَّى النَّبِيُّ ﷺ عَلَيْهِ وَنَحْنُ صُفُوفٌ. قَالَ أَبُو الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ: كُنْتُ فِي الصَّفِّ الثَّانِي.

٥٥ - باب: صُفُوفِ الصِّبْيَانِ مَعَ الرِّجَالِ عَلَى الجَنَائِزِ.

١٣٢١ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ: حَدَّثَنَا الشَّيْبَانِيُّ، عَنْ عَامِرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ مَرَّ بِقَبْرٍ قَدْ دُفِنَ لَيْلاً، فَقَالَ: «مَتَى دُفِنَ هٰذَا». قَالُوا: الْبَارِحَةَ. قَالَ: «أَفَلَا آذَنْتُمُونِي». قَالُوا: دَفَنَّاهُ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، فَكَرِهْنَا أَنْ نُوقِظَكَ. فَقَامَ فَصَفَفْنَا خَلْفَهُ، قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: وَأَنَا فِيهِمْ، فَصَلَّى عَلَيْهِ.

R. 56 - Sur le fait que la prière du mort est une sunnah

* Le Prophète (ç) dit: «Celui qui fait la prière sur le mort...» Il dit aussi: «Faites la prière sur votre compagnon défunt.» Il dit encore: «Faites la prière sur le Négus.» Il donna le nom de: «prière» à cette office; mais elle ne comprend ni *rukû'*, ni *sujûd*, ni récitation. Cependant, elle comporte *tekbîr* et *teslîm*.

* Ibn 'Umar ne faisait cette prière que lorsqu'il était pur rituellement. Il ne la faisait pas aussi au lever du soleil, ni à son coucher. En faisant cette prière, il levait ses deux mains.

* Al-Ḥassan: «J'ai connu les Compagnons [du Prophète (ç)]. Le plus qualifié de diriger la prière du mort était celui qu'ils avaient agréé pour la direction de leurs prières obligatoires. Si l'un d'eux était souillé d'une impureté le jour de la Fête ou lors de l'enterrement, il demandait de l'eau [pour faire les ablutions] et ne faisait pas de *tayamum*. Et s'il arrivait après que [les fidèles] eurent commencé la prière du mort, il prenait place dans les rangs et prononçait un seul *tekbîr*.»

* Ben al-Musayâb: «On prononce quatre fois le *tekbîr* [dans la prière du mort], pendant la nuit ou pendant le jour, en voyage ou en étant résidant.»

* 'Anas (r): «Un seul tekbîr se prononce au début de cette prière.»

* Dieu, Puissant et Haut, dit: **ne prie jamais sur aucun d'eux s'il meurt.**

* Dans cette prière, il y a des rangs et un imâm.

1322 - Ach-Chaybâny: «Ach-Cha'by dit: "J'ai été informé par celui qui était passé avec votre Prophète (ç) auprès d'une tombe retirée; il a dit: *Le Prophète (ç) nous a présidés en prière alors que nous étions en rangs derrière lui.*"»

«"Qui t'a donc rapporté ce *ḥadîth*, ô Abû 'Amrû? demandâmes-nous — C'est Ibn 'Abbâs (r), répondit-il."»

R. 57 - Sur le mérite à gagner lorsqu'on suit le cortège funèbre

* Zayd ben Thâbit (r): «Si tu accomplis la prière [des funérailles], tu auras accompli ce qui t'incombe de faire.»

* Ḥumayd ben Hilâl: A ce que nous savons, nous ne sommes pas dans l'obligation d'attendre la permission pour se retirer, aux funérailles. Cependant,

٥٦ ـ باب: سُنَّةِ الصَّلاَةِ عَلَى الجَنَائِزِ.

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ صَلَّى عَلَى الجَنَازَةِ». وَقَالَ: «صَلُّوا عَلَى صاحِبِكُمْ». وَقَالَ: «صَلُّوا عَلَى النَّجَاشِيِّ». سَمَّاهَا صَلاَةً، لَيْسَ فِيهَا رُكُوعٌ وَلاَ سُجُودٌ، وَلاَ يُتَكَلَّمُ فِيهَا، وَفِيهَا تَكْبِيرٌ وَتَسْلِيمٌ.

وَكانَ ابْنُ عُمَرَ لاَ يُصَلِّي إلاَّ طَاهِراً، وَلاَ يُصَلِّي عِنْدَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَلاَ غُرُوبِهَا، وَيَرْفَعُ يَدَيْهِ.

وَقَالَ الحَسَنُ: أَدْرَكْتُ النَّاسَ، وَأَحَقُّهُمْ عَلَى جَنَائِزِهِمْ مَنْ رَضُوهُمْ لِفَرَائِضِهِمْ، وَإِذَا أَحْدَثَ يَوْمَ الْعِيدِ أَوْ عِنْدَ الجَنَازَةِ يَطْلُبُ المَاءَ وَلاَ يَتَيَمَّمُ، وَإِذَا انْتَهَى إِلَى الجَنَازَةِ وَهُمْ يُصَلُّونَ يَدْخُلُ مَعَهُمْ بِتَكْبِيرَةٍ.

وَقَالَ: ابْنُ المُسَيَّبِ: يُكَبِّرُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، وَالسَّفَرِ وَالحَضَرِ، أَرْبَعاً.

وَقَالَ أَنَسٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: تَكْبِيرَةُ الْوَاحِدَةِ ٱسْتِفْتَاحُ الصَّلاَةِ.

وَقَالَ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ أَحَدٍ مِّنْهُم مَّاتَ أَبَدًا﴾[1].

وَفِيهِ صُفُوفٌ وَإِمامٌ.

١٣٢٢ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الشَّيْبَانِي، عَنِ الشَّعْبِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَنْ مَرَّ مَعَ نَبِيِّكُمْ ﷺ عَلَى قَبْرٍ مَنْبُوذٍ، فَأَمَّنَا فَصَفَفْنَا خَلْفَهُ. فَقُلْنَا: يَا أَبَا عَمْرٍو، مَنْ حَدَّثَكَ؟ قَالَ: ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا.

٥٧ ـ باب: فَضْلِ ٱتِّبَاعِ الجَنَائِزِ.

وَقَالَ زَيْدُ بْنُ ثَابِتٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: إِذَا صَلَّيْتَ فَقَدْ قَضَيْتَ الَّذِي عَلَيْكَ.

وَقَالَ حُمَيْدُ بْنُ هِلاَلٍ: ما عَلِمْنَا عَلَى الجَنَازَةِ إِذْناً. وَلٰكِنْ مَنْ صَلَّى ثُمَّ رَجَعَ فَلَهُ قِيرَاطٌ.

---

(١) سورة التوبة: الآية ٨٤.

quiconque accomplit la prière puis se retire aura acquis [une récompense équivalente à] un *qîrâṭ*(1).

1323 - Nâfi' dit: «On a, un jour, rapporté ceci à Ibn 'Umar: "Abû Hurayra (r) a dit: *Celui qui suit un convoi funèbre est récompensé d'un qîrâṭ*". Alors, Ibn 'Umar a eu cette rétorque: "Abu Hurayra exagère".»

1324 - Elle (c.-à-d. 'Â'icha) confirma les propos d'Abû Hurayra en disant: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire cela». Alors Ibn 'Umar (r) dit: «Nous avons alors délaissé beaucoup de *qîrâṭ*.»

Farraṭtu(2) signifie: j'ai été négligent à l'encontre de Dieu.

R. 58 - Sur celui qui attend jusqu'à la fin de l'inhumation

1325 - 'Abû Hurayra (r) rapporte avoir entendu le Messager de Dieu (ç) dire: «Celui qui assiste à l'enterrement jusqu'à ce qu'il fasse la prière a pour récompense un *qîrâṭ*, et celui qui y assiste jusqu'à ce que le défunt soit mis en terre aura deux *qîrâṭ*.

— Et qu'est-ce que ces deux *qîrâṭ*? a-t-on demandé. — C'est comme deux énormes montagnes.»

R. 59 - Sur le fait que les enfants peuvent faire avec les hommes la prière des funérailles

1326 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Comme le Messager de Dieu (ç) est arrivé auprès d'une tombe, on lui dit: "Celui-ci a été enterré (ou: [celle-ci a été] enterrée) hier."»

Ibn 'Abbâs (r) ajouta: «Nous nous sommes alors mis en rangs derrière lui et il a présidé la prière.»

R. 60 - Sur le fait de prier sur le mort dans le *muṣalla* ou dans la mosquée

1327 - Abû Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) nous avait annoncé la

---

(1) Une unité de monnaie, peut-être le 1/12ème du Dirham.

(2) Az-Zumar, 56.

١٣٢٣ - **حَدَّثَنا** أَبُو النُّعْمانِ: حَدَّثَنا جَرِيرُ بْنُ حازِمٍ قَالَ: سَمِعْتُ نَافِعاً يَقُولُ: حُدِّثَ ابْنُ عُمَرَ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ يَقُولُ: مَنْ تَبِعَ جَنَازَةً فَلَهُ قِيرَاطٌ. فَقَالَ: أَكْثَرَ أَبُو هُرَيْرَةَ عَلَيْنَا.

١٣٢٤ - فَصَدَّقَتْ، يَعْنِي عائِشَةَ، أَبَا هُرَيْرَةَ، وَقَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُهُ. فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: لَقَدْ فَرَّطْنَا فِي قَرَارِيطَ كَثِيرَةٍ. ﴿فَرَّطْتُ﴾[1] ضَيَّعْتُ مِنْ أَمْرِ ٱللَّهِ

٥٨ - باب: مَنِ ٱنْتَظَرَ حَتَّى تُدْفَنَ.

١٣٢٥ - **حَدَّثَنا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى ابْنِ أَبِي ذِئْبٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ سَأَلَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ فَقَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ.

حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ شَبِيبِ بْنِ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي: حَدَّثَنَا يُونُسُ: قَالَ ابْنُ شِهَابٍ: وَحَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ الأَعْرَجُ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَنْ شَهِدَ الجَنَازَةَ حَتَّى يُصَلِّيَ فَلَهُ قِيرَاطٌ، وَمَنْ شَهِدَ حَتَّى تُدْفَنَ كانَ لَهُ قِيرَاطَانِ». قِيلَ: وَمَا الْقِيرَاطَانِ؟ قَالَ: «مِثْلُ الجَبَلَيْنِ الْعَظِيمَيْنِ».

٥٩ - باب: صَلَاةِ الصِّبْيَانِ مَعَ النَّاسِ عَلَى الجَنَائِزِ.

١٣٢٦ - **حَدَّثَنَا** يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا زَائِدَةُ: حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحٰقَ الشَّيْبَانِيُّ، عَنْ عَامِرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنهما قالَ: أَتَى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ قَبْراً، فَقَالُوا: هٰذَا دُفِنَ، أَوْ دُفِنَتِ الْبَارِحَةَ. قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: فَصَفَفْنَا خَلْفَهُ، ثُمَّ صَلَّى عَلَيْهَا.

٦٠ - باب: الصَّلَاةِ عَلَى الجَنَائِزِ بِالمُصَلَّى وَالمَسْجِدِ.

١٣٢٧ - **حَدَّثَنَا** يَحْيَى بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ

---

(١) سورة الزمر الآية ٥٦.

mort du Négus, le souverain d'Abyssinie, le jour même où elle s'était produite. [Ce jour-là], il avait dit: "Invoquez pour votre frère la Miséricorde de Dieu".»

1328 - Ibn Chihâb: Sa'îd ben al-Musayab m'a rapporté qu'Abu Hurayra (r) avait dit: «Le Prophète (ç) avait disposé les fidèles en rangs dans le *muṣalla* puis avait prononcé quatre *tekbir* sur [le Négus].»

1329 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Les Juifs amenèrent au Prophète (ç) un homme d'entre eux ainsi qu'une femme qui avaient commis un adultère. Sur l'ordre que donna le Prophète (ç), on lapida les deux coupables tout près de l'endroit où se faisait la prière sur le mort, près de la mosquée.

R. 61 - Sur la réprobation d'adopter les tombes comme lieux de prière

* A la mort d'al-Ḥasan ben al-Ḥasan ben 'Ali (r), sa femme dressa une tente près de sa tombe durant toute une année. Ensuite, la tente fut enlevée et on entendit quelqu'un crier à haute voix: «Ont-ils donc retrouvé ce qu'ils avaient perdu?» A quoi une autre voix répondit: «Non pas, c'est parce qu'ils désespèrent qu'ils se sont retirés.»

1330 - D'après 'Â'icha (r), le Prophète (ç) dit lors de sa maladie à laquelle il succomba: «Dieu maudisse les Juifs et les Chrétiens qui prennent pour lieux de prières les tombes de leurs prophètes!»

Et 'Â'icha ajouta: «Sans cela on aurait laissé en public la tombe du Prophète (ç); mais je crains quand même qu'on ne la prenne pour lieu de prière.»

R. 62 - Sur le fait de prier sur la femme qui décède pendant son accouchement

1331 - Samura (r) dit: «Je fis, derrière le Prophète (ç), la prière sur la dépouille d'une femme morte pendant l'accouchement. Il se tint debout devant le milieu du corps.»

R. 63 - Où l'imâm doit-il se tenir debout quand il fait la prière sur un mort (homme ou femme)?

1332 - Samura ben Jundab (r) dit: «Je fis, derrière le Prophète (ç), la prière sur

ابْنِ المُسَيَّبِ وَأَبِي سَلَمَةَ أَنَّهُمَا حَدَّثَاهُ: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: نَعَى لَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ النَّجَاشِيَّ صَاحِبَ الحَبَشَةِ، الْيَوْمَ الَّذِي مَاتَ فِيهِ، فَقَالَ: «اسْتَغْفِرُوا لأَخِيكُمْ».

١٣٢٨ - وَعَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ المُسَيَّبِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَفَّ بِهِمْ بِالمُصَلَّى، فَكَبَّرَ عَلَيْهِ أَرْبَعاً.

١٣٢٩ - **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَبُو ضَمْرَةَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ الْيَهُودَ جَاؤُوا إِلَى النَّبِيِّ ﷺ بِرَجُلٍ مِنْهُمْ وَٱمْرَأَةٍ زَنَيَا، فَأَمَرَ بِهِمَا فَرُجِمَا، قَرِيباً مِنْ مَوْضِعِ الجَنَائِزِ عِنْدَ المَسْجِدِ.

٦١ - باب. ما يُكْرَهُ مِنِ اتِّخَاذِ المَسَاجِدِ عَلَى الْقُبُورِ.

وَلَمَّا مَاتَ الحَسَنُ بْنُ الحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ، ضَرَبَتِ امْرَأَتُهُ الْقُبَّةَ عَلَى قَبْرِهِ سَنَةً، ثُمَّ رُفِعَتْ، فَسَمِعُوا صَائِحاً يَقُولُ: أَلَا هَلْ وَجَدُوا مَا فَقَدُوا، فَأَجَابَهُ الآخَرُ: بَلْ يَئِسُوا فَانْقَلَبُوا.

١٣٣٠ - **حَدَّثَنَا** عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ مُوسَى، عَنْ شَيْبَانَ، عَنْ هِلَالٍ، هُوَ الْوَزَّانُ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ فِي مَرَضِهِ الَّذِي مَاتَ فِيهِ: «لَعَنَ ٱللهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسْجِداً». قَالَتْ: وَلَوْلَا ذٰلِكَ لأَبْرَزُوا قَبْرَهُ، غَيْرَ أَنِّي أَخْشَى أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِداً.

٦٢ - باب: الصَّلَاةِ عَلَى النُّفَسَاءِ إِذَا مَاتَتْ فِي نِفَاسِهَا.

١٣٣١ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا حُسَيْنٌ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ بُرَيْدَةَ، عَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ وَرَاءَ النَّبِيِّ ﷺ عَلَى امْرَأَةٍ مَاتَتْ فِي نِفَاسِهَا، فَقَامَ عَلَيْهَا وَسَطَهَا.

٦٣ - باب: أَيْنَ يَقُومُ مِنَ المَرْأَةِ وَالرَّجُلِ.

١٣٣٢ - **حَدَّثَنَا** عِمْرَانُ بْنُ مَيْسَرَةَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنَا حُسَيْنٌ، عَنِ ابْنِ بُرَيْدَةَ:

la dépouille d'une femme morte pendant l'accouchement. Il se tint debout devant le milieu du corps.»

R. 64 - Sur le fait de prononcer le *tekbîr* par quatre fois dans la prière sur le mort

* Ḥumayd: «En dirigeant la prière, Anas (r) ne prononça que trois fois le *tekbîr* et dit ensuite le *teslîm*. Comme on lui fit remarquer l'omission, il se tourna vers la *qibla*, puis prononça une quatrième fois le *tekbîr* et dit ensuite le *teslîm*.»

1333 - Abû Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) avait annoncé le décès du Négus le jour même où elle s'était produite. Il sortit au *muṣalla*, disposa les fidèles en rangs, et fit [la prière de sépulture] avec quatre *tekbîr* prononcés.

1334 - Jabîr (r): Le Prophète (ç) fit la prière du mort sur Aṣḥama, le Négus; il prononça quatre fois le *tekbîr*.

* Yazîd ben Harûn et 'Abd-aṣ-Ṣamad, en se référant à Salîm, assurent que c'est Aṣḥama.

* *Ce ḥadîth est rapporté aussi par Abd-aṣ-Ṣamad.*

R. 65 - Sur la récitation de la Fâtiḥa du Livre lors de la prière sur le mort

* Al-Ḥasan: «Lors de la prière sur la dépouille de l'enfant, (l'imâm) doit réciter la Fatiḥa du Livre puis dire: "O Dieu, fais qu'il nous précède au Paradis, qu'il y prépare notre place et qu'il soit la cause de notre récompense.»

O Dieu! fais que cela soit pour nous un bien en avance, une récompense!

1335 - Ṭalḥa ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Awf dit: «Je fis la prière [sur le mort] derrière Ibn 'Abbâs qui récita la Fâtiḥa du Livre. Puis il ajouta: "Pour qu'on sache que c'est *Sunna*"»

R. 66 - Sur le fait de prier sur la tombe après l'enterrement

1336 - Sulaymân ach-Chaybany: «J'ai entendu Cha'by dire: "J'ai été informé par celui qui était passé avec le Prophète (ç) auprès d'une tombe retirée; ce dernier les avait présidés en prière, et ils avaient prié derrière lui."

حَدَّثَنَا سَمُرَةُ بْنُ جُنْدَبٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ وَرَاءَ النَّبِيِّ ﷺ عَلَى امْرَأَةٍ ماتَتْ في نِفَاسِهَا، فَقَامَ عَلَيْهَا وَسَطَهَا.

٦٤ - باب: التَّكْبِيرِ عَلَى الْجَنَازَةِ أَرْبَعاً.

وَقَالَ حُمَيْدٌ: صَلَّى بِنَا أَنَسٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَكَبَّرَ ثَلاثاً، ثُمَّ سَلَّمَ، فَقِيلَ لَهُ: فَٱسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ. ثُمَّ كَبَّرَ الرَّابِعَةَ، ثُمَّ سَلَّمَ.

١٣٣٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ نَعَى النَّجَاشِيَّ في الْيَوْمِ الَّذِي ماتَ فِيهِ، وَخَرَجَ بِهِمْ إِلَى الْمُصَلَّى، فَصَفَّ بِهِمْ، وَكَبَّرَ عَلَيْهِ أَرْبَعَ تَكْبِيرَاتٍ.

١٣٣٤ - حدَّثنا مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ: حَدَّثَنَا سَلِيمُ بْنُ حَيَّانَ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مِينَاءَ، عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى عَلَى أَصْحَمَةَ النَّجَاشِيِّ، فَكَبَّرَ أَرْبَعاً.

وَقَالَ يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، وَعَبْدُ الصَّمَدِ، عَنْ سَلِيمٍ: أَصْحَمَةَ. وَتَابَعَهُ عَبْدُ الصَّمَدِ.

٦٥ - باب: قِرَاءَةِ فاتِحَةِ الْكِتَابِ عَلَى الْجَنَازَةِ.

وَقَالَ الحَسَنُ: يَقْرَأُ عَلَى الطِّفْلِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ، وَيَقُولُ: اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لَنا فَرَطاً وَسَلَفاً وَأَجْراً.

١٣٣٥ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ سَعْدٍ، عَنْ طَلْحَةَ قَالَ: صَلَّيْتُ خَلْفَ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا.

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ طَلْحَةَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ ابْنِ عَوْفٍ قَالَ: صَلَّيْتُ خَلْفَ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا عَلَى جَنَازَةٍ، فَقَرَأَ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ، فَقَالَ: لِيَعْلَمُوا أَنَّهَا سُنَّةٌ.

٦٦ - باب: الصَّلاَةِ عَلَى الْقَبْرِ بَعْدَ ما يُدْفَنُ.

١٣٣٦ - حَدَّثَنَا حَجَّاجُ بْنُ مِنْهَالٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: حَدَّثَنِي سُلَيْمانُ الشَّيْبَانِيُّ قَالَ: سَمِعْتُ الشَّعْبِيَّ قَالَ: أَخْبَرَنِي مَنْ مَرَّ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ عَلَى قَبْرٍ مَنْبُوذٍ، فَأَمَّهُمْ وَصَلَّوا خَلْفَهُ. قُلْتُ:

«“Qui t’a donc rapporté cela, ô Abû-‘Amrû? demandai-je. — C’est, répondit-il, Ibn ‘Abbâs (r).”»

1337 - Abû Hurayra (r) dit: Un noir — ou une noire — qui balayait la mosquée mourut sans que la nouvelle de sa mort fût portée à la connaissance du Prophète (ç). Or, un jour que le souvenir de cette personne se présenta à son esprit, il demanda ce qu’elle était devenue. «Cette personne est morte, ô Messager de Dieu, lui répondit-on. — Et pourquoi, reprit-il, ne m’avez-vous pas mis au courant? — Parce que, lui répondit-on, son histoire était ceci et cela.» Et dans leur récit, ils marquaient leur mépris pour cette personne. — Indiquez-moi sa tombe!» dit alors le Prophète (ç). Puis il s’y rendit et y fit une prière.

R. 67 - Sur: Le mort entend le craquement des sandales

1338 - D’après ’Anas (r), le Prophète (ç) dit: «Lorsqu’un homme est mis dans sa tombe, et que ses compagnons se retirent, il entend les craquements de leurs chaussures qui s’éloignent; deux anges se présenteront à lui et lui diront: “Que disais-tu de cet homme, Muḥammad (ç)?”... Il répondra: “Je témoigne qu’il est le serviteur de Dieu et Son Messager.” On lui dira alors: “Voilà ta place dans l’Enfer, Dieu te l’a remplacée par une autre dans le Paradis.” Et l’homme verra ces deux places. Quant à l’incrédule (ou: l’hypocrite), il répondra: “Je n’en sais rien, je reprenais ce que disaient les gens.” Alors, on lui dira: “[Reste ignorant] sans rien savoir et sans pouvoir le faire.” Puis on le frappera avec un marteau en fer entre les oreilles ... Il poussera un cri que tout le monde entendra à l’exception des hommes et des djinns.»

R. 68 - Sur celui qui désire être enterré en terre sainte ou dans quelque endroit analogue

1339 - Abû Hurayra (r) dit: «L’ange de la mort fut envoyé à Moïse (Salut sur eux). Mais il fut frappé par ce dernier dès son arrivée. Alors, il retourna à Dieu et lui dit: “Tu m’as envoyé à un homme qui ne veut pas mourir!” Dieu lui rendit son œil et lui dit: “Retourne donc vers lui! et dis-lui de poser la main sur le dos d’un bœuf. Il aura pour chaque poil touché une année.”

«[L’ange ayant transmis le message], Moïse s’écria: “O Seigneur, et que

مَنْ حَدَّثَكَ هٰذَا يَا أَبَا عَمْرٍو؟ قَالَ: ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا.

١٣٣٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْفَضْلِ : حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ أَسْوَدَ. رَجُلاً أَوْ امْرَأَةً، كانَ يَقُمُّ الْمَسْجِدَ، فَمَاتَ وَلَمْ يَعْلَمِ النَّبِيُّ ﷺ بِموتِهِ، فَذَكَرَهُ ذَاتَ يَوْمٍ فَقَالَ: «مَا فَعَلَ ذٰلِكَ الإِنْسانُ». قَالُوا: ماتَ يَا رَسُولَ آللهِ. قَالَ: «أَفَلا آذَنْتُمُونِي». فَقَالُوا: إِنَّهُ كانَ كَذَا وَكَذَا قِصَّتُهُ. قَالَ: فَحَقَرُوا شَأْنَهُ، قَالَ: «فَدُلُّونِي عَلَى قَبْرِهِ». فَأَتَى قَبْرَهُ فَصَلَّى عَلَيْهِ.

٦٧ ـ باب: المَيِّتُ يَسْمَعُ خَفْقَ النِّعَالِ.

١٣٣٨ ـ حَدَّثَنَا عَيَّاشٌ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ قَالَ: وَقَالَ لِي خَلِيفَةُ: حَدَّثَنَا ابْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ،عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «الْعَبْدُ إِذَا وُضِعَ فِي قَبْرِهِ وَتُوُلِّيَ وَذَهَبَ أَصْحَابُهُ، حَتَّى إِنَّهُ لَيَسْمَعُ قَرْعَ نِعَالِهِمْ، أَتَاهُ مَلَكانِ فَأَقْعَدَاهُ، فَيَقُولَانِ لَهُ؛ ما كُنْتَ تَقُولُ فِي هٰذَا الرَّجُلِ مُحَمَّدٍ ﷺ؟ فَيَقُولُ: أَشْهَدُ أَنَّهُ عَبْدُ آللهِ وَرَسُولُهُ، فَيُقَالُ: انْظُرْ إِلَى مَقْعَدِكَ مِنَ النَّارِ، أَبْدَلَكَ آللهُ بِهِ مَقْعَداً مِنَ الجَنَّةِ». قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «فَيَرَاهُما جَمِيعاً، وَأَمَّا الكَافِرُ، أَوْ المُنَافِقُ: فَيَقُولُ: لاَ أَدْرِي، كُنْتُ أَقُولُ ما يَقُولُ النَّاسُ. فَيُقَالُ: لاَ دَرَيْتَ وَلاَ تَلَيْتَ، ثُمَّ يُضْرَبُ بِمِطْرَقَةٍ مِنْ حَدِيدٍ ضَرْبَةً بَيْنَ أُذُنَيْهِ، فَيَصِيحُ صَيْحَةً يَسْمَعُهَا مَنْ يَلِيهِ إِلَّا الثَّقَلَيْنِ».

٦٨ ـ باب: مَنْ أَحَبَّ آلدَّفْنَ في الأَرْضِ المُقَدَّسَةِ أَوْ نَحْوِهَا.

١٣٣٩ ـ حَدَّثَنَا مَحْمُودٌ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ ابْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: «أُرْسِلَ مَلَكُ المَوْتِ إِلَى مُوسَى عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، فَلَمَّا جَاءَهُ صَكَّهُ، فَرَجَعَ إِلَى رَبِّهِ، فَقَالَ: أَرْسَلْتَنِي إِلَى عَبْدٍ لاَ يُرِيدُ المَوْتَ، فَرَدَّ آللهُ عَلَيْهِ عَيْنَهُ، وَقَالَ: آرْجِعْ، فَقُلْ لَهُ يَضَعُ يَدَهُ عَلَى مَتْنِ ثَوْرٍ، فَلَهُ بِكُلِّ ما غَطَّتْ بِهِ يَدُهُ بِكُلِّ شَعْرَةٍ سَنَةٌ. قَالَ: أَيْ

m'adviendra-t-il ensuite? — Ensuite, répondit Dieu, ce sera pour toi la mort. — Qu'elle vienne donc tout de suite", reprit Moïse, qui demanda à Dieu de le rapprocher de la Terre Sainte, à la portée d'un jet de pierre."

«"Si j'étais là-bas, dit le Messager de Dieu (ç), je vous aurais fait voir la tombe de Moïse; elle est sur le bord de la route auprès du monticule de sable rouge."»

R. 69 - Sur l'inhumation pendant la nuit

* 'Abû Bakr fut enterré de nuit.

1340 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) fit la prière de sépulture pour un homme enterré une nuit auparavant.

«Il s'arrêta avec ses Compagnons et avait demanda: "Qui est-ce? — Un tel, lui répondit-il, on l'a enterré hier pendant la nuit." Tous alors prièrent pour le défunt.»

R. 70 - Sur le fait de construire une mosquée sur une tombe

1341 - 'Â'icha (r) dit: «Pendant que le Prophète (ç) était souffrant, quelques-unes de ses épouses évoquèrent une église qu'elles avaient vue en Abyssinie et qu'on appelait [église de] Maria. 'Um Salama et Um Ḥabîba (r), qui étaient allées en Abyssinie, parlèrent de la beauté et des représentations figurées de cette église. Le Prophète (ç) leva alors la tête et dit: "Lorsqu'un homme de bien d'entre eux vient à mourir, ces gens-là bâtissent sur sa tombe une mosquée et y font ensuite ce genre de représentations. Pour Dieu, ces gens-là sont les pires des créatures."»

R. 71 - Sur celui qui entre dans la tombe d'une femme

1342 - 'Anas (r) dit: «Nous assistâmes aux funérailles de la fille du Messager de Dieu (ç) qui était alors assis sur le bord de la tombe. Je vis les larmes couler de ses yeux. "Y-a-t-il parmi vous, demanda-t-il, quelqu'un qui n'a pas commercé (*yuqârif*) cette nuit? — Moi, répondit Abû Ṭalḥa. — Descends donc dans sa tombe", reprit le Prophète (ç). Abû Ṭalha y descendit puis enterra la défunte.»

رَبِّ، ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: ثُمَّ المَوْتُ. قَالَ: فالآنَ، فَسَأَلَ آللهَ أَنْ يُدنِيَهُ مِنَ الأَرْضِ المُقَدَّسَةِ رَمْيَةً بِحَجَرٍ». قَالَ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «فَلَوْ كُنْتُ ثَمَّ لَأَرَيْتُكُمْ قَبْرَهُ، إِلَى جَانِبِ الطَّرِيقِ، عِنْدَ الْكَثِيبِ الأَحْمَرِ».

٦٩ ـ باب: الدَّفْنِ بِاللَّيْلِ.

وَدُفِنَ أَبو بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ لَيْلاً.

١٣٤٠ ـ حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنِ الشَّيْبَانِيِّ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ عَلَى رَجُلٍ بَعْدَ ما دُفِنَ بِلَيْلَةٍ، قَامَ هُوَ وَأَصْحَابُهُ، وَكانَ سَأَلَ عَنْهُ فَقَالَ: «مَنْ هٰذَا؟» فَقَالُوا: فُلَانٌ دُفِنَ الْبارِحَةَ، فَصَلُّوا عَلَيْهِ.

٧٠ ـ باب: بِنَاءِ المَسْجِدِ عَلَى الْقَبْرِ.

١٣٤١ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: لَمَّا آشْتَكَى النَّبِيُّ ﷺ، ذَكَرَتْ بَعْضُ نِسَائِهِ كَنِيسَةً رَأَيْنَهَا بِأَرْضِ الحَبَشَةِ، يُقَالُ لَهَا مارِيَةُ، وَكانَتْ أُمُّ سَلَمَةَ وَأُمُّ حَبِيبَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، أَتَتَا أَرْضَ الحَبَشَةِ، فَذَكَرَتَا مِنْ حُسْنِهَا وَتَصَاوِيرَ فِيهَا، فَرَفَعَ رَأْسَهُ فَقَالَ: «أُولٰئِكَ إِذَا ماتَ مِنْهُمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِداً، ثُمَّ صَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَةَ، أُولٰئِكَ شِرَارُ الخَلْقِ عِنْدَ آللهِ».

٧١ ـ باب: مَنْ يَدْخُلُ قَبْرَ المَرْأَةِ.

١٣٤٢ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ: حَدَّثَنَا فُلَيْحُ بْنُ سُلَيْمَانَ: حَدَّثَنَا هِلَالُ بْنُ عَلِيٍّ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: شَهِدْنَا بِنْتَ رَسُولِ آللهِ ﷺ وَرَسُولُ آللهِ ﷺ جَالِسٌ عَلَى الْقَبْرِ، فَرَأَيْتُ عَيْنَيْهِ تَدْمَعَانِ، فَقَالَ: «هَلْ فِيكُمْ مِنْ أَحَدٍ لَمْ يُقَارِفِ اللَّيْلَةَ». فَقَالَ أَبُو طَلْحَةَ: أَنَا، قَالَ: «فَانْزِلْ فِي قَبْرِهَا». فَنَزَلَ فِي قَبْرِهَا فَقَبَرَهَا.

* Ben Mubârah: «Fulayḥ pense que *yuqârif* signifie "Commettre un péché".»

* Abu 'Abd-ul-Lâh dit: *Li yaqtarifû*(1) signifie *Liyaktasibu* (pour qu'ils aient...).

R. 72 - Sur: la prière sur le *chahîd*

1343 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Prophète (ç) ensevelissait les combattants tués à 'Uḥud deux à deux dans une même pièce d'étoffe. Puis, pour chacun de ces couples, il s'enquit de celui des deux qui savait le plus de Coran et, quand on le lui eut désigné, il le fit placer le premier dans la fosse. Après cela, il ajouta: "Je témoignerai en faveur de ceux-ci au Jour de la Résurrection." Il commanda de les ensevelir couverts du sang de leurs blessures sans les laver. Le Prophète (ç) ne fit pas de prière sur eux.»

1344 - 'Uqba ben Âmir: Un jour, le Prophète (ç) étant sorti, alla faire la prière sur les [dépouilles des combattants] tombés à 'Uḥud, c'était une prière mortuaire. Ensuite, il monta sur le *minbar* et dit: «Je vous devancerai... et je serai votre témoin. Dès maintenant, par Dieu! j'aperçois mon Bassin, j'ai reçu les clefs des trésors de la terre(2). Par Dieu, je ne crains pas qu'après moi vous retourniez au polythéisme, mais ce que je redoute pour vous c'est que vous vous disputiez au sujet du [bas-monde].»

R. 73 - Sur le fait d'enterrer deux ou trois hommes dans une même tombe

1345 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «En procédant à l'enterrement des tués d'Uḥud, le Prophète (ç) les mettait deux par deux dans une même tombe.»

R. 74 - Sur celui qui ne voit pas la nécessité du *ghusl* des *chahîd*

1346 - Jâbir: «Le Prophète (ç) dit: "Enterrez-les couverts du sang de leurs blessures." Il voulait parler des hommes tués lors d''Uḥud; et il ne les fit pas laver.»

---

(1) Al-'An'âm, 113.

(2) El-'Aïni ajoute: «ou les clefs de la terre».

قَالَ ابْنُ مُبَارَكٍ: قَالَ فُلَيْحٌ: أُرَاهُ يَعْنِي ٱلذَّنْبَ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: ﴿لِيَقْتَرِفُوا﴾[1]: أَيْ لِيَكْتَسِبُوا.

٧٢ - باب: الصَّلاَةِ عَلَى الشَّهِيدِ.

١٣٤٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ كَعْبِ بْنِ مالِكٍ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَجْمَعُ بَيْنَ الرَّجُلَيْنِ مِنْ قَتْلَى أُحُدٍ في ثَوْبٍ وَاحِدٍ. ثُمَّ يَقُولُ: «أَيُّهُمْ أَكْثَرُ أَخْذاً لِلْقُرآنِ». فَإِذَا أُشِيرَ لَهُ إِلَى أَحَدِهِما قَدَّمَهُ في اللَّحْدِ، وَقَالَ: «أَنَا شَهِيدٌ عَلَى هٰؤُلَاءِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». وَأَمَرَ بِدَفْنِهِمْ في دِمَائِهِمْ، وَلَمْ يُغَسَّلُوا، وَلَمْ يُصَلَّ عَلَيْهِمْ.

١٣٤٤ - حدّثنا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي يَزِيدُ بْنُ أَبِي حَبِيبٍ، عَنْ أَبِي الخَيْرِ، عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عامِرٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ يَوْماً، فَصَلَّى عَلَى أَهْلِ أُحُدٍ صَلاَتَهُ عَلَى المَيِّتِ، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ إِلَى المِنْبَرِ فَقَالَ: «إِنِّي فَرَطٌ لَكُمْ، وَأَنَا شَهِيدٌ عَلَيْكُمْ، وَإِنِّي وَٱللهِ لَأَنْظُرُ إِلَى حَوْضِي الآنَ، وَإِنِّي أُعْطِيتُ مَفَاتِيحَ خَزَائِنِ الأَرْضِ، أَوْ مَفَاتِيحَ الأَرْضِ، وَإِنِّي وَٱللهِ ما أَخافُ عَلَيْكُمْ أَنْ تُشْرِكُوا بَعْدِي، وَلٰكِنْ أَخافُ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنافَسُوا فِيهَا».

٧٣ - باب: دَفْنِ الرَّجُلَيْنِ وَالثَّلاَثَةِ في قَبْرٍ.

١٣٤٥ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ سُلَيْمَانَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ: حَدَّثَنَا ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ ابْنِ كَعْبٍ: أَنَّ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يَجْمَعُ بَيْنَ الرَّجُلَيْنِ مِنْ قَتْلَى أُحُدٍ.

٧٤ - باب: مَنْ لَمْ يَرَ غَسْلَ الشُّهَدَاءِ.

١٣٤٦ - حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا لَيْثٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ كَعْبٍ، عَنْ جابِرٍ قَالَ؛ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «آدْفِنُوهُمْ في دِمائِهِمْ». يَعْنِي يَوْمَ أُحُدٍ، وَلَمْ يُغَسِّلْهُمْ.

---

(١) سورة الأنعام: الآية ١١٣.

R. 75 - Qui doit être placé en premier dans le *lahd (niche)*

* Le *lahd* a été dénommé ainsi car on l'aménage dans la fosse. Et, tout tyran est un *mulhid. Multahid*[1] signifie déviant, [celui qui dévie]. Quand la fosse est creusée droit, elle prend le nom de *zarîh*.

1347 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) fit réunir deux à deux, et dans une même pièce d'étoffe, les corps des combattants tués à 'Uhud. Il demanda ensuite pour chaque couple quel était celui des deux qui savait le plus de Coran. Quand on le lui eut indiqué il le fit placer le premier dans le *lahd*, puis il dit: "Je témoignerai pour ceux-ci." Il ordonna de les enterrer couverts du sang de leurs blessures; il ne fit pas pour eux la prière mortuaire et ne les fit pas laver.»

1348 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r): «Le Messager de Dieu (ç), pour chaque couple de combattants tués à 'Uhud, disait: "Quel est celui qui savait le plus de Coran?" Dès qu'on le lui indiquait, il le faisait placer le premier des deux dans le *lahd*.

«Mon père et mon oncle paternel, ajoute Jâbir, furent ensevelis dans un même manteau.»

* Sulaymân ben Kathîr: Directement d'az-Zuhry, directement d'Un tel qui a entendu Jâbir (r) rapporter le même *hadîth*.

R. 76 - Sur l'emploi du jonc et de l'herbe dans les tombes

1349 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) a dit: «Dieu a rendu sacrée La Mecque. Elle n'a pas perdu ce carctère avant moi, et elle ne le perdra pas après moi, pas même un seul instant. On ne fauchera donc point ses herbes, on ne coupera pas ses arbres, on ne poursuivra pas son gibier, et on ne ramassera ses objets perdus qu'avec l'intention de les faire annoncer.» Al 'Abbâs (r) lui demanda alors: «A l'exception du jonc employé pour notre orfèvrerie et nos tombes. — A l'exception du jonc», acquiscea le Prophète (ç).

---

(1) Al-Kahf, 27.

٧٥ - باب: مَنْ يُقَدَّم في اللَّحْدِ.

وَسُمِّيَ اللَّحْدَ لِأَنَّهُ في نَاحِيَةٍ، وَكُلُّ جائِرٍ مُلْحِدٌ، ﴿مُلْتَحَدًا﴾[1]: مَعْدِلاً، وَلَوْ كَانَ مُسْتَقِيماً كانَ ضَرِيحاً.

١٣٤٧ - حَدَّثَنَا ابْنُ مُقَاتِلٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ بْنُ سَعْدٍ: حَدَّثَنِي ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ كَعْبِ بْنِ مالِكٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ كانَ يَجْمَعُ بَيْنَ الرَّجُلَيْنِ مِنْ قَتْلَى أُحُدٍ في ثَوْبٍ وَاحِدٍ، ثُمَّ يَقُولُ: «أَيُّهُمْ أَكْثَرُ أَخْذاً لِلْقُرْآنِ». فَإِذَا أُشِيرَ لَهُ إِلَى أَحَدِهِما قَدَّمَهُ في اللَّحْدِ، وَقَالَ: «أَنَا شَهِيدٌ عَلَى هٰؤُلَاءِ». وَأَمَرَ بِدَفْنِهِمْ بِدِمائِهِمْ، وَلَمْ يُصَلِّ عَلَيْهِمْ، وَلَمْ يُغَسِّلْهُمْ.

١٣٤٨ - وَأَخْبَرَنَا الأَوْزَاعِيُّ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: كانَ رَسُولُ آللهِ ﷺ يَقُولُ لِقَتْلَى أُحُدٍ: «أَيُّ هٰؤُلَاءِ أَكْثَرُ أَخْذاً لِلْقُرْآنِ». فَإِذَا أُشِيرَ لَهُ إِلَى رَجُلٍ قَدَّمَهُ في اللَّحْدِ قَبْلَ صَاحِبِهِ. قَالَ جابِرٌ: فَكُفِّنَ أَبِي وَعَمِّي في نَمِرَةٍ وَاحِدَةٍ. وَقَالَ سُلَيْمانُ بْنُ كَثِيرٍ: حَدَّثَنِي الزُّهْرِيُّ: حَدَّثَنِي مَنْ سَمِعَ جَابِراً رَضِيَ آللهُ عَنْهُ.

٧٦ - باب: الإِذْخِرِ وَالحَشِيشِ في الْقَبْرِ.

١٣٤٩ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ آللهِ بْنِ حَوْشَبٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «حَرَّمَ آللهُ مَكَّةَ، فَلَمْ تَحِلَّ لِأَحَدٍ قَبْلِي وَلَا لِأَحَدٍ بَعْدِي، أُحِلَّتْ لِي سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ، لَا يُخْتَلَى خَلَاهَا، وَلَا يُعْضَدُ شَجَرُهَا، وَلَا يُنَفَّرُ صَيْدُهَا، وَلَا تُلْتَقَطُ لُقَطَتُهَا إِلَّا لِمُعَرِّفٍ». فَقَالَ الْعَبَّاسُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: إِلَّا الإِذْخِرَ لِصَاغَتِنَا وَقُبُورِنَا؟ فَقَالَ: «إِلَّا الإِذْخِرَ».

---

(١) سورة الكهف: الآية ٢٧.

* Abu Hurayra (r), en se référant au Prophète (ç), rapporte ceci: «pour nos tombes et nos demeures.»

* 'Abân ben Sâlaḥ: D'al-Ḥâsan ben Muslim, de Ṣafiya la fille de Chayba qui dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: ... *Même ḥadîth.*

* Mujâhid: De Ṭâwus, d'Ibn 'Abbâs (r) qui rapporte: «pour leur forgeron et leur demeures.»

R. 77 - Peut-on exhumer un mort de la tombe et du *laḥd* pour une certaine raison?

1350 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) alla visiter la tombe de 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubay, après que le corps eut été mis en terre; il l'en fit retirer, le plaça sur ses genoux, souffla sur lui en jetant dehors quelques gouttelettes de sa salive, puis le revêtit de sa propre chemise. Dieu est plus informé que quiconque [de la raison de ce comportement]; mais il faut savoir que 'Abd-ul-Lâh avait vêtu auparavant 'Abbâs d'une chemise.»

* Sufyân, en se référant à Abû Harûn, dit: «Le Messager de Dieu (ç) portait deux chemises et le fils de 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubay lui avait dit: "O Messager de Dieu, revêts mon père de la chemise que tu portes à même la peau."»

Sufyân ajouta: «On croyait qu'en revêtant 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubay de sa chemise, le Prophète (ç) voulait le récompenser pour ce qu'il avait fait [avec al-'Abbâs].»

1351 - Jâbir (r) dit: «La nuit qui précéda la bataille d''Uḥud mon père me convoqua et me dit: "Je crois que je vais être tué avec les premiers Compagnons du Prophète; et à part le Messager de Dieu (ç) je ne laisserai après moi que toi qui m'es très cher. J'ai des dettes, tu les payeras; je te recommande de traiter tes sœurs avec bonté." Le lendemain, mon père fut le premier tué des Musulmans.

«On l'inhuma avec un autre mort dans une même tombe, mais j'étais tourmenté à l'idée de laisser mon père avec un autre individu. Aussi le fis-je exhumer six mois après. A ce moment, le corps, sauf une légère altération d'un oreille, était dans le même état que le jour où je l'avais enterré.»

وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «لِقُبُورِنَا وَبُيُوتِنَا».

وَقَالَ أَبَانُ بْنُ صَالِحٍ، عَنِ الحَسَنِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ صَفِيَّةَ بِنْتِ شَيْبَةَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ: مِثْلَهُ.

وَقَالَ مُجَاهِدٌ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: «لِقَيْنِهِمْ وَبُيُوتِهِمْ».

٧٧ - باب: هَلْ يُخْرَجُ المَيِّتُ مِنَ الْقَبْرِ وَاللَّحْدِ لِعِلَّةٍ؟

١٣٥٠ - **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: قَالَ عَمْرٌو: سَمِعْتُ جابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: أَتَى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ أُبَيٍّ بَعْدَ ما أُدْخِلَ حُفْرَتَهُ، فَأَمَرَ بِهِ فَأُخْرِجَ، فَوَضَعَهُ عَلَى رُكْبَتَيْهِ، وَنَفَثَ عَلَيْهِ مِنْ رِيقِهِ، وَأَلْبَسَهُ قَمِيصَهُ، فَٱللهُ أَعْلَمُ، وَكانَ كَسَا عَبَّاساً قَمِيصاً.

قَالَ سُفْيَانُ: وَقَالَ أَبُو هَارُونَ: وَكانَ عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ قَمِيصَانِ، فَقَالَ لَهُ ابْنُ عَبْدِ ٱللهِ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَلْبِسْ أَبِي قَمِيصَكَ الَّذِي يَلِي جِلْدَكَ. قَالَ سُفْيَانُ: فَيُرَوْنَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَلْبَسَ عَبْدَ ٱللهِ قَمِيصَهُ، مُكافَأَةً لِمَا صَنَعَ.

١٣٥١ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: أَخْبَرَنَا بِشْرُ بْنُ المُفَضَّلِ؛ حَدَّثَنَا حُسَيْنٌ المُعَلِّمُ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ جابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا حَضَرَ أُحُدٌ، دَعانِي أَبِي مِنَ اللَّيْلِ، فَقَالَ: ما أُرَانِي إِلَّا مَقْتُولاً فِي أَوَّلِ مَنْ يُقْتَلُ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ، وَإِنِّي لَا أَتْرُكُ بَعْدِي أَعَزَّ عَلَيَّ مِنْكَ غَيْرَ نَفْسِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَإِنَّ عَلَيَّ دَيْناً، فَاقْضِ، وَاسْتَوْصِ بِأَخَوَاتِكَ خَيْراً. فَأَصْبَحْنَا، فَكانَ أَوَّلَ قَتِيلٍ، وَدُفِنَ مَعَهُ آخَرُ فِي قَبْرٍ، ثُمَّ لَمْ تَطِبْ نَفْسِي أَنْ أَتْرُكَهُ مَعَ الآخَرِ، فَاسْتَخْرَجْتُهُ بَعْدَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ، فَإِذَا هُوَ كَيَوْمَ وَضَعْتُهُ هُنَيَّةً، غَيْرَ أُذُنِهِ.

1352 - Jâbir (r) dit: «Mon père avait été enterré dans la même tombe qu'un autre mort. Je n'ai pu retrouver de repos qu'après l'avoir exhumé et mis seul dans une autre tombe.»

R. 78 - Sur *al-laḥd* et *ach-chaqq* de la tombe

1353 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «A la fin de la bataille d''Uḥud, le Prophète (ç) réunissait les corps des tués par couple, puis il disait: "Lequel des deux dans ce couple savait le plus de Coran?", et, quand on le lui indiquait, il le faisait placer le premier dans le *laḥd.* Il disait: "Je témoignerai pour ces gens-là au Jour de la Résurrection" avant de donner l'ordre de les ensevelir couverts du sang de leurs blessures; il ne leur avait pas fait de *ghusl.*»

R. 79 - "Si l'impubère se convertit à l'Islâm puis meurt, faut-il faire la prière sur son corps?" et "Faut-il inviter l'impubère à embrasser l'Islam?"

* Al-Ḥasan ainsi que Churayḥ, 'Ibrâhîm et Qatâda ont dit: Lorsque du père et de la mère, un seul embrasse l'Islam, l'enfant suit le statut du musulman.

* Ibn 'Abbâs (r) ainsi que sa mère furent du nombre des opprimés. Il ne suivait pas, avec son père, la religion de son peuple.

* Il dit: «[En tout,] l'Islâm doit être placé au dessus et non en dessous.»

1354 - Ibn 'Umar (r) dit: «'Umar se rendit avec le Prophète (ç) et un groupe de musulmans chez ben Ṣayyâd. Ils le trouvèrent en train de jouer avec d'autres enfants près du fort des banû Maghâla. A cette époque, ben Ṣayyâd approchait de l'âge de la puberté. Il ne s'aperçut de l'arrivée du Prophète (ç) que lorsque celui-ci, l'ayant touché de la main, lui dit: "Reconnais-tu que je suis le Messager de Dieu?" Ben Ṣayyâd le regarda et lui répondit: "Je reconnais que tu es le Messager des *'Ummiyûn*... Et toi, interrogea-t-il de son côte, reconnais-tu que je suis le messager de Dieu?" Sur ce, sans insister davantage, le Prophète (ç) reprit: "Je crois en Dieu et en ses messagers. Mais toi, qu'en dis-tu? — Il m'arrive de recevoir le véridique et le menteur. — C'est qu'on t'a rendu la chose confuse, riposta le Prophète (ç), eh bien! je pense en moi-même à une chose que je te cache. — C'est le *dukh...!* dit ben Ṣayyâd. — Assez! s'écria le Prophète (ç), tu ne pourras guère dépasser ta prédestinée.

١٣٥٢ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عَامِرٍ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنِ ابْنِ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ جابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: دُفِنَ مَعَ أَبِي رَجُلٌ، فَلَمْ تَطِبْ نَفْسِي حَتَّى أَخْرَجْتُهُ، فَجَعَلْتُهُ فِي قَبْرٍ عَلَى حِدَةٍ.

٧٨ ـ باب: اللَّحْدِ وَالشَّقِّ فِي الْقَبْرِ.

١٣٥٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ بْنُ سَعْدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ كَعْبِ بْنِ مالِكٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يَجْمَعُ بَيْنَ رَجُلَيْنِ مِنْ قَتْلَى أُحُدٍ، ثُمَّ يَقُولُ: «أَيُّهُمْ أَكْثَرُ أَخْذاً لِلْقُرْآنِ». فَإِذَا أُشِيرَ لَهُ إِلَى أَحَدِهِما قَدَّمَهُ فِي اللَّحْدِ، فَقَالَ: «أَنَا شَهِيدٌ عَلَى هٰؤُلَاءِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». فَأَمَرَ بِدَفْنِهِمْ بِدِمَائِهِمْ، وَلَمْ يُغَسِّلْهُمْ.

٧٩ ـ باب: إِذَا أَسْلَمَ الصَّبِيُّ فَمَاتَ، هَلْ يُصَلَّى عَلَيْهِ، وَهَلْ يُعْرَضُ عَلَى الصَّبِيِّ الإِسْلَامُ.

وَقَالَ الحَسَنُ، وَشُرَيْحٌ، وَإِبْرَاهِيمُ، وَقَتَادَةُ: إِذَا أَسْلَمَ أَحَدُهُما فَالْوَلَدُ مَعَ المُسْلِمِ. وَكانَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا مَعَ أُمِّهِ مِنَ الْمُسْتَضْعَفِينَ، وَلَمْ يَكُنْ مَعَ أَبِيهِ عَلَى دِينِ قَوْمِهِ. وَقَالَ: الإِسْلَامُ يَعْلُو وَلَا يُعْلَى.

١٣٥٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمُ ابْنُ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ: أَنَّ عُمَرَ انْطَلَقَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي رَهْطٍ قِبَلَ ابْنِ صَيَّادٍ، حَتَّى وَجَدُوهُ يَلْعَبُ مَعَ الصِّبْيَانِ، عِنْدَ أُطُمِ بَنِي مَغالَةَ، وَقَدْ قَارَبَ ابْنُ صَيَّادٍ الحُلُمَ، فَلَمْ يَشْعُرْ حَتَّى ضَرَبَ النَّبِيُّ ﷺ بِيَدِهِ، ثُمَّ قَالَ لِابْنِ صَيَّادٍ: «تَشْهَدُ أَنِّي رَسُولُ ٱللهِ». فَنَظَرَ إِلَيْهِ ابْنُ صَيَّادٍ فَقَالَ: أَشْهَدُ أَنَّكَ رَسُولُ الأُمِّيِّينَ. فَقَالَ ابْنُ صَيَّادٍ لِلنَّبِيِّ ﷺ: أَتَشْهَدُ أَنِّي رَسُولُ ٱللهِ؟ فَرَفَضَهُ وَقَالَ: «آمَنْتُ بِٱللهِ وَبِرُسُلِهِ». فَقَالَ لَهُ: «مَاذَا تَرَى». قَالَ ابْنُ صَيَّادٍ: يَأْتِينِي صَادِقٌ وَكاذِبٌ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «خُلِّطَ عَلَيْكَ الأَمْرُ». ثُمَّ قَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنِّي قَدْ خَبَأْتُ خَبِيئاً». فَقَالَ ابْنُ صَيَّادٍ: هُوَ الدُّخُّ. فَقَالَ: «آخْسَأْ، فَلَنْ تَعْدُو قَدْرَكَ». فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ

«'Umar (r) intervint alors: "Laisse-moi, ô Messager de Dieu, lui trancher la tête. — Si c'est vraiment lui [l'Antéchrist], répondit le Prophète (ç), tu ne pourras jamais l'abattre. Et s'il s'agit d'une autre personne, tu n'auras aucun bien à le tuer."»

1355 - Sâlim dit: «J'ai entendu Ibn 'Umar (r) dire: "... Plus tard, le Messager de Dieu (ç), accompagné de 'Ubay ben Ka'b, se rendit à la palmeraie où se trouvait ben Ṣayyâd; il espérait entendre quelque propos de ben Ṣayyâd sans que celui-ci ne se rendît compte de sa présence. En effet, il (ç) le vit couché dans une couverture de velours d'où il percevait des signes (ou: d'où sortait un bruit confus). Mais la mère, ayant aperçu le Messager de Dieu (ç) qui se dissimulait derrière les palmiers, alerta son fils: "O Sâf! (c'était le prénom de ben Sayyâd), voilà Muḥammad". Sur ce, ben Ṣayyâd se leva brusquement. — "Si elle l'avait laissé, dit alors le Prophète, il aurait montré sa vraie nature."»

* Dans sa version, Chu'ayb dit: «*fa rafaẓahu* فرفضه, *ramrama* رَمْرَمة ou *zamzama* زمزمة».

* 'Uqayl dit: «*ramrama*». Quant à Ma'mar, il dit: «*ramza* رَمزة».

1356 - 'Anas (r) dit: «Un jeune juif, qui était au service du Prophète (ç), tomba malade. Ce dernier alla à son chevet et lui demanda d'embrasser l'Islam. Le jeune homme regardait son père qui était présent, et celui-ci lui dit: "Obéis à Abû-al-Qâsim". Le jeune homme se convertit donc à l'Islam. Et, le Prophète (ç) sortit en disant: "Louange à Dieu qui l'a sauvé du Feu!"»

1357 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Ma mère et moi, nous étions du nombre des faibles opprimés; moi parmi les enfants et elle parmi les femmes.»

1358 - Ibn Chihâb dit: «Il faut faire la prière mortuaire sur tout nouveau-né qui vient à mourir, y eût-il quelque déficience à son origine. A sa naissance il appartient naturellement à la religion musulmane, que ses deux parents professent l'Islam ou que son père seul le professe. Quand l'enfant venant au monde vagit, on fera pour lui la prière mortuaire; mais on ne la fera pas s'il n'a pas vagi, parce que ce n'est qu'un fœtus avorté. Car Abu Hurayra (r) rapporta que le Prophète (ç) avait dit: "Tout enfant nouveau-né naît suivant la *fiṭra* (la prime nature). Ce sont ses parents qui en font un juif, un chrétien ou un zoroastrien. C'est comme l'animal qui naît dans toute son intégrité; en avez-vous jamais vu venir au monde les oreilles coupées?" Ensuite Abû Hurayra (r) récita ce verset du Coran: **redresse**

عَنْهُ: دَعْنِي يَا رَسُولَ ٱللهِ أَضْرِبْ عُنُقَهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنْ يَكُنْهُ فَلَنْ تُسَلَّطَ عَلَيْهِ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْهُ فَلاَ خَيْرَ لَكَ فِي قَتْلِهِ».

١٣٥٥ ـ وَقَالَ سَالِمٌ: سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: انْطَلَقَ بَعْدَ ذٰلِكَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَأُبَيُّ بْنُ كَعْبٍ، إِلَى النَّخْلِ الَّتِي فِيهَا ابْنُ صَيَّادٍ، وَهُوَ يَخْتِلُ أَنْ يَسْمَعَ مِنِ ابْنِ صَيَّادٍ شَيْئاً، قَبْلَ أَنْ يَرَاهُ ابْنُ صَيَّادٍ، فَرَآهُ النَّبِيُّ ﷺ وَهُوَ مُضْطَجِعٌ، يَعْنِي فِي قَطِيفَةٍ، لَهُ فِيهَا رَمْزَةٌ أَوْ زَمْرَةٌ، فَرَأَتْ أُمُّ ابْنِ صَيَّادٍ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ، وَهُوَ يَتَّقِي بِجُذُوعِ النَّخْلِ، فَقَالَتْ لابْنِ صَيَّادٍ: يَا صَافِ، وَهُوَ اسْمُ ابْنِ صَيَّادٍ، هٰذَا مُحَمَّدٌ، ﷺ، فَثَارَ ابْنُ صَيَّادٍ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَوْ تَرَكَتْهُ بَيَّنَ».

وَقَالَ شُعَيْبٌ فِي حَدِيثِهِ: فَرَفَصَهُ، رَمْرَمَةٌ أَوْ زَمْزَمَةٌ. وَقَالَ عُقَيْلٌ: رَمْرَمَةٌ. وَقَالَ مَعْمَرٌ: رَمْزَةٌ.

١٣٥٦ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، وَهُوَ ابْنُ زَيْدٍ، عَنْ ثَابِتٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ غُلاَمٌ يَهُودِيٌّ يَخْدُمُ النَّبِيَّ ﷺ فَمَرِضَ، فَأَتَاهُ النَّبِيُّ ﷺ يَعُودُهُ، فَقَعَدَ عِنْدَ رَأْسِهِ، فَقَالَ لَهُ: «أَسْلِمْ». فَنَظَرَ إِلَى أَبِيهِ وَهُوَ عِنْدَهُ، فَقَالَ لَهُ: أَطِعْ أَبَا الْقَاسِمِ ﷺ، فَأَسْلَمَ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ وَهُوَ يَقُولُ: «الحَمْدُ للهِ الَّذِي أَنْقَذَهُ مِنَ النَّارِ».

١٣٥٧ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: قَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: كُنْتُ أَنَا وَأُمِّي مِنَ الْمُسْتَضْعَفِينَ، أَنَا مِنَ الْوِلْدَانِ وَأُمِّي مِنَ النِّسَاءِ

١٣٥٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: قَالَ ابْنُ شِهَابٍ: يُصَلَّى عَلَى كُلِّ مَوْلُودٍ مُتَوَفًّى وَإِنْ كَانَ لِغَيَّةٍ، مِنْ أَجْلِ أَنَّهُ وُلِدَ عَلَى فِطْرَةِ الإِسْلاَمِ، يَدَّعِي أَبَوَاهُ الإِسْلاَمَ، أَوْ أَبُوهُ خَاصَّةً، وَإِنْ كَانَتْ أُمُّهُ عَلَى غَيْرِ الإِسْلاَمِ، إِذَا اسْتَهَلَّ صَارِخاً صُلِّيَ عَلَيْهِ، وَلاَ يُصَلَّى عَلَى مَنْ لاَ يَسْتَهِلُّ، مِنْ أَجْلِ أَنَّهُ سِقْطٌ، فَإِنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ كَانَ يُحَدِّثُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلاَّ يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ يُنَصِّرَانِهِ أَوْ يُمَجِّسَانِهِ، كَمَا تُنْتَجُ الْبَهِيمَةُ بَهِيمَةً

ta face vers la religion, en croyant originel, en suivant la prime nature selon laquelle Dieu a instauré les humains[1].

1359 - Abû Hurayra (r) dit: Le Messager de Dieu (ç) dit: «Tout nouveau-né naît suivant la prime nature, et ce sont ses parents qui en feront un juif, un chrétien ou un zoroastrien. C'est comme l'animal qui naît dans toute son intégrité. En avez-vous jamais vu venir au monde les oreilles coupées?» Ensuite, Abû Hurayra (r) récita ce verset du Coran: **redresse ta face vers la religion, en croyant originel, en suivant la prime nature selon laquelle Dieu a instauré les humains**.

R. 80 - Sur l'associant qui, au moment de mourir, dit: «Il n'y a d'autre divinité que Dieu»

1360 - D'après Sa'îd ben al-Musayab, son père dit: «Au moment où Abû Tâlib allait rendre l'âme, le Messager de Dieu (ç) alla le voir et trouva chez lui Abû Jahl ben Hichâm et 'Abd-ul-Lâh ben Abû Umaya ben al-Mughîra. Il lui dit: "O oncle! dis: *Il n'y a de dieu que Dieu.* Car j'userai de cette formule auprès de Dieu pour témoigner en ta faveur". Entendant cela, Abû Jahl et 'Abd-ul-Lâh ben Abû Umaya dirent à Abû Tâlib: "Laisseras-tu la croyance de Abd-ul-Muṭṭalib?" Le Messager de Dieu (ç) ne cessait d'inviter son oncle à prononcer la formule, et les deux autres ne cessaient de répéter leur même propos, et ce jusqu'au moment où Abû Ṭâlib dit qu'il suivait la croyance de 'Abd-ul-Muṭṭalib en refusant de dire qu'il n'y a de dieu que Dieu. "Eh bien! s'écria le Messager de Dieu (ç), par Dieu! Je demanderai à ce que le pardon te soit accordé tant que cela ne me sera pas interdit.» Alors Dieu, Très-Haut, fit descendre: **Il n'appartient ni à l'Envoyé...**[2].

R. 81 - Sur les branches des palmiers plantées sur les tombes

* Burayda al-Aslamy recommanda de planter deux palmes sur sa tombe.

* Ibn 'Umar, ayant vu une tente dressée sur la tombe de 'Abd-ar-Raḥmân, dit au domestique: «Enlève-la, car il n'y a que ses œuvres qui lui procureront de l'ombre.»

(1) Ar-Rûm, 30.

(2) At-Tawba, 113.

جَمْعَاءَ، هَلْ تُحِسُّونَ فِيهَا مِنْ جَدْعَاءَ». ثُمَّ يَقُولُ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: ﴿فِطْرَتَ ٱللهِ ٱلَّتِي فَطَرَ ٱلنَّاسَ عَلَيْهَا﴾[1]. الآية.

١٣٥٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: أَخْبَرَنِي أَبُو سَلَمَةَ ٱبْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «ما مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ، أَوْ يُنَصِّرَانِهِ، أَوْ يُمَجِّسَانِهِ، كما تُنْتَجُ الْبَهِيمَةُ بَهِيمَةً جَمْعَاءَ، هَلْ تُحِسُّونَ فِيهَا مِنْ جَدْعَاءَ». ثُمَّ يَقُولُ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: ﴿فِطْرَتَ ٱللهِ ٱلَّتِي فَطَرَ ٱلنَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ ٱللهِ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ﴾[1].

٨٠ ـ باب: إِذَا قَالَ الْمُشْرِكُ عِنْدَ الْمَوْتِ: لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ.

١٣٦٠ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ: أَخْبَرَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ٱبْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّهُ لَمَّا حَضَرَتْ أَبَا طَالِبٍ الْوَفَاةُ، جَاءَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَوَجَدَ عِنْدَهُ أَبَا جَهْلِ بْنِ هِشَامٍ، وَعَبْدَ ٱللهِ بْنَ أَبِي أُمَيَّةَ بْنِ الْمُغِيرَةِ، قَالَ: رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لِأَبِي طَالِبٍ: «يَا عَمِّ، قُلْ لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ، كَلِمَةً أَشْهَدُ لَكَ بِهَا عِنْدَ ٱللهِ». فَقَالَ أَبُو جَهْلٍ وَعَبْدُ ٱللهِ بْنُ أُمَيَّةَ: يَا أَبَا طَالِبٍ، أَتَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، فَلَمْ يَزَلْ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَعْرِضُهَا عَلَيْهِ، وَيَعُودَانِ بِتِلْكَ الْمَقَالَةِ، حَتَّى قَالَ أَبُو طَالِبٍ آخِرَ ما كَلَّمَهُمْ: هُوَ عَلَى مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ. وَأَبَى أَنْ يَقُولَ: لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ. فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أَمَا وَٱللهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ مَا لَمْ أُنْهَ عَنْكَ». فَأَنْزَلَ ٱللهُ تَعَالَى فِيهِ: ﴿مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ﴾[2]. الآيَةَ.

٨١ ـ باب: الْجَرِيدِ عَلَى الْقَبْرِ.

وَأَوْصَى بُرَيْدَةُ الْأَسْلَمِيُّ أَنْ يُجْعَلَ فِي قَبْرِهِ جَرِيدَانِ. وَرَأَى ٱبْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا فُسْطَاطاً عَلَى قَبْرِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ فَقَالَ: ٱنْزِعْهُ يَا غُلَامُ، فَإِنَّمَا يُظِلُّهُ عَمَلُهُ. وَقَالَ خَارِجَةُ بْنُ زَيْدٍ:

(١) سورة الروم: الآية ٣٠.
(٢) سورة التوبة: الآية ١١٣.

* Khârija ben Zayd dit: Nous étions jeunes durant le califat de 'Uthmân, et je me souviens encore du meilleur sauteur d'entre nous: c'était celui qui franchissait d'un bond la tombe de 'Uthmân ben Maḍ'ûn.»

* 'Uthmân ben Ḥakîm: «Khârija me prit par la main, me fit asseoir sur une tombe et me rapporta ensuite de son oncle, Yazîd ben Thâbit, ceci: "S'asseoir sur une tombe n'est répréhensible que si on y commet des impuretés."»

* Nâfi': «Ibn 'Umar (r) s'asseyait sur les tombes.»

1361 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) passa près de deux tombes dont les occupants subissaient des supplices. «Ces deux-là, dit-il, subissent des supplices, et pourtant pas pour une chose [qui paraissait] grave. L'un d'eux, en urinant, ne se préservait pas du contact de son urine; et, quant à l'autre, il médisait.» Il prit ensuite une palme encore verte, la cassa par la moitié, en deux morceaux, et planta chaque morceau dans une tombe. «Pourquoi, ô Messager de Dieu, agis-tu ainsi? demanda-t-on. — Dans l'espoir, répondit-il, qu'ils éprouvent quelque soulagement tant que ces palmes ne seront pas desséchées.»

R. 82 - Sur l'exhortation tenue par le traditionniste auprès d'une tombe alors que les accompagnateurs se tiennent assis autour de lui

* **Yakhrujûna mina al-'ajdâth**[1]; "**al-'ajdâth**" est synonyme de *qubûr* (tombes). **Bu'thirat**[2] est synonyme de *Uthîrat* (mise sens dessus dessous); **ba'thartu ḥawẓî**: j'ai renversé mon auge sens dessus dessous. "*Al-'iqâẓu*" est synonyme de "al-'isrâ'û" (faire vite). Al-'A'mach lit: **ila nuṣubin**[3] avec le sens d'un objet maintenu debout, vers lequel on accourt précipitamment; an *an-nuṣbu* et un nom singulier alors que la racine est an-naṣbu. **Yawmu al-khurûj**[4] ("le jour de la sortie" veut dire la sortie des tombes). **Yansilûn**[5]: *Yakhrujun* (ils sortiront).

1362 - Ali (r) dit: «Alors que nous étions à un enterrement à Baqî'al-Gharqad, le Prophète (ç) vint vers nous puis s'assit. Nous, nous fîmes de même autour de lui. Il avait à la main un bâton. Alors, baissant la tête, il se mit à frapper

(1) Al-Ma'ârij, 43.
(2) Al-'Infitâr, 4.
(3) Al-Ma'ârij, 43.
(4) Qâf, 42.
(5) Yâsîn, 51.

رَأَيْتُنِي، وَنَحْنُ شُبَّانٌ في زَمَنِ عُثْمانَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، وَإِنَّ أَشَدَّنا وَثْبَةً الَّذِي يَثِبُ قَبْرَ عُثْمانَ بْنِ مَظْعُونٍ، حَتَّى يُجاوِزَهُ. وَقالَ عُثْمانُ بْنُ حَكِيمٍ: أَخَذَ بِيَدِي خارِجَةُ، فَأَجْلَسَنِي عَلَى قَبْرٍ، وَأَخْبَرَنِي عَنْ عَمِّهِ يَزِيدَ بْنِ ثابِتٍ قالَ: إِنَّما كُرِهَ ذٰلِكَ لِمَنْ أَحْدَثَ عَلَيْهِ. وَقالَ نافِع: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُما يَجْلِسُ عَلَى الْقُبُورِ.

١٣٦١ - حَدَّثَنا يَحْيىٰ: حَدَّثَنا أَبُو مُعاوِيَةَ، عَنْ الأَعْمَشِ، عَنْ مُجاهِدٍ، عَنْ طاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُما، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ مَرَّ بِقَبْرَيْنِ يُعَذَّبانِ، فَقالَ: «إِنَّهُما لَيُعَذَّبانِ، وَما يُعَذَّبانِ فِي كَبِيرٍ، أَمَّا أَحَدُهُما فَكانَ لا يَسْتَتِرُ مِنَ الْبَوْلِ، وَأَمَّا الآخَرُ فَكانَ يَمْشِي بِالنَّمِيمَةِ». ثُمَّ أَخَذَ جَرِيدَةً رَطْبَةً فَشَقَّها بِنِصْفَيْنِ، ثُمَّ غَرَزَ فِي كُلِّ قَبْرٍ واحِدَةً، فَقالُوا: يا رَسُولَ آللهِ، لِمَ صَنَعْتَ هٰذا؟ فَقالَ: «لَعَلَّهُ أَنْ يُخَفَّفَ عَنْهُما ما لَمْ يَيْبَسا».

٨٢ - باب: مَوْعِظَةِ الْمُحَدِّثِ عِنْدَ الْقَبْرِ، وَقُعُودِ أَصْحابِهِ حَوْلَهُ.

﴿يَخْرُجُونَ مِنَ ٱلْأَجْدَاثِ﴾[١]: الأَجْداثُ القُبُورُ. ﴿بُعْثِرَتْ﴾[٢]: أُثِيرَتْ، بَعْثَرْتُ حَوْضِي أَيْ جَعَلْتُ أَسْفَلَهُ أَعْلاهُ. الإِيفاضُ الإِسْراعُ. وَقَرَأَ الأَعْمَشُ: ﴿إِلَىٰ نَصْبٍ﴾[٣]: إِلَى شَيْءٍ مَنْصُوبٍ يَسْتَبِقُونَ إِلَيْهِ، وَالنُّصْبُ واحِدٌ، وَالنَّصْبُ مَصْدَرٌ. ﴿يَوْمُ ٱلْخُرُوجِ﴾[٤]: مِنَ الْقُبُورِ. ﴿يَنسِلُونَ﴾[٥]: يَخْرُجُونَ.

١٣٦٢ - حَدَّثَنا عُثْمانُ قالَ: حَدَّثَنِي جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ سَعْدِ بْنِ عُبَيْدَةَ، عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قالَ: كُنَّا فِي جَنازَةٍ فِي بَقِيعِ الْغَرْقَدِ، فَأَتانا النَّبِيُّ ﷺ، فَقَعَدَ وَقَعَدْنا حَوْلَهُ، وَمَعَهُ مِخْصَرَةٌ، فَنَكَّسَ، فَجَعَلَ يَنْكُتُ بِمِخْصَرَتِهِ، ثُمَّ قالَ: «ما مِنْكُمْ مِنْ

(١) سورة المعارج: الآية ٤٣.
(٢) سورة الإنفطار: الآية ٤.
(٣) سورة المعارج: الآية ٤٣.
(٤) سورة ق: الآية ٤٢.
(٥) سورة يس: الآية ٥١.

le sol avec ce bâton puis dit: "Il n'est aucun de vous, il n'est aucune âme créée qui n'ait sa place fixée dans le Paradis et le Feu, sinon il aurait été décidé pour elle une destinée misérable ou heureuse. — [Dans ce cas,] ô Messager de Dieu, dit l'un des assistants, ne devons-nous pas nous en tenir à ce qui nous a été prédestiné et renoncer à toute œuvre. Et comme cela, celui d'entre nous qui fait partie des bienheureux sera conduit à faire les œuvres des gens prédestinés à être bienheureux, et celui d'entre nous qui fait partie des réprouvés sera conduit à faire les actes des gens prédestinés à être réprouvés. — Les bienheureux, répondit-il, on leur facilitera plutôt de faire les œuvres menant au bonheur, alors qu'aux réprouvés, on facilitera d'accomplir les actes menant à l'égarement." Puis il récita: **Tandis que celui qui donne de la charité et qui craint Dieu**(1)...»

R. 83 - Sur ce qui a été rapporté au sujet de celui qui tue

1363 - Selon Thâbit ben aẓ-Ẓaḥḥâk (r), le Prophète (ç) dit: «Quiconque qui, par mauvaise foi ou intentionnellement, jure par une autre religion que l'Islam sera traité d'après les termes de son serment. Quiconque se donne la mort par le fer sera châtié avec le même fer dans le Feu de la Géhenne.»

1364 - Hajjâj ben Minhâl rapporte: Jarîr ben Ḥâzim nous a rapporté qu'al-Ḥasan avait dit: «Jundab (r), dont nous n'avons oublié aucune parole et dont nous n'avons à craindre aucun mensonge, nous a rapporté dans cette mosquée même que le Prophète (ç) avait dit: "[A la circonstance] d'un homme atteint de blessures et qui se donne la mort, Dieu dit: "Mon serviteur a pris les devants sur moi en ce qui concerne le terme de sa vie. Alors, je lui interdis le Paradis."»

1365 - Abû Hurayra (r) rapporte que le Prophète (ç) a dit: «Celui qui s'étrangle par lui-même s'étranglera dans le Feu, et celui qui se transperce se transpercera dans le Feu.»

R. 84 - Sur ce qu'il y a de répréhensible à faire la prière pour les hypocrites et à implorer le pardon pour les Associants.

* Le ḥadîth a été rapporté du Prophète (ç) par Abû Hurayra (r).

---

(1) Al-Layl, 5.

أَحَدٍ، ما مِنْ نَفْسٍ مَنْفُوسَةٍ، إلَّا كُتِبَ مَكَانُهَا مِنَ الجَنَّةِ وَالنَّارِ، وَإلَّا قَدْ كُتِبَ: شَقِيَّةً أَوْ سَعِيدَةً». فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ آللهِ. أَفَلاَ نَتَّكِلُ عَلَى كِتَابِنَا وَنَدَعُ الْعَمَلَ، فَمَنْ كانَ مِنَّا مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ فَسَيَصِيرُ إِلَى عَمَلِ أَهْلِ السَّعَادَةِ، وَأَمَّا مَنْ كَانَ مِنَّا مِنْ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ فَسَيَصِيرُ إِلَى عَمَلِ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ؟ قَالَ: «أَمَّا أَهْلُ السَّعَادَةِ فَيُيَسَّرُونَ لِعَمَلِ السَّعَادَةِ، وَأَمَّا أَهْلُ الشَّقَاوَةِ فَيُيَسَّرُونَ لِعَمَلِ الشَّقَاوَةِ». ثُمَّ قَرَأَ: ﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى﴾[1]. الآيَةَ.

٨٣ - باب: ما جاءَ في قاتِلِ النَّفْسِ.

١٣٦٣ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ أَبِي قِلاَبَةَ، عَنْ ثَابِتِ ابْنِ الضَّحَّاكِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ حَلَفَ بِمِلَّةٍ غَيْرِ الإِسْلَامِ كاذِباً مُتَعَمِّداً، فَهُوَ كما قالَ، وَمَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِحَدِيدَةٍ، عُذِّبَ بِهَا في نَارِ جَهَنَّمَ».

١٣٦٤ - وَقَالَ حَجَّاجُ بْنُ مِنْهَالٍ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ حازِمٍ، عَنِ الحَسَنِ: حَدَّثَنَا جُنْدَبٌ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ في هٰذَا المَسْجِدِ، فَمَا نَسِينَا، وَما نَخَافُ أَنْ يَكْذِبَ جُنْدَبٌ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «كانَ بِرَجُلٍ جِرَاحٌ فَقَتَلَ نَفْسَهُ، فَقَالَ آللهُ: بَدَرَنِي عَبْدِي بِنَفْسِهِ، حَرَّمْتُ عَلَيْهِ الجَنَّةَ».

١٣٦٥ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمَانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَبُو الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «الَّذِي يَخْنُقُ نَفْسَهُ يَخْنُقُهَا فِي النَّارِ، وَالَّذِي يَطْعُنُهَا يَطْعُنُهَا فِي النَّارِ».

٨٤ - باب: ما يُكْرَهُ مِنَ الصَّلاَةِ عَلَى المُنَافِقِينَ، وَالاِسْتِغْفَارِ لِلْمُشْرِكِينَ.

رَوَاهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

(١) سورة الليل: الآية ٥.

1366 - D'après Ibn 'Abbas, 'Umar ben al-Khaṭṭâb (r) dit: «A la mort de 'Abd-ul-Lâh ben 'Ubay ben Salûl, on demanda au Messager de Dieu (ç) de faire la prière mortuaire pour le défunt. Comme le Messager de Dieu (ç) s'était mis debout, je m'étais élancé vers lui en disant: "O Messager de Dieu, est-ce que tu vas prier sur ibn 'Ubay alors que tel jour il avait dit ceci et que tel autre jour il avait dit cela?" J'avais énuméré tous les méchants propos de ben 'Ubay. Mais, tout en souriant, le Messager de Dieu (ç) me dit: "Epargne-moi [cela], 'Umar". Et, comme j'avais insisté, il me dit: «Si je savais qu'en priant plus de soixante-dix fois, on lui accorderait le pardon, je n'hésiterais pas à le faire."

«Le Messager de Dieu (ç) alla donc prier puis se retira. Mais, peu de temps après, furent descendus les deux versets de la surate de Barâ'a: **ne prie jamais sur aucun d'eux s'il meurt,** jusqu'à: **leur âme en état de dénégation**(1).

«Plus tard, je m'étonnais de mon audace envers le Messager de Dieu (ç); mais Dieu et Son Messager en savent plus que quiconque.»

R. 85 - Sur les éloges des gens envers le défunt

1367 - 'Anas ben Mâlik (r) rapporte: «Un cortège funèbre étant passé près des musulmans, ceux-ci dirent du bien du défunt. "Il lui est assuré", dit le Prophète (ç). Un autre cortège funèbre venant ensuite à passer, les musulmans dirent du mal du défunt. "Il lui est assuré", répéta le Prophète (ç). Alors 'Umar ben al-Khaṭṭâb (r) intervint: "Qu'est-ce qu'il lui est donc assuré?

— Celui-là, vous avez dit du bien de lui, le Paradis lui a été donc assuré. Et celui-ci, vous avez dit du mal de lui, alors le Feu lui a été assuré, car vous êtes les témoins de Dieu sur terre", répondit le Prophète (ç)».

1368 - Abû al-Aswad dit: «J'étais arrivé à Médine à un moment où une épidémie y avait surgi. Et pendant que j'étais assis avec 'Umar ben al-Khaṭṭâb (r), un cortège funèbre vint à passer. Comme on avait dit du bien du défunt, 'Umar (r) s'écria: "Il lui est assuré". Un second cortège étant passé, on dit encore du bien du défunt. Alors, il reprit: "Il lui est assuré." Mais, quand un troisième cortège vint à passer et qu'on dit du mal du défunt, il répéta: "Il lui est assuré". Alors, je lui demandai: "Et qu'est-ce qui est donc assuré? ô Commandeur des Croyants! — Je

---

(1) At-Tawba, 84.

١٣٦٦ ـ حَدَّثَنَا يَحْيى بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنِي اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ ابْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ عُمَرَ بْنِ الخَطَّاب رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ أَنَّهُ قَالَ: لَمَّا ماتَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ أُبَيٍّ ابْنُ سَلُولَ، دُعِيَ لَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لِيُصَلِّي عَلَيْهِ، فَلَمَّا قَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَثَبْتُ إِلَيْهِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَتُصَلِّي عَلى ابْنِ أُبَيٍّ، وَقَدْ قَالَ يَوْمَ كَذَا وَكَذَا: كَذَا وَكَذَا ـ أُعَدِّدُ عَلَيْهِ قَوْلَهُ ـ فَتَبَسَّمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَقَالَ: «أَخِّرْ عَنِّي يَا عُمَرُ». فَلَمَّا أَكْثَرْتُ عَلَيْهِ. قَالَ: «إِنِّي خُيِّرْتُ فَاخْتَرْتُ، لَوْ أَعْلَمُ أَنِّي إِنْ زِدْتُ عَلَى السَّبْعِينَ يُغْفَرُ لَهُ لَزِدْتُ عَلَيْهَا». قَالَ: فَصَلَّى عَلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ ثُمَّ انْصَرَفَ، فَلَمْ يَمْكُثْ إِلَّا يَسِيراً حَتَّى نَزَلَتِ الآيَتَانِ مِنْ بَرَاءَةٌ: ﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ ماتَ أَبَداً ـ إِلَى ـ وَهُمْ فَاسِقُونَ﴾[1]. قَالَ: فَعَجِبْتُ بَعْدُ مِنْ جُرْأَتِي عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ يَوْمَئِذٍ، وَٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ.

٨٥ ـ باب: ثَنَاءِ النَّاسِ عَلَى المَيِّتِ.

١٣٦٧ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ صُهَيْبٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: مَرُّوا بِجَنَازَةٍ فَأَثْنَوا عَلَيْهَا خَيْراً، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «وَجَبَتْ». ثُمَّ مَرُّوا بِأُخْرَى فَأَثْنَوا عَلَيْهَا شَرّاً، فَقَالَ: «وَجَبَتْ». فَقَالَ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: ما وَجَبَتْ؟ قَالَ: «هٰذا أَثْنَيْتُمْ عَلَيْهِ خَيْراً، فَوَجَبَتْ لَهُ الجَنَّةُ، وَهٰذَا أَثْنَيْتُمْ عَلَيْهِ شَرّاً، فَوَجَبَتْ لَهُ النَّارُ، أَنْتُمْ شُهَدَاءُ ٱللهِ فِي الأَرْضِ».

١٣٦٨ ـ حَدَّثَنَا عَفَّانُ بْنُ مُسْلِمٍ: حَدَّثَنَا دَاوُدُ بْنُ أَبِي الْفُرَاتِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ أَبِي الأَسْوَدِ قَالَ: قَدِمْتُ المَدِينَةَ، وَقَدْ وَقَعَ بِهَا مَرَضٌ، فَجَلَسْتُ إِلَى عُمَرَ بْنِ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَمَرَّتْ بِهِمْ جَنَازَةٌ، فَأُثْنِيَ عَلَى صَاحِبِهَا خَيْراً، فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: وَجَبَتْ، ثُمَّ مُرَّ بِأُخْرَى فَأُثْنِيَ عَلَى صَاحِبِهَا خَيْراً، فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: وَجَبَتْ. ثُمَّ مُرَّ بِالثَّالِثَةِ فَأُثْنِيَ عَلَى صَاحِبِهَا شَرّاً، فَقَالَ: وَجَبَتْ. فَقَالَ أَبُو الأَسْوَدِ: فَقُلْتُ: وَما وَجَبَتْ يَا أَمِيرَ

(١) سورة التوبة: الآية ٨٤.

répète, répondit-il, ce que le Prophète (ç) avait dit, à savoir que tout musulman est admis par Dieu au Paradis, lorsque quatre autres témoignent en sa faveur. Et, comme nous avions demandé sur le cas de trois [qui témoignent], il avait répondu par l'affirmative. Après, nous avions aussi demandé sur le cas de deux musulmans [qui témoignent], et il avait aussi répondu par l'affirmative. Mais nous ne l'avions pas interrogé au sujet du témoignage d'un seul."»

R. 86 - Sur ce qui a été rapporté au sujet du châtiment dans la tombe

* Sur la Parole du très-Haut: **... les iniques en proie aux tourbillons de la mort, et les anges étendant leurs mains: «Vomissez votre âme! En ce jour, vous subissez le châtiment d'ignominie...**[1]. *Al-hûn*, dans le texte signifie "ignominie", tandis que *al-hawn* a le sens de: "pitié".

* Sur: **Nous les châtierons par deux fois, et, pis encore, ils seront ramenés à un terrible tourment**[2].

* Sur: **Et la race de Pharaon fut étreinte par le dur châtiment. Au feu ils sont exposés, du soir au matin. Le Jour où l'Heure surgit: Faites entrer la race de Pharaon au plus intense des tourments**[3].

1369 - D'après al-Barâ' ben Azib (r), le Prophète (ç) a dit: «Lorsqu'on dépose le croyant dans sa tombe, on vient à lui [pour qu'il soit interrogé], et alors il témoignera qu'il n'y a de dieu que Dieu et que Muḥammad est le Messager de Dieu.» Cela est en fait la signification de Sa parole: **Dieu affermit les croyants par le ferme langage**[4].

* Directement de Muḥammad ben Bachâr, directement de Ghundar, directement de Chu'ba: «même *ḥadîth*», mais avec ce rajout: **Dieu affermit les croyants**[5]. Ce verset traite du châtiment dans la tombe.

1370 - Ibn 'Umar (r) rapporte: «Se retrouvant devant les morts d'al-Qulayb, le Prophète (ç) leur dit: "Avez-vous trouvé ce que votre Seigneur vous avait promis?" Puis, comme on lui faisait remarquer qu'il parlait à des morts, il

(1) Al-An'âm, 93.
(2) At-Tawba, 101.
(3) Ghâfir, in 45, 46.
(4), (5) Ibrâhîm, 27.

الْمُؤْمِنِينَ؟ قَالَ: قُلْتُ كَمَا قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَيُّمَا مُسْلِمٍ، شَهِدَ لَهُ أَرْبَعَةٌ بِخَيْرٍ، أَدْخَلَهُ اللهُ الجَنَّةَ». فَقُلْنَا: وَثَلاثَةٌ، قَالَ: «وَثَلاثَةٌ». فَقُلْنَا: وَاثْنَانِ، قَالَ: «وَاثْنَانِ». ثُمَّ لَمْ نَسْأَلْهُ عَنِ الْوَاحِدِ.

٨٦ - باب: ما جاءَ في عَذاب الْقَبْرِ.

وَقَوْلُهُ تَعالَى: ﴿ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ فِي غَمَرَٰتِ ٱلْمَوْتِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ بَاسِطُوٓاْ أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوٓاْ أَنفُسَكُمُ ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ ٱلْهُونِ ﴾(١). هُوَ الْهَوَانُ، وَالْهَوْنُ الرِّفْقُ.

وَقَوْلُهُ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴾(٢)

وَقَوْلُهُ تَعالَى: ﴿ وَحَاقَ بِـَٔالِ فِرْعَوْنَ سُوٓءُ ٱلْعَذَابِ. ٱلنَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ أَدْخِلُوٓاْ ءَالَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ ٱلْعَذَابِ ﴾(٣).

١٣٦٩ - حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَلْقَمَةَ بْنِ مَرْثَدٍ، عَنْ سَعْدِ بْنِ عُبَيْدَةَ، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عازِبٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أُقْعِدَ المُؤْمِنُ فِي قَبْرِهِ أُتِيَ، ثُمَّ شَهِدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللهِ، فَذٰلِكَ قَوْلُهُ: ﴿ يُثَبِّتُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱلْقَوْلِ ٱلثَّابِتِ ﴾ »(٤).

حدّثنا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: بِهٰذَا، وَزادَ ﴿ يُثَبِّتُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ﴾(٥). نَزَلَتْ في عَذابِ الْقَبْرِ.

١٣٧٠ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللهِ: حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ صَالِحٍ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ قَالَ: اطَّلَعَ النَّبِيُّ ﷺ عَلَى أَهْلِ

---

(١) سورة الأنعام: الاية ٩٣.
(٢) سورة التوبة: الآية ١٠١.
(٣) سورة غافر: الآيتان ٤٥ - ٤٦.
(٤) سورة إبراهيم: الآية ٢٧.
(٥) سورة إبراهيم: الآية ٢٧.

répondit: "Vous n'entendez pas mieux qu'eux, cependant ils ne peuvent répondre."»

1371 - 'Â'icha (r) objecta: «Le Prophète (ç) a plutôt dit: "Ils savent maintenant que ce que je disais est juste." Dieu, Très-Haut, ne dit-Il pas: **Bien sûr tu ne peux faire entendre aux morts**[1].»

1372 - 'Â'icha (r) dit qu'une juive était entrée chez elle et lui avait parlé du châtiment de la tombe. «Dieu, lui avait-elle dit, te préserve du châtiment de la tombe.» 'Â'icha avait à ce sujet interrogé le Messager de Dieu (ç), qui lui avait répondu en ces termes: «Oui, le châtiment de la tombe est une réalité.» — «Depuis, commenta 'Â'icha, je n'avais jamais vu le Messager de Dieu (ç) faire de prière sans demander à Dieu d'être préservé du châtiment de la tombe.»

1373 - 'Asmâ', la fille de d'Abû Bakr (r), dit: «Un jour, le Messager de Dieu (ç) prononça un sermon sur les supplices que subit l'homme dans sa tombe. Entendant cela, les musulmans poussèrent des cris.»

[A cela] Ghundar ajouta: «Le châtiment de la tombe est une réalité.»

1374 - Selon Qatâda, 'Anas ben Mâlik (r) rapporta que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Lorsque le mort est mis dans la tombe et que ses compagnons s'en sont éloignés, et qu'il entend encore le claquement de leurs sandales, voici qu'il voit venir à lui deux anges qui le redressent sur son séant et lui disent au sujet de Muḥammad (S.B sur lui): "Que disais-tu de cet homme?" Le croyant dira: "J'atteste qu'il est le serviteur de Dieu et son messager." Les anges lui diront: "Regarde la place que tu aurais occupée dans le Feu. En échange, Dieu te l'a remplacée par une autre dans le Paradis." L'homme pourra alors voir les deux places.»

Qatada ajouta: «Et l'on nous a rapporté qu'on lui rendra sa tombe plus spacieuse.» Puis il revint au *ḥadîth* rapporté par 'Anas:

«Quant à l'hypocrite ou au mécréant, on lui dira aussi: "Que disais-tu de cet homme?" il répondra: "Je ne sais trop, je répétais ce que les gens disaient." Alors les anges lui diront: "Tu n'as donc rien su, tu n'as donc rien saisi!" Et il sera frappé avec un bâton de fer si violemment qu'il poussera un cri tel que tous les êtres qui se trouvent près de lui l'entendront sauf les hommes et les djinns.»

(1) Ar-Rûm, 52.

الْقَلِيبِ، فَقَالَ: «وَجَدْتُمْ ما وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقاً». فَقِيلَ لَهُ: تَدْعُو أَمْوَاتاً؟ فَقَالَ: «ما أَنْتُمْ بِأَسْمَعَ مِنْهُمْ، وَلٰكِنْ لَا يُجِيبُونَ».

١٣٧١ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: إِنَّمَا قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّهُمْ لَيَعْلَمُونَ الآنَ أَنَّ ما كُنْتُ أَقُولُ حَقٌّ». وَقَدْ قَالَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿ فَإِنَّكَ لَا تُسْمِعُ ٱلْمَوْتَىٰ ﴾[١].

١٣٧٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدَانُ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ شُعْبَةَ: سَمِعْتُ الأَشْعَثَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ يَهُودِيَّةً دَخَلَتْ عَلَيْهَا، فَذَكَرَتْ عَذَابَ الْقَبْرِ، فَقَالَتْ لَهَا: أَعَاذَكِ ٱللهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ. فَسَأَلَتْ عائِشَةُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ عَنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، فَقَالَ: «نَعَمْ، عَذَابُ الْقَبرِ حَقٌّ». قَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: فَمَا رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ بَعْدُ صَلَّى صَلَاةً إِلَّا تَعَوَّذَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ.

١٣٧٣ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَىٰ بْنُ سُلَيْمَانَ: حَدَّثَنَا ٱبْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَسْمَاءَ بِنْتَ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا تَقُولُ: قَامَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ خَطِيباً، فَذَكَرَ فِتْنَةَ الْقَبْرِ الَّتِي يَفْتَتِنُ فِيهَا المَرْءُ، فَلَمَّا ذَكَرَ ذٰلِكَ ضَجَّ المُسْلِمُونَ ضَجَّةً. زَادَ غُنْدَرٌ: «عَذَابُ الْقَبْرِ حَقٌّ».

١٣٧٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَيَّاشُ بْنُ الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى: حَدَّثَنَا سَعِيدٌ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ أَنَّهُ حَدَّثَهُمْ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا وُضِعَ في قَبْرِهِ، وَتَوَلَّى عَنْهُ أَصْحَابُهُ، وَإِنَّهُ لَيَسْمَعُ قَرْعَ نِعَالِهِمْ، أَتَاهُ مَلَكَانِ، فَيُقْعِدَانِهِ فَيَقُولَانِ: ما كُنْتَ تَقُولُ في هٰذَا الرَّجُلِ، لِمُحَمَّدٍ ﷺ، فَأَمَّا المُؤْمِنُ فَيَقُولُ: أَشْهَدُ أَنَّهُ عَبْدُ ٱللهِ وَرَسُولُهُ، فَيُقَالُ لَهُ: ٱنْظُرْ إِلَى مَقْعَدِكَ مِنَ النَّارِ، قَدْ أَبْدَلَكَ ٱللهُ بِهِ مَقْعَداً مِنَ الجَنَّةِ، فَيَرَاهُما جَمِيعاً».

قَالَ قَتَادَةَ وَذُكِرَ لَنَا: أَنَّهُ يُفْسَحُ في قَبْرِهِ، ثُمَّ رَجَعَ إِلَى حَدِيثِ أَنَسٍ، قَالَ: «وَأَمَّا المُنَافِقُ والْكَافِرُ فَيُقَالُ لَهُ: ما كُنْتَ تَقُولُ في هٰذَا الرَّجُلِ؟ فَيَقُولُ: لَا أَدْرِي، كُنْتُ أَقُولُ ما يَقُولُ النَّاسُ، فَيُقَالُ: لَا دَرَيْتَ وَلَا تَلَيْتَ، وَيُضْرَبُ بِمَطَارِقَ مِنْ حَدِيدٍ ضَرْبَةً، فَيَصِيحُ صَيْحَةً، يَسْمَعُهَا مَنْ يَلِيهِ غَيْرَ الثَّقَلَيْنِ».

---

(١) سورة الروم: الآية ٥٢.

R. 87 - Sur l'invocation que l'on fait afin d'être prémuni du châtiment de la tombe

1375 - Abû Ayûb (r) dit: «Etant sorti une fois après le coucher du soleil, le Prophète (ç) entendit des cris. "Ce sont, dit-il, des juifs qui sont en train d'être tourmentés dans leurs tombes."»

* An-Nazr: Directement de Chu'ba, directement de 'Awn, directement de son père, directement d'al-Barâ', d'Abû Ayûb (r), du Prophète (ç): même *ḥadîth*.

1376 - La fille de Khâlid ben Sa'îd ben al-'Âṣ rapporte qu'elle avait entendu le Prophète (ç) faire des invocations pour être prémuni du châtiment de la tombe.

1377 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) invoquait Dieu en disant: "O Dieu! je demande ta protection contre les tourments de la tombe, contre le châtiment du Feu, contre les tentations de la vie et de la mort et contre la tentation de l'Antéchrist."»

R. 88 - Sur le châtiment de la tombe à cause de la médisance et de la manière d'uriner

1378 - Ibn 'Abbâs (que Dieu les agrée tous les deux) dit: «Passant un jour auprès de deux tombes, le Prophète (ç) dit: "Ils sont en train de subir les tourments de la tombe, et ce n'est pas pour quelque chose [qui paraissait] grave: l'un d'eux à cause des médisances qu'il colportait, l'autre à cause des urines qu'il dégageait sans qu'il n'en se préservât." Puis il prit un morceau de bois vert, le coupa en deux morceaux, et planta chaque morceau sur une tombe. Ensuite, il dit: "Peut-être qu'ils ressentiront quelque soulagement à leur peine aussi longtemps que ces morceaux ne seront pas desséchés."»

R. 89 - Sur le mort à qui on montre matin et soir sa place qu'il occupera

1379 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) a dit: «Lorsque l'un de vous meurt, on lui montrera matin et soir la place qu'il occupera; s'il est destiné au Paradis, il sera alors parmi les gens du Paradis, et s'il est destiné au Feu, il sera alors parmi ceux du Feu. Et on lui dira: "Voilà ta place où tu demeureras lorsque Dieu te ressuscitera, au Jour de la Résurrection."»

٨٧ ـ باب: التَّعوُّذِ مِنْ عَذابِ الْقَبْرِ.

١٣٧٥ ـ حَدَّثَنا مُحمَّدُ بْنُ المُثَنَّى: حَدَّثَنا يَحْيىٰ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ قالَ: حَدَّثَني عَوْنُ بْنُ أَبي جُحَيْفَةَ، عَنْ أَبيهِ، عَنِ الْبَراءِ بْنِ عازِبٍ، عَنْ أَبي أَيُّوبَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمْ قالَ: خَرجَ النَّبِيُّ ﷺ وَقَدْ وَجَبَتِ الشَّمْسُ، فَسَمِعَ صَوْتاً، فَقالَ: «يَهُودُ تُعَذَّبُ في قُبُورِها».

وَقالَ النَّضْرُ: أَخْبَرَنا شُعْبَةُ: حَدَّثَنا عَوْنٌ: سَمِعْتُ أَبي: سَمِعْتُ الْبَراءَ، عَنْ أَبي أَيُّوبَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُما، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٣٧٦ ـ حَدَّثَنا مُعَلًّى: حَدَّثَنا وُهَيْبٌ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ قالَ: حَدَّثَتْني آبْنَةُ خالِدِ بْنِ سَعِيدِ بْنِ العاصِ: أَنَّها سَمِعَتِ النَّبِيَّ ﷺ، وَهُوَ يَتَعَوَّذُ مِنْ عَذابِ الْقَبْرِ.

١٣٧٧ ـ حَدَّثَنا مُسْلِمُ بْنُ إِبْراهِيمَ: حَدَّثَنا هِشامٌ: حَدَّثَنا يَحْيىٰ، عَنْ أَبي سَلَمَةَ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قالَ: كانَ رَسُولُ آللهِ ﷺ يَدْعُو: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذابِ النَّارِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيا وَالمَماتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ المَسِيحِ آلدَّجَّالِ».

٨٨ ـ باب: عَذابِ الْقَبْرِ مِنَ الغِيبَةِ وَالْبَوْلِ.

١٣٧٨ ـ حَدَّثَنا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنا جَرِيرٌ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُجاهِدٍ، عَنْ طاوُسٍ: قالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُما: مَرَّ النَّبِيُّ ﷺ عَلَى قَبْرَيْنِ، فَقالَ: «إِنَّهُما لَيُعَذَّبانِ، وَما يُعَذَّبانِ مِنْ كَبِيرٍ». ثُمَّ قالَ: «بَلَى، أَمَّا أَحَدُهُما فَكانَ يَسْعَى بِالنَّمِيمَةِ، وَأَمَّا أَحَدُهُما فَكانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنْ بَوْلِهِ». قالَ: ثُمَّ أَخَذَ عُوداً رَطْباً، فَكَسَرَهُ بِآثْنَتَيْنِ، ثُمَّ غَرَزَ كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُما عَلَى قَبْرٍ، ثُمَّ قالَ: «لَعَلَّهُ يُخَفَّفُ عَنْهُما ما لَمْ يَيْبَسا».

٨٩ ـ باب: المَيِّتِ يُعْرَضُ عَلَيْهِ بِالْغَداةِ وَالْعَشِيِّ.

١٣٧٩ ـ حَدَّثَنا إِسْماعِيلُ قالَ: حَدَّثَني مالِكٌ، عَنْ نافِعٍ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُما: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قالَ: «إِنَّ أَحَدَكُمْ إِذا ماتَ، عُرِضَ عَلَيْهِ مَقْعَدُهُ بِالْغَداةِ وَالْعَشِيِّ، إِنْ كانَ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ فَمِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ، وَإِنْ كانَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ فَمِنْ أَهْلِ النَّارِ، فَيُقالُ: هٰذا مَقْعَدُكَ حَتَّى يَبْعَثَكَ آللهُ يَوْمَ الْقِيامَةِ».

R. 90 - Sur ce que dit le mort alors qu'il est sur le brancard

1380 - Abû Sa'îd al-Khudry (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Lorsque le corps est déposé sur le brancard funèbre, et que les hommes le soulèvent sur leurs épaules, alors, si le défunt était un homme de bien, sa personne dirait: "Faites-moi avancer! Faites-moi avancer!" Et s'il n'était pas un homme de bien, sa personne s'écrierait: ""Malheur à elle! Où est-ce que vous l'emmenez?" Toute créature l'entendra sauf l'homme, qui, s'il l'entendait, tomberait foudroyé.»

R. 91 - Sur ce qui a été dit au sujet des enfants des musulmans

* D'après Abû Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Celui qui perd trois enfants non encore pubères, aura un voile [qui le protègera] contre le Feu, ou entrera au Paradis.»

1381 - 'Anas ben Mâlik (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Tout musulman à qui la mort enlève trois enfants non encore pubères, Dieu le fera entrer au Paradis, grâce à sa miséricorde envers ces enfants.»

1382 - Al-Barâ' (r) dit: «A la mort d''Ibrâhîm (Salut sur lui), le Messager de Dieu avait dit: "Il aura une nourrice au Paradis."»

R. 92 - Sur ce qui a été dit à propos des enfants des associants

1383 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «A la question posée sur les enfants des associants, le Messager de Dieu (ç) avait répondu: "Dieu, à l'instant où il les a créés, savait mieux que quiconque ce qu'ils feront."»

1384 - Abu Hurayra (r) dit: «On interrogea le Prophète (ç) sur le sujet des enfants des associants. Et il eut cette réponse "Dieu sait mieux que quiconque ce qu'ils feront."»

1385 - Abû Hurayra (r) rapporte que le Prophète (ç) avait dit: «Tout nouveau-né nait suivant la prime nature et ce sont ses parents qui en font un juif, un chrétien ou un zoroastrien. C'est comme l'animal qui engendre un animal sain; ce dernier, sera-t-il sans oreilles?"»

٩٠ - باب: كَلَامِ المَيِّتِ عَلَى الجَنَازَةِ

١٣٨٠ - حَدَّثَنا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «إِذَا وُضِعَتِ ٱلْجَنَازَةُ، فَاحْتَمَلَهَا الرِّجالُ عَلَى أَعْنَاقِهِمْ، فَإِنْ كانَتْ صَالِحَةً قَالَتْ: قَدِّمُونِي قَدِّمُونِي، وَإِنْ كانَتْ غَيْرَ صَالِحَةٍ، قَالَتْ: يَا وَيْلَهَا، أَيْنَ يَذْهَبُونَ بِهَا، يَسْمَعُ صَوْتَهَا كُلُّ شَيْءٍ إِلَّا الإِنْسَانَ، وَلَوْ سَمِعَهَا الإِنْسَانُ لَصَعِقَ».

٩١ - باب: ما قِيلَ في أَوْلَادِ المُسْلِمِينَ.

قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «مَنْ مَاتَ لَهُ ثَلَاثَةٌ مِنَ الْوَلَدِ، لَمْ يَبْلُغُوا ٱلْحِنْثَ، كانَ لَهُ حِجَاباً مِنَ النَّارِ، أَوْ دَخَلَ الجَنَّةَ».

١٣٨١ - حَدَّثَنا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنا ابْنُ عُلَيَّةَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ صُهَيْبٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «ما مِنَ النَّاسِ مُسْلِمٌ، يَمُوتُ لَهُ ثَلَاثَةٌ مِنَ الْوَلَدِ لَمْ يَبْلُغُوا ٱلْحِنْثَ، إِلَّا أَدْخَلَهُ آللهُ الجَنَّةَ، بِفَضْلِ رَحْمَتِهِ إِيَّاهُمْ».

١٣٨٢ - حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَدِيِّ بْنِ ثَابِتٍ: أَنَّهُ سَمِعَ الْبَرَاءَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا تُوُفِّيَ إِبْرَاهِيمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ، قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «إِنَّ لَـهُ مُرْضِعاً فِي الجَنَّةِ».

٩٢ - باب: ما قِيلَ في أَوْلَادِ المُشْرِكِينَ.

١٣٨٣ - حَدَّثَنَا حِبَّانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمْ قَالَ: سُئِلَ رَسُولُ آللهِ ﷺ عَنْ أَوْلَادِ المُشْرِكِينَ، فَقَالَ: «آللهُ، إِذْ خَلَقَهُمْ، أَعْلَمُ بِمَا كانُوا عامِلِينَ».

١٣٨٤ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ. عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءُ بْنُ يَزِيدَ اللَّيْثِيُّ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يَقُولُ: سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ ذَرَارِيِّ المشْرِكِينَ، فَقَالَ: «آللهُ أَعْلَمُ بِمَا كانُوا عامِلِينَ».

١٣٨٥ - حَدَّثَنا آدَمُ: حَدَّثَنَا آبْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «كُلُّ مَوْلُودٍ يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ، أَوْ يُنَصِّرَانِهِ، أَوْ يُمَجِّسَانِهِ، كَمَثَلِ الْبَهِيمَةِ تُنْتَجُ الْبَهِيمَةَ، هَلْ تَرَى فِيهَا جَدْعَاءَ».

r. 93 / 1386 - Samura ben Jundab dit: «Après la prière, le Messager de Dieu (ç), en se tournant vers nous, avait l'habitude de nous demander de lui raconter les songes que nous avions vus la nuit. Et si l'un de nous avait eu un rêve, il le raconterait autant que plût à Dieu. Un jour qu'il nous avait posé la question: "Lequel de vous a vu un rêve cette nuit?" Et comme on lui avait répondu négativement, il dit: "Cette nuit, j'ai vu deux hommes venir à moi puis me prendre par la main et m'emmener vers la terre Sainte. Et voilà que nous sommes arrivés près d'un homme assis alors qu'un autre homme était debout, tenant à la main un instrument en fer courbé à l'extrémité (une partie de nos compagnons, en se reférant à Mûsâ, rapportent que l'homme faisait introduire ce crochet de fer dans le coin de la bouche de l'homme assis, puis il tirait jusqu'à ce qu'il eût ramené le coin de la bouche vers la nuque. Il procédait ensuite de la même manière avec l'autre coin de la bouche et quand le premier coin guérissait, il renouvelait le supplice). *Que signifie ceci, ai-je demandé à mes compagnons. — En route! m'ont-ils répondu.* Nous nous sommes alors mis en marche si bien que nous sommes arrivés près d'un homme étendu sur le dos, alors qu'un autre homme était debout tenant à la main un rocher qu'il relachait sur la tête de l'homme étendu, puis qu'il reprenait après le broyage de celle-ci. Il récidivait chaque fois que la tête du supplicié redevenait comme elle était. J'ai alors demandé: *Qui est celui-là?* mais ils m'ont répondu: *En route!* Nous avons donc repris notre chemin pour arriver à une cavité ressemblant à un fourneau, étroit au sommet, large à la base. Au dessous, il y avait un feu qui se consumait. Lorsqu'il se rapprochait..., ils (les suppliciés) se soulevaient jusqu'au point où ils risquaient de sortir et lorsqu'il s'apaisait, ils revenaient... Il y avait des hommes et des femmes nus. J'ai alors demandé: *C'est qui?* et ils m'ont dit: *En route!* Nous avons donc repris notre marche si bien que nous sommes arrivés à un fleuve de sang au milieu duquel un homme se tenait debout (Sur la rive, il y avait un autre homme qui tenait un amas de pierres devant lui, ajoutent Yazîd et Wahb ben Jarir, en se référant à Jarîr ben Ḥâzim). Chaque fois que l'homme qui se trouvait dans le fleuve essayait de regagner la rive, l'autre lui jetait des pierres dans sa bouche, l'obligeant ainsi à retourner là où il était; à chaque fois qu'il tentait de sortir du fleuve, l'autre lui jetait une pierre dans la bouche; ce qui contraignait [le nageur] à reprendre sa place. J'ai alors dit: *Qu'est-ce que cela?* mais ils m'ont répondu: *En route!* Nous avons donc repris notre course si bien que nous avons atteint un jardin tout vert. Là, il y avait un grand arbre. Au pied de l'arbre se tenaient un vieillard et des enfants, et il y avait aussi près de l'arbre un homme qui entretenait un feu allumé.

٩٣ ـ باب • ١٣٨٦ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ حَازِمٍ: حَدَّثَنَا أَبُو رَجَاءٍ، عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا صَلَّى صَلاةً، أَقْبَلَ عَلَيْنَا بِوَجْهِهِ فَقَالَ: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ اللَّيْلَةَ رُؤْيَا». قَالَ: فَإِنْ رَأَى أَحَدٌ قَصَّهَا، فَيَقُولُ: (مَا شَاءَ ٱللهُ». فَسَأَلَنَا يَوْماً فَقَالَ: «هَلْ رَأَى أَحَدٌ مِنْكُمْ رُؤْيَا». قُلْنَا: لاَ، قَالَ: «لٰكِنِّي رَأَيْتُ اللَّيْلَةَ رَجُلَيْنِ أَتَيَانِي فَأَخَذَا بِيَدِي، فَأَخْرَجَانِي إِلَى الأَرْضِ المُقَدَّسَةِ، فَإِذَا رَجُلٌ جَالِسٌ، وَرَجُلٌ قائِمٌ، بِيَدِهِ كَلُّوبٌ مِنْ حَدِيدٍ». قَالَ بَعْضُ أَصْحَابِنَا عَنْ مُوسَى: «إِنَّهُ يُدْخِلُ ذٰلِكَ الْكَلُّوبَ في شِدْقِهِ حَتَّى يَبْلُغَ قَفَاهُ، ثُمَّ يَفْعَلُ بِشِدْقِهِ الآخَرِ مِثْلَ ذٰلِكَ، وَيَلْتَئِمُ شِدْقُهُ هٰذَا، فَيَعُودُ فَيَصْنَعُ مِثْلَهُ. قَلْتُ: ما هٰذَا؟ قالا: ٱنْطَلِقْ، فَٱنْطَلَقْنَا، حَتَّى أَتَيْنَا عَلَى رَجُلٍ مُضْطَجِعٍ عَلَى قَفَاهُ، وَرَجُلٌ قائِمٌ عَلَى رَأْسِهِ بِفِهْرٍ، أَوْ صَخْرَةٍ، فَيَشْدَخُ بِهِ رَأْسَهُ، فَإِذَا ضَرَبَهُ تَدَهْدَهَ الْحَجَرُ، فَٱنْطَلَقَ إِلَيْهِ لِيَأْخُذَهُ، فَلَا يَرْجِعُ إِلَى هٰذَا، حَتَّى يَلْتَئِمَ رَأْسُهُ، وَعادَ رَأْسُهُ كما هُوَ، فَعَادَ إِلَيْهِ فَضَرَبَهُ، قُلْتُ: مَنْ هٰذَا؟ قَالاَ: ٱنْطَلِقْ، فَٱنْطَلَقْنَا إِلَى ثَقْبٍ مِثْلِ التَّنُورِ، أَعْلاَهُ ضَيِّقٌ وَأَسْفَلُهُ وَاسِعٌ، يَتَوَقَّدُ تَحْتَهُ نَاراً، فَإِذَا ٱقْتَرَبَ ٱرْتَفَعُوا، حَتَّى كَادَ أَنْ يَخْرُجُوا، فَإِذَا خَمَدَتْ رَجَعُوا فِيهَا، وَفِيهَا رِجَالٌ وَنِسَاءٌ عُرَاةٌ، فَقُلْتُ: مَنْ هٰذَا؟ قَالاَ: ٱنْطَلِقْ، فَٱنْطَلَقْنَا، حَتَّى أَتَيْنَا عَلَى نَهَرٍ مِنْ دَمٍ فِيهِ رَجُلٌ قائِمٌ، عَلَى وَسْطِ النَّهْرِ ـ قَالَ يَزِيدُ وَوَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ، عَنْ جَرِيرِ بْنِ حازِمٍ ، وَعَلَى شَطِّ النَّهَرِ ـ رَجُلٌ ـ بَيْنَ يَدَيْهِ حِجَارَةٌ، فَأَقْبَلَ الرَّجُلُ الَّذِي في النَّهرِ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَخْرُجَ رَمَى الرَّجُلُ بِحَجَرٍ فِي فِيهِ، فَرَدَّهُ حَيْثُ كانَ، فَجعَلَ كُلَّما جَاءَ لِيَخْرُجَ رَمَى فِي فِيهِ بِحَجَرٍ، فَيَرْجِعُ كما كانَ، فَقُلْتُ: ما هٰذَا؟ قَالاَ: ٱنْطَلِقْ، فَٱنْطَلَقْنَا، حَتَّى ٱنْتَهَيْنَا إِلَى رَوْضَةٍ خَضْرَاءَ، فِيهَا شَجَرَةٌ عَظِيمَةٌ، وَفِي أَصْلِهَا شَيْخٌ وَصِبْيَانٌ، وَإِذَا رَجُلٌ

Les deux hommes m'ont fait monter sur l'arbre puis m'ont fait entrer dans une maison; je n'en ai jamais vu d'aussi splendide! Il y avait des hommes, des vieillards, des jeunes gens, des femmes, des enfants. Ensuite, ils m'ont fait sortir et m'on fait monter l'arbre pour entrer dans une [autre] maison encore plus belle et plus splendide et dans laquelle se trouvaient des vieillards, des jeunes gens, des femmes, des enfants.

«"*Vous m'avez promené toute cette nuit, ai-je alors dit, expliquez-moi [maintenant] ce que j'ai vu. — Volontiers, m'ont-ils répondu [enfin]; eh bien! celui que tu as vu et dont on fendait les parois buccales était un menteur qui s'exprimait avec des mensonges, lesquels étaient diffusés jusqu'aux limites de l'horizon. Celui-là, on continuera à le traiter ainsi jusqu'au Jour de la Résurrection. Quant à celui dont on fracassait la tête et que tu as vu, c'était un homme à qui Dieu avait enseigné le Coran mais qui s'endormait la nuit [sans faire de récitation] et passait la journée sans le mettre en pratique. Cet homme, on le traitera ainsi jusqu'au Jour de la Résurrection. Ce que tu as vu dans le fourneau, c'étaient les gens coupables d'adultère. Celui que tu as vu dans le fleuve était un de ceux qui mangeaient de l'usure. Par contre, le vieillard qui se tenait au pied de l'arbre, c'était 'Ibrâhîm (Salut sur lui) et les enfants qui l'entouraient, c'étaient les fils des hommes. Celui qui entretenait le feu, c'était Mâlik, le gardien du Feu. La première maison où tu étais entré est la demeure de l'ensemble de croyants. Quant à cette demeure, c'est la demeure des chahîd. Moi, je suis Jibrâ'îl et voilà Mikhâ'îl. Et maintenant, lève la tête.* J'ai levé la tête et j'ai vu au-dessus de moi quelque chose comme un nuage. *Voilà, m'ont-ils dit, la demeure qui t'est destinée. — Laissez-moi y entrer", leur ai-je demandé.* Mais ils m'ont répondu: *Il te reste encore un temps à vivre. Quand tu l'auras achevé, tu entreras dans ta demeure."*»

R. 94 - Sur la mort qui survient le lundi

1387 - 'Â'icha (r) dit: «Etant entrée auprès de lui, Abû Bakr (r) m'a adressé la question suivante: "Dans combien de vêtements avez-vous enseveli le Prophète (ç)? — Dans trois vêtements blancs suḥuliens, ai-je répondu; et il n'y avait ni turban, ni chemise. — Et en quel jour est mort le Messager de Dieu (ç)? — Un lundi. — Et on est en quel jour? — Lundi. — Je crois que je vais mourir avant la nuit." Puis, remarquant qu'il y avait des traces de safran sur le vêtement qu'il avait porté durant sa maladie, il dit: "Lavez mon vêtement-ci et ajoutez-y deux [autres] vêtements, dans lesquels vous devez m'ensevelir. — Mais, ce vêtement est

قَرِيبٌ مِنَ الشَّجَرَةِ، بَيْنَ يَدَيْهِ نَارٌ يُوقِدُهَا، فَصَعِدَا بِي في الشَّجَرَةِ، وَأَدْخَلاَنِي دَاراً، لَمْ أَرَ قَطُّ أَحْسَنَ مِنْهَا، فِيهَا رِجَالٌ شُيُوخٌ، وَشَبَابٌ وَنِسَاءٌ وَصِبْيَانٌ، ثُمَّ أَخْرَجَانِي مِنْهَا، فَصَعِدَا بِي الشَّجَرَةَ، فَأَدْخَلاَنِي دَاراً، هِيَ أَحْسَنُ وَأَفْضَلُ، فِيهَا شُيُوخٌ وَشَبَابٌ، قُلْتُ: طَوَّفْتُمانِي اللَّيْلَةَ، فَأَخْبِرانِي عَمَّا رَأَيْتُ. قَالاَ: نَعَمْ، أَمَّا الَّذِي رَأَيْتَهُ يُشَقُّ شِدْقُهُ فَكَذَّابٌ، يُحَدِّثُ بِالْكَذْبَةِ، فَتُحْمَلُ عَنْهُ حَتَّى تَبْلُغَ الآفَاقَ، فَيُصْنَعُ بِهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَالَّذِي رَأَيْتَهُ يُشْدَخُ رَأْسُهُ، فَرَجُلٌ عَلَّمَهُ ٱللهُ الْقُرْآنَ، فَنَامَ عَنْهُ بِاللَّيْلِ، وَلَمْ يَعْمَلْ فِيهِ بِالنَّهَارِ، يُفْعَلُ بِهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَالَّذِي رَأَيْتَهُ في الثَّقْبِ فَهُمُ الزُّنَاةُ، وَالَّذِي رَأَيْتَهُ في النَّهْرِ آكِلُو الرِّبا، وَالشَّيْخُ في أَصْلِ الشَّجَرَةِ إِبْرَاهِيمُ عَلَيْهِ السَّلاَمَ، وَالصِّبْيَانُ حَوْلَهُ فَأَوْلاَدُ النَّاسِ، وَالَّذِي يُوقِدُ النَّارَ مالِكٌ خازِنُ النَّارِ، وَٱلدَّارُ الأُولَى الَّتِي دَخَلْتَ دَارُ عامَّةِ الْمُؤْمِنِينَ، وَأَمَّا هٰذِهِ ٱلدَّارُ فَدَارُ الشُّهَدَاءِ، وَأَنَا جِبْرِيلُ، وَهٰذَا مِيكَائِيلُ، فَارْفَعْ رَأْسَكَ، فَرَفَعْتُ رَأْسِي، فَإِذَا فَوْقِي مِثْلُ السَّحَابِ، قَالاَ: ذَاكَ مَنْزِلُكَ، قُلْتُ: دَعانِي أَدْخُلْ مَنْزِلِي، قَالاَ: إِنَّهُ بَقِيَ لَكَ عُمُرٌ لَمْ تَسْتَكْمِلْهُ، فَلَوِ ٱسْتَكْمَلْتَ أَتَيْتَ مَنْزِلَكَ».

٩٤ - باب: مَوْتِ يَوْمِ الاثْنَيْنِ.

١٣٨٧ - حَدَّثَنَا مُعَلَّى بْنُ أَسَدٍ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلْتُ عَلَى أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَقَالَ: فِي كَمْ كَفَّنْتُمُ النَّبِيَّ ﷺ؟ قَالَتْ: في ثَلاَثَةِ أَثْوَابٍ بِيضٍ سَحُولِيَّةٍ، لَيْسَ فيهَا قَمِيصٌ وَلاَ عِمَامَةٌ. وَقَالَ لَهَا: فِي أَيِّ يَوْمٍ تُوُفِّيَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ؟ قَالَتْ: يَوْمَ الاِثْنَيْنِ. قَالَ: فَأَيُّ يَوْمٍ هٰذَا؟ قَالَتْ: يَوْمُ الاِثْنَيْنِ. قَالَ: أَرْجُو فِيما بَيْنِي وَبَيْنَ اللَّيْلِ. فَنَظَرَ إِلَى ثَوْبٍ عَلَيْهِ كانَ يُمَرَّضُ فِيهِ، بِهِ رَدْعٌ مِنْ زَعْفَرَانٍ، فَقَالَ: اغْسِلُوا ثَوْبِي هٰذَا، وَزِيدُوا عَلَيْهِ ثَوْبَيْنِ، فَكَفِّنُونِي فِيهَا. قُلْتُ: إِنَّ هٰذَا خَلَقٌ؟ قَالَ: إِنَّ الحَيَّ أَحَقُّ

usé. — Les vivants, répliqua-t-il, ont plus de droit que les morts à porter des vêtements neufs. Quant à mon linceul, il est destiné à la sanie."

«Abû Bakr ne mourut qu'au soir de la nuit du mardi et il fut enterré avant le lever du jour.»

R. 95 - Sur la mort subite, inattendue

1388 - 'Â'icha (r): Un homme dit au Prophète (ç): «Ma mère est morte subitement, et je crois que si elle avait eu le temps de se prononcer, elle aurait recommandé des aumônes. Aura-t-elle une récompense si je fais des aumônes à sa place? — Oui, répondit le Prophète (ç).»

R. 96 - Sur ce qui a été rapporté au sujet de la tombe du Prophète (ç), de celles d'Abu Bakr et de 'Umar (r)

* **Fa'aqbartuhu**[1]: 'Aqbartu ar-rajula a le sens de lui préparer une tombe et **qabartuhu** signifie le mettre en tombe. **Kifâtan**[2], c.-à-d. qu'ils y seront vivants mais qu'ils y seront ensevelis morts.

1389 - 'Â'icha dit: «Pendant sa maladie, le Messager de Dieu (ç) se demandait: "Où suis-je aujourd'hui? Où serai-je demain?" — Il voulait dire par là qu'il aimerait être le plus vite possible chez 'Â'icha. Et, le jour où il vint chez moi, Dieu le rappela alors qu'il reposait la tête entre mon flanc et ma poitrine. Il fut enterré dans ma chambre.»

1390 - 'Â'icha (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) avait dit lors de sa maladie dont il ne se releva pas: «Dieu maudit les juifs et les chrétiens qui ont pris pour lieu de prière les tombes de leurs prophètes.» Si ce n'était ces paroles, sa tombe aurait été objet aux regards du public. Mais il avait craint — où l'on avait craint — que sa tombe servirait de lieu de prière.

* Hilâl dit: «'Urwa ben az-Zubayr m'a donné un surnom[3]. Pourtant je n'ai pas eu d'enfant.»

---

(1) 'Abasa, 21.

(2) Al-Mursalât, 25.

(3) Le surnom chez les Arabes est une marque d'estime que l'on donne au père en choisissant le nom de son plus grand fils; ainsi le surnom devient: Abu (père de) Ahmad, par exemple.

بِالجَدِيدِ مِنَ المَيِّتِ، إِنَّمَا هُوَ لِلْمُهْلَةِ.

فَلَمْ يُتَوَفَّ حَتَّى أَمْسَى مِنْ لَيْلَةِ الثُّلَاثَاءِ، وَدُفِنَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ.

٩٥ - باب: مَوْتِ الْفَجْأَةِ الْبَغْتَةِ.

١٣٨٨ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ رَجُلاً قَالَ لِلنَّبِيِّ ﷺ: إِنَّ أُمِّي ٱفْتُلِتَتْ نَفْسُهَا، وَأَظُنُّهَا لَوْ تَكَلَّمَتْ تَصَدَّقَتْ، فَهَلْ لَهَا أَجْرٌ إِنْ تَصَدَّقْتُ عَنْهَا؟ قَالَ: «نَعَمْ».

٩٦ - باب: ما جاءَ فِي قَبْرِ النَّبِيِّ ﷺ وَأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا.

﴿فَأَقْبَرَهُ﴾[1]: أَقْبَرْتُ الرَّجُلَ إِذَا جَعَلْتَ لَهُ قَبْراً، وَقَبَرْتُهُ دَفَنْتُهُ. ﴿كِفَاتًا﴾[2] يَكُونُونَ فِيهَا أَحْيَاءً، وَيُدْفَنُونَ فِيهَا أَمْوَاتاً.

١٣٨٩ - حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ: حَدَّثَنِي سُلَيْمانُ، عَنْ هِشَامٍ، وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا أَبُو مَرْوَانَ، يَحْيىٰ بْنُ أَبِي زَكَرِيَّاءَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ قَالَتْ: إِنْ كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لَيَتَعَذَّرُ فِي مَرَضِهِ: «أَيْنَ أَنَا الْيَوْمَ، أَيْنَ أَنَا غَداً». اسْتِبْطَاءً لِيَوْمِ عائِشَةَ، فَلَمَّا كانَ يَوْمِي، قَبَضَهُ ٱللهُ بَيْنَ سَحْرِي وَنَحْرِي، وَدُفِنَ فِي بَيْتِي.

١٣٩٠ - حَدَّثَنَا مُوسَىٰ بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ هِلَالٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فِي مَرَضِهِ الَّذِي لَمْ يَقُمْ مِنْهُ: «لَعَنَ ٱللهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، ٱتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ». لَوْلَا ذٰلِكَ أُبْرِزَ قَبْرُهُ، غَيْرَ أَنَّهُ خَشِيَ، أَوْ خُشِيَ، أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِداً.

وَعَنْ هِلَالٍ قَالَ: كَنَّانِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ، وَلَمْ يُولَدْ لِي.

---

(١) سورة عبس: الآية ٢١.

(٢) سورة المرسلات. الآية ٢٥.

* Directement de Muḥammad ben Muqâtil, directement de ‘Abd-ul-Lâh, directement d’Abû Bakr ben Ayâch, directement de Sufyân at-Tammâr qui rapporte avoir vu la tombe du Prophète (ç) bombée.

* Directement de Farwa, directement de Ali, de Hichâm ben ‘Urwa, de son père: Lorsque, du temps d’al-Walîd ben ‘Abd-al-Malik, le mur... s’écroula, on entreprit de le reconstruire. Lors des travaux, les ouvriers virent un pied humain, ce qui les effraya; ils pensèrent que ce pouvait être celui du Prophète (ç). Ils n’avaient trouvé personne qui puisse les renseigner à ce sujet, et ce jusqu’au moment où ‘Urwa leur avait dit: «Non, par Dieu! ce n’est pas le pied du Prophète (ç). Ce ne peut être que celui de ‘Umar (r).»

1391 - Et de Hichâm, de son père qui rapporte que ‘Â’icha (r) avait laissé la recommandation suivante à ‘Abd-ul-Lâh ben Zubayr: «Ne m’enterre pas avec eux, mais enterre-moi avec mes compagnes à al-Baqî‘, je ne veux pas passer pour pure à cause de cela.»

1392 - ‘Amrû ben Maymûn al-’Awdy rapporte avoir entendu ‘Umar ben al-Khaṭṭâb dire: «O ‘Abd-ul-Lâh ben ‘Umar, va à la Mère des Croyants, ‘Â’icha (r) et dis-lui ceci: “‘Umar ben al-Khaṭṭâb te transmet son salut”, puis demande-lui si je peux être enseveli près de mes deux compagnons.

— J’avais l’intention que cela soit pour moi, répondit-elle, mais aujourd’hui je lui donne la préférence plutôt qu’à moi.» Quand ‘Abd-ul-Lâh revint, ‘Umar lui dit: «Qu’est-ce que tu rapportes comme réponse?

— Elle te l’a accordé, ô Commandeur des Croyants. — Rien, dit ‘Umar, n’était plus important à mes yeux que d’obtenir cette place pour ma sépulture. Lorsque mon âme sera rappelée, emportez mon corps puis transmettez mon salut... Ensuite tu diras [à ‘Â’icha]: “‘Umar ben al-Khaṭṭâb demande la permission [d’être enterré là]. Si elle accorde sa permission, enterrez-moi, sinon ramenez-moi au cimetière des musulmans.

«Je ne connais aucun qui mérite cet [honneur] si ce n’est ce groupe d’hommes dont le Messager de Dieu (ç) était satisfait au jour de sa mort. Celui qu’ils désigneront après ma mort sera le calife. Ayez pour lui bonne oreille et obéïssez-lui.» Il avait alors cité ‘Uthmân, Ali, Ṭalḥa, az-Zubayr, ‘Abd-ar-Raḥmân ben ‘Awf, et Sa‘d ben Abû Waqqâṣ.

Après quoi, un jeune homme des ’Anṣâr rentra chez lui et lui dit: «Voici la

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ عَيَّاشٍ، عَنْ سُفْيَانَ التَّمَّارِ أَنَّهُ حَدَّثَهُ: أَنَّهُ رَأَى قَبْرَ النَّبِيِّ ﷺ مُسَنَّماً.

حَدَّثَنَا فَرْوَةُ: حَدَّثَنَا عَلِيٌّ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ: لَمَّا سَقَطَ عَلَيْهِمُ الحَائِطُ في زمانِ الْوَلِيدِ بْنِ عَبْدِ المَلِكِ، أَخَذُوا في بِنَائِهِ، فَبَدَتْ لَهُمْ قَدَمٌ، فَفَزِعُوا، وَظَنُّوا أَنَّهَا قَدَمُ النَّبِيِّ ﷺ، فَمَا وَجَدُوا أَحَداً يَعْلَمُ ذٰلِكَ، حَتَّى قَالَ لَهُمْ عُرْوَةُ: لَا وَٱللهِ، ما هِيَ قَدَمُ النَّبِيِّ ﷺ، ما هِيَ إِلَّا قَدَمُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

١٣٩١ - وَعَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّهَا أَوْصَتْ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ الزُّبَيْرِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: لَا تَدْفِنِّي مَعَهُمْ، وَٱدْفِنِّي مَعَ صَوَاحِبِي بِالْبَقِيعِ، لَا أُزَكَّى بِهِ أَبَداً.

١٣٩٢ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ الحَمِيدِ: حَدَّثَنَا حُصَيْنُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَمْرِو بْنِ مَيْمُونٍ الأَوْدِيِّ قَالَ: رَأَيْتُ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: يَا عَبْدَ ٱللهِ ابْنَ عُمَرَ، ٱذْهَبْ إِلَى أُمِّ المُؤْمِنِينَ، عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، فَقُلْ: يَقْرَأُ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ عَلَيْكِ السَّلَامَ، ثُمَّ سَلْهَا أَنْ أُدْفَنَ مَعَ صَاحِبَيَّ، قَالَتْ: كُنْتُ أُرِيدُهُ لِنَفْسِي، فَلأُوثِرَنَّهُ الْيَوْمَ عَلَى نَفْسِي، فَلَمَّا أَقْبَلَ، قَالَ لَهُ: مَا لَدَيْكَ؟ قَالَ: أَذِنَتْ لَكَ يَا أَمِيرَ المُؤْمِنِينَ، قَالَ: ما كانَ شَيْءٌ أَهَمَّ إِلَيَّ مِنْ ذٰلِكَ المَضْجَعِ، فَإِذَا قُبِضْتُ فَٱحْمِلُونِي ثُمَّ سَلِّمُوا، ثُمَّ قُلْ: يَسْتَأْذِنُ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ، فَإِنْ أَذِنَتْ لِي فَٱدْفِنُونِي، وَإِلَّا فَرُدُّونِي إِلَى مَقَابِرِ المُسْلِمِينَ.

إِنِّي لَا أَعْلَمُ أَحَداً أَحَقَّ بِهٰذَا الأَمْرِ مِنْ هٰؤُلَاءِ النَّفَرِ، الَّذِينَ تُوُفِّيَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَهُوَ عَنْهُمْ رَاضٍ، فَمَنِ ٱسْتَخْلَفُوا بَعْدِي فَهُوَ الخَلِيفَةُ، فَٱسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا، فَسَمَّى: عُثْمانَ، وَعَلِيًّا، وَطَلْحَةَ وَالزُّبَيْرَ، وَعَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ عَوْفٍ، وَسَعْدَ بْنَ أَبِي وَقَّاصٍ.

bonne nouvelle, ô Commandeur des Croyants, celle de Dieu! Tu as été parmi les premiers à embrasser l'Islâm, comme tu le sais, puis tu as été khalife et tu as été juste. Et après tout cela, tu viens de mériter la *chahâda.* — O fils de mon frère, lui répondit-il, plaise à Dieu que cela n'ait pas d'influence sur mon sort futur, ni à ma charge ni à mon avantage. Je tiens à dire au *khalife* qui me succédera d'être bon envers les *Muḥajir* de la première heure, d'observer leurs droits et de leur montrer du respect. Je lui recommande aussi d'être bon avec les 'Anṣâr qui ont été aux devants de ce qui concerne l'asile et la foi, de bien recevoir ceux d'entre eux qui font du bien, et de pardonner à ceux d'entre eux qui sont dans le tort. Je lui recommande en définitive de veiller à l'engagement de Dieu et de son Messager (ç) [envers les non-musulmans],... d'observer fidèlement le pacte conclu avec eux, de les défendre, et de ne rien leur imposer qui soit au-dessus de leurs forces.»

R. 97 - Sur l'interdiction d'injurier les morts

1393 - 'Â'icha (r) rapporte que le Prophète (ç) avait dit: «N'injuriez pas les morts, car maintenant ils sont dans [l'état] qu'ils ont [eux-mêmes] préparé auparavant.»

* Rapporté par 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Qudûs, ainsi que de Muhammad ben Anas, en se référant à al-A'mach.

* Rapporté aussi par: 'Ali ben al-Ja'd, ibn 'Ar'ara, ibn Abu 'Ady et Chu'ba.

* Ce ḥadîth est rapporté par 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-al-Quddûs, en référence à al-'A'mach, et par Muḥammad ben 'Anas, en référence à al-'A'mach aussi.

Il a aussi été rapporté par Ali ben al-Ja'd, ainsi que par ben 'A'ara et ben Abu 'Ady, en référence à Chu'ba.

R. 98 - Sur le fait de parler des pires d'entre les morts

1394 - Ibn 'Abbâs (r) rapporte: «Abû Lahb (que la malédiction de Dieu soit sur lui!) dit au Prophète (ç) "Que Dieu te sèche tout au long de la journée!" Alors, le verset suivant fut descendu: **Sèchent les deux mains d'Abû Lahab! qu'il sèche lui-même![1]**»

(1) Al-Masad, 1.

وَوَلَجَ عَلَيْهِ شَابٌّ مِنَ الأَنْصَارِ، فَقَالَ: أَبْشِرْ يَا أَمِيرَ المُؤْمِنِينَ بِبُشْرَى آللهِ، كانَ لَكَ مِنَ الْقَدَمِ فِي الإِسْلَامِ ما قَدْ عَلِمْتَ، ثُمَّ آسْتُخْلِفْتَ فَعَدَلْتَ، ثُمَّ الشَّهَادَةُ بَعْدَ هٰذَا كُلِّهِ. فَقَالَ: لَيْتَنِي يا ابْنَ أَخِي وَذٰلِكَ كَفَافاً، لَا عَلَيَّ وَلَا لِي، أُوصِي الخَلِيفَةَ مِنْ بَعْدِي بِالمُهَاجِرِينَ الأَوَّلِينَ خَيْراً، أَنْ يَعْرِفَ لَهُمْ حَقَّهُمْ، وَأَنْ يَحْفَظَ لَهُمْ حُرْمَتَهُمْ، وَأُوصِيهِ بِالأَنْصَارِ خَيْراً، الَّذِينَ تَبَوَّؤُوا آلدَّارَ وَالإِيمَانَ، أَنْ يُقْبَلَ مِنْ مُحْسِنِهِمْ، وَيُعْفَى عَنْ مُسِيئِهِمْ، وَأُوصِيهِ بِذِمَّةِ آللهِ وَذِمَّةِ رَسُولِهِ ﷺ، أَنْ يُوفَى لَهُمْ بِعَهْدِهِمْ، وَأَنْ يُقَاتَلَ مِنْ وَرَائِهِمْ، وَأَنْ لَا يُكَلَّفُوا فَوْقَ طَاقَتِهِمْ.

٩٧ ـ باب: ما يُنْهَى مِنْ سَبِّ الأَمْوَاتِ.

١٣٩٣ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تَسُبُّوا الأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى ما قَدَّمُوا»

وَرَوَاهُ عَبْدُ آللهِ بْنُ عَبْدِ الْقُدُّوسِ، عَنِ الأَعْمَشِ. وَمُحَمَّدُ بْنُ أَنَسٍ، عَنِ الأَعْمَشِ. تَابَعَهُ عَلِيُّ بْنُ الجَعْدِ، وَآبْنُ عَرْعَرَةَ، وَابْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنْ شُعْبَةَ.

٩٨ ـ باب: ذِكْرِ شِرَارِ المَوْتَى.

١٣٩٤ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْن حَفْصٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ مُرَّةَ، عَنْ سَعِيدِ بْنُ جُبَيْرٍ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ أَبُو لَهَبٍ، عَلَيْهِ لَعْنَةُ آللهِ، لِلنَّبِيِّ ﷺ: تَبّاً لَكَ سَائِرَ الْيَوْمِ، فَنَزَلَتْ: ﴿ تَبَّتْ يَدَآ أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ﴾[1].

(١) سورة المسد: الآية ١.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXIV. LA ZAKAT

R. 1 - Sur l'obligation de la zakât

* Dieu, le Très-Haut, dit: **Accomplissez la prière, acquittez la zakat**[1].

* Ibn'Abbâs (r) dit: «Abu Sufyân (r) m'a rapporté un *ḥadîth* du Prophète (ç). Il m'a dit: "Il nous ordonnait de faire la prière, [de s'acquitter] de la zakat, de maintenir les liens de parenté et d'être chastes."»

1395 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) envoya Mu'âdh (r) au Yémen et [lui] dit: "Appelle-les[2] à attester qu'il n'y a de dieu que Dieu et que je suis le Messager de Dieu! S'ils répondent favorablement à cela, fais-leur savoir que Dieu leur a prescrit cinq prières pour chaque jour et chaque nuit! S'ils acceptent cela, fais-leur savoir que Dieu leur a prescrit de faire une aumône à partir de leurs biens, et ce en la prenant de leurs riches pour la remettre à leurs pauvres!"

1396 - D'après Muḥammad ben 'Uthmân ben 'Abd-ul-Lâh ben Mawhib, Mûsa ben Ṭalḥa rapporte qu'Abu 'Ayyûb (r) [dit]: Un homme dit au Prophète (ç): "Fais-moi connaître une œuvre qui me fera entrer au Paradis!" Et les présents de se demander: "Qu'a-t-il?... Qu'a-t-il? — Il a sûrement un besoin important, intervint le Prophète (ç)." Puis, il s'adressa [à l'homme]: "Tu adores Dieu sans rien Lui associer, tu accomplis la prière, tu t'acquittes de la zakat et tu maintiens les liens de parenté."

* De Bahz, directement de Chu'ba, directement de Muḥammad ben 'Uthmân et de son père 'Uthmân ben 'Abd-ul-Lâh qui rapportent avoir entendu Mûsa ben Ṭalḥa rapporter ce ḥadîth en le tenant d'Abu 'Ayyûb.

(1) *Al-Baqara*, 43.

(2) Les habitants du Yémen.

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٤ ـ كتاب الزكاة

١ ـ باب: وجوب الزكاة.

وَقَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ﴾[1].

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: حَدَّثَنِي أَبُو سُفْيَانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: فَذَكَرَ حَدِيثَ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَأْمُرُنَا بِالصَّلاَةِ وَالزَّكَاةِ وَالصِّلَةِ وَالْعَفَافِ.

١٣٩٥ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو عاصِمٍ الضَّحَّاكُ بْنُ مَخْلَدٍ، عَنْ زَكَرِيَّاءَ بْنِ إِسْحٰقَ، عَنْ يَحْيىٰ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ صَيْفِيٍّ، عَنْ أَبِي مَعْبَدٍ، عَنِ ٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: بَعَثَ مُعَاذاً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ إِلَى الْيَمَنِ، فَقَالَ: «ٱدْعُهُمْ إِلَى: شَهَادَةِ أَنْ لاَ إِلٰهَ إِلاَّ ٱللهُ وَأَنِّي رَسُولُ ٱللهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذٰلِكَ، فَأَعْلِمْهُمْ أَنَّ ٱللهَ قَدِ ٱفْتَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذٰلِكَ، فَأَعْلِمْهُمْ أَنَّ ٱللهَ ٱفْتَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً فِي أَمْوَالِهِمْ، تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ وَتُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ».

١٣٩٦ ـ **حَدَّثَنَا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عُثْمَانَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَوْهِبٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ طَلْحَةَ، عَنْ أَبِي أَيُّوبَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلاً قَالَ لِلنَّبِيِّ ﷺ: أَخْبِرْنِي بِعَمَلٍ يُدْخِلُنِي الجَنَّةَ. قَالَ: مالَهُ مالَهُ. وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَرَبٌ مالَهُ، تَعْبُدُ ٱللهَ وَلاَ تُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً، وَتُقِيمُ الصَّلاَةَ، وَتُؤْتِي الزَّكَاةَ، وَتَصِلُ الرَّحِمَ».

وَقَالَ بَهْزٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عُثْمانَ، وَأَبُوهُ عُثْمانُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّهُمَا سَمِعَا مُوسَى بْنَ طَلْحَةَ، عَنْ أَبِي أَيُّوبَ: بِهٰذَا.

---

(١) سورة البقرة الآية ٤٣.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Je crains que Muḥammad n'est pas le bon nom; il s'agit plutôt de 'Amrû [ben 'Uthmân].

1397 - Abu Hurayra (r): Un Bédouin vint voir le Prophète (ç) et lui dit: "Indique-moi une œuvre qui, en l'accomplissant, me fera entrer au Paradis! — Tu dois adorer Dieu, répondit le Prophète, sans rien Lui associer, accomplir la prière prescrite, t'acquitter de la zakat obligatoire et jeûner le ramaḍan. — Par Celui qui tient mon âme dans Sa Main, je n'ajouterai rien à cela!" Et lorsque cet homme partit, le Prophète (ç) dit: "Que celui qui veut avoir la joie de voir un homme des [futurs] habitants du Paradis, regarde celui-là!"

* Ce même ḥadîth nous a été rapporté directement par Musaddad, et ce de Yaḥya, d'Abu Ḥayyân, directement d'Abu Zur'a, du Prophète (ç).

1398 - Abu Jamra dit: «J'ai entendu ibn 'Abbâs (r) dire: [Les membres de] la délégation de 'Abd-al-Qays vinrent voir le Prophète (ç) et dirent: "O Messager de Dieu! nous sommes un clan de Rabî'a et il y a les mécréants de Muḍar qui s'interposent entre nous et toi... Nous ne pouvons arriver à toi que durant les mois sacrés. Ordonne-nous une chose que nous pouvons prendre de toi et appeler ceux que nous avons laissés derrière nous de l'observer! — Je vous ordonne quatre choses et je vous interdis quatre autres; croire en Dieu; témoigner qu'il n'y a de dieu que Dieu (et il fit signe, comme cela, avec sa main); accomplir la prière; s'acquitter de la zakat; payer le cinquième de ce que vous gagnez [comme butin]; et je vous interdis *ad-dubbâ'*, *al-ḥantam*, *an-naqîr* et *al-muzaffat*[1]."»

* De Sulaymân et d'Abu an-Nu'mân, de Ḥammâd: ... Croire en Dieu [c'est] témoigner qu'il n'y a de dieu que Dieu.

1399 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Utba ben Mas'ûd: Abu Hurayra (r) dit: «Lorsque le Messager de Dieu (ç) mourut, qu'Abu Bakr fut au pouvoir et qu'une partie des Arabes redevinrent mécréants, 'Umar (r) dit [à Abu Bakr]: "Pourquoi combattras-tu les gens bien que le Messager de Dieu (ç) a dit: *On m'a ordonné de combattre les gens jusqu'à ce qu'ils disent qu'il n'y a d'autre dieu que Dieu. Celui qui dit cela préservera de moi biens et âme, sauf en cas où il y a un droit... Quant à son compte, il incombera à Dieu.*"

(1) Il s'agit des récipients que les Arabes employaient pour la préparation des boissons enivrantes.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: أَخْشَى أَنْ يَكُونَ مُحَمَّدٌ غَيْرَ مَحْفُوظٍ، إِنَّمَا هُوَ عَمْرُو.

١٣٩٧ ـ **حَدَّثَنِي** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ: حَدَّثَنَا عَفَّانُ بْنُ مُسْلِمٍ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ سَعِيدِ بْنِ حَيَّانَ، عَنْ أَبِي زُرْعَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ أَعْرَابِيًّا أَتَى النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: دُلَّنِي عَلَى عَمَلٍ، إِذَا عَمِلْتُهُ دَخَلْتُ الجَنَّةَ. قَالَ: «تَعْبُدُ ٱللهَ لاَ تُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً، وَتُقِيمُ الصَّلاَةَ المَكْتُوبَةَ، وَتُؤَدِّي الزَّكَاةَ المَفْرُوضَةَ، وَتَصُومُ رَمَضَانَ». قَالَ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لا أَزِيدُ عَلَى هٰذَا. فَلَمَّا وَلَّى، قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ، فَلْيَنْظُرْ إِلَى هٰذَا».

حدّثنا مُسَدَّدٌ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنْ أَبِي حَيَّانَ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو زُرْعَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: بِهٰذَا.

١٣٩٨ ـ **حَدَّثَنَا** حَجَّاجٌ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ: حَدَّثَنَا أَبُو جَمْرَةَ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: قَدِمَ وَفْدُ عَبْدِ الْقَيْسِ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالُوا: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ هٰذَا الحَيَّ مِنْ رَبِيعَةَ، قَدْ حَالَتْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ، كُفَّارُ مُضَرَ، وَلَسْنَا نَخْلُصُ إِلَيْكَ إِلَّا في الشَّهْرِ الحَرَامِ، فَمُرْنَا بِشَيْءٍ نَأْخُذُهُ عَنْكَ وَنَدْعُو إِلَيْهِ مَنْ وَرَاءَنَا، قَالَ: «آمُرُكُمْ بِأَرْبَعٍ، وَأَنْهَاكُمْ عَنْ أَرْبَعٍ: الإِيمَانِ بِٱللهِ، وَشَهَادَةِ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ ـ وَعَقَدَ بِيَدِهِ هٰكَذَا ـ وَإِقَامِ الصَّلاَةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَأَنْ تُؤَدُّوا خُمُسَ ما غَنِمْتُمْ. وَأَنْهَاكُمْ عَنِ ٱلدُّبَّاءِ، وَالْحَنْتَمِ، وَالنَّقِيرِ، وَالمُزَفَّتِ».

وَقَالَ سُلَيْمانُ وَأَبُو النُّعْمَانِ، عَنْ حَمَّادٍ: «الإِيمَانِ بِٱللهِ، شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ».

١٣٩٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْيَمَانِ الحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبُ بْنُ أَبِي حَمْزَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا تُوُفِّيَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَكانَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، وَكَفَرَ مَنْ كَفَرَ مِنَ الْعَرَبِ، فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: كَيْفَ تُقَاتِلُ النَّاسَ؟ وَقَدْ قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ، فَمَنْ قَالَهَا فَقَدْ عَصَمَ مِنِّي مالَهُ وَنَفْسَهُ إِلَّا بِحَقِّهِ، وَحِسَابُهُ عَلَى ٱللهِ».

1400 - «Et Abu Bakr de répondre: "Par Dieu, je combattrai toute personne qui différencie entre [l'obligation] de la prière et [celle de] la zakat! car celle-ci est un droit relatif aux biens. Par Dieu, s'ils refusent de me remettre une chèvre qu'ils avaient l'habitude de donner au Messager de Dieu (ç), je les combattrai pour cela!"

«Après cela, 'Umar (r) dit: "Par Dieu, Dieu inspira Abu Bakr (r) et je sus ensuite que c'était vrai!"»

R. 2 - Sur le serment d'allégeance se rapportant au fait de s'acquitter de la zakat

*** S'ils se repentent envers Dieu, accomplissent la prière, s'acquittent de la zakat, alors les voici vos frères en religion...**[1]

1401 - D'après Qays, Jarîr ibn 'Abd-ul-Lâh a dit: «J'ai prêté serment d'allégeance au Prophète (ç) sur le fait d'accomplir la prière, de s'acquitter de la zakat et d'être sincère avec tout musulman.»

R. 3 - Sur le péché de celui qui refuse de payer la zakat

* Dieu, le Très-Haut, dit: **Ceux qui thésaurisent or et argent, sans les dépenser pour la cause de Dieu, annonce-leur un châtiment douloureux.**

pour le jour où l'or et l'argent portés au rouge dans le feu de Géhenne leur brûleront le front, les flancs, le dos: "Voilà ce que vous thésaurisiez[2]!"...

1402 - Abu Hurayra dit: «Le Prophète (ç) dit: "[Le jour du Jugement], les chameaux, en meilleur état qu'ils étaient, seront devant leurs propriétaires; si ceux-ci n'avaient pas payé [la zakat] qu'ils devaient à leur sujet, ces bêtes les fouleront sous leurs pattes... Les ovins, en meilleur état qu'ils étaient, seront aussi devant leurs propriétaires; et si ces derniers n'avaient pas payé [la zakat] qu'ils devaient à leur sujet, ces bêtes les fouleront de leurs sabots et les frapperont avec leurs cornes."

(1) *At-Tawba*, 11.

(2) *At-Tawba*, 34 - 35.

١٤٠٠ ـ فقالَ: وَاللَّهِ لأُقاتِلَنَّ مَنْ فَرَّقَ بَيْنَ الصَّلاةِ وَالزَّكاةِ، فَإِنَّ الزَّكاةَ حَقُّ المَالِ، وَاللَّهِ لَوْ مَنَعُونِي عَناقاً كانُوا يُؤَدُّونَهَا إِلَى رَسُولِ اللهِ ﷺ لَقَاتَلْتُهُمْ عَلَى مَنْعِهَا. قَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: فَوَاللَّهِ ما هُوَ إِلاَّ أَنْ قَدْ شَرَحَ اللهُ صَدْرَ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، فَعَرَفْتُ أَنَّهُ الْحَقُّ.

٢ ـ باب: الْبَيْعَةِ عَلَى إِيتَاءِ الزَّكَاةِ.

﴿فَإِن تَابُوا۟ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَإِخْوَٰنُكُمْ فِى ٱلدِّينِ﴾[1].

١٤٠١ ـ حدّثنا ابْنُ نُمَيْرٍ: قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ، عَنْ قَيْسٍ قَالَ: قَالَ جَرِيرُ ابْنُ عَبْدِ اللهِ: بَايَعْتُ النَّبِيَّ ﷺ عَلَى إِقَامِ الصَّلاَةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَالنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ.

٣ ـ باب: إِثْمِ مانِعِ الزَّكاةِ.

وَقَوْلِ اللهِ تَعالَى: ﴿وَٱلَّذِينَ يَكْنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِى نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَٰذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا۟ مَا كُنتُمْ تَكْنِزُونَ﴾[2].

١٤٠٢ ـ حَدَّثَنَا الحَكَمُ بْنُ نَافِعٍ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَبُو الزِّنَادِ: أَنَّ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ ابْنَ هُرْمُزَ الأَعْرَجَ حَدَّثَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «تَأْتِي الإِبِلُ عَلَى صَاحِبِهَا، عَلَى خَيْرِ ما كانَتْ، إِذَا هُوَ لَمْ يُعْطِ فِيهَا حَقَّهَا، تَطَؤُهُ بِأَخْفَافِهَا، وَتَأْتِي الْغَنَمُ عَلَى صَاحِبِهَا عَلَى خَيْرِ ما كانَتْ، إِذَا لَمْ يُعْطِ فِيهَا حَقَّهَا، تَطَؤُهُ بِأَظْلاَفِهَا، وَتَنْطَحُهُ

(١) سورة التوبة الآية ١١.
(٢) سورة التوبة الآية ٣٤ ـ ٣٥.

«Il dit aussi: "Parmi ce que l'on doit à leur égard est le fait de les traire là où on les abreuve[1]..."

«Il dit ensuite: "Qu'aucun d'entre vous ne vienne le jour de la Résurrection en portant sur les épaules une brebis qui bêle et en disant: *O Muhammad!...* car je lui dirai: *Je ne puis rien pour toi..., j'avais déjà averti...* Qu'il ne vienne pas aussi avec un chameau blatérant sur les épaules me dire: *O Muhammad!...* car je lui dirai [aussi]: *Je ne puis rien pour toi auprès de Dieu.*"»

1403 - 'Abu Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "Celui à qui Dieu accorde une fortune et qui ne s'acquitte pas de sa zakat, on lui présentera [sa fortune], le jour de la Résurrection, sous forme d'un serpent géant ayant une tête blanche et deux excroissances [aux coins de la bouche]. Ce serpent s'enroulera autour de cet homme, le saisira de ses deux *lihzam*, c'est-à-dire des deux coins de la bouche, puis [lui] dira: *Je suis ta fortune, je suis ce que tu as thésaurisé...*" Ensuite, il récita: **Qu'ils ne s'imaginent pas, ceux qui sont avares...**[2]»

R. 4 - Le bien dont la zakat est payée n'est pas considéré un bien thésaurisé

Car le Prophète (ç) dit: "Point d'aumône [légale] si le bien en question est inférieur à cinq *'ûqiyya*[3]."

1404 - Khâlid ben 'Aslam dit: «Nous étions sortis avec 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) lorsqu'un Bédouin lui dit: "Eclaire-moi au sujet de ces paroles de Dieu: **Ceux qui thésaurisent or et argent sans les dépenser pour la cause de Dieu[4]...** Et ibn 'Umar (r) de dire: Celui qui les thésaurise sans payer leur zakat, malheur à lui!... Mais cela concerne le temps où [les *nisâb*[5] de] la zakat n'étaient pas encore révélés. Après leur révélation, Dieu a fait d'eux une purification pour les biens.»

1405 - Abu Sa'îd (r) dit: «Le Prophète (ç) dit: "Il n'y a pas d'aumône [légale]

(1) Autrement dit, en public; afin que les pauvres présents puissent avoir quelques aumônes du lait trait.
(2) *'Âl-'Imrân*, 186.
(3) Dans ce hadîth, l'*uqiyya* est égale à quarante Dirham.
(4) *At-Tawba*, 34.
(5) Le *nisâb* est la somme, la quantité ou le nombre à partir duquel la zakat devient obligatoire.

بِقُرُونها، وَقَالَ: وَمِنْ حَقِّهَا أَنْ تُحْلَبَ عَلَى المَاءِ».

قَالَ: «وَلَا يَأْتِي أَحَدُكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِشَاةٍ يَحْمِلُهَا عَلَى رَقَبَتِهِ لَهَا يُعَارٌ، فَيَقُولُ: يَا مُحَمَّدُ، فَأَقُولُ: لَا أَمْلِكُ لَكَ شَيْئاً، قَدْ بَلَّغْتُ، وَلَا يَأْتِي بِبَعِيرٍ يَحْمِلُهُ عَلَى رَقَبَتِهِ لَهُ رُغَاءٌ، فَيَقُولُ: يَا مُحَمَّدُ، فَأَقُولُ: لَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللهِ شَيْئاً، قَدْ بَلَّغْتُ».

١٤٠٣ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللهِ: حَدَّثَنَا هَاشِمُ بْنُ الْقَاسِمِ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ عَبْدِ اللهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ السَّمَّانِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «مَنْ آتَاهُ اللهُ مالاً، فَلَمْ يُؤَدِّ زَكَاتَهُ، مُثِّلَ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ شُجَاعاً أَقْرَعَ، لَهُ زَبِيبَتَانِ، يُطَوَّقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، ثُمَّ يَأْخُذُ بِلِهْزِمَتَيْهِ، يَعْنِي شِدْقَيْهِ، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا مالُكَ، أَنا كَنْزُكَ». ثُمَّ تَلَا: «﴿ وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَبْخَلُونَ ﴾[1]».

٤ ـ باب: ما أُدِّيَ زَكاتُهُ فَلَيْسَ بِكَنْزٍ

لِقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسِ أَوَاقٍ صَدَقَةٌ».

١٤٠٤ ـ وَقَالَ أَحْمَدُ بْنُ شَبِيبِ بْنِ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ خالِدِ بْنِ أَسْلَمَ قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ عَبْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، فَقَالَ أَعْرَابِيٌّ: أَخْبِرْنِي قَوْلَ اللهِ: ﴿ وَٱلَّذِينَ يَكْنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ﴾[2]. قَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: مَنْ كَنَزَهَا فَلَمْ يُؤَدِّ زَكَاتَهَا فَوَيْلٌ لَهُ، إِنَّمَا كانَ هٰذَا قَبْلَ أَنْ تُنْزَلَ الزَّكاةُ، فَلَمَّا أُنْزِلَتْ جَعَلَهَا اللهُ طُهْراً لِلأَمْوَالِ.

١٤٠٥ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ يَزِيدَ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبُ بْنُ إِسْحٰقَ: قَالَ الأَوْزَاعِيُّ: أَخْبَرَنِي

---

(١) سورة آل عمران الآية ١٨٠.

(٢) سورة التوبة الآية ٣٤.

pour moins de cinq *'ûqiyya*; il n'y a pas d'aumône [légale] pour moins de cinq chameaux; il n'y a pas d'aumône [légale] pour moins de cinq *wisq*(1)."»

1406 - Zayd ben Wahb dit: De passage à ar-Rabdha, j'y trouvai Abu Dhar (r). Je lui dis: Quelle est la chose qui t'a fait venir ici? — J'étais à Damas, répondit-il, et mon avis et celui de Mu'âwiya ont divergé sur: **Ceux qui thésaurisent or et argent, sans les dépenser pour la cause de Dieu(2)...**

Mu'âwiya a dit que ce verset fut révélé au sujet des Gens du Livre, et moi d'opposer: "A notre sujet et au leur!" Nous nous sommes disputés et il a envoyé [une missive] à 'Uthmân pour se plaindre de moi. Ce dernier m'a alors écrit de me présenter à Médine. En effet, je m'y suis rendu... Les gens se sont rassemblés autour de moi comme s'ils ne m'avaient jamais vu auparavant. En faisant part de cela à 'Uthmân, celui-ci m'a dit: "Si tu veux [quitter Médine] en allant séjourner dans un lieu tout proche!"... Cela est la cause qui m'a poussé à venir ici. Et si on m'avait désigné un [esclave] abyssin pour me commander, j'aurais entendu et obéi...»

1407 - Al-'Aḥnaf ben Qays dit: «Je m'assis avec un groupe de Quraychites lorsqu'arriva un homme ayant les cheveux, les vêtements et l'aspect rudes. Il se tint debout près d'eux, prononça le *salâm* et dit: "Annonce aux thésauriseurs ceci: une pierre sera chauffée dans le feu de Géhenne, puis sera posée sur le bout du sein de l'un d'eux, jusqu'à ce qu'elle sorte du cartilage de son épaule. On la reposera sur le cartilage de son épaule jusqu'à ce qu'elle sorte du bout de son sein... Il sera ainsi secoué." Sur ce, l'homme recula et s'assit en s'adossant contre un pilier. Sans le connaître, je le suivis, m'assis près de lui et lui dis: "Je crois qu'ils ont détesté ce que tu viens de dire... — Ils sont incapables de raisonner, me répondit-il.

1408 - "Mon intime m'a dit... — Qui est ton intime? lui demandai-je. — Le Prophète (ç)... Il m'a dit: *O Abu Dhar! vois-tu le mont 'Uḥud*? J'ai regardé alors le soleil pour voir ce qui restait du jour, car je croyais que le Messager de Dieu (ç) comptait m'envoyer pour l'une de ses affaires, puis j'ai dit: *Oui! — Eh bien! a-t-il repris, je n'aimerais pas avoir une quantité d'or aussi grande que le mont 'Uḥud sans la dépenser en entier, exception faite de trois Dinar...* Quant à ceux-ci, ils sont incapables de raisonner, continua Abu Dhar; en réalité, ils sont en train d'amasser [les biens] du bas-monde... Non! par Dieu! non, je ne leur demanderai [rien] du

(1) Le *wisq* est de soixante *ṣâ'*.

(2) At-Tawba, 34.

يَحْيىٰ بْنُ أَبِي كَثِيرٍ: أَنَّ عَمْرو بْنَ يَحْيىٰ بْنِ عُمَارَةَ أَخْبَرَهُ، عَنْ أَبِيهِ يَحْيىٰ بْنِ عُمَارَةَ بْنِ أَبِي الحَسَنِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسِ أَوَاقٍ صَدَقَةٌ، وَلَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسِ ذَوْدٍ صَدَقَةٌ، وَلَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسِ أَوْسُقٍ صَدَقَةٌ».

١٤٠٦ ـ **حَدَّثنَا عَلِيٌّ**: سَمِعَ هُشَيْماً: أَخْبَرَنَا حُصَيْنٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ وَهْبٍ قَالَ: مَرَرْتُ بِالرَّبَذَةِ، فَإِذَا أَنَا بِأَبِي ذَرٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَقُلْتُ لَهُ: ما أَنْزَلَكَ مَنْزِلَكَ هٰذَا؟ قَالَ: كُنْتُ بِالشَّأْمِ، فَٱخْتَلَفْتُ أَنَا وَمُعَاوِيَةُ فِي: ﴿وَٱلَّذِينَ يَكْنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ﴾[1]. قَالَ مُعَاوِيَةُ: نَزَلَتْ فِي أَهْلِ الْكِتَابِ، فَقُلْتُ: نَزَلَتْ فِينَا وَفِيهِمْ، فَكَانَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ فِي ذَاكَ، وَكَتَبَ إِلَى عُثْمانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَشْكُونِي، فَكَتَبَ إِلَيَّ عُثْمانُ أَنِ ٱقْدَمِ المَدِينَةَ، فَقَدِمْتُهَا، فَكَثُرَ عَلَيَّ النَّاسُ حَتَّى كَأَنَّهُمْ لَمْ يَرَوْنِي قَبْلَ ذٰلِكَ، فَذَكَرْتُ ذَاكَ لِعُثْمانَ، فَقَالَ لِي: إِنْ شِئْتَ تَنَحَّيْتَ، فَكُنْتَ قَرِيباً. فَذَاكَ الَّذِي أَنْزَلَنِي هٰذَا المَنْزِلَ، وَلَوْ أَمَّرُوا عَلَيَّ حَبَشِيًّا لَسَمِعْتُ وَأَطَعْتُ.

١٤٠٧ ـ **حَدَّثنَا عَيَّاشٌ**: حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى: حَدَّثَنَا الجُرَيْرِيُّ، عَنْ أَبِي الْعَلَاءِ، عَنِ الأَحْنَفِ بْنِ قَيْسٍ قَالَ: جَلَسْتُ. وَحَدَّثَنِي إِسْحٰقُ بْنُ مَنْصُورٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الصَّمَدِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي: حَدَّثَنَا الجُرَيْرِيُّ: حَدَّثَنَا أَبُو الْعَلَاءِ بْنُ الشِّخِّيرِ: أَنَّ الأَحْنَفَ بْنَ قَيْسٍ حَدَّثَهُمْ قَالَ: جَلَسْتُ إِلَى مَلَإٍ مِنْ قُرَيْشٍ، فَجَاءَ رَجُلٌ، خَشِنُ الشَّعَرِ وَالثِّيَابِ وَالْهَيْئَةِ، حَتَّى قَامَ عَلَيْهِمْ، فَسَلَّمَ ثُمَّ قَالَ: بَشِّرِ الْكَانِزِينَ بِرَضْفٍ يُحْمىٰ عَلَيْهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ، ثُمَّ يُوضَعُ عَلَى حَلَمَةِ ثَدْيِ أَحَدِهِمْ حَتَّى يَخْرُجَ مِنْ نُغْضِ كَتِفِهِ، وَيُوضَعُ عَلَى نُغْضِ كَتِفِهِ حَتَّى يَخْرُجَ مِنْ حَلَمَةِ ثَدْيِهِ، يَتَزَلْزَلُ. ثُمَّ وَلَّى فَجَلَسَ إِلَى سَارِيَةٍ، وَتَبِعْتُهُ وَجَلَسْتُ إِلَيْهِ، وَأَنَا لَا أَدْرِي مَنْ هُوَ، فَقُلْتُ لَهُ: لَا أُرَى الْقَوْمَ إِلَّا قَدْ كَرِهُوا الَّذِي قُلْتَ؟ قَالَ: إِنَّهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئاً.

١٤٠٨ ـ قَالَ لِي خَلِيلِي، قَالَ: قُلْتُ: مَنْ خَلِيلُكَ؟ قَالَ: النَّبِيُّ ﷺ: «يَا أَبَا ذَرٍّ، أَتُبْصِرُ أُحُداً». قَالَ: فَنَظَرْتُ إِلَى الشَّمْسِ ما بَقِيَ مِنَ النَّهَارِ، وَأَنَا أُرَى أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يُرْسِلُنِي فِي حَاجَةٍ لَهُ، قُلْتُ: نَعَمْ. قَالَ: «ما أُحِبُّ أَنَّ لِي مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَباً، أُنْفِقُهُ كُلَّهُ، إِلَّا

---

(١) سورة التوبة الآية ٣٤.

bas-monde et je ne les interrogerai jamais sur la Religion, et ce jusqu'à ce que je rencontre Dieu."»

R. 5 - Sur la dépense des biens dans leur propre droit

1409 - Ibn Mas'ûd (r) dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Point d'envie... sauf en deux cas: un homme à qui Dieu donne une fortune et fait en sorte qu'il la dépense [pour la cause] de la vérité et un homme qui reçoit de Dieu la sagesse, et qui l'enseigne et juge selon elle."»

R. 6 - Sur l'ostentation dans l'aumône...

Car Dieu dit: **Vous qui croyez, n'annulez pas vos aumônes par l'étalage et la vexation,** et ce jusqu'à: **dénégateurs.**[1]

* Ibn 'Abbâs (r) dit: Le terme *ṣald* [du verset] veut dire [que la pierre est] nue.

* 'Ikrima: Le terme *wâbil* veut dire *averse*; quant à *ṭal*, cela veut dire *rosée*.

R. 7 - Dieu n'accepte pas une aumône faite à partir d'un bien fraudé... Il ne l'accepte qu'à partir d'un bien gagné licitement

Car Dieu dit: **une parole de convenance ou de clémence vaut mieux qu'aumône que suivrait vexation... Dieu est Suffissant-à-Soi, Longanime.**[2]

R. 8 - L'aumône doit être faite à partir d'un bien gagné licitement

Car Dieu dit: **... et accroît l'aumône. Dieu déteste tout pécheur plongé dans la dénégation.**

Ceux qui croient, pratiquent l'œuvre salutaire, accomplissent la prière, s'acquittent de la zakat auront leur rétribution auprès de leur Seigneur. Point de crainte sur eux à se faire, non plus qu'ils n'auront deuil[3].

---

(1) *'Al-Baqara*, 264.
(2) *Al-Baqara*, 263.
(3) *Al-Baqara*, 276 - 277.

ثَلاَثَةَ دَنَانِيرَ». وَإِنَّ هٰؤُلاَءِ لاَ يَعْقِلُونَ، إِنَّمَا يَجْمَعُونَ الدُّنْيَا، لاَ وَٱللهِ، لاَ أَسْأَلُهُمْ دُنْيَا، وَلاَ أَسْتَفْتِيهِمْ عَنْ دِينٍ، حَتَّى أَلْقَى ٱللهَ.

٥ ـ باب: إنفاقِ المَالِ في حَقِّهِ

١٤٠٩ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ إِسْماعِيلَ قَالَ: حَدَّثَنِي قَيْسٌ، عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «لاَ حَسَدَ إِلَّا فِي ٱثْنَتَيْنِ: رَجُلٍ آتَاهُ ٱللهُ مَالاً، فَسَلَّطَهُ عَلَى هَلَكَتِهِ فِي الْحَقِّ، وَرَجُلٍ آتَاهُ ٱللهُ حِكْمَةً، فَهُوَ يَقْضِي بِهَا وَيُعَلِّمُهَا».

٦ ـ باب: الرِّيَاءِ في الصَّدَقَةِ

لِقَوْلِهِ: ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُبْطِلُواْ صَدَقَٰتِكُم بِٱلْمَنِّ وَٱلْأَذَىٰ ـ إِلَى قَوْلِهِ ـ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴾[١]. وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: ﴿صَلْداً﴾ لَيْسَ عَلَيْهِ شَيْءٌ. وَقَالَ عِكْرِمَةُ: ﴿وَابِلٌ﴾[٢]: مَطَرٌ شَدِيدٌ، و ﴿الطَّلُّ﴾: النَّدَى.

٧ ـ باب: لاَ يَقْبَلُ ٱللهُ صَدَقَةً مِنْ غُلُولٍ، وَلاَ يَقْبَلُ إِلاَّ مِنْ كَسْبٍ طَيِّبٍ

لقوله: ﴿ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَآ أَذًى وَٱللَّهُ غَنِىٌّ حَلِيمٌ ﴾[٣]

٨ ـ باب: الصَّدَقَةِ مِنْ كَسْبٍ طَيِّبٍ

لِقَوْلِهِ: ﴿ وَيُرْبِى ٱلصَّدَقَٰتِ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴾[٤].

---

(١) سورة البقرة الآية ٢٦٤.
(٢) سورة البقرة الآية ٢٦٥.
(٣) سورة البقرة: الآية ٢٦٣.
(٤) سورة البقرة الآية ٢٧٦ ـ ٢٧٧.

1410 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "Celui qui donne en aumône [fût-ce] l'équivalent d'une datte provenant d'un gain bon[1] — et Dieu n'accepte que ce qui est bon —, Dieu l'acceptera en la recevant par sa Dextre puis la lui accroîtra comme l'un de vous *accroît* son poulain, et ce jusqu'à ce qu'elle soit aussi [grande] qu'une montagne."»

* Rapporté aussi par Sulaymân, qui se réfère à ibn Dinâr...

* Quant à Warqâ', il le rapporta d'ibn Dinâr, de Sa'îd ben Yasâr, d'Abu Hurayra (r), du Prophète (ç).

* Rapporté aussi par Muslim ben Abu Maryam, Zayd ben 'Aslam et par Suhayl, et ce d'Abu Sâlih, d'Abu Hurayra (r), du Prophète (ç).

R. 9 - Il faut faire l'aumône avant que [ne vienne le temps] où elle sera refusée.

1411 - Ma'bad ben Khâlid dit: «J'ai entendu Ḥâritha ben Wahb dire: J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Faites l'aumône! car il viendra un temps où l'homme marchera en portant son aumône et ne trouvera personne pour l'accepter de lui. On lui dira: *Si tu l'avais apportée hier, je l'aurais acceptée; mais aujourd'hui je n'en ai nul besoin."*»

1412 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Prophète (ç) a dit: "L'Heure ne sonnera que lorsque vos biens seront abondants à en déborder, au point où le maître d'un bien se verra angoissé de [ne pas trouver] une personne [pouvant] accepter son aumône; au point où il proposera cette dernière, mais la personne à qui il fera la proposition lui dira: *Je n'en ai pas besoin."*»

1413 - 'Ady ben Ḥâtim (r) dit: «J'étais chez le Messager de Dieu (ç) quand arrivèrent deux hommes. L'un se plaignit de la pauvreté et l'autre du pillage [par des brigands] de route.

«Le Messager de Dieu (ç): "Pour le brigandage, il ne reste que peu de temps pour que tu [puisses voir] la caravane se diriger vers la Mecque sans [avoir besoin] d'être gardée. Quant à la pauvreté, l'Heure ne sonnera qu'après que l'un de vous

(1) C.-à-d. licite.

١٤١٠ ـ **حدَّثنا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُنِيرٍ: سَمِعَ أَبَا النَّضْرِ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ، هُوَ ابْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ دِينَارٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَنْ تَصَدَّقَ بِعَدْلِ تَمْرَةٍ مِنْ كَسْبٍ طَيِّبٍ، وَلَا يَقْبَلُ ٱللهُ إِلَّا الطَّيِّبَ، وَإِنَّ ٱللهَ يَتَقَبَّلُهَا بِيَمِينِهِ، ثُمَّ يُرَبِّيهَا لِصَاحِبِهَا، كما يُرَبِّي أَحَدُكُمْ فَلُوَّهُ، حَتَّى تَكُونَ مِثْلَ الجَبَلِ».

تَابَعَهُ سُلَيْمانُ عَنِ ابْنِ دِينَارٍ. وَقَالَ وَرْقاءُ: عَنِ ابْنِ دِينَارٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. وَرَوَاهُ مُسْلِمُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ، وَزَيْدُ بْنُ أَسْلَمَ، وَسُهَيْلٌ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٩ ـ باب: الصَّدَقَةِ قَبْلَ الرَّدِّ

١٤١١ ـ **حدَّثنا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا مَعْبَدُ بْنُ خالِدٍ قَالَ: سَمِعْتُ حارِثَةَ بْنَ وَهْبٍ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «تَصَدَّقُوا، فَإِنَّهُ يَأْتِي عَلَيْكُمْ زَمانٌ، يَمْشِي الرَّجُلُ بِصَدَقَتِهِ فَلَا يَجِدُ مَنْ يَقْبَلُهَا، يَقُولُ الرَّجُلُ: لَوْ جِئْتَ بِهَا بِالأَمْسِ لَقَبِلْتُهَا، فَأَمَّا الْيَوْمَ فَلَا حاجَةَ لِي بِهَا».

١٤١٢ ـ **حدَّثنا** أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَبُو الزِّنَادِ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَكْثُرَ فِيكُمُ المَالُ، فَيَفِيضَ، حَتَّى يُهِمَّ رَبُّ المَالِ مَنْ يَقْبَلُ صَدَقَتَهُ، وَحَتَّى يَعْرِضَهُ، فَيَقُولَ الَّذِي يَعْرِضُهُ عَلَيْهِ: لَا أَرَبَ لِي».

١٤١٣ ـ **حدَّثنا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ النَّبِيلُ: أَخْبَرَنا سَعْدَانُ بْنُ بِشْرٍ: حَدَّثَنَا أَبُو مُجَاهِدٍ: حَدَّثَنَا مُحِلُّ بْنُ خَلِيفَةَ الطَّائِيُّ قَالَ: سَمِعْتُ عَدِيَّ بْنَ حاتِمٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: كُنْتُ عِنْدَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَجَاءَهُ رَجُلَانِ، أَحَدُهُما يَشْكُو الْعَيْلَةَ، وَالآخَرُ يَشْكُو قَطْعَ السَّبِيلِ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أَمَّا قَطْعُ السَّبِيلِ: فَإِنَّهُ لَا يَأْتِي عَلَيْكَ إِلَّا قَلِيلٌ، حَتَّى تَخْرُجَ الْعِيرُ إِلَى مَكَّةَ بِغَيْرِ خَفِيرٍ، وَأَمَّا الْعَيْلَةُ: فَإِنَّ السَّاعَةَ لَا تَقُومُ، حَتَّى يَطُوفَ أَحَدُكُمْ

se déplacera avec son aumône sans trouver une personne [pouvant] l'accepter de lui. Après cela, l'un de vous se tiendra debout devant Dieu — aucun voile ne le séparera de Lui et il n'y aura aucun interprète pour lui interpréter — qui lui dira alors: *Ne t'avais-Je pas accordé un bien? — Si, répondra sûrement l'homme. — Ne t'avais-Je pas envoyé un Messager? interrogera-t-Il sûrement. — Si, répondra-t-il sûrement.* Il regardera ensuite à sa droite et il ne verra que le Feu. Il regardera à sa gauche et ne verra aussi que le Feu. Que l'un de vous se prémunisse du Feu, ne serait-ce que par la moitié d'une datte! S'il n'en trouve pas que cela soit par une bonne parole!"»

1414 - D'après Abu Mûsa (r), le Prophète (ç) dit: «Il arrivera un temps pour les gens où l'homme se déplacera avec son aumône en or sans toutefois trouver une personne qui la prendrait de lui... On verra aussi qu'un seul homme sera suivi par quarante femmes afin d'avoir refuge auprès de lui; tellement les hommes seront rares et les femmes nombreuses.»

R. 10 - Prémunissez-vous contre le Feu fût-ce par la moitié d'une datte, [c'est-à-dire], par peu d'aumône

*** La semblance de ceux qui font dépense sur leur bien par désir de l'agrément de Dieu et pour se conforter personnellement,**[1] et ce jusqu'à: **de tous les fruits.**[2]

1415 - Abu Mas'ûd (r) dit: Après la révélation du verset de l'aumône, nous nous mîmes à porter des charges [moyennant un certain salaire]. Une fois, un homme vint faire une aumône en donnant beaucoup de biens. Quelques gens dirent: "C'est un ostentateur." Un deuxième homme arriva et fit une aumône avec un *sâ'*[3]... Et des gens de dire: "Dieu peut bien s'en passer du *sâ'* de cet homme." Sur ce, le verset suivant fut révélé: **Ceux qui médisent aussi bien des croyants qui prennent l'initiative d'aumônes que de ceux d'entre eux qui ne trouvent à donner que leur peine**[4]**...** V. La suite du verset.

1416 - 'Abu Mas'ûd al-'Anṣâry (r) dit: «Lorsque le Messager de Dieu (ç) nous ordonnait de faire l'aumône, l'un de nous se rendait alors au souk, portait des

(1) *'Al-Baqara*, 265.
(2) *'Al-Baqara*, 266.
(3) Le *ṣâ'* est une mesure de grains ou de fruits.
(4) *'At-Tawba*, 79.

بِصَدَقَتِهِ، لاَ يَجِدُ مَنْ يَقْبَلُهَا مِنْهُ، ثُمَّ لَيَقِفَنَّ أَحَدُكُمْ بَيْنَ يَدَي ٱللهِ، لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَهُ حِجَابٌ، وَلاَ تُرْجُمَانٌ يُتَرْجِمُ لَهُ، ثُمَّ لَيَقُولَنَّ لَهُ: أَلَمْ أُوتِكَ مالاً؟ فَلَيَقُولَنَّ: بَلَى، ثُمَّ لَيَقُولَنَّ: أَلَمْ أُرْسِلْ إِلَيْكَ رَسُولاً؟ فَلَيَقُولَنَّ: بَلَى، فَيَنْظُرُ عَنْ يَمِينِهِ فَلاَ يَرَى إِلاَّ النَّارَ، ثُمَّ يَنْظُرُ عَنْ شِمَالِهِ فَلا يَرَى إِلاَّ النَّارَ، فَلْيَتَّقِيَنَّ أَحَدُكُمُ النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ فَبِكَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ».

١٤١٤ ـ حدّثنا مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلاَءِ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدٍ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسىٰ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيَأْتِيَنَّ عَلَى النَّاسِ زَمانٌ، يَطُوفُ الرَّجُلُ فِيهِ بِالصَّدَقَةِ مِنَ الذَّهَبِ، ثُمَّ لاَ يَجِدُ أَحَداً يَأْخُذُهَا مِنْهُ، وَيُرَى الرَّجُلُ الْوَاحِدُ يَتْبَعُهُ أَرْبَعُونَ ٱمْرَأَةً يَلُذْنَ بِهِ، مِنْ قِلَّةِ الرِّجَالِ وَكَثْرَةِ النِّسَاءِ».

١٠ ـ باب: اتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ وَالْقَلِيلِ مِنَ الصَّدَقَةِ.

﴿ وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمُ ٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِ ٱللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ ﴾[1]، الآيَةَ وَإِلَى قَوْلِهِ ﴿ مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ ﴾[2].

١٤١٥ ـ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ الحَكَمُ، هُوَ ابْنُ عَبْدِ ٱللهِ الْبَصْرِيُّ حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا نَزَلَتْ آيَةُ الصَّدَقَةِ، كُنَّا نُحَامِلُ، فَجَاءَ رَجُلٌ فَتَصَدَّقَ بِشَيْءٍ كَثِيرٍ، فَقَالُوا: مُرَائِي، وَجَاءَ رَجُلٌ فَتَصَدَّقَ بِصَاعٍ، فَقَالُوا: إِنَّ ٱللهَ لَغَنِيٌّ عَنْ صَاعِ هٰذَا، فَنَزَلَتِ: ﴿ ٱلَّذِينَ يَلْمِزُونَ ٱلْمُطَّوِّعِينَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ فِى ٱلصَّدَقَٰتِ وَٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ ﴾[3] الآية.

١٤١٦ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ يَحْيىٰ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الأَنْصَارِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذَا أَمَرَنَا بِالصَّدَقَةِ، ٱنْطَلَقَ أَحَدُنَا

---

(١) سورة البقرة الآية ٢٦٥.
(٢) سورة البقرة الآية ٢٦٦.
(٣) سورة التوبة الآية ٧٩.

charges pour gagner un *mud*[1]... Quant à ces jours, quelques-uns possèdent cent mille [*mud*]!...»

1417 - 'Ady ben Ḥâtim (r) dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Prémunissez-vous du Feu, fut-ce de la moitié d'une datte."»

1418 - 'Â'icha (r) dit: «Une femme, avec deux filles à elle, entra [chez moi] et me demanda l'aumône; mais elle ne trouva avec moi qu'une datte. Je la lui donnai et elle la partagea entre ses deux filles sans en manger. Après quoi, elle se leva et sortit. Le Prophète (ç) arriva alors et je le mis au courant. Il dit: "Celui qui subit l'épreuve pour ce genre de filles [et les traite bien], alors elles seront pour lui un Rideau contre le Feu."»

R. 11 - Sur: Quelle est la meilleure aumône? et l'aumône faite par un avare bien portant

* Dieu dit: **Faites dépense sur Notre attribution avant que la mort n'atteigne l'un de vous**[2]**...** Voir la suite du verset.

*** Vous qui croyez, faites dépense de ce que Nous vous avons attribué, avant que n'arrive un jour où il n'y aura ni négoce**[3]... Voir la suite du verset.

1419 - Abu Hurayra (r) dit: «Un homme vint voir le Prophète (ç) et dit: "O Messager de Dieu! quelle est l'aumône dont la récompense est la plus grande? — C'est celle que tu fais, répondit le Prophète, lorsque tu es bien portant et avare, en redoutant la pauvreté et en espérant avoir une richesse. N'attends pas le moment où l'âme remonte à la gorge pour dire: *Ceci est pour Un tel, et cela est pour Un tel, et Un tel a droit à cela."*»

r/1420 - 'Â'icha (r) dit: Quelques-unes des épouses du Prophète (ç) dirent à celui-ci: "Laquelle d'entre nous sera la première à te rejoindre [après ta mort]? — Celle, répondit-il, qui a la plus longue main." Sur ce, elles prirent un roseau, se mesurèrent et trouvèrent que c'était Sawda qui avait la main la plus longue. Mais après cela, continue 'Â'icha, nous sûmes que *la longueur de la main* signifie l'aumône. En effet, elle fut la première à le rejoindre...; elle aimait faire l'aumône.

(1) Le *mud* est une mesure de grains.

(2) *'Al-Munâfiqûn*, 10.

(3) *'Al-Baqara*, 254.

إِلَى السُّوقِ، فَتَحَامَلَ، فَيُصِيبُ المدَّ، وَإِنَّ لِبَعْضِهِم الْيَوْمَ لَمِائَةَ أَلْفٍ.

١٤١٧ ـ حدّثنا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ ٱلله بْنَ مَعْقِلٍ قَالَ: سَمِعْتُ عَدِيَّ بْنَ حاتِمٍ رَضِيَ ٱلله عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱلله ﷺ يَقُولُ: «ٱتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ».

١٤١٨ ـ **حَدَّثَنَا** بِشْرُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱلله: أَخْبَرَنا مَعْمَرٌ، عَنْ الزُّهْرِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱلله بْنُ أَبِي بَكْرِ بْنِ حَزْمٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱلله عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَتِ ٱمْرَأَةٌ مَعَهَا ٱبْنَتَانِ لَهَا تَسْأَلُ، فَلَمْ تَجِدْ عِنْدِي شَيْئاً غَيْرَ تَمْرَةٍ، فَأَعْطَيْتُهَا إِيَّاهَا، فَقَسَمَتْهَا بَيْنَ ٱبْنَتَيْهَا، وَلَمْ تَأْكُلْ مِنْهَا، ثُمَّ قَامَتْ فَخَرَجَتْ، فَدَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ عَلَيْنَا فَأَخْبَرْتُهُ، فَقَالَ: «مَنِ ٱبْتُلِيَ مِنْ هٰذِهِ الْبَنَاتِ بِشَيْءٍ كُنَّ لَهُ سِتْراً مِنَ النَّارِ».

١١ ـ باب: أَيُّ الصَّدَقَةِ أَفْضَلُ، وَصَدَقَةُ الشَّحِيحِ الصَّحِيحِ.

لِقَوْلِهِ: ﴿ وَأَنفِقُوا۟ مِن مَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ ﴾[1] الآيةَ. وَقَوْلِهِ: ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ ﴾[2] الآيةَ.

١٤١٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ: حَدَّثَنَا عُمَارَةُ بْنُ الْقَعْقَاعِ: حَدَّثَنَا أَبُو زُرْعَةَ: حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱلله عَنْهُ قَالَ: جاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱلله، أَيُّ الصَّدَقَةِ أَعْظَمُ أَجْراً؟ قَالَ: «أَنْ تَصَدَّقَ وَأَنْتَ صَحِيحٌ شَحِيحٌ، تَخْشَى الْفَقْرَ وَتَأْمُلُ الْغِنَى، وَلاَ تُمْهِلُ حَتَّى إِذَا بَلَغَتِ الْحُلْقُومَ، قُلْتَ: لِفُلاَنٍ كَذَا، وَلِفُلاَنٍ كَذَا، وَقَدْ كَانَ لِفُلاَنٍ».

باب ـ١٤٢٠ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ فِرَاسٍ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱلله عَنْهَا: أَنَّ بَعْضَ أَزْوَاجِ النَّبِيِّ ﷺ قُلْنَ لِلنَّبِيِّ ﷺ: أَيُّنَا أَسْرَعُ بِكَ لُحُوقاً؟ قَالَ: «أَطْوَلُكُنَّ يَداً». فَأَخَذُوا قَصَبَةً يَذْرَعُونَهَا، فَكانَتْ سَوْدَةُ أَطْوَلَهُنَّ يَداً، فَعَلِمْنَا بَعْدُ: أَنَّمَا كانَتْ طُولَ يَدِهَا الصَّدَقَةُ، وَكانَتْ أَسْرَعَنَا لُحُوقاً بِهِ، وَكانَتْ تُحِبُّ الصَّدَقَةَ.

---

(١) سورة المنافقون الآية ١٠.

(٢) سورة البقرة الآية ٢٥٤.

R. 12 - Sur l'aumône faite en public.

* Dieu dit: **Ceux qui sur leur avoir font dépense nuit et jour, en secret et en public,** et ce jusqu'à: ... **non plus qu'ils n'auront deuil.**[1]

R. 13 - Sur l'aumône faite en secret.

* D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: ... et un homme qui fait une aumône en secret au point où la main gauche ne sait pas ce que fait sa main droite.

* Dieu, le Très-Haut, dit: **... Mais si vous les cachez en faisant aux miséreux, meilleur sera-ce pour vous.**[2]

R. 14 - Sur le cas où l'on fait une aumône à un riche, sans savoir qu'il l'est.

1421 - D'après Abu Hurayra (r), le Messager de Dieu (ç) dit: «Un homme se dit: "Je vais faire une aumône." En effet, il sortit avec son aumône et la mit dans la main d'un voleur. Les gens commencèrent alors à dire: "On a fait l'aumône à un voleur!" Et l'homme de dire: "O Dieu! à Toi la louange; je vais faire une aumône." Sur ce, il sortit avec son aumône et la mit dans les mains d'une fornicatrice. Le lendemain, les gens se dirent: "Cette nuit, on vient de faire une aumône à une fornicatrice!" L'homme dit alors: "O Dieu! à Toi la louange, à une fornicatrice! Je vais faire [de nouveau] une aumône." Il sortit avec son aumône et la mit dans les mains d'une personne riche. Le lendemain les gens se dirent: "On vient de faire une aumône à un riche!" Et l'homme de dire: "O Dieu! à Toi la louange... à un voleur, à une fornicatrice et à un riche!" Alors, on vint lui dire: "Ton aumône faite au voleur le poussera peut-être à s'abstenir du vol; pour la fornicatrice, peut-être qu'elle abandonnera la forrnication; quant au riche, il se peut qu'il prendra exemple [de toi] et se mettra à dépenser de ce que Dieu lui a accordé."»

(1) *'Al-Baqara*, 274.
(2) *'Al-Baqara*, 271.

١٢ - باب: صَدَقَةِ الْعَلَانِيَةِ.

قَوْلُهُ: ﴿ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً ﴾ إِلَى قَوْلِهِ ﴿ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴾(١).

١٣ - باب: صَدَقَةِ السِّرِّ.

وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «وَرَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ فَأَخْفَاهَا، حَتَّى لَا تَعْلَمَ شِمالُهُ ما صَنَعَتْ يَمِينُهُ».

وَقَالَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿ وَإِن تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا ٱلْفُقَرَآءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ﴾(٢).

١٤ - باب: إِذَا تَصَدَّقَ عَلَى غَنِيٍّ وَهُوَ لَا يَعْلَمُ.

١٤٢١ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَبُو الزِّنَادِ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «قَالَ رَجُلٌ: لَأَتَصَدَّقَنَّ بِصَدَقَةٍ، فَخَرَجَ بِصَدَقَتِهِ، فَوَضَعَهَا في يَدِ سَارِقٍ، فَأَصْبَحُوا يَتَحَدَّثُونَ: تُصُدِّقَ عَلَى سَارِقٍ، فَقَالَ: اللَّهُمَّ لَكَ الحَمْدُ، لَأَتَصَدَّقَنَّ بِصَدَقَةٍ، فَخَرَجَ بِصَدَقَتِهِ فَوَضَعَهَا في يَدَيْ زَانِيَةٍ، فَأَصْبَحُوا يَتَحَدَّثُونَ: تُصُدِّقَ اللَّيْلَةَ عَلَى زَانِيَةٍ، فَقَالَ: اللَّهُمَّ لَكَ الحَمْدُ، عَلَى زَانِيَةٍ؟ لَأَتَصَدَّقَنَّ بِصَدَقَةٍ، فَخَرَجَ بِصَدَقَتِهِ، فَوَضَعَهَا في يَدَيْ غَنِيٍّ، فَأَصْبَحُوا يَتَحَدَّثُونَ: تُصُدِّقَ عَلَى غَنِيٍّ، فَقَالَ: اللَّهُمَّ لَكَ الحَمْدُ، عَلَى سَارِقٍ، وَعَلَى زَانِيَةٍ، وَعَلَى غَنِيٍّ، فَأُتِيَ: فَقِيلَ لَهُ: أَمَّا صَدَقَتُكَ عَلَى سَارِقٍ: فَلَعَلَّهُ أَنْ يَسْتَعِفَّ عَنْ سَرِقَتِهِ، وَأَمَّا الزَّانِيَةُ: فَلَعَلَّها أَنْ تَسْتَعِفَّ عَنْ زِنَاهَا، وَأَمَّا الْغَنِيُّ: فَلَعَلَّهُ يَعْتَبِرُ، فَيُنْفِقُ مِمَّا أَعْطَاهُ ٱللهُ».

---

(١) سورة البقرة الآية ٢٧٤.

(٢) سورة البقرة الآية ٢٧١.

R. 15 - Sur le cas où l'on fait l'aumône à son propre fils sans s'en rendre compte.

1422 - Ma'n ben Yazîd (r) dit: «Je prêtai serment d'allégeance, ainsi que mon père et mon grand-père, au Messager de Dieu (ç). Celui-ci fit une demande de mariage pour moi et [on accepta] de me marier. [En une autre circonstance], je lui exposai cette affaire: mon père, Yazîd, tira quelques Dinars pour en faire une aumône; il les déposa chez un homme qui se trouvait dans la mosquée. En arrivant à la mosquée, je pris les Dinar et les portai à mon père. Il me dit: "Par Dieu! ce n'est pas toi que j'ai visé..." Sur ce, j'exposai l'affaire devant le Messager de Dieu (ç) qui dit: "O Yazîd! tu auras [une récompense] selon ton intention. Quant à toi, Ma'n, ce que tu as pris est à toi."»

R. 16 - L'aumône se fait par la main droite.

1423 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Sept [personnes] seront couvertes de l'Ombre de Dieu, le Très-Haut, le jour où il n'y aura d'autres ombres que la Sienne. Ce sont: l'Imam juste; le jeune homme qui grandit dans l'adoration de Dieu; l'homme dont le cœur est attaché aux mosquées; les deux hommes qui s'aiment en vue de Dieu, qui se rencontrent et se séparent en vue de Lui;(1) l'homme qui, demandé pour une femme belle et ayant un haut rang..., dit: "Je crains Dieu!"; l'homme qui fait une aumône d'une manière discrète au point où sa main gauche ne sait pas ce que fait sa main droite; enfin, l'homme qui, étant seul, se rappelle Dieu et fond en larmes.»

1424 - Ḥâritha ben Wahb al-Khuzâ'y (r) dit: J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Faites l'aumône!... car il viendra un temps où l'homme se déplacera avec son aumône mais il lui sera dit: *Si tu l'avais apportée hier, je l'aurais acceptée de toi, quant à aujourd'hui, je n'en ai nul besoin.*"»

R. 17 - Sur celui qui donne l'ordre à son serviteur de faire l'aumône sans la remettre lui-même.

* Abu Mûsa, du Prophète (ç): ... Il(2) est l'un de ceux qui font l'aumône.

(1) Ou: poussés par cet amour.

(2) Le serviteur.

R. 15 - Sur le cas où l'on fait l'aumône à son propre fils sans s'en rendre compte.

1422 - Ma'n ben Yazîd (r) dit: «Je prêtai serment d'allégeance, ainsi que mon père et mon grand-père, au Messager de Dieu (ç). Celui-ci fit une demande de mariage pour moi et [on accepta] de me marier. [En une autre circonstance], je lui exposai cette affaire: mon père, Yazîd, tira quelques Dinars pour en faire une aumône; il les déposa chez un homme qui se trouvait dans la mosquée. En arrivant à la mosquée, je pris les Dinar et les portai à mon père. Il me dit: "Par Dieu! ce n'est pas toi que j'ai visé..." Sur ce, j'exposai l'affaire devant le Messager de Dieu (ç) qui dit: "O Yazîd! tu auras [une récompense] selon ton intention. Quant à toi, Ma'n, ce que tu as pris est à toi."»

R. 16 - L'aumône se fait par la main droite.

1423 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Sept [personnes] seront couvertes de l'Ombre de Dieu, le Très-Haut, le jour où il n'y aura d'autres ombres que la Sienne. Ce sont: l'Imam juste; le jeune homme qui grandit dans l'adoration de Dieu; l'homme dont le cœur est attaché aux mosquées; les deux hommes qui s'aiment en vue de Dieu, qui se rencontrent et se séparent en vue de Lui;(1) l'homme qui, demandé pour une femme belle et ayant un haut rang..., dit: "Je crains Dieu!"; l'homme qui fait une aumône d'une manière discrète au point où sa main gauche ne sait pas ce que fait sa main droite; enfin, l'homme qui, étant seul, se rappelle Dieu et fond en larmes.»

1424 - Hâritha ben Wahb al-Khuzâ'y (r) dit: J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Faites l'aumône!... car il viendra un temps où l'homme se déplacera avec son aumône mais il lui sera dit: *Si tu l'avais apportée hier, je l'aurais acceptée de toi, quant à aujourd'hui, je n'en ai nul besoin.*"»

R. 17 - Sur celui qui donne l'ordre à son serviteur de faire l'aumône sans la remettre lui-même.

* Abu Mûsa, du Prophète (ç): ... Il(2) est l'un de ceux qui font l'aumône.

(1) Ou: poussés par cet amour.

(2) Le serviteur.

1425 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "La femme, lorsqu'elle dépense de la nourriture de sa maison sans dilapidation, aura une Récompense pour ce qu'elle dépense. De même, son mari aura sa propre Récompence pour le bien qu'il avait gagné[1]. Aussi, le gardien [des biens] aura une [Récompense] similaire. Et aucun d'eux n'amoindrira la Récompense des autres."»

R. 18 - Pas d'aumône si l'on a un besoin [vital]...

* Celui qui fait une aumône alors qu'il en a besoin, que les siens en ont besoin... ou qu'il a une dette à payer... La dette a plus de droit à être payée, et ce avant l'aumône, l'affranchissement et la donation. Donc, en cas d'une dette, toute dépense volontaire ne peut être prise en considération. On ne peut pas dilapider les biens des gens. Le Prophète (ç) dit: «Celui qui prend les biens des gens voulant les consommer, Dieu le *consommera*[2].» Cependant, on peut faire exception de la personne connue pour sa patience; celui-là peut dépenser aux dépens de sa propre personne même s'il est dans le besoin. Cela est similaire à ce qu'avait fait Abu Bakr (r) lorsqu'il avait fait aumône de [tout] son bien. De même, les Ançâr avaient aussi préféré les Muhâjir à leurs propres personnes. D'autre part, le Prophète (ç) interdit de dilapider les biens. Donc, on ne peut faire disparaître les biens des gens en se prétextant de l'aumône.

* Ka'b (r) dit: Je dis: "O Messager de Dieu! comme signe de repentir, je laisse mes biens comme aumône devant Dieu et Son Messager (ç)... — Garde une partie de tes biens, répondit le Prophète, cela vaut mieux pour toi. — Je vais garder ma part de Khaybar."

1426 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «La meilleure aumône est celle faite après qu'on n'a plus de besoin [vital][3]... Et il faut commencer par ceux qui sont sous ta charge.»

1427 - D'après Ḥakîm ben Ḥizâm (r), le Prophète (ç) dit: «La main supérieure vaut mieux que la main inférieure...

(1) Et que son épouse a dépensé.
(2) C.-à-d. l'achèvera.
(3) Cf. *Fatḥu-l-Bâry*.

١٤٢٥ ـ حَدَّثَنَا عُثْمانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا أَنْفَقَتِ المَرْأَةُ مِنْ طَعَامِ بَيْتِهَا، غَيْرَ مُفْسِدَةٍ، كانَ لَهَا أَجْرُهَا بِمَا أَنْفَقَتْ، وَلِزَوْجِهَا أَجْرُهُ بِمَا كَسَبَ، وَلِلْخَازِنِ مِثْلُ ذٰلِكَ، لَا يَنْقُصُ بَعْضُهُمْ أَجْرَ بَعْضٍ شَيْئاً».

١٨ ـ باب: لَا صَدَقَةَ إِلَّا عَنْ ظَهْرِ غِنًى.

وَمَنْ تَصَدَّقَ وَهُوَ مُحْتَاجٌ، أَوْ أَهْلُهُ مُحْتَاجٌ، أَوْ عَلَيْهِ دَيْنٌ، فَالدَّيْنُ أَحَقُّ أَنْ يُقْضَى مِنَ الصَّدَقَةِ وَالْعِتْقِ وَالْهِبَةِ، وَهُوَ رَدٌّ عَلَيْهِ، لَيْسَ لَهُ أَنْ يُتْلِفَ أَمْوَالَ النَّاسِ. قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ يُرِيدُ إِتْلَافَهَا أَتْلَفَهُ ٱللهُ». إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَعْرُوفاً بِالصَّبْرِ، فَيُؤْثِرَ عَلَى نَفْسِهِ، وَلَوْ كانَ بِهِ خَصَاصَةٌ، كَفِعْلِ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حِينَ تَصَدَّقَ بِمَالِهِ، وَكَذٰلِكَ آثَرَ الأَنْصَارُ المُهَاجِرِينَ، وَنَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ إِضَاعَةِ المَالِ. فَلَيْسَ لَهُ أَنْ يُضَيِّعَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِعِلَّةِ الصَّدَقَةِ.

وَقَالَ كَعْبٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ مِنْ تَوْبَتِي أَنْ أَنْخَلِعَ مِنْ مالِي صَدَقَةً إِلَى ٱللهِ وَإِلَى رَسُولِهِ ﷺ، قَالَ: «أَمْسِكْ عَلَيْكَ بَعْضَ مالِكَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ». قُلْتُ: فَإِنِّي أُمْسِكُ سَهْمِي الَّذِي بِخَيْبَرَ.

١٤٢٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ المُسَيَّبِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «خَيْرُ الصَّدَقَةِ ما كانَ عَنْ ظَهْرِ غِنًى، وَٱبْدَأْ بِمَنْ تَعُولُ».

١٤٢٧ ـ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «الْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ الْيَدِ السُّفْلَى،

«Commence [à dépenser] pour ceux qui sont sous ta charge...

«La meilleure aumône est celle faite après qu'on n'a plus de besoin [vital]...

«Quiconque s'abstient [de mendier], Dieu lui préservera sa dignité...

«Quiconque se contente de ce qu'il a, Dieu l'enrichira.»

1428 - Rapporté aussi par Wuhayb, et ce directement de Hichâm, de son père, d'Abu Hurayra (r)...

1429 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: Etant sur le minbar, le Messager de Dieu (ç) évoqua l'aumône, l'abstinence et la mendicité puis dit: "La main supérieure vaut mieux que la main inférieure. La main supérieure est celle qui dépense et la main inférieure est celle qui demande."

R. 19 - Sur le fait de faire étalage de ce qu'on donne.

* Dieu dit: **Ceux qui font dépense de leurs biens sur le chemin de Dieu et ne font pas suivre leur dépense**[1]**...**

R. 20 - Sur celui qui aime à hâter l'aumône dès son jour...

1430 - 'Uqba ben al-Hârith (r) dit: «Le Prophète (ç) nous fit la prière du *'aṣr* puis se hâta à entrer chez lui. Il ne tarda pas à revenir. Je l'interrogeai, ou on l'interrogea alors et il dit: "J'avais laissé chez moi de l'or en poudre qui fait partie des aumônes. Détestant qu'il passe la nuit chez moi, je l'ai alors distribué."»

R. 21 - Sur l'incitation à faire l'aumône et sur le fait de se porter intermédiaire à la faire

1431 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le jour de la Fête, le Prophète (ç) sortit, fit deux *rak'a* — il ne pria ni avant ni après ces deux *rak'a* — puis se dirigea avec Bilâl vers les femmes, les exhorta et leur recommanda de faire l'aumône. En effet, elles se mirent à jeter [à Bilâl] leurs bracelets et leurs boucles d'oreilles.»

(1) *'Al-Baqara*, 262.

وَٱبْدَأْ بِمَنْ تَعُولُ، وَخَيْرُ الصَّدَقَةِ عَنْ ظَهْرِ غِنًى، وَمَنْ يَسْتَعْفِفْ يُعِفَّهُ ٱللهُ، وَمَنْ يَسْتَغْنِ يُغْنِهِ ٱللهُ».

١٤٢٨ ـ وَعَنْ وُهَيْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: بِهٰذَا.

١٤٢٩ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ ح وَحَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: وَهُوَ عَلَى الْمِنْبَرِ، وَذَكَرَ الصَّدَقَةَ وَالتَّعَفُّفَ وَالْمَسْأَلَةَ: «الْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ الْيَدِ السُّفْلَى، فَالْيَدُ الْعُلْيَا هِيَ الْمُنْفِقَةُ، وَالسُّفْلَى هِيَ السَّائِلَةُ».

١٩ ـ باب: الْمَنَّانِ بِمَا أَعْطَى.

لِقَوْلِهِ: ﴿ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَآ أَنفَقُوا۟ ﴾[1].

٢٠ ـ باب: مَنْ أَحَبَّ تَعْجِيلَ الصَّدَقَةِ مِنْ يَوْمِهَا.

١٤٣٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ، عَنْ عُمَرَ بْنِ سَعِيدٍ، عَنِ ٱبْنِ أَبِي مُلَيْكَةَ: أَنَّ عُقْبَةَ بْنَ الحَارِثِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ قَالَ: صَلَّى بِنَا النَّبِيُّ ﷺ الْعَصْرَ، فَأَسْرَعَ ثُمَّ دَخَلَ الْبَيْتَ، فَلَمْ يَلْبَثْ أَنْ خَرَجَ، فَقُلْتُ، أَوْ قِيلَ لَهُ، فَقَالَ: «كُنْتُ خَلَّفْتُ فِي الْبَيْتِ تِبْراً مِنَ الصَّدَقَةِ، فَكَرِهْتُ أَنْ أُبَيِّتَهُ، فَقَسَمْتُهُ».

٢١ ـ باب: التَّحْرِيضِ عَلَى الصَّدَقَةِ وَالشَّفَاعَةِ فِيهَا.

١٤٣١ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا عَدِيٌّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ عِيدٍ، فَصَلَّى رَكْعَتَيْنِ، لَمْ يُصَلِّ قَبْلُ وَلَا بَعْدُ، ثُمَّ مَالَ عَلَى النِّسَاءِ، وَمَعَهُ بِلَالٌ، فَوَعَظَهُنَّ وَأَمَرَهُنَّ أَنْ يَتَصَدَّقْنَ، فَجَعَلَتِ الْمَرْأَةُ تُلْقِي الْقُلْبَ وَالْخُرْصَ.

---

(١) سورة البقرة الآية ٢٦٢.

1432 - Le père d'Abu Burda ben Abu Mûsa (r) dit: «En recevant un mendiant ou la demande d'une chose, le Messager de Dieu (ç) disait: "Intercédez et vous aurez une Récompense!"

«Dieu décrète ce qu'Il veut de la bouche de son Prophète (ç).»

1433 - 'Asmâ' (r) dit: «Le Prophète (ç) m'a dit: "Ne *noue pas [le cordon de ta bourse]*! sinon *on nouera contre toi.*"»

* 'Uthmân ben Abu Chayba nous a rapporté de 'Abda cette version: "Ne compte pas...! sinon Dieu comptera contre toi."

R. 22 - L'aumône se fait suivant la capacité de l'individu.

1434 - D'après 'Asmâ' bent Abu Bakr (r): Elle vint voir le Prophète (ç) et il lui dit: "Ne retiens pas [l'aumône]! sinon Dieu retiendra [Ses bienfaits] de toi... Fais de petites dépenses tant que tu le pourras!"

R. 23 - L'aumône expie le péché.

1435 - D'après Abu Wâ'îl, Ḥudhayfa (r) dit: «'Umar (r) demanda: "Qui d'entre vous retient encore le ḥadîth du Messager de Dieu (ç) sur la *fitna*? — Moi, répondis-je, je le retiens comme il a été dit par le Prophète. — Tu en es capable... Comment est la chose? — La *fitna* de l'homme avec son épouse, ses enfants et ses voisins sera expiée par la prière, l'aumône et par le fait de recommander le bien convenu. — Ce n'est pas cette *fitna* que je veux; je veux plutôt celle qui s'agite comme les vagues de la mer. — O Commandeur des croyants! son mal ne te touchera pas; il y a entre toi et elle une porte fermée. — Cassera-t-on cette porte ou l'ouvrira-t-on? — Elle sera cassée! — Si on la casse, elle ne se refermera jamais. — Certainement."»

Abu Wâ'îl: Comme nous n'osions pas l'interroger sur la personne qui correspondait à la porte, nous dîmes à Masrûq: "Interroge-le!" En effet, Masrûq interrogea Hudahyfa qui dit: "C'est 'Umar (r) — A-t-il su celui que tu visais? demandâmes-nous. — Oui, comme il sait qu'avant le matin il y a la nuit. C'est que je lui ai rapporté un ḥadîth qui n'est pas du tout faux."

١٤٣٢ ـ حَدَّثَنا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنا عَبْدُ الْوَاحِدِ: حَدَّثَنا أَبُو بُرْدَةَ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ ابْنِ أَبِي بُرْدَةَ: حَدَّثَنَا أَبُو بُرْدَةَ بْنُ أَبِي مُوسَى، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ إِذَا جَاءَهُ السَّائِلُ، أَوْ طُلِبَتْ إِلَيْهِ حاجَةٌ، قَالَ: «ٱشْفَعُوا تُؤْجَرُوا، وَيَقْضِي ٱللهُ عَلَى لِسَانِ نَبِيِّهِ ﷺ ما شَاءَ».

١٤٣٣ ـ حَدَّثَنا صَدَقَةُ بْنُ الْفَضْلِ: أَخْبَرَنَا عَبْدَةُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ فَاطِمَةَ، عَنْ أَسْماءَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ لِي النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تُوكِي فَيُوكَى عَلَيْكِ».

حدّثنا عُثْمانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، عَنْ عَبْدَةَ، وَقَالَ: «لَا تُحْصِي فَيُحْصِيَ ٱللهُ عَلَيْكِ».

٢٢ ـ باب: الصَّدَقَةِ فِيما ٱسْتَطَاعَ.

١٤٣٤ ـ حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ. وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ، عَنْ حَجَّاجِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنْ عَبَّادِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ الزُّبَيْرِ أَخْبَرَهُ، عَنْ أَسْماءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهَا جَاءَتْ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: «لَا تُوعِي فَيُوعِيَ ٱللهُ عَلَيْكِ، ٱرْضَخِي ما ٱسْتَطَعْتِ».

٢٣ ـ باب: الصَّدَقَةُ تُكَفِّرُ الْخَطِيئَةَ.

١٤٣٥ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَيُّكُمْ يَحْفَظُ حَدِيثَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ عَنِ الْفِتْنَةِ؟ قَالَ: قُلْتُ: أَنَا أَحْفَظُهُ كما قَالَ. قَالَ: إِنَّكَ عَلَيْهِ لَجَرِيءٌ، فَكَيْفَ؟ قَالَ: قُلْتُ: فِتْنَةُ الرَّجُلِ فِي أَهْلِهِ وَوَلَدِهِ وَجارِهِ، تُكَفِّرُهَا الصَّلَاةُ وَالصَّدَقَةُ وَالمَعْرُوفُ ـ قَالَ سُلَيْمانُ: قَدْ كانَ يَقُولُ: الصَّلَاةُ وَالصَّدَقَةُ وَالأَمْرُ بِالمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ ـ قَالَ: لَيْسَ هٰذِهِ أُرِيدُ، وَلٰكِنِّي أُرِيدُ ٱلَّتِي تَمُوجُ كَمَوْجِ الْبَحْرِ، قَالَ: قُلْتُ: لَيْسَ عَلَيْكَ بِهَا يَا أَمِيرَ المُؤْمِنِينَ بَأْسٌ، بَيْنَكَ وَبَيْنَهَا بَابٌ مُغْلَقٌ، قَالَ، فَيُكْسَرُ الْبَابُ أَوْ يُفْتَحُ؟ قَالَ: قُلْتُ: لَا، بَلْ يُكْسَرُ، قَالَ: فَإِنَّهُ إِذَا كُسِرَ لَمْ يُغْلَقْ أَبَداً. قَالَ: قُلْتُ: أَجَلْ. فَهِبْنَا أَنْ نَسْأَلَهُ مَنِ الْبَابُ؟ فَقُلْنَا لِمَسْرُوقٍ: سَلْهُ، قَالَ: فَسَأَلَهُ، فَقَالَ: عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ. قَالَ: قُلْنَا: فَعَلِمَ عُمَرُ مَنْ تَعْنِي؟ قَالَ: نَعَمْ، كما أَنَّ دُونَ غَدٍ لَيْلَةً، وَذٰلِكَ أَنِّي حَدَّثْتُهُ حَدِيثاً لَيْسَ بِالأَغَالِيطِ.

R. 24 - Sur celui qui fais l'aumône pendant qu'il était polythéiste puis embrasse l'Islam.

1436 - Ḥakîm ben Ḥizâm (r) dit: «Je dis: "O Messager de Dieu! que dis-tu des quelques pratiques que je faisais pendant la période de l'Ignorance dans le but d'expier mes péchés? Y a-t-il une Récompense à ce sujet? — Tu as embrassé l'Islam, répondit le Prophète (ç), en gardant le mérite du bien que tu avais déjà fait."»

R. 25 - Sur la Récompense du serviteur lorsqu'il fait une aumône après l'ordre de son maître, et ce sans dilapider.

1437 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Lorsque la femme fait une aumône de la nourriture de son époux sans dilapidation, elle aura sa Récompense. Quant à son mari, il aura aussi une [Récompense] du fait que c'est lui qui a gagné [cette nourriture]. Le gardien [des biens] aura aussi une [Récompense] similaire."»

1438 - D'après Abu Mûsa, le Prophète (ç) dit: «Le gardien, musulman et fidèle, qui exécute — Il se peut qu'il dit: donne — ce qu'on lui ordonne..., intégralement, sans nulle restriction et avec bonté de cœur..., il remet donc [l'aumône] à celui qu'on lui désigne; ce gardien est considéré comme l'un de ceux qui font l'aumône.»

R. 26 - Sur la Récompense de la femme lorsqu'elle fait une aumône ou nourrit à partir de ce qu'il y a dans la maison de son époux, et ce sans qu'elle ne dilapide...

1439 - D'après 'Â'icha (r), le Prophète (ç) dit: Lorsque la femme fait une aumône à partir de ce qu'il y a dans la maison de son époux... [(C)]

1440 - 'Â'icha (r) dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Lorsque la femme nourrit à partir de ce qu'il y a dans la maison de son époux, et ce sans dilapidation, elle aura sa Récompense et lui, l'époux, aura une similaire. Le gardien aussi aura quelque chose de similaire. La Récompense du mari est due au fait que c'est lui qui a gagné le bien; quant à elle, sa Récompense est due à ce qu'elle dépense."»

٢٤ ـ باب: مَنْ تَصَدَّقَ في الشِّرْكِ ثُمَّ أَسْلَمَ.

١٤٣٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ: حَدَّثَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَرَأَيْتَ أَشْيَاءَ، كُنْتُ أَتَحَنَّثُ بِهَا في الجَاهِلِيَّةِ، مِنْ صَدَقَةٍ، أَو عَتَاقَةٍ، وَصِلَةِ رَحِمٍ، فَهَلْ فِيهَا مِنْ أَجْرٍ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَسْلَمْتَ عَلَى ما سَلَفَ مِنْ خَيْرٍ».

٢٥ ـ باب: أَجْرِ الخَادِمِ إِذَا تَصَدَّقَ بِأَمْرِ صَاحِبِهِ غَيْرَ مُفْسِدٍ.

١٤٣٧ ـ حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «إِذَا تَصَدَّقَتِ المَرْأَةُ مِنْ طَعَامِ زَوْجِهَا، غَيْرَ مُفْسِدَةٍ، كانَ لَهَا أَجْرُهَا، وَلِزَوْجِهَا بِمَا كَسَبَ، وَلِلْخَازِنِ مِثْلُ ذلِكَ».

١٤٣٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلاَءِ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بُرَيْدِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «الخَازِنُ المسْلِمُ الأَمِينُ، الَّذِي يُنْفِذُ ـ وَرُبما قَالَ: يُعْطِي ـ ما أُمِرَ بِهِ، كامِلاً مُوَفَّراً، طَيِّباً بِهِ نَفْسُهُ، فَيَدْفَعُهُ إِلَى الَّذِي أُمِرَ لَهُ بِهِ، أَحَدُ المُتَصَدِّقَيْنِ».

٢٦ ـ باب: أَجْرِ المَرْأَةِ إِذَا تَصَدَّقَتْ، أَوْ أَطْعَمَتْ، مِنْ بَيْتِ زَوْجِهَا، غَيْرَ مُفْسِدَةٍ.

١٤٣٩ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ. حَدَّثَنَا مَنْصُورٌ وَالأَعْمَشُ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، تَعْنِي: «إِذا تَصَدَّقَتِ المَرْأَةُ مِنْ بَيْتِ زَوْجِهَا».

١٤٤٠ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِذَا أَطْعَمَتِ المَرْأَةُ مِنْ بَيْتِ زَوْجِهَا، غَيْرَ مُفْسِدَةٍ، لَهَا أَجْرُهَا، وَلَهُ مِثْلُهُ، وَلِلْخَازِنِ مِثْلُ ذلِكَ، لَهُ بِمَا اكْتَسَبَ، وَلَهَا بِمَا أَنْفَقَتْ».

1441 - D'après 'Â'icha (r), le Prophète (ç) dit: «Lorsque la femme dépense de la nourriture de sa maison sans dilapidation, elle aura sa Récompense. Quant à l'époux, il aura aussi [une Récompense] due à ce qu'il a gagné. Pour le gardien, il aura [une Récompense] similaire.»

R. 27 - Sur cette parole de Dieu, le Très-Haut: Celui qui donne, se prémunit, tient la splendeur pour véridique, Nous lui faciliterons l'aise éternelle. Quant à l'avare, au suffisant, quant à celui qui dément la splendeur, Nous lui faciliterons le mésaise éternel[1]

"Seigneur! donne à celui qui dépense un bien (comme aumône) une compensation!"

1442 - D'après Abu Hurayra (r): Le Prophète (ç) a dit: «Il n'est pas de jour où les hommes [se réveillent] le matin sans que deux anges ne descendent [sur terre]; l'un des deux dit: "Dieu! donne à celui qui dépense une compensation!" Quant à l'autre, il dit: "Dieu! inflige une ruine à celui qui s'abstient [de dépenser]!"»

R. 28 - Sur la parabole de celui qui fait l'aumône et de l'avare

1443 - Abu Hurayra (r) rapporte avoir entendu le Messager de Dieu (ç) dire: «Le cas de l'avare et de celui qui dépense est comme le cas de deux hommes qui portent deux cuirasses *(jubbatân)* de fer allant des seins aux clavicules. Pour celui qui dépense, à chaque fois qu'il dépense, la cuirasse s'allonge et lui couvre la peau jusqu'à cacher les doigts et tout le corps. Quant à l'avare, à chaque fois qu'il se propose de dépenser une chose, les anneaux de la cuirasse se resserrent à leurs places de sorte qu'en essayant de l'élargir, elle ne s'élargit pas.»

* En ce qui concerne les deux cuirasses *(jubbatân)*, cela a été aussi rapporté par al-Ḥasan ben Muslim en se référant à Ṭâwus.

1444 - Quant à Ḥanẓala, qui se réfère à Ṭâwus, il rapporte *"junnatân"* (deux armures).

(1) *'Al-Layl*, 5 - 10.

١٤٤١ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ يَحْيىٰ: أَخْبَرَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أَنْفَقَتِ المَرْأَةُ مِنْ طَعَامِ بَيْتِهَا، غَيْرَ مُفْسِدَةٍ، فَلَهَا أَجْرُهَا، وَلِلزَّوْجِ بِمَا اكْتَسَبَ، وَلِلْخَازِنِ مِثْلُ ذٰلِكَ».

٢٧ ـ باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَٱتَّقَىٰ وَصَدَّقَ بِٱلْحُسْنَىٰ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلْيُسْرَىٰ وَأَمَّا مَنۢ بَخِلَ وَٱسْتَغْنَىٰ وَكَذَّبَ بِٱلْحُسْنَىٰ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلْعُسْرَىٰ﴾(١) «اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقَ مالٍ خَلَفاً».

١٤٤٢ ـ حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي أَخِي، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ أَبِي مُزَرِّدٍ، عَنْ أَبِي الحُبَابِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «ما مِنْ يَوْمٍ يُصْبِحُ الْعِبَادُ فِيهِ، إِلَّا مَلَكَانِ يَنْزِلَانِ، فَيَقُولُ أَحَدُهُما: اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقاً خَلَفاً، وَيَقُولُ الآخَرُ: اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكاً تَلَفاً».

٢٨ ـ باب: مَثَلِ الْمُتَصَدِّقِ وَالْبَخِيلِ.

١٤٤٣ ـ حَدَّثَنَا مُوسَىٰ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ طَاوُسٍ: عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَثَلُ الْبَخِيلِ وَالمُتَصَدِّقِ، كَمَثَلِ رَجُلَيْنِ، عَلَيْهِمَا جُبَّتَانِ مِنْ حَدِيدٍ».

وَحَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَبُو الزِّنَادِ: أَنَّ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ حَدَّثَهُ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «مَثَلُ الْبَخِيلِ وَالمُنْفِقِ، كَمَثَلِ رَجُلَيْنِ، عَلَيْهِمَا جُبَّتَانِ مِنْ حَدِيدٍ، مِنْ ثُدِيِّهِمَا إِلَى تَرَاقِيهِمَا، فَأَمَّا المُنْفِقُ: فَلَا يُنْفِقُ إِلَّا سَبَغَتْ، أَوْ وَفَرَتْ عَلَى جِلْدِهِ، حَتَّى تُخْفِيَ بَنَانَهُ، وَتَعْفُوَ أَثَرَهُ. وَأَمَّا البَخِيلُ: فَلَا يُرِيدُ أَنْ يُنْفِقَ شَيْئاً إِلَّا لَزِقَتْ كُلُّ حَلْقَةٍ مَكانَهَا، فَهُوَ يُوَسِّعُهَا وَلَا تَتَّسِعُ».

تَابَعَهُ الحَسَنُ بْنُ مُسْلِمٍ، عَنْ طَاوُسٍ: فِي الْجُبَّتَيْنِ.

١٤٤٤ ـ وَقَالَ حَنْظَلَةُ، عَنْ طَاوُسٍ: «جُنَّتَانِ». وَقَالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي جَعْفَرٌ، عَنِ ابْنِ هُرْمُزٍ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «جُنَّتَانِ».

---

(١) سورة الليل الآيات ٥ ـ ١٠.

* Layth: Directement de Ja'far, d'ibn Hurmuz [qui dit]: «J'ai entendu Abu Hurayra (r) rapporter du Prophète (ç) ceci: *... junnatân...*

R. 29 - Sur l'aumône se rapportant à ce que l'on gagne et au commerce

* Le Très-Haut dit: **Vous qui croyez, faites dépense sur les choses bonnes que vous aurez acquises,** et ce jusqu'à: **Dieu est Suffisant-à-Soi, Digne-de-louange**[1].

R. 30 - Tout musulman doit faire l'aumône, celui qui ne trouve rien doit œuvrer selon le bien convenu

1445 - Le père de Sa'îd ben Abu Burda, qui se réfère à son grand-père, rapporte que le Prophète (ç) dit: «Tout musulman doit faire une aumône. — O Prophète de Dieu! dirent les présents, et celui qui ne trouve [rien]? — Il doit faire un travail de ses mains; ainsi il se rendra utile à sa propre personne et [pourra] faire l'aumône. — Et s'il n'en trouve pas? — Qu'il œuvre selon le bien convenu et évite le mal! cela est une aumône de sa part.»

R. 31 - Combien doit-on donner comme *zakat* et comme aumône? — Sur celui qui donne une brebis

1446 - Um 'Aṭiyya (r) dit: «On envoya une brebis à Nusayba al-'Ansâriya[2] qui en envoya un morceau à 'Â'icha (r). [En arrivant], le Prophète (ç) dit: "Y a-t-il quelque chose [à manger]? — Non, excepté ce qu'a envoyé Nusayba de la brebis. — Donne! [ce cadeau] est arrivé là où il devait arriver."»

R. 32 - Sur la zakat de l'argent

1447 - Abu Sa'îd al-Khudry dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour moins de cinq chameaux; il n'y a pas d'aumône

(1) *'Al-Baqara*, 267.

(2) Nusayba n'est autre qu'Um 'Aṭiyya.

٢٩ ـ باب: صَدَقَةِ الْكَسْبِ وَالتِّجَارَةِ.

لِقَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَنفِقُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا كَسَبْتُمْ ﴾ إِلَى قَوْلِهِ ﴿أَنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴾[1].

٣٠ ـ باب: عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ صَدَقَةٌ، فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَلْيَعْمَلْ بِالمَعْرُوفِ.

١٤٤٥ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ صَدَقَةٌ». فَقَالُوا: يَا نَبِيَّ ٱللهِ، فَمَنْ لَمْ يَجِدْ؟ قَالَ: «يَعْمَلُ بِيَدِهِ، فَيَنْفَعُ نَفْسَهُ وَيَتَصَدَّقُ». قَالُوا: فَإِنْ لَمْ يَجِدْ؟ قَالَ: «يُعِينُ ذَا الحَاجَةِ المَلْهُوفَ». قَالُوا: فَإِنْ لَمْ يَجِدْ؟ قَالَ: «فَلْيَعْمَلْ بِالمَعْرُوفِ، وَلْيُمْسِكْ عَنِ الشَّرِّ، فَإِنَّهَا لَهُ صَدَقَةٌ».

٣١ ـ باب: قَدْرُ كَمْ يُعْطَى مِنَ الزَّكَاةِ وَالصَّدَقَةِ، وَمَنْ أَعْطَى شَاةً.

١٤٤٦ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ: حَدَّثَنَا أَبُو شِهَابٍ، عَنْ خَالِدٍ الحَذَّاءِ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: بُعِثَ إِلَى نُسَيْبَةَ الأَنْصَارِيَّةِ بِشَاةٍ، فَأَرْسَلَتْ إِلَى عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا مِنْهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «عِنْدَكُمْ شَيْءٌ». فَقُلْتُ: لَا، إِلَّا ما أَرْسَلَتْ بِهِ نُسَيْبَةُ مِنْ تِلْكَ الشَّاةِ، فَقَالَ: «هَاتِ، فَقَدْ بَلَغَتْ مَحِلَّهَا».

٣٢ ـ باب: زَكَاةِ الْوَرِقِ.

١٤٤٧ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَمْرِو بْنِ يَحْيَى المَازِنِيِّ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «لَيْسَ فِيمَا دُونَ خَمْسِ ذَوْدٍ

---

(١) سورة البقرة الآية ٢٦٧.

[obligatoire] pour moins de cinq *'uqiyya*[1]; il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour moins de cinq *wisq*[2].''»

Cela nous a été directement rapporté par Muḥammad ben al-Muthannâ, et ce directement de 'Abd-al-Wahhâb, directement de Yaḥya ben Sa'îd, directement de 'Amrû, directement de son père, d'Abu Sa'îd, (r) qui dit: J'ai entendu le Prophète (ç)...

R. 33 - Sur les biens en nature dans la zakat

* Tâwûs: Mu'âdh (r) dit aux habitants du Yémen: "Apportez-moi des biens en nature, des pièces d'étoffe *khamîṣ*[3] ou des vêtements pour le payement de l'aumône, et ce à la place de l'orge et du millet. Cela est plus facile pour vous et vaut mieux pour les Compagnons du Prophète (ç) qui sont à Médine."

* Le Prophète (ç) dit: "... Quant à Khâlid, il n'a gardé ses cuirasses et ses ustensiles que pour la cause de Dieu."

* Le Prophète (ç) dit: "Faites[4] l'aumône! fût-ce de vos bijoux." (Ici, il n'excepta pas l'aumône obligatoire). Et les femmes se mirent à jeter leurs boucles d'oreilles et leurs colliers.

Aussi, parmi les biens en nature, il ne précisa pas spécialement l'or et l'argent.

1448 - 'Anas (r) [rapporte] qu'Abu Bakr (r) lui envoya, par écrit, les recommandations faites par Dieu à Son Messager (ç): Celui dont l'aumône [obligatoire] doit être faite avec une chamelle d'une année révolue mais qui n'en a pas et a en outre une chamelle de deux ans révolus, [celui-là peut donner cette dernière] car elle sera acceptée de lui. Toutefois, le collecteur lui donnera vingt Dirham ou deux brebis. Aussi, si on n'a pas de chamelle d'un an révolu et qu'on a en outre un chameau de deux ans révolus, dans ce cas on acceptera ce chameau sans qu'il y ait quoi que ce soit avec lui.

(1) L'*uqiyya* est de quarante Dirham d'argent, monnayés ou non.
(2) Le *wisq* est de soixante *sâ'*, et le *sâ'* contient quatre *mud*; autrement dit, huit poignées de moyenne grandeur.
(3) Les pièces *khamîṣ* sont des pièces longues de cinq aunes.
(4) Il s'adresse aux femmes.

صَدَقَةٌ مِنَ الإِبْلِ ، وَلَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسِ أَوَاقٍ صَدَقَةٌ، وَلَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسَةِ أَوْسُقٍ صَدَقَةٌ».

حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو: سَمِعَ أَبَاهُ: عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ: بِهَذَا.

٣٣ ـ باب: الْعَرْضِ في الزَّكاةِ.

وَقَالَ طَاوُسٌ: قَالَ مُعَاذٌ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ لِأَهْلِ الْيَمَنِ: ائْتُونِي بِعَرْضٍ، ثِيَابِ خَمِيصٍ أَوْ لَبِيسٍ، في الصَّدَقَةِ، مَكانَ الشَّعِيرِ وَالذُّرَةِ، أَهْوَنُ عَلَيْكُمْ، وَخَيْرٌ لِأَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ بِالمَدِينَةِ.

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «وَأَمَّا خالِدٌ احْتَبَسَ أَدْرَاعَهُ وَأَعْتُدَهُ في سَبِيلِ اللهِ». وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «تَصَدَّقْنَ وَلَوْ مِنْ حُلِيِّكُنَّ». ـ فَلَمْ يَسْتَثْنِ صَدَقَةَ الْفَرْضِ مِنْ غَيْرِهَا ـ فَجَعَلَتِ المَرْأَةُ تُلْقِي خُرْصَهَا وَسِخَابَهَا. وَلَمْ يَخُصَّ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ مِنَ الْعُرُوضِ.

١٤٤٨ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ عَبْدِ اللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي ثُمَامَةُ: أَنَّ أَنَساً رَضِيَ اللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: كَتَبَ لَهُ الَّتِي أَمَرَ اللهُ رَسُولَهُ ﷺ: «وَمَنْ بَلَغَتْ صَدَقَتُهُ بِنْتَ مَخَاضٍ وَلَيْسَتْ عِنْدَهُ، وَعِنْدَهُ بِنْتُ لَبُونٍ، فَإِنَّهَا تُقْبَلُ مِنْهُ، وَيُعْطِيهِ المُصَدِّقُ عِشْرِينَ دِرْهَماً أَوْ شَاتَيْنِ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ عِنْدَهُ بِنْتُ مَخَاضٍ عَلَى وَجْهِهَا، وَعِنْدَهُ ابْنُ لَبُونٍ، فَإِنَّهُ يُقْبَلُ مِنْهُ، وَلَيْسَ مَعَهُ شَيْءٌ».

1449 - Ibn 'Abbâs (r): J'atteste que le Messager de Dieu (ç) pria avant le sermon [de la Fête] et, voyant qu'il n'avait pas bien fait entendre les femmes, il se dirigea vers elles avec Bilâl qui étala alors son vêtement. Il les exhorta et leur recommanda de faire l'aumône. En effet, elles commencèrent à jeter...

Ici, 'Ayyûb montra son oreille et son cou.

R. 34 - On ne doit pas regrouper [des lots séparés] ni séparer ce qui est regroupé.

* On rapporte une chose similaire, et ce de Sâlim, d'ibn 'Umar (r), du Prophète (ç).

1450 - 'Anas (r) [rapporte] qu'Abu Bakr (r) lui envoya, par écrit, les règles que le Messager de Dieu (ç) avait prescrites: On ne doit pas regrouper ce qui est séparé ni séparer ce qui est regroupé par crainte de devoir payer l'aumône [obligatoire].

R. 35 - [Lorsque la zakat est payée] de deux biens regroupés, dans ce cas les deux propriétaires régleront les comptes proportionnellement.

* Tâwus et 'Aṭâ' dirent: "Si les deux personnes qui mêlent leurs biens connaissent chacune son lot, on ne doit pas prélever la zakat de la totalité de leurs biens."

* Sufyân: [Prélever la zakat de la totalité des deux troupeaux] ne devient obligatoire que lorsque le nombre de têtes est de quarante pour l'un (le propriétaire) et de quarante pour l'autre.

1451 - 'Anas [rapporte] qu'Abu Bakr (r) lui envoya, par écrit, les règles que le Messager de Dieu (ç) avait prescrites: Et s'il y a deux biens mêlés, les deux propriétaires règleront les comptes proportionnellement.

R. 36 - Sur la zakat des chamelles

* Cela a été rapporté par Abu Bakr et Abu Hurayra (r), et ce du Prophète (ç).

1452 - Abu Sa'îd al-Khudry (r) dit: Un Bédouin interrogea le Messager de Dieu (ç) sur l'Expatriation. "Malheur à toi! répliqua le Prophète, c'est là une

١٤٤٩ ـ **حَدَّثَنَا مُؤَمَّلٌ**: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ أَبِي رَبَاحٍ قَالَ: قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَشْهَدُ عَلَى رَسُولِ آللهِ ﷺ لَصَلَّى قَبْلَ الخُطْبَةِ، فَرَأَى أَنَّهُ لَمْ يُسْمِعِ النِّسَاءَ، فَأَتَاهُنَّ، وَمَعَهُ بِلَالٌ نَاشِرَ ثَوْبِهِ، فَوَعَظَهُنَّ، وَأَمَرَهُنَّ أَنْ يَتَصَدَّقْنَ، فَجَعَلَتِ المَرْأَةُ تُلْقِي. وَأَشَارَ أَيُّوبُ إِلَى أُذُنِـهِ وَإِلَى حَلْقِهِ.

٣٤ ـ باب: لَا يُجْمَعُ بَيْنَ مُتَفَرِّقٍ، وَلَا يُفَرَّقُ بَيْنَ مُجْتَمِعٍ.

وَيُذْكَرُ عَنْ سَالِمٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: مِثْلَهُ.

١٤٥٠ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ آللَّهِ الأَنْصَارِيُّ قَالَ**: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي ثُمَامَةُ: أَنَّ أَنَساً رَضِيَ آللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: كَتَبَ لَهُ الَّتِي فَرَضَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «وَلَا يُجْمَعُ بَيْنَ مُتَفَرِّقٍ، وَلَا يُفَرَّقُ بَيْنَ مُجْتَمِعٍ، خَشْيَةَ الصَّدَقَةِ».

٣٥ ـ باب: ما كانَ مِنْ خَلِيطَيْنِ، فَإِنَّهُمَا يَتَرَاجَعَانِ بَيْنَهُمَا بِالسَّوِيَّةِ.

وَقَالَ طَاوُسٌ وَعَطَاءٌ: إِذَا عَلِمَ الخَلِيطَانِ أَمْوَالَهُمَا، فَلَا يُجْمَعُ مالُهُمَا. وَقَالَ سُفْيَانُ: لَا يَجِبُ حَتَّى يَتِمَّ لِهٰذَا أَرْبَعُونَ شَاةً، وَلِهٰذَا أَرْبَعُونَ شَاةً.

١٤٥١ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ** بْنُ عَبْدِ آللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي ثُمَامَةُ: أَنَّ أَنَساً حَدَّثَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: كَتَبَ لَهُ الَّتِي فَرَضَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «وَما كانَ مِنْ خَلِيطَيْنِ، فَإِنَّهُمَا يَتَرَاجَعَانِ بَيْنَهُمَا بِالسَّوِيَّةِ».

٣٦ ـ باب: زَكاةِ الإِبْلِ.

ذَكَرَهُ أَبُو بَكْرٍ، وَأَبُو هُرَيْرَةَ، رَضِيَ آللهُ عَنْهُمْ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤٥٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ: حَدَّثَنَا الأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ شِهَابٍ، عنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ أَعْرَابِيّاً

affaire terrible. As-tu des chamelles dont tu peux payer l'aumône? — Oui, répondit le Bédouin. — Eh bien! tu peux œuvrer loin des cités; Dieu ne négligera rien de tes œuvres."

R. 37 - Sur celui dont l'aumône [obligatoire] doit être d'une chamelle d'un an révolu mais qui n'en a pas.

1453 - 'Anas (r) [rapporte] qu'Abu Bakr (r) lui envoya, par écrit, les règles de l'aumône [obligatoire] que Dieu avait prescrites à Son Messager: Celui qui a des chameaux dont l'aumône [obligatoire] doit être d'une chamelle de quatre ans révolus et qui n'en a pas, mais a en outre une chamelle de trois ans révolus, [peut donner cette dernière], car elle sera acceptée de lui. Cependant, il doit ajouter avec elle deux brebis, si cela est dans ses capacités, ou vingt Dirham.

Celui qui doit faire une aumône [obligatoire] d'une chamelle de trois ans révolus mais qui n'en a pas, et a en outre une chamelle de quatre ans révolus, [peut donner cette dernière], car elle sera acceptée de lui. Toutefois, le collecteur doit lui remettre vingt Dirham ou deux brebis.

Celui qui doit faire une aumône [obligatoire] d'une chamelle de trois ans révolus mais qui n'a qu'une chamelle de deux ans révolus, [peut donner cette dernière] car elle sera acceptée de lui. Et il doit ajouter deux brebis ou vingt Dirham.

Celui qui doit faire une aumône [obligatoire] d'une chamelle de deux ans révolus mais qui n'a qu'une chamelle de trois ans révolus, [peut donner cette dernière] car elle sera acceptée de lui. Et le collecteur doit lui remettre vingt Dirham ou deux brebis.

Celui qui doit faire une aumône [obligatoire] d'une chamelle de deux ans révolus mais qui n'en a pas et a en outre une chamelle d'un an révolu, [peut donner cette dernière] car elle sera acceptée de lui. Mais il doit remettre avec elle vingt Dirham ou deux brebis.

R. 38 - Sur la zakat des ovins

1454 - 'Anas rapporte qu'en l'envoyant à Bahreïn, Abu Bakr (r) lui remit un écrit dont voici le contenu:

سَأَلَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ عَنِ الْهِجْرَةِ، فَقَالَ: «وَيْحَكَ، إِنَّ شَأْنَهَا شَدِيدٌ، فَهَلْ لَكَ مِنْ إِبِلٍ تُؤَدِّي صَدَقَتَهَا». قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَٱعْمَلْ مِنْ وَرَاءِ الْبِحَارِ، فَإِنَّ ٱللهَ لَنْ يَتِرَكَ مِنْ عَمَلِكَ شَيْئاً».

٣٧ - باب: مَنْ بَلَغَتْ عِنْدَهُ صَدَقَةُ بِنْتِ مَخَاضٍ وَلَيْسَتْ عِنْدَهُ.

١٤٥٣ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي ثُمَامَةُ: أَنَّ أَنَساً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: كَتَبَ لَهُ فَرِيضَةَ الصَّدَقَةِ، الَّتِي أَمَرَ ٱللهُ رَسُولَهُ ﷺ: «مَنْ بَلَغَتْ عِنْدَهُ مِنَ الإِبِلِ صَدَقَةُ الْجَذَعَةِ، وَلَيْسَتْ عِنْدَهُ جَذَعَةٌ، وَعِنْدَهُ حِقَّةٌ، فَإِنَّهَا تُقْبَلُ مِنْهُ الْحِقَّةُ، وَيَجْعَلُ مَعَهَا شَاتَيْنِ إِنِ ٱسْتَيْسَرَتَا لَهُ، أَوْ عِشْرِينَ دِرْهَماً. وَمَنْ بَلَغَتْ عِنْدَهُ صَدَقَةُ الْحِقَّةِ، وَلَيْسَتْ عِنْدَهُ الْحِقَّةُ، وَعِنْدَهُ الْجَذَعَةُ، فَإِنَّهَا تُقْبَلُ مِنْهُ الْجَذَعَةُ، وَيُعْطِيهِ الْمُصَدِّقُ عِشْرِينَ دِرْهَماً أَوْ شَاتَيْنِ. وَمَنْ بَلَغَتْ عِنْدَهُ صَدَقَةُ الْحِقَّةِ، وَلَيْسَتْ عِنْدَهُ إِلَّا بِنْتُ لَبُونٍ، فَإِنَّهَا تُقْبَلُ مِنْهُ بِنْتُ لَبُونٍ، وَيُعْطِي شَاتَيْنِ أَوْ عِشْرِينَ دِرْهَماً، وَمَنْ بَلَغَتْ صَدَقَتُهُ بِنْتَ لَبُونٍ، وَعِنْدَهُ حِقَّةٌ، فَإِنَّهَا تُقْبَلُ مِنْهُ الْحِقَّةُ، وَيُعْطِيهِ الْمُصَدِّقُ عِشْرِينَ دِرْهَماً أَوْ شَاتَيْنِ. وَمَنْ بَلَغَتْ صَدَقَتُهُ بِنْتَ لَبُونٍ، وَلَيْسَتْ عِنْدَهُ، وَعِنْدَهُ بِنْتُ مَخَاضٍ، فَإِنَّهَا تُقْبَلُ مِنْهُ بِنْتُ مَخَاضٍ، وَيُعْطِي مَعَهَا عِشْرِينَ دِرْهَماً أَوْ شَاتَيْنِ».

٣٨ - باب: زَكَاةِ الْغَنَمِ.

١٤٥٤ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ الْمُثَنَّى الأَنْصَارِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي ثُمَامَةُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَنَسٍ: أَنَّ أَنَساً حَدَّثَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، كَتَبَ لَهُ هٰذَا الْكِتَابَ، لَمَّا وَجَّهَهُ إِلَى الْبَحْرَيْنِ:

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

Voici la règle de l'aumône [obligatoire] que le Messager de Dieu (ﷺ) avait prescrite aux musulmans et que Dieu a ordonnée à Son Messager.

Celui des musulmans à qui on demande [la zakat] conformément à sa règle doit la payer; et celui à qui on demande plus ne doit pas payer.

Pour vingt-quatre chameaux ou moins, on doit remettre des ovins: une brebis pour cinq chameaux.

De vingt cinq à trente chameaux, on remettra une chamelle d'un an révolu. De trente six à quarante cinq, on payera une chamelle de deux ans révolus. De quarante six à soixante, une chamelle de trois ans révolus pouvant être couverte par un chameau. De soixante et un à soixante-quinze, une chamelle de quatre ans révolus. De soixante-seize à quatre-vingt-dix, deux chamelles de deux ans révolus. De quatre-vingt-onze à cent-vingt chameaux, deux chamelles de trois ans révolus pouvant être couvertes par un chameau. Pour plus de cent-vingt, une chamelle de deux ans révolus pour chaque quarantaine et une de trois ans révolus pour chaque cinquantaine.

D'autre part, celui qui n'a que quatre chameaux ne doit pas payer l'aumône [obligatoire], à moins qu'il ne veuille le faire. Cependant, on doit payer une brebis, si le nombre des chameaux atteint cinq.

L'aumône [obligatoire] des ovins se fait comme suit: ceux qui paissent, si leur nombre va de quarante à cent-vingt, doivent payer une brebis.

De cent-vingt jusqu'à deux cents, on doit payer deux brebis. De deux cents jusqu'à trois cents, on doit payer trois brebis. Pour plus de trois cents, on doit payer une brebis pour chaque centaine. Si le nombre est inférieur à quarante brebis, il n'y a pas d'aumône [obligatoire] sauf si le propriétaire veuille la payer.

Pour l'argent, on doit payer le quart du dixième... Mais si la somme n'est que de cent quatre-vingt-dix[-neuf Dirham], il n'y a pas de zakat, sauf si le propriétaire veuille la payer.

R. 39 - On ne doit pas percevoir comme aumône [obligatoire] un animal âgé, ni un animal ayant un défaut, ni un bouc, exception faite du cas où le collecteur le veuille.

1455 - 'Anas (r) rapporte qu'Abu Bakr (r) lui envoya, par écrit, les

بسم الله الرحمن الرحيم

هٰذِهِ فَرِيضَةُ الصَّدَقَةِ، الَّتِي فَرَضَ رَسُولُ آللهِ ﷺ عَلَى الْمُسْلِمِين، وَالَّتِي أَمَرَ آللهُ بِهَا رَسُولَهُ، فَمَنْ سُئِلَهَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ عَلَى وَجْهِهَا فَلْيُعْطِهَا، وَمَنْ سُئِلَ فَوْقَهَا فَلاَ يُعْطِ:

«في أَرْبَعٍ وَعِشْرِينَ مِنَ الإِبِلِ فَما دُونَهَا، مِنَ الْغَنَمِ، مِنْ كُلِّ خَمْسٍ شَاةٌ، فَإِذَا بَلَغَتْ خَمْساً وَعِشْرِينَ إِلَى خَمْسٍ وَثَلاثِينَ فَفِيهَا بِنْتُ مَخَاضٍ أُنْثَى، فَإِذَا بَلَغَتْ سِتّاً وَثَلاثِينَ إِلَى خَمْسٍ وَأَرْبَعِينَ فَفِيهَا بِنْتُ لَبُونٍ أُنْثَى، فَإِذَا بَلَغَتْ سِتّاً وَأَرْبَعِينَ إِلَى سِتِّينَ فَفِيهَا حِقَّةٌ طَرُوقَةُ الْجَمَلِ، فَإِذَا بَلَغَتْ وَاحِدَةً وَسِتِّينَ إِلَى خَمْسٍ وَسَبْعِينَ فَفِيهَا جَذَعَةٌ، فَإِذَا بَلَغَتْ - يَعْنِي - سِتّاً وَسَبْعِينَ إِلَى تِسْعِينَ فَفِيهَا بِنْتَا لَبُونٍ، فَإِذَا بَلَغَتْ إِحْدَى وَتِسْعِينَ إِلَى عِشْرِينَ وَمِائَةٍ فَفِيهَا حِقَّتَانِ طَرُوقَتَا الْجَمَلِ، فَإِذَا زَادَتْ عَلَى عِشْرِينَ وَمِائَةٍ فَفِي كُلِّ أَرْبَعِينَ بِنتُ لَبُونٍ، وَفِي كُلِّ خَمْسِينَ حِقَّةٌ، وَمَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ إِلَّا أَرْبَعٌ مِنَ الإِبِلِ فَلَيْسَ فِيهَا صَدَقَةٌ، إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبُّهَا، فَإِذَا بَلَغَتْ خَمْساً مِنَ الإِبِلِ فَفِيهَا شَاةٌ.

وَفِي صَدَقَةِ الْغَنَمِ: فِي سَائِمَتِهَا إِذَا كَانَتْ أَرْبَعِينَ إِلَى عِشْرِينَ وَمِائَةٍ شَاةٌ، فَإِذَا زَادَتْ عَلَى عِشْرِينَ وَمَائَةٍ إِلَى مِائَتَيْنِ شَاتَانِ، فَإِذَا زَادَتْ عَلَى مِائَتَيْنِ إِلَى ثَلاثِمِائَةٍ فَفِيهَا ثَلاثُ شِيَاهٍ، فَإِذَا زَادَتْ عَلَى ثَلاثِمِائَةٍ فَفِي كُلِّ مِائَةٍ شَاةٌ، فَإِذَا كَانَتْ سَائِمَةُ الرَّجُلِ نَاقِصَةً مِنْ أَرْبَعِينَ شَاةً وَاحِدَةً، فَلَيْسَ فِيهَا صَدَقَةٌ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبُّهَا.

وَفِي الرِّقَةِ رُبُعُ الْعُشْرِ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ إِلَّا تِسْعِينَ وَمِائَةً فَلَيْسَ فِيهَا شَيْءٌ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبُّهَا».

٣٩ - باب: لَا تُؤْخَذُ في الصَّدَقَةِ هَرِمَةٌ، وَلَا ذَاتُ عَوَارٍ، وَلا تَيْسٌ، إِلَّا ما شَاءَ الْمُصَدِّقُ.

١٤٥٥ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ آللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ: حَدَّثَنِي ثُمَامَةُ: أَنَّ أَنَساً رَضِيَ

prescriptions que Dieu avait ordonnées à Son Messager (ç): Et on ne doit pas payer comme aumône un animal âgé, ni un animal ayant un défaut, ni un bouc, exception faite du cas où le collecteur le veuille.

R. 40 - Sur le fait de prendre une jeune brebis comme Aumône.

1456 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben Mas'ûd: Abu Hurayra (r) dit: «Abu Bakr (r) dit: "Par Dieu! s'ils me refusent une brebis jeune qu'ils avait l'habitude de payer au Messager de Dieu (ç), je les combattrai à cause de ce refus."

1457 - «Alors 'Umar (r) dit: "J'eus alors la conviction que Dieu avait inspiré Abu Bakr (r) à livrer bataille, d'où je sus que cela [émanait de] la vérité."»

R. 41 - On ne perçoit pas comme aumône [obligatoire] le plus précieux des biens des gens

1458 - D'après Ibn 'Abbâs (r), en envoyant Mu'âdh (r) au Yémen, le Messager de Dieu (ç) lui dit: "Tu vas partir chez un peuple [dont une partie] détient une Écriture. Donc, la première chose que tu devras faire est de les appeler à adorer Dieu. S'ils reconnaissent Dieu, informe-les que Dieu leur impose cinq prières pour la nuit et le jour. S'ils [acceptent] de faire cela, informe-les que Dieu leur impose [aussi], sur leurs biens, une zakat qui sera remise à leurs pauvres. S'ils [acceptent] de s'exécuter, perçois d'eux [la zakat] en évitant les plus précieux de leurs biens."

R. 42 - Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour moins de cinq chamelles

1459 - D'après Abu Sa'îd al-Khudry (r), le Messager de Dieu (ç) dit: "Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour moins de cinq *wisq* de dattes... Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour moins de cinq *'uqiyya* d'argent... Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour moins de cinq chamelles."

R. 43 - Sur la zakat des bovins

* Abu Ḥumayd: Le Prophète (ç) a dit: "Je reconnaîtrai tout homme qui aura

آللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ كَتَبَ لَهُ، الَّتِي أَمَرَ آللهُ رَسُولَهُ ﷺ: «وَلاَ يُخْرَجُ في الصَّدَقَةِ هَرِمَةٌ، وَلاَ ذَاتُ عَوَارٍ، وَلاَ تَيْسٌ، إِلَّا مَا شَاءَ الْمُصَدِّقُ».

٤٠ - باب: أَخْذِ الْعَنَاقِ في الصَّدَقَةِ.

١٤٥٦ - حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ. وَقَالَ آللَّيْثُ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ خالِدٍ، عَنْ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: وَآللهِ لَوْ مَنَعُونِي عَناقاً، كانُوا يُؤَدُّونَهَا إِلَى رَسُولِ آللهِ ﷺ، لَقَاتَلْتُهُمْ عَلَى مَنْعِهَا.

١٤٥٧ - قَالَ عُمَرُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: فَمَا هُوَ إِلَّا أَنْ رَأَيْتُ أَنَّ آللهَ شَرَحَ صَدْرَ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ بِالْقِتَالِ، فَعَرَفْتُ أَنَّهُ الْحَقُّ.

٤١ - باب: لَا تُؤْخَذُ كَرَائِمُ أَمْوَالِ النَّاسِ في الصَّدَقَةِ.

١٤٥٨ - حَدَّثَنا أُمَيَّةُ بْنُ بِسْطَامٍ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا رَوْحُ بْنُ الْقَاسِمِ، عَنْ إِسْماعِيلَ بْنِ أُمَيَّةَ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ صَيْفِيٍّ، عَنْ أَبِي مَعْبَدٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِي آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ لَمَّا بَعَثَ مُعاذاً رَضِيَ آللهُ عَنْهُ عَلَى الْيَمَنِ، قَالَ: «إِنَّكَ تَقْدَمُ عَلَى قَوْمٍ أَهْلِ كِتَابٍ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ ما تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ عِبَادَةُ آللهِ، فَإِذَا عَرَفُوا آللهَ، فَأَخْبِرْهُمْ: أَنَّ آللهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ في يَوْمِهِمْ وَلَيْلَتِهِمْ، فَإِذَا فَعَلُوا، فَأَخْبِرْهُمْ: أَنَّ آللهَ فَرَضَ عَلَيْهِمْ زَكاةً مِنْ أَمْوَالِهِمْ، وَتُرَدُّ عَلَى فُقَرائِهِمْ، فَإِذَا أَطَاعُوا بِهَا، فَخُذْ مِنْهُمْ، وَتَوَقَّ كَرَائِمَ أَمْوَالِ النَّاسِ».

٤٢ - باب: لَيْسَ فِيمَا دُونَ خَمْسِ ذَوْدٍ صَدَقَةٌ.

١٤٥٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي صَعْصَعَةَ المَازِنِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسَةِ أَوْسُقٍ مِنَ التَّمْرِ صَدَقَةٌ، وَلَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسِ أَوَاقٍ مِنَ الْوَرِقِ صَدَقَةٌ، وَلَيْسَ فِيمَا دُونَ خَمْسِ ذَوْدٍ مِنَ الإِبِلِ صَدَقَةٌ».

٤٣ - باب: زَكاةِ الْبَقَرِ.

وَقَالَ أَبُو حُمَيْدٍ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لأَعْرِفَنَّ، ما جاءَ آللهَ رَجُلٌ بِبَقَرَةٍ لَهَا خُوارٌ». وَيُقَالُ:

présenté à Dieu une vache mugissante (*laha khuwâr*)."

On dit aussi *ju'âr* [au lieu de *khuwâr*]. Et *taj'arûn*[1] veut dire: élever les voix à la manière d'une vache qui beugle.

1460 - Abu Dhar (r) dit: «Je me présentai devant la personne du Prophète (ç) qui dit: "Par Celui qui détient mon âme dans Sa Main! — ou: *Par Celui en dehors de qui il n'y a pas de dieu!* ou bien comme il jura — tout homme qui possède des chameaux, des bovins ou des ovins et ne s'acquitte pas du droit[2] se rapportant à leur sujet, verra ses bêtes, le Jour de la Résurrection, amenées plus corpulentes et plus grasses qu'elles ne l'étaient... Elles le fouleront de leurs pieds et le frapperont de leurs cornes. Et à chaque fois que la dernière d'entre elles aura passé, on fera revenir la première, et ce jusqu'à ce qu'on ait terminé de juger les hommes."»

* Rapporté aussi par Bukayr, et ce d'Abu Ṣâliḥ, d'Abu Hurayra (r), du Prophète (ç).

R. 44 - Sur la zakat faite aux proches parents

* Le Prophète (ç): Il[3] aura deux Récompenses: une pour la parenté et l'autre pour l'aumône.

1461 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «Abu Ṭalḥa était l'Ansarite qui avait le plus de biens — des palmiers — à Médine. Le domaine de Bayruhâ' était sa fortune la plus préférée. Il était situé en face de la Mosquée. Le Messager de Dieu (ç) avait l'habitude d'y entrer boire de son eau douce.

«Après la révélation de ce verset: **Vous n'accéderez à la piété tant que vous ne dépensez pas de ce que vous aimez**[4], Abu Ṭalḥa vint voir le Messager de Dieu (ç) et lui dit: "O Messager de Dieu! Dieu, béni et exalté soit Son nom, dit: **Vous n'accéderez à la piété tant que vous ne dépensez pas de ce que vous aimez.**[5] Et mon bien qui m'est le plus cher est celui de Bayruḥâ'; je le donne comme aumône en vue de Dieu, dans l'espoir qu'elle me soit comptée comme une bonne œuvre et gardée en réserve auprès de Lui. O Messager de Dieu! fais-en donc ce que Dieu te

(1) Qu'on trouve dans la sourate d'an-Naḥl verset 53.
(2) Autrement dit de la zakat.
(3) Celui qui fait l'aumône à ses proches parents.
(4) et (5) *'Al-'Imrân*, 92.

جُؤارٌ. ﴿تَجْـَٔرُونَ﴾[1] تَرْفَعُونَ أَصْوَاتَكُمْ كما تَجْأَرُ الْبَقَرَةُ.

١٤٦٠ ـ **حَدَّثَنَا** عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِياثٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنِ المَعْرُورِ ابْنِ سُوَيْدٍ، عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قالَ: ٱنْتَهَيْتُ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، أَوْ: وَالَّذِي لاَ إِلٰهَ غَيْرُهُ ـ أَوْ كما حَلَفَ ـ ما مِنْ رَجُلٍ تَكُونُ لَهُ إِبِلٌ، أَوْ بَقَرٌ، أَوْ غَنَمٌ، لاَ يُؤَدِّي حَقَّهَا، إِلاَّ أُتِيَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، أَعْظَمَ ما تَكُونُ وَأَسْمَنَهُ، تَطَؤُهُ بِأَخْفَافِهَا، وَتَنْطَحُهُ بِقُرُونِهَا، كُلَّمَا جازَتْ أُخْرَاهَا رُدَّتْ عَلَيْهِ أُولاَهَا، حَتَّى يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ».

رَوَاهُ بُكَيْرٌ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٤٤ ـ باب: الزَّكَاةِ عَلَى الأَقَارِبِ.

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَهُ أَجْرَانِ: أَجْرُ الْقَرَابَةِ وَالصَّدَقَةِ».

١٤٦١ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ: أَنَّهُ سَمِعَ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: كانَ أَبُو طَلْحَةَ أَكْثَرَ الأَنْصارِ بِالمَدِينَةِ مالاً مِنْ نَخْلٍ، وَكانَ أَحَبَّ أَمْوَالِهِ إِلَيْهِ بَيْرُحاءُ، وَكانَتْ مُسْتَقْبِلَةَ المَسْجِدِ، وَكانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدْخُلُهَا، وَيَشْرَبُ مِنْ ماءٍ فِيهَا طَيِّبٍ. قَالَ أَنَسٌ: فَلَمَّا أُنْزِلَتْ هٰذِهِ الآيَةُ: ﴿لَن تَنَالُواْ ٱلْبِرَّ حَتَّىٰ تُنفِقُواْ مِمَّا تُحِبُّونَ﴾[2]. قَامَ أَبُو طَلْحَةَ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ ٱللهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَقُولُ: ﴿لَن تَنَالُواْ ٱلْبِرَّ حَتَّىٰ تُنفِقُواْ مِمَّا تُحِبُّونَ﴾[3]. وَإِنَّ أَحَبَّ أَمْوَالِي إِلَيَّ بَيْرُحاءُ، وَإِنَّهَا صَدَقَةٌ لِلّٰهِ، أَرْجُو بِرَّهَا وَذُخْرَهَا عِنْدَ ٱللهِ، فَضَعْهَا، يَا رَسُولَ ٱللهِ، حَيْثُ أَرَاكَ ٱللهُ. قَالَ: فَقَالَ رَسُولُ

---

(١) سورة النحل الآية ٥٣.

(٢) و (٣) سورة آل عمران: الآية ٩٢.

montrera de faire! — Félicitations! commenta le Messager de Dieu (ç), cela est un bien gagnant[1], cela est un bien gagnant... J'ai bien entendu ce que tu viens de dire et je crois que tu dois donner cela aux proches parents. — Je le ferai, ô Messager de Dieu!"

«En effet, Abu Ṭalḥa partagea ledit bien entre ses proches parents et ses cousins.»

* Rapporté aussi par Rawḥ en ce qui concerne le mot *râbiḥ* (gagnant). Mais Yaḥya ben Yaḥya et 'Ima'îl rapporte de Mâlik le terme *râyiḥ*.

1462 - Abu Sa'îd al-Khudry (r): Durant la Fête du Sacrifice ou de Rupture, le Messager de Dieu (ç) se rendit au *musalla*. Ayant terminé]la prière], il exhorta les présents et leur ordonna de faire l'aumône; il dit: "O gens! faites l'aumône!" Après quoi, il passa aux femmes et leur dit: "O femmes! faites l'aumône car je vous ai vues former la majorité des gens du Feu. — A cause de quoi, ô Messager de Dieu? demandèrent-elles. — Vous maudissez beaucoup... et vous vous montrez ingrates envers le conjoint. O femmes! je n'ai jamais vu d'êtres aussi faibles du point de vue raison et religion et qui peuvent plus que vous faire perdre l'esprit à l'homme ferme." Sur ce, il partit. Mais à son arrivée à sa maison, arriva Zaynab, l'épouse d'ibn Mas'ûd, et demanda la permission [d'entrer] le voir. On lui dit: "O Messager de Dieu! Voici Zaynab... — Laquelle des Zaynab? demanda-t-il — L'épouse d'ibn Mas'ûd. — Oui... Donnez-lui la permission [d'entrer]." En effet, on lui donna la permission. [En entrant], elle dit: "O Prophète de Dieu! aujourd'hui tu as ordonné l'aumône. Et comme j'avais quelques bijoux à moi, j'ai voulu en faire une aumône; mais ibn Mas'ud a prétendu qu'il en avait, avec son fils, plus de droit que ceux à qui j'ai donné l'aumône..." Le Prophète (ç) dit: "Ibn Mas'ûd dit vrai. Ton mari et ton enfant ont plus de droit que ceux à qui tu as donné l'aumône."

R. 45 - Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] sur le cheval du Musulman

1463 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Prophète (ç) a dit: "Le Musulman n'est pas tenu de payer l'aumône [obligatoire] pour son cheval et son *esclave*."»

(1) En fait, le gagnant est Abu Ṭalḥa.

ٱلله ﷺ: «بَخٍ، ذٰلِكَ مالٌ رَابِحٌ، ذٰلِكَ مَالٌ رَابِحٌ، وَقَدْ سَمِعْتُ ما قُلْتَ، وَإِنِّي أَرَى أَنْ تَجْعَلَهَا في الأَقْرَبِينَ». فَقَالَ أَبُو طَلْحَةَ: أَفْعَلُ يَا رَسُول ٱلله، فَقَسَمَهَا أَبُو طَلْحَةَ في أَقارِبِهِ وَبَنِي عَمِّهِ.

تَابَعَهُ رَوْحٌ. وَقَالَ يَحْيىٰ بْنُ يَحْيىٰ وَإِسْماعِيلُ، عَنْ مالِكٍ: «رَايِحٌ».

١٤٦٢ ـ **حَدَّثَنَا** ابْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي زَيْدٌ، عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ ٱلله، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ ٱلله عَنْهُ: خَرَجَ رَسُولُ ٱلله ﷺ في أَضْحًى أَوْ فِطْرٍ إِلَى المُصَلَّى، ثُمَّ ٱنْصَرَفَ، فَوَعَظَ النَّاسَ وَأَمَرَهُمْ بِالصَّدَقَةِ، فَقَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، تَصَدَّقُوا». فَمَرَّ عَلَى النِّسَاءِ، فَقَالَ: «يَا مَعْشَرَ النِّسَاءِ تَصَدَّقْنَ، فَإِنِّي رَأَيْتُكُنَّ أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ». فَقُلْنَ: وَبِمَ ذٰلِكَ يَا رَسُولَ ٱلله؟ قَالَ: «تُكْثِرْنَ اللَّعْنَ، وَتَكْفُرْنَ الْعَشِيرَ، ما رَأَيْتُ مِنْ نَاقِصَاتِ عَقْلٍ وَدِينٍ، أَذْهَبَ لِلُبِّ الرَّجُلِ الحَازِمِ، مِنْ إِحْدَاكُنَّ، يَا مَعْشَرَ النِّسَاءِ». ثُمَّ ٱنْصَرَفَ، فَلَمَّا صَارَ إِلَى مَنْزِلِهِ، جاءَتْ زَيْنَبُ، ٱمْرَأَةُ ابْنِ مَسْعُودٍ، تَسْتَأْذِنُ عَلَيْهِ، فَقِيلَ: يَا رَسُولَ ٱلله، هٰذِهِ زَيْنَبُ، فَقَالَ: «أَيُّ الزَّيانِبِ». فَقِيلَ: ٱمْرَأَةُ ابْنِ مَسْعُودٍ، قَالَ: «نَعَمْ، ٱئْذَنُوا لَهَا». فَأُذِنَ لَهَا، قَالَتْ: يَا نَبِيَّ ٱلله، إِنَّكَ أَمَرْتَ الْيَوْمَ بِالصَّدَقَةِ، وَكانَ عِنْدِي حُلِيٌّ لِي، فَأَرَدْتُ أَنْ أَتَصَدَّقَ بِهِ، فَزَعَمَ ابْنُ مَسْعُودٍ: أَنَّهُ وَوَلَدَهُ أَحَقُّ مَنْ تَصَدَّقْتُ بِهِ عَلَيْهِمْ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «صَدَقَ ابْنُ مَسْعُودٍ، زَوْجُكِ وَوَلَدُكِ أَحَقُّ مَنْ تَصَدَّقْتِ بِهِ عَلَيْهِمْ».

٤٥ ـ باب: لَيْسَ عَلَى المُسْلِمِ في فَرَسِهِ صَدَقَةٌ.

١٤٦٣ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱلله بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ سُلَيْمانَ بْنَ يَسَارٍ، عَنْ عِراكِ بْنِ مالِكٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱلله عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَيْسَ عَلَى المُسْلِمِ في فَرَسِهِ وَغلامِهِ صَدَقَةٌ».

R. 46 - Le Musulman n'est pas tenu de payer l'aumône [obligatoire] pour son *esclave*

1464 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Le Musulman n'est pas tenu de payer l'aumône [obligatoire] pour son *esclave* ou pour son cheval.»

R. 47 - Sur l'aumône faite aux orphelins

1465 - Abu Sa'îd al Khudry (r) rapporte: «Un jour, le Prophète (ç) s'assit sur le minbar et nous prîmes place autour de lui. Il dit: "De ce que je redoute pour vous après ma mort, ce sont les délices de ce bas-monde et sa splendeur.

— O Messager de Dieu! demanda un homme, est-ce que le bien peut apporter du mal?!" Le Prophète (ç) garda le silence et les présents réprimandèrent l'homme: "Qu'as-tu?... tu viens de parler au Prophète (ç) tandis que lui ne te parle pas!" Mais nous eûmes ensuite l'impression que le Prophète était en train de recevoir [la Révélation]. En effet, il essuya la sueur puis dit: "Où est celui qui vient d'interroger?" Son ton semblait inspirer de la considération. "Le bien, reprit-il, ne peut apporter le mal... De ce qui pousse aux bords du ruisseau, il y a ce qui tue [la bête] et ce qui la laisse sur le point de mourir, exception faite de la bête qui mange les herbes vertes(1): elle mange jusqu'à ce que ses flancs se gonflent, puis elle s'expose au soleil, fiente, urine et se remet à paître. [Sachez que] ces biens sont verdoyants et doux. Qu'il soit heureux! le Musulman qui donne une partie de ces biens au pauvre, à l'orphelin et au fils du chemin — cela est approximativement ce que le Prophète (ç) dit; quant à celui qui prend de ces biens sans en avoir droit, il sera comparable à celui qui mange sans se rassasier; de plus, cela témoignera contre lui le Jour de la Résurrection."»

R. 48 - Sur la zakat faite à l'époux et aux orphelins qui sont à la charge [de l'épouse]

* Rapporté du Prophète (ç) par Abu Sa'îd.

1466 - Directement de 'Amrû ben Hafṣ, directement de son père, directement d'al-'A'mach qui dit: «Directement de Chaqîq, de 'Amrû ben al-Ḥarith, de Zaynab, l'épouse de 'Abd-ul-Lâh (que Dieu les agrée tous les deux)...

(1) qui forment le bon patûrage.

٤٦ ـ باب: لَيْسَ عَلَى المُسْلِمِ في عَبْدِهِ صَدَقَةٌ.

١٤٦٤ ـ **حَدَّثَنا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنا يَحيىٰ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ خُثَيْمِ بْنِ عِرَاكٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. حَدَّثَنا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنا وُهَيْبُ بْنُ خالدٍ: حَدَّثَنا خُثَيْمُ بْنُ عِرَاكِ بْنِ مالِكٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ عَلَى المُسْلِمِ صَدَقَةٌ في عَبْدِهِ وَلاَ فَرَسِهِ».

٤٧ ـ باب: الصَّدَقَةِ عَلَى الْيَتَامىٰ.

١٤٦٥ ـ **حَدَّثَنا** مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ: حَدَّثَنا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ هِلاَلِ بْنِ أَبِي مَيْمُونَةَ: حَدَّثَنا عَطَاءُ بْنُ يَسارٍ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يُحَدِّثُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ جَلَسَ ذَاتَ يَوْمٍ عَلَى الْمِنْبَرِ، وَجَلَسْنَا حَوْلَهُ، فَقَالَ: «إِنِّي مِمَّا أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِي مَا يُفْتَحُ عَلَيْكُمْ مِنْ زَهْرَةِ آلدُّنْيَا وَزِينَتِهَا». فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ آللهِ، أَوَ يَأْتِي الخَيْرُ بِالشَّرِّ؟ فَسَكَتَ النَّبِيُّ ﷺ، فَقِيلَ لَهُ: ما شَأْنُكَ، تُكَلِّمُ النَّبِيَّ ﷺ وَلاَ يُكَلِّمُكَ؟ فَرَأَيْنا أَنَّهُ يُنْزَلُ عَلَيْهِ، قَالَ فَمَسَحَ عَنْهُ الرُّحَضَاءَ، فَقَالَ: «أَيْنَ السَّائِلُ». وَكأَنَّهُ حَمِدَهُ فَقَالَ: «إِنَّهُ لاَ يَأْتِي الخَيْرُ بِالشَّرِّ، وَإِنَّ مِمَّا يُنْبِتُ الرَّبِيعُ يَقتُلُ أَوْ يُلِمُّ، إِلاَّ آكِلَةَ الْخَضْرَاءِ، أَكَلَتْ حَتَّى إِذَا آمْتَدَّتْ خاصِرَتَاهَا، آسْتَقْبَلَتْ عَيْنَ الشَّمْسِ، فَثَلَطَتْ، وَبَالَتْ، وَرَتَعَتْ، وَإِنَّ هٰذَا المَالَ خَضِرَةٌ حُلْوَةٌ، فَنِعْمَ صَاحِبُ المُسْلِمِ مَا أَعْطَى مِنْهُ الْمِسْكِينَ وَالْيَتِيمَ وَآبْنَ السَّبِيلِ ـ أَوْ كَمَا قَالَ النَّبِيُّ ﷺ ـ وَإِنَّهُ مَنْ يَأْخُذُهُ بِغَيْرِ حَقِّهِ، كالَّذِي يَأْكُلُ وَلاَ يَشْبَعُ، وَيَكُونُ شَهِيداً عَلَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

٤٨ ـ باب: الزَّكَاةِ عَلَى الزَّوْجِ وَالأَيْتَامِ في الحَجْرِ.

قَالَهُ أَبُو سَعِيدٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤٦٦ ـ **حَدَّثنا** عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ: حَدَّثَنا أَبِي: حَدَّثَنا الأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثَنِي شَقِيقٌ، عَنْ عَمْرِو بْنِ الحَارِثِ، عَنْ زَيْنَبَ، امْرَأَةِ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا. قَالَ: فَذَكَرْتُهُ لإِبْرَاهِيمَ: فَحَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ، عَنْ أَبِي عُبَيْدَةَ، عَنْ عَمْرِو بْنِ الحَارِثِ، عَنْ زَيْنَبَ، آمْرَأَةِ عَبْدِ آللهِ، بِمِثْلِهِ

«Comme je citai cela à 'Ibrâhîm, il me rapporta la même chose, et ce d'Abu 'Ubayda, de 'Amrû ben al-Ḥârith, de Zaynab, l'épouse de 'Abd-ul-Lâh, qui dit: "Etant à la mosquée, je vis le Prophète (ç). Il dit: *[Vous, les femmes], faites l'aumône! fût-ce de vos bijoux!*"

«Zaynâb dépensa pour 'Abd-ul-Lâh et pour des orphelins qui étaient à sa charge. Elle dit une fois à 'Abd-ul-Lâh: "Demande au Messager de Dieu (ç) s'il m'est suffisant que je dépense de l'aumône pour toi et pour mes orphelins qui sont à ma charge. — C'est toi qui dois interroger le Messager de Dieu (ç)." *En effet, je partis voir le Prophète (ç)* rapporta-t-elle, *et en arrivant je trouvai à la porte une femme ançârite; son affaire était la même que la mienne. Et comme Bilâl passa près de nous, nous lui dîmes chacune: "Interroge le Prophète (ç) s'il m'est suffisant de dépenser pour mon époux et pour des orphelins qui sont à ma charge." Nous lui dîmes en plus: "Ne cite pas nos noms!" Sur ce, Bilâl entra et interrogea le Prophète qui lui dit: "Qui sont-elles? — C'est Zaynab... — Laquelle des Zaynab? — L'épouse de 'Abd-ul-Lâh. — Oui, elle aura deux Récompenses: l'une pour la parenté et l'autre pour l'aumône."*»

1467 - Um Salama, d'Um Salama dit: «Je dis: "O Messager de Dieu! aurai-je une Récompense si je dépense pour les enfants d'Abu Salama, ce sont aussi mes enfants? — Dépense pour eux! répondit le Prophète, car tu auras la Récompense due à cela."»

R. 49 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut: à affranchir des nuques [esclaves]... à aider au chemin de Dieu.[1]

* On rapporte d'ibn 'Abbâs (r) ceci: On peut, de la somme qu'on doit payer comme zakat, affranchir ou dépenser pour l'accomplissement du pèlerinage.

* Al-Ḥasan: "Si on achète son propre père grâce à la somme qu'on doit payer comme zakat, cela est permis. On peut aussi, de la zakat, dépenser pour ceux qui luttent [pour la cause de Dieu] et pour ceux qui n'ont pas encore fait le pèlerinage." Ensuite, il récita: **Les aumônes ne doivent revenir qu'aux besogneux.**[2] (V. la suite du verset). Donc la zakat est acceptée quelque soit la partie[3] qui la reçoit.

(1) et (2) *At-Tawba*, 60.

(3) citée dans le verset.

سَوَاءً. قَالَتْ: كُنْتُ في المَسْجِدِ، فَرَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ فقَالَ: «تَصَدَّقْنَ وَلَوْ مِنْ حُلِيِّكُنَّ». وَكانَتْ زَيْنَبُ تُنْفِقُ عَلَى عَبْدِ آللهِ وَأَيْتَامٍ في حَجْرِهَا، قَالَ: فَقَالَتْ لِعَبْدِ آللهِ: سَلْ رَسُولَ آللهِ ﷺ: أَيَجْزِي عَنِّي أَنْ أُنفِقَ عَلَيْكَ وَعَلَى أَيْتَامِي في حَجْرِي مِنَ الصَّدَقَةِ؟ فَقَالَ: سَلِي أَنْتِ رَسُولَ آللهِ ﷺ، فَآنْطَلَقْتُ إلى النَّبِيِّ ﷺ، فَوَجَدْتُ آمْرَأَةً مِنَ الأَنْصَارِ عَلَى الْبَابِ، حاجَتُهَا مِثْلُ حَاجَتِي، فَمَرَّ عَلَيْنَا بِلاَلٌ، فَقُلْنَا: سَلِ النَّبِيَّ ﷺ: أَيَجْزِي عَنِّي أَنْ أُنفِقَ عَلَى زَوْجِي وَأَيْتَامٍ لِي في حَجْرِي، وَقُلْنَا: لاَ تُخْبِرْ بِنا، فَدَخَلَ فَسَأَلَهُ، فَقَالَ: «مَنْ هُمَا». قَالَ: زَيْنَبُ، قَالَ: «أَيُّ الزَّيانِبِ». قَالَ: آمْرَأَةُ عَبْدِ آللهِ، قَالَ: «نَعَمْ لَهَا أَجْرَانِ، أَجْرُ الْقَرَابَةِ وَأَجْرُ الصَّدَقَةِ».

١٤٦٧ ـ **حَدَّثَنَا** عُثْمانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا عَبْدَةُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ زَيْنَبَ، آبْنَةِ أُمِّ سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ آللهِ، أَلِيَ أَجْرٌ أَنْ أُنْفِقَ عَلَى بَنِي أَبِي سَلَمَةَ، إِنَّمَا هُمْ بَنِيَّ؟ فَقَالَ: «أَنْفِقِي عَلَيْهِمْ، فَلَكِ أَجْرُ ما أَنْفَقْتِ عَلَيْهِمْ».

٤٩ ـ باب: قَوْلِ آللهِ تَعَالَى:

﴿وَفِي ٱلرِّقَابِ . . . وَفِي سَبِيلِ ٱللَّهِ﴾[١]

وَيُذْكَرُ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: يُعْتِقُ مِنْ زَكاةِ مالِهِ، وَيُعْطِي في الحَجِّ.

وَقَالَ الحَسَنُ: إنْ اشْتَرَى أَبَاهُ مِنَ الزَّكاةِ جازَ، وَيُعْطِي في الْمُجاهِدِينَ، وَالَّذِي لَمْ يَحُجَّ، ثُمَّ تَلاَ: ﴿إِنَّمَا ٱلصَّدَقَٰتُ لِلْفُقَرَآءِ﴾[٢]. الآيَة، في أَيِّهَا أَعْطَيْتَ أَجْزَأَتْ.

---

(١) و(٢) سورة التوبة: الآية ٦٠.

* Le Prophète (ç): Khâlid n'a retenu ses cuirasses que pour la cause de Dieu.

* On rapporte qu'Abu Lâs [avait dit]: Le Prophète (ç) nous fit monter sur les chameaux de l'aumône, et ce pour le pèlerinage.

1468 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) donna l'ordre de faire l'aumône... On [lui] dit: "Il y a ibn Jamîl, ainsi que Khâlid ben al-Walîd et al-'-Abbâs ben 'Abd-al-Muttalib, qui refuse [de la faire].

— Est-ce qu'ibn Jamîl refuse parce qu'il était pauvre et Dieu et son Messager l'ont rendu riche!? Quant à Khâlid, vous êtes injustes envers lui; car il garde ses cuirasses et ses équipements pour la cause de Dieu. Quant à al-'Abbâs ben 'Abd-al-Muttalib, il est l'oncle paternel du Messager de Dieu (ç); [ce qu'il a refusé de donner] est une aumône pour lui et il aura également une somme égale."»

* Rapporté aussi par ibn az-Zinâd, et ce de son père.

* Ibn 'Ishâq rapporte d'ibn az-Zinâd ceci: "... cela est pour lui et il aura en plus une somme égale."

* Ibn Jurayj: On m'a rapporté d'al-'A'raj une chose similaire.

R. 50 - Sur le fait de s'abstenir de demander [l'aumône]

1469 - Abu Sa'îd al-Khudry (r): Quelques Ançârites demandèrent [l'aumône] au Messager de Dieu (ç) et il la leur donna. Ils demandèrent de nouveau et il leur donna... jusqu'à ce qu'il ne lui restât plus rien. Il dit alors: "Je ne vous refuserai jamais le bien que je détiens; [mais] celui qui s'abstient de demander, Dieu lui préservera [sa dignité]; celui qui s'en passe [de la demande], Dieu l'enrichira; celui qui se résigne, Dieu l'aidera à patienter... Personne n'a reçu de donation plus bonne et plus avantageuse que la patience."

1470 - D'après Abu Hurayra (r), le Messager de Dieu (ç) dit: "Par Celui qui détient mon âme dans Sa Main, que l'un de vous prenne sa corde et aille transporter des bûches sur son dos, cela vaut mieux pour lui que d'aller mendier auprès de quelqu'un; et ce sans tenir compte si celui-ci va lui donner ou lui refuser..."

1471 - D'après az-Zubayr ben al-'Awwâm (r), le Prophète (ç) dit: «Que l'un de vous prenne une corde et apporte un fagot de bois sur son dos et le vende afin

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ خالِداً آحْتَبَسَ أَدْرَاعَهُ في سَبِيلِ آللهِ». وَيُذْكَرُ عَنْ أَبِي لَاسٍ: حَمَلَنا النَّبِيُّ ﷺ عَلَى إِبِلِ الصَّدَقَةِ لِلْحَجِّ.

١٤٦٨ ـ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَبُو الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: أَمَرَ رَسُولُ آللهِ ﷺ بِالصَّدَقَةِ، فَقِيلَ: مَنَعَ ابْنُ جَمِيلٍ، وَخالِدُ بْنُ الْوَلِيدِ، وَعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ المُطَّلِبِ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ما يَنْقِمُ ابْنُ جَمِيلٍ إِلَّا أَنَّهُ كانَ فَقِيراً فَأَغْنَاهُ آللهُ وَرَسُولُهُ، وَأَمَّا خالِدٌ: فَإِنَّكُمْ تَظْلِمُونَ خالِداً، قَدِ آحْتَبَسَ أَدْرَاعَهُ وَأَعْتُدَهُ في سَبِيلِ آللهِ، وَأَمَّا الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ المُطَّلِبِ: فَعَمُّ رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَهِيَ عَلَيْهِ صَدَقَةٌ وَمِثْلُهَا مَعَهَا».

تَابَعَهُ ابْنُ أَبِي الزِّنَادِ، عَنْ أَبِيهِ. وَقَالَ آبْنُ إِسْحٰقَ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ: «هِيَ عَلَيْهِ وَمِثْلُهَا مَعَهَا». وَقَالَ ابْنُ جُرَيْجٍ: حُدِّثْتُ عَنِ الأَعْرَجِ: بِمِثْلِهِ.

٥٠ ـ باب: الاسْتِعْفَافِ عَنِ الْمَسْأَلَةِ.

١٤٦٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ اللَّيْثِيِّ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: إِنَّ نَاساً مِنَ الأَنْصَارِ، سَأَلُوا رَسُولَ آللهِ ﷺ فَأَعْطَاهُمْ، ثُمَّ سَأَلُوهُ فَأَعْطَاهُمْ، حَتَّى نَفِدَ ما عِنْدَهُ، فَقَالَ: «ما يَكُونُ عِنْدِي مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ أَدَّخِرَهُ عَنْكُمْ، وَمَنْ يَسْتَعْفِفْ يُعِفَّهُ آللهُ، وَمَنْ يَسْتَغْنِ يُغْنِهِ آللهُ، وَمَنْ يَتَصَبَّرْ يُصَبِّرْهُ آللهُ، وَمَا أُعْطِيَ أَحَدٌ عَطَاءً خَيْراً وَأَوْسَعَ مِنَ الصَّبْرِ».

١٤٧٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ حَبْلَهُ، فَيَحْتَطِبَ عَلَى ظَهْرِهِ، خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَأْتِيَ رَجُلاً فَيَسْأَلَهُ، أَعْطَاهُ أَوْ مَنَعَهُ».

١٤٧١ ـ حَدَّثَنَا مُوسٰى: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ الزُّبَيْرِ بْنِ الْعَوَّامِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ حَبْلَهُ، فَيَأْتِيَ بِحُزْمَةِ الْحَطَبِ عَلَى ظَهْرِهِ

que Dieu lui préserve sa dignité, cela vaut mieux pour lui que de demander [l'aumône] aux gens qui la lui donnent ou qui la lui refusent...»

1472 - Ḥakîm ben Ḥizâm (r) dit: «Comme je demandai [l'aumône] au Messager de Dieu (ç), il me donna... Je lui demandai de nouveau et il m'en donna. je lui demandai [pour la troisième fois] et il m'en donna puis dit: "O Ḥakîm! ces biens sont verdoyants et savoureux. Celui qui en prend sans avidité, cela lui sera béni; et celui qui en prend avec avidité, cela ne lui sera pas béni, et il sera comme celui qui mange sans se rassasier. [De plus], la main haute vaut mieux que la main basse. — O Messager de Dieu! dis-je, par Celui qui t'a envoyé avec la vérité, je ne demanderai plus rien à personne après toi, et cela jusqu'à la mort."»

En effet, Abu Bakr (r) invitait Ḥakîm à prendre de l'aumône [légale] mais celui-ci refusait. Il manifesta le même refus avec 'Umar (r) qui dit: "O Musulmans! je vous prends à témoin que je viens de lui proposer son droit dans le butin et qu'il l'a refusé," En fait, Ḥakîm ne demandait plus rien à personne après le Messager de Dieu (ç), et ce jusqu'à sa mort.

R. 51 - Sur celui à qui Dieu donne une chose sans la demander et sans avoir de l'avidité [pour elle]

1473 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «J'ai entendu 'Umar dire: Le Messager de Dieu (ç) me faisait des dons mais je [lui] disais: "Donne-le[1] à celui qui est plus pauvre que moi! — Prends-le, me disait-il, si tu reçois une part de ce genre de biens sans l'avoir demandé et sans en avoir de l'avidité, alors prends-la...; et ne convoite pas ce qu'on ne te donne pas."»

R. 52 - Sur celui qui demande beaucoup aux gens...

1474 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) dit: "L'homme, qui ne cesse de mendier aux gens, n'aura plus le moindre lambeau de chair, au Jour de la Résurrection."

(1) Le don.

فَيَبِيعَهَا، فَيَكُفَّ آللهُ بِهَا وَجْهَهُ، خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَسْأَلَ النَّاسَ، أَعْطَوْهُ أَوْ مَنَعُوهُ».

١٤٧٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، وَسَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ: أَنَّ حَكِيمَ بْنَ حِزَامٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ فَأَعْطَانِي، ثُمَّ سَأَلْتُهُ فَأَعْطَانِي، ثُمَّ سَأَلْتُهُ فَأَعْطَانِي، ثُمَّ قَالَ: «يَا حَكِيمُ، إِنَّ هٰذَا المَالَ خَضِرَةٌ حُلْوَةٌ، فَمَنْ أَخَذَهُ بِسَخَاوَةِ نَفْسٍ بُورِكَ لَهُ فِيهِ، وَمَنْ أَخَذَهُ بِإِشْرَافِ نَفْسٍ لَمْ يُبَارَكْ لَهُ فِيهِ، وَكَانَ كالَّذِي يَأْكُلُ وَلَا يَشْبَعُ، الْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ الْيَدِ السُّفْلَى». قَالَ حَكِيمٌ: فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ آللَّهِ، وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ، لَا أَرْزَأُ أَحداً بَعْدَكَ شَيْئاً، حَتَّى أُفارِقَ آلدُّنْيَا. فَكَانَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يَدْعُو حَكِيماً إِلَى الْعَطَاءِ فَيَأْبَى أَنْ يَقْبَلَهُ مِنْهُ، ثُمَّ إِنَّ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ دَعاهُ لِيُعْطِيَهُ فَأَبَى أَنْ يَقْبَلَ مِنْهُ شَيْئاً، فَقَالَ عُمَرُ: إِنِّي أُشْهِدُكُمْ يَا مَعْشَرَ الْمُسْلِمِينَ عَلَى حَكِيمٍ، أَنِّي أَعْرِضُ عَلَيْهِ حَقَّهُ مِنْ هٰذَا الْفَيْءِ، فَيَأْبَى أَنْ يَأْخُذَهُ. فَلَمْ يَرْزَأْ حَكِيمٌ أَحداً مِنَ النَّاسِ بَعْدَ رَسُولِ آللهِ ﷺ حَتَّى تُوُفِّيَ.

٥١ ـ باب: مَنْ أَعْطَاهُ آللهُ شَيْئاً مِنْ غَيْرِ مَسْأَلَةٍ وَلَا إِشْرَافِ نَفْسٍ.

١٤٧٣ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمٍ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ عُمَرَ يَقُولُ: كانَ رَسُولُ آللهِ ﷺ يُعْطِينِي الْعَطَاءَ، فَأَقُولُ: أَعْطِهِ مَنْ هُوَ أَفْقَرُ إِلَيْهِ مِنِّي. فَقَالَ: «خُذْهُ، إِذَا جَاءَكَ مِنْ هٰذَا المَالِ شَيْءٌ، وَأَنْتَ غَيْرُ مُشْرِفٍ وَلَا سَائِلٍ، فَخُذْهُ، وَما لَا، فَلَا تُتْبِعْهُ نَفْسَكَ».

٥٢ ـ باب: مَنْ سَأَلَ النَّاسَ تَكَثُّراً.

١٤٧٤ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ أَبِي جَعْفَرٍ قَالَ: سَمِعْتُ حَمْزَةَ بْنَ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ما يَزَالُ الرَّجُلُ يَسْأَلُ النَّاسَ، حَتَّى يَأْتِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَيْسَ في وَجْهِهِ مُزْعَةُ لَحْمٍ».

1475 - «Il dit aussi: "Le Jour de la Résurrection, le soleil s'approchera jusqu'à ce que la sueur remplisse la moitié des oreilles. Etant ainsi, les hommes demanderont recours à Adam puis à Moïse puis à Muḥammad (ç)."»

* 'Abd-ul-Lâh ajoute: Directement d'al-Layth, directement d'ibn Abu Ja'far: «Il intercèdera afin qu'on juge entre les créatures; il marchera jusqu'à saisir l'anneau de la Porte. Ce jour-là, Dieu le ressuscitera dans un séjour de louange... Il sera louangé par tous les gens du Rassemblement.

* Mu'allâ: Directement du Wuhayb, d'an-Nu'man ben Râchid, de 'Abd-ul-Lâh ben Muslim — le frère d'az-Zuhry —, de Ḥamza [qui rapporte] avoir entendu ibn 'Umar (r) rapporté du Prophète [un hadîth] sur la même question.

R. 53 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut: ils ne sollicitent pas les gens avec insistance(1)

* A partir de combien on est "riche"?

* Sur ces paroles du Prophète (ç): Il ne trouve pas de quoi devenir "riche"; Dieu, le Très-Haut, dit: **A ceux que l'indigence a traqués sur le chemin de Dieu,** jusqu'à: **Dieu en est Connaissant.**(2)

1476 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «L'indigent n'est pas celui qui peut se contenter d'une bouchée ou deux, mais l'indigent est celui qui ne trouve pas de quoi se satisfaire et est timide ou qui n'insiste pas à demander aux gens...»

1477 - Le scribe d'al-Mughîra ben Chûba dit: «Mu'âwiya écrivit à al-Mughîra ibn Chu'ba ceci: *Ecris-moi des propos que tu as entendus du Prophète (ç)*. En effet, Chu'ba lui écrivit ceci: J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Dieu déteste pour vous trois choses: les on-dit; la dilapidation des biens et de trop demander..."»

1478 - 'Âmir ben Sa'd dit: «Le Messager de Dieu (ç) donna... à un groupe de gens parmi lesquels j'étais assis. Il laissa un homme d'entre eux et ne lui donna [rien]. Mais cet homme me plaisait le plus. Je me dirigeai alors vers le Messager de Dieu (ç) et je lui dis en secret: "Mais pourquoi tu as négligé Un tel? Par Dieu, je

(1) *Al-Baqara*, 273.

(2) *Al-Baqara*, 273.

١٤٧٥ ـ وَقَالَ: «إِنَّ الشَّمْسَ تَدْنُو يَوْمَ الْقِيَامَةِ، حَتَّى يَبْلُغَ الْعَرَقُ نِصْفَ الأُذُنِ، فَبَيْنَا هُمْ كَذٰلِكَ ٱسْتَغَاثُوا بِآدَمَ، ثُمَّ بِمُوسَى، ثُمَّ بِمُحَمَّدٍ ﷺ».

وَزَادَ عَبْدُ ٱللهِ: حَدَّثَنِي ٱللَّيْثُ: حَدَّثَنِي ابْنُ أَبِي جَعْفَرٍ: «فَيَشْفَعُ لِيُقْضَى بَيْنَ الخَلْقِ، فَيَمْشِي حَتَّى يَأْخُذَ بِحَلَقَةِ الْبَابِ، فَيَوْمَئِذٍ يَبْعَثُهُ ٱللهُ مَقَاماً مَحْمُوداً، يَحْمَدُهُ أَهْلُ الجَمْعِ كُلُّهُمْ».

وَقَالَ مُعَلًّى: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ، عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ رَاشِدٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مُسْلِمٍ، أَخِي الزُّهْرِيِّ، عَنْ حَمْزَةَ: سَمِعَ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: فِي المَسْأَلَةِ.

٥٣ ـ باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿لَا يَسْـَٔلُونَ ٱلنَّاسَ إِلْحَافًا﴾[1] وَكَمِ الْغِنَى.

وَقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «وَلَا يَجِدُ غِنًى يُغْنِيهِ». لِقَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿لِلْفُقَرَآءِ ٱلَّذِينَ أُحْصِرُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ﴾ - إِلَى قَوْلِهِ - ﴿فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ﴾[2].

١٤٧٦ ـ حدّثنا حَجَّاجُ بْنُ مِنْهَالٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: أَخْبَرَنِي مُحَمَّدُ بْنُ زِيَادٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ الْمِسْكِينُ الَّذِي تَرُدُّهُ الأُكْلَةُ وَالأُكْلَتَانِ، وَلٰكِنِ الْمِسْكِينُ الَّذِي لَيْسَ لَهُ غِنًى، وَيَسْتَحْيِي، أَوْ، لَا يَسْأَلُ النَّاسَ إِلْحَافاً».

١٤٧٧ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عُلَيَّةَ: حَدَّثَنَا خَالِدُ الحَذَّاءُ، عَنِ ابْنِ أَشْوَعَ، عَنِ الشَّعْبِيِّ: حَدَّثَنِي كَاتِبُ المُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ قَالَ: كَتَبَ مُعَاوِيَةُ إِلَى المُغِيرَةِ ابْنِ شُعْبَةَ: أَنِ ٱكْتُبْ إِلَيَّ بِشَيْءٍ سَمِعْتَهُ مِنَ النَّبِيِّ ﷺ، فَكَتَبَ إِلَيْهِ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ ٱللهَ كَرِهَ لَكُمْ ثَلَاثاً: قِيلَ وَقَالَ، وَإِضَاعَةَ المَالِ، وَكَثْرَةَ السُّؤَالِ».

١٤٧٨ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ غُرَيْرٍ الزُّهْرِيُّ: حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَامِرُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: أَعْطَى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ رَهْطاً وَأَنَا جَالِسٌ فِيهِمْ، قَالَ: فَتَرَكَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مِنْهُمْ رَجُلاً لَمْ يُعْطِهِ، وَهُوَ أَعْجَبُهُمْ إِلَيَّ، فَقُمْتُ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَسَارَرْتُهُ، فَقُلْتُ: مَا لَكَ عَنْ فُلَانٍ، وَٱللهِ إِنِّي لَأَرَاهُ مُؤْمِناً؟

(١) و(٢) سورة البقرة: الآية ٢٧٣.

vois qu'il est croyant. — Ou musulman, répliqua le Prophète." Je me tus un peu puis, poussé par ce que je savais sur cet homme, je redis: "O Messager de Dieu! pourquoi tu as négligé Un tel? Par Dieu, je vois qu'il est croyant. — Ou musulman." Je gardai le silence de nouveau pour un petit moment puis, poussé par ce que je savais sur l'homme, je redis: "O Messager de Dieu! pourquoi tu as négligé Un tel? Par Dieu, je vois qu'ils est croyant! — Ou musulman, rétorqua le Prophète. [Et saches] que je donne à un individu bien qu'un autre m'est plus cher, et ce de peur qu'il ne soit précipité dans le Feu sur sa face."»

* Et d'après son père (le père de Ya'qûb ben Ibrâhîm), en se référant à Ṣâlih, Ismâ'îl ben Muḥammad dit: «J'ai entendu mon père rapporter cela. Il y avait dans son *hadîth* ceci: ... *Le Messager de Dieu (ç) posa alors sa main sur moi, entre le cou et l'épaule, puis me dit: "Avance, ô Sa'd! je donne à l'homme..."*»

1479 - D'après Abu Hurayra (r), le Messager de Dieu (ç) dit: «L'indigent n'est pas celui qui va voir les gens et se contente d'une ou de deux bouchées [de nourriture], d'une datte ou deux. C'est que l'indigent est celui qui ne trouve pas de quoi se satisfaire et que personne ne se rend compte de lui pour lui donner une aumône et qui ne demande [rien] aux gens.»

1480 - D'après Abu Hurayra, le Prophète (ç) dit: «Que l'un de vous prenne sa corde, aille de bon matin — Je crois qu'il dit: à la montagne —, ramasse du bois, en vende, mange [du prix] et fasse l'aumône, cela vaut mieux pour lui que de demander les gens...»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Ṣâliḥ ben Qaysân est plus âgé qu'az-Zuhry. Il a vécu au temps d'ibn 'Umar.

R. 54 - Sur la détermination des dattes par conjecture

1481 - Abu Ḥumayd as-Sâ'idy dit: «Nous participâmes avec le Prophète (ç) à l'expédition de Tabûk. En arrivant à Wâdi-l-Qura, nous trouvâmes une femme dans son jardin. Le Prophète (ç) dit alors à ses Compagnons: "Conjecturez...!"

«Le Messager de Dieu (ç) lui-même fit une conjecture de dix *wisq*. D'où il dit à la femme: "Fais et retiens le compte du produit de ton jardin."

«A notre arrivée à Tabûk, il nous dit: "Un vent violent se déchaînera cette

قَالَ: «أَوْ مُسْلِماً». قَالَ فَسَكَتُّ قَلِيلاً، ثُمَّ غَلَبَنِي ما أَعْلَمُ فِيهِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ما لَكَ عَنْ فُلَانٍ، وَٱللهِ إِنِّي لأُرَاهُ مُؤْمِناً؟ قَالَ: «أَوْ مُسْلِماً». قَالَ: فَسَكَتُّ قَلِيلاً، ثُمَّ غَلَبَنِي ما أَعْلَمُ فِيهِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ما لَكَ عَنْ فُلَانٍ، وَٱللهِ إِنِّي لأُرَاهُ مُؤْمِناً قَالَ: «أَوْ مُسْلِماً». يَعْنِي: فَقَالَ: «إِنِّي لأُعْطِي الرَّجُلَ، وَغَيْرُهُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْهُ، خَشْيَةَ أَنْ يُكَبَّ فِي النَّارِ عَلَى وَجْهِهِ».

وَعَنْ أَبِيهِ، عَنْ صَالِحٍ، عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ مُحَمَّدٍ أَنَّهُ قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي يُحَدِّثُ هٰذَا، فَقَالَ فِي حَدِيثِهِ: فَضَرَبَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِيَدِهِ، فَجَمَعَ بَيْنَ عُنُقِي وَكَتِفِي، ثُمَّ قَالَ: «أَقْبِلْ أَيْ سَعْدُ، إِنِّي لأُعْطِي الرَّجُلَ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: ﴿فَكُبْكِبُوا﴾[1]: قُلِبُوا. ﴿مُكِبّاً﴾[2]: أَكَبَّ الرَّجُلُ إِذَا كانَ فِعْلُهُ غَيْرَ وَاقِعٍ عَلَى أَحَدٍ، فَإِذَا وَقَعَ الْفِعْلُ، قُلْتَ: كَبَّهُ ٱللهُ لِوَجْهِهِ، وَكَبَبْتُهُ أَنَا.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ أَكْبَرُ مِنَ الزُّهْرِيِّ، وَهُوَ قَدْ أَدْرَكَ ابْنَ عُمَرَ.

١٤٧٩ - **حَدَّثَنَا** إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ الْمِسْكِينُ الَّذِي يَطُوفُ عَلَى النَّاسِ، تَرُدُّهُ اللُّقْمَةُ وَاللُّقْمَتَانِ، وَالتَّمْرَةُ وَالتَّمْرَتَانِ، وَلٰكِنِ الْمِسْكِينُ: الَّذِي لَا يَجِدُ غِنًى يُغْنِيهِ، وَلَا يُفْطَنُ بِهِ فَيُتَصَدَّقُ عَلَيْهِ، وَلَا يَقُومُ فَيَسْأَلُ النَّاسَ».

١٤٨٠ - حدّثنا عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: حَدَّثَنَا أَبُو صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ حَبْلَهُ، ثُمَّ يَغْدُوَ - أَحْسِبُهُ قَالَ - إِلَى الْجَبَلِ، فَيَحْتَطِبَ، فَيَبِيعَ، فَيَأْكُلَ وَيَتَصَدَّقَ، خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَسْأَلَ النَّاسَ».

قَالَ أَبُو عَبْدَ ٱللهِ: صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ أَكْبَرُ مِنَ الزُّهْرِيِّ، وَهُوَ قَدْ أَدْرَكَ ابْنَ عُمَرَ.

٥٤ - باب: خَرْصِ التَّمْرِ.

١٤٨١ - **حَدَّثَنَا** سَهْلُ بْنُ بَكَّارٍ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ، عَنْ عَمْرِو بْنِ يَحْيىٰ، عَنْ عَبَّاسٍ السَّاعِدِيِّ، عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ السَّاعِدِيِّ قَالَ: غَزَوْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ غَزْوَةَ تَبُوكَ، فَلَمَّا جَاءَ وَادِيَ الْقُرَى، إِذَا ٱمْرَأَةٌ فِي حَدِيقَةٍ لَهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لأَصْحَابِهِ: «ٱخْرُصُوا». وَخَرَصَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَشَرَةَ أَوْسُقٍ، فَقَالَ لَهَا: «أَحْصِي ما يَخْرُجُ مِنْهَا». فَلَمَّا أَتَيْنَا تَبُوكَ قَالَ: «أَمَا، إِنَّهَا سَتَهُبُّ اللَّيْلَةَ رِيحٌ شَدِيدَةٌ، فَلَا يَقُومَنَّ أَحَدٌ، وَمَنْ كانَ مَعَهُ بَعِيرٌ فَلْيَعْقِلْهُ». فَعَقَلْنَاهَا، وَهَبَّتْ رِيحٌ

(١) و(٢) سورة الملك، الآية ٢٢.

nuit. Qu'aucun de vous ne se lève; et celui qui a un chameau, qu'il l'attache bien comme il faut!" En effet, nous entravâmes les chameaux et une violente tempête souffla. Un homme quitta sa place et fut emporté par le vent jusqu'à la montagne des Tay'.

«D'autre part, le roi de 'Ayla fit cadeau au Prophète (ç) d'une mule blanche et d'un manteau. Quant au Prophète (ç), il le laissa gouverneur de la ville.

«De retour à Wadi-l-Qura, le Prophète dit à la femme: "Combien était le produit de ton jardin? — Dix *wisq*, répondit-elle, selon la conjecture du Messager de Dieu (ç)." Sur ce, il dit: "Je vais me hâter pour arriver à Médine, que celui qui veut se hâter avec moi, qu'il le fasse!" Et lorsqu'il domina Médine — C'est le sens de la phrase rapportée par ibn Bakkâr —, le Prophète dit: "Voici Ṭâba." Et, en apercevant Uhud, il dit: "Ceci est un monticule qui nous aime et que nous aimons... Voulez-vous que je vous montre les meilleures maisons des Ançâr. — Oui, répondirent les présents. — Eh bien! ce sont les maisons des béni-an-Najjâr, les maisons des béni 'Abd al-'Achhal, les maisons des béni Sâ'ida (ou: les maisons des béni al-Ḥârith ben al-Khazraj); et dans toutes les maisons des Ançar il y en a (c'est-à-dire, du bien)."

1482 - Et de Sulaymân ben Bilâl, directement de 'Amrû: "Puis la maison des béni al-Ḥârith, ensuite les béni Sâ'ida."

* Et de Sulaymân, de Sa'd ben Sa'îd, de 'Umâra ben Ghaziyya, de 'Abbâs, de son père, du Prophète (ç) qui dit: «'Uḥud est un mont qui nous aime et que nous aimons.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Tout jardin clôturé est une *ḥadîqa*. Donc, on n'appelle pas ainsi le jardin qui n'a pas de clôture.

R. 55 - [On doit payer] le dixième de la récolte irriguée par l'eau de pluie et l'eau courante

* 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz ne voyait pas [d'obligation à payer] quoi que ce soit en ce qui concerne le miel.

1483 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh (r), le Prophète (ç) dit: «[Les produits] arrosés par l'eau de pluie ou par les sources et ceux arrosés naturellement, doivent

شَدِيدَةٌ، فَقَامَ رَجُلٌ، فَأَلْقَتْهُ بِجَبَلِ طَيِّءٍ. وَأَهْدَى مَلِكُ أَيْلَةَ لِلنَّبِيِّ ﷺ بَغْلَةً بَيْضَاءَ، وَكَسَاهُ بُرْداً، وَكَتَبَ لَهُ بِبَحْرِهِمْ، فَلَمَّا أَتَى وَادِيَ الْقُرَى قَالَ لِلْمَرْأَةِ: «كَمْ جاءَتْ حَدِيقَتُكِ». قَالَتْ: عَشَرَةَ أَوْسُقٍ، خَرْصَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنِّي مُتَعَجِّلٌ إِلَى المَدِينَةِ، فَمَنْ أَرادَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَعَجَّلَ مَعِي فَلْيَتَعَجَّلْ». فَلَمَّا ـ قَالَ ابْنُ بَكَّارٍ كَلِمَةً مَعْنَاهَا ـ أَشْرَفَ عَلَى المَدِينَةِ قَالَ: «هٰذِهِ طَابَةُ». فَلَمَّا رَأَى أُحُداً قَالَ: «هٰذَا جُبَيْلٌ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ، أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِ دُورِ الأَنْصَارِ». قَالُوا: بَلَى، قَالَ: «دُورُ بَنِي النَّجَّارِ، ثُمَّ دُورُ بَنِي عَبْدِ الأَشْهَلِ، ثُمَّ دُورُ بَنِي سَاعِدَةَ، أَوْ دُورُ بَنِي الحَارِثِ بْنِ الخَزْرَجِ، وَفِي كُلِّ دُورِ الأَنْصَارِ ـ يَعْنِي ـ خَيْراً».

١٤٨٢ ـ وَقَالَ سُلَيْمانُ بْنُ بِلَالٍ: حَدَّثَنِي عَمْرٌو: «ثُمَّ دَارُ بَنِي الحَارِثِ، ثُمَّ بَنِي سَاعِدَةَ». وَقَالَ سُلَيْمانُ، عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ غَزِيَّةَ، عَنْ عَبَّاسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «أُحُدٌ جَبَلٌ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: كُلُّ بُسْتَانٍ عَلَيْهِ حَائِطٌ فَهُوَ حَدِيقَةٌ، وَما لَمْ يَكُنْ عَلَيْهِ حَائِطٌ لَمْ يُقَلْ حَدِيقَةٌ.

٥٥ ـ باب: الْعُشْر فِيما يُسْقَى مِنْ ماءِ السَّمَاءِ، وَبِالمَاءِ الجَارِي.

وَلَمْ يَرَ عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ في الْعَسَلِ شَيْئاً.

١٤٨٣ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ بْنُ يَزِيدَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «فِيما سَقَتِ السَّمَاءُ وَالْعُيُونُ، أَوْ كانَ عَثَرِيّاً، الْعُشْرُ، وَما سُقِيَ بالنَّضْحِ نِصْفُ الْعُشْرِ».

payer le dixième. Quant à ce qui est irrigué par de l'eau transportée par des chamelles, il payera la moitié du dixième.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Cela est donc l'explication du hadîth précédent (sic), car dans le premier hadîth, c'est-à-dire celui rapporté par ibn 'Umar, on trouve que ce qui est arrosé par l'eau de pluie doit payer le dixième; tandis que ce hadîth précise et indique le temps [où il faut prélever l'Aumône]. D'autre part, [ce genre de] rajout est accepté; de plus, c'est le texte explicatif qui détermine le sens du texte formulé d'une façon vague. C'est le cas du hadîth rapporté par al-Faḍl ben 'Abbâs qui avance que le Prophète n'avait pas fait de prière à l'intérieur de la Ka'ba tandis que Bilâl dit qu'il y avait prié. On accepte donc le dire de Bilâl en laissant celui d'al-Faḍl.

R. 56 - Il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour ce qui est inférieur à cinq *wisq*

1484 - D'après Abu Sa'îd al-Khudry (r), le Prophète (ç) dit: «Il n'y a d'aumône [obligatoire] ni à ce qui est inférieur à cinq *wisq*, ni à ce qui est inférieur à cinq chameaux, ni à ce qui est inférieur à cinq *'uqiya* d'argent.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Cela est donc l'explication du hadîth précédent; car il dit ici qu'il n'y a pas d'aumône [obligatoire] pour ce qui est inférieur à cinq *wisq*. Et en matière de Science, on accepte toujours les explications et les rajouts rapportés par des gens sûrs.

R. 57 - On percoit l'aumône [obligatoire des dattes] lors de la cueillette des palmiers. — Peut-on laisser l'enfant toucher aux dattes de l'aumône [obligatoire]?

1485 - Abu Hurayra (r) dit: «A la cueillette des palmiers, on apportait des dattes au Messager de Dieu (ç). Chacun apportait les siennes, jusqu'à former un tas de dattes.

«Al-Ḥasan et al-Ḥusayn (r) étaient en train de jouer avec ces dattes lorsque l'un d'eux en prit une et la mit dans sa bouche. Le Messager de Dieu (ç), quant à lui, regarda l'enfant et retira la datte en disant: "Ne sais-tu pas que la famille de Muḥammad ne mange pas des aumônes."»

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: هٰذَا تَفْسِيرُ الأَوَّلِ، لأَنَّهُ لَمْ يُوَقِّتْ في الأَوَّلِ، يَعْنِي حَدِيثَ ابْنِ عُمَرَ: «وَفِيما سَقَتِ السَّمَاءُ الْعُشْرُ». وَبَيَّنَ في هٰذَا وَوَقَّتَ، وَالزِّيَادَةُ مَقْبُولَةٌ، وَالمُفَسَّرُ يَقْضِي عَلَى المُبْهَمِ إِذَا رَوَاهُ أَهْلُ الثَّبَتِ، كما رَوَى الْفَضْلُ بْنُ عَبَّاسٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ لَمْ يُصَلِّ في الْكَعْبَةِ، وَقَالَ بِلَالٌ: قَدْ صَلَّى، فَأُخِذَ بِقَوْلِ بِلَالٍ، وَتُرِكَ قَوْلُ الْفَضْلِ.

٥٦ ـ باب: لَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسَةِ أَوْسُقٍ صَدَقَةٌ.

١٤٨٤ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ: حَدَّثَنَا مالِكٌ قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي صَعْصَعَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ فِيمَا أَقَلُّ مِنْ خَمْسَةِ أَوْسُقٍ صَدَقَةٌ، وَلَا فِي أَقَلَّ مِنْ خَمْسَةٍ مِنَ الإِبِلِ ٱلذَّوْدِ صَدَقَةٌ، وَلَا في أَقَلَّ مِنْ خَمْسِ أَوَاقٍ مِنَ الْوَرِقِ صَدَقَةٌ».

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: هٰذَا تَفْسِيرُ الأَوَّلِ إِذَا قَالَ: «لَيْسَ فِيما دُونَ خَمْسَةِ أَوْسُقٍ صَدَقَةٌ». وَيُؤْخَذُ أَبَداً في الْعِلْمِ بِمَا زَادَ أَهْلُ الثَّبَتِ أَوْ بَيَّنُوا.

٥٧ ـ باب: أَخْذِ صَدَقَةِ التَّمْرِ عِنْدَ صِرَامِ النَّخْلِ، وَهَلْ يُتْرَكُ الصَّبِيُّ فَيَمَسُّ تَمْرَ الصَّدَقَةِ.

١٤٨٥ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ الحَسَنِ الأَسَدِيُّ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيم بْنُ طَهْمَانَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيَادٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُؤْتَى بِالتَّمْرِ عِنْدَ صِرَامِ النَّخْلِ، فَيَجِيءُ هٰذَا بِتَمْرِهِ وَهٰذَا مِنْ تَمْرِهِ، حَتَّى يَصِيرَ عِنْدَهُ كَوْماً مِنْ تَمْرٍ، فَجَعَلَ الحَسَنُ وَالحُسَيْنُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَلْعَبَانِ بِذٰلِكَ التَّمْرِ، فَأَخَذَ أَحَدُهُما تَمْرَةً فَجَعَلَهُ في فِيهِ، فَنَظَرَ إِلَيْهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَأَخْرَجَهَا مِنْ فِيهِ، فَقَالَ: «أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ آلَ مُحَمَّدٍ ﷺ لَا يَأْكُلُونَ الصَّدَقَةَ».

R. 58 - Sur celui qui vend ses fruits, ses palmiers, sa terre ou sa récolte au moment où il est obligatoire de payer le dixième ou la zakât et qui paye la zakât... avec d'autres produits. — Sur celui qui vend ses fruits sans que cela ne soit sujet à l'obligation de l'aumône. — Sur ces paroles du Prophète (ç): "Ne vendez les fruits que lorsqu'apparaît leur maturité.»

* [Dans ce dernier ḥadîth], le Prophète n'a interdit pour quiconque de procéder à la vente... De plus, il n'a pas distingué celui pour qui le payement de la *zakât* est obligatoire de celui qui n'est pas tenu de la payer.

1486 - 'Abd-ul-Lâh ben Dinâr dit: J'ai entendu ibn 'Umar (r) dire: «Le Prophète (ç) a interdit de vendre les fruits avant l'apparition de la maturité. Et, interrogé sur ladite maturité, il disait: "Jusqu'à la disparition de tout danger."»

1487 - D'après Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r), le Prophète (ç) interdit de vendre les fruits avant l'apparition de leur maturité.

1488 - D'après 'Anas ben Mâlik (r), le Messager de Dieu (ç) interdit de vendre les fruits avant qu'ils ne prennent de couleur, c'est-à-dire avant qu'ils ne rougissent.

R. 59 - Peut-on acheter sa propre aumône [qu'on a donnée]?

* Il n'y a aucun mal à ce que son aumône soit achetée par autrui; car le Prophète (ç) n'a interdit ce genre d'achat qu'à celui qui fait l'aumône; il n'a pas interdit cela aux autres personnes.

1489 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (que Dieu les agrée tous les deux) rapportait que 'Umar ben al-Khaṭâb, après avoir fait l'aumône d'une jument pour la cause de Dieu, retrouva celle-ci en vente. Ayant voulu l'acheter, il alla voir le Prophète (ç) mais celui- ci lui dit: "Ne reviens [jamais] sur ton aumône!"

C'est pour cela qu'ibn 'Umar ne gardait jamais un objet qu'il achetait et qu'il avait déjà donné en aumône: il en faisait une aumône de nouveau.

1490 - Le père de Zayd ben 'Aslam dit: J'ai entendu 'Umar (r) dire: «Je donnai en aumône une jument destinée à être montée durant les combats livrés

٥٨ - باب: مَنْ بَاعَ ثِمَارَهُ أَوْ نَخْلَهُ أَوْ أَرْضَهُ أَوْ زَرْعَهُ، وَقَدْ وَجَبَ فِيهِ الْعُشْرُ أَوِ الصَّدَقَةُ، فَأَدَّى الزَّكَاةَ مِنْ غَيْرِهِ، أَوْ بَاعَ ثِمَارَهُ وَلَمْ تَجِبْ فِيهِ الصَّدَقَةُ.

وَقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَا تَبِيعُوا الثَّمَرَةَ حَتَّى يَبْدُوَ صَلَاحُهَا».

فَلَمْ يَحْظُرِ الْبَيْعَ بَعْدَ الصَّلَاحِ عَلَى أَحَدٍ، وَلَمْ يَخُصَّ مَنْ وَجَبَ عَلَيْهِ الزَّكَاةُ مِمَّنْ لَمْ تَجِبْ.

١٤٨٦ - حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ دِينَارٍ: سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ بَيْعِ الثَّمَرَةِ حَتَّى يَبْدُوَ صَلَاحُهَا، وَكانَ إِذَا سُئِلَ عَنْ صَلَاحِهَا، قَالَ: «حَتَّى تَذْهَبَ عاهَتُهُ».

١٤٨٧ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنِي اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي خالِدُ بْنُ يَزِيدَ، عَنْ عَطَاءِ ٱبْنِ أَبِي رَباحٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ بَيعِ الثِمَارِ حَتَّى يَبْدُوَ صَلَاحُهَا.

١٤٨٨ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ نَهَى عَنْ بَيْعِ الثِّمارِ حَتَّى تُزْهِيَ. قَالَ: حَتَّى تَحْمَارَّ.

٥٩ - باب: هَلْ يَشْتَرِي صَدَقَتَهُ.

وَلَا بَأْسَ أَنْ يَشْتَرِيَ صَدَقَتَهُ غَيْرُهُ، لِأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ إِنَّمَا نَهَى الْمُتَصَدِّقَ خاصَّةً عَنِ الشِّرَاءِ، وَلَمْ يَنْهَ غَيْرَهُ.

١٤٨٩ - حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمٍ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: كانَ يُحَدِّثُ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ تَصَدَّقَ بِفَرَسٍ فِي سَبِيلِ ٱللهِ، فَوَجَدَهُ يُبَاعُ، فَأَرَادَ أَنْ يَشْتَرِيَهُ، ثُمَّ أَتَى النَّبِيَّ ﷺ فَاسْتَأْمَرَهُ، فَقَالَ: «لَا تَعُدْ فِي صَدَقَتِكَ». فَبِذٰلِكَ كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا لَا يَتْرُكُ أَنْ يَبْتَاعَ شَيْئاً تَصَدَّقَ بِهِ إِلَّا جَعَلَهُ صَدَقَةً.

١٤٩٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكُ بْنُ أَنَسٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: حَمَلْتُ عَلَى فَرَسٍ فِي سَبِيلِ ٱللهِ، فَأَضَاعَهُ الَّذِي كانَ

pour la cause de Dieu. L'homme à qui j'avais donné la jument négligea d'entretenir celle-ci, d'où je décidai de l'acheter; je croyais qu'il allait la vendre à bas prix. Toutefois, j'interrogeai le Prophète (ç) qui me dit: "Ne l'achète pas et ne reviens pas sur ton aumône, même s'il te la donne à un seul *dirham*; car celui qui revient sur son aumône est comparable à celui qui revient [à avaler] sa vomissure."»

R. 60 - Sur ce qu'on rapporte au sujet de l'aumône faite au Prophète (ç)

1491 - Abu Hurayra (r) dit: «Al-Ḥasan ben 'Ali (r) prit une fois une des dattes destinées à l'aumône et la mit dans sa bouche. Le Prophète (ç) lui dit: "Gare! gare!" afin qu'il la crache. Après quoi, il lui dit: "Ne sais-tu pas que nous ne mangeons pas des aumônes?"»

R. 61 - Sur l'aumône faite aux affranchis (*mawâly*) des épouses du Prophète (ç)

1492 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh, ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) trouva une brebis morte qui avait été donnée à une affranchie de Maymûna à partir des biens de l'aumône. Il dit alors [aux concernés]: "Pourquoi ne faites-vous pas bon usage de sa peau? — Mais elle est morte! répondirent-ils — Ce qui est interdit est le fait de la manger."»

1493 - 'Â'icha (r) [rapporte] avoir voulu acheter Barîra pour l'affranchir. Mais les maîtres de celle-ci exigèrent de conserver le patronage. Informé par 'Â'icha, le Prophète (ç) dit à celle-ci: "Achète-la! le patronage revient à celui qui affarnchit."

'Â'icha rapporte aussi ceci: On apporta de la viande au Prophète (ç) et je dis: "Cela a été donné comme aumône à Barîra! — Pour elle, c'est une aumône mais pour nous, c'est un cadeau."

R. 62 - Sur l'aumône qui change...

1494 - Um 'Aṭiyya al-'Ançâriya (r), dit: «En entrant une fois chez 'Â'icha (r) le Prophète (ç) dit: "Avez-vous quelque chose [à manger]? — Non, répondit

عِنْدَهُ، فَأَرَدْتُ أَنْ أَشْتَرِيَهُ، وَظَنَنْتُ أَنَّهُ يَبِيعُهُ بِرُخْصٍ، فَسَأَلْتُ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «لَا تَشْتَرِهِ، وَلَا تَعُدْ فِي صَدَقَتِكَ، وَإِنْ أَعْطَاكَهُ بِدِرْهَمٍ، فَإِنَّ الْعَائِدَ فِي صَدَقَتِهِ كَالْعَائِدِ فِي قَيْئِهِ».

٦٠ ـ باب: ما يُذْكَرُ في الصَّدَقَةِ لِلنَّبِيِّ ﷺ.

١٤٩١ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ زِيَادٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: أَخَذَ الحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا تَمْرَةً مِنْ تَمْرِ الصَّدَقَةِ، فَجَعَلَهَا فِي فِيهِ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «كِخٍ، كِخٍ». لِيَطْرَحَهَا، ثُمَّ قَالَ: «أَمَا شَعَرْتَ أَنَّا لَا نَأْكُلُ الصَّدَقَةَ».

٦١ ـ باب: الصَّدَقَةِ عَلَى مَوَالِي أَزْوَاجِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤٩٢ ـ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عُفَيْرٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: حَدَّثَنِي عُبَيْدُ اللهِ بْنُ عَبْدِ اللهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: وَجَدَ النَّبِيُّ ﷺ شَاةً مَيِّتَةً، أُعْطِيَتْهَا مَوْلَاةٌ لِمَيْمُونَةَ مِنَ الصَّدَقَةِ، قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «هَلَّا انْتَفَعْتُمْ بِجِلْدِهَا». قَالُوا: إِنَّهَا مَيْتَةٌ؟ قَالَ: «إِنَّمَا حَرُمَ أَكْلُهَا».

١٤٩٣ ـ حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا الحَكَمُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّهَا أَرَادَتْ أَنْ تَشْتَرِيَ بَرِيرَةَ لِلْعِتْقِ، وَأَرَادَ مَوَالِيهَا أَنْ يَشْتَرِطُوا وَلَاءَهَا، فَذَكَرَتْ عَائِشَةُ لِلنَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ لَهَا النَّبِيُّ ﷺ: «اشْتَرِيهَا، فَإِنَّمَا الْوَلَاءُ لِمَنْ أَعْتَقَ». قَالَتْ: وَأُتِيَ النَّبِيُّ ﷺ بِلَحْمٍ، فَقُلْتُ: هٰذَا مَا تُصُدِّقَ بِهِ عَلَى بَرِيرَةَ، فَقَالَ: «هٰذَا لَهَا صَدَقَةٌ وَلَنَا هَدِيَّةٌ».

٦٢ ـ باب: إِذَا تَحَوَّلَتِ الصَّدَقَةُ.

١٤٩٤ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللهِ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا خَالِدٌ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ سِيرِينَ، عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ الأَنْصَارِيَّةِ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ عَلَى عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ

'Â'icha, exception faite de ce que Nusayba nous a envoyé, c'est-à-dire une partie du mouton que tu as envoyée toi-même de l'aumône.

— Eh bien! cela est arrivé à sa destination..."»

1495 - D'après 'Anas (r), on apporta au Prophète (ç) un morceau de viande donné comme aumône à Barîra. Il dit alors: "Pour elle, c'est une aumône, et pour nous c'est un cadeau."

* Abu Dâwud: Directement de Chu'ba, de Qatâda, directement de 'Anas, du Prophète (ç).

R. 63 - Sur le fait de prélever l'aumône [obligatoire] des riches et de la remettre aux pauvres où qu'ils soient

1496 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «En envoyant Mu'âdh ben Jabal au Yémen, le Messager de Dieu (ç) lui dit: "Tu vas partir chez des gens qui ont une Ecriture; donc, en arrivant chez eux, appelle-les tout d'abord à attester qu'il n'y a de dieu que Dieu et que Muḥammad est le Messager de Dieu. S'ils répondent favorablement à cela, informe-les que Dieu leur a prescrit cinq prières pour chaque jour et chaque nuit. s'ils t'obéissent, informe-les que Dieu leur a prescrit de faire une aumône [obligatoire] prélevée de leurs riches et remises à leurs pauvres. S'ils t'obéissent, gare à toi de toucher à leurs biens les plus précieux. De plus, tu dois craindre les invocations de l'opprimé, car, entre lui et Dieu, il n'y a pas de voile."»

R. 64 - Sur la prière de l'Imâm et son invocation pour celui qui fait une aumône

*** Prélève sur leurs biens une aumône pour les en purifier, les épurer; prie pour eux: tes prières leur sont apaisement**[1].

1497 - 'Abd-ul-Lâh ben Abu 'Awfâ dit: «Lorsque des gens apportaient leurs aumônes au Prophète (ç), celui-ci disait: "Dieu! prie sur la famille d'Un tel!" Une fois, mon père vint à lui avec son aumône, d'où il dit: "Dieu! prie sur la famille d'Abu 'Awfâ!"»

(1) *'At-Tawba*, 103.

عَنْهَا، فَقَالَ: «هَلْ عِنْدَكُمْ شَيْءٌ». فَقَالَتْ: لَا، إِلَّا شَيْءٌ بَعَثَتْ بِهِ إِلَيْنَا نُسَيْبَةُ، مِنَ الشَّاةِ الَّتِي بَعَثْتَ بِهَا مِنَ الصَّدَقَةِ، فَقَالَ: «إِنَّهَا قَدْ بَلَغَتْ مَحِلَّهَا».

١٤٩٥ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ مُوسَىٰ: حَدَّثَنَا وَكِيعٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أُتِيَ بِلَحْمٍ، تُصُدِّقَ بِهِ عَلَى بَرِيرَةَ، فَقَالَ: «هُوَ عَلَيْهَا صَدَقَةٌ، وَهُوَ لَنَا هَدِيَّةٌ». وَقَالَ أَبُو دَاوُدَ: أَنْبَأَنَا شُعْبَةُ، عَنْ قَتَادَةَ: سَمِعَ أَنَساً، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

٦٣ ـ باب: أَخْذِ الصَّدَقَةِ مِنَ الأَغْنِيَاءِ، وَتُرَدَّ فِي الْفُقَرَاءِ حَيْثُ كانُوا.

١٤٩٦ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا زَكَرِيَّاءُ بْنُ إِسْحٰقَ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ صَيْفِيٍّ، عَنْ أَبِي مَعْبَدٍ، مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، حِينَ بَعَثَهُ إِلَى الْيَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْماً أَهْلَ كِتَابٍ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَادْعُهُمْ إِلَى: أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا آللهُ، وَأَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ آللهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذٰلِكَ فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ آللهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذٰلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ آللهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً، تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذٰلِكَ، فَإِيَّاكَ وَكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَآتَّقِ دَعْوَةَ المَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ آللهِ حِجَابٌ».

٦٤ ـ باب: صَلَاةِ الإِمَامِ، وَدُعَائِهِ لِصَاحِبِ الصَّدَقَةِ.

وَقَوْلِهِ: ﴿خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَوٰتَكَ سَكَنٌ لَّهُمْ﴾[1].

١٤٩٧ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي أَوْفَى قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا أَتَاهُ قَوْمٌ بِصَدَقَتِهِمْ قَالَ: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى آلِ فُلَانٍ». فَأَتَاهُ أَبِي بِصَدَقَتِهِ، فَقَالَ: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى آلِ أَبِي أَوْفَى».

---

(١) سورة التوبة الآية ١٠٣.

R. 65 - Sur ce qu'on tire de la mer

* Ibn 'Abd-ul-Lâh (r) dit: L'ambre n'est pas considéré comme un *rikâz* (bien enfoui dans le sol); c'est plutôt une chose que la mer rejette.

* Al-Ḥasan: On doit payer le *khums* (le cinquième) pour l'ambre et les perles.

* Le Prophète (ç) ne prescrit le cinquième que pour le *rikâz*, non pour ce qu'on trouve dans l'eau.

1498 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: Un homme des béni Israël demanda à autre homme des béni Israël de lui prêter mille *dinar*. Et c'est ce que l'autre fit... Plus tard, celui qui avait reçu la somme se dirigea vers la mer mais ne trouva pas de navire. Il prit alors une planche, la creusa y mit les mille *dinar* et la jeta dans la mer.

Etant sorti [vers le bord de la mer], l'homme qui avait prêté l'argent remarqua la planche. Il l'apporta alors à sa famille comme bois à brûler — Ici le *râwi* rapporta le reste du *ḥadîth*; et l'ayant coupée, il trouva l'argent.

R. 66 - Les biens enfouis dans le sol (les *rikâz*) payent le cinquième

* Mâlik et ibn 'Idrîs: Les *rikâz* sont les biens enfouis dans le sol pendant la période préislamique (Jâhiliya). Ils payent le cinquième soit qu'ils sont considérables ou peu. Les minéraux ne sont pas considérés comme des *rikâz*.

* Au sujet des minéraux, le Prophète (ç) dit: «[Le mal causé par un accident dû] aux minéraux n'est pas sujet au dédommagement. Et les *rikâz* payent le cinquième.»

* 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz a pris des minéraux cinq pour deux cents.

* Al-Ḥasan: Les *rikâz* trouvés dans les pays de l'ennemi[1] payent le cinquième. Mais ceux trouvés dans un pays de paix seront sujets au payement de la *zakât*... Si on trouve un objet perdu dans les terres de l'ennemi, on doit faire une annonce; s'il appartient à l'ennemi, on doit payer le cinquième.

* Un certain individu dit: «Les minéraux sont des *rikâz* similaires aux biens

(1) Littéralement: pays de guerre.

٦٥ - باب: ما يُسْتَخْرَجُ مِنَ الْبَحْرِ.

وَقالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا: لَيْسَ الْعَنْبَرُ بِرِكازٍ، هُوَ شَيْءٌ دَسَرَهُ الْبَحْرُ. وَقالَ الحَسَنُ: في الْعَنْبَرِ وَاللُّؤْلُؤِ الخُمُسُ، فَإِنَّما جَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ في الرِّكازِ الخمُسَ، لَيْسَ في الَّذي يُصابُ في المَاءِ.

١٤٩٨ - وَقالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَني جَعْفَرُ بْنُ رَبيعَةَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ هُرْمُزَ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ الله عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «أَنَّ رَجُلاً مِنْ بَني إِسْرَائيلَ، سَأَلَ بَعْضَ بَني إِسْرَائيلَ بِأَنْ يُسْلِفَهُ أَلْفَ دِينَارٍ، فَدَفَعَهَا إِلَيْهِ، فَخَرَجَ في الْبَحْرِ فَلَمْ يَجِدْ مَرْكَباً، فَأَخَذَ خَشَبَةً فَنَقَرَهَا، فَأَدْخَلَ فِيهَا أَلْفَ دِينارٍ، فَرَمٰى بِهَا في الْبَحْرِ، فَخَرَجَ الرَّجُلُ الَّذي كانَ أَسْلَفَهُ، فَإِذَا بِالْخَشَبَةِ، فَأَخَذَهَا لِأَهْلِهِ حَطَباً - فَذَكَرَ الحَدِيثَ - فَلَمَّا نَشَرَهَا وَجَدَ المَالَ».

٦٦ - باب: في الرِّكازِ الخُمُسُ.

وَقالَ مالِكٌ وَابْنُ إِدْرِيسَ: الرِّكازُ دِفْنُ الْجاهِلِيَّةِ، في قَلِيلِهِ وَكَثِيرِهِ الْخُمُسُ، وَلَيْسَ المَعْدِنُ بِرِكازٍ، وَقَدْ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ في المَعْدِنِ: «جُبَارٌ، وَفي الرِّكازِ الْخُمُسُ».

وَأَخَذَ عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ مِنَ المَعَادِنِ، مِنْ كُلِّ مِائَتَيْنِ خَمْسَةً.

وَقالَ الْحَسَنُ: ما كانَ مِنْ رِكازٍ في أَرْضِ الحَرْبِ فَفِيهِ الْخُمُسُ، وَما كانَ مِنْ أَرْضِ السِّلْمِ فَفِيهِ الزَّكاةُ، وَإِنْ وَجَدْتَ اللُّقَطَةَ في أَرْضِ العَدُوِّ فَعَرِّفْهَا، وَإِنْ كانَتْ مِنَ الْعَدُوِّ فَفِيهَا الخُمُسُ.

وَقالَ بَعْضُ النَّاسِ: المَعْدِنُ رِكَازٌ مِثْلُ دِفْنِ الجَاهِلِيَّةِ، لِأَنَّهُ يُقَالُ: أَرْكَزَ المَعْدِنُ إِذا خَرَجَ

enfouis durant la péride de l'Ignorance; puisqu'on dit: *'Arkaza le minéral,* lorsqu'on en extrait quelque chose.» Il lui fut alors dit qu'on peut dire *'arkazta* à celui qui reçoit un don ou gagne un grand profit, ou bien celui dont les fruits se multiplient. Après cela, ledit individu se contredit et dit: «Il n'y a aucun mal à ce qu'il dissimule la chose et ne s'acquitte pas du cinquième.»

1499 - D'après Abu Huryra (r), le Messager de Dieu (ç) dit: «[Le mal causé par un accident dû] à une bête, à un puits, à une mine n'est pas sujet au dédommagement. De plus, le *rikâz* doit payer le cinquième.»

R. 67 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut: à la rétribution des collecteurs.(1) — Sur le règlement des comptes des collecteurs [de la zakât] avec l'Imâm

1500 - Abu Ḥumayd as-Sâ'idy (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) chargea un homme des béni 'Asad de collecter les aumônes faites par les béni Sulaym. Cet homme s'appelait ibn al-Lutbiyya. Il vint trouver le Prophète et celui-ci lui demanda des comptes.»

R. 68 - Sur l'usage des chameaux de l'aumône et de leur lait pour les enfants de chemin(2)

1501 - 'Anas (r): Des gens de 'Urayna ne purent supporter [le climat] de Médine, d'où le Messager de Dieu (ç) leur donna l'autorisation d'aller s'installer auprès des chamelles des aumônes et de boire de leur lait. Mais ces gens tuèrent le berger et s'emparèrent des chamelles. Le Messager de Dieu (ç) envoya à leur poursuite. On les emmena et il leur fit couper les mains, les pieds, et crever les yeux. Après quoi, on les laissa à Ḥarra.

* Rapporté aussi par Abu Qilâba, Ḥumayd et Thâbit, et ce de 'Anas.

R. 69 - Sur le fait que l'Imâm marque de sa main les chameaux des aumônes

1502 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «Je me rendis un certain matin chez le

(1) *'At-Tawba*, 60.

(2) C.-à-d. les voyageurs qui n'ont plus de ressources.

مِنْهُ شَيْءٌ. قِيلَ لَهُ: قَدْ يُقَالُ لِمَنْ وُهِبَ لَهُ شَيْءٌ، أَوْ رَبِحَ رِبْحاً كَثِيراً، أَوْ كَثُرَ ثَمَرُهُ، أَرْكَزْتَ. ثُمَّ نَاقَضَ، وَقَالَ: لَا بَأْسَ أَنْ يَكْتُمَهُ فَلَا يُؤَدِّي الْخُمُسَ.

١٤٩٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ، وَعَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «الْعَجْمَاءُ جُبَارٌ، وَالْبِئْرُ جُبَارٌ، وَالمَعْدِنُ جُبَارٌ، وَفِي الرِّكَازِ الْخُمُسُ».

٦٧ ـ باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿وَٱلْعَـٰمِلِينَ عَلَيْهَا﴾[1]. وَمُحَاسَبَةِ المُصَدِّقِينَ مَعَ الْإِمَامِ.

١٥٠٠ ـ حَدَّثَنَا يُوسُفُ بْنُ مُوسَىٰ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: ٱسْتَعْمَلَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ رَجُلاً مِنَ الْأَسْدِ عَلَى صَدَقَاتِ بَنِي سُلَيْمٍ، يُدْعَىٰ ٱبْنَ اللُّتْبِيَّةِ، فَلَمَّا جَاءَ حَاسَبَهُ.

٦٨ ـ باب: ٱسْتِعْمَالِ إِبِلِ الصَّدَقَةِ وَأَلْبَانِهَا لِأَبْنَاءِ السَّبِيلِ.

١٥٠١ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ شُعْبَةَ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ نَاساً مِنْ عُرَيْنَةَ، ٱجْتَوَوُا المَدِينَةَ، فَرَخَّصَ لَهُمْ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ أَنْ يَأْتُوا إِبِلَ الصَّدَقَةِ، فَيَشْرَبُوا مِنْ أَلْبَانِهَا وَأَبْوَالِهَا، فَقَتَلُوا الرَّاعِيَ وَٱسْتَاقُوا ٱلذَّوْدَ، فَأَرْسَلَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَأُتِيَ بِهِمْ، فَقَطَّعَ أَيْدِيَهُمْ وَأَرْجُلَهُمْ، وَسَمَرَ أَعْيُنَهُمْ، وَتَرَكَهُمْ بِالحَرَّةِ يَعَضُّونَ ٱلْحِجَارَةَ.

تَابَعَهُ أَبُو قِلَابَةَ، وَحُمَيْدٌ، وَثَابِتٌ، عَنْ أَنَسٍ.

٦٩ ـ باب: وَسْمِ الْإِمَامِ إِبِلَ الصَّدَقَةِ بِيَدِهِ.

١٥٠٢ ـ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ: حَدَّثَنَا أَبُو عَمْرٍو الْأَوْزَاعِيُّ: حَدَّثَنِي

---

(١) سورة التوبة الآية ٦٠.

Messager de Dieu (ç) en emmenant avec moi 'Abd-ul-Lâh ben Abu Ṭalḥa afin qu'il [le bénît en] lui mettant une datte dans la bouche. Je le trouvai tenant à la main un fer avec lequel il était en train de marquer les chamelles des Aumônes.»

R. 70 - Sur l'obligation de l'aumône d'*al-fiṭr*

* Abu al-'Âliya, 'Aṭâ' et ibn Sirîn estiment que l'aumône d'*al-fiṭr* est une obligation.

1503 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) prescrit l'obligation de la zakât d'*al-fiṭr* comme suit: un *sâ'* de dattes ou d'orge pour tout musulman *esclave*, libre, mâle, femelle, jeune ou âgé. De plus, il ordonna de la faire avant que les gens ne sortent vers la prière [de la Fête].»

R. 71 - Sur l'aumône d'*al-fiṭr* faite à l'*esclave* ou à une autre personne musulmane

1504 - D'après ibn 'Umar (r), le Messager de Dieu (ç) fixa la zakat d'*al-fiṭr* comme suit: un *sâ'* de dattes ou d'orge pour tout musulman, libre, *esclave*, mâle ou femelle.

R. 72 - L'aumône d''al-fiṭr est d'un *sâ'* d'orge

1505 - Abu Sa'îd (r) dit: «Nous donnions à manger comme aumône un *ṣâ'* d'orge.»

R. 73 - L'aumône d'*al-fiṭr* est d'un sâ' de nourriture (*ṭa'âm*)(1)

1506 - Abu Sa'îd al-Khudry (r) dit: «Nous faisions la zakât d'*al-fiṭr* en donnant un *sâ'* de nourriture: soit un *sâ'* d'orge, soit un *sâ'* de dattes, soit un *sâ'* de fromage, soit un *sâ'* de raisin sec.»

---

(1) Il y a divergence au sujet du mot *ṭa'âm*, désigne-t-il la nourriture consommée du temps du Prophète, c.-à-d. l'orge, le raisin sec, le beurre et les dattes? ou le froment?

إِسْحٰقُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ: حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: غَدَوْتُ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ بِعَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ لِيُحَنِّكَهُ، فَوَافَيْتُهُ فِي يَدِهِ الْمِيسَمُ، يَسِمُ إِبِلَ الصَّدَقَةِ.

٧٠ ـ باب: فَرْضِ صَدَقَةِ الْفِطْرِ.

وَرَأَى أَبُو الْعَالِيَةِ، وَعَطَاءٌ، وَابْنُ سِيرِينَ: صَدَقَةَ الْفِطْرِ فَرِيضَةً.

١٥٠٣ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ السَّكَنِ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَهْضَمٍ: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ عُمَرَ بْنِ نَافِعٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: فَرَضَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ، صَاعاً مِنْ تَمْرٍ أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ، عَلَى الْعَبْدِ وَالحُرِّ، وَٱلذَّكَرِ وَالْأُنْثىٰ، وَالصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ، وَأَمَرَ بِهَا أَنْ تُؤَدَّى قَبْلَ خُرُوجِ النَّاسِ إِلَى الصَّلَاةِ.

٧١ ـ باب: صَدَقَةِ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَغَيْرِهِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ.

١٥٠٤ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فَرَضَ زَكَاةَ الْفِطْرِ، صَاعاً مِنْ تَمْرٍ أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ، عَلَى كُلِّ حُرٍّ أَوْ عَبْدٍ، ذَكَرٍ أَوْ أُنْثىٰ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ.

٧٢ ـ باب: صَدَقَةِ الْفِطْرِ صَاعٌ مِنْ شَعِيرٍ.

١٥٠٥ ـ حَدَّثَنَا قَبِيصَةُ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا نُطْعِمُ الصَّدَقَةَ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ.

٧٣ ـ باب: صَدَقَةِ الْفِطْرِ صَاعٌ مِنْ طَعَامٍ.

١٥٠٦ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ سَعْدِ بْنِ سَرْحٍ الْعَامِرِيِّ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا سَعِيدٍ الْخُدْرِيَّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: كُنَّا نُخْرِجُ زَكَاةَ الْفِطْرِ، صَاعاً مِنْ طَعَامٍ، أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ، أَوْ صَاعاً مِنْ تَمْرٍ، أَوْ صَاعاً مِنْ أَقِطٍ، أَوْ صَاعاً مِن زَبِيبٍ.

R. 74 - L'aumône d'*al-fiṭr* est d'un sa' de dattes

1507 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Le Prophète (ç) ordonna de faire la zakât d'*al-fiṭr* comme suit: un *ṣâ'* de dattes ou un *ṣa'* d'orge.»

'Abd-ul-Lâh (r) ajouta: «Les gens donnèrent comme équivalent deux *mud* de froment.»

R. 75 - Sur le *ṣâ'* de raisin sec

1508 - Abu Sa'îd al-Khudry (r) dit: «Du vivant du Prophète (ç), nous donnions [comme aumône d'*al-fiṭr*] un *ṣâ'* de nourriture: soit un *ṣâ'* de dattes, soit un *ṣâ'* d'orge, soit un *ṣâ'* de raisin sec... Mais au temps de Mu'awiya, lorsqu'il y eut le blé de Syrie, ce dernier dit: "Je crois qu'un *mud* de ceci équivaut à deux *mud* [de cela]."»

R. 76 - De l'aumône faite avant [que les fidèles ne sortent pour la prière de] la Fête

1509 - D'après Ibn 'Umar (r), le Prophète (ç) ordonna de faire la zakât d'*al-fiṭr* avant que les fidèles ne sortissent pour la prière [de la Fête].

1510 - Abu Sa'îd al-Khudry (r) dit: «Au temps du Messager de Dieu (ç), nous donnions [comme aumône], le jour de la Rupture, un *ṣâ'* de nourriture.

«Notre nourriture, ajouta Abu Sa'îd, était formée d'orge, de raisin sec, de fromage ou de dattes.»

R. 77 - L'aumône d'*al-fiṭr* doit être faite et par la personne libre et par la personne *esclave*.

* Az-Zuhry dit au sujet de l'*esclave* dit de commerce: On paye [pour lui] la *zakât* de commerce et la *zakât* d'*al-fiṭr*.

1511 - Ibn 'Umar (r) dit: Le Prophète (ç) fixa l'aumône d'*al-fiṭr* — ou: *de ramaḍan*, dit-il —, pour le mâle, la femelle, le libre et l'*esclave*, comme suit: un *ṣâ'* de dattes ou d'orge. Mais les gens remplacèrent cela par la moitié d'un *ṣâ'* de froment.

٧٤ ـ باب: صَدَقَةِ الْفِطْرِ صَاعاً مِنْ تَمْرٍ.

١٥٠٧ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ قَالَ: أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِزَكاةِ الْفِطْرِ، صَاعاً مِنْ تَمْرٍ أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ. قَالَ عَبْدُ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: فَجَعَلَ النَّاسُ عِدْلَهُ مُدَّيْنِ مِنْ حِنْطَةٍ.

٧٥ ـ باب: صَاعٍ مِنْ زَبِيبٍ.

١٥٠٨ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ مُنِيرٍ: سَمِعَ يَزِيدَ الْعَدَنِيَّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ قَالَ: حَدَّثَنِي عِيَاضُ بْنُ عَبْدِ آللهِ بْنِ أَبِي سَرْحٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا نُعْطِيهَا فِي زَمَانِ النَّبِيِّ ﷺ صَاعاً مِنْ طَعَامٍ، أَوْ صَاعاً مِنْ تَمْرٍ، أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ، أَوْ صَاعاً مِنْ زَبِيبٍ، فَلَمَّا جَاءَ مُعَاوِيَةُ، وَجَاءَتِ السَّمْرَاءُ، قَالَ: أُرَى مُدّاً مِنْ هٰذَا يَعْدِلُ مُدَّيْنِ.

٧٦ ـ باب: الصَّدَقَةِ قَبْلَ الْعِيدِ.

١٥٠٩ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ مَيْسَرَةَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَمَرَ بِزَكاةِ الْفِطْرِ، قَبْلَ خُرُوجِ النَّاسِ إِلَى الصَّلاَةِ.

١٥١٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ: حَدَّثَنَا أَبُو عُمَرَ، عَنْ زَيْدٍ، عَنْ عِيَاضِ بْنِ عَبْدِ آللهِ بْنِ سَعْدٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا نُخْرِجُ فِي عَهْدِ رَسُولِ آللهِ ﷺ يَوْمَ الْفِطْرِ صَاعاً مِنْ طَعَامٍ. وَقَالَ أَبُو سَعِيدٍ: وَكانَ طَعَامَنَا الشَّعِيرُ وَالزَّبِيبُ، وَالأَقِطُ وَالتَّمْرُ.

٧٧ ـ باب: صَدَقَةِ الْفِطْرِ عَلَى الحُرِّ وَالمَمْلُوكِ.

وَقَالَ الزُّهْرِيُّ، فِي المَمْلُوكِينَ لِلتِّجَارَةِ: يُزَكَّى فِي التِّجَارَةِ، وَيُزَكَّى فِي الْفِطْرِ.

١٥١١ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: فَرَضَ النَّبِيُّ ﷺ صَدَقَةَ الفِطْرِ، أَوْ قَالَ: رَمَضَانَ، عَلَى آلذَّكَرِ وَالأُنْثَىٰ، وَالحُرِّ وَالمَمْلُوكِ، صَاعاً مِنْ تَمْرٍ أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ، فَعَدَلَ النَّاسُ بِهِ نِصْفَ صَاعٍ مِنْ بُرٍّ.

Ibn ‘Umar (r) donnait des dattes. Mais [remarquant] que les habitants de Médine commençaient à manquer de dattes, il donna de l’orge... Il donnait pour le petit et pour le grand, au point où il donnait pour les enfants [de Nâfi‘]. De plus, il donnait la zakât d’*al-fiṭr* aux collecteurs. Enfin, ces derniers la recevaient un jour ou deux avant la fête de Rupture.

R. 78 - L’aumône d’*al-fiṭr* doit être faite pour le petit et le grand

1512 - Ibn ‘Umar (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) fixa l’aumône d’*al-fiṭr* comme suit: un *sâ‘* d’orge ou de dattes; et ce pour le petit et le grand, le libre et l’*esclave*.»

فَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: يُعْطِي التَّمْرَ، فَأَعْوَزَ أَهْلُ المَدِينَةِ مِنَ التَّمْرِ، فَأَعْطى شَعِيراً. فَكانَ ابْنُ عُمَرَ: يُعْطِي عَنِ الصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، حَتَّى إِنْ كانَ يُعْطِي عَنْ بنِيَّ. وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: يُعْطِيهَا الَّذِينَ يَقْبَلُونَهَا، وَكانُوا يُعْطُونَ قَبْلَ الْفِطْرِ بِيَوْمٍ أَوْ يَوْمَيْنِ.

٧٨ ـ باب: صَدَقَةِ الْفِطْرِ عَلَى الصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ.

١٥١٢ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: فَرَضَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ صَدَقَةَ الْفِطْرِ، صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ أَوْ صَاعاً مِنْ تَمْرٍ، عَلَى الصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، والحُرِّ وَالمَمْلُوكِ.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXV. LE PÈLERINAGE

(AL-ḤAJJ)

R. 1 - Sur l'obligation et le mérite du pèlerinage et sur ces paroles de Dieu:

Pour Dieu, le pèlerinage à la Maison s'impose à quiconque peut le faire. Quant aux dénégateurs... Dieu peut bien se passer des univers.[1]

1513 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) dit: «Etant en croupe derrière le Messager de Dieu (ç), al-Faḍl [vit] arriver une femme de Khath'am. Il se mit à la regarder et elle de faire de même. Quant au Prophète (ç), il détourna le visage d'al-Faḍl de l'autre côté. La femme dit alors: "O Messager de Dieu! l'obligation du pèlerinage prescrite par Dieu à ses adorateurs est fixée alors que mon père est un vieillard d'un âge avancé; il ne peut se tenir sur une monture. Puis-je faire le pèlerinage à sa place? — Oui, répondit le Prophète." Cela eut lieu lors du pèlerinage de l'Adieu.»

R. 2 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut: qu'ils te viennent à pied ou sur quelque bête amaigrie, affluant de tout profond val pour connaître leur propre avantage...[2]

* *Fijâj*[3] veut dire "des chemins larges"

1514 - Ibn 'Umar (r) dit: «J'ai vu le Messager de Dieu (ç) à Dhu-l-Ḥulayfa se mettre sur le dos de sa monture puis commencer à prononcer la *talbiya* lorsqu'elle (la monture) s'est redressée pour se tenir debout.»

(1) *'Âl-'Imrân*, 97.
(2) *'Âl-Ḥajj*, 27 - 28.
(3) V. *Nûḥ*, 20.

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٥ ـ كتاب الحج

١ - باب: وُجُوبِ الحَجِّ وَفَضْلِهِ وَقَوْلِ ٱللَّهِ:

﴿وَلِلَّهِ عَلَى ٱلنَّاسِ حِجُّ ٱلْبَيْتِ مَنِ ٱسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۚ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ﴾[1].

١٥١٣ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سُلَيْمانَ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ الْفَضْلُ رَدِيفَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَجَاءَتْ ٱمْرَأَةٌ مِنْ خَثْعَمَ، فَجَعَلَ الْفَضْلُ يَنْظُرُ إِلَيْهَا وَتَنْظُرُ إِلَيْهِ، وَجَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ يَصْرِفُ وَجْهَ الْفَضْلِ إِلَى الشِّقِّ الآخَرِ، فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ فَرِيضَةَ ٱللهِ عَلَى عِبَادِهِ فِي الحَجِّ أَدْرَكَتْ أَبِي شَيْخاً كَبِيراً، لَا يَثْبُتُ عَلَى الرَّاحِلَةِ، أَفَأَحُجُّ عَنْهُ. قَالَ: «نَعَمْ». وَذٰلِكَ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ.

٢ - باب: قول ٱلله تعالى: ﴿يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ لِّيَشْهَدُوا۟ مَنَٰفِعَ لَهُمْ﴾[2].

﴿فِجَاجًا﴾[3] الطُّرُقُ الْوَاسِعَةُ.

١٥١٤ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عِيسَى: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ: عَنْ يُونُس، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: أَنَّ سَالِمَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ أَخْبَرَهُ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَرْكَبُ رَاحِلَتَهُ بِذِي الحُلَيْفَةِ، ثُمَّ يُهِلُّ حِينَ تَسْتَوِي بِهِ قَائِمَةً.

---

(١) سورة آل عمران الآية ٩٧.

(٢) سورة الحج الآيات ٢٧ ـ ٢٨.

(٣) سورة نوح الآية ٢٠.

1515 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) [rapporte] que la *talbiya* du Messager de Dieu (ç) commença à partir de Dhu-l-Ḥulayfa, et ce lorsque sa monture[1] s'était dressée.

* Rapporté [aussi] par 'Anas et ibn 'Abbâs (r).

R. 3 - Sur le fait d'accomplir le pèlerinage en étant sur la selle d'un chameau

1516 - D'après 'Â'icha (r),le Prophète (ç) envoya avec elle son frère 'Abd-ar-Raḥmân qui l'emmena faire la *'umra* à partir d'at-Tan'îm et en la faisant monter sur une petite selle...

* 'Umar (r) dit: ... Sanglez les selles [des chameaux] pour le pèlerinage, car il fait partie des deux jihâd.

1517 - Thumâma ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Anas dit: «'Anas fit le pèlerinage en étant monté sur la selle [d'un chameau]. Et il n'était pas avare[2]. Il rapporta en outre que le Messager de Dieu (ç) avait fait le pèlerinage en étant sur selle. Son viatique était sur la même monture.»

1518 - 'Â'icha (r) dit: «O Messager de Dieu! vous avez fait la *'umra* et je ne l'ai pas faite...?» Sur ce, le Prophète [appela 'Abd-ar-Raḥmân]: «O 'Abd-ar-Raḥmân! va avec ta sœur et fais-lui faire la *'umra* à partir d'at-Tan'îm.» En effet, 'Abd-ar-Raḥmân la mit en croupe, sur le coussin de derrière de la selle et elle accomplit la *'umra.*

R. 4 - Sur le mérite du pèlerinage parfaitement accompli

1519 - Abu Hurayra (r) dit: «On interrogea le Prophète (ç): "Quelle est la meilleure des œuvres?

— Croire en Dieu et en Son Messager, répondit-il.

— Et puis quoi? — Combattre pour la cause de Dieu. — Et puis quoi? — Un pèlerinage parfaitement accompli."»

(1) La monture du Prophète bien sûr.

(2) Ce qui veut dire qu'il portait son viatique dans ladite selle sans avoir recours à un deuxième chameau.

١٥١٥ ـ حدّثنا إِبْرَاهِيمُ: أَخْبَرَنَا الْوَلِيدُ: حَدَّثَنَا الأَوزَاعِيُّ: سَمِعَ عَطَاءً: يُحَدِّثُ عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ إِهْلَالَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ مِنْ ذِي الْحُلَيْفَةِ، حِينَ ٱسْتَوَتْ بِهِ رَاحِلَتُهُ.

رَوَاهُ أَنَسٌ وَٱبْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ.

٣ ـ باب: الحَجِّ عَلَى الرَّحْلِ.

١٥١٦ ـ وَقَالَ أَبَانُ: حَدَّثَنَا مالِكُ بْنُ دِينَارٍ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ رضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ بَعَثَ مَعَهَا أَخاهَا عَبْدَ الرَّحْمٰنِ، فَأَعْمَرَهَا مِنَ التَّنْعِيمِ، وَحَمَلَهَا عَلَى قَتَبٍ.

وَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: شُدُّوا الرِّحَالَ في الحَجِّ، فَإِنَّهُ أَحَدُ الْجِهَادَيْنِ.

١٥١٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا عَزْرَةُ بْنُ ثَابِتٍ: عَنْ ثُمَامَةَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَنَسٍ قَالَ: حَجَّ أَنَسٌ عَلَى رَحْلٍ، وَلَمْ يَكُنْ شَحِيحاً، وَحَدَّثَ أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ حَجَّ عَلَى رَحْلٍ، وَكانَتْ زَامِلَتَهُ.

١٥١٨ ـ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ: حَدَّثَنَا أَيْمَنُ بْنُ نَابِلٍ: حَدَّثَنَا الْقَاسِمُ بْنُ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا أَنَّهَا قَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ٱعْتَمَرْتُمْ وَلَمْ أَعْتَمِرْ، فَقَالَ: «يَا عَبْدَ الرَّحْمٰنِ، ٱذْهَبْ بِأُخْتِكَ، فَأَعْمِرْهَا مِنَ التَّنْعِيمِ». فَأَحْقَبَهَا عَلَى نَاقَةٍ، فَٱعْتَمَرَتْ.

٤ ـ باب: فَضْلِ الحَجِّ المَبْرُورِ.

١٥١٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ: أَيُّ الأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «إِيمَانٌ بِٱللهِ وَرَسُولِهِ». قِيلَ: ثُمَّ ماذَا؟ قَالَ: «جِهَادٌ في سَبِيلِ ٱللهِ». قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: «حَجٌّ مَبْرُورٌ».

1520 - 'Â'icha, la Mère des Croyants (r), dit: «O Messager de Dieu! nous voyons que le combat [pour la cause de Dieu] est la meilleure des œuvres. Ne pourrions-nous pas combattre [pour la cause de Dieu]? — Non, mais la meilleure œuvre pour vous, les femmes, c'est un pèlerinage parfaitement accompli, répondit le Prophète.»

1521 - Abu Hurayra (r) dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Celui qui accomplit le pèlerinage pour Dieu en s'abstenant de toute obscénité et tout libertinage, reviendra tel qu'il était le jour où sa mère l'a mis au monde."»

R. 5 - Sur la prescription des endroits *(miqât)* où commencent le *hajj* et la 'umra

1522 - Zayd ben Jubayr [rapporte] être parti trouver 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) qui était campé sous une tente à dais.

[Zayd]: «Je l'interrogeai: "A partir de quel endroit m'est-il permis de commencer la *'umra*?

— Le Messager de Dieu (ç), répondit-il, a fixé Qarn pour les habitants de Nejed; Dhu-l-Ḥulayfa, pour les habitants de Médine; et al-Juḥfa, pour les habitants de la Syrie."»

R. 6 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut: Faites-en votre viatique. Le meilleur viatique consiste à se prémunir[1]

1523 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Les habitants du Yémen avaient l'habitude de faire le pèlerinage sans prendre de viatique avec eux. Ils disaient: "Nous sommes ceux qui se fient [à Dieu]." Et une fois à La Mecque, ils commençaient à mendier. D'où Dieu, le Très-Haut, révéla: **Faites-en votre viatique. Le meilleur viatique consiste à se prémunir[2].**

* Rapporté [aussi] par ibn 'Uyayna: de 'Amrû, de 'Ikrima; et ce sans nommer ibn 'Abbâs.

(1) et (2) *'Al-Baqara*, 197.

١٥٢٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ الرَّحْمنِ بْنُ الْمُبَارَكِ: حَدَّثَنَا خالِدٌ: أَخْبَرَنَا حَبِيبُ بْنُ أَبي عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ بِنْتِ طَلْحَةَ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا أَنَّهَا قَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، نَرَى الْجِهَادَ أَفْضَلَ الْعَمَلِ، أَفَلا نُجَاهِدُ؟ قَالَ: «لَا، لَكُنَّ أَفْضَلُ الْجِهَادِ حَجٌّ مَبْرُورٌ».

١٥٢١ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا سَيَّارٌ أَبُو الحَكَمِ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا حَازِمٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ حَجَّ للهِ، فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ، رَجَعَ كَيَوْمِ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

٥ ـ باب: فَرْضِ مَوَاقِيتِ الحَجِّ وَالْعُمْرَةِ.

١٥٢٢ ـ **حَدَّثَنَا** مالِكُ بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنا زُهَيْرٌ قالَ: حَدَّثَنِي زَيْدُ بْنُ جُبَيْرٍ: أَنَّهُ أَتَى عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا في مَنْزِلِهِ، وَلَهُ فُسْطَاطٌ وَسُرَادِقٌ، فَسَأَلْتُهُ: مِنْ أَيْنَ يَجُوزُ أَنْ أَعْتَمِرَ؟ قَالَ: فَرَضَهَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْناً، وَلِأَهْلِ المَدِينَةِ ذَا الحُلَيْفَةِ، وَلِأَهْلِ الشَّأْمِ الجُحْفَةَ.

٦ ـ باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ﴾[1].

١٥٢٣ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَىٰ بْنُ بِشْرٍ: حَدَّثَنَا شَبَابَةُ، عَنْ وَرْقَاءَ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ أَهْلُ الْيَمَنِ يَحُجُّونَ وَلَا يَتَزَوَّدُونَ، وَيَقُولُونَ: نَحْنُ الْمُتَوَكِّلُونَ، فَإِذَا قَدِمُوا مَكَّةَ سَأَلُوا النَّاسَ، فَأَنْزَلَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ﴾[2].

رَوَاهُ ابْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ عِكْرِمَةَ: مُرْسَلاً.

(١) و(٢) سورة البقرة: الآية ١٩٧.

R. 7 - Sur l'endroit à partir duquel les habitants de La Mecque peuvent commencer la *talbiya* pour le *hajj* ou pour la *'umra*

1524 - Ibn 'Abbâs dit: «Le Prophète (ç) fixa comme endroits à partir desquels on commence la *talbiya*: Dhu-l-Ḥulayfa pour les gens de Médine; al-Juḥfa, pour les gens de la Syrie; Qurnu-l-Manâzil, pour les gens de Nejd; Yalamlam, pour les gens du Yémen.

«Ce sont là les endroits fixés pour ces gens et pour ceux qui s'y trouvent et qui veulent faire le *hajj* ou la *'umra*. Celui qui est plus proche [de la Mecque] commencera la *talbiya* à partir de l'endroit où il se propose [de faire le pèlerinage], et ainsi de suite, jusqu'à arriver à La Mecque d'où ses habitants commenceront la *talbiya*.»

R. 8 - Sur le *miqât*[1] des gens de Médine; ils ne doivent pas commencer la *talbiya* avant Dhu-l-Hulayfa

1525 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) dit: "Les gens de Médine commenceront la *talbiya* à partir de Dhul-lḤulayfa; les gens de la Syrie, à partir d'al-Juḥfa; les gens de Nejd, à partir de Qarn."

* 'Abd-ul-Lâh: On m'a fait parvenir que le Messager de Dieu (ç) avait aussi dit ceci: "Et les gens du Yémen commenceront la talbiya à partir de Yalamlam."

R. 9 - Sur le *miqât*[2] des gens de la Syrie

1526 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) fixa Dhul-l-Ḥulayfa, comme *miqât*, aux gens de Médine; al-Juḥfa, pour les gens de la Syrie; Qarnu-l-Manâzil, pour les gens de Nejd; Yalamlam, pour les gens du Yémen.

«Ce sont là les miqât de ces gens et de ceux qui se trouvent dans ces pays sans être de leurs habitants, et ce pour les personnes qui veulent accomplir le *hajj* ou la *'umra*.

(1) Le *miqât* est l'endroit à partir duquel on commence la *talbiya* pour le pèlerinage.

(2) Dans le texte *muhal*.

٧ ـ باب: مُهَلِّ أَهْلِ مَكَّةَ لِلْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ.

١٥٢٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَقَّتَ لِأَهْلِ المَدِينَةِ ذَا الحُلَيْفَةِ، وَلِأَهْلِ الشَّأْمِ الجُحْفَةَ، وَلِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْنَ المَنَازِلِ، وَلِأَهْلِ الْيَمَنِ يَلَمْلَمَ، هُنَّ لَهُنَّ، وَلِمَنْ أَتَى عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِهِنَّ، مِمَّنْ أَرَادَ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، وَمَنْ كَانَ دُونَ ذٰلِكَ فَمِنْ حَيْثُ أَنْشَأَ، حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ مِنْ مَكَّةَ.

٨ ـ باب: مِيقَاتِ أَهْلِ المَدِينَةِ، وَلَا يُهِلُّونَ قَبْلَ ذِي الحُلَيْفَةِ

١٥٢٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «يُهِلُّ أَهْلُ المَدِينَةِ مِنْ ذِي الحُلَيْفَةِ، وَأَهْلُ الشَّأْمِ مِنَ الجُحْفَةِ، وَأَهْلُ نَجْدٍ مِنْ قَرْنٍ».

قَالَ عَبْدُ ٱللهِ: وَبَلَغَنِي أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «وَيُهِلُّ أَهْلُ الْيَمَنِ مِنْ يَلَمْلَمَ».

٩ ـ باب: مُهَلِّ أَهْلِ الشَّأْمِ.

١٥٢٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: وَقَّتَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لِأَهْلِ المَدِينَةِ ذَا الحُلَيْفَةِ، وَلِأَهْلِ الشَّأْمِ الجُحْفَةَ، وَلِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْنَ المَنَازِلِ، وَلِأَهْلِ الْيَمَنِ يَلَمْلَمَ، فَهُنَّ لَهُنَّ، وَلِمَنْ أَتَى عَلَيْهِنَّ

«Celui qui se trouve en deçà de ces *miqât*, son *miqât* sera là où il habite, et ainsi de suite jusqu'à arriver à La Mecque d'où ses habtiants commenceront la *talbiya*.»

R. 10 - Sur le miqât des gens de Nejd

1527 - Zuhry, de Sâlim, de son père: Le Prophète (ç) fixa le *miqât*... (C)

1528 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père (r) [dit]: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "Le *miqât* des gens de Médine est Dhul-l-Ḥulayfa, celui des gens de la Syrie est Mahya'a — C'est al-Juḥfa — et celui des gens de Nejd est Qarn."

«On affirme aussi — mais je ne l'ai pas entendu — que le Prophète (ç) a aussi dit: "Et le *miqât* des gens du Yémen est Yalmlam."»

R. 11 - Sur le *miqât* de celui qui se trouve dans un endroit plus proche [de La Mecque] que les miqât [habituels]

1529 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) fixa comme *miqât* Dhu-l-Ḥulayfa pour les gens de Médine; al-Juḥfa, pour les gens du Yémen; Qarn, pour les gens de Nejd.

Ce sont là les *miqât* des habitants de ces pays et de ceux qui y viennent sans être de leurs habitants, et ce pour ceux qui veulent accomplir le *ḥajj* ou la *'umra*.

Pour celui qui est plus proche de La Mecque [que de ces endroits], il commencera la *talbiya* à partir de chez lui. De même pour les gens de La Mecque, ils commenceront la *talbiya* de La Mecque même.

R. 12 - Sur le *miqât* des gens du Yémen

1530 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) fixa Dhu-l-Ḥulayfa comme *miqât* aux gens de Médine; al-Juḥfa, pour les gens de la Syrie; Qarnu-l-Manâzil, pour les gens de Nejd, Yalamlam, pour les gens du Yémen.

Ce sont là les *miqât* des habitants de ces pays et pour toute personne

مِنْ غَيْرِ أَهْلِهِنَّ، لِمَنْ كانَ يُرِيدُ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، فَمَنْ كانَ دُونَهُنَّ فَمُهَلُّهُ مِنْ أَهْلِهِ، وَكَذَاكَ حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ يُهِلُّونَ مِنْهَا.

١٠ ـ باب: مُهَلِّ أَهْلِ نَجْدٍ.

١٥٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيٌّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، حفظْنَاهُ مِنَ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ: وَقَّتَ النَّبِيُّ ﷺ.

١٥٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ آللهِ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: سَمِعْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ يَقُولُ: «مُهَلُّ أَهْلِ الْمَدِينَةِ ذُو الحُلَيْفَةِ، وَمُهَلُّ أَهْلِ الشَّأْمِ مَهْيَعَةُ، وَهِيَ الجحْفَةُ، وَأَهْلِ نَجْدٍ قَرْنٌ». قَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: زَعَمُوا أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ ـ وَلَمْ أَسْمَعْهُ ـ: «وَمُهَلُّ أَهْلِ الْيَمَنِ يَلَمْلَمُ».

١١ ـ باب: مُهَلِّ مَنْ كانَ دُونَ المَوَاقِيتِ.

١٥٢٩ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَقَّتَ لِأَهْلِ المَدِينَةِ ذَا الحُلَيْفَةِ، وَلِأَهْلِ الشَّأْمِ الجُحْفَةَ، وَلِأَهْلِ الْيَمَنِ يَلَمْلَمَ، وَلِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْناً، فَهُنَّ لَهُنَّ، وَلِمَنْ أَتَى عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِ أَهْلِهِنَّ، مِمَّنْ كانَ يُرِيدُ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، فَمَنْ كانَ دُونَهُنَّ فَمِنْ أَهْلِهِ، حَتَّى إِنَّ أَهْلَ مَكَّةَ يُهِلُّونَ مِنْهَا.

١٢ ـ باب: مُهَلِّ أَهْلِ الْيَمَنِ.

١٥٣٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُعَلَّى بْنُ أَسَدٍ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَقَّتَ لِأَهْلِ المَدِينَةِ ذَا الحُلَيْفَةِ، وَلِأَهْلِ الشَّأْمِ الجُحْفَةَ، وَلِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْنَ المَنَازِلِ، وَلِأَهْلِ الْيَمَنِ يَلَمْلَمَ، هُنَّ لِأَهْلِهِنَّ، وَلِكُلِّ آتٍ

étrangère qui s'y rend, et ce pour ceux qui veulent accomplir le *ḥajj* ou la *'umra.*

Pour celui qui se trouve dans un endroit plus proche de La Mecque, il commencera la *talbiya* à partir de là où il se propose [de faire le pèlerinage], et ainsi de suite jusqu'à arriver aux gens de La Mecque: c'est à partir de La Mecque qu'ils commenceront la *talbiya.*

R. 13 - Dhât-ul-'Irq est le *miqât* des gens d'Irak

1531 - Ibn 'Umar (r) dit: «Après que les terres de ces deux pays[1] furent conquises, on vint voir 'Umar pour lui dire: "O Commandeur des Croyants! le Messager de Dieu (ç) fixa Qarn [comme *miqât*] pour les habitants de Nejd. Mais cet endroit est loin de notre route; et si nous voulons passer par Qarn, la chose nous sera pénible. — Voyez, répondit 'Umar, l'endroit qui se trouve dans votre route et qui est en face de Qarn." Et ainsi, il leur fixa Dhat-ul-'Irq.»

r. 14/1532 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) agenouilla [son chameau] à Baṭḥâ', à Dhu-l-Hulayfa, et y fit une prière.

'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) faisait cela.

R. 15 - Sur le départ du Prophète (ç) en empruntant le chemin d'ach-Chajara

1533 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) quittait [Médine] en empruntant la route d'ach-Chajara et y revenait en prenant la route d'al-Mu'arras...

En se dirigeant vers La Mecque, le Messager de Dieu (ç) priait dans la mosquée d'ach-Chajara. A son retour, il priait à Dhu-l-Ḥulayfa, au lit de la vallée, et y passait la nuit jusqu'au matin.

R. 16 - Sur ces paroles du Prophète (ç): "'Al-'Aqîq est une vallée bénie"

1534 - Ibn 'Abbâs (r) dit: J'ai entendu 'Umar (r) dire: «J'ai entendu le

(1) Bassora et Kufa.

أَتَى عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِهِمْ، مِمَّن أَرَادَ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، فَمَنْ كانَ دُونَ ذٰلِكَ فَمِنْ حَيْثُ أَنْشَأَ، حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ مِنْ مَكَّةَ.

١٣ ـ باب: ذَاتُ عِرْقٍ لِأَهْلِ الْعِرَاقِ.

١٥٣١ ـ **حَدَّثَني** عَلِيُّ بْنُ مُسْلِمٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا عُبَيْد ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا فُتِحَ هٰذَانِ الْمِصْرَانِ، أَتَوْا عُمَرَ، فَقَالُوا: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ حَدَّ لِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْناً، وَهُوَ جَوْرٌ عَنْ طَرِيقِنَا، وَإِنَّا إِنْ أَرَدْنَا قَرْناً شَقَّ عَلَيْنَا. قَالَ: فَانْظُرُوا حَذْوَهَا مِنْ طَرِيقِكُمْ، فَحَدَّ لَهُمْ ذَاتَ عِرْقٍ.

١٤ ـ باب• ١٥٣٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ أَنَاخَ بِالْبَطْحَاءِ بِذِي الحُلَيْفَةِ فَصَلَّى بِهَا. وَكانَ عَبْدُ ٱللهِ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَفْعَلُ ذٰلِكَ.

١٥ ـ باب: خُرُوجِ النَّبِيِّ ﷺ عَلَى طَرِيقِ الشَّجَرَةِ.

١٥٣٣ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ يَخْرُجُ مِنْ طَرِيقِ الشَّجَرَةِ، وَيَدْخُلُ مِنْ طَرِيقِ الْمُعَرَّسِ، وَأَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ إِذَا خَرَجَ إِلَى مَكَّةَ يُصَلِّي فِي مَسْجِدِ الشَّجَرَةِ، وَإِذَا رَجَعَ صَلَّى بِذِي الحُلَيْفَةِ، بِبَطْنِ الْوَادِي، وَبَاتَ حَتَّى يُصْبِحَ.

١٦ ـ باب: قَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ: «الْعَقِيقُ وَادٍ مُبَارَكٌ».

١٥٣٤ ـ **حَدَّثَنَا** الحُمَيْدِيُّ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ، وَبِشْرُ بْنُ بَكْرٍ التِّنِّيسِيُّ قَالاَ: حَدَّثَنَا الْأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيىٰ قَالَ: حَدَّثَنِي عِكْرِمَةُ: أَنَّهُ سَمِعَ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا

Prophète (ç) dire à la vallée d'al-'Aqîq: "Cette nuit, quelqu'un est arrivé de la part de mon Seigneur et [m'a] dit: *Prie dans cette vallée bénie et dit: Une 'umra dans un hajj.*"»

1535 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père (r) [rapporte] qu'on vit le Prophète (ç) camper à Dhu-l-Ḥulayfa, dans le lit de la vallée, et qu'il lui fut dit: "Tu es dans une vallée bénie.»

[Mûsa]: «Sâlim nous [y] arrêta pour chercher l'endroit où s'arrêtait 'Abd-ul-Lâh dans le but d'être à l'endroit où campait le Messager de Dieu (ç). Cet endroit est situé au bas de la mosquée qui se trouvait dans le lit de la vallée, c'est-à-dire entre les campeurs et la route.»

R. 17 - Sur le fait de laver trois fois les vêtements pour enlever les traces du *khalûq*(1)

1536 - Safwân ben Ya'lâ rapporte que Ya'la dit à 'Umar (r): «Montre-moi le Prophète (ç) au moment où on lui transmet la Révélation.

«[Après cela], et tandis que le Prophète (ç) était à al-Ji'râna avec un groupe de ses Compagnons, arriva un homme et lui dit: "O Messager de Dieu! que dis-tu d'un homme qui s'est sacralisé pour une *'umra* alors qu'il est tout enduit de parfum?" Le Prophète (ç) garda le silence durant une heure puis vint à lui la Révélation. Là, 'Umar (r) fit signe à Ya'la. Celui-ci arriva au moment où on avait mis un vêtement au-dessus du Messager de Dieu (ç) dans le but de l'ombrager. Il fit entrer sa tête [et remarqua] que le Prophète (ç) avait le visage rouge tout en haletant. Sortant de cet état, il dit: "Où est celui qui [m'] a interrogé sur la *'umra*?" On fit venir l'homme et le Prophète lui dit: "Lave le baume qui est sur toi par trois fois, enlève la tunique et laisse(2) dans ta *'umra* ce qui tu laisserais dans ton *ḥajj*!"

[Ibn Jurayj]: Je dis à 'Aṭâ': «Est-ce qu'il visait la propreté lorsqu'il avait ordonné l'homme de faire trois lavages? — Oui, répondit 'Atâ'.»

(1) Le *khalûq* est un baume dans la composition duquel on trouve du safran.

(2) Nous avons suivi les commentaires d'ibn al-Munîr.

يَقُولُ: إِنَّهُ سَمِعَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ بِوَادِي الْعَقِيقِ يَقُولُ: «أَتَانِي اللَّيْلَةَ آتٍ مِنْ رَبِّي فَقَالَ: صَلِّ في هٰذَا الْوَادِي الْمُبَارَكِ، وَقُلْ: عُمْرَةً في حَجَّةٍ».

١٥٣٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: حَدَّثَنَا فُضَيْلُ بْنُ سُلَيْمَانَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّهُ رُؤِيَ وَهوَ في مُعَرَّسٍ بِذِي الْحُلَيْفَةِ، بِبَطْنِ الْوَادِي، قِيلَ لَهُ: إِنَّكَ بِبَطْحَاءَ مُبَارَكَةٍ.

وَقَدْ أَنَاخَ بِنَا سَالِمٌ، يَتَوَخَّى بِالْمُنَاخِ الَّذِي كانَ عَبْدُ ٱللهِ يُنِيخُ، يَتَحَرَّى مُعَرَّسَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَهُوَ أَسْفَلُ مِنَ الْمَسْجِدِ الَّذِي بِبَطْنِ الْوَادِي، بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الطَّرِيقِ، وَسَطٌ مِنْ ذٰلِكَ.

١٧ ـ باب: غَسْلِ الخَلُوقِ ثَلاثَ مَرَّاتٍ مِنَ الثِّيَابِ.

١٥٣٦ ـ قَالَ أَبُو عَاصِمٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ: أَنَّ صَفْوَانَ بْنَ يَعْلَى أَخْبَرَهُ: أَنَّ يَعْلَى قَالَ لِعُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَرِنِي النَّبِيَّ ﷺ حِينَ يُوحَى إِلَيْهِ. قَالَ: فَبَيْنَمَا النَّبِيُّ ﷺ بِالْجِعْرَانَةِ، وَمَعَهُ نَفَرٌ مِنْ أَصْحَابِهِ، جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، كَيْفَ تَرَى في رَجُلٍ أَحْرَمَ بِعُمْرَةٍ، وَهْوَ مُتَضَمِّخٌ بِطِيبٍ؟ فَسَكَتَ النَّبِيُّ ﷺ سَاعَةً، فَجَاءَهُ الْوَحْيُ، فَأَشَارَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ إِلَى يَعْلَى، فَجَاءَ يَعْلَى، وَعَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ ثَوْبٌ قَدْ أُظِلَّ بِهِ، فَأَدْخَلَ رَأْسَهُ، فَإِذَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مُحْمَرُّ الْوَجْهِ، وَهُوَ يَغِطُّ، ثُمَّ سُرِّيَ عَنْهُ، فَقَالَ: «أَيْنَ الَّذِي سَأَلَ عَنِ الْعُمْرَةِ». فَأُتِيَ بِرَجُلٍ، فَقَالَ: «اَغْسِلِ الطِّيبَ الَّذِي بِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، وَٱنْزَعْ عَنْكَ الجُبَّةَ، وَٱصْنَعْ في عُمْرَتِكَ كما تَصْنَعُ في حَجَّتِكَ». قُلْتُ لِعَطَاءٍ: أَرَادَ الْإِنْقَاءَ، حِينَ أَمَرَهُ أَنْ يَغْسِلَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ؟ قَالَ: نَعَمْ.

R. 18 - Sur l'application du baume au moment de l'*iḥrâm* (sacralisation). — Sur ce qu'on doit mettre lorsqu'on veut commencer l'*iḥrâm*. — Sur le fait que le pèlerin se démêle les cheveux et se pommade

* Ibn 'Abbâs (r) dit: Celui qui est en état de sacralisation peut sentir le myrte, se regarder dans le miroir et soigner [sa blessure] avec ce qu'il mange, c'est-à-dire l'huile ou la graisse.

* 'Atâ': Il peut porter une bague ou une bourse [d'argent].

* Ibn 'Umar (r) fit le *ṭawaf* en état de sacralisation tout en ayant ceint le ventre avec un vêtement.

* 'Â'icha (r) ne voyait aucun mal à ce que ceux qui accrochaient sa litière [sur le chameau] portassent des caleçons.

1537 - Sa'îd ben Jubayr dit: «Ibn 'Umar (r) s'enduisait le corps d'huile.»

[Mansûr]: Comme je citai cela à 'Ibrâhîm, il me dit: «Que veux-tu faire de ses propos?

1538 - «Al-'Aswad m'a rapporté que 'Â'icha (r) avait dit: "C'est comme je suis en train de voir la lueur du baume là où les cheveux du Messager de Dieu (ç) se séparent au moment où il était en état de sacralisation."»

1539 - 'Â'icha (r) — l'épouse du Prophète (ç) — dit: «J'embaumai le Messager de Dieu (ç) lorsqu'il voulait se mettre en état de sacralisation et lorsqu'il était sur le point de se désacraliser, et ce avant de faire les tournées [rituelles] autour de la Maison.»

R. 19 - Sur celui qui commence la *talbiya* en ayant les cheveux aplatis avec une substance gluante

1540 - D'après Sâlim, son père (r) dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) prononcer la *talbiya* tout en ayant les cheveux aplatis.»

١٨ ـ باب: الطِّيبِ عِنْدَ الإِحْرَامِ، وَما يَلْبَسُ إذَا أَرَادَ أَنْ يُحْرِمَ، وَيَتَرَجَّلَ وَيَدَّهِنَ.

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: يَشَمُّ الْمُحْرِمُ الرَّيْحَانَ، وَيَنْظُرُ في الْمِرْآةِ، وَيَتَدَاوى بِمَا يَأْكُلُ: الزَّيْتِ والسَّمْنِ. وَقَالَ عَطَاءٌ: يَتَخَتَّمُ وَيَلْبَسُ الْهِمْيَانَ. وَطَافَ ابْنُ عمر رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا وَهُوَ مُحْرِمٌ، وَقَدْ حَزَمَ عَلَى بَطْنِهِ بِثَوْبٍ، وَلَمْ تَرَ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا بالتُّبَّانِ بَأْساً، لِلَّذِينَ يَرْحَلُونَ هَوْدَجَهَا.

١٥٣٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ سَعِيدِ بْن جُبَيْرٍ قَالَ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَدَّهِنُ بِالزَّيْتِ. فَذَكَرْتُهُ لإِبْرَاهِيمَ، قَالَ: ما تَصْنَعُ بِقَوْلِهِ:

١٥٣٨ ـ حدَّثَنِي الأَسْوَدُ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى وَبِيصِ الطِّيبِ في مَفَارِقِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَهُوَ مُحْرِمٌ.

١٥٣٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَتْ: كُنْتُ أُطَيِّبُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ لإِحْرَامِهِ حِينَ يُحْرِمُ، وَلِحِلِّهِ قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ بِالْبَيْتِ.

١٩ ـ باب: مَنْ أَهَلَّ مُلَبِّداً.

١٥٤٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَصْبَغُ: أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يُهِلُّ مُلَبِّداً.

R. 20 - Sur le fait de prononcer la *talbiya* à partir[1] de la mosquée de Dhul-l-Ḥulayfa

1541 - Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh [rapporte] avoir entendu son père dire: «Le Messager de Dieu (ç) ne commença la *talbiya* qu'à partir de la mosquée.» C'est-à-dire la mosquée de Dhu-l-Ḥulayfa.

R. 21 - Sur les vêtements que celui qui est en état d'*iḥrâm* ne peut porter

1542 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Un homme dit: "O Messager de Dieu! quels sont les vêtements que celui qui est en état d'iḥrâm peut mettre? — Il ne doit mettre, répondit le Messager de Dieu (ç), ni tunique, ni turban, ni pantalon, ni capuchon, ni bottines. Mais pour celui qui ne trouve pas de sandales, il peut mettre les bottines, cependant, il doit les couper au-dessous du niveau des chevilles. De plus, ne portez pas des vêtements touchés par le safran ou le *wars*."

R. 22 - Sur le fait d'être sur le dos d'une monture ou en croupe durant le *ḥajj*

1543 - 1544 - Ibn 'Abbâs (r): 'Usâma (r) était en croupe derrière le Prophète (ç), de 'Arafa jusqu'à Muzdalifa. Après quoi, il (ç) mit en croupe al-Faḍl, de Muzdalifa à Mina.

'Usama et al-Faḍl dirent ensuite: "Le Prophète (ç) ne cessa de prononcer la *talbiya* jusqu'au moment où il lança [les cailloux] contre la Jamra d'al-'Aqaba.

R. 23 - Sur ce que peut porter celui qui est en état d'*iḥrâm*, comme vêtements, manteaux et *'izâr*

* Etant en état d'*iḥrâm*, 'Â'icha (r) mit des vêtements teints avec du carthame. Elle dit: "[La femme qui est en état d'*iḥrâm*] ne doit ni cacher sa lèvre, ni couvrir le visage d'un voile, ni porter un vêtement teint avec du *wars* on du safran.

---

(1) Ou: Près de...

٢٠ ـ باب: الإِهْلَالِ عِنْدَ مَسْجِدِ ذِي الحُلَيْفَةِ.

١٥٤١ ـ حدّثنا عليُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ: سَمِعْتُ سَالِمَ بْنَ عَبْدِ آللهِ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ الله عَنْهُمَا. وَحَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ آللهِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَاهُ يَقُولُ: ما أَهَلَّ رَسُولُ آللهِ ﷺ إِلَّا مِنْ عِنْدِ المَسْجِدِ، يَعْنِي: مَسْجِدَ ذِي الحُلَيْفَةِ.

٢١ ـ باب: ما لَا يَلْبَسُ آلمُحْرِمُ مِنَ الثِّيَابِ.

١٥٤٢ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلاً قَالَ: يَا رَسُولَ آللهِ، مَا يَلْبَسُ الْمُحْرِمُ مِنَ الثِّيَابِ؟ قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «لَا يَلْبَسُ الْقُمُصَ، وَلَا الْعَمَائِمَ، وَلَا السَّرَاوِيلَاتِ، وَلَا الْبَرَانِسَ، وَلَا آلْخِفَافَ، إِلَّا أَحَدٌ لَا يَجِدُ نَعْلَيْنِ، فَلْيَلْبَسْ خُفَّيْنِ، وَلْيَقْطَعْهُمَا أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ، وَلَا تَلْبَسُوا مِنَ الثِّيَابِ شَيْئاً مَسَّهُ الزَّعْفَرَانُ، أَوْ وَرْسٌ».

٢٢ ـ باب: الرُّكُوبِ وَالِارْتِدَافِ فِي الحَجِّ.

١٥٤٣ـ ١٥٤٤ ـ حدّثنا عَبْدُ آللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا وَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ يُونُسَ الأَيْلِيِّ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ عَبْدِ آللهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ أُسَامَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ كانَ رِدْفَ النَّبِيِّ ﷺ، مِنْ عَرَفَةَ إِلَى المُزْدَلِفَةِ، ثُمَّ أَرْدَفَ الْفَضْلَ، مِنَ المُزْدَلِفَةِ إِلَى مِنًى، قَالَ: فَكِلَاهُمَا قَالَ: لَمْ يَزَلِ النَّبِيُّ ﷺ يُلَبِّي حَتَّى رَمَى جَمْرَةَ العَقَبَةِ.

٢٣ ـ باب: ما يَلْبَسُ المُحْرِمُ مِنَ الثِّيَابِ وَالأَرْدِيَةِ وَالأُزُرِ.

وَلَبِسَتْ عائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا الثِّيَابَ المُعَصْفَرَةَ وَهِيَ مُحْرِمَةٌ، وَقَالَتْ: لَا تَلَثَّمْ، وَلَا تَتَبَرْقَعْ، وَلَا تَلْبَسْ ثَوْباً بِوَرْسٍ، وَلَا زَعْفَرَانٍ. وَقَالَ جابِرٌ: لَا أَرَى المُعَصْفَرَ طِيباً. وَلَمْ تَرَ

* Jâbir: Je ne considère pas le vêtement teint au carthame comme le fait de mettre du baume.

* 'Â'icha ne voyait aucun mal que la femme [en état d'iḥrâm] portasse des bijoux, un vêtement noir ou rose, et des bottines.

* 'Ibrâhîm: Il n'y a aucun mal que celui qui est en état d'*iḥrâm* change de vêtements.

1545 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) dit: «Après avoir démêlé les cheveux, s'être oint, et avoir mis son *'izâr* et son manteau, de même pour ses Compagnons, le Prophète (ç) quitta Médine. Des manteaux et des *'izâr* qu'on peut porter, il n'interdit que ceux teints avec du safran et qui laissent des marques sur la peau.

«Le matin, il arriva à Dhu-l-Ḥulayfa. Il se mit sur sa monture et en arrivant à al-Baydâ', il commença à prononcer la *talbiya* avec ses Compagnons et accrocha une guirlande au cou de son offrande. Cela eut lieu cinq jours avant la fin de *dhi-l-qi'da.* Il arriva à La Mecque quatre nuits passées de *dhi-l-hijja.* Il fit le *tawâf* autour du Temple; le *sa'y* entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa sans se désacraliser à cause de ses offrandes; car il leur avait accroché des guirlandes. Il campa ensuite sur les hauteurs de la Mecque, à al-Ḥajun tout en prononçant la *talbiya* pour le *hajj.* Après son *tawaf* autour de la Ka'ba, il ne s'apporcha d'elle qu'après son retour de 'Arafa.

Il donna l'ordre à ses Compagnons de faire le *tawaf* autour du Temple et le *sa'y* entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa, de tailler ensuite leurs cheveux puis de se désacraliser, et ce, pour celui qui avait avec lui une bête sur laquelle il avait accroché une guirlande.

R. 24 - Sur celui qui passe la nuit jusqu'au matin, à Dhu-l-Ḥulayfa

* Cela a été rapporté par ibn 'Umar (r), et ce du Prophète (ç).

1546 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «Le Prophète (ç) pria à Médine en faisant quatre *rak'a*[1]. A Dhu-l-Ḥulayfa, il fit deux *rak'a*[2]; après quoi, il y passa la nuit jusqu'au matin. Et une fois qu'il s'était mis sur sa monture et que celle-ci s'était dressée; il commença à prononcer la *talbiya.*»

(1) et (2) V. le *ḥadîth* suivant.

عَائِشَةُ بَأْساً بِالْحُلِيِّ، وَالثَّوْبِ الأَسْوَدِ، وَالمُوَرَّدِ، وَالْخُفِّ لِلْمَرْأَةِ. وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ: لَا بَأْسَ أَنْ يُبْدِلَ ثِيَابَهُ.

١٥٤٥ ـ **حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ المُقَدَّمِيُّ**: حَدَّثَنَا فُضَيْلُ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ قَالَ: أَخْبَرَنِي كُرَيْبٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: ٱنْطَلَقَ النَّبِيُّ ﷺ مِنَ المَدِينَةِ، بَعْدَ ما تَرَجَّلَ وَٱدَّهَنَ، وَلَبِسَ إِزَارَهُ وَرِدَاءَهُ، هُوَ وَأَصْحَابُهُ، فَلَمْ يَنْهَ عَنْ شَيْءٍ مِنَ الأَرْدِيَةِ وَالأُزُرِ تُلْبَسُ، إِلَّا المُزَعْفَرَةَ الَّتِي تَرْدَعُ عَلَى ٱلْجِلْدِ، فَأَصْبَحَ بِذِي الحُلَيْفَةِ، رَكِبَ رَاحِلَتَه، حَتَّى ٱسْتَوَى عَلَى البَيْدَاءِ أَهَلَّ هُوَ وَأَصْحَابُهُ، وَقَلَّدَ بَدَنَتَهُ، وَذٰلِكَ لِخَمْسٍ بَقِينَ مِنْ ذِي الْقَعْدَةِ، فَقَدِمَ مَكَّةَ لِأَرْبَعِ لَيَالٍ خَلَوْنَ مِنْ ذِي الحَجَّةِ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ وَسَعَى بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَلَمْ يَحِلَّ مِنْ أَجْلِ بُدْنِهِ، لِأَنَّهُ قَلَّدَهَا، ثُمَّ نَزَلَ بِأَعْلَى مَكَّةَ عِنْدَ الحَجُونِ وَهُوَ مُهِلٌّ بِالحَجِّ، وَلَمْ يَقْرَبِ الْكَعْبَةَ بَعْدَ طَوَافِهِ بِهَا حَتَّى رَجَعَ مِنْ عَرَفَةَ، وَأَمَرَ أَصْحَابَهُ أَنْ يَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ وَبَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، ثُمَّ يُقَصِّرُوا مِنْ رُؤُوسِهِمْ، ثُمَّ يَحِلُّوا، وَذٰلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ بَدَنَةٌ قَلَّدَهَا، وَمَنْ كَانَتْ مَعَهُ ٱمْرَأَتُهُ فَهِيَ لَهُ حَلَالٌ، وَالطِّيبُ وَالثِّيَابُ.

٢٤ ـ باب: مَنْ بَاتَ بِذِي الحُلَيْفَةِ حَتَّى أَصْبَحَ

قَالَهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٥٤٦ ـ **حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ**: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ المُنْكَدِرِ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ بِالمَدِينَةِ أَرْبَعاً، وَبِذِي الْحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ بَاتَ حَتَّى أَصْبَحَ بِذِي الْحُلَيْفَةِ، فَلَمَّا رَكِبَ رَاحِلَتَهُ وَٱسْتَوَتْ بِهِ أَهَلَّ.

1547 - 'Anas ibn Mâlik (r): Le Prophète (ç) pria le *ḍuhr* à Médine en faisant quatre *rak'a* et le *'aṣr* à Dhu-l-Ḥulayfa en faisant deux *rak'a.*

[Abu Qilâba]: Je crois que 'Anas a aussi dit: "Il y passa la nuit jusqu'au matin."

R. 25 - Sur le fait d'élever la voix en prononçant la *talbiya*

1548 - 'Anas (r) dit: «Le Prophète (ç) pria le *ḍuhr* à Médine en faisant quatre *rak'a* et le *'aṣr* à Dhu-l-Hulayfa en faisant deux *rak'a.* De plus, j'entendis [les Compagnons] élever la voix en prononçant la *talbiya* [pour le *ḥajj* ou la *'umra*].»

R. 26 - Sur la *talbiya*

1549 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): La *talbiya* du Messager de Dieu (ç) est comme suit: "«Me voilà, ô Dieu! me voilà! Me voilà! Tu n'as pas d'associé, me voilà! Certes, à Toi louange, grâce et souveraineté; Tu n'as pas d'associé."

1550 - 'Â'icha (r) dit: «Je connais certainement comment le Prophète (ç) faisait la *talbiya.* [Il disait]: "Me voilà, ô Dieu! me voilà! Me voilà! Tu n'as pas d'associé, me voilà! Certes, à Toi la louange et la grâce."»

* Rapporté aussi par Abu Mu'âwiya d'al 'A'mach.

* Chu'ba: Directement de Sulaymân, directement de Khaythama, d'Abu 'Aṭiyy [qui dit]: J'ai entendu 'Â'icha (r)...

R. 27 - Sur le fait de prononcer le *teḥmîd*, le *tesbîḥ* et le *tekbîr*[1] avant la *talbiya*, et ce en se mettant sur le dos de la bête

1551 - 'Anas (r) dit: «Nous étant avec lui à Médine, le Messager de Dieu (ç) pria le *ẓuhr* en faisant quatre *rak'a.* Quant au *'aṣr*, il le pria à Dhu-l-Ḥulayfa en faisant deux *rak'a.* Après quoi, il y passa la nuit jusqu'au matin et monta [sur sa monture]. Celle-ci relevée à al-Baydâ', il loua Dieu, prononça le *tesbîḥ et le tekbîr*

(1) Le *teḥmîd,* formule de louange; le *tesbîh* consiste à dire: *gloire à Dieu* et le *tekbîr* est le fait de dire: *Dieu est plus grand.*

١٥٤٧ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسِ ابْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى الظُّهْرَ بِالمَدِينَةِ أَرْبعاً، وَصَلَّى الْعَصْرَ بِذِي الحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ، قَالَ: وَأَحْسِبُهُ بَاتَ بِهَا حَتَّى أَصْبَحَ.

٢٥ ـ باب: رَفْعِ الصَّوْتِ بِالإِهْلَالِ.

١٥٤٨ ـ **حَدَّثَنَا** سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ بِالمَدِينَةِ الظُّهْرَ أَرْبَعاً، وَالْعَصْرَ بِذِي الحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ، وَسَمِعْتُهُمْ يَصْرَخُونَ بِهِمَا جَمِيعاً.

٢٦ ـ باب: التَّلْبِيَةِ.

١٥٤٩ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُما: أَنَّ تَلْبِيَةَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ: «لَبَّيْكَ ٱللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالمُلْكَ، لَا شَرِيكَ لَكَ».

١٥٥٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ عُمَارَةَ، عَنْ أَبِي عَطِيَّةَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: إِنِّي لَأَعْلَمُ كَيْفَ كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُلَبِّي: «لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ».

تَابَعَهُ أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الأَعْمَشِ. وَقَالَ شُعْبَةُ: أَخْبَرَنَا سُلَيْمَانُ: سَمِعْتُ خَيْثَمَةَ، عَنْ أَبِي عَطِيَّةَ: سَمِعْتُ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا.

٢٧ ـ باب: التَّحْمِيدِ وَالتَّسْبِيحِ وَالتَّكْبِيرِ، قَبْلَ الإِهْلَالِ، عِنْدَ الرُّكُوبِ عَلَى الدَّابَّةِ.

١٥٥١ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، وَنَحْنُ مَعَهُ، بِالمَدِينَةِ الظُّهْرَ أَرْبَعاً، وَالْعَصْرَ بِذِي الحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ بَاتَ بِهَا حَتَّى أَصْبَحَ، ثُمَّ رَكِبَ حَتَّى ٱسْتَوَتْ بِهِ عَلَى الْبَيْدَاءِ، حَمِدَ ٱللهَ وَسَبَّحَ وَكَبَّرَ، ثُمَّ أَهَلَّ بِحَجٍّ وَعُمْرَةٍ، وَأَهَلَّ النَّاسُ بِهِمَا، فَلَمَّا قَدِمْنَا، أَمَرَ

puis la talbiya pour le *hajj* et la *'umra*. Les gens firent la même *talbiya*.

«A notre arrivée..., il donna l'ordre aux gens [de se désacraliser], et en effet ils se désacralisèrent, et ce jusqu'au jour de l'Abreuvement[1] où ils firent la *talbiya* pour le *ḥajj*.

«En outre, le Prophète (ç) immola [en la circonstance] de sa main ses offrandes [en les laissant] debout. A Médine, il immola deux béliers blanc-noir.»

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Quelques-uns disent: "Cela est rapporté de 'Ayyub, d'un certain homme, de 'Anas."

R. 28 - Sur celui qui prononce la talbiya lorsque sa monture se relève

1552 - Ibn 'Umar (r) dit: «Quand sa monture s'était dressée pour se relever, le Prophète (ç) prononça la *talbiya*.»

R. 29 - Sur le fait de prononcer la *talbiya* en se mettant en direction de la *qibla*

1553 - Nâfi' dit: «Après avoir fait la prière [du ṣubḥ] entre l'aube du jour et le lever du soleil, ibn 'Umar (r) donnait l'ordre afin de lui seller sa monture[2]. En effet, on la lui sellait puis il montait dessus. Et lorsqu'elle se relevait, il se mettait, bien dressé, en direction de la *qibla*. Après quoi, il commençait à prononcer la *talbiya* jusqu'à son arrivée au Sanctuaire où il se taisait. En arrivant à Ṭuwa, il y passait la nuit jusqu'au matin et après avoir fait la prière du *ṣubḥ*, il faisait des ablutions majeures puis disait que le Messager de Dieu (ç) avait fait cela.»

* En ce qui concerne les ablutions majeures, cela a aussi été rapporté par 'Ismâ'îl, et ce en le tenant de 'Ayyûb.

1554 - Nâfi' dit: «En voulant aller à La Mecque, ibn 'Umar (r) s'oignait avec une matière grasse non parfumée, se rendait à la mosquée de Dhu-l-Ḥulayfa, priait et se mettait sur sa monture. Et une fois que celle-ci se dressait pour se relever, il prononçait la *talḅiya* puis disait: "C'est ainsi que j'ai vu le Prophète (ç) faire."»

---

(1) C.-à-d. le huitième jour de *dhi-l-hijja*.

(2) Une chamelle.

النَّاسَ فحَلُّوا، حَتَّى كانَ يَوْمُ التَّرْوِيَةِ أَهَلُّوا بِالحَجِّ. قَالَ: وَنَحَرَ النَّبِيُّ ﷺ بَدَنَاتٍ بِيَدِهِ قِيَاماً، وَذَبَحَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِالمَدِينَةِ كَبْشَيْنِ أَمْلَحَيْنِ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: قَالَ بَعْضُهُمْ: هٰذَا عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ رَجُلٍ، عَنْ أَنَسٍ.

٢٨ - باب: مَنْ أَهَلَّ حِينَ ٱسْتَوَتْ بِهِ رَاحِلَتُهُ.

١٥٥٢ - حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ: أَخْبَرَنَا ٱبْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: أَهَلَّ النَّبِيُّ ﷺ حِينَ ٱسْتَوَتْ بِهِ رَاحِلَتُهُ قَائِمَةً.

٢٩ - باب: الإِهْلَالِ مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ.

١٥٥٣ - وَقَالَ أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: إِذَا صَلَّى بِالْغَدَاةِ بِذِي الْحُلَيْفَةِ، أَمَرَ بِرَاحِلَتِهِ فَرُحِلَتْ، ثُمَّ رَكِبَ، فَإِذَا ٱسْتَوَتْ بِهِ ٱسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ قَائِماً، ثُمَّ يُلَبِّي حَتَّى يَبْلُغَ الْحَرَمَ، ثُمَّ يُمْسِكُ، حَتَّى إِذَا جَاءَ ذَا طُوًى بَاتَ حَتَّى يُصْبِحَ، فَإِذَا صَلَّى الْغَدَاةَ ٱغْتَسَلَ، وَزَعَمَ أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فَعَلَ ذٰلِكَ. تَابَعَهُ إِسْمَاعِيلُ، عَنْ أَيُّوبَ: فِي الْغُسْلِ.

١٥٥٤ - حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ دَاوُدَ أَبُو الرَّبِيعِ: حَدَّثَنَا فُلَيْحٌ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: إِذَا أَرَادَ الخُرُوجَ إِلَى مَكَّةَ ٱدَّهَنَ بِدُهْنٍ لَيْسَ لَهُ رَائِحَةٌ طَيِّبَةٌ، ثُمَّ يَأْتِي مَسْجِدَ ذِي الْحُلَيْفَةِ فَيُصَلِّي، ثُمَّ يَرْكَبُ، وَإِذَا ٱسْتَوَتْ بِهِ رَاحِلَتُهُ قَائِمَةً أَحْرَمَ، ثُمَّ قَالَ: هٰكَذَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَفْعَلُ.

R. 30 - Sur la *talbiya* en descendant dans une vallée

1555 - Mujâhid dit: «Nous étions chez ibn 'Abbâs (r) lorsque les présents parlèrent du faux [Messie] et dirent que [le Prophète] avait dit: "Il est écrit "Dénégateur entre ses yeux." Et ibn 'Abbâs de nier: "Je ne l'ai pas entendu [dire cela]; mais il a dit: *Quant à Moïse, c'est comme je suis en train de le voir descendant dans la vallée en prononçant la tabliya..."*»

R. 31 - Comment celle qui a ses menstrues ou ses lochies fait la *talbiya*[1]

* *'Ahalla* veut dire "parler de"; *stahlalna, 'ahlalna* et *al-hilâl*; le sens de tous ces termes vient de *l'apparition.*
'istahalla al-maṭar veut dire que la pluie (*al-maṭar*) est sortie des nuages.

﴿وما أهل لغير الله به﴾[2]; [Le mot *'ahalla* dans ce verset a le même sens de cette phrase]: استهلال الصبي (le **cri** de l'enfant).

1556 - 'Â'icha (r) — l'épouse du Prophète (ç) — dit: «Durant le pèlerinage de l'Adieu, nous sortîmes avec le Prophète (ç). Nous commençâmes une *talbiya* pour une 'umra puis le Prophète (ç) dit: "Celui qui a avec lui une offrande, qu'il fasse la *talbiya* pour un hajj avec une *'umra* puis qu'il ne se désacralise qu'après les avoir terminés tous les deux."

«Et lorsque j'arrivai à La Mecque, j'avais déjà mes menstrues. Je ne fis ni le *tawâf* autour du Temple ni [le *sa'y*] entre aṣ-Ṣafa et al-Marwa. Et comme je me plaignis de cela auprès du Prophète (ç), celui-ci me dit: "Dénoue tes cheveux, démêle-les puis fais la *tabliya* pour un *ḥajj* et laisse la *'umra*!" C'est ce que je fis. Mais après que nous avions terminé le *hajj*, le Prophète (ç) m'envoya à at-Tan'îm accompagné de 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr. Je fis la *'umra* puis il me dit: "Ceci est à la place de ta [première] *'umra.*"»

(1) Dans le texte *tuhillu,* verbe qui veut dire faire le *tehlîl*, c'est-à-dire la *talbiya.*

(2) *'Al-Mâ'ida*, 3.

٣٠ - باب: التَّلْبِيَةِ إِذَا ٱنْحَدَرَ في الْوَادِي.

١٥٥٥ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنِ ابْنِ عَوْنٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، فَذَكَرُوا الدَّجَّالَ: أَنَّهُ قَالَ: «مَكْتُوبٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ كافِرٌ». فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: لَمْ أَسْمَعْهُ، وَلٰكِنَّهُ قَالَ: «أَمَّا مُوسَى: كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَيْهِ، إِذِ ٱنْحَدَرَ في الْوَادِي يُلَبِّي».

٣١ - بـاب: كَيْفَ تُهِلُّ الحَائِضُ وَالنُّفَسَاءُ.

أَهَلَّ: تَكَلَّمَ بِهِ، وَٱسْتَهْلَلْنَا وَأَهْلَلْنَا الْهِلَالَ: كُلُّهُ مِنَ الظُّهُورِ، وَٱسْتَهَلَّ المَطَرُ خَرَجَ مِنَ السَّحَابِ. ﴿وَمَآ أُهِلَّ لِغَيْرِ ٱللَّهِ بِهِۦ﴾[1]. وَهُوَ مِنِ ٱسْتِهْلَالِ الصَّبِيِّ.

١٥٥٦ - حَدَّثَنَا عَبْد ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ في حَجَّةِ الْوَدَاعِ، فَأَهْلَلْنَا بِعُمْرَةٍ، ثُمَّ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ كانَ مَعَهُ هَدْيٌ فَلْيُهِلَّ بِالْحَجِّ مَعَ الْعُمْرَةِ، ثُمَّ لَا يَحِلَّ حَتَّى يَحِلَّ مِنْهُمَا جَمِيعاً». فَقَدِمْتُ مَكَّةَ وَأَنَا حَائِضٌ، وَلَمْ أَطُفْ بِـالْبَيْتِ وَلَا بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَشَكَوْتُ ذٰلِكَ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: «ٱنْقُضِي رَأْسَكِ، وَٱمْتَشِطِي، وَأَهِلِّي بِالحَجِّ، وَدَعِي الْعُمْرَةَ». فَفَعَلْتُ، فَلَمَّا قضيْنَا الحَجَّ، أَرْسَلَنِي النَّبِيُّ ﷺ مَعَ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ إِلَى التَّنْعِيمِ، فَٱعْتَمَرْتُ، فَقَالَ: «هٰذِهِ مَكانَ عُمْرَتِكِ». قَالَتْ: فَطَافَ الَّذِينَ كانُوا أَهَلُّوا بِالْعُمْرَةِ بِالْبَيْتِ، وَبَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ ثُمَّ حَلُّوا، ثُمَّ طَافُوا طَوَافاً وَاحِداً بَعْدَ أَنْ رَجَعُوا مِنْ مِنًى، وَأَمَّا الَّذِينَ جَمَعُوا الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، فَـإِنَّمَا طَافُوا طَوَافاً وَاحِداً.

---

(١) سورة المائدة الآية ٣.

R. 32 - Sur celui qui fit une *talbiya* similaire à celle du Prophète (ç) du vivant de celui-ci

* Rapporté par ibn 'Umar du Prophète.

1557 - 'Atâ' dit: «Jâbir (r) a dit: "Le Prophète (ç) donna l'ordre à 'Ali (r) de garder son état d'*iḥrâm.*" Puis il a cité les propos de Surâqa[1].»

1558 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «En arrivant du Yémen, 'Ali (r) vint voir le Prophète (ç) qui lui demanda: "Comment as-tu fait la talbiya? — De la même manière que celle du Prophète".

— Présente ton offrande et reste en état d'*iḥrâm*, comme tu es!"»

1559 - Abu Mûsa (r) dit: «Le Prophète (ç) m'envoya chez un peuple du Yémen. A mon retour, je le [trouvai] à al-Baṭhâ'. Il me dit: "Comment as-tu fait la talbiya? — De la même manière que celle du Prophète".

— As-tu avec toi une offrande? — Non." Sur ce, il me donna l'ordre de faire le tawâf autour de la Demeure et [le *sa'y*] entre as-Ṣafâ' et al-Marwa. Et c'est ce que je fis. Après quoi, il me donna l'ordre de laisser l'état d'*iḥrâm*; et c'est ce que je fis aussi. Je vins alors trouver une femme des miens et elle me démêla les cheveux (ou: me lava la tête).»

R. 33 - Des paroles du Très -Haut:

*** Le pèlerinage communautaire a lieu en des mois déterminés. Qui se l'impose durant ces mois s'abstiendra de rapport sexuel, de tout libertinage, de toute dispute en cours de pèlerinage.[2]**

*** Ils t'interrogent sur les premières lunaisons. Dis: «Ce sont des jalons du temps à l'usage des hommes, et pour le pèlerinage».**

* Ibn 'Umar: «Les mois du *hajj* sont: *chawwâl*, *dhu-l-qi'da*, et dix jours de *dhu-l-ḥijja*.»

* Ibn 'Abbâs: Fait partie de la *sunna* le fait de se sacraliser pour le *ḥajj* durant les mois du *ḥajj* seulement.

---

(1) V. le *ḥadîth* n° 1785.

(2) *Al-Baqara*, 197.

٣٢ ـ باب: مَنْ أَهَلَّ في زَمَنِ النَّبِيِّ ﷺ كإِهْلَالِ النَّبِيِّ ﷺ.

قَالَهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٥٥٧ ـ **حَدَّثَنَا** المَكِّيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ، قَالَ عَطَاءٌ: قَالَ جَابِرٌ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ عَلِيّاً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ أَنْ يُقِيمَ عَلَى إِحْرَامِهِ. وَذَكَرَ قَوْلَ سُرَاقَةَ.

١٥٥٨ ـ **حَدَّثَنَا** الحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ الخَلَّالُ الْهُذَلِيُّ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الصَّمَدِ: حَدَّثَنَا سَلِيمُ ابْنُ حَيَّانَ قَالَ: سَمِعْتُ مَرْوَانَ الأَصْفَرَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَدِمَ عَلِيٌّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَلَى النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْيَمَنِ، فَقَالَ: «بِمَا أَهْلَلْتَ». قَالَ: بِمَا أَهَلَّ بِهِ النَّبِيُّ ﷺ، فَقَالَ: «لَوْلَا أَنَّ مَعِيَ الْهَدْيَ لَأَحْلَلْتُ».

وَزَادَ مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ، عَنِ ٱبْنِ جُرَيْجٍ: قَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: «بِمَا أَهْلَلْتَ يَا عَلِيُّ». قَالَ: بِمَا أَهَلَّ بِهِ النَّبِيُّ ﷺ، قَالَ: «فَأَهْدِ، وَٱمْكُثْ حَرَاماً كما أَنْتَ».

١٥٥٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ طَارِقِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَنِي النَّبِيُّ ﷺ إِلَى قَوْمٍ بِالْيَمَنِ، فَجِئْتُ وَهُوَ بِالْبَطْحَاءِ، فَقَالَ: «بِمَا أَهْلَلْتَ». قُلْتُ: أَهْلَلْتُ كَإِهْلَالِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: «هَلْ مَعَكَ مِنْ هَدْيٍ». قُلْتُ: لَا، فَأَمَرَنِي فَطُفْتُ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، ثُمَّ أَمَرَنِي فَأَحْلَلْتُ، فَأَتَيْتُ ٱمْرَأَةً مِنْ قَوْمِي، فَمَشَطَتْنِي، أَوْ غَسَلَتْ رَأْسِي.

فَقَدِمَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَقَالَ: إِنْ نَأْخُذْ بِكِتَابِ ٱللهِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُنَا بِالتَّمَامِ، قَالَ ٱللهُ: ﴿وَأَتِمُّوا۟ ٱلْحَجَّ وَٱلْعُمْرَةَ لِلَّهِ﴾[1]. وَإِنْ نَأْخُذْ بِسُنَّةِ النَّبِيِّ ﷺ فَإِنَّهُ لَمْ يَحِلَّ حَتَّى نَحَرَ الْهَدْيَ.

٣٣ ـ باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى:

﴿ٱلْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَٰتٌ ۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ ٱلْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِى ٱلْحَجِّ﴾[2].

﴿۞ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَهِلَّةِ ۖ قُلْ هِىَ مَوَٰقِيتُ لِلنَّاسِ وَٱلْحَجِّ﴾[3].

وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَشْهُرُ الْحَجِّ شَوَّالٌ وَذُو الْقَعْدَةِ وَعَشْرٌ مِنْ ذِي الْحَجَّةِ. وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: مِنَ السُّنَّةِ أَنْ لَا يُحْرِمَ بِالحَجِّ إِلَّا في أَشْهرِ الحَجِّ. وَكَرِهَ

(١) سورة البقرة الآية ١٩٦.

(٢) سورة البقرة الآية ١٩٧.

(٣) سورة البقرة الآية ١٨٩.

* 'Uthman désapprouva le fait de se sacraliser à partir de Khurasân ou Kirmân [par exemple].

1560 - 'A'icha (r) dit: «Nous quittâmes [Médine] avec le Messager de Dieu (ç) durant les mois, les nuits et les évènements du *ḥajj*. Nous installâmes le camp à Ṣarif.

«Le Prophète s'adressa alors à ses Compagnons: "Celui qui n'a pas d'offrande avec lui et veut faire une *'umra*, qu'il la fasse; mais cela ne peut s'appliquer à celui qui a une offrande." Quelques-uns des Compagnons firent alors la *'umra* tandis que d'autres non. Quant au Messager de Dieu (ç) et quelques hommes de ses Compagnons, qui avaient avec eux des offrandes, ils ne purent faire la *'umra*...

«Le Messager de Dieu (ç) entra chez moi au moment où j'étais en train de pleurer. "Quelle est la chose qui te fait pleurer? me demanda-t-il.

— Je viens d'entendre tes paroles adressées à tes Compagnons, répondis-je, je ne peux donc faire la *'umra*.

— Pour quelle raison?

— Je ne peux faire la prière.(1)

— Cela ne peut te nuire; tu es une femme [comme les autres] filles d'Adam: Il t'arrive ce que Dieu a décidé pour toute femme. Termine donc ton *ḥajj*; il se peut que Dieu t'accorde [aussi] la *'umra*."

«En effet, nous partîmes pour le ḥajj, et une fois à Mina, je devins en état de pureté. Je quittai alors Mina et fis les tournées autour du Temple; puis je partis avec le Prophète lors du dernier Déferlement. Il campa à Muḥaṣṣab, et nous y campâmes aussi. Il convoqua alors 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr et lui dit: "Emmène ta sœur hors du territoire sacré et qu'elle fasse une *talbiya* pour une *'umra*; lorsque vous aurez terminé revenez ici, j'attends votre retour".

«Nous sortîmes [du territoire sacré], et lorsque j'eus terminé et accompli le *ṭawâf*, je revins auprès du Prophète à la fin de la nuit. "Avez-vous terminé? demanda-t-il. — Oui, répondis-je." Sur ce, il donna l'ordre à ses Compagnons de partir. En effet, les fidèles se mirent en route. Le Prophète se dirigea alors vers Médine.»

(1) Allusion aux menstrues.

عُثْمَانُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنْ يُحْرِمَ مِنْ خُرَاسَانَ أَوْ كَرْمَانَ.

١٥٦٠ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ قالَ: حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرٍ الْحَنَفِيُّ: حَدَّثَنَا أَفْلَحُ بْنُ حُمَيْدٍ: سَمِعْتُ الْقَاسِمَ بْنَ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ في أَشْهُرِ الْحَجِّ، وَلَيَالِي الحَجِّ، وَحُرُمِ الْحَجِّ، فَنَزَلْنَا بِسَرِفَ، قَالَتْ: فَخَرَجَ إِلَى أَصْحَابِهِ فَقَالَ: «مَنْ لَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ مَعَهُ هَدْيٌ، فَأَحَبَّ أَنْ يَجْعَلَهَا عُمْرَةً فَلْيَفْعَلْ، وَمَنْ كانَ مَعَهُ الْهَدْيُ فَلا». قَالَتْ: فَالآخِذُ بِهَا وَالتَّارِكُ لَهَا مِنْ أَصْحَابِهِ، قَالَتْ: فَأَمَّا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَرِجالٌ مِنْ أَصْحَابِهِ، فَكانُوا أَهْلَ قُوَّةٍ، وَكانَ مَعَهُمُ الْهَدْيُ، فَلَمْ يَقْدِرُوا عَلَى الْعُمْرَةِ، قَالَتْ: فَدَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَأَنَا أَبْكِي، فَقَالَ: «مَا يُبْكِيكِ يَا هَنْتَاهْ». قُلْتُ: سَمِعْتُ قَوْلَكَ لأَصْحَابِكَ، فَمُنِعْتُ الْعُمْرَةَ، قَالَ: «وَمَا شَأْنُكِ». قُلْتُ: لاَ أُصَلِّي، قَالَ: «فَلاَ يَضِيرُكِ، إِنَّمَا أَنْتِ ٱمْرَأَةٌ مِنْ بَنَاتِ آدَمَ، كَتَبَ ٱللهُ عَلَيْكِ ما كَتَبَ عَلَيْهِنَّ، فَكُونِي فِي حَجَّتِكِ، فَعَسَى ٱللهُ أَنْ يَرْزُقَكِيهَا». قَالَتْ: فَخَرَجْنَا فِي حَجَّتِهِ حَتَّى قَدِمْنَا مِنًى، فَطَهَرْتُ، ثُمَّ خَرَجْتُ مِنْ مِنًى، فَأَفَضْتُ بِالْبَيْتِ، قَالَتْ: ثُمَّ خَرَجْتُ مَعَهُ فِي النَّفْرِ الآخِرِ، حَتَّى نَزَلَ الْمُحَصَّبَ، وَنَزَلْنَا مَعَهُ، فَدَعَا عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي بَكْرٍ، فَقَالَ: «ٱخْرُجْ بِأُخْتِكَ مِنَ الحَرَمِ، فَلْتُهِلَّ بِعُمْرَةٍ، ثُمَّ ٱفْرُغا، ثُمَّ ٱئْتِيَا هَا هُنَا، فَإِنِّي أَنْظُرُكُمَا حَتَّى تَأْتِيَانِي». قَالَتْ: فَخَرَجْنَا، حَتَّى إِذَا فَرَغْتُ، وَفَرَغْتُ مِنَ الطَّوَافِ، ثُمَّ جِئْتُهُ بِسَحَرَ، فَقَالَ: «هَلْ فَرَغْتُمْ». فَقُلْتُ: نَعَمْ، فَآذَنَ بِالرَّحِيلِ فِي أَصْحَابِهِ، فَٱرْتَحَلَ النَّاسُ، فَمَرَّ مُتَوَجِّهاً إِلَى الْمَدِينَةِ.

ضَيْرِ مِنْ ضَارَ يَضِيرُ ضَيْراً، وَيُقَالُ: ضَارَ يَضُورُ ضَوْراً، وَضَرَّ يَضُرُّ ضَرّاً.

R. 34 - Du Tamatu', de l'iqrân[1] et du ḥajj tout seul. — De l'annulation du ḥajj[2] lorsqu'on n'a pas d'offrande.

1561 - 'A'icha (r): Nous quittâmes Médine en compagnie du Prophète (ç) avec la conviction que nous allions faire le *ḥajj.* A notre arrivée [à la Mecque], nous fîmes le *Tawâf* autour du Temple. Le Prophète (ç) donna l'ordre de se désacraliser à ceux qui n'avaient pas emmené d'offrande. En effet, se désacralisèrent ceux qui n'avaient pas emmené d'offrande. Ce fut le cas des épouses du Prophète.

«J'eus alors mes menstrues d'où je ne pus faire le *ṭawâf* autour du Temple.»

La nuit dite d'al-Ḥaṣba, elle dit: «O Messager de Dieu! les fidèles vont revenir avec une *'umra* et un *hajj* tandis que moi avec un *ḥajj* seulement? — Tu n'as pas fait le *tawâf* durant les [premières] nuits de notre arrivée à la Mecque? demanda le Prophète. — Non. — Va avec ton frère jusqu'au Tan 'îm et fais la *talbiya* pour une *'umra*, notre rendez-vous est à l'endroit tel."

D'autre part, Ṣafiyya se dit: "Je crois que je vais les retenir...!" Sur ce le Prophète s'exclama: "Mais, n'as-tu pas fait le *tawâf* le jour de l'Immolation? — Si, répondit-elle. — Donc, il n'y a aucun inconvénient, tu peux passer au Défertement."

'Â'icha (r): Le Prophète (ç) me croisa alors qu'il venait de la Mecque en montant tandis que moi j'étais sur [la même route] en descendant. (Ou: *je montais tandis que lui descendait de la Mecque.*)

1562 - D'après 'Urwa ben az-Zubayr, 'A'icha (r) dit: «L'an du pèlerinage de l'Adieu, nous sortîmes... avec le Message de Dieu (ç). Il y avait ceux qui firent la *talbiya* pour la *'umra*, qui pour un *hajj* et une *'umra*, qui pour un *hajj.* Quant au Messager de Dieu (ç), il fit la *talbiya* pour le *hajj.* Enfin, ceux qui avaient fait la *talbiya* pour le *hajj* et ceux qui avaient réuni le *hajj* et la *'umra*, ils ne se désacralisèrent que le jour de l'Immolation.»

1563 - D'après 'Ali ben Ḥusayn, Marwân ben al-Hakam dit: «J'ai assisté à [une rencontre entre] 'Uthmân et 'Ali (r). 'Uthmân défendait le *'umra-et-ḥajj* et le

(1) Le *tamatu'* est le fait que le non-mecquois fait la *'umra* pendant les mois du *ḥajj* avant de se désacraliser et passer, dans la même année, au *hajj*; appelons-le: «*'umra-et-hajj*». Quant au *'iqrân* (ou: qirân), c'est le fait de se sacraliser pour le *hajj* et la *'umra* ensemble; appelons-le: «*hajj-et-'umra*».

(2) Pour passer à une *'umra.*

٣٤ - باب: التَّمَتُّعِ وَالإِقْرَانِ وَالإِفْرَادِ بِالْحَجِّ، وَفَسْخِ الْحَجِّ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ هَدْيٌ.

١٥٦١ - **حَدَّثَنَا عُثْمَانُ**: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ وَلاَ نُرَى إِلَّا أَنَّهُ الحَجُّ، فَلَمَّا قَدِمْنَا تَطَوَّفْنَا بِالْبَيْتِ، فَأَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ مَنْ لَمْ يَكُنْ سَاقَ الْهَدْيَ أَنْ يَحِلَّ، فَحَلَّ مَنْ لَمْ يَكُنْ سَاقَ الْهَدْيَ، وَنِسَاؤُهُ لَمْ يَسُقْنَ فَأَحْلَلْنَ، قَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: فَحِضْتُ، فَلَمْ أَطُفْ بِالْبَيْتِ، فَلَمَّا كانَتْ لَيْلَةُ الْحَصْبَةِ، قَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، يَرْجِعُ النَّاسُ بِعُمْرَةٍ وَحَجَّةٍ، وَأَرْجِعُ أَنَا بِحَجَّةٍ؟ قَالَ: «وَمَا طُفْتِ لَيَالِيَ قَدِمْنَا مَكَّةَ». قُلْتُ: لاَ، قَالَ: «فَٱذْهَبِي مَعَ أَخِيكِ إِلَى التَّنْعِيمِ، فَأَهِلِّي بِعُمْرَةٍ، ثُمَّ مَوْعِدُكِ كَذَا وَكَذَا». قَالَتْ صَفِيَّةُ: مَا أُرَانِي إِلَّا حابِسَتَهُمْ، قَالَ: «عَقْرَى حَلْقَى، أَوْ مَا طُفْتِ يَوْمَ النَّحْرِ». قَالَتْ: قُلْتُ: بَلَى، قَالَ: «لاَ بَأْسَ ٱنْفِرِي». قَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: فَلَقِيَنِي النَّبِيُّ ﷺ، وَهُوَ مُصْعِدٌ مِنْ مَكَّةَ وَأَنَا مُنْهَبِطَةٌ عَلَيْهَا، أَوْ أَنَا مُصْعِدَةٌ وَهُوَ مُنْهَبِطٌ مِنْهَا.

١٥٦٢ - **حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ**: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي الأَسْوَدِ، مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ نَوْفَلٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا أَنَّهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ عامَ حَجَّةِ الْوَدَاعِ، فَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، وَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِحَجَّةٍ وَعُمْرَةٍ، وَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِالحَجِّ، وَأَهَلَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِٱلحَجِّ، فَأَمَّا مَنْ أَهَلَّ بِٱلحَجِّ، أَوْ جَمَعَ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، لَمْ يَحِلُّوا حَتَّى كانَ يَوْمُ النَّحْرِ.

١٥٦٣ - حدّثنا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ عَلِيِّ ابْنِ حُسَيْنٍ، عَنْ مَرْوَانَ بْنِ الحَكَمِ قَالَ: شَهِدْتُ عُثْمَانَ وَعَلِيّاً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، وَعُثْمَانُ

fait de les [1] accomplir ensemble. En remarquant cela, 'Ali fit la *talbiya* pour les deux pèlerinages en utilisant cette formule: "*labayka bi 'umratin wa ḥajjatin*", avant de dire: "Je ne laisserai jamais la tradition du Prophète (ç) pour le dire de quiconque!"»

1564 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «[Les Arabes] croyaient que la *'umra* durant les mois du *ḥajj* était la pire des impiétés. Ils prenaient, en outre, le mois de *muḥarram* pour le mois de *ṣafar* en disant: *La 'umra devient permise lorsque les plaies*[2] *guérissent, que les traces*[3] *disparaissent et que (le mois de) ṣafar expire.*

«Le Prophète (ç) et ses Compagnons arrivèrent au matin du quatrième [jour]... en prononçant la *talbiya* pour le *hajj*. Mais le Prophète (ç) leur donna l'ordre de la [prononcer] pour la *'umra*. Ils virent la chose d'un mauvais œil et dirent: "O Messager de Dieu! quelle désacralisation doit-on observer?

— Toute désacralisation, fut la réponse du Prophète."»

1565 - D'après Ṭârîq ben Chihâb, Abu Mûsa (r) dit: «Je vins voir le Prophète (ç) et il me donna l'ordre de me désacraliser...»

1566 - D'après Nâfi', Ḥafṣa, l'épouse du Prophète (ç), dit une fois: «O Messager de Dieu! pourquoi les fidèles se sont-ils désacralisés pour une *'umra*, tandis que toi tu n'as pas encore quitté la sacralisation de ta *'umra*?

— Moi, répondit le Prophète, j'ai feutré ma tête et j'ai accroché une guirlande [au cou] de mon offrande; je ne peux me désacraliser avant que je n'immole.»

1567 - Abu Jamra Naṣr ben 'Imrân aḍ-Ḍuba'y dit: «Comme je faisais le *'umra-et-ḥajj*, des gens vinrent [me dire que cela] était interdit. J'interrogeai alors ibn 'Abbâs et il me recommanda de le faire. Je fis ensuite ce songe: un homme me disait: "Que ton *ḥajj* soit parfait et ta *'umra* acceptée!" Je racontai cela à ibn 'Abbâs et il me dit: "C'est la tradition du Prophète (ç)", avant de m'inviter à rester avec lui en me proposant une part de ses biens.»

Chu'ba: Je dis alors [à Abu Jamra]: "Pour quelle raison? — Pour le songe que j'ai fait, répondit-il."

---

(1) Le *ḥajj* et la *'umra*.

(2) Les plaies causées par les bagages des pèlerins sur le dos des chameaux.

(3) Les traces laissées par les chameaux ou tout simplement les traces des plaies.

يَنْهى عَنِ المُتْعَةِ، وَأَنْ يُجْمَعَ بَيْنَهُما، فَلَمَّا رَأى عَلِيٌّ أَهَلَّ بِهِمَا: لَبَّيْكَ بِعُمْرَةٍ وَحَجَّةٍ، قَالَ: ما كُنْتُ لأَدَعَ سُنَّةَ النَّبِيِّ ﷺ لِقَوْلِ أَحَدٍ.

١٥٦٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنا ابْنُ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانُوا يَرَوْنَ أَنَّ الْعُمْرَةَ في أَشْهُرِ الحَجِّ مِنْ أَفْجَرِ الْفُجُورِ في الأَرْضِ، وَيَجْعَلُونَ الْمُحَرَّمَ صَفَراً، وَيَقُولُونَ إِذَا بَرَا الدَّبَرْ، وَعَفَا الأَثَرْ، وَانْسَلَخَ صَفَرْ، حَلَّتِ العُمْرَةُ لِمَنِ اعْتَمَرْ. قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ وَأَصْحَابُهُ صَبِيحَةَ رَابِعَةٍ مُهِلِّينَ بِالْحَجِّ، فَأَمَرَهُمْ أَنْ يَجْعَلُوهَا عُمْرَةً، فَتَعَاظَمَ ذٰلِكَ عِنْدَهُمْ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللهِ، أَيُّ الْحِلِّ؟ قَالَ: «حِلٌّ كُلُّه».

١٥٦٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْن المُثَنَّى: حَدَّثَنا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنا شُعْبَةُ، عَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ طَارِقِ بْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَدِمْتُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فَأَمَرَنِي بِالْحِلِّ.

١٥٦٦ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ. وَحَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، عَنْ حَفْصَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، أَنَّهَا قَالَتْ: يا رَسُولَ اللهِ، ما شَأْنُ النَّاسِ حَلُّوا بِعُمْرَةٍ، وَلَمْ تَحْلِلْ أَنْتَ مِنْ عُمْرَتِكَ؟ قَالَ: «إِنِّي لَبَّدْتُ رَأْسِي، وَقَلَّدْتُ هَدْيِي، فَلاَ أَحِلُّ حَتَّى أَنْحَرَ».

١٥٦٧ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: أَخْبَرَنَا أَبُو جَمْرَةَ، نَصْرُ بْنُ عِمْرَانَ الضُّبَعِيُّ، قَالَ: تَمَتَّعْتُ، فَنَهانِي نَاسٌ، فَسَأَلْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، فَأَمَرَنِي، فَرَأَيْتُ فِي المَنَامِ: كَأَنَّ رَجُلاً يَقُولُ لِي: حَجٌّ مَبْرُورٌ، وَعُمْرَةٌ مُتَقَبَّلَةٌ، فَأَخْبَرْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ، فَقَالَ: سُنَّةُ النَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ لِي: أَقِمْ عِنْدِي فَأَجْعَلَ لَكَ سَهْماً مِنْ مَالِي، قَالَ شُعْبَةُ: فَقُلْتُ: لِمَ؟ فَقَالَ لِلرُّؤْيَا الَّتِي رَأَيْتُ.

1568 - Abu Nu'aym: Abu Chihâb nous a rapporté en disant: «J'arrivai à la Mecque pour un *'umra-et-hajj*. Nous y entrâmes trois jours avant l'Abreuvement. Quelques Mecquois me dirent alors: "Maintenant ton pèlerinage va devenir comme celui des Mecquois." Sur ce, je me rendis chez 'Atâ' pour lui demander des éclaircissements. Il me dit: Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) m'a rapporté qu'il avait fait le pèlerinage avec le Prophète (ç) le jour où il avait conduit avec lui les offrandes, et que les fidèles avaient prononcé la *talbiya* pour le *ḥajj* seulement. Le Prophète (ç) leur avait alors dit: "Quittez votre sacralisation[1] par le *tawâf* autour du Temple et entre Ṣafa et Marwa; coupez vos cheveux et restez en état de désacralisation jusqu'au jour de l'Abreuvement; vous pourrez alors prononcer la *talbiya* pour le *ḥajj*; quant au pèlerinage fait lors de votre arrivée, considérez-le comme une *'umra*[2]. — Mais comment le considérer comme une *'umra*, avaient demandé les fidèles, alors que nous avions fait mention[3] du *ḥajj*? — Faites ce que je vous ordonne; si je n'avais amené d'offrandes j'aurais fait ce que je viens de vous ordonner de faire; mais rien de ce qui m'est interdit [désormais] ne peut m'être permis avant que l'offrande ne parvienne en son lieu." Sur ce, ils s'exécutèrent.»

1569 - Sa'îd ben al-Musayyab dit: «A 'Usfân, 'Ali et 'Uthmân (r) eurent un différend au sujet du *'umra-et-hajj*.

«'Ali: "Tu veux interdire une chose faite par le Prophète (ç)?"... Et remarquant cela..., 'Ali fit la *talbiya* pour la *'umra* et pour le *hajj*.»

R. 35 - De celui qui fait la talbiya pour le ḥajj en le mentionnant.

1570 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh: Nous arrivâmes avec le Messager de Dieu (ç) alors que nous disions: "Nous voici à Toi, ô Dieu! nous voici à Toi pour le *ḥajj*!"

Le Messager de Dieu (ç) nous ordonna ensuite... et nous transformâmes la chose en une *'umra*.

(1) Autrement dit, «quittez votre *ḥajj* pour une *'umra*...».

(2) Dans le texte, *mut'a*.

(3) Dans la *talbiya*; autrement dit, ils avaient l'intention de faire un *ḥajj*.

١٥٦٨ ـ **حَدَّثَنا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنا أَبُو شِهَابٍ: قَالَ: قَدِمْتُ مُتَمَتِّعاً مَكَّةَ بِعُمْرَةٍ، فَدَخَلْنَا قَبْلَ التَّرْوِيَةِ بِثَلَاثَةِ أَيَّامٍ، فَقَالَ لِي أُنَاسٌ مِنْ أَهْلِ مَكَّةَ: تَصِيرُ الآنَ حَجَّتُكَ مَكِّيَّةً، فَدَخَلْتُ عَلَى عَطَاءٍ أَسْتَفْتِيهِ، فَقَالَ: حَدَّثَنِي جَابِرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ حَجَّ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ يَوْمَ سَاقَ الْبُدْنَ مَعَهُ، وَقَدْ أَهَلُّوا بِٱلحَجِّ مُفْرَداً، فَقَالَ لَهُمْ: «أَحِلُّوا مِنْ إِحْرَامِكُمْ، بِطَوَافِ الْبَيْتِ وَبَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَقَصِّرُوا، ثُمَّ أَقِيمُوا حَلَالاً، حَتَّى إِذَا كَانَ يَوْمُ التَّرْوِيَةِ فَأَهِلُّوا بِٱلحَجِّ، وَٱجْعَلُوا الَّتِي قَدِمْتُمْ بِهَا مُتْعَةً». فَقَالُوا: كَيْفَ نَجْعَلُهَا مُتْعَةً، وَقَدْ سَمَّيْنَا الحَجَّ؟ فَقَالَ: «ٱفْعَلُوا مَا أَمَرْتُكُمْ، فَلَوْلَا أَنِّي سُقْتُ الْهَدْيَ لَفَعَلْتُ مِثْلَ الَّذِي أَمَرْتُكُمْ، وَلٰكِنْ لَا يَحِلُّ مِنِّي حَرَامٌ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ». فَفَعَلُوا.

١٥٦٩ ـ **حَدَّثَنا** قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا حَجَّاجُ بْنُ مُحَمَّدٍ الأَعْوَرُ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ عَمْرِو ابْنِ مُرَّةَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ قَالَ: ٱخْتَلَفَ عَلِيٌّ وَعُثْمَانُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، وَهُمَا بِعُسْفَانَ، فِي المُتْعَةِ، فَقَالَ عَلِيٌّ: مَا تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَنْهَى عَنْ أَمْرٍ فَعَلَهُ النَّبِيُّ ﷺ، فَلَمَّا رَأَى ذٰلِكَ عَلِيٌّ أَهَلَّ بِهِمَا جَمِيعاً.

٣٥ ـ باب: مَنْ لَبَّى بِٱلحَجِّ وَسَمَّاهُ.

١٥٧٠ ـ **حَدَّثَنا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ قَالَ: سَمِعْتُ مُجَاهِداً يَقُولُ: حَدَّثَنَا جَابِرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: قَدِمْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ وَنَحْنُ نَقُولُ: لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ بِٱلحَجِّ، فَأَمَرَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَجَعَلْنَاهَا عُمْرَةً.

R. 36 - Du 'umra-et-hajj.

1571 - 'Imrân (r) dit: «Nous avions fait le *'umra-et-hajj* du vivant du Messager de Dieu (ç) et il y avait eu du Coran révélé [à ce sujet]... Mais il y eut [ensuite] un homme qui avança son avis.»

R. 37 - De ces paroles de Dieu, le Très-Haut: Cela pour ceux dont la parentèle n'était pas présente aux alentours du sanctuaire consacré.[1]

1572 - D'après 'Ikrima, interrogé sur la *mut'a* du *hajj*, ibn 'Abbâs répondit: «Durant le pèlerinage de l'Adieu, firent la *talbiya* les Muhâjirs, les Ansârs et les épouses du Prophète (ç), ainsi que nous. A notre arrivée à La Mecque, le Messager de Dieu (ç) dit: "Faites que votre *talbiya* de *ḥajj* soit pour une *'umra*! exception faite à celui qui a accroché une guirlande [au cou] de l'offrande."

«Nous fîmes le *tawâf* autour du Temple et entre Ṣafâ et Marwâ; nous eûmes des rapports avec nos femmes[2] et mîmes nos vêtements. Puis, le Prophète dit: "Celui qui a accroché des guirlandes [au cou] des offrandes ne peut se désacraliser avant que l'offrande ne parvienne en son lieu." Et, dans la soirée du jour de l'Abreuvement, il nous commanda de faire la *talbiya* pour le *ḥajj* et qu'une fois les rites terminés, nous dussions se rendre au Temple pour le *tawâf* et à Ṣafa et Marwa pour la course; ainsi prendrait fin notre *ḥajj*. Nous devions alors présenter une offrande comme Dieu l'indique: **... alors une offrande facile. Qui n'en trouve pas s'imposera un jeûne de trois jours en cours de ḥajj, et de sept après le retour**[3] (dans vos pays). Une brebis peut suffire [comme offrande].

«Ainsi, les fidèles réunirent les deux *nusuk*[4], entre le *ḥajj* et la *'umra*. Dieu a révélé dans son Livre le fait de réunir entre le *ḥajj* et la *'umra*; de plus, Son Prophète (ç) a institué et permis cela aux gens, sauf aux habitants de la Mecque. Dieu dit: **Cela pour ceux dont la parentèle n'était pas présente aux alentours du Sanctuaire consacré.**

---

(1) *Al-Baqara*, 196.

(2) Ici, ibn 'Abbâs est en train de parler des autres car il était encore jeune à cette date.

(3) *Al-Baqara*, 196.

(4) Le *nusuk* est l'animal sacrifié; tandis que *nusk* signifie: rite.

٣٦ - باب: التَّمَتُّعِ.

١٥٧١ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ، عَنْ قَتَادَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي مُطَرِّفٌ، عَنْ عِمْرَانَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: تَمَتَّعْنَا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَنَزَلَ الْقُرْآنُ، قَالَ رَجُلٌ بِرَأْيِهِ ما شَاءَ.

٣٧ - باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى:

﴿ذَٰلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُۥ حَاضِرِي ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ﴾(١).

١٥٧٢ - وَقَالَ أَبُو كامِلٍ فُضَيْلُ بْنُ حُسَيْنٍ الْبَصْرِيُّ: حَدَّثَنَا أَبُو مَعْشَرٍ: حَدَّثَنَا عُثْمَانُ ابْنُ غِيَاثٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ سُئِلَ عَنْ مُتْعَةِ الحَجِّ؟ فَقَالَ: أَهَلَّ المُهَاجِرُونَ وَالأَنْصَارُ وَأَزْوَاجُ النَّبِيِّ ﷺ في حَجَّةِ الْوَدَاعِ وَأَهْلَلْنَا، فَلَمَّا قَدِمْنَا مَكَّةَ، قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «اَجْعَلُوا إِهْلاَلَكُمْ بِالْحَجِّ عُمْرَةً، إِلَّا مَنْ قَلَّدَ الْهَدْيَ». طُفْنَا بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَأَتَيْنَا النِّسَاءَ، وَلَبِسْنَا الثِّيَابَ، وَقَالَ: «مَنْ قَلَّدَ الْهَدْيَ فَإِنَّهُ لَا يَحِلُّ لَهُ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ». ثُمَّ أَمَرَنَا عَشِيَّةَ التَّرْوِيَةِ أَنْ نُهِلَّ بِالْحَجِّ، فَإِذَا فَرَغْنَا مِنَ المَنَاسِكِ، جِئْنَا فَطُفْنَا بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَقَدْ تَمَّ حَجُّنَا وَعَلَيْنَا الْهَدْيُ، كما قَالَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿فَمَا ٱسْتَيْسَرَ مِنَ ٱلْهَدْيِ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٍ فِي ٱلْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ﴾(٢): إِلَى أَمْصَارِكُمْ، الشَّاةُ تَجْزِي، فَجَمَعوا نُسُكَيْنِ في عَامٍ، بَيْنَ الحَجِّ وَالعُمْرَةِ، فَإِنَّ ٱللهَ تَعَالَى أَنْزَلَهُ في كِتَابِهِ، وَسَنَّهُ نَبِيُّهُ ﷺ، وَأَبَاحَهُ لِلنَّاسِ غَيْرَ أَهْلِ مَكَّةَ، قَالَ ٱللهُ: ﴿ذَٰلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُۥ حَاضِرِي ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ﴾(٣).

---

(١) (٢) و (٣) سورة البقرة الآية ١٩٦.

«Les mois du *hajj* cités par Dieu sont: *chawwâl, dhu-l-qi'da* et *dhu-l-hijja.* Celui qui fait le *tamatu'* durant ces mois, doit une expiation d'un animal à sacrifier ou de jeûne.»

* *Ar-rafath*: le rapport sexuel,

* *Al-fusûq*: les péchés.

* *Al-jidâl*: la dispute.

R.38 - Des ablutions majeures quand on entre à la Mecque.

1573 - Nâfi' dit: Ibn 'Umar, en traversant les premières limites du terroir sacré, cessait la *talbiya.* Il passait ensuite la nuit à dhi-Ṭiwâ avant d'y faire une prière et des ablutions majeures. Il rapportait que le Prophète de Dieu (ç) faisait cela.

R. 39 - Du fait d'entrer à la Mecque de jour ou de nuit.

* Le Prophète (ç) passa la nuit à dhi-Ṭiwâ; il y resta jusqu'au matin et entra ensuite à la Mecque. Ibn 'Umar faisait la même chose.

1574 - 'Ubayd-ul-Lâh dit: Nâfi' m'a rapporté qu'ibn 'Umar avait dit: "Le Prophète (ç) passa la nuit à dhi-Ṭiwa; il y resta jusqu'au matin et entra ensuite à la Mecque."

Ibn 'Umar faisait la même chose

R. 40 - Par où entre-t-on à la Mecque?

1575 - Ibn 'Umar dit: le Messager de Dieu (ç) [y] entrait par le col supérieur et sortait par le col inférieur.

R. 41 - Par où doit-on sortir de la Mecque?

1576 - Musaddâd ben Musaddad al-Baṣry nous a rapporté(...) qu'ibn 'Umar

وَأَشْهُرُ الحَجِّ الَّتِي ذَكَرَ ٱللهُ تَعَالَى: شَوَّالٌ وَذُو الْقَعْدَةِ وَذُو الحَجَّةِ، فَمَنْ تَمَتَّعَ فِي هٰذِهِ الأَشْهُرِ، فَعَلَيْهِ دَمٌ أَوْ صَوْمٌ، وَالرَّفَثُ ٱلْجِمَاعُ، وَالْفُسُوقُ المَعَاصِي، وَٱلْجِدَالُ الْمِرَاءُ.

٣٨ ـ باب: الاِغْتِسَالِ عِنْدَ دُخُولِ مَكَّةَ.

١٥٧٣ ـ **حَدَّثَنِي** يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُلَيَّةَ: أَخْبَرَنَا أَيُّوبُ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، إِذَا دَخَلَ أَدْنَى الحَرَمِ أَمْسَكَ عَنِ التَّلْبِيَةِ، ثُمَّ يَبِيتُ بِذِي طِوًى، ثُمَّ يُصَلِّي بِهِ وَيَغْتَسِلُ، وَيُحَدِّثُ أَنَّ نَبِيَّ ٱللهِ ﷺ كانَ يَفْعَلُ ذٰلِكَ.

٣٩ ـ باب: دُخُولِ مَكَّةَ نَهاراً أَوْ لَيْلاً.

بَاتَ النَّبِيُّ ﷺ بِذِي طِوًى حَتَّى أَصْبَحَ، ثُمَّ دَخَلَ مَكَّةَ، وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَفْعَلُهُ.

١٥٧٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بَاتَ النَّبِيُّ ﷺ بِذِي طِوىً حَتَّى أَصْبَحَ، ثُمَّ دَخَلَ مَكَّةَ، وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَفْعَلُهُ.

٤٠ ـ باب: مِنْ أَيْنَ يَدْخُلُ مَكَّةَ.

١٥٧٥ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ قَالَ: حَدَّثَنِي مَعْنٌ قَالَ: حَدَّثَنِي مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كَانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَدْخُلُ مِنَ الثَّنِيَّةِ الْعُلْيا، وَيَخْرُجُ مِنَ الثَّنِيَّةِ السُّفْلَى.

٤١ ـ باب: مِنْ أَيْنَ يَخْرُجُ مِنْ مَكَّةَ.

١٥٧٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدُ بْنُ مُسَرْهَدٍ الْبَصْرِيُّ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ،

avait [dit ceci]: Le Messager de Dieu (ç) entra à La Mecque par Kadâ', c'est-à-dire par le col supérieur situé à al-Baṭhâ'. Il sortait par le col inférieur.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: On disait que Musaddâd était digne de son nom.[1] Et j'ai entendu Yaḥya ben Ma'în dire ceci: J'ai entendu Yaḥya ben Sa'îd dire: Musaddad mérite bien que je me dirige vers lui pour lui transmettre des *hadîth.* D'ailleurs, je ne me soucie guère que mes livres soient avec moi ou avec Musaddad.

1577 - D'après 'Â'icha (r), en arrivant à La Mecque, le Prophète (ç) y entra par la partie la plus élevée et il sortit par la partie la plus basse.

1578 - D'après 'Â'icha, l'an de la Victoire, le Prophète (ç) entra à La Mecque par Kadâ', la partie la plus élevée de la ville, et sortit par Kudan.

1579 - D'après Hichâm ben 'Urwa, son père a rapporté que 'Â'icha [avait dit]: L'an de la Victoire, le Prophète (ç) entra à La Mecque par Kadâ', la partie la plus élevée de la ville.

Hichâm: 'Urwa entrait par Kadâ' et par Kuda. Mais le plus souvent par Kada; il était plus proche de son campement.

1580 - 'Urwa: L'an de la Victoire, le Prophète (ç) entra [à la Mecque] par Kadâ', du haut de la ville.

* 'Urwa entrait souvent par Kadâ' [sic]. Cet endroit était plus proche de son campement que [Kuda].

1581 - D'après Hichâm, son père [dit]: L'an de la Victoire, le Prophète (ç) entra [à La Mecque] par Kadâ'.

* 'Urwa[2] entrait et de Kadâ' et de Kuda, mais le plus souvent il entrait par Kadâ'; cet entroit était plus proche de son campement.

* Abu 'Abd-ul-Lâh: Kadâ' et Kuda sont deux endroits.

R. 42 - Sur le mérite de la Mecque et de ses constructions

* Sur ses paroles du Très-Haut: **Lors Nous constituâmes la Maison en lieu de retour et de sauveté pour les hommes.**

(1) Car *musaddad* signifie: «*le bien dirigé*».

(2) Le père de Hichâm.

عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ دَخَلَ مَكَّةَ مِنْ كَدَاءٍ، مِنَ الثَّنِيَّةِ الْعُلْيَا الَّتِي بِالْبَطْحَاءِ، وَيَخْرُجُ مِنَ الثَّنِيَّةِ السُّفْلَى.

قَالَ أَبُو عَبْدِ آللهِ: كانَ يُقَالُ: هُوَ مُسَدَّدٌ كاسْمِهِ، قَالَ أَبُو عَبْدِ آللهِ: سَمِعْتُ يَحْيىٰ بْنَ مَعِينٍ يَقُولُ: سَمِعْتُ يَحْيىٰ بْنَ سَعِيدٍ يَقُولُ: لَوْ أَنَّ مُسَدَّداً أَتَيْتُهُ فَحَدَّثْتُهُ لَاسْتَحَقَّ ذٰلِكَ، وَما أُبالِي، كُتُبِي كانَتْ عِنْدِي أَوْ عِنْدَ مُسَدَّدٍ.

١٥٧٧ ـ **حَدَّثَنَا** الحُمَيْدِيُّ وَمُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى قَالَا: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنْ هِشَامِ ابْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ لَمَّا جاءَ إِلَى مَكَّةَ، دَخَلَ مِنْ أَعْلَاهَا، وَخَرَجَ مِنْ أَسْفَلِهَا.

١٥٧٨ ـ **حَدَّثَنَا** مَحْمُودُ بْنُ غَيْلَانَ المَرْوَزِيُّ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ عَامَ الْفَتْحِ مِنْ كَدَاءٍ ـ وَخَرَجَ مِنْ كُداً ـ مِنْ أَعْلَى مَكَّةَ.

١٥٧٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنَا عَمْرٌو، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ عَامَ الْفَتْحِ مِنْ كَدَاءٍ ـ أَعْلَى مَكَّةَ. قَالَ هِشَامٌ: وَكانَ عُرْوَةُ يَدْخُلُ مِنْ كِلْتَيْهِمَا مِنْ كَدَاءٍ وَكُدا، وَأَكْثَرَ ما يَدْخُلُ مِنْ كَدا، وَكَانَتْ أَقْرَبَهُمَا إِلَى مَنْزِلِهِ.

١٥٨٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا حاتِمٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ عُرْوَةَ: دَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ عامَ الْفَتْحِ مِنْ كَدَاءٍ، مِنْ أَعْلَى مَكَّةَ.

وَكانَ عُرْوَةُ أَكْثَرَ مَا يَدْخُلُ مِنْ كَدَاءٍ، وَكانَ أَقْرَبَهُمَا إِلَى مَنْزِلِهِ.

١٥٨١ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسىٰ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ: دَخَلَ النَّبِيُّ ﷺ عام الْفَتْحِ مِنْ كَدَاءٍ. وَكانَ عُرْوَةُ يَدْخُلُ مِنْهُمَا كِلَيْهِمَا، وَأَكْثَرُ ما يَدْخُلُ مِنْ كَدَاءٍ، أَقْرَبِهِمَا إِلَى مَنْزِلِهِ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ آللهِ: كَدَاءٌ وَكُداً مَوْضِعَانِ.

٤٢ ـ باب: فَضْلِ مَكَّةَ وَبُنْيَانِهَا.

وَقَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿ وَإِذْ جَعَلْنَا ٱلْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَٱتَّخِذُوا۟ مِن مَّقَامِ إِبْرَٰهِـۧمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَآ

- Faites de la station d'Abraham un emplacement de prière...

- Nous impartîmes à Abraham et à 'Ismâ'îl d'avoir à purifier Ma Maison pour qui voudrait tourner autour, y faire retraite, s'incliner, se prosterner.

lors Abraham dit: «Mon Seigneur, fais de ce lieu une ville sûre, attribue de ses fruits à son peuple, à qui d'entre eux croira en Dieu et au Jour dernier.» Dieu dit: «Qui déniera, Je ne lui accorderai que jouissance passagère, et puis le contraindrai au torrent de Feu.»

- Destination funeste!

- Et tandis qu'Abraham élevait les assises de la Maison avec l'aide d'Ismaël: «Notre Seigneur, veuille l'accepter de nous! Tu es l'Entendant, le Connaissant.

Notre Seigneur, fais aussi qu'à Ta volonté nous soyons de Ceux-qui-se-soumettent, fais de notre descendance une communauté qui se soumette à Toi. Instruis-nous sur nos rites. Repens-Toi en notre faveur. Tu es l'Enclin-au-repentir, le Miséricordieux[1].

1582 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Durant la reconstruction de la Ka'ba, le Prophète (ç) et al-'Abbâs allèrent porter des pierres. Al-'Abbâs dit alors au Prophète (ç): "Mets ton *'izâr* sur ton cou." [En essayant de le faire], le Prophète tomba à terre, ses yeux se fixèrent vers le ciel puis il dit: "Donne-moi mon 'izâr!"»

1583 - 'Abd-ul-Lâh ben Muḥammad ben Abu Bakr imforma 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar — et ce en tenant la chose de 'Â'icha, l'épouse du Prophète (ç) — que le Messager de Dieu (ç) lui avait dit[2]: "N'as-tu pas remarqué que ton peuple, en reconstruisant le Temple, n'a pas suivi les assises d'Abraham?"

['Â'icha]: «Je lui avais dit alors: "O Messager de Dieu! ne vas-tu pas le refaire en le posant sur les assises d'Abraham? — Je l'aurais fait, avait-il répondu, si ton peuple ne venait juste de quitter la mécréance."»

'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: "Si 'Â'icha (r) avait entendu cela du Messager de Dieu (ç)..., eh bien! je crois que le Messager de Dieu (ç) ne négligea d'embrasser les deux coins qui sont proches d'al-Ḥijr que parce que le Temple ne fut pas entièrement posé sur les assises d'Abraham.

(1) *Al-Baqara*, 125 - 128.

(2) A 'Â'icha.

إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيۡتِيَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلۡعَٰكِفِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ رَبِّ ٱجۡعَلۡ هَٰذَا بَلَدًا ءَامِنٗا وَٱرۡزُقۡ أَهۡلَهُۥ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ مَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُم بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ قَالَ وَمَن كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُۥ قَلِيلٗا ثُمَّ أَضۡطَرُّهُۥٓ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلنَّارِۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ وَإِذۡ يَرۡفَعُ إِبۡرَٰهِـۧمُ ٱلۡقَوَاعِدَ مِنَ ٱلۡبَيۡتِ وَإِسۡمَٰعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلۡ مِنَّآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ رَبَّنَا وَٱجۡعَلۡنَا مُسۡلِمَيۡنِ لَكَ وَمِن ذُرِّيَّتِنَآ أُمَّةٗ مُّسۡلِمَةٗ لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبۡ عَلَيۡنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴾[1].

١٥٨٢ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ جابِرَ بْنَ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا بُنِيَتِ الْكَعْبَةُ، ذَهَبَ النَّبِيُّ ﷺ وَعَبَّاسٌ يَنْقُلَانِ الْحِجَارَةَ، فَقَالَ الْعَبَّاسُ لِلنَّبِيِّ ﷺ: آجْعَلْ إِزَارَكَ عَلَى رَقَبَتِكَ، فَخَرَّ إِلَى الأَرْضِ، وَطَمَحَتْ عَيْنَاهُ إِلَى السَّمَاءِ، فَقَالَ: «أَرِنِي إِزَارِي». فَشَدَّهُ عَلَيْهِ.

١٥٨٣ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ آللهِ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ بْنَ مُحَمَّد بْنِ أَبِي بَكْرٍ: أَخْبَرَ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمْ، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ لَهَا: «أَلَمْ تَرَيْ أَنَّ قَوْمَكِ لَمَّا بَنَوُا الْكَعْبَةَ، آقْتَصَرُوا عَنْ قَوَاعِدِ إِبْرَاهِيمَ». فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ آللهِ، أَلَا تَرُدُّهَا عَلَى قَوَاعِدِ إِبْرَاهِيمَ، قَالَ: «لَوْلَا حِدْثَانُ قَوْمِكِ بِالْكُفْرِ لَفَعَلْتُ». فَقَالَ عَبْدُ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: لَئِنْ كانَتْ عائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا سَمِعَتْ هٰذَا مِنْ رَسُولِ آللهِ ﷺ، ما أُرَى رَسُولَ آللهِ ﷺ تَرَكَ آسْتِلَامَ الرُّكْنَيْنِ آللَّذَيْنِ يَلِيَانِ الْحِجْرَ، إِلَّا أَنَّ الْبَيْتَ لَمْ يُتَمَّمْ عَلَى قَوَاعِدِ إِبْرَاهِيمَ.

---

(١) سورة البقرة الآيات ١٢٥ ـ ١٢٨.

1584 - 'Â'icha (r) dit: «J'interrogeai le Prophète (ç) sur al-Ḥijr: "Fait-il partie du Temple? — Oui, répondit-il. — Et pourquoi ne l'ont-ils pas annexé au Temple? — Ton peuple ne disposait pas de l'argent nécessaire. — Et pourquoi sa porte est élevée? — Ton peuple a fait cela dans le but de faire entrer et sortir celui qu'ils voulaient. Et si ton peuple ne venait juste de quitter l'Ignorance et si je ne craignais que leurs cœurs ne désapprouvent que je fasse entrer al-Ḥijr dans l'ensemble du Temple et que je rabaisse la porte jusqu'au niveau du sol..."»

1585 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) m'a dit: "Si ton peuple ne venait juste de quitter la mécréance, j'aurais démoli le Temple pour le reconstruire de nouveau sur les assises d'Abraham (que le salut lui soit accordé) — Quraych s'était vue incapable de le reconstruire [en entier] — et lui aurais pratiqué un *khalf*[1]."»

* Abu Mu'âwiya: Hichâm nous a rapporté que *khalf* signifie *porte*.

1586 - 'Â'icha (r) [rapporte] que le Prophète (ç) lui dit: "O 'Â'icha! si ton peuple ne venait juste de quitter l'Ignorance, j'aurais donné l'ordre de démolir le Temple pour y faire introduire ce qui avait été sorti; je l'aurais en outre abaissé au niveau du sol en y pratiquant deux portes; une du côté de l'est et une autre du côté de l'ouest. Ainsi, je l'aurais posé sur les assises d'Abraham."

D'autre part, c'est ce [*ḥadîth*] qui a poussé ibn az-Zubayr (r) à démolir la Ka'ba...

Yazîd: J'étais témoin lorsqu'ibn az-Zubayr [donna l'ordre] de démolir et de reconstruire la Ka'ba en lui annexant une partie d'al-Ḥijr. Je vis [en la circonstance] les assises d'Abraham. C'était des pierres comme les bosses des chameaux.

Jarîr: je dis alors à Yazîd: "Où est sa place? — Je vais te la montrer maintenant." En effet, j'entrai avec lui à al-Ḥijr et il m'indiqua un endroit en disant: "Ici." J'estimai alors la distance à partir d'al-Ḥijr et je trouvai environ six coudées.

---

(1) Cf. *Fatḥu-l-Bâry*.

١٥٨٤ ـ **حدَّثنا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنا أَبُو الأَحْوَصِ: حَدَّثَنا أَشْعَثُ، عَنِ الأَسْوَدِ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ ﷺ عَنِ الجَدْرِ، أَمِنَ الْبَيْتِ هُوَ؟ قَالَ: «نَعَمْ». قُلْتُ: فَمَا لَهُمْ لَمْ يُدْخِلُوهُ في الْبَيْتِ؟ قَالَ: «إِنَّ قَوْمَكِ قَصَّرَتْ بِهِمُ النَّفَقَةُ». قُلْتُ: فَمَا شَأْنُ بَابِهِ مُرْتَفِعاً؟ قَالَ: «فَعَلَ ذٰلِكَ قَوْمُكِ، لِيُدْخِلُوا مَنْ شَاؤُوا وَيَمْنَعُوا مَنْ شَاؤُوا، وَلَوْلَا أَنَّ قَوْمَكِ حَدِيثٌ عَهْدُهُمْ بِالْجَاهِلِيَّةِ، فَأَخَافُ أَنْ تُنْكِرَ قُلُوبُهُمْ، أَنْ أُدْخِلَ الجَدْرَ في الْبَيْتِ، وَأَنْ أُلْصِقَ بَابَهُ بِالأَرْضِ».

١٥٨٥ ـ **حدَّثنا** عُبَيْدُ بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ لِي رَسُولُ اللهِ ﷺ: «لَوْلَا حَدَاثَةُ قَوْمِكِ بِالْكُفْرِ، لَنَقَضْتُ الْبَيْتَ، ثُمَّ لَبَنَيْتُهُ عَلَى أَسَاسِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَإِنَّ قُرَيْشاً ٱسْتَقْصَرَتْ بِنَاءَهُ، وَجَعَلْتُ لَهُ خَلْفاً».

قَالَ أَبُو مُعَاوِيَةَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ: خَلْفاً، يَعْنِي بَاباً.

١٥٨٦ ـ **حدَّثنا** بَيَانُ بْنُ عَمْرٍو: حَدَّثَنا يَزِيدُ: حَدَّثَنا جَرِيرُ بْنُ حازِمٍ: حَدَّثَنا يَزِيدُ بْنُ رُومانَ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لَهَا: «يَا عائِشَةُ، لَوْلَا أَنَّ قَوْمَكِ حَدِيثُ عَهْدٍ بِجاهِلِيَّةٍ، لأَمَرْتُ بِالْبَيْتِ فَهُدِمَ، فَأَدْخَلْتُ فِيهِ ما أُخْرِجَ مِنْهُ، وَأَلْزَقْتُهُ بِالأَرْضِ، وَجَعَلْتُ لَهُ بَابَيْنِ بَاباً شَرْقِيًّا وَبَاباً غَرْبِيًّا، فَبَلَغْتُ بِهِ أَسَاسَ إِبْرَاهِيمَ».

فَذٰلِكَ الَّذِي حَمَلَ ابْنَ الزُّبَيْرِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا عَلَى هَدْمِهِ. قَالَ يَزِيدُ: وَشَهِدْتُ ابْنَ الزُّبَيْرِ حِينَ هَدَمَهُ وَبَنَاهُ، وَأَدْخَلَ فِيهِ مِنَ الْحِجْرِ، وَقَدْ رَأَيْتُ أَسَاسَ إِبْرَاهِيمَ، حِجَارَةً كَأَسْنِمَةِ الإِبْلِ. قَالَ جَرِيرٌ: فَقُلْتُ لَهُ: أَيْنَ مَوْضِعُهُ؟ قَالَ: أُرِيكَهُ الآنَ، فَدَخَلْتُ مَعَهُ ٱلْحِجْرَ، فَأَشَارَ إِلَى مَكانٍ، فَقَالَ: هَا هُنَا، قَالَ جَرِيرٌ: فَحَزَرْتُ مِنَ ٱلْحِجْرِ سِتَّةَ أَذْرُعٍ أَوْ نَحْوَهَا.

R. 43 - Sur le mérite du Sanctuaire

* Sur: **Moi j'ai seulement reçu l'ordre d'adorer le Seigneur de ce territoire, Lui qui le frappe d'un interdit, pour que toute chose Lui en revienne. J'ai reçu l'ordre d'être entre tous Ceux-qui-se-soumettent**[1]**.**

* Sur: **Ne les avons-Nous pas établis sur un territoir interdit et sûr où confluent les fruits de toute chose, en attribution de Notre sein? Mais la plupart ne savent pas**[2]**.**

1587 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le jour de la prise de La Mecque, le Messager de Dieu (ç) dit: "C'est Dieu qui a rendu sacrée cette ville. On ne doit ni couper ses [plantes] épineuses, ni faire fuir son gibier, ni ramasser ses objets perdus, sauf dans le cas où l'on veut les annoncer."»

R. 44 - Sur le fait de laisser en héritage les maisons de La Mecque et de les acheter

Le Très-Haut dit: **Les dénégateurs, ceux qui dressent des obstacles sur le chemin de Dieu, et de l'Oratoire consacré que Nous avons institué pour les hommes, à égalité pour le résident et l'itinérant... et quiconque aurait volonté d'injustice et de déviation, Nous lui ferions goûter d'un châtiment douloureux**[3]**.**

* *'Al-bâdy*[4] vient de "survenant". Et *ma'kûfan*[5] veut dire "le retenu".

1588 - 'Usâma ben Zayd (r) dit: «O Messager de Dieu! où descendras-tu? dans ta maison à La Mecque? — Et est-ce que 'Aqîl, répondit le Prophère, avait laissé de *ribâ'* ou des maisons?»

En effet, 'Aqil avait hérité d'Abu Ṭâlib, lui et Ṭâlib, tandis que Ja'far et 'Ali (r) n'avaient rien hérité de lui parce qu'ils étaient musulmans alors que 'Aqîl et Ṭâlib étaient alors mécréants. D'ailleurs, c'est pour cela que 'Umar ben al-Khaṭâb (r) disait: "Le musulman ne doit pas hériter du mécréant."

---

(1) *'An-Naml*, 91.
(2) *'Al-Qaṣaṣ*, 57.
(3) *'Al-Ḥajj*, 25.
(4) Traduit dans le verset par *itinérant*.
(5) Qu'on trouve dans *al-Fatḥ*, verset 25; et qui a la même étymologie que «*'âkif*» (*résident* dans la traduction du verset susmentioné).

٤٣ ـ باب: فَضْلِ الحَرَمِ.

وَقَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿ إِنَّمَآ أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَٰذِهِ ٱلْبَلْدَةِ ٱلَّذِى حَرَّمَهَا وَلَهُۥ كُلُّ شَىْءٍ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴾[١].

وَقَوْلِهِ جَلَّ ذِكْرُهُ: ﴿ أَوَلَمْ نُمَكِّن لَّهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجْبَىٰٓ إِلَيْهِ ثَمَرَٰتُ كُلِّ شَىْءٍ رِّزْقًا مِّن لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴾[٢].

١٥٨٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ الحَمِيدِ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يَوْمَ فَتْحِ مَكَّةَ: «إِنَّ هٰذَا الْبَلَدَ حَرَّمَهُ ٱللهُ، لَا يُعْضَدُ شَوْكُهُ، وَلَا يُنَفَّرُ صَيْدُهُ، وَلَا يَلْتَقِطُ لُقَطَتَهُ إِلَّا مَنْ عَرَّفَهَا».

٤٤ ـ باب: تَوْرِيثِ دُورِ مَكَّةَ وَشِرَائِهَا، وَأَنَّ النَّاسَ في مَسْجِدِ الحَرَامِ سَوَاءٌ خاصَّةً.

لِقَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ ٱلَّذِى جَعَلْنَٰهُ لِلنَّاسِ سَوَآءً ٱلْعَٰكِفُ فِيهِ وَٱلْبَادِ ۚ وَمَن يُرِدْ فِيهِ بِإِلْحَادٍۭ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴾[٣]: الْبَادِي: الطَّارِي. ﴿ مَعْكُوفًا ﴾[٤]: مَحْبُوساً.

١٥٨٨ ـ **حَدَّثَنَا** أَصْبَغُ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ حُسَيْنٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ عُثْمانَ، عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ قَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَيْنَ تَنْزِلُ فِي دَارِكَ بِمَكَّةَ؟ فَقَالَ: «وَهَلْ تَرَكَ عَقِيلٌ مِنْ رِبَاعٍ، أَوْ دُورٍ». وَكَانَ عَقِيلٌ وَرِثَ أَبَا طَالِبٍ، هُوَ وَطَالِبٌ، وَلَمْ يَرِثْهُ جَعْفَرٌ وَلَا عَلِيٌّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا شَيْئاً، لِأَنَّهُمَا كَانَا مُسْلِمَيْنِ، وَكَانَ عَقِيلٌ وَطَالِبٌ كافِرَيْنِ، فَكَانَ عُمَرُ بْنُ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: لَا يَرِثُ الْمُؤْمِنُ الْكافِرَ.

---

(١) سورة النمل الآية ٩١.
(٢) سورة القصص الآية ٥٧.
(٣) سورة الحج الآية ٢٥.
(٤) سورة الفتح الآية ٢٥.

C'était ainsi, commenta ibn Chihâb, qu'on comprenait les suivantes paroles de Dieu, le Très-Haut: **Ceux qui croient, ont fait exode, on fait effort de leurs biens et de leur personne sur le chemin de Dieu; ceux qui leur ont procuré asile et protection, ceux-là peuvent se prendre pour protecteurs mutuellement**[1].

R - 45 Sur [l'endroit où] s'installa le Prophète (ç) à La Mecque

1589 - Abu Hurayra (r) dit: «En voulant entrer à La Mecque, le Messager de Dieu (ç) dit: "Si Dieu le veut, nous nous installerons demain dans la pente des béni Kinâna; là où ils (les polythéistes quraychites) s'étaient jurés [de persister] sur la mécréance."»

1590 - Abu Hurayra (r) dit: Etant à Mina, le lendemain du jour de l'Immolation, le Prophète (ç) dit: "Nous descendrons demain à la pente des béni Kinâna, là où ils s'étaient jurés [de persister] sur la mécréance."

C'est-à-dire, al-Muhassab. C'est que Quraych et Kinâna s'étaient jurés, contre les béni Hâchim et les béni 'Abd-al-Muttalib — ou: les béni al-Muttalib —, de ne pas contracter avec eux des mariages ou des opérations commerciales, et ce jusqu'à ce qu'ils délivrassent le Prophète (ç).

* De Salâma, de 'Aqîl et de Yahya ben ad-Dahhak, d'al-'Awza'y, directement d'ibn Chihâb: ... les béni Hâchim et les béni al-Muttalib...

R. 46 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut:

Lors Abraham dit: «Mon Seigneur, rends cet endroit sûr, éloigne-moi, ainsi que mes enfants, de l'adoration des idoles. Mon Seigneur, que d'humains n'ont-elles pas égarés! Qui me suivra sera des miens. Qui me désobéira...

Tu es Tout pardon, Miséricordieux... Notre Seigneur, j'ai fixé une partie de ma progéniture dans une dépression impropre aux cultures, juste auprès de Ta Maison consacrée, notre Seigneur, pour qu'ils accomplissent la prière. Fais que des cœurs humains vers eux se précipitent[2]. V. la suite du verset.

(1) *'Al-'Anfal*, 72.

(2) *'Ibrâhîm*, 35 - 37.

قَالَ ابْنُ شِهَابٍ: وَكانُوا يَتَأَوَّلُونَ قَوْلَ ٱللهِ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَـٰهَدُواْ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَـٰٓئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ﴾[1] الآيَةَ.

٤٥ ـ باب: نُزُولِ النَّبِيِّ ﷺ مَكَّةَ.

١٥٨٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنا شُعَيْبٌ، عنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو سَلَمَةَ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، حِينَ أَرادَ قُدُومَ مَكَّةَ: «مَنْزِلُنَا غداً، إِنْ شَاءَ ٱللهُ، بِخَيْفِ بَنِي كِنَانَةَ، حَيْثُ تَقَاسَمُوا عَلَى الْكُفْرِ».

١٥٩٠ ـ **حَدَّثَنَا** الحُمَيْدِيُّ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ: حَدَّثَنَا الأَوْزَاعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي الزُّهْـرِيُّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ، مِنَ الْغَدِ يَوْمَ النَّحْرِ، وَهُو بِمِنًى: «نَحْنُ نَـازِلُونَ غَـداً بِخَيْفِ بَنِي كِنَانَـةَ، حَيْثُ تَقَاسَمُـوا عَلَى الْكُفْرِ». يَعْنِي ذَلِـكَ الْمُحَصَّبَ، وَذٰلِكَ أَنَّ قُرَيْشاً وَكِنَانَةَ، تَحَالَفَتْ عَلَى بَنِي هَاشِمٍ وَبَنِي عَبْدِ المطَّلِبِ، أَوْ بَنِي المُطَّلِبِ: أَنْ لَا يُنَاكِحُوهُمْ وَلَا يُبَايِعُوهُمْ، حَتَّى يُسَلِّمُوا إِلَيْهِمُ النَّبِيَّ ﷺ.

وَقَالَ سَلَامَةُ، عَنْ عُقَيْلٍ وَيَحْيىٰ بْنُ الضَّحَّاكِ، عَنِ الأَوْزَاعِيِّ: أَخْبَرَنِي ابْنُ شِهَابٍ: وَقَالَا: بَنِي هَاشِمٍ وَبَنِي المُطَّلِبِ.

قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: بَنِي المُطَّلِبِ أَشْبَهُ.

٤٦ ـ باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى:

﴿ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ رَبِّ ٱجْعَلْ هَـٰذَا ٱلْبَلَدَ ءَامِنًا وَٱجْنُبْنِى وَبَنِىَّ أَن نَّعْبُدَ ٱلْأَصْنَامَ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ فَمَن تَبِعَنِى فَإِنَّهُۥ مِنِّى وَمَنْ عَصَانِى فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ رَّبَّنَآ إِنِّىٓ أَسْكَنتُ مِن ذُرِّيَّتِى بِوَادٍ غَيْرِ ذِى زَرْعٍ عِندَ بَيْتِكَ ٱلْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱجْعَلْ أَفْـِٔدَةً مِّنَ ٱلنَّاسِ تَهْوِىٓ إِلَيْهِمْ ﴾[2] الآية.

---

(١) سورة الأنفال الآية ٧٢.

(٢) سورة إبراهيم الآيات ٣٥ ـ ٣٧.

R. 47 - Sur ces paroles de Dieu, le Très-Haut:

Dieu a fait de la Ka'ba la Maison sacrée, en tant que structure pour l'humanité, et le mois sacré, les offrandes et les guirlandes. Cela pour vous enseigner que Dieu sait ce qu'il y a dans les cieux et sur la terre. Et Dieu de toute chose est Connaissant[1].

1591 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «La Ka'ba sera détruite par un Abyssin ayant des jambes menues.»

1592 - 'Â'icha (r) dit: «Avant que le [jeûne de] Ramadan ne devînt obligatoire, [les Musulmans] jeûnaient le jour de *'Achurâ'*[2]. C'était un jour où l'on couvrait la Ka'ba. Et lorsque Dieu avait prescrit [le jeûne] du mois de ramaḍan, le Messager de Dieu (ç) dit: "Celui qui veut le jeûner, qu'il le jeûne; et celui qui veut le laisser, qu'il le laisse."

1593 - D'après Abu Sa'îd al-Khudry (r), le Prophète (ç) dit: «On accomplira le *ḥajj* pour la Demeure et on fera la *'umra* après l'apparition de Gog et Magog.»

R. 48 - Sur le voile de la Ka'ba

1594 - Abu Wâ'il dit: «Je m'assis avec Chayba sur une chaise[3] à l'intérieur de la Ka'ba. Il [me] dit: "'Umar (r) s'était assis dans la même place et avait dit: *J'ai failli n'y laisser ni or ni argent et distribuer tous [les biens de la Ka'ba].* Je lui dis alors: *Mais tes deux [prédécesseurs]*[4] *n'ont pas fait cela! — Eux, répondit-il, c'étaient vraiment des hommes! et je suis en train de suivre leur exemple."»*

R. 49 - Sur la démolition de la Ka'ba

* 'Â'icha (r): Le Prophète (ç) a dit: "Une armée attaquera la Ka'ba [mais] elle subira un engloutissement."

1595 - D'après ibn 'Abbâs (r), le Prophète (ç) dit: ...Il me semble voir un homme noir aux jambes torses qui en enlève les pierres l'une après l'autre.»

(1) *'Al-Mâ'ida*, 97.
(2) Le dixième jour du mois de *muḥarram*.
(3) Dans le texte: sur la chaise.
(4) Dans le texte: compagnons.

٤٧ ـ باب: قَوْلِ اللهِ تَعَالَى:

﴿ جَعَلَ ٱللَّهُ ٱلْكَعْبَةَ ٱلْبَيْتَ ٱلْحَرَامَ قِيَٰمًا لِّلنَّاسِ وَٱلشَّهْرَ ٱلْحَرَامَ وَٱلْهَدْىَ وَٱلْقَلَٰٓئِدَ ذَٰلِكَ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَأَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴾[1].

١٥٩١ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا زِيادُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «يُخَرِّبُ الْكَعْبَةَ ذُو السُّوَيْقَتَيْنِ مِنَ الْحَبَشَةِ».

١٥٩٢ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا. وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ مُقَاتِلٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ ٱللهِ، هُوَ ابْنُ المُبَارَكِ، قَالَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي حَفْصَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانُوا يَصُومُونَ عاشُوراءَ قَبْلَ أَنْ يُفْرَضَ رَمَضَانُ، وَكانَ يَوْماً تُسْتَرُ فِيهِ الْكَعْبَةُ، فَلَمَّا فَرَضَ ٱللهُ رَمَضَانَ، قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَنْ شَاءَ أَنْ يَصُومَهُ فَلْيَصُمْهُ، وَمَنْ شَاءَ أَنْ يَتْرُكَهُ فَلْيَتْرُكْهُ».

١٥٩٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ، عَنِ الحَجَّاجِ بْنِ حَجَّاجٍ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي عُتْبَةَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الخُدْرِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيُحَجَّنَّ الْبَيْتُ وَلَيُعْتَمَرَنَّ بَعْدَ خُرُوجِ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ».

تَابَعَهُ أَبَانُ وَعِمْرَانُ، عَنْ قَتَادَةَ. وَقَالَ عَبْدُ الرَّحْمٰنِ، عَنْ شُعْبَةَ قَالَ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى لَا يُحَجَّ الْبَيْتُ». وَالأَوَّلُ أَكْثَرُ، سَمِعَ قَتَادَةُ عَبْدَ ٱللهِ، وَعَبْدُ ٱللهِ أَبَا سَعِيدٍ.

٤٨ ـ باب: كِسْوَةِ الْكَعْبَةِ.

١٥٩٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا خالِدُ بْنُ الحَارِثِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا وَاصِلٌ الأَحْدَبُ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ قَالَ: جِئْتُ إِلَى شَيْبَةَ. وَحَدَّثَنَا قَبِيصَةُ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ وَاصِلٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ قَالَ: جَلَسْتُ مَعَ شَيْبَةَ عَلَى الْكُرْسِيِّ في الْكَعْبَةِ، فَقَالَ: لَقَدْ جَلَسَ هٰذَا الْمَجْلِسَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَقَالَ: لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ لَا أَدَعَ فِيهَا صَفْرَاءَ وَلَا بَيْضَاءَ إِلَّا قَسَمْتُهُ. قُلْتُ: إِنَّ صَاحِبَيْكَ لَمْ يَفْعَلَا، قَالَ: هُما المَرْآنِ أَقْتَدِي بِهِمَا.

---

(١) سورة المائدة الآية ٩٧.

1596 - Abu Huryara (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) a dit: "C'est un Abyssin à jambes menues qui démolira la Ka'ba."»

R. 50 - Sur ce qui a été dit au sujet de la Pierre noire

1597 - D'après 'Âbis ben Rabî'a, 'Umar (r) vint embrasser la Pierre noire et dit: «Je sais que tu n'es qu'une pierre qui peut ni nuire ni être utile; et si je n'avais pas vu le Prophète (ç) t'embrasser, je n'e t'aurais pas embrassée.»

R. 51 - Sur le fait de fermer [la porte] du Temple et d'y prier à n'importe quel endroit

1598 - D'après Sâlim, son père dit: «Le Messager de Dieu (ç) entra dans le Temple avec 'Usâma ben Zayd, Bilâl et 'Uthmân ben Ṭalḥa. Ils fermèrent [la porte] derrière eux... Et en l'ouvrant, j'étais le premier à entrer. Je trouvai Bilâl et je lui demandai: "Est-ce que le Messager de Dieu (ç) y a prié? — Oui, répondit-il, entre les deux colonnes yéménites."»

R. 52 - Sur la prière dans la Ka'ba

1599 - Ibn 'Umar (r) [rapporte] qu'en rentrant à l'intérieur de la Ka'ba, il marchait droit devant lui en donnant du dos à la porte; il marchait jusqu'à ce qu'il fût à trois coudées du mur en face de lui puis essayait de prier à l'endroit où le Messager de Dieu (ç) avait prié, et ce selon ce que rapporta Bilâl.

Et il n'y a aucun mal à prier à n'importe quel endroit du Temple.

R. 53 - Sur celui qui n'entre pas dans la Ka'ba

* Ibn 'Umar (r) faisait beaucoup le *ḥajj* sans toutefois entrer [à l'intérieur de la Ka'ba].

1600 - 'Abd-ul-Lâh ben Abu 'Awfâ dit: «Le Messager de Dieu (ç) fit une

٤٩ ـ باب: هَدْمِ الْكَعْبَةِ.

قَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «يَغْزُو جَيْشٌ الْكَعْبَةَ، فَيُخْسَفُ بِهِمْ».

١٥٩٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ آللهِ بْنِ آلأَخْنَسِ: حَدَّثَنِي ابْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «كَأَنِّي بِهِ أَسْوَدَ أَفْحَجَ، يَقْلَعُهَا حَجَراً حَجَراً».

١٥٩٦ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ: «يُخَرِّبُ الْكَعْبَةَ ذُو السُّوَيْقَتَيْنِ مِنَ الْحَبَشَةِ».

٥٠ ـ باب: ما ذُكِرَ في الحَجَرِ الأَسْوَدِ.

١٥٩٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عابِسِ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنْ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ جاءَ إِلَى الحَجَرِ الأَسْوَدِ فَقَبَّلَهُ، فَقَالَ: إِنِّي أَعْلَمُ أَنَّكَ حَجَرٌ، لا تَضُرُّ وَلَا تَنْفَعُ، وَلَوْلَا أَنِّي رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يُقَبِّلُكَ ما قَبَّلْتُكَ.

٥١ ـ باب: إِغْلَاقِ الْبَيْتِ، وَيُصَلِّي في أَيِّ نَوَاحِي الْبَيْتِ شَاءَ.

١٥٩٨ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ قَالَ: دَخَلَ رَسُولُ آللهِ ﷺ الْبَيْتَ، هُوَ وَأُسَامَةُ بْنُ زَيْدٍ وَبِلَالٌ وَعُثْمانُ بْنُ طَلْحَةَ، فَأَغْلَقُوا عَلَيْهِمْ، فَلَمَّا فَتَحُوا، كُنْتُ أَوَّلَ مَنْ وَلَجَ، فَلَقِيتُ بِلَالاً، فَسَأَلْتُهُ: هَلْ صَلَّى فِيهِ رَسُولُ آللهِ ﷺ؟ قَالَ: نَعَمْ، بَيْنَ الْعَمُودَيْنِ الْيَمَانِيَيْنِ.

٥٢ ـ باب: الصَّلَاةِ في الْكَعْبَةِ.

١٥٩٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كانَ إِذَا دَخَلَ الْكَعْبَةَ، مَشَى قِبَلَ الْوَجْهِ حِينَ يَدْخُلُ، وَيَجْعَلُ الْبَابَ قِبَلَ الظَّهْرِ، يَمْشِي حَتَّى يَكُونَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ آلْجِدَارِ الَّذِي قِبَلَ وَجْهِهِ قَرِيباً مِنْ ثَلَاثَةِ أَذْرُعٍ، فَيُصَلِّي، يَتَوَخَّى المَكَانَ الَّذِي أَخْبَرَهُ بِلَالٌ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ صَلَّى فِيهِ، وَلَيْسَ عَلَى أَحَدٍ بَأْسٌ أَنْ يُصَلِّيَ في أَيِّ نَوَاحِي الْبَيْتِ شَاءَ.

'umra; il fit le *tawâf* autour du Temple, pria deux *rak'a* derrière le Maqâm[1]. Il était avec des personnes qui le cachaient [des regards] des gens.»

Un homme demanda: «Est-ce que le Messager de Dieu (ç) était entré dans la Ka'ba? — Non, répondit 'Abd-ul-Lâh.»

R. 54 - Sur celui qui prononce le *tekbîr* dans les coins de la Ka'ba

1601 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «En arrivant [à la Mecque], le Messager de Dieu (ç) refusa d'entrer dans le Temple tant que les idoles s'y trouvaient. Il donna donc l'ordre de les faire sortir... On sortit aussi les statuts d'Abraham et d'Ismaël qui tenaient dans les mains les fléchettes [divinatoires]. Le Messager de Dieu (ç) dit alors: "Que Dieu fasse périr [les mécréants]! Par Dieu, ils savent bien qu'Abraham et Ismaël n'avaient jamais consulté le sort au moyen de ces fléchettes." Il entra ensuite dans le Temple et prononça le *tekbîr* dans ses différents coins sans y prier.»

R. 55 - Comment était le début du *raml* (marche rapide)

1602 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «A l'arrivée du Messager de Dieu (ç) et de ses Compagnons [à La Mecque], les polythéistes se dirent: "[Les Musulmans] arriveront exténués par les maladies de Yathrib." Le Prophète (ç) donna alors l'ordre aux Musulmans de faire une marche assez rapide pendant trois tournées [autour de la Ka'ba] et de marcher entre les deux Rukn.

Hormis sa compassion envers eux, rien ne l'empêchait de leur ordonner une marche rapide durant toutes les tournées.»

R. 56 - Sur le fait de toucher la Pierre noire en arrivant à la Mecque, et ce juste au début du *ṭawâf*; et sur le fait de faire trois tournées [autour de la Ka'ba] en activant le pas

1603 - D'après Sâlim, son père (r) dit: «Je voyais le Messager de Dieu (ç) lorsqu'il arrivait à La Mecque. Dès qu'il gagnait le pilier noir, il commençait, à pas accélérés, à faire trois tournées sur les sept tournées [prescrites].»

---

(1) Station d'Abraham.

٥٣ ـ باب: مَنْ لَمْ يَدْخُلِ الْكَعْبَةَ.

وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَحُجُّ كَثِيراً وَلَا يَدْخُلُ.

١٦٠٠ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا خالِدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ بْنُ أَبِي خَالِدٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي أَوْفَى قَالَ: ٱعْتَمَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ، وَصَلَّى خَلْفَ المَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، وَمَعَهُ مَنْ يَسْتُرُهُ مِنَ النَّاسِ، فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ: أَدَخَلَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ الْكَعْبَةَ؟ قَالَ: لَا.

٥٤ ـ باب: مَنْ كَبَّرَ في نَوَاحِي الْكَعْبَةِ.

١٦٠١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ: حَدَّثَنَا عِكْرِمَةُ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ لَمَّا قَدِمَ، أَبَى أَنْ يَدْخُلَ الْبَيْتَ وَفِيهِ الآلِهَةُ، فَأَمَرَ بِهَا فَأُخْرِجَتْ، فَأَخْرَجُوا صُورَةَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْماعِيلَ في أَيْدِيهِمَا الأَزْلَامُ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «قَاتَلَهُمُ ٱللهُ، أَمَا وَٱللهِ قَدْ عَلِمُوا أَنَّهُمَا لَمْ يَسْتَقْسِما بِهَا قَطُّ». فَدَخَلَ الْبَيْتَ، فَكَبَّرَ في نَوَاحِيهِ، وَلَمْ يُصَلِّ فِيهِ.

٥٥ ـ باب: كَيْفَ كانَ بَدْءُ الرَّمَلِ

١٦٠٢ ـ حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، هُوَ ابْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ سَعِيدِ ابْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَدِمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَأَصْحَابُهُ، فَقَالَ المُشْرِكُونَ: إِنَّهُ يَقْدَمُ عَلَيْكُمْ وَقَدْ وَهَنَهُمْ حُمَّى يَثْرِبَ، فَأَمَرَهُمُ النَّبِيُّ ﷺ أَنْ يَرْمُلُوا الأَشْوَاطَ الثَّلاثَةَ، وَأَنْ يَمْشُوا ما بَيْنَ الرُّكْنَيْنِ، وَلَمْ يَمْنَعْهُ أَنْ يَأْمُرَهُمْ أَنْ يَرْمُلُوا الأَشْوَاطَ كلَّهَا إِلَّا الإِبْقَاءُ عَلَيْهِمْ.

٥٦ ـ باب: ٱسْتِلَامِ الحَجَرِ الأَسْوَدِ حِينَ يَقْدَمُ مَكَّةَ أَوَّلَ ما يَطُوفُ، وَيَرْمُلُ ثَلاثاً.

١٦٠٣ ـ حَدَّثَنَا أَصْبَغُ بْنُ الْفَرَجِ: أَخْبَرَنِي ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ حِينَ يَقْدَمُ مَكَّةَ، إِذَا ٱسْتَلَمَ الرُّكْنَ الأَسْوَدَ، أَوَّلَ ما يَطُوفُ: يَخُبُّ ثَلَاثَةَ أَطْوَافٍ مِنَ السَّبْعِ.

R. 57 - Sur le fait de marcher à pas accélérés dans le *ḥajj* et la *'umra*

1604 - Ibn 'Umar (r) dit: «Pendant le *ḥajj* et la *'umra*, le Prophète (ç) fit trois tournées [autour de la Ka'ba] en accélérant le pas et quatre en marchant.»

* Rapporté aussi par al-Layth, et ce, directement de Kathîr ben Farqad, de Nâfi', d'ibn 'Umar (r), du Prophète (ç).

1605 - 'Umar ben al-Khaṭṭâb (r) s'adressa au Rukn en lui disant: "Par Dieu! je sais bien que tu n'es qu'une pierre qui ne peut ni nuire ni être utile... Et si je n'avais vu le Prophète (ç) te toucher, je ne t'aurais pas touché." Il le toucha puis dit: "Pourquoi accélérer le pas!? Nous ne faisions cela que pour que les polythéistes nous vissent. Mais maintenant Dieu a fait périr ceux-ci." Toutefois il ajouta: "C'est une pratique que le Prophète (ç) faisait et nous ne voulons pas la laisser."

1606 - Ibn 'Umar (r) dit: «Je n'ai jamais négligé de toucher ces deux Rukn, ni pendant l'aise ni pendant le mésaise; et ce depuis que j'avais vu le Prophète (ç) les toucher.»

'Ubayd-ul-Lâh: «Je dis à Nâfi': "Est-ce qu'ibn 'Umar marchait entre les deux Rukn? — Il ne marchait, répondit-il, que pour avoir plus de facilité à les toucher."»

R. 58 - Sur le fait de toucher le Rukn avec un bâton crochu

1607 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Pendant le pèlerinage de l'Adieu, le Prophète (ç) fit le *tawâf* sur un dromadaire.Il touchait le Rukn avec un bâton crochu.»

* Rapporté aussi par ad-Darâwrdy, et ce du fils du frère d'az-Zuhry, de son oncle paternel.

R. 59 - Sur celui qui ne touche pas les deux Rukn yémenites

1608 - Abu ach-Cha'thâ': Qui donc veut éviter une partie du Temple!?

Mu'âwiya touchait souvent les Rukn; d'où ibn 'Abbâs (r) lui dit une fois:

٥٧ ـ باب: الرَّمَلِ فِي الحَجِّ وَالْعُمْرَةِ.

١٦٠٤ ـ **حَدَّثَنِي** مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنَا سُرَيْجُ بْنُ النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا فُلَيْحٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَعَى النَّبِيُّ ﷺ ثَلاَثَةَ أَشْوَاطٍ، وَمَشَى أَرْبَعَةً، فِي الحَجِّ وَالْعُمْرَةِ.

تَابَعَهُ اللَّيْثُ قَالَ: حَدَّثَنِي كَثِيرُ بْنُ فَرْقَدٍ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٦٠٥ ـ **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي زَيْدُ بْنُ أَسْلَمَ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ لِلرُّكْنِ: أَمَا وَٱللهِ، إِنِّي لأَعْلَمُ أَنَّكَ حَجَرٌ، لاَ تَضُرُّ وَلاَ تَنْفَعُ، وَلَوْلاَ أَنِّي رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ ٱسْتَلَمَكَ مَا ٱسْتَلَمْتُكَ، فَاسْتَلَمَهُ، ثُمَّ قَالَ: فَمَا لَنَا وَلِلرَّمَلِ، إِنَّمَا كُنَّا رَاءَيْنَا بِهِ المُشْرِكِينَ، وَقَدْ أَهْلَكَهُمُ ٱللهُ، ثُمَّ قَالَ: شَيْءٌ صَنَعَهُ النَّبِيُّ ﷺ، فَلاَ نُحِبُّ أَنْ نَتْرُكَهُ.

١٦٠٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: مَا تَرَكْتُ ٱسْتِلاَمَ هَذَيْنِ الرُّكْنَيْنِ، فِي شِدَّةٍ وَلاَ رَخَاءٍ، مُنْذُ رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَسْتَلِمُهُمَا.

قُلْتُ لِنَافِعٍ: أَكَانَ ابْنُ عُمَرَ يَمْشِي بَيْنَ الرُّكْنَيْنِ؟ قَالَ: إِنَّمَا كَانَ يَمْشِي لِيَكُونَ أَيْسَرَ لاِسْتِلاَمِهِ.

٥٨ ـ باب: ٱسْتِلاَمِ الرُّكْنِ بِالْمِحْجَنِ.

١٦٠٧ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ صَالِحٍ وَيَحْيَىٰ بْنُ سُلَيْمانَ قَالاَ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: طَافَ النَّبِيُّ ﷺ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ عَلَى بَعِيرٍ، يَسْتَلِمُ الرُّكْنَ بِمِحْجَنٍ.

تَابَعَهُ الدَّرَاوَرْدِيُّ، عَنِ ابْنِ أَخِي الزُّهْرِيِّ، عَنْ عَمِّهِ.

٥٩ ـ باب: مَنْ لَمْ يَسْتَلِمْ إِلاَّ الرُّكْنَيْنِ الْيَمَانِيَيْنِ.

١٦٠٨ ـ وَقَالَ مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ، عَنْ أَبِي الشَّعْثَاءِ أَنَّهُ قَالَ: وَمَنْ يَتَّقِي شَيْئاً مِنَ الْبَيْتِ؟ وَكَانَ مُعَاوِيَةُ يَسْتَلِمُ الأَرْكَانَ، فَقَالَ لَهُ ابْنُ

"Mais on ne doit pas toucher à ces deux Rukn. — Aucune partie du Temple, répondit Mu'awiya, n'est à laisser."

Ibn az-Zubayr (r) touchait tous les Rukn.

1609 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, son père (r) dit: «Du Temple, je n'ai vu le Prophète (ç) toucher que les deux Rukn yémenites.»

R. 60 - Sur le fait d'embrasser la Pierre

1610 - D'après Zayd ben 'Aslam, son père dit: «J'ai vu 'Umar ben al-Khaṭṭâb (r) embrasser la Pierre et dire: "Je ne t'aurais pas embrassée si je n'avais vu le Prophète (ç) le faire."»

1611 - Zubayr ben 'Araby dit: «Un homme interrogea ibn 'Umar (r) sur le fait de toucher la Pierre. "J'ai vu, répondit ibn 'Umar, le Messager de Dieu (ç) la toucher et l'embrasser." Je dis alors: "Et si on me bouscule... et si on ne me laisse pas? — Mets *et si* [loin], au Yémen... J'ai vu le Messager de Dieu (ç) la toucher et l'embrasser."»

R. 61 - Sur celui qui, en arrivant près du Rukn, fait signe de le toucher

1612 - Ibn 'Abbas (r) dit: «Le Prophète (ç) fit le *tawâf* autour de la Demeure en étant sur un chameau, et à chaque fois qu'il passait devant le Rukn, il faisait signe [de le toucher].

R. 62 - Sur le *tekbîr* près du Rukn

1613 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) fit le *ṭawaf* autour du Temple en étant sur un chameau; et à chaque fois qu'il arrivait devant le Rukn, il faisait signe en sa direction et prononçait le *tekbir*.»

* Rapporté aussi par 'Ibrâhîm ben Ṭahmân, et ce de Khâlid al-Ḥadhâ'.

عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: إِنَّهُ لَا يُسْتَلَمُ هٰذَانِ الرُّكْنَانِ، فَقَالَ: لَيْسَ شَيْءٌ مِنَ الْبَيْتِ مَهْجُوراً. وَكَانَ ابْنُ الزُّبَيْرِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَسْتَلِمُهُنَّ كُلَّهُنَّ.

١٦٠٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا لَيْثٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمْ أَرَ النَّبِيَّ ﷺ يَسْتَلِمُ مِنَ الْبَيْتِ إِلَّا الرُّكْنَيْنِ الْيَمانِيَيْنِ.

٦٠ ـ باب: تَقْبِيلِ الحَجَرِ.

١٦١٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ سِنَانٍ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ: أَخْبَرَنَا وَرْقَاءُ: أَخْبَرَنَا زَيْدُ بْنُ أَسْلَمَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ. رَأَيْتُ عُمَرَ بْنَ الخَطَّابِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَبَّلَ الْحجَرَ، وَقَالَ: لَوْلَا أَنِّي رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَبَّلَكَ ما قَبَّلْتُكَ.

١٦١١ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنِ الزُّبَيْرِ بْنِ عَرَبِيٍّ قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا عَنِ ٱسْتِلَامِ الحَجَرِ، فَقَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَسْتَلِمُهُ وَيُقَبِّلُهُ. قَالَ: قُلْتُ: أَرَأَيْتَ إِنْ زُحِمْتُ، أَرَأَيْتَ إِنْ غُلِبْتُ؟ قَالَ: اجْعَلْ أَرَأَيْتَ بِالْيَمنِ، رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَسْتَلِمُهُ وَيُقَبِّلُهُ.

٦١ ـ باب: مَنْ أَشَارَ إِلَى الرُّكْنِ إِذَا أَتَى عَلَيْهِ.

١٦١٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ الله عَنْهُمَا قَالَ: طَافَ النَّبِيُّ ﷺ بِالْبَيْتِ عَلَى بَعِيرٍ، كُلَّمَا أَتَى عَلَى الرُّكْنِ أَشَارَ إِلَيْهِ.

٦٢ ـ باب: التَّكْبِيرِ عِنْدَ الرُّكْنِ.

١٦١٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا خالِدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا خالِدٌ الحَذَّاءُ، عَنْ عِكْرِمَةَ،

R. 63 - Sur celui qui fit un *ṭawaf* autour du Temple en arrivant à la Mecque, avant de revenir chez lui, puis qui fait deux *raka'a* et sort ensuite vers aṣ-Ṣafâ

1614 et 1615 - Muḥammad ben 'Abd-ar-Raḥmân dit: Je citai [la chose][1] à 'Urwa [et il dit]: «'Â'icha (r) m'a rapporté que la première chose que le Prophète (ç) fit lors de son arrivée [à la Mecque] était les ablutions mineures, après quoi il passa au *tawâf.* Et cela ne fut pas durant une *'umra.*

«Après cela, Abu Bakr et 'Umar (r) firent de même pendant leur *hajj.* Et en accomplissant le *ḥajj* avec mon père, az-Zubayr (r), je remarquai que la première chose qu'il commença à faire était le *tawâf.* De plus, je vis aussi les Muhajir et les Ançar faire cela. Enfin, ma mère m'a rapporté qu'elle s'était sacralisée pour une *'umra* avec sa sœur, az-Zubayr, Un tel et Un tel; et qu'après avoir touché le Rukn, ils avaient tous quitté l'état de sacralisation (*iḥrâm*).»

1616 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): En faisant le *tawâf* pendant le *ḥajj* ou la *'umra,* le Messager de Dieu (ç) commençait, dès son arrivée [à La Mecque], à faire d'un pas rapide trois tournées et à marcher normalement pendant quatre tournées; après quoi, il faisait deux prosternations puis accomplissait le *sa'y* entre aṣ-Ṣafa et al-Marwa.

1617 - Ibn 'Umar (r): En faisant le premier *ṭawâf,* le Prophète (ç) faisait trois tournées en précipitant le pas et quatre tournées en marchant. De plus, il faisait le *sa'y* entre aṣ-Ṣafa et al-Marwa dans le lit de la vallée.

R. 64 - Sur le ṭawâf des femmes avec les hommes

1618 - Ibn Jurayj dit: «'Aṭâ' me rapporta la date où ibn Hichâm avait interdit aux femmes de faire le *tawâf* avec les hommes. Ensuite il me dit: "Comment leur interdit-il cela alors que les épouses du Prophète (ç) avaient fait le *ṭawâf* avec les hommes? — Cela se passa, dis-je, avant ou après [la révélation du verset] du voile? — Certainement, j'assistai à cela après [la révélation du verset] du voile. — Et comment étaient-elles mêlées aux hommes? — Elles n'étaient pas mêlées! 'Â'icha (r), [par exemple], faisait le *ṭawâf* en se tenant loin des hommes; elle n'était pas

(1) Dans le texte, il y a une omission de la part d'al-Bukhâry.

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: طَافَ النَّبِيُّ ﷺ بِالْبَيْتِ عَلَى بَعِيرٍ: كُلَّمَا أَتَى الرُّكْنَ أَشَارَ إِلَيْهِ بِشَيْءٍ كانَ عِنْدَهُ وَكَبَّرَ. تَابَعَهُ إِبْرَاهِيمُ بْنُ طَهْمَانَ، عَنْ خالِدٍ الحَذَّاءِ.

٦٣ ـ باب: مَنْ طَافَ بِالْبَيْتِ إِذَا قَدِمَ مَكَّةَ، قَبْلَ أَنْ يَرْجِعَ إِلَى بَيْتِهِ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّفَا.

١٦١٤ ـ ١٦١٥ ـ **حَدَّثَنَا** أَصْبَغُ، عَنِ ابْنِ وَهْبٍ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: ذَكَرْتُ لِعُرْوَةَ، فَأَخْبَرَتْنِي عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ أَوَّلَ شَيْءٍ بَدَأَ بِهِ ـ حِينَ قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ ـ أَنَّهُ تَوَضَّأَ، ثُمَّ طَافَ، ثُمَّ لَمْ تَكُنْ عُمْرَةً. ثُمَّ حَجَّ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: مِثْلَهُ. ثُمَّ حَجَجْتُ مَعَ أَبِي الزُّبَيْرِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَأَوَّلُ شَيْءٍ بَدَأَ بِهِ الطَّوَافُ. ثُمَّ رَأَيْتُ الْمُهَاجِرِينَ وَالأَنْصَارَ يَفْعَلُونَهُ، وَقَدْ أَخْبَرَتْنِي أُمِّي: أَنَّهَا أَهَلَّتْ هِيَ وَأُخْتُهَا وَالزُّبَيْرُ، وَفُلانٌ وَفُلانٌ، بِعُمْرَةٍ، فَلَمَّا مَسَحُوا الرُّكْنَ حَلُّوا.

١٦١٦ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَبُو ضَمْرَةَ أَنَسٌ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ إِذَا طَافَ، فِي الحَجِّ أَوِ الْعُمْرَةِ، أَوَّلَ ما يَقْدَمُ سَعَى ثَلاثَةَ أَطْوَافٍ، وَمَشَى أَرْبَعَةً، ثُمَّ سَجَدَ سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ يَطُوفُ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ.

١٦١٧ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ إِذَا طَافَ بِالْبَيْتِ الطَّوَافَ الأَوَّلَ، يَخُبُّ ثَلاثَةَ أَطْوَافٍ، وَيَمْشِي أَرْبَعَةً، وَأَنَّهُ كانَ يَسْعَى بَطْنَ المَسِيلِ، إِذَا طَافَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ.

٦٤ ـ باب: طَوَافِ النِّسَاءِ مَعَ الرِّجالِ.

١٦١٨ ـ وَقَالَ عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ قَالَ: ابْنُ جُرَيْجٍ أَخْبَرَنَا قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ: إِذْ مَنَعَ ابْنُ هِشَامٍ النِّسَاءَ الطَّوَافَ مَعَ الرِّجَالِ، قَالَ: كَيْفَ يَمْنَعُهُنَّ، وَقَدْ طَافَ نِسَاءُ النَّبِيِّ ﷺ مَعَ الرِّجالِ؟ قُلْتُ: أَبَعْدَ ٱلْحِجَابِ أَوْ قَبْلُ؟ قَالَ: إِي لَعَمْرِي، لَقَدْ أَدْرَكْتُهُ بَعْدَ ٱلْحِجَابِ. قُلْتُ: كَيْفَ يُخَالِطْنَ الرِّجالَ؟ قَالَ: لَمْ يَكُنَّ يُخَالِطْنَ، كانَتْ عائِشَةُ

mêlée à eux... Une femme lui dit: *Allons ensemble, ô Mère des Croyants, pour toucher [la Pierre noire]! — Vas-y toi-même.* Et elle refusa d'y aller.

1619 - Um Salama (r) — l'épouse du Prophète (ç) — dit: «Je me plaignis de ma faiblesse auprès du Messager de Dieu (ç) et il me dit: "Fais le *ṭawâf* derrière les fidèles en restant sur ta monture." En effet, je fis le *ṭawâf* tandis que le Messager de Dieu (ç) priait près du Temple et récitait [la sourate *d'aṭ-ṭûr wa kitâbin masṭûr*[1].»

R. 65 - Sur le fait de parler pendant le tawâf

1620 - D'après Ibn 'Abbâs (r), pendant le *ṭawâf* autour de la Ka'ba, le Prophète (ç) passa près d'un homme qui avait attaché sa main à un autre homme au moyen d'une courroie, ou d'un fil ou au moyen d'une autre chose. Le Prophète (ç) coupa la chose avec sa main et dit "Conduis-le par la main!"

R. 66 - En voyant durant le *ṭawâf* une courroie ou toute chose qu'il réprouve, [le Prophète] la coupait.

1621 - Ibn 'Abbâs (r): Ayant vu un homme faire le *ṭawâf* autour de la Ka'ba [en tenant] une courroie ou quelque chose d'autre, le Prophète la coupa.

R. 67 - Ne doit pas faire le ṭawâf autour de la Ka'ba une persone nue et ne peut faire le ḥajj un polythéiste

1622 - Abu Hurayra [rapporte] qu'Abu Bakr aṣ-Ṣiddîq (r) l'envoya — lors du *ḥajj* à la tête duquel le Messager de Dieu (ç) désigna ce dernier, avant le *hajj* de l'Adieu —, le jour de l'Immolation, avec un groupe, afin d'annoncer ceci: *Après cette année-ci, aucun polythéiste ne doit faire le ḥajj et aucune personne nue ne peut faire le ṭawâf autour du Temple.*

(1) Sourate *d'aṭ-Ṭur*.

رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا تَطُوفُ حَجْرَةً مِنَ الرِّجالِ، لَا تُخَالِطُهُمْ، فَقَالَتِ ٱمْرَأَةٌ: ٱنْطَلِقِي نَسْتَلِمْ يَا أُمَّ المُؤْمِنِينَ، قَالَتْ: ٱنطَلِقِي عَنْكِ، وَأَبَتْ. وَكُنَّ يَخْرُجْنَ مُتَنَكِّرَاتٍ بِاللَّيْلِ، فَيَطُفْنَ مَعَ الرِّجَالِ، وَلٰكِنَّهُنَّ كُنَّ إِذَا دَخَلْنَ الْبَيْتَ، قُمْنَ حَتَّى يَدْخُلْنَ، وَأُخْرِجَ الرِّجَالُ.

وَكُنْتُ آتِي عائِشَةَ أَنَا وَعُبَيْدُ بْنُ عُمَيْرٍ، وَهِيَ مُجَاوِرَةٌ فِي جَوْفِ ثَبِيرٍ، قُلْتُ: وَمَا حِجَابُهَا؟ قَالَ: هِيَ فِي قُبَّةٍ تُرْكِيَّةٍ، لَهَا غِشَاءٌ، وَمَا بَيْنَنَا وَبَيْنَهَا غَيْرُ ذٰلِكَ، وَرَأَيْتُ عَلَيْهَا دِرْعاً مُوَرَّداً.

١٦١٩ ـ حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ: حَدَّثَنَا مالِكٌ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ نَوْفَلٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَتْ: شَكَوْتُ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ أَنِّي أَشْتَكِي، فَقَالَ: «طُوفِي مِنْ وَرَاءِ النَّاسِ وَأَنْتِ رَاكِبَةٌ». فَطُفْتُ، وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ حِينَئِذٍ يُصَلِّي إِلَى جَنْبِ الْبَيْتِ، وَهُوَ يَقْرَأُ: ﴿وَٱلطُّورِ. وَكِتَٰبٍ مَّسْطُورٍ﴾[1].

٦٥ ـ باب: الْكَلَامِ فِي الطَّوَافِ.

١٦٢٠ ـ حدّثنا إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى: حَدَّثَنَا هِشَامٌ: أَنَّ ابْنَ جُرَيْجٍ أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي سُلَيْمَانُ الأَحْوَلُ: أَنَّ طَاوُساً أَخْبَرَهُ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ مَرَّ وَهُوَ يَطُوفُ بِالْكَعْبَةِ بِإِنْسَانٍ، رَبَطَ يَدَهُ إِلَى إِنْسَانٍ، بِسَيْرٍ أَوْ بِخَيْطٍ أَوْ بِشَيْءٍ غَيْرِ ذٰلِكَ، فَقَطَعَهُ النَّبِيُّ ﷺ بِيَدِهِ، ثُمَّ قَالَ: «قُدْهُ بِيَدِهِ».

٦٦ ـ باب: إِذَا رَأَى سَيْراً أَوْ شَيْئاً يُكْرَهُ فِي الطَّوَافِ قَطَعَهُ.

١٦٢١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنْ سُلَيْمَانَ الأَحْوَلِ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأَى رَجُلاً يَطُوفُ بِالْكَعْبَةِ، بِزِمامٍ أَوْ غَيْرِهِ، فَقَطَعَهُ.

٦٧ ـ باب: لَا يَطُوفُ بِالْبَيْتِ عُرْيَانٌ، وَلَا يَحُجُّ مُشْرِكٌ.

١٦٢٢ ـ حَدَّثَنَا يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ: قَالَ يُونُسُ: قَالَ ابْنُ شِهَابٍ: حَدَّثَنِي حُمَيْدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ أَخْبَرَهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ الصِّدِّيقَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، بَعَثَهُ ـ فِي الحَجَّةِ الَّتِي أَمَّرَهُ عَلَيْهَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ قَبْلَ حَجَّةِ الْوَدَاعِ ـ يَوْمَ النَّحْرِ، فِي رَهْطٍ يُؤَذِّنُ فِي النَّاسِ: أَلَا، لَا يَحُجُّ بَعْدَ الْعَامِ مُشْرِكٌ، وَلَا يَطُوفُ بِالْبَيْتِ عُرْيَانٌ.

---

(١) سورة الطور الآية ١ ـ ٢.

R. 68 - Sur le cas où l'on s'arrête durant le ṭawâf

* 'Atâ, au sujet de celui qui est en train de faire le *ṭawâf* et qu'on fait ensuite l'*iqâma* pour la prière ou qui est bousculé et écarté de sa place: «Lorsqu'il prononce le *teslîm*, il doit revenir là où on l'a interrompu...»

On rapporte quelque chose de similaire d'ibn 'Umar et de 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr (r).

R. 69 - Le Prophète (ç) fit deux rak'a pour les sept tournées...

* Nâfi': Ibn 'Umar (r) faisait deux *rak'a* chaque fois qu'il fait sept tournées...

* 'Ismâ'îl ben 'Umayya: Je dis à az-Zuhry: «'Aṭâ' dit que la prière obligatoire peut suffire à la place des deux *rak'a* du *ṭawâf.* — La *sunna* est meilleure, répondit-il; le Prophète (ç) n'avait jamais fait sept tournées [autour de la Ka'ba] sans faire deux *rak'a*.»

1623 - 'Amrû [dit]: Nous interrogeâmes ibn 'Umar (r) en lui disant: "Est-ce que l'homme peut commercer avec sa femme durant la *'umra*, avant de faire la course (le *sa'y*) entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa? — Le Messager de Dieu (ç) arriva [à la Mecque], répondit-il, fit sept tournées autour du Temple, pria deux *rak'a* derrière le Maqâm, accomplit [le sa'y] entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa et dit: **Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon.**[1]"

1624 - 'Amrû: Et j'interrogeai [aussi] Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) et il dit: "Il ne doit pas s'approcher de sa femme avant d'avoir fait [le sa'y] entre aṣ-Ṣafa et al-Marwa."

R. 70 - Sur celui qui ne s'approche pas de la Ka'ba et ne fait le *ṭawâf* avant de se rendre à 'Arafa et revenir... après le premier *ṭawâf*

1625 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) dit: «En arrivant à La Mecque, le Prophète fit le *ṭawâf*... et le *sa'y* entre aṣ-Ṣafâ et al-Marwa. Après son *ṭawâf* autour de la Ka'ba, il ne s'approcha d'elle qu'après son retour de 'Arafa.»

(1) *Al-'Aḥzâb*, 21.

٦٨ ـ باب: إِذَا وَقَفَ فِي الطَّوَافِ.

وَقَالَ عَطَاءٌ، فِيمَنْ يَطُوفُ فَتُقَامُ الصَّلاَةُ، أَوْ يُدْفَعُ عَنْ مَكَانِهِ: إِذَا سَلَّمَ يَرْجِعُ إِلَى حَيْثُ قُطِعَ عَلَيْهِ. وَيُذْكَرُ نَحْوُهُ عَنِ ابْنِ عُمَرَ وَعَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ.

٦٩ ـ باب: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ لِسُبُوعِهِ رَكْعَتَيْنِ.

وَقَالَ نَافِعٌ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يُصَلِّي لِكُلِّ سبُوعٍ رَكْعَتَيْنِ. وَقَالَ إِسْمَاعِيلُ ابْنُ أُمَيَّةَ: قُلْتُ لِلزُّهْرِيِّ: إِنَّ عَطَاءً يَقُولُ: تُجْزِئُهُ المَكْتُوبَةُ مِنَ رَكْعَتَيِ الطَّوَافِ؟ فَقَالَ: السُّنَّةُ أَفْضَلُ، لَمْ يَطُفِ النَّبِيُّ ﷺ سُبُوعاً قَطُّ إِلاَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ.

١٦٢٣ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو: سَأَلْنَا ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَيَقَعُ الرَّجُلُ عَلَى آمْرَأَتِهِ فِي الْعُمْرَةِ، قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ؟ قَالَ: قَدِمَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ سَبْعاً، ثُمَّ صَلَّى خَلْفَ المَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، وَطَافَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَقَالَ: ﴿لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾[1].

١٦٢٤ ـ قَالَ: وَسَأَلْتُ جابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، فَقَالَ: لاَ يَقْرَبُ آمْرَأَتَهُ حَتَّى يَطُوفَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ.

٧٠ ـ باب: مَنْ لَمْ يَقْرَبِ الْكَعْبَةَ، وَلَمْ يَطُفْ حَتَّى يَخْرُجَ إِلَى عَرَفَةَ، وَيَرْجِعَ بَعْدَ الطَّوَافِ الأَوَّلِ.

١٦٢٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: حَدَّثَنَا فُضَيْلٌ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ: أَخْبَرَنِي كُرَيْبٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ مَكَّةَ، فَطَافَ وَسَعَى بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَلَمْ يَقْرَبِ الْكَعْبَةَ بَعْدَ طَوَافِهِ بِهَا حَتَّى رَجَعَ مِنْ عَرَفَةَ.

---

(١) سورة الأحزاب الآية ٢١.

R. 71 - Sur celui qui fait les deux *rak'a* du *ṭawâf* en dehors de la Mosquée

* 'Umar (r) [les] fit en dehors du Sanctuaire.

1626 - Um Salama (l'épouse du Prophète): Etant à La Mecque et ayant voulu la quitter alors qu'Um Salama n'avait pas encore fait le *ṭawâf* autour de la Demeure et qui voulait aussi sortir..., dans ces circonstances, le Messager de Dieu (ç) dit à celle-ci: "Lorsqu'on fera l'*iqâma* de la prière du *ṣubḥ*, accomplis ton *ṭawâf* sur ton chameau au moment où les fidèles seront en train de prier." En effet, elle fit cela mais n'accomplit la prière qu'après être sortie...

R. 72 - Sur celui qui prie les deux *rak'a* du *ṭawâf* derrière le Maqâm

1627 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) arriva [à La Mecque], fit sept tournées autour du Temple, pria deux *rak'a* derrière le Maqâm puis sortit vers aṣ-Ṣafâ. Or, Dieu, le Très-Haut, dit: **Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon..**»

R. 73 - Sur le ṭawâf après les prières du ṣubḥ et du *'aṣr*

* Ibn 'Umar (r) accomplissait les deux *rak'a* du *ṭawâf* tant que le soleil ne s'était pas encore levé. De plus, 'Umar fit le *ṭawaf* après le *ṣubḥ*; [après quoi], il se mit sur sa monture jusqu'à son arrivée à Dhu-Ṭuwa où il fit les deux *rak'a*.

1628 - 'Â'icha (r): Des gens firent le *ṭawâf* autour du Temple après la prière du *ṣubḥ* puis s'assirent près du prédicateur, et ce jusqu'au au lever du soleil où ils se levèrent pour prier.

Et 'Â'icha (r) dit alors: "Ils se sont assis jusqu'à l'heure où il est réprouvé de faire la prière et se sont ensuite levés pour prier!"

1629 - Nâfi': 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) interdire de faire la prière au lever et au coucher du soleil.»

1630 - 'Abd-al-'Azîz ben Rufay' dit: «J'ai vu 'Abd-ul-Lâh ben az-Zubayr (r) faire le *ṭawâf* après le *fajr* et prier deux *rak'a*.»

٧١ ـ باب: مَنْ صَلَّى رَكْعَتَيِّ الطَّوَافِ خَارِجاً مِنَ المَسْجِدِ.

وَصَلَّى عُمَرُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ خارِجاً مِنَ الحَرَمِ.

١٦٢٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ زَيْنَبَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: شَكَوْتُ إِلَى رَسُولِ آللهِ ﷺ. **وَحَدَّثَنِي** مُحَمَّدُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا أَبُو مَرْوَانَ، يَحْيىٰ بْنُ أَبِي زَكَرِيَّاءَ الْغَسَّانِيُّ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ، وَهُوَ بِمَكَّةَ، وَأَرَادَ الخُرُوجَ، وَلَمْ تَكُنْ أُمُّ سَلَمَةَ طَافَتْ بِالْبَيْتِ، وَأَرَادَتِ الخُرُوجِ، فَقَالَ لَهَا رَسُولُ آللهِ ﷺ: «إِذَا أُقِيمَتْ صَلاَةُ الصُّبْحِ فَطُوفِي عَلَى بَعِيرِكِ وَالنَّاسُ يُصَلُّونَ». فَفَعَلَتْ ذٰلِكَ، فَلَمْ تُصَلِّ حَتَّى خَرَجَتْ.

٧٢ ـ باب: مَنْ صَلَّى رَكْعَتَيِّ الطَّوَافِ خَلْفَ المَقَامِ.

١٦٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللَّهُ عنهُمَا يَقُولُ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ فطَافَ بِالْبَيْتِ سَبْعاً، وَصَلَّى خَلْفَ المَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّفَا، وَقَدْ قَالَ اللهُ تَعَالَى: ﴿ لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ ﴾[1].

٧٣ ـ باب: الطَّوَافِ بَعْدَ الصُّبْحِ وَالْعَصْرِ.

وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يُصَلِّي رَكْعَتَيِ الطَّوَافِ ما لَمْ تَطْلُعِ الشَّمْسُ. وَطَافَ عُمَرُ بَعْدَ الصُّبْحِ، فَرَكِبَ حَتَّى صَلَّى الرَّكْعَتَيْنِ بِذِي طِوًى.

١٦٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** الحَسَنُ بْنُ عُمَرَ الْبَصْرِي: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ حَبِيبٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: أَنَّ ناساً طَافُوا بِالْبَيْتِ بَعْدَ صَلاَةِ الصُّبْحِ، ثُمَّ قَعَدُوا إِلَى المُذَكِّرِ، حَتَّى إِذَا طَلَعَتِ الشَّمْسُ قَامُوا يُصَلُّونَ، فَقَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: قَعَدُوا، حَتَّى إِذَا كانَتِ السَّاعَةُ الَّتِي تُكْرَهُ فِيهَا الصَّلاَةُ، قَامُوا يُصَلُّونَ.

١٦٢٩ ـ **حَدَّثَنا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَبُو ضَمْرَةَ: حَدَّثَنَا مُوسٰى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَنْهى عَنِ الصَّلاَةِ: عِنْدَ طُلُوعِ الشَّمْسِ، وَعِنْدَ غُرُوبِهَا.

١٦٣٠ ـ **حَدَّثَنِي** الحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدٍ، هُوَ الزَّعْفَرَانِيُّ: حَدَّثَنَا عِبِيدَةُ بْنُ حُمَيْدٍ: حَدَّثَنِي

---

(١) سورة الأحزاب الآية ٢١

1631 - 'Abd-al-'Azîz: Et j'ai vu 'Abd-ul-Lâh ben az-Zubayr prier deux *rak'a* après le *'asr* et rapporter que 'Â'icha lui avait dit que le Prophète (ç) les priait chaque fois qu'il entrait chez elle.

R. 74 - Sur le cas du malade qui fait le *tawâf* en étant sur une monture

1632 - Ibn 'Abbâs (r): Le Messager de Dieu (ç) fit le *tawâf* autour du Temple en étant sur un chameau; et à chaque fois qu'il passait près du Rukn, il faisait signe avec la main en sa direction et prononçait le *tekbîr*.

1633 - Um Salama (r) dit: «Je me plaignis auprès du Messager de Dieu (ç) d'une certaine faiblesse et il me dit: "Fais le *tawâf* derrière les fidèles en étant sur une monture." En effet, je fis le *tawâf* tandis que le Messager de Dieu (ç) était en train de prier près du Temple en récitant: *Wa-t-tûr wa kitâbin mastûr*[1]...»

R. 75 - Sur la charge de servir à boire aux pèlerins

1634 - Ibn 'Umar (r) dit: «Al-'Abbâs ben 'Abd-al-Muttalib (r) demanda au Messager de Dieu (ç) la permission de rester passer les nuits de Mina à La Mecque pour pouvoir assumer sa charge qui consistait à servir à boire aux pèlerins. Le Prophète lui accorda cette permission.»

1635 - Ibn 'Abbâs (r): Le Messager de Dieu (ç) vint auprès de l'eau destinée aux pèlerins et demanda à boire. "O al-Fadl! commanda alors al-'Abbâs, va chez ta mère et apporte à boire au Messager de Dieu (ç)! — Donne-moi à boire [de cette eau]! demanda le Prophète. — O Messager de Dieu! rétorque al-'Abbâs, ils mettent leurs mains dedans! — Donne-moi à boire!" En effet, il en but puis se dirigea vers Zamzam où l'on donnait à boire. Il dit alors: "Travaillez! vous êtes en train de faire une bonne œuvre." Il dit ensuite: "Si je ne craignais que vous soyez débordés [par le reste des musulmans qui voudraient m'imiter], je serais descendu pour mettre la corde sur ceci" (c'est-à-dire sur son épaule), et il montra son épaule.

(1) La sourate *d'at-Tûr*.

عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ رُفَيْعٍ قالَ: رَأَيْتُ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ الزُّبَيْرِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَطُوفُ بَعْدَ الْفَجْرِ، وَيُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ.

١٦٣١ ـ قَالَ عَبْدُ الْعَزِيزِ: وَرَأَيْتُ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ الزُّبَيْرِ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ بَعْدَ الْعَصْرِ، وَيُخْبِرُ أَنَّ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا حَدَّثَتْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ لَمْ يَدْخُلْ بَيْتَهَا إِلَّا صَلَّاهُما.

٧٤ ـ باب: المَرِيضِ يَطُوفُ رَاكِباً.

١٦٣٢ ـ حَدَّثَنِي إِسْحٰقُ الْوَاسِطِيُّ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ خالِدٍ الحَذَّاءِ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ طَافَ بِالْبَيْتِ، وَهُوَ عَلَى بَعِيرٍ، كُلَّمَا أَتَى عَلَى الرُّكْنِ أَشَارَ إِلَيْهِ بِشَيْءٍ في يَدِهِ، وَكَبَّرَ.

١٦٣٣ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا مالِكٌ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ نَوْفَلٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ زَيْنَبَ بِنْتِ أُمِّ سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: شَكَوْتُ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ أَنِّي أَشْتَكِي، فَقَالَ: «طُوفِي مِنْ وَرَاءِ النَّاسِ وَأَنْتِ رَاكِبَةٌ». فَطُفْتُ وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُصَلِّي إِلَى جَنْبِ الْبَيْتِ، وَهْوَ يَقْرَأُ ﴿ وَٱلطُّورِ وَكِتَٰبٍ مَّسْطُورٍ ﴾[1].

٧٥ ـ باب: سِقَايَةِ الحَاجِّ.

١٦٣٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ أَبِي الأَسْوَدِ: حَدَّثَنَا أَبُو ضَمْرَةَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: ٱسْتَأْذَنَ الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ: أَنْ يَبِيتَ بِمَكَّةَ، لَيَالِيَ مِنًى، مِنْ أَجْلِ سِقَايَتِهِ، فَأَذِنَ لَهُ.

١٦٣٥ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْحٰقُ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ خالِدٍ الحَذَّاءِ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ جاءَ إِلَى السِّقَايَةِ فَٱسْتَسْقَى، فَقَالَ الْعَبَّاسُ: يَا فَضْلُ، ٱذْهَبْ إِلَى أُمِّكَ، فَأْتِ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ بِشَرَابٍ مِنْ عِنْدِهَا. فَقَالَ: «ٱسْقِنِي». قَالَ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّهُمْ يَجْعَلُونَ أَيْدِيَهُمْ فِيهِ. قَالَ: «ٱسْقِنِي». فَشَرِبَ مِنْهُ، ثُمَّ أَتَى زَمْزَمَ، وَهُمْ يَسْقُونَ وَيَعْمَلُونَ فِيهَا، فَقَالَ: «ٱعْمَلُوا، فَإِنَّكُمْ عَلَى عَمَلٍ صَالِحٍ». ثُمَّ قَالَ: «لَوْلَا أَنْ تُغْلَبُوا لَنَزَلْتُ، حَتَّى أَضَعَ الحَبْلَ عَلَى هٰذِهِ». يَعْنِي: عاتِقَهُ، وَأَشَارَ إِلَى عاتِقِهِ.

---

(١) سورة الطور الآية ١ ـ ٢.

R. 76 - Sur ce qui a été rapporté au sujet de Zamzam

1636 - 'Anas ben Mâlik dit: Abu Dhar (r) rapportait que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Lorsque j'étais à La Mecque, mon plafond s'entr'ouvrit et Gabriel (que le Salut soit sur lui) descendit [du Ciel]. Il m'ouvrit la poitrine et me la lava avec de l'eau de Zamzam. Après quoi, il apporta une écuelle en Or remplie de Sagesse et de Foi, la versa dans ma poitrine puis referma celle-ci. Ensuite, il me prit par la main, me fit monter dans le ciel de l'ici-bas, et, en arrivant à ses limites, il dit à son Gardien: "Ouvre! — Qui est là? demanda le Gardien. — C'est Gabriel."»

1637 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Je donnai au Messager de Dieu (ç) à boire [de l'eau] de Zamzam. Il en but en restant debout.»

* 'Âsim: 'Ikrima jura alors que le Prophète était plutôt sur un chameau.

R. 77 - Sur le *ṭawâf* de celui qui fait et le *ḥajj* et la *'umra*

1638 - D'après 'Urwa, 'Â'icha (r) dit: Nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç) pendant le pèlerinage de l'Adieu et nous nous sacralisâmes pour une *'umra*. Il nous dit alors: "Celui qui a avec lui une offrande (*hady*), qu'il se sacralise pour un *ḥajj* et une *'umra*, et qu'il ne quitte l'état de sacralisation qu'après les avoir terminés tous les deux."

Pour ce qui est de mon cas, j'arrivai à La Mecque en ayant mes menstrues. Après la fin du *ḥajj*, le Prophète m'envoya avec 'Abd-ar-Raḥmân à at-Tan'îm. Je fis une *'umra* et il (ç) me dit: "Ceci est à la place de ta *'umra*..."

Ceux qui s'étaient sacralisés pour une *'umra* firent le *ṭawâf* puis quittèrent l'état de sacralisation, et, après leur retour de Mina, ils firent un deuxième *ṭawâf*. Quant à ceux qui avaient regroupé *ḥajj* et *'umra*, ils firent un seul *ṭawâf*.

1639 - Ibn 'Umar (r) était sur le point de partir lorsque son fils, 'Abd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh, lui dit: "Je crains qu'il y aurait des combats entre les gens cette année-ci et qu'ils t'empêchent d'arriver au Temple; il vaut mieux que tu restes là. — Le Messager de Dieu (ç), répondit ibn 'Umar, était sorti [pour le pèlerinage] et avait été empêché d'arriver au Temple par les polythéistes de Quraysh... Si on

٧٦ ـ باب: ما جاءَ في زَمْزَمَ.

١٦٣٦ ـ وَقَالَ عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: قَالَ أَنَسُ بْنُ مالِكٍ: كانَ أَبُو ذَرٍّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ يُحَدِّثُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ: «فُرِجَ سَقْفِي وَأَنَا بِمَكَّةَ، فَنَزَلَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَفَرَجَ صَدْرِي، ثُمَّ غَسَلَهُ بِمَاءِ زَمْزَمَ، ثُمَّ جاءَ بِطَسْتٍ مِنْ ذَهَبٍ، مُمْتَلِىءٍ حِكْمَةً وَإِيمَاناً، فَأَفْرَغَهَا في صَدْرِي ثُمَّ أَطْبَقَهُ، ثُمَّ أَخَذَ بِيَدِي فَعَرَجَ إِلَى السَّمَاءِ آلدُّنْيَا، قَالَ جِبْرِيلُ لِخَازِنِ السَّمَاءِ آلدُّنْيَا: آفْتَحْ، قَالَ: مَنْ هٰذَا؟ قَالَ: جِبْرِيلُ».

١٦٣٧ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ، هُوَ ابْنُ سَلَامٍ: أَخْبَرَنَا الْفَزَارِيُّ، عَنْ عَاصِمٍ، عَنِ الشَّعْبِيِّ: أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا حَدَّثَهُ قَالَ: سَقَيْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ مِنْ زَمْزَمَ، فَشَرِبَ وَهُوَ قَائِمٌ.

قَالَ عَاصِمٌ: فَحَلَفَ عِكْرِمَةُ: ما كانَ يَوْمَئِذٍ إِلَّا عَلَى بَعِيرٍ.

٧٧ ـ باب: طَوَافِ الْقَارِنِ.

١٦٣٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ آللهِ ﷺ في حَجَّةِ الْوَدَاعِ، فَأَهْلَلْنَا بِعُمْرَةٍ، ثُمَّ قَالَ: «مَنْ كَانَ مَعَهُ هَدْيٌ فَلْيُهِلَّ بِالحَجِّ وَالْعُمْرَةِ، ثُمَّ لَا يَحِلُّ حَتَّى يَحِلَّ مِنْهُمَا». فَقَدِمْتُ مَكَّةَ وَأَنَا حَائِضٌ، فَلَمَّا قَضَيْنَا حَجَّنَا، أَرْسَلَنِي مَعَ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ إِلَى التَّنْعِيمِ فَآعْتَمَرْتُ، فَقَالَ ﷺ: «هٰذِهِ مَكَانَ عُمْرَتِكِ». فَطَافَ الَّذِينَ أَهَلُّوا بِالْعُمْرَةِ، ثُمَّ حَلُّوا، ثُمَّ طَافُوا طَوَافاً آخَرَ، بَعْدَ أَنْ رَجَعُوا مِنْ مِنًى. وَأَمَّا الَّذِينَ جَمَعُوا بَيْنَ الحَجِّ وَالْعُمْرَةِ، طَافُوا طَوَافاً وَاحِداً.

١٦٣٩ ـ حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُلَيَّةَ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، دَخَلَ آبْنُهُ عَبْدُ آللهِ بْنُ عَبْدِ آللهِ، وَظَهْرُهُ في آلدَّارِ، فَقَالَ: إِنِّي لَا آمَنُ أَنْ يَكُونَ الْعَامَ بَيْنَ النَّاسِ قِتَالٌ، فَيَصُدُّوكَ عَنِ الْبَيْتِ، فَلَوْ أَقَمْتَ؟ فَقَالَ: قَدْ خَرَجَ رَسُولُ آللهِ ﷺ، فَحَالَ كُفَّارُ قُرَيْشٍ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْبَيْتِ، فَإِنْ حِيلَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ أَفْعَلُ كما فَعَلَ رَسُولُ

m'empêche d'y arriver, je ferai comme avait fait le Messager de Dieu (ç); **vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon.**"

Il (ibn 'Umar) dit ensuite: "Je vous prends à témoins que je me suis imposé de faire, avec ma *'umra*, un *hajj*." En effet, en arrivant [à La Mecque], il fit un seul *tawâf* pour les deux rites.

1640 - Nâfi': L'an où al-Hajjâj assiégea ibn az-Zubayr, ibn 'Umar voulut faire le pèlerinage. On lui dit alors: «Il y aura des combats entre les gens et nous craignons qu'ils t'empêchent [d'arriver à La Mecque]... — **Il y a pour vous dans le Messager de Dieu un beau parangon**, répondit-il; donc, je ferai ce qu'avait fait le Messager de Dieu (ç) et je vous tiens à témoins que je me suis imposé à faire une *'umra*.» Il sortit ensuite... et, en arrivant aux environs d'al-Baydâ', il dit: «L'affaire du *hajj* et de la *'umra* est la même, et je vous prends à témoins que je me suis imposé de faire un hajj avec ma *umra*.» Et il présenta une offrande (*hady*) qu'il avait achetée à Qudayd, sans rien ajouter.

R. 78 - Sur le fait d'accomplir le *tawâf* en ayant fait les ablutions mineures

1641 - 'Urwa ben az-Zubayr dit: «Le Prophète (ç) fit le pèlerinage, et, d'après ce que m'a rapporté 'Â'icha (r), en arrivant [à La Mecque], il commença à faire tout d'abord les ablutions mineures puis le tawâf autour du Temple; après quoi, il n'y eut pas de *'umra*.

«Abu Bakr (r) fit aussi le *hajj*, et il commença tout d'abord par le *tawâf* autour du Temple; après quoi, il n'y eut pas de *'umra*.

«'Umar (r) fit la même chose. Ensuite vint 'Uthmân (r). Je le vis commencer en premier lieu par le *tawâf* autour du Temple; après quoi, il n'y eut pas de *'umra*. Après cela, Mu'âwiya et 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar agirent de même. Je fis ensuite le pèlerinage avec mon père — az-Zubayr ben al-'Awâm — qui commença tout d'abord à faire le *tawâf* autour du Temple; après quoi, il n'y eut pas de *'umra*. Puis, je vis les Muhâjir et les Ançar faire de même sans qu'il y ait de *'umra* après.

«La dernière personne que je vis faire cela était Ibn 'Umar qui n'accomplit pas non plus de *'umra*.

1642 - «Ma mère m'a rapporté qu'elle s'était sacralisée pour une *'umra*, ainsi

آللهِ ﷺ: ﴿ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ ﴾(١). ثُمَّ قَالَ: أُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ مَعَ عُمْرَتِي حَجًّا، قَالَ: ثُمَّ قَدِمَ، فَطَافَ لَهُمَا طَوَافاً وَاحِداً.

١٦٤٠ ـ حَدَّثَنا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنا اللَّيْثُ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا أَرادَ الحجَّ، عامَ نَزَلَ الحَجَّاجُ بِٱبْنِ الزُّبَيْرِ، فَقِيلَ لَهُ: إِنَّ النَّاسَ كائِنٌ بَيْنَهُمْ قِتالٌ، وَإِنَّا نَخافُ أَنْ يَصُدُّوكَ، فَقالَ: ﴿ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ ﴾(٢) إِذاً أَصْنَعُ كما صَنَعَ رَسُولُ آللهِ ﷺ، إِنِّي أُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ عُمْرَةً، ثُمَّ خَرَجَ، حَتَّى إِذا كانَ بِظاهِرِ الْبَيْدَاءِ، قَالَ: ما شَأْنُ الحجِّ وَالْعُمْرَةِ إِلَّا وَاحِدٌ، أُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ حَجّاً مَعَ عُمْرَتِي، وَأَهْدَى هَدْياً آشْتَرَاهُ بِقُدَيْدٍ، وَلَمْ يَزِدْ عَلى ذٰلِكَ، فَلَمْ يَنْحَرْ، وَلَمْ يَحِلَّ مِنْ شَيْءٍ حَرُمَ مِنْهُ، وَلَمْ يَحْلِقْ وَلَمْ يُقَصِّرْ، حَتَّى كانَ يَوْمُ النَّحْرِ، فَنَحَرَ وَحَلَقَ، وَرَأَى أَنْ قَدْ قَضَى طَوَافَ الحجِّ وَالْعُمْرَةِ بِطَوَافِهِ الأَوَّلِ. وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: كَذٰلِكَ فَعَلَ رَسُولُ آللهِ ﷺ.

٧٨ ـ باب: الطَّوافِ عَلَى وُضُوءٍ.

١٦٤١ ـ حَدَّثَنا أَحْمَدُ بْنُ عِيسَى: حَدَّثَنا ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الحَارِثِ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ نَوْفَلٍ الْقُرَشِيِّ: أَنَّهُ سَأَلَ عُرْوَةَ بْنَ الزُّبَيْرِ فَقالَ: قَدْ حَجَّ النَّبِيُّ ﷺ، فَأَخْبَرَتْنِي عائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْها: أَنَّهُ أَوَّلُ شَيْءٍ بَدَأَ بِهِ حِينَ قَدِمَ أَنَّهُ تَوَضَّأَ، ثُمَّ طَافَ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ لَمْ تَكُنْ عُمْرَةً. ثُمَّ حَجَّ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، فَكانَ أَوَّلَ شَيْءٍ بَدَأَ بِهِ الطَّوافُ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ لَمْ تَكُنْ عُمْرَةً، ثُمَّ عُمَرُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ مِثْلُ ذٰلِكَ، ثُمَّ حَجَّ عُثْمانُ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، فَرَأَيْتُهُ: أَوَّلُ شَيْءٍ بَدَأَ بِهِ الطَّوافُ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ لَمْ تَكُنْ عُمْرَةً، ثُمَّ مُعاوِيَةُ وَعَبْدُ آللهِ ابْنُ عُمَرَ، ثُمَّ حَجَجْتُ مَعَ أَبِي ـ الزُّبَيْرِ بْنِ الْعَوَّامِ ـ فَكانَ أَوَّلَ شَيْءٍ بَدَأَ بِهِ الطَّوافُ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ لَمْ تَكُنْ عُمْرَةً، ثُمَّ رَأَيْتُ المُهاجِرِينَ وَالأَنْصارَ يَفْعَلُونَ ذٰلِكَ، ثُمَّ لَمْ تَكُنْ عُمْرَةً، ثُمَّ آخِرُ مَنْ رَأَيْتُ فَعَلَ ذٰلِكَ ابْنُ عُمَرَ، ثُمَّ لَمْ يَنْقُضْها عُمْرَةً، وَهٰذا ابْنُ عُمَرَ عِنْدَهُمْ فَلا يَسْأَلُونَهُ، وَلا أَحَدٌ مِمَّنْ مَضَى، ما كانُوا يَبْدَؤُونَ بِشَيْءٍ، حَتَّى يَضَعُوا أَقْدامَهُمْ مِنَ الطَّوافِ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ لا يَحِلُّونَ، وَقَدْ رَأَيْتُ أُمِّي وَخالَتِي، حِينَ تَقْدَمانِ، لا تَبْتَدِئانِ بِشَيْءٍ أَوَّلَ مِنَ الْبَيْتِ، تَطُوفانِ بِهِ، ثُمَّ لا تَحِلَّانِ.

١٦٤٢ ـ وَقَدْ أَخْبَرَتْنِي أُمِّي: أَنَّها أَهَلَّتْ هِيَ وَأُخْتُها وَالزُّبَيْرُ، وَفُلانٌ، بِعُمْرَةٍ، فَلَمَّا مَسَحُوا الرُّكْنَ حَلُّوا.

---

(١) و (٢) سورة الأحزاب الآية ٢١.

que sa sœur, az-Zubayr et Un tel. Et après avoir touché le Rukn, ils avaient quitté l'état de sacralisation.»

R. 79 - Sur l'obligation du *Sa'y* (course) entre as-Ṣafâ et al-Marwa, lequel fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance

1643 - Az-Zuhry dit: «J'interrogeai 'Â'icha (r) en lui disant: "As-tu vu ces paroles de Dieu, Puissant et Majestueux: **[La course entre] Ṣafâ et Marwa fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance. Ne commet aucun péché celui qui accomplit la circumambulation autour d'elles du pèlerinage au temple de Dieu ou du petit pèlerinage**[1]... Par Dieu, il n'y a aucun mal à ne pas faire de circumambulation autour de Ṣafâ et Marwa. — Ce que tu dis là est mauvais, répliqua 'Â'icha, ô fils de ma sœur! car, si ton interprétation est juste, le verset serait comme suit: *Ne commet aucun péché celui qui* **n'***accomplit* **pas** *la circumambulation autour d'elles.* Mais ce verset a été révélé au sujet des Ançâr; avant qu'ils ne deviennent musulmans, ces Ançâr faisaient la *talbiya* pour Manât, l'idole, qu'ils adoraient près d'al-Muchallal. Donc, celui qui faisait cette talbiya voyait de la gêne à faire la course entre Ṣafâ et Marwa. Et après leur conversion à l'Islâm, ils interrogèrent le Messager de Dieu (ç) sur cela en lui disant: *O Messager de Dieu! nous nous gênions de faire la course entre Ṣafâ et Marwa mais voilà que Dieu, le Très-Haut, vient de révéler:* **[La course entre] Ṣafâ et Marwa fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance**". (V. le verset.)

«'Â'icha (r) reprit: "De plus, le Messager de Dieu (ç) prescrivit la course entre elles, donc aucune personne ne peut laisser la course entre elles."

«J'informai Abu Bakr ben 'Abd-ar-Raḥmân, qui me dit: "Je n'entendais pas ce genre de Science; et à part ce qu'avait dit 'Â'icha sur la *talbiya* faite pour Manât, j'entendais plutôt quelques hommes de Science rapporter que les gens faisaient tous la course entre Ṣafâ et Marwa mais après que Dieu, le Très Haut, avait cité le *ṭawâf* autour du Temple sans parler de Ṣafâ et Marwa dans le Coran; ces gens dirent: *O Messager de Dieu! nous faisions la course entre Ṣafâ et Marwa mais voilà que Dieu vient de révéler le [verset du] ṭawâf autour du Temple sans toutefois citer Ṣafâ... Y a-t-il un mal à ce que nous fassions la course entre Ṣafâ et*

(1) *Al-Baqara*, 158.

٧٩ ـ باب: وُجُوبِ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَجُعِلَ مِنْ شَعَائِرِ آللهِ.

١٦٤٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: قَالَ عُرْوَةُ: سَأَلْتُ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا، فَقُلْتُ لَهَا: أَرَأَيْتِ قَوْلَ آللهِ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ فَمَنْ حَجَّ ٱلْبَيْتَ أَوِ ٱعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا ﴾[1]. فَوَآللهِ ما عَلَى أَحَدٍ جُنَاحٌ أَنْ لا يَطُوفَ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، قَالَتْ: بِئْسَ ما قُلْتَ يَا آبْنَ أُخْتِي، إِنَّ هٰذِهِ لَوْ كانَتْ كما أَوَّلْتَهَا عَلَيْهِ، كانَتْ: لَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ لَا يَتَطَوَّفَ بِهِمَا، وَلٰكِنَّهَا أُنْزِلَتْ في الأَنْصَارِ، كانُوا قَبْلَ أَنْ يُسْلِمُوا، يُهِلُّونَ لِمَنَاةَ الطَّاغِيَةِ، الَّتِي كانُوا يَعْبُدُونَهَا عِنْدَ المُشَلَّلِ، فَكانَ مَنْ أَهَلَّ يَتَحَرَّجُ أَنْ يَطُوفَ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَلَمَّا أَسْلَمُوا، سَأَلُوا رَسُولَ آللهِ ﷺ عَنْ ذٰلِكَ، قَالُوا: يَا رَسُولَ آللهِ، إِنَّا كُنَّا نَتَحَرَّجُ أَنْ نَطُوفَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَأَنْزَلَ آللهُ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ ﴾[2] الآية.

قَالَتْ عَائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: وَقَدْ سَنَّ رَسُولُ آللهِ ﷺ الطَّوَافَ بَيْنَهُمَا، فَلَيْسَ لِأَحَدٍ أَنْ يَتْرُكَ الطَّوَافَ بَيْنَهُمَا.

ثُمَّ أَخْبَرْتُ أَبَا بَكْرِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ فَقَالَ: إِنَّ هٰذَا لَعِلْمٌ ما كُنْتُ سَمِعْتُهُ، وَلَقَدْ سَمِعْتُ رِجَالًا مِنْ أَهْلِ الْعِلْمِ يَذْكُرُونَ: أَنَّ النَّاسَ، إِلَّا مَنْ ذَكَرَتْ عائِشَةُ مِمَّنْ كانَ يُهِلُّ بِمَنَاةَ، كانُوا يَطُوفُونَ كُلُّهُمْ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَلَمَّا ذَكَرَ آللهُ تَعَالَى الطَّوَافَ بِالْبَيْتِ، وَلَمْ يَذْكُرِ الصَّفَا وَالمَرْوَةَ في الْقُرْآنِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ آللهِ، كُنَّا نَطُوفُ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَإِنَّ آللهَ أَنْزَلَ

(١) و(٢) سورة البقرة الآية ١٥٨.

Marwa? Sur ce, Dieu, le Très-Haut, révéla: **[La course entre] Ṣafâ et Marwa fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance**... Et voilà que j'entends que ce verset a été révélé au sujet des deux groupes: ceux qui se gênaient pendant l'Ignorance de faire la course entre Ṣafâ et Marwa et ceux qui faisaient la course puis se sont gênés de la faire après l'avènement de l'Islam à cause du fait que Dieu, le Très-Haut, n'avait pas cité Ṣafâ... et avait parlé par contre du *ṭawâf* autour du Temple."»

R. 80 - Sur ce qui a été rapporté au sujet de la course (*sa'y*) entre Ṣafâ et Marwa

* Ibn 'Umar (r) dit: Le *sa'y* doit être fait de la demeure des béni 'Abbâd jusqu'à la ruelle des béni Abu Husayn.

1644 - Ibn 'Umar (r) dit: «En faisant le premier *ṭawâf* le Messager de Dieu (ç) précipitait le pas durant les trois premières tournées puis marchait normalement pendant les quatre qui restent. De plus, il faisait le *sa'y* dans le lit de la vallée en allant et venant entre Ṣafâ et Marwa.»

['Ubayd-ul-Lâh ben 'Umar]: «Je dis alors à Nâfi': "Est-ce que 'Abd-ul-Lâh marchait en arrivant au Rukn yémenite? — Non, répondit-il, sauf dans le cas où on le bouscule [et qu'on l'empêche] d'arriver au Rukn.

1645 - 'Amrû ben Dinâr dit: «Nous interrogeâmes ibn 'Umar (r) au sujet de l'homme qui vient de faire, au cours d'une *'umra*, le *ṭawâf* autour du Temple sans faire la course entre Ṣafâ et Marwa, peut-il commercer avec sa femme? El il répondit en disant: "Le Prophète (ç) arriva [à la Mecque], fit sept tournées autour du Temple, pria deux *rak'a* derrière le Maqâm et fit la course par sept fois entre Ṣafâ et Marwa... **Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon**(1)."

1646 - «Nous interrogeâmes aussi Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) et il répondit: "Il ne doit s'approcher d'elle qu'après la course entre Ṣafâ et Marwa."»

1647 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) arriva à La Mecque, fit le *ṭawâf* autour du Temple, pria deux *rak'a* puis fit le *sa'y* (course) entre Ṣafâ et Marwa... **Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon.**»

1648 - 'Âṣim dit: «Je dis à 'Anas ibn Mâlik (r): "Réprouviez-vous de faire le

(1) *'Al-'Aḥzâb*, 21.

الطَّوَافَ بِالْبَيْتِ فَلَمْ يَذْكُرِ الصَّفَا، فَهَلْ عَلَيْنَا مِنْ حَرَجٍ أَنْ نَطَّوَّفَ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَأَنْزَلَ آللهُ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ ﴾[1] الآية.

قَالَ أَبُو بَكْرٍ: فَأَسْمَعُ هٰذِهِ الآيَةَ نَزَلَتْ في الْفَرِيقَيْنِ كِلَيْهِمَا، في الَّذِينَ كانُوا يَتَحَرَّجُونَ أَنْ يَطُوفُوا بِالجَاهِلِيَّةِ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَالَّذِينَ يَطُوفُونَ ثُمَّ تَحَرَّجُوا أَنْ يَطُوفُوا بِهِمَا فِي الْإِسْلَامِ، مِنْ أَجْلِ أَنَّ آللهَ تَعَالَى أَمَرَ بِالطَّوَافِ بِالْبَيْتِ، وَلَمْ يَذْكُرِ الصَّفَا، حَتَّى ذَكَرَ ذٰلِكَ، بَعْدَ ما ذَكَرَ الطَّوَافَ بِالْبَيْتِ.

٨٠ - باب: ما جاءَ في السَّعْيِ بَيْنَ الصَّفَا والمَرْوَةِ.

وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: السَّعْيُ مِنْ دَارِ بَنِي عَبَّادٍ إِلَى زُقَاقِ بَنِي أَبِي حُسَيْنٍ.

١٦٤٤ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عُبَيْدِ بْنِ مَيْمُونٍ: حَدَّثَنَا عِيسَى بْنُ يُونُسَ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ بْنِ عُمَرَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ رَسُولُ آللهِ ﷺ إِذَا طَافَ الطَّوَافَ الأَوَّلَ خَبَّ ثَلاَثاً وَمَشَى أَرْبَعاً، وَكانَ يَسْعَى بَطْنَ المَسِيلِ إِذَا طَافَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ. فَقُلْتُ لِنَافِعٍ: أَكانَ عَبْدُ آللهِ يَمْشِي إِذَا بَلَغَ الرُّكْنَ الْيَمَانِيَ؟ قَالَ: لاَ، إِلَّا أَنْ يُزَاحَمَ عَلَى الرُّكْنِ، فَإِنَّهُ كانَ لاَ يَدَعُهُ حَتَّى يَسْتَلِمَهُ.

١٦٤٥ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ قَالَ: سَأَلْنَا ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، عَنْ رَجُلٍ طَافَ بِالْبَيْتِ في عُمْرَةٍ، وَلَمْ يَطُفْ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، أَيَأْتِي آمْرَأَتَهُ؟ فَقَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ سَبْعاً، وَصَلَّى خَلْفَ المَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، فَطَافَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ سَبْعاً: ﴿ لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ ﴾[2]

١٦٤٦ - وَسَأَلْنَا جابِرَ بْنَ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، فَقَالَ: لاَ يَقْرَبَنَّهَا حَتَّى يَطُوفَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمرْوَةِ.

١٦٤٧ - حَدَّثَنَا المَكِّيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ مَكَّةَ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ سَعَى بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، ثُمَّ تَلاَ: ﴿ لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ ﴾[3].

---

(١) سورة البقرة الآية ١٥٨.

(٢) و (٣) سورة الأحزاب الآية ٢١.

sa'y entre Ṣafâ et Marwa? — Oui, répondit-il, car il faisait partie des rites de l'Ignorance, et cela dura jusqu'au moment où Dieu a révélé: **[la course entre] Ṣafâ et Marwa fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance. Ne commet aucun péché celui qui accomplit la circumambulation autour d'elles lors du pèlerinage au temple de Dieu ou du petit pèlerinage**[1]."»

1649 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) n'a accéléré le pas autour du Temple et entre Ṣafâ et Marwa que pour montrer aux Polythéistes [la force des Musulmans].»

* Al-Ḥumaydy rapporte un *ḥadîth* similaire en le tenant directement de Sufyân, directement de 'Amrû, directement de 'Aṭâ', d'ibn 'Abbâs.

R. 81 - Celle qui a eu ses menstrues doit refaire tous les rites du pèlerinage sauf le tawâf autour du Temple.

* Du cas où le pèlerin fait la course entre Ṣafâ et Marwâ sans ablutions mineures.

1650 - 'Â'icha (r) dit: J'arrivai à La Mecque en ayant mes menstrues. Et puisque je n'avais fait ni le *tawâf* autour du Temple, ni la course entre Ṣafâ et Marwâ, je me plaignis de cela auprès du Messager de Dieu (ç) qui me dit alors: "Fais comme [n'importe quel] pèlerin, seulement, ne fais pas le *tawâf* autour du Temple, et ce jusqu'à ce que tu sois pure."»

1651 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Le Prophète (ç), ainsi que ses Compongnons, fit la *talbiya* pour le *ḥajj*... Et à part le Prophète (ç) et Ṭalḥa, personne n'avait d'offrandes. Toutefois, 'Ali arriva de son côté du Yémen avec des offrandes et dit: "Je fais la *talbiya* pour ce que le Prophète (ç) l'a faite."

«Quant au Prophète (ç), il donna l'ordre à ses Compagnons de faire [la talbiya pour] une *'umra*, d'accomplir le *ṭawâf*, de raccourcir ensuite les cheveux et de se désacraliser; sauf pour ceux qui avaient avec eux des offrandes.

«Les Compagnons se dirent alors: "Comment partir à Minâ tandis que la verge de l'un de nous dégoutte encore...?" Ses mots parvinrent au Prophète (ç). Il dit alors: "Si j'avais su cela au début, je n'aurais pas présenté d'offrandes... Et si je n'avais pas d'offrandes, je me serais désacralisé."

(1) *Al-Baqara*, 158.

١٦٤٨ ـ **حدَّثنا** أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخبرَنا عَبْدُ آلله: أَخْبرَنا عاصِمٌ قالَ: قُلْتُ لأَنَسِ ابْنِ مَالِكٍ رَضِيَ آلله عَنْهُ: أَكُنْتُمْ تَكْرَهُونَ السَّعْيَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ؟ قالَ: نَعَمْ، لأَنَّهَا كانَتْ مِنْ شَعائِرِ الجاهِلِيَّةِ، حَتَّى أَنْزَلَ آلله: ﴿ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ فَمَنْ حَجَّ ٱلْبَيْتَ أَوِ ٱعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا ﴾[1].

١٦٤٩ ـ **حَدَّثنا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آلله: حَدَّثَنا سُفْيانُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ عَطاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آلله عَنْهُمَا قالَ: إِنَّمَا سَعى رَسُولُ آلله ﷺ بِالْبَيْتِ، وَبَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، لِيُرِيَ المُشْرِكِينَ قُوَّتَهُ.

زادَ الحُمَيْدِيُّ: حَدَّثَنَا سُفْيانُ: حَدَّثَنا عَمْرٌو، سَمِعْتُ عَطاءً، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ: مِثْلَهُ.

٨١ ـ باب: تَقْضِي الحَائِضُ المَنَاسِكَ كُلَّهَا إِلَّا الطَّوافَ بِالْبَيْتِ، وَإِذَا سَعَى عَلَى غَيْرِ وُضُوءٍ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ.

١٦٥٠ ـ **حَدَّثنا** عَبْدُ آلله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ آلله عَنْهَا أَنَّهَا قَالَتْ: قَدِمْتُ مَكَّةَ وَأَنَا حَائِضٌ، وَلَمْ أَطُفْ بِالْبَيْتِ، وَلَا بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، قَالَتْ: فَشَكَوْتُ ذٰلِكَ إِلَى رَسُولِ آلله ﷺ، قَالَ: «ٱفْعَلِي كما يَفْعَلُ الحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي».

١٦٥١ ـ **حَدَّثَنا** مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ قَالَ: وَقَالَ لِي خَلِيفَةُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا حَبِيبٌ المُعَلِّمُ، عَنْ عَطاءٍ، عَنْ جابِرِ بْنِ عَبْدِ آلله رَضِيَ آلله عَنْهُما قالَ: أَهَلَّ النَّبِيُّ ﷺ هُوَ وَأَصْحَابُهُ بِالحَجِّ، وَلَيْسَ مَعَ أَحَدٍ مِنْهُمْ هَدْيٌ غَيْرَ النَّبِيِّ ﷺ وَطَلْحَةَ، وَقَدِمَ عَلِيٌّ مِنَ الْيَمَنِ وَمَعَهُ هَدْيٌ، فَقَالَ: أَهْلَلْتُ بِمَا أَهَلَّ بِهِ النَّبِيُّ ﷺ فَأَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ أَصْحَابَهُ أَنْ يَجْعَلُوهَا عُمْرَةً، وَيَطُوفُوا، ثُمَّ يُقَصِّرُوا وَيَحِلُّوا إِلَّا مَنْ كَانَ مَعَهُ الْهَدْيُ، فَقَالُوا: نَنْطَلِقُ إِلَى مِنًى وَذَكَرُ أَحَدِنَا يَقْطُرُ، فَبَلَغَ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «لَوِ ٱسْتَقْبَلْتُ مِنْ أَمْرِي ما ٱسْتَدْبَرْتُ ما

(١) سورة البقرة الآية ١٥٨.

«D'autre part, 'Â'icha (r) eut ses menstrues... Elle fit alors tous les rites du pèlerinage, exception faite au *tawâf* autour de la Maison. Mais, une fois pure, elle fit ce rite. Elle dit en outre: "O Messager de Dieu! vous allez revenir après avoir accompli un *ḥajj* et une *'umra* tandis que moi je vais revenir avec un *ḥajj* seulement!" Sur ce, le Prophète donna l'ordre à 'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr de se rendre avec elle jusqu'à Tan'îm [d'où] elle fit une *'umra* après [la période] du *ḥajj*.»

1652 - Ḥafṣa dit: «Nous empêchions nos jeunes filles nubiles de sortir... Une fois, une femme arriva et se rendit chez les béni Khalaf. Elle rapporta que sa sœur était mariée à l'un des Compagnons du Messager de Dieu (ç), que ce Compagnon avait fait douze expéditions avec le Messager de Dieu (ç) et que "ma sœur, dit-elle, était avec lui en six de ces expéditions. Elle avait dit: *Nous soignions les blessés et nous veillions sur les malades*. Elle, ma sœur, avait en outre interrogé le Messager de Dieu (ç) en disant: *Y a-t-il du mal que l'une de nous ne sorte pas... lorsqu'elle n'a pas de voile? — Que sa compagne, dit le Prophète, lui donne son voile [pour] qu'elle puisse assister au bien et aux invocations des Croyants!"*

«A l'arrivée d'Um 'Aṭiyya, des femmes l'interrogèrent (ou: nous l'interrogeâmes) en lui disant: "As-tu entendu le Messager de Dieu (ç) dire telle et telle chose? — Oui, répondit-elle, [que je sacrifie] mon père pour lui! (A chaque fois qu'elle parlait du Messager de Dieu, elle disait: *[que je sacrifie] mon père pour lui!*). Il a dit: *Que les jeunes filles nubiles soigneusement gardées* (ou: *Que les jeunes filles nubiles et celles qui sont soigneusement gardées) et celles qui ont leurs menstrues sortent... et assistent au bien et aux invocations des Musulmans! Toutefois, celles qui ont leurs menstrues doivent s'écarter du muṣalla.* — [Tu parles de] celle qui ont leurs menstrues! dis-je. — N'assistent-elles pas [aux rites de] 'Arafa, n'assistent-elles pas à ceci, n'assistent-elles pas à cela?"»

R. 82 - Sur la *talbiya* faite à partir de *Baṭhâ'* ou d'ailleurs, et ce pour le Mecquois et le pèlerin qui se rend à Minâ.

* Interrogé sur la personne qui habite près de la Ka'ba (doit-elle faire la *talbiya* pour le *ḥajj*?), 'Aṭâ' dit: Ibn 'Umar (r) faisait la *talbiya* le jour de l'Abreuvement après avoir fait la prière du *ẓuhr* et monté sa monture.

* De 'Abd-al-Malik, de 'Aṭâ' de Jâbir (r) [qui dit]: Nous arrivâmes avec le

أَهْـدَيْتُ، وَلَوْلَا أَنَّ مَعِيَ الْهَـدْيَ لَأَحْلَلْتُ». وَحاضَتْ عـائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهـا، فَنَسَكَتِ المَنـاسِكَ كُلَّهـا، غَيْرَ أَنَّهـا لَمْ تَطُفْ بِـالْبَيْتِ، فَلَمَّا طَهُـرَتْ طَافَتْ بِـالْبَيْتِ، قَـالَتْ: يَـا رَسُولَ ٱللهِ، تَنْطَلِقُونَ بِحَجَّةٍ وَعُمْرَةٍ وَأَنْطَلِقُ بِحَجٍّ؟ فَأَمَرَ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي بَكْرٍ أَنْ يَخْرُجَ مَعَهَا إِلَى التَّنْعِيمِ، فَاعْتَمَرَتْ بَعْدَ الحَجِّ.

١٦٥٢ ـ حَدَّثَنا مُؤَمَّلُ بْنُ هِشَامٍ: حَدَّثَنا إِسْماعِيلُ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ حَفْصَةَ قَالَتْ: كُنَّا نَمْنَعُ عَوَاتِقَنَا أَنْ يَخْرُجْنَ، فَقَدِمَتِ ٱمْرَأَةٌ، فَنَزَلَتْ قَصْرَ بَنِي خَلَفٍ، فَحَدَّثَتْ: أَنَّ أُخْتَهَا كانَتْ تَحْتَ رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، قَدْ غَزَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ غَزْوَةً، وَكَانَتْ أُخْتِي مَعَهُ في سِتِّ غَزَوَاتٍ، قَالَتْ: كُنَّا نُدَاوِي الْكَلْمٰى، وَنَقُـومُ عَلَى المَرْضى، فَسَأَلَتْ أُخْتِي رَسُولَ ٱللهِ ﷺ فَقَالَتْ: هَلْ عَلَى إِحْدَانَا بَأْسٌ، إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا جِلْبَابٌ، أَنْ لَا تَخْرُجَ؟ قَالَ: «لِتُلْبِسْهَا صَاحِبَتُهَا مِنْ جِلْبَابِهَا، وَلْتَشْهَدِ الْخَيْرَ وَدَعْوَةَ المُؤْمِنِينَ». فَلَمَّا قَدِمَتْ أُمُّ عَطِيَّةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا سَأَلْنَهَا، أَوْ قَالَتْ: سَأَلْنَاهَا، فَقَالَتْ: وَكانَتْ لَا تَذْكُرُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ إِلَّا قَالَتْ: بِأَبِي، فَقُلْنَا: أَسَمِعْتِ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ كَذا وَكَذَا؟ قَالَتْ: نَعَمْ، بِأَبِي، فَقَالَ: «لِتَخْرُجِ الْعَوَاتِقُ ذَوَاتُ الخُدُورِ، أَوِ الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الخُدُورِ، وَالحُيَّضُ، فَيَشْهَدْنَ الْخَيْـرَ وَدَعْوَةَ المُسْلِمِينَ، وَيَعْتَزِلُ الحُيَّضُ المُصَلَّى». فَقُلْتُ: آلحَائِضُ؟ فَقَالَتْ: أَوَ لَيْسَ تَشْهَدُ عَرَفَةَ، وَتَشْهَدُ كَذَا، وَتَشْهَدُ كَذَا.

٨٢ ـ باب: الْإِهْلَالِ مِنَ البَطْحَاءِ وَغَيْرِهَا، لِلْمَكِّيِّ وَالْحَاجِّ إِذَا خَرَجَ إِلَى مِنًى.

وَسُئِلَ عَطَاءٌ عَنِ الْمُجَاوِرِ يُلَبِّي بِٱلحَجِّ؟ قَالَ: وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يُلَبِّي يَوْمَ التَّرْوِيَةِ، إِذَا صَلَّى الظُّهْرَ وَٱسْتَوَى عَلَى رَاحِلَتِهِ. وَقَالَ عَبْدُ المَلِكِ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ جابِرٍ

Prophète (ç)... et nous nous désacralisâmes, et ce jusqu'au jour de l'Abreuvement où nous laissâmes La Mecque derrière au moment où nous faisions la *talbiya* pour le *ḥajj*.

* D'après Abu az-Zubayr, Jâbir dit: Nous fîmes la *talbiya* à partir de Baṭḥâ'.

* 'Ubayd ben Jurayj dit à ibn 'Umar (r): Je t'ai vu, une fois à La Mecque, ne faire la *talbiya* que le jour de l'Abreuvement tandis que les fidèles la faisaient dès qu'ils voyaient la nouvelle lune. — Je n'ai vu le Prophète (ç), répondit ibn 'Umar, faire la *talbiya* qu'après que sa monture s'élançait...

R. 83 - Où doit-on faire la prière du *ḍuhr* le jour de l'Abreuvement[1]?

1653 - 'Abd-al-'Azîz ben Rufay' dit: «J'interrogeai 'Anas ben Mâlik (r) en disant: "Rapporte-moi une chose que tu as bien saisie du Prophète (ç)... où a-t-il fait les prières du *ḍuhr* et du *'aṣr* le jour de l'Abreuvement? — A Mina, répondit-il. — Et où a-t-il fait la prière du *'aṣr* le jour du Départ? — A 'Abṭah", dit-il avant de reprendre: "Fais comme font tes émirs!"»

1654 - 'Abd-al-'Azîz dit: «Comme j'allai à Mina le jour de l'Abreuvement, je croisai 'Anas (r) qui était sur un âne. Je lui dis: "Où le Prophète (ç) a-t-il fait la prière du *ḍuhr* ce jour-ci? — Regarde où prient tes émirs, répondit-il, et pries-y!"».

R. 84 - Sur la prière à Mina

1655 - Le père de 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dit: «Le Messager de Dieu (ç), ainsi qu'Abu Bakr et 'Umar, fit deux *rak'a* à Mina. 'Uthmân fit la même chose au début de son califat.»

1656 - Ḥâritha ben Wahb al-Khuzâ'y (r) dit: «Le Prophète (ç) nous présida en prière à Mina en faisant deux *rak'a* alors que nous n'étions jamais aussi nombreux à croire en lui.»

1657 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Je fis deux *rak'a* avec le Prophète (ç) puis avec Abu Bakr (r) ensuite avec 'Umar (r). Après cela, vous avez divergé... Plaise au ciel que ma part de quatre *rak'a* soit deux *rak'a* acceptées!»

---

(1) C.-à-d. le 8ème jour de *dhi-l-ḥijja*.

رَضِيَ آللهُ عَنْهُ: قَدِمْنا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فَأَحْلَلْنَا، حَتَّى يَوْمِ التَّرْوِيَةِ، وَجَعَلْنَا مَكَّةَ بِظَهْرٍ، لَبَّيْنَا بِالحَجِّ. وَقَالَ أَبُو الزُّبَيْرِ عَنْ جابِرٍ: أَهْلَلْنَا مِنَ الْبَطْحَاءِ.

وَقَالَ عُبَيْدُ بْنُ جُرَيْجٍ لِابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: رَأَيْتُكَ إِذَا كُنْتَ بِمَكَّةَ أَهَلَّ النَّاسُ إِذَا رَأَوُا الْهِلالَ، وَلَمْ تُهِلَّ أَنْتَ حَتَّى يَوْمَ التَّرْوِيَةِ، فَقَالَ: لَمْ أَرَ النَّبِيَّ ﷺ يُهِلُّ حَتَّى تَنْبَعِثَ بِهِ رَاحِلَتُهُ.

٨٣ ـ باب: أَيْنَ يُصَلِّي الظُّهْرَ يَوْمَ التَّرْوِيَةِ.

١٦٥٣ ـ **حَدَّثَنِي** عَبْدُ آللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ الأَزْرَقُ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ رُفَيْعٍ قَالَ: سَأَلْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قُلْتُ: أَخْبِرْنِي بِشَيْءٍ عَقَلْتَهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَيْنَ صَلَّى الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ يَوْمَ التَّرْوِيَةِ؟ قَالَ: بِمِنًى، قُلْتُ: فَأَيْنَ صَلَّى الْعَصْرَ يَوْمَ النَّفْرِ؟ قَالَ: بِالأَبْطَحِ، ثُمَّ قَالَ: آفْعَلْ كما يَفْعَلُ أُمَرَاؤُكَ.

١٦٥٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيٌّ: سَمِعَ أَبَا بَكْرِ بْنَ عَيَّاشٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ: لَقِيتُ أَنَساً. وَحَدَّثَنِي إِسْماعِيلُ بْنُ أَبَانَ: حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرٍ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ قَالَ: خَرَجْتُ إِلَى مِنًى يَوْمَ التَّرْوِيَةِ، فَلَقِيتُ أَنَساً رَضِيَ آللهُ عَنْهُ ذَاهِباً عَلَى حِمَارٍ، فَقُلْتُ: أَيْنَ صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ هٰذَا الْيَوْمَ الظُّهْرَ؟ فَقَالَ: آنْظُرْ، حَيْثُ يُصَلِّي أُمَرَاؤُكَ فَصَلِّ.

٨٤ ـ باب: الصَّلاَةِ بِمِنًى.

١٦٥٥ ـ **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ آللهِ بْنُ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُمَرَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: صَلَّى رَسُولُ آللهِ ﷺ بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ، وَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ، وَعُثْمانُ صَدْراً مِنْ خِلاَفَتِهِ.

١٦٥٦ ـ **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ الْهَمْدَانِيِّ، عَنْ حَارِثَةَ بْنِ وَهْبٍ الْخُزَاعِيِّ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى بِنَا النَّبِيُّ ﷺ، وَنَحْنُ أَكْثَرُ ما كُنَّا قَطُّ وَآمَنُهُ، بِمِنًى رَكْعَتَيْنِ.

١٦٥٧ ـ **حَدَّثَنَا** قَبِيصَةُ بْنُ عُقْبَةَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَن إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ رَكْعَتَيْنِ، وَمَعَ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ رَكْعَتَيْنِ، وَمَعَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ تَفَرَّقَتْ بِكُمُ الطُّرُقُ، فَيَا لَيْتَ حَظِّي مِنْ أَرْبَعٍ رَكْعَتَانِ مُتَقَبَّلَتَانِ.

R. 85 - Sur le jeûne du jour de ‘Arafa

1658 - Um al-Faḍl: Le jour de ‘Arafa, les fidèles eurent du doute quant au jeûne du Prophète (ç). J’envoyai alors à celui-ci quelque chose à boire et il la but.

R. 86 - Sur la *talbiya* et le *tekbîr* quand on se rend le matin de Mina à ‘Arafa

1659 - Muḥammad ben Abu Bakr ath-Thaqafy [rapporte] avoir interrogé ’Anas ben Mâlik au moment où ils se rendaient, le matin, de Mina à ‘Arafa. “Comment, lui dit-il, vous faisiez en ce jour, avec le Messager de Dieu (ç)? — Celui qui voulait faire la *talbiya*, répondit ’Anas, la faisait sans que le Prophète le désapprouve et celui qui voulait faire le *tekbîr*, le faisait sans être désapprouvé...

R. 87 - Sur le retour [de Namira] durant la canicule du jour de ‘Arafa

1660 - Sâlim dit: «‘Abd-al-Malik écrivit à al-Ḥajjâj de ne pas contrecarrer ibn ‘Umar durant le *ḥajj*.

«Ibn ‘Umar (r) arriva — et j’étais avec lui — le jour de ‘Arafa après le déclin du soleil et se mit à crier près de la tente d’al-Ḥajjâj. Ce dernier sortit aussitôt vêtu d’un grand *’izâr* teint avec du carthame[1] et dit: “Qu’as-tu? ô Abu ‘Abd-ar-Raḥmân! — Hâte-toi de partir, répondit ibn ‘Umar, si c’est la *sunna* que tu veux suivre. — A cette heure? — Oui. — Attends, je vais verser de l’eau sur la tête puis je sortirai.” Sur ce, ibn ‘Umar descendit... et attendit jusqu’à la sortie d’al-Hajjâj qui se mit alors à marcher entre moi et mon père. Je lui dis: “Si c’est la *sunna* que tu veux suivre, allège le sermon et hâte-toi à faire la station [de ‘Arafa]!” En entendant cela, il commença à regarder ‘Abd-ul-Lâh mais celui-ci lui dit: “Il dit vrai.”»

R. 88 - Sur le fait de se tenir debout sur la monture à ‘Arafa

1661 - D’après Um al-Faḍl bent al-Hârith, des gens divergèrent chez elle le

(1) C.-à-d. rouge.

٨٥ - باب: صَوْمِ يَوْمِ عَرَفَةَ.

١٦٥٨ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ الزُّهْرِيِّ: حَدَّثَنَا سَالِمٌ قَالَ: سَمِعْتُ عُمَيْراً، مَوْلَى أُمِّ الْفَضْلِ، عَنْ أُمِّ الْفَضْلِ: شَكَّ النَّاسُ يَوْمَ عَرَفَةَ في صَوْمِ النَّبِيِّ ﷺ، فَبَعَثْتُ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ بِشَرَابٍ فَشَرِبَهُ.

٨٦ - باب: التَّلْبِيَةِ وَالتَّكْبِيرِ، إِذَا غَدَا مِنْ مِنًى إِلَى عَرَفَةَ.

١٦٥٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ الثَّقَفِيِّ: أَنَّهُ سَأَلَ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ، وَهُما غادِيانِ مِنْ مِنًى إِلَى عَرَفَةَ: كَيْفَ كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ في هٰذا الْيَوْمِ، مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ؟ فَقَالَ: كانَ يُهِلُّ مِنَّا المُهِلُّ فَلاَ يُنْكِرُ عَلَيْهِ، وَيُكَبِّرُ مِنَّا المُكَبِّرُ، فَلاَ يُنْكِرُ عَلَيْهِ.

٨٧ - باب: التَّهْجِيرِ بِالرَّوَاحِ يَوْمَ عَرَفَةَ.

١٦٦٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عنْ سَالِمٍ قَالَ: كَتَبَ عَبْدُ المَلِكِ إِلَى الحَجَّاجِ: أَنْ لاَ يُخَالِفَ ابْنَ عُمَرَ في الحَجِّ، فَجاءَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ وَأَنَا مَعَهُ، يَوْمَ عَرفَةَ، حِينَ زَالَتِ الشَّمْسُ، فَصَاحَ عِنْدَ سُرَادِقِ الحَجَّاجِ، فَخَرَجَ وَعَلَيْهِ مِلْحَفَةٌ مُعَصْفَرَةٌ، فَقَالَ: ما لَكَ يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمٰنِ؟ فَقَالَ: الرَّوَاحَ إِنْ كُنْتَ تُرِيدُ السُّنَّةَ، قَالَ هٰذِهِ السَّاعَةَ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: فَأَنْظِرْنِي حَتَّى أُفِيضَ عَلَى رَأْسِي ثُمَّ أَخْرُجُ، فَنَزَلَ حَتَّى خَرَجَ الحَجَّاجُ، فَسَارَ بَيْنِي وَبَيْنَ أَبِي، فَقُلْتُ: إِنْ كُنْتَ تُرِيدُ السُّنَّةَ فَاقْصُرِ الخُطْبَةَ وَعَجِّلِ الْوُقُوفَ. فَجَعَلَ يَنْظُرُ إِلَى عَبْدِ ٱللهِ، فَلَمَّا رَأَى ذٰلِكَ عَبْدُ ٱللهِ قَالَ: صَدَقَ.

٨٨ - باب: الْوُقُوفِ عَلَى ٱلدَّابَّةِ بِعَرَفَةَ.

١٦٦١ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مالِكٍ، عَنْ أَبِي النَّضْرِ، عَنْ عُمَيْرٍ، مَوْلَى عَبْدِ ٱللهِ بْنِ الْعَبَّاسِ، عَنْ أُمِّ الْفَضْلِ بِنْتِ الحَارِثِ: أَنَّ نَاساً ٱخْتَلَفُوا عِنْدَهَا، يَوْمَ عَرَفَةَ، في

jour de 'Arafa sur le jeûne du Prophète (ç). Quelques-uns dirent qu'il jeûnait d'autres dirent le contraire. "Je lui envoyai alors, dit-elle, un vase de lait — il était debout sur son chameau — et il le but."

R. 89 - Sur le fait de regrouper deux prières à 'Arafa

* Ibn 'Umar regroupait les deux prières lorsqu'il manquait de les faire avec l'imam

1662 - Ben Chihâb dit: «Sâlim m'a rapporté qu'al-Hajjâj, durant l'année où il assiégea ibn az-Zubayr (r), interrogea 'Abd-ul-Lâh (r): "Comment fais-tu durant la Station, le jour de 'Arafa? — Si c'est la *sunna* que tu veux suivre, intervint Sâlim, fais la prière durant la canicule, le jour de 'Arafa." Et 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar de dire: "Il dit vrai. C'est que les Compagnons regroupaient les prières du *ḍuhr* et du *'aṣr* du fait qu'il respectaient à fond la *sunna*."

«J'ai dit alors à Sâlim: "Est-ce que le Messager de Dieu (ç) agissait ainsi? — Suivez-vous en cela, a-t-il répondu, autre que sa *sunna*?"»

R. 90 - Sur le fait d'alléger le sermon à Arafa

1663 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, 'Abd-ul-Malik ben Marwân écrivit à al-Hajjâj de suivre 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar dans le *ḥajj*.

Le jour de 'Arafa, ibn 'Umar (r) arriva — j'étais avec lui dit Sâlim — après le déclin du soleil[1] et se mit à crier près de la tente d'al-Ḥajjâj: "Où est celui-là?" Et al-Ḥajjâj de sortir. "Le départ! lui dit alors ibn 'Umar. — Maintenant? demanda al-Ḥajjâj. — Oui. — Attends que je verse de l'eau sur mon [corps]." Sur ce, ibn 'Umar (r) descendit... et se mit à attendre jusqu'à la sortie d'al-Ḥajjâj qui commença alors à marcher entre moi et mon père, dit Sâlim; je lui dis: "Si tu veux suivre la sunna aujourdhui, allège le sermon et hâte-toi à faire la Station." Et ibn 'Umar de dire: "Il dit vrai."

(1) Dans le texte: *zâghat* ou *zâlat*.

صَوْمِ النَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ بَعْضُهُمْ: هُوَ صَائِمٌ، وَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَيْسَ بِصَائِمٍ، فَأَرْسَلْتُ إِلَيْهِ بِقَدَحِ لَبَنٍ، وَهُوَ وَاقِفٌ عَلَى بَعِيرِهِ، فَشَرِبَهُ.

٨٩ - باب: الْجَمْعِ بَيْنَ الصَّلاتَيْنِ بِعَرَفَةَ.

وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، إِذَا فاتَتْهُ الصَّلاَةُ مَعَ الإِمامِ، جَمَعَ بَيْنَهُمَا.

١٦٦٢ - وَقَالَ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي عُقَيْلٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ: أَنَّ الحَجَّاجَ بْنَ يُوسفَ، عامَ نَزَلَ بِابْنِ الزُّبَيْرِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، سَأَلَ عَبْدَ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: كَيْفَ تَصْنَعُ فِي المَوْقِفِ يَوْمَ عَرَفَةَ؟ فَقَالَ سَالِمٌ: إِنْ كُنْتَ تُرِيدُ السُّنَّةَ فَهَجِّرْ بِالصَّلاَةِ يَوْمَ عَرَفَةَ. فَقَالَ عَبْدُ اللهِ بْنُ عُمَرَ: صَدَقَ، إِنَّهُمْ كانُوا يَجْمَعُونَ بَيْنَ الظُّهْرِ وَالْعَصْرِ فِي السُّنَّةِ. فَقُلْتُ لِسَالِمٍ: أَفَعَلَ ذٰلِكَ رَسُولُ اللهِ ﷺ؟ فَقَالَ سَالِمٌ: وَهَلْ تَتَّبِعُونَ فِي ذٰلِكَ إِلَّا سُنَّتَهُ.

٩٠ - باب: قَصْرِ الخُطْبَةِ بِعَرَفَةَ.

١٦٦٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ اللهِ: أَنَّ عَبْدَ المَلِكِ بْنَ مَرْوَانَ: كَتَبَ إِلَى الحَجَّاجِ: أَنْ يَأْتَمَّ بِعَبْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ فِي الحَجِّ، فَلَمَّا كانَ يَوْمُ عَرَفَةَ، جاءَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، وَأَنَا مَعَهُ، حِينَ زَاغَتِ الشَّمْسُ، أَوْ زَالَتْ، فَصَاحَ عِنْدَ فُسْطَاطِهِ: أَيْنَ هٰذَا؟ فَخَرَجَ إِلَيْهِ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: الرَّوَاحَ، فَقَالَ: الآنَ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: أَنْظِرْنِي أُفِيضُ عَلَيَّ مَاءً، فَنَزَلَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا حَتَّى خَرَجَ، فَسَارَ بَيْنِي وَبَيْنَ أَبِي، فَقُلْتُ: إِنْ كُنْتَ تُرِيدُ أَنْ تُصِيبَ السُّنَّةَ الْيَوْمَ، فَاقْصُرِ الخُطْبَةَ وَعَجِّلِ الْوُقُوفَ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: صَدَقَ.

R... - Sur le fait de se hâter à la station...

R. 91 - Sur la station à ‘Arafa

1664 - Jubayr ben Muṭ‘im dit: «Comme je perdis un chameau, je me mis à sa recherche le jour de ‘Arafa. Je vis alors le Prophète (ç) debout à ‘Arafa. Je me dis: “Par Dieu, celui-là fait partie des Ḥums; que fait-il là?”»

1665 - ‘Urwa dit: «Dans la période de l’Ignorance[1], à part les Ḥums, les gens faisaient tout nus le *ṭawâf.* Les Ḥums étaient la tribu de Quraych et les descendances de ses femmes.

«Ces Ḥums-là donnaient à des hommes [d’entre les pèlerins] des vêtements pour le *ṭawâf.* Les femmes faisaient la même chose avec les femmes. Donc, celui qui ne recevait rien des Ḥums faisait le *ṭawâf* tout nu.

«D’autre part, les gens déferlaient à partir de ‘Araf tandis que les Ḥums à partir de Jam‘.»

Hichâm: Mon père m’a rapporté que, d’après ‘Â’icha (r), ce verset fut révélé au sujet des Ḥums: **puis répandez-vous de là d’où on le fait communément**[2].

Ils (les Ḥums) faisaient leurs processions à partir de Jam‘; et, par ce verset, on les poussa à [les faire à partir de] ‘Arafa.

R. 92 - Sur l’allure de la marche quand on déferle à partir de ‘Arafa

1666 - Le père de Hichâm ben ‘Urwa dit: «On interrogea ’Usâma alors que j’étais assis: “Comment marchait le Messager de Dieu (ç) dans le pèlerinage de l’Adieu, c’est-à-dire quand il avait commencé le Déferlement? — Il allait avec une allure un peu rapide (*‘anaq*) mais dès qu’il trouvait de l’espace (*fajwa*) il accélérait davantage le pas (naṣṣa).”» Hichâm: Le *naṣṣa* est plus que le *‘anaq*. Le *fajwa* est un endroit espacé; le pluriel est soit *fajwât*, soit *fijâ’*. La même chose est à dire pour les termes *rakwa* et *rikâ’*. Quant au mot *manâṣ*[3], [il a le sens de fuite; donc le verset a ce sens]: ce n’est pas un moment de fuite.

---

(1) C.-à-d. la période antéislamique.

(2) *Al-Baqara*, 199.

(3) qu’on trouve dans le verset 3 de la sourate de Ṣâd: *wa lâta ḥina manâṣ*.

باب: التَّعْجِيلِ إِلَى الموْقِفِ

٩١ - باب: الْوُقُوفِ بِعَرَفَةَ.

١٦٦٤ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آلله: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا عَمْرٌو: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جُبَيْرِ ابْنِ مُطْعِمٍ، عَنْ أَبِيهِ: كُنْتُ أَطْلُبُ بَعِيراً لِي. وَحَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو: سَمِعَ مُحَمَّدَ بْنَ جُبَيْرٍ، عَنْ أَبِيهِ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ قَالَ: أَضْلَلْتُ بَعِيراً لِي، فَذَهَبْتُ أَطْلُبُهُ يَوْمَ عَرَفَةَ، فَرَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ وَاقِفاً بِعَرَفَةَ، فَقُلْتُ: هٰذَا وَآلله مِنَ الحُمْسِ، فَمَا شَأْنُهُ هَا هُنَا.

١٦٦٥ - حَدَّثَنَا فَرْوَةُ بْنُ أَبِي المَغْرَاءِ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ: قَالَ عُرْوَةُ: كانَ النَّاسُ يَطُوفُونَ في الجَاهِلِيَّةِ عُرَاةً إِلَّا الحُمْسَ، وَالحُمْسُ قُرَيْشٌ وَما وَلَدَتْ، وَكانَتِ الحُمْسُ يَحْتَسِبُونَ عَلَى النَّاسِ، يُعْطِي الرَّجُلُ الرَّجُلَ الثِّيَابَ يَطُوفُ فِيهَا، وَتُعْطِي المَرْأَةُ المَرْأَةَ الثِّيَابَ تَطُوفُ فيهَا، فَمَنْ لَمْ يُعْطِهِ الحُمْسُ طَافَ بِالْبَيْتِ عُرْيَاناً، وَكانَ يُفِيضُ جَمَاعَةُ النَّاسِ مِنْ عَرَفَاتٍ، وَيُفِيضُ الحُمْسُ مِنْ جَمْعٍ. قَالَ: وَأَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آلله عَنْهَا: أَنَّ هٰذِهِ الآيَةَ نَزَلَتْ في الحُمْسِ: ﴿ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ﴾[1]. قَالَ: كانُوا يُفِيضُونَ مِنْ جَمْعٍ، فَدُفِعُوا إِلَى عَرَفَاتٍ.

٩٢ - باب: السَّيْرِ إِذَا دَفَعَ مِنْ عَرَفَةَ.

١٦٦٦ - حَدَّثنا عَبْدُ آلله بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ قَالَ: سُئِلَ أُسَامَةُ وَأَنَا جَالِسٌ: كَيْفَ كانَ رَسُولُ آلله ﷺ يَسِيرُ في حَجَّةِ الْوَدَاعِ، حِينَ دَفَعَ؟ قَالَ: كانَ يَسِيرُ الْعَنَقَ، فَإِذَا وَجَدَ فَجْوَةً نَصَّ.

قَالَ هِشَامٌ: وَالنَّصُّ فَوْقَ الْعَنَقِ، فَجْوَةٌ: مُتَّسَعٌ، وَالجَمِيعُ فَجَوَاتٌ وَفِجَاءٌ، وَكَذٰلِكَ رَكْوَةٌ وَرِكَاءٌ. «مَنَاصٌ» لَيْسَ حِينَ فِرَارٍ.

---

(١) سورة البقرة الآية ١٩٩.

R. 93 - Sur le fait de s'arrêter... entre 'Arafa et Jam'

1667 - D'après 'Usâma ben Zayd (r), lorsque le Prophète (ç) fit le Déferlement à partir de 'Arafa, il s'écarta du côté du sentier..., satisfit son besoin puis fit des ablutions mineures. «Je dis alors, ajoute 'Usâma: "O Messager de Dieu! vas-tu prier? — La prière, répondit-il, est devant toi[1]."»

1668 - Nâfi' dit: «'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) regroupait à Jam' les prières du *maghrib* et du 'ichâ'. Cependant, il passait par le sentier que le Messager de Dieu (ç) avait emprunté, y entrait, satisfaisait son besoin naturel et faisait des ablutions mineures. Mais il n'accomplissait la prière qu'une fois à Jam'.»

1669 - 'Usâma ben Zayd (r): dit: «Je montai en croupe derrière le Messager de Dieu (ç) lorsqu'il quitta 'Arafât... En arrivant au sentier gauche qui se trouve en deçà de Muzdalifa, le Messager de Dieu (ç) fit agenouiller [sa monture], urina et revint. Je lui versai alors de l'eau pour des ablutions. En effet, il fit de légères ablutions mineures. Je lui dis alors: "Est-ce la prière, Messager de Dieu? — La prière, rétorqua-t-il, [se fera] devant toi." Sur ce, il se mit sur monture et, en arrivant à Muzdalifa, il fit la prière. Après quoi, ce fut al-Faḍl qui monta en croupe du Messager de Dieu (ç) le lendemain matin de Jam'.»

1670 - Kurayb: 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) me rapporta alors d'al-Faḍl que le Messager de Dieu (ç) n'avait cessé de prononcer la *talbiya* jusqu'à son arrivée à Jamra.

R. 94 - Sur l'ordre du Prophète (ç) d'être serein au cours du Déferlement et sur le signe qu'il fit avec son fouet aux pèlerins

1671 - Ibn 'Abbâs (r) rapporte avoir fait, le jour de 'Arafa, le Déferlement avec le Prophète (ç). Celui-ci entendit alors derrière lui les cris et les coups qu'on donnait aux chameaux; il entendit aussi les cris de ceux-ci. Il fit alors un signe avec son fouet aux présents et dit: "O gens! veuillez garder le calme, la piété ne consiste pas à être rapide (*'iḍâ'*).

* Le terme *'awḍ'û* veut dire: "ils ont fait vite." *Khilâlakum* — qui vient de *takhallul* — veut dire: "entre vous". Donc *wa fajjarna khilâlahumâ* veut dire: "[et nous avons fait éclater] entre elles."

---

(1) Plusieurs interprétations sont données à "la prière est devant toi": 1° - La prière va se faire; 2° - L'endroit où il faut prier est devant toi! (autrement dit, tu n'as qu'à prier!); 3° - Tu ne manqueras pas de faire la prière.

٩٣ - باب: النُّزُولِ بَيْنَ عَرَفَةَ وَجَمْعٍ.

١٦٦٧ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ كُرَيْبٍ، مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ حَيْثُ أَفَاضَ مِنْ عَرَفَةَ، مالَ إِلَى الشِّعْبِ، فَقَضَى حاجَتَهُ فَتَوَضَّأَ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَتُصَلِّي؟ فَقَالَ: «الصَّلاَةُ أَمَامَكَ».

١٦٦٨ - حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: كانَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَجْمَعُ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ بِجَمْعٍ، غَيْرَ أَنَّهُ يَمُرُّ بِالشِّعْبِ الَّذِي أَخَذَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَيَدْخُلُ، فَيَنْتَفِضُ وَيَتَوَضَّأُ، وَلاَ يُصَلِّي حَتَّى يُصَلِّيَ بِجَمْعٍ.

١٦٦٩ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي حَرْمَلَةَ، عَنْ كُرَيْبٍ، مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ قَالَ: رَدِفْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ مِنْ عَرَفَاتٍ، فَلَمَّا بَلَغَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ الشِّعْبَ الأَيْسَرَ، الَّذِي دُونَ المُزْدَلِفَةِ، أَنَاخَ فَبَالَ ثُمَّ جاءَ، فَصَبَبْتُ عَلَيْهِ الْوَضُوءَ، فَتَوَضَّأَ وُضُوءاً خَفِيفاً، فَقُلْتُ: الصَّلاَةُ يَا رَسُولَ ٱللهِ؟ قَالَ: «الصَّلاَةُ أَمَامَكَ». فَرَكِبَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ حَتَّى أَتَى المُزْدَلِفَةَ فَصَلَّى، ثُمَّ رَدِفَ الْفَضْلُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ غَدَاةَ جَمْعٍ.

١٦٧٠ - قَالَ كُرَيْبٌ: فَأَخْبَرَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ الْفَضْلِ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ لَمْ يَزَلْ يُلَبِّي حَتَّى بَلَغَ الجَمْرَةَ.

٩٤ - باب: أَمْرِ النَّبِيِّ ﷺ بِالسَّكِينَةِ عِنْدَ الإِفَاضَةِ، وَإِشَارَتِهِ إِلَيْهِمْ بِالسَّوْطِ.

١٦٧١ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سُوَيْدٍ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ أَبِي عَمْرٍو، مَوْلَى المُطَّلِبِ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ جُبَيْرٍ، مَوْلَى وَالِبَةَ الْكُوفِيُّ: حَدَّثَنِي ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ دَفَعَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ يَوْمَ عَرَفَةَ، فَسَمِعَ النَّبِيُّ ﷺ وَرَاءَهُ زَجْراً شَدِيداً، وَضَرْباً وَصَوْتاً لِلإِبِلِ، فَأَشَارَ بِسَوْطِهِ إِلَيْهِمْ، وَقَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، عَلَيْكُمْ بِالسَّكِينَةِ، فَإِنَّ الْبِرَّ لَيْسَ بِالإِيضَاعِ».

أَوْضَعُوا. أَسْرَعُوا. خِلاَلَكُمْ: مِنَ التَّخَلُّلِ بَيْنَكُمْ. وَفَجَّرْنا خِلاَلَهُمَا: بَيْنَهُمَا.

R. 95 - Sur le fait de regrouper deux prières à Muzdalifa

1672 - 'Usâma ben Zayd (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) commença le Déferlement à partir de 'Arafa. Il s'arrêta au sentier..., urina puis fit des ablutions mineures. Je lui dis alors: "Est-ce la prière? — La prière, répliqua-t-il, sera [faite] devant toi." Sur ce, il se rendit à Muzdalifa et fit des ablutions mineures. Après quoi, on fit l'*iqâma* pour la prière. Il pria le *maghrib* puis chaque homme fit agenouiller son chameau là où il s'était arrêté. On fit ensuite l'*iqâma* pour la prière et il (ç) accomplit sa prière sans avoir prié entre les deux prières.»

R. 96 - Sur celui qui regroupe les deux prières [susmentionnées] sans faire de prière surérogatoire

1673 - Ibn 'Umar (r) dit: «Le Prophète (ç) regroupa à Jam' les prières du *maghrib* et du *'ichâ'*; chaque prière avec une *'iqâma*. Il ne fit pas de prière surérogatoire, ni entre elles ni après l'une d'elles.»

1674 - D'après Abu 'Ayyûb al-'Anṣâry, le Messager de Dieu (ç) regroupa, à Muzdalifa, durant le pèlerinage de l'Adieu, les prières du *maghrib* et du *'ichâ'*.

R. 97 - Sur celui qui fait le *'adhân* et l'*iqâma* pour chacune des deux prières [regroupées]

1675 - 'Abd-ar-Raḥmân ben Yazîd dit: «'Abd-ul-Lâh (r) fit le *ḥajj*... Nous nous rendîmes à Muzdalifa au moment du *'adhân* de la *'atama* ou dans un moment proche... 'Abd-ul-Lâh donna alors l'ordre à un homme qui fit le *'adhân* et l'*iqâma*; il ('Abd-ul-Lâh) accomplit la prière du *maghrib*, fit après elle deux *rak'a* puis demanda son dîner. Il dîna, donna l'ordre... — à un homme (c'est ce que je crois, dit l'un des *râwî*) qui fait le *'adhân* et l'*iqâma* — ('Amrû: Le doute n'est que de Zuhayr) puis accomplit la prière du *icha'* en faisant deux *rak'a*. Après le lever de l'aube, il dit: "Le Prophète (ç) ne faisait en cette heure-ci que cette prière-ci, dans cet endroit et durant ce jour.

«"Il y a deux prières dont l'horaire peut changer; il s'agit de la prière du *maghrib*, lorsque les gens arrivent à Muzdalifa, et [la prière] du *fajr* lorsque l'aube se lève... J'ai vu le Prophète (ç) agir ainsi."»

٩٥ - باب: الْجَمْعِ بَيْنَ الصَّلَاتَيْنِ بِالمُزْدَلِفَةِ.

١٦٧٢ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ مُوسَى بْنِ عُقْبَةَ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ سَمِعَهُ يَقُولُ: دَفَعَ رَسُولُ آللهِ ﷺ مِنْ عَرَفَةَ، فَنَزَلَ الشِّعْبَ، فَبَالَ ثُمَّ تَوَضَّأَ وَلَمْ يُسْبِغِ الْوُضُوءَ، فَقُلْتُ لَهُ: الصَّلَاةَ؟ فقَالَ: «الصَّلَاةُ أَمَامَكَ». فَجَاءَ الْمُزْدَلِفَةَ، فَتَوَضَّأَ فَأَسْبَغَ، ثُمَّ أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ، فَصَلَّى المَغْرِبَ، ثُمَّ أَنَاخَ كُلُّ إِنْسَانٍ بَعِيرَهُ فِي مَنْزِلِهِ، ثُـمَّ أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ، فَصَلَّى وَلَمْ يُصَلِّ بَيْنَهُما.

٩٦ - باب: مَنْ جَمَعَ بَيْنَهُمَا وَلَمْ يَتَطَوَّعْ.

١٦٧٣ - حَدَّثَنَا آدَمُ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي ذِئْبٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ آللهِ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: جَمَعَ النَّبِيُّ ﷺ بَيْنَ المَغْـرِبِ وَالْعِشَاءِ بِجَمْـعٍ، كُلُّ وَاحِدَةٍ مِنْهُمَا بِإِقَامَةٍ، وَلَمْ يُسَبِّحْ بَيْنَهُمَا، وَلَا عَلَى إِثْرِ كُلِّ وَاحِدَةٍ مِنْهُمَا.

١٦٧٤ - حَدَّثَنَا خالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيـدٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَدِيُّ بْنُ ثَابِتٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ آللهِ بْنُ يَزِيدَ الخَطْمِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو أَيُّوبَ الأَنْصَارِيُّ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ جَمَعَ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ المَغْرِبَ وَالْعِشَاءَ بِالمُزْدَلِفَةِ.

٩٧ - باب: مَنْ أَذَّنَ وَأَقَامَ لِكُلِّ وَاحِدَةٍ مِنْهُمَا.

١٦٧٥ - حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ خَالِدٍ: حَدَّثَنَا زُهَيْرٌ: حَدَّثَنَا أَبُو إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ يَزِيدَ يَقُولُ: حَجَّ عَبْدُ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، فَأَتَيْنَا الْمُزْدَلِفَةَ حِينَ الأَذَانِ بِالْعَتَمَةِ أَوْ قَرِيباً مِنْ ذٰلِكَ، فَأَمَرَ رَجُلاً فَأَذَّنَ وَأَقَامَ، ثُمَّ صَلَّى المَغْرِبَ، وَصَلَّى بَعْدَهَا رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ دَعَا بِعَشَائِهِ فَتَعَشَّى، ثُمَّ أَمَرَ - أُرَى - فَأَذَّنَ وَأَقَامَ، قَالَ عَمْرُو: لَا أَعْلَمُ الشَّكَّ إِلَّا مِنْ زُهَيْرٍ، ثُمَّ صَلَّى الْعِشَاءَ رَكْعَتَيْنِ، فَلَمَّا طَلَعَ الْفَجْرُ قَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ لَا يُصَلِّي هٰذِهِ السَّاعَةَ إِلَّا هٰذِهِ الصَّلَاةَ، فِي هٰذَا المَكانِ مِنْ هٰذَا الْيَوْمِ. قَالَ عَبْدُ آللهِ: هُما صَلَاتَانِ تُحَوَّلَانِ عَنْ وَقْتِهِمَا: صَلَاةُ المَغْرِبِ بَعْدَ ما يَأْتِي النَّاسُ المُزْدَلِفَةَ، وَالْفَجْرُ حِينَ يَبْزُغُ الْفَجْرُ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَفْعَلُهُ.

R. 98 - Sur celui qui envoie en premier lieu les faibles de sa famille pendant la nuit et que ceux-ci se mettent debout à Muzdalifa pour faire des invocations; il les envoie lorsque la lune se couche

1676 - Sâlim dit: «'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) envoyait en premier lieu les faibles de sa famille. Ils se mettaient alors debout au Micha'ar al-Ḥarâm pendant la nuit et commençaient à invoquer Dieu le temps qu'ils voulaient. Après quoi, ils revinrent avant que l'imâm ne se mît debout et avant qu'il ne commençât le Déferlement. Parmi eux, il y avait celui qui arrivait à Mina pour la prière du *fajr* et celui qui arrivait après cela. En arrivant..., ils lapidaient la Jamra...

«Ibn 'Umar (r) disait: "C'est le Messager de Dieu (ç) qui a donné l'autorisation à ceux-là."»

1677 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) m'envoya de Jam' pendant la nuit.»

1678 - 'Ubayd-ul-Lâh ben Abu Zayd entendit ibn 'Abbâs (r) dire: «Je faisais partie de ceux que le Prophète (ç) avait envoyés en premier lieu avec les faibles de sa famille la nuit de Muzdalifa.»

1679 - D'après 'Abd-ul-Lâh, l'affranchi de 'Asmâ', 'Asmâ' s'arrêta la nuit à Muzdalifa et se leva ensuite pour prier. En effet, elle pria durant une heure puis dit: "O mon enfant! est-ce que la lune s'est couchée? — Non, dis-je[1]." Sur ce, elle pria durant une heure puis dit: "Est-ce que la lune s'est couchée? — Oui, dis-je[2]. — Mettez-vous en route alors!" Nous nous mîmes en route et nous marchâmes jusqu'au moment où elle lapida la Jamra... Après quoi, elle retourna et fit la prière du *ṣubḥ* là où elle s'était arrêtée. Je lui dis alors: "O toi! je crois que nous avons [lancé les cailloux trop tôt] dans la nuit. — O mon cher enfant! rétorqua-t-elle, le Messager de Dieu (ç) avait autorisé cela pour les femmes."

1680 - 'Â'icha (r) dit: «La nuit de Jam', Sawda, qui était lente, demanda au Prophète (ç) la permission... et il la lui accorda.»

1681 - 'Â'icha (r) dit: «Nous nous arrêtâmes à Muzdalifa et Sawda demanda au Prophète (ç) la permission de partir [pour Mina] avant que ne commençât la

(1) et (2) Ici, c'est 'Abd-ul-Lâh qui parle.

٩٨ - باب: مَنْ قَدَّمَ ضَعَفَةَ أَهْلِهِ بِلَيْلٍ، فَيَقِفُونَ بِالمُزْدَلِفَةِ وَيَدْعُونَ، وَيُقَدِّمُ إِذا غابَ الْقَمَرُ.

١٦٧٦ - **حَدَّثَنَا** يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: قَالَ سَالِمٌ: وَكانَ عَبْدُ آللهِ بْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يُقَدِّمُ ضَعَفَةَ أَهْلِهِ، فَيَقِفُونَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الحَرَامِ بِالْمُزْدَلِفَةِ بِلَيْلٍ، فَيَذْكُرُونَ آللهَ ما بَدَا لَهُمْ، ثُمَّ يَرْجِعُونَ قَبْلَ أَنْ يَقِفَ الْإِمَامُ وَقَبْلَ أَنْ يَدْفَعَ، فَمِنْهُمْ مَنْ يَقْدَمُ مِنًى لِصَلاةِ الْفَجْرِ، وَمِنْهُمْ مَنْ يَقْدَمُ بَعْدَ ذٰلِكَ، فَإِذَا قَدِمُوا رَمَوُا الجَمْرَةَ. وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: أَرْخَصَ في أُولٰئِكَ رَسُولُ آللهِ ﷺ.

١٦٧٧ - **حَدَّثَنَا** سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بَعَثَنِي رَسُولُ آللهِ ﷺ مِنْ جَمْعٍ بِلَيْلٍ.

١٦٧٨ - حَدَّثَنَا عَلِيٌّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ آللهِ بْنُ أَبِي يَزِيدَ: سَمِعَ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: أَنَا مِمَّنْ قَدَّمَ النَّبِيُّ ﷺ لَيْلَةَ المُزْدَلِفَةِ في ضَعَفَةِ أَهْلِهِ.

١٦٧٩ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ، عَنْ يَحْيَىٰ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ آللهِ، مَوْلَى أَسْماءَ، عَنْ أَسْماءَ: أَنَّهَا نَزَلَتْ لَيْلَةَ جَمْعٍ عِنْدَ المُزْدَلِفَةِ، فَقَامَتْ تُصَلِّي، فَصَلَّتْ ساعَةً ثُمَّ قَالَتْ: يَا بُنَيَّ، هَلْ غابَ الْقَمَرُ؟ قُلْتُ: لا، فَصَلَّتْ سَاعَةً ثُمَّ قَالَتْ: هَلْ غابَ الْقَمَرُ؟ قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَتْ: فَآرْتَحِلُوا، فَآرْتَحَلْنَا وَمَضَيْنَا، حَتَّى رَمَتِ الجَمْرَةَ، ثُمَّ رَجَعَتْ فَصَلَّتِ الصُّبْحَ في مَنْزِلِهَا، فَقُلْتُ لَهَا: يَا هَنْتَاهُ، ما أُرَانَا إِلَّا قَدْ غَلَّسْنَا، قَالَتْ: يَا بُنَيَّ، إِنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ أَذِنَ لِلظُّعُنِ.

١٦٨٠ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ، هُوَ ابْنُ الْقَاسِمِ، عَنِ الْقَاسِمِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: آسْتَأْذَنَتْ سَوْدَةُ النَّبِيَّ ﷺ لَيْلَةَ جَمْعٍ، وَكانَتْ ثَقِيلَةً ثَبْطَةً، فَأَذِنَ لَهَا.

١٦٨١ - **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا أَفْلَحُ بْنُ حُمَيْدٍ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: نَزَلْنَا المُزْدَلِفَةَ، فَآسْتَأْذَنَتِ النَّبِيَّ ﷺ سَوْدَةُ، أَنْ تَدْفَعَ قَبْلَ حَطْمَةِ

bousculade des pèlerins[1]; elle était une femme lente. En effet, le Prophète lui accorda la permission et elle partit avant la bousculade des pèlerins[2]. Quant à nous, nous restâmes... jusqu'au matin où nous partîmes avec le Prophète. Mais que j'eusse demandé au Messager de Dieu (ç) la permission comme Sawda, m'aurait été plus cher qu'un autre plaisir.»

R. 99 - Quand doit-on faire la prière du *fajr* à Jam'?

1682 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Je n'ai jamais vu le Prophète (ç) accomplir une prière en dehors de son temps [habituel], sauf deux prières: il regroupa les deux prières du *maghrib* et du *'ichâ'* et fit la prière du *fajr* avant son temps...»

1683 - 'Abd-ar-Raḥmân ben Yazîd dit: «Nous partîmes avec 'Abd-ul-Lâh (r) pour La Mecque puis nous nous rendîmes à Jam'. Il fit alors les deux prières...; chacune toute seule avec un *'adhân* et une *iqâma*, et il dîna entre les deux prières.

«Après cela, il fit la prière du *fajr* une fois l'aube levée. Mais quelques-uns disaient que l'aube ne s'était pas encore levée; d'autres disaient qu'elle s'était levée.

«Après [la prière], 'Abd-ul-Lâh dit: "Le Messager de Dieu (ç) a dit: *Ces deux prières, le maghrib et le 'ichâ', ont changé de temps en cet endroit... Et que les pèlerins ne viennent à Jam' qu'une fois dans la 'atma. Quant à la prière du fajr, voici son heure.*" Ensuite, il s'est tenu debout jusqu'au lever du jour et a dit: "Si le Commandeur des Croyants fait maintenant le Déferlement, il suivra ainsi la *sunna.*" Et je ne sais laquelle des deux choses suivantes était la première: ses paroles-ci ou le Déferlement de 'Uthmân (r)... Et il[3] ne cessa de prononcer la *talbiya* jusqu'au moment où il lapida la Jamra d'al-'Aqaba le jour de l'Immolation.»

R. 100 - Quand est-ce qu'on fait le Déferlement à partir de Jam'

1684 - 'Amrû ben Maymûn dit: «J'ai assisté à 'Umar (r) qui priait le *ṣubḥ* à Jam'. Après quoi, il se tint debout et dit: "Les Polythéistes ne déferlaient qu'après

(1) et (2) Dans le texte: *des gens*.

(3) Qui, 'Uthmân ou 'Abd-ul-Lâh?

النَّاسِ، وَكانَتْ آمْرَأَةً بَطِيئَةً، فَأَذِنَ لَهَا، فَدَفَعَتْ قَبْلَ حَطْمَةِ النَّاسِ، وَأَقَمْنَا حَتَّى أَصْبَحْنَا نَحْنُ، ثُمَّ دَفَعْنَا بِدَفْعِهِ، فَلأَنْ أَكُونَ آسْتَأْذَنْتُ رَسُولَ آللهِ ﷺ كما آسْتَأْذَنَتْ سَوْدَةُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ مَفْرُوحٍ بِهِ.

٩٩ - باب: مَتَى يُصَلِّي الْفَجْرَ بِجَمْعٍ [صَلاةَ الْفَجْرِ بِالْمُزْدَلِفَةِ]

١٦٨٢ - **حَدَّثَنَا** عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثَنِي عُمَارَةُ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: ما رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى صَلاةً بِغَيْرِ مِيقَاتِهَا، إِلَّا صَلاتَيْنِ: جَمَعَ بَيْنَ المَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ، وَصَلَّى الْفَجْرَ قَبْلَ مِيقَاتِهَا.

١٦٨٣ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ رَجَاءٍ: حَدَّثَنَا إِسْرَائِيلُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ عَبْدِ آللهِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ إِلَى مَكَّةَ، ثُمَّ قَدِمْنَا جَمْعاً، فَصَلَّى الصَّلاتَيْنِ، كُلَّ صَلاةٍ وَحْدَهَا بِأَذَانٍ وَإِقَامَةٍ، وَالْعَشَاءُ بَيْنَهُمَا، ثُمَّ صَلَّى الْفَجْرَ حِينَ طَلَعَ الْفَجْرُ، قَائِلٌ يَقُولُ طَلَعَ الْفَجْرُ، وَقَائِلٌ يَقُولُ لَمْ يَطْلُعِ الْفَجْرُ ثُمَّ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ هَاتَيْنِ الصَّلاتَيْنِ حُوِّلَتَا عَنْ وَقْتِهِمَا، في هٰذَا المَكانِ، المَغْرِبَ وَالعِشَاءَ، فَلَا يَقْدَمُ النَّاسُ جَمْعاً حَتَّى يُعْتِمُوا، وَصَلاةَ الْفَجْرِ هٰذِهِ السَّاعَةِ». ثُمَّ وَقَفَ حَتَّى أَسْفَرَ، ثُمَّ قَالَ: لَوْ أَنَّ أَمِيرَ المُؤْمِنِينَ أَفَاضَ الآنَ أَصَابَ السُّنَّةَ. فَمَا أَدْرِي: أَقَوْلُهُ كانَ أَسْرَعَ أَمْ دَفْعُ عُثْمَانَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، فَلَمْ يَزَلْ يُلَبِّي حَتَّى رَمٰى جَمْرَةَ الْعَقَبَةِ يَوْمَ النَّحْرِ.

١٠٠ - باب: مَتَى يُدْفَعُ مِنْ جَمْعٍ.

١٦٨٤ - **حَدَّثَنَا** حَجَّاجُ بْنُ مِنْهَالٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ: سَمِعْتُ عَمْرَو بْنَ مَيْمُونٍ يَقُولُ: شَهِدْتُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ صَلَّى بِجَمْعٍ الصُّبْحَ، ثُمَّ وَقَفَ فَقَالَ: إِنَّ

le lever du soleil; ils disaient: *Que le soleil se lève sur toi, ô [mont] de Thabîr!* Quant au Prophète (ç), il fit autrement et accomplit le Déferlement avant le lever du soleil.''»

R. 101 - Sur la *talbiya* et le *tekbîr* le matin de l'Immolation au moment de la lapidation de la Jamra

* Sur le fait de monter en croupe... pendant le trajet.

1685 - D'après Ibn 'Abbâs (r), le Prophète (ç) prit al-Faḍl en croupe. Al-Faḍl rapporta que le Prophète était resté à prononcer la *talbiya* jusqu'au moment où il avait lapidé la Jamra.

1686 - 1687 - D'après Ibn 'Abbâs (r), 'Usâma ben Zayd (r) était monté en croupe derrière le Prophète (ç) de 'Arafa à Muzdalifa, et de Muzdalifa à Mina, c'était al-Faḍl qui monta en croupe. Tous deux dirent: "Le Prophète (ç) resta à prononcer la *talbiya* jusqu'au moment où il lapida la Jamra d'al-'Aqaba."

R. 102 - Sur: à qui aura pu jouir du petit pèlerinage dans l'attente du grand, alors [incombe] une offrande facile. Qui n'en trouve pas s'imposera un jeûne de trois jours en cours de pèlerinage, et de sept après le retour, soit au total dix jours pleins. Cela pour ceux dont la parentèle n'était pas présente aux alentours du Sanctuaire consacré[1]

1688 - Abu Jamra dit: «J'interrogeai ibn 'Abbâs (r) sur le *tamatu'* et il m'ordonna de le faire. Je l'interrogeai sur l'offrande (*hady*) et il me dit: "Que cela soit une chamelle, une vache, une brebis ou une association à présenter une offrande." Mais il paraissait que quelques gens réprouvèrent cela. Toutefois, en dormant, je vis comme s'il y avait un homme qui criait: "Le *ḥajj* est bien accompli et la *mut'a* est acceptée." Je vins voir Ibn 'Abbâs (r) et je l'en informai. Alors, il s'écria: "Dieu est plus grand! c'est la sunna d'Abu al-Qâcim (ç)."»

* 'Âdam, Wahb ben Jarîr et Ghundar rapportèrent de Chu'ba ceci: "une *'umra* acceptée et un *ḥajj* bien accompli."

(1) *Al-Baqara*, 196.

المُشْرِكِينَ كانُوا لا يُفِيضُونَ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ، وَيَقُولُونَ: أَشْرِقْ ثَبِيرُ، وَأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَالَفَهُمْ، ثُمَّ أَفَاضَ قَبْلَ أَنْ تَطْلُعَ الشَّمْسُ.

١٠١ - باب: التَّلْبِيَةِ وَالتَّكْبِيرِ غَدَاةَ النَّحْرِ، حِينَ يَرْمِي الجَمْرَةَ، وَالارْتِدَافِ في السَّيْرِ.

١٦٨٥ - حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ الضَّحَّاكُ بْنُ مَخْلَدٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَرْدَفَ الْفَضْلَ، فَأَخْبَرَ الْفَضْلُ: أَنَّهُ لَمْ يَزَلْ يُلَبِّي حَتَّى رَمَى الجَمْرَةَ.

١٦٨٦-١٦٨٧ - حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا وَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ يُونُسَ الإِيْلِيِّ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ أُسَامَةَ بْنَ زَيْدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا كانَ رِدْفَ النَّبِيِّ ﷺ، مِنْ عَرَفَةَ إِلَى المُزْدَلِفَةِ، ثُمَّ أَرْدَفَ الْفَضْلَ مِنَ المُزْدَلِفَةِ إِلَى مِنًى، قَالَ: فَكِلَاهُمَا قَالَا: لَمْ يَزَلِ النَّبِيُّ ﷺ يُلَبِّي حَتَّى رَمَى جَمْرَةَ الْعَقَبَةِ.

١٠٢ - باب: ﴿فَمَن تَمَتَّعَ بِٱلْعُمْرَةِ إِلَى ٱلْحَجِّ فَمَا ٱسْتَيْسَرَ مِنَ ٱلْهَدْيِ ۚ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٍ فِي ٱلْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ ۗ تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ ذَٰلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُۥ حَاضِرِي ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ ۚ﴾ (١)

١٦٨٨ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ مَنْصُورٍ: أَخْبَرَنَا النَّضْرُ: أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا أَبُو جَمْرَةَ قَالَ: سَأَلْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا عَنِ المُتْعَةِ فَأَمَرَنِي بِهَا، وَسَأَلْتُهُ عَنِ الْهَدْيِ، فَقَالَ: فِيهَا جَزُورٌ أَوْ بَقَرَةٌ أَوْ شَاةٌ أَوْ شِرْكٌ فِي دَمٍ، وَكَأَنَّ نَاساً كَرِهُوهَا، فَنِمْتُ فَرَأَيْتُ فِي المَنَامِ كَأَنَّ إِنْسَاناً يُنَادِي: حَجٌّ مَبْرُورٌ، وَمُتْعَةٌ مُتَقَبَّلَةٌ، فَأَتَيْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا فَحَدَّثْتُهُ، فَقَالَ: ٱللهُ أَكْبَرُ، سُنَّةُ أَبِي الْقَاسِمِ ﷺ. قَالَ: وَقَالَ آدَمُ وَوَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ وَغُنْدَرٌ، عَنْ شُعْبَةَ: عُمْرَةٌ مُتَقَبَّلَةٌ، وَحَجٌّ مَبْرُورٌ.

---

(١) سورة البقرة الآية ١٩٦.

R. 103 - Sur le fait de monter sur les chamelles[1] [destinées au sacrifice]

Car Dieu dit: **De [chamelles] ventrues[2] Nous vous prescrivons [l'immolation] au titre d'observance de Dieu: elles vous seront bénéfiques; rappelez sur elles, quand elles sont en rangs, le nom de Dieu; une fois affalés sur le côté, mangez-en, donnez-en à manger au suppliant et au quémandeur... Ainsi mettons-Nous [ces bêtes] à votre disposition, escomptant que vous en aurez gratitude.**

Ne parviendront [en effet] à Dieu ni leur viande ni leur sang. Ce qui lui parvient, c'est que vous vous prémunissez. Ainsi les met-Il à votre disposition pour que vous glorifiez Dieu de cette guidance. Fais-en l'annonce aux bel-agissants[3].

* Mujâhid: On les a appelés des *budn* du fait de leur embonpoint (*li-budn-iha*).

Le *qâni'* est celui qui demande[4].

Le *mu'tar* est celui qui a honte de demander, qu'il s'agisse d'un riche ou d'un pauvre

Les *cha'â'ir* sont le fait [de choisir] des chamelles belles et grosses.

Le *'atîq* (préservé) vient du fait que Dieu a préservé [la Ka'ba] des oppresseurs.

On dit que la chose est *wajabat* pour dire qu'elle vient de tomber par terre. Et par extension on dit *wajabat ach-chamsu* (le soleil s'est couché).

1689 - Abu Hurayra (r): Ayant vu un homme en train de conduire une chamelle [destinée au sacrifice], le Messager de Dieu (ç) lui dit: "Monte-la! — Mais elle est destinée au sacrifice! répondit l'homme. — Monte-la! — Mais elle est destinée au sacrifice! — Malheur à toi, monte-la! insista le Prophète à la troisième ou à la seconde fois."

1690 - 'Anas (r): Ayant vu un homme en train de conduire une chamelle [destinée au sacrifice], le Prophète (ç) lui dit: "Monte-la! — Mais elle est destinée au sacrifice! répondit l'homme. — Monte-la! — Mais elle est destinée au sacrifice. — Monte-la! reprit le Prophète par trois fois."

---

(1) et (2) Dans le texte: *budn*.

(3) *Al-ḥajj*, 36 - 37.

(4) «Suppliant» dans la traduction

١٠٣ ـ باب: رُكوبِ الْبُدْنِ.

لِقَوْلِهِ: ﴿ وَٱلْبُدْنَ جَعَلْنَٰهَا لَكُم مِّن شَعَٰٓئِرِ ٱللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَٱذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ عَلَيْهَا صَوَآفَّ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا۟ مِنْهَا وَأَطْعِمُوا۟ ٱلْقَانِعَ وَٱلْمُعْتَرَّ كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَٰهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ لَن يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَٰكِن يَنَالُهُ ٱلتَّقْوَىٰ مِنكُمْ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا۟ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمْ وَبَشِّرِ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴾[1].

قَالَ مُجاهِدٌ: سُمِّيَتِ الْبُدْنُ لِبُدْنِهَا. وَالْقَانِعُ: السَّائِلُ، وَالمُعْتَرُّ: الَّذِي يَعْتَرُّ بِالْبُدْنِ مِنْ غَنِيٍّ أَوْ فَقِيرٍ، وَشَعَائِرُ: ٱسْتِعْظَامُ الْبُدْنِ وَٱسْتِحْسَانُهَا، وَالْعَتِيقُ: عِتْقُهُ مِنَ الجَبَابِرَةِ، وَيُقَالُ: وَجَبَتْ سَقَطَتْ إِلَى الأَرْضِ، وَمِنْهُ وَجَبَتِ الشَّمْسُ.

١٦٨٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الأَعْرَجِ، عَنْ أَبي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ رَأى رَجُلاً يَسُوقُ بَدَنَةً، فَقَالَ: «آرْكَبْهَا». فَقَالَ: إِنَّهَا بَدَنَةٌ، فقَالَ: «آرْكَبْهَا». قَالَ: إِنَّهَا بَدَنَةٌ، قَالَ: «آرْكَبْهَا وَيْلَكَ». في الثَّالِثَةِ أَوْ فِي الثَّانِيَةِ.

١٦٩٠ ـ حَدَّثَنَا مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ وَشُعْبَةُ قَالاَ: حَدَّثَنَا قَتَادَةُ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأى رَجُلاً يَسُوقُ بَدَنَةً، فَقَالَ: «آرْكَبْهَا». قَالَ: إِنَّهَا بَدَنَةٌ، قَالَ: «آرْكَبْهَا». قَالَ: إِنَّهَا بَدَنَةٌ، قَالَ: «آرْكَبْهَا». ثَلاَثاً.

---

(١) سورة الحج الآيات ٣٦ ـ ٣٧.

R. 104 - Sur celui qui conduit les *budn* avec lui

1691 - Ibn 'Umar (r) dit: «Durant la période du pèlerinage d'Adieu, le Messager de Dieu (ç) jouit (*tamatta'a*)... [en négligeant les actes] de la *'umra* jusqu'au *hajj*. Il présenta une offrande qu'il avait amenée de Dhi-l-Hulayfa.

«Il commença par la *talbiya* en citant la *'umra* puis le *hajj*. Quant aux fidèles, ils *jouirent* aussi de la *'umra* dans l'attente du *hajj*. Il y avait parmi eux ceux qui avaient conduit une offrande et ceux qui n'en avaient pas [amené]. En arrivant à La Mecque, le Prophète (ç) dit aux fidèles: "Celui qui a eu l'intention de présenter une offrande, ne peut se désacraliser en faisant les actes qu'il s'était interdits jusqu'à l'accomplissement de son *hajj*. Mais celui qui n'a pas présenté d'offrande, qu'il fasse le *tawâf* autour du Temple [et le sa'y] entre Safâ et Marwa, qu'il taille les cheveux pour ainsi devenir en état de désacralisation. Après quoi, il se sacralisera [de nouveau] pour le *hajj*... Celui qui ne trouve pas d'offrande doit jeûner trois jours durant la période du *hajj* et sept jours après son retour auprès de sa parentèle."

«Donc, en arrivant à La Mecque, il fit le *tawâf* et toucha le Rukn tout au début. Il accéléra le pas pendant les trois premières tournées et marcha normalement durant les quatre autres. Après la fin du *tawâf* autour du Temple, il fit près du Maqâm deux *rak'a*. Il prononça ensuite le *teslîm* puis se rendit à Safâ. Il fit le *sa'y* en accomplissant par sept fois la course entre Safâ et Marwa, mais il ne se permit aucune chose qu'il s'était interdite, et ce jusqu'à avoir terminé son *hajj*, immolé son offrande le jour du Sacrifice et fait le *tawâf* de l'ifâda (de Déferlement) autour du Temple. C'est après cela qu'il s'affranchit de tout ce qu'il s'était interdit.

«Ceux qui s'étaient proposés de présenter une offrande et avaient conduit leurs offrandes firent ce qu'avait fait le Messager de Dieu (ç).»

1692 - 'Urwa [rapporte] que 'Â'icha (r) lui rapporta [comment était] la *jouissance* du Prophète (ç) de la *'umra* dans l'attente du *hajj*. [Il dit]: Les fidèles *jouirent* avec lui de la manière qui m'a été rapportée par Sâlîm, et ce d'ibn'Umar (r), du Messager de Dieu (ç).

R. 105 - Sur celui qui achète l'offrande au cours de la route

1693 - 'Abd-ul-Lâh ibn 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit à son père: "Reste...! je crains que [la sédition] ne t'empêche d'arriver au Temple.

١٠٤ - باب: مَنْ سَاقَ الْبُدْنَ مَعَهُ.

١٦٩١ - حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: تَمَتَّعَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الحَجِّ، وَأَهْدَى، فَسَاقَ مَعَهُ الْهَدْيَ مِنْ ذِي الْحُلَيْفَةِ، وَبَدَأَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَأَهَلَّ بِالْعُمْرَةِ، ثُمَّ أَهَلَّ بِالْحَجِّ، فَتَمَتَّعَ النَّاسُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الحَجِّ، فَكَانَ مِنَ النَّاسِ مَنْ أَهْدَى فَسَاقَ الْهَدْيَ، وَمِنْهُمْ مَنْ لَمْ يُهْدِ، فَلَمَّا قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ مَكَّةَ، قَالَ لِلنَّاسِ: «مَنْ كانَ مِنْكُمْ أَهْدَى، فَإِنَّهُ لَا يَحِلُّ لِشَيْءٍ حَرُمَ مِنْهُ، حَتَّى يَقْضِيَ حَجَّهُ، وَمَنْ لَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَهْدَى، فَلْيَطُفْ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَلْيُقَصِّرْ وَلْيَحْلِلْ، ثُمَّ لْيُهِلَّ بِالحَجِّ، فَمَنْ لَمْ يَجِدْ هَدْياً فَلْيَصُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الحَجِّ وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعَ إِلَى أَهْلِهِ». فَطَافَ حِينَ قَدِمَ مَكَّةَ، وَٱسْتَلَمَ الرُّكْنَ أَوَّلَ شَيْءٍ ثُمَّ خَبَّ ثَلَاثَةَ أَطْوَافٍ وَمَشَى أَرْبَعاً، فَرَكَعَ حِينَ قَضَى طَوَافَهُ بِالْبَيْتِ عِنْدَ المَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ فَٱنْصَرَفَ فَأَتَى الصَّفَا، فَطَافَ بِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ سَبْعَةَ أَطْوَافٍ، ثُمَّ لَمْ يَحْلِلْ مِنْ شَيْءٍ حَرُمَ مِنْهُ حَتَّى قَضَى حَجَّهُ، وَنَحَرَ هَدْيَهُ يَوْمَ النَّحْرِ، وَأَفَاضَ فَطَافَ بِالْبَيْتِ، ثُمَّ حَلَّ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ حَرُمَ مِنْهُ، وَفَعَلَ مِثْلَ مَا فَعَلَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مَنْ أَهْدَى وَسَاقَ الْهَدْيَ مِنَ النَّاسِ.

١٦٩٢ - وَعَنْ عُرْوَةَ: أَنَّ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا أَخْبَرَتْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ فِي تَمَتُّعِهِ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الحَجِّ: فَتَمَتَّعَ النَّاسُ مَعَهُ، بِمِثْلِ الَّذِي أَخْبَرَنِي سَالِمٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

١٠٥ - باب: مَنِ ٱشْتَرَى الْهَدْيَ مِنَ الطَّرِيقِ.

١٦٩٣ - حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: قَالَ عَبْدُ ٱللهِ ٱبْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ لِأَبِيهِ: أَقِمْ، فَإِنِّي لَا آمَنُهَا أَنْ سَتُصَدُّ عَنِ الْبَيْتِ، قَالَ:

— Dans ce cas, répondit ibn 'Umar, je ferai ce qu'a fait le Messager de Dieu (ç). Dieu dit: **Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon**[1]... Je vous prends à témoins que je me suis imposé de faire la *'umra.*"

En effet, il fit la *talbiya* pour la *'umra.* Après quoi, il sortit... et en arrivant à Baydâ', il fit la talbiya pour le *ḥajj* et la *'umra* en disant: "L'affaire du *ḥajj* et de la *'umra* est la même." Il acheta ensuite l'offrande à Qudayd et, en arrivant [à La Mecque], il accomplit un seul *ṭawâf* pour le *ḥajj* et pour la *'umra.* Il ne se désacralisa complètement qu'après s'être désacralisé des deux rites.

R. 106 - Sur celui qui marque [son offrande], lui accroche une guirlande à Dhu-l-Ḥulayfa puis se sacralise.

*Nâfi': En emmenant l'offrande de Médine, ibn 'Umar (r) lui accrochait [les guirlandes] et la marquait à partir de Dhu-l-Hulayfa: il lui entaillait la partie droite de la bosse avec un couteau pendant qu'elle était agenouillée et tournée du côté de la qibla.

1694 - 1695 - Al-Miswâr ben Makhrama et Marwân dirent: «Le Prophète (ç) sortit de Médine avec plus de cent de ses Compagnons. En arrivant à Dhu-l-Ḥulayfa, il accrocha... à son offrande, et la marqua puis il se sacralisa.»

1696 - 'Â'icha (r) dit: «Je tressai de mes mains les guirlandes des chamelles [de l'offrande] du Prophète (ç). Après quoi, c'est lui qui leur accrocha ces guirlandes, les marqua et les conduisit. Et rien de ce qui lui était permis ne devint interdit pour lui [à cause de cela].»

R. 107 - Sur le fait de tresser les guirlandes des chamelles et des vaches [de l'offrande]

1697 - Ḥafṣa (r) dit: «Je dis: "O Messager de Dieu! pourquoi les fidèles se sont-ils désacralisés tandis que toi non? — C'est que j'ai aplati mes cheveux et accroché des guirlandes à mes offrandes; donc, je ne dois me désacraliser qu'une fois désacralisé du *ḥajj.*"»

(1) *Al-'Aḥzâb*, 21.

إذاً أَفْعَلَ كما فعلَ رَسُولُ آللهِ ﷺ، وقَد قَالَ آللهُ ﴿ لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ ﴾(١). فَأَنَا أُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ عَلَى نَفْسِي الْعُمْرَةَ، فَأَهَلَّ بِالْعُمْرَةِ، قَالَ: ثُمَّ خَرَجَ حَتَّى إِذَا كانَ بِالْبَيْدَاءِ أَهَلَّ بِالحَجِّ وَالْعُمْرَةِ، وَقَالَ: ما شَأْنُ الحَجِّ وَالْعُمْرَةِ إِلَّا وَاحِدٌ، ثُمَّ آشْتَرَى الْهَدْيَ مِنْ قُدَيْدٍ، ثُمَّ قَدِمَ فَطَافَ لَهُمَا طَوَافاً وَاحِداً، فَلَمْ يَحِلَّ حَتَّى حَلَّ مِنْهُمَا جَمِيعاً.

١٠٦ ـ باب: مَنْ أَشْعَرَ وَقَلَّدَ بِذِي الحُلَيْفَةِ ثُمَّ أَحْرَمَ.

وَقَالَ نَافِعٌ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا إِذَا أَهْدَى مِنَ المَدِينَةِ قَلَّدَهُ وَأَشْعَرَهُ بِذِي الحُلَيْفَةِ، يَطْعُنَ في شِقِّ سَنَامِهِ الأَيْمَنِ بِالشَّفْرَةِ، وَوَجْهُهَا قِبَلَ الْقِبْلَةِ بارِكَةً.

١٦٩٤- ١٦٩٥ ـ حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ آللهِ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنِ المِسْوَرِ بْنِ مَخْرَمَةَ وَمَرْوَانَ قَالاَ: خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ مِنَ المَدِينَةِ فِي بِضْعَ عَشْرَةَ مِائَةً مِنْ أَصْحَابِهِ، حَتَّى إِذَا كانُوا بِذِي الحُلَيْفَةِ، قَلَّدَ النَّبِيُّ ﷺ الْهَدْيَ وَأَشْعَرَ، وَأَحْرَمَ بِالْعُمْرَةِ.

١٦٩٦ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا أَفْلَحُ، عَنِ الْقَاسِمِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا قَالَتْ: فَتَلْتُ قَلاَئِدَ بُدْنِ النَّبِيِّ ﷺ بِيَدَيَّ، ثُمَّ قَلَّدَهَا وَأَشْعَرَهَا وَأَهْدَاهَا، فَمَا حَرُمَ عَلَيْهِ شَيْءٌ كانَ أُحِلَّ لَهُ.

١٠٧ ـ باب: فَتْلِ الْقَلاَئِدِ لِلْبُدْنِ وَالْبَقَرِ.

١٦٩٧ ـ حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ، عَنْ عُبَيْدِ آللهِ قَالَ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، عَنْ حَفْصَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمْ قَالَتْ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ آللهِ، ما شَأْنُ النَّاسِ حَلُّوا وَلَمْ تَحْلِلْ أَنْتَ؟ قَالَ: «إِنِّي لَبَّدْتُ رَأْسِي وَقَلَّدْتُ هَدْيِي، فَلاَ أَحِلُّ حَتَّى أَحِلَّ مِنَ الحَجِّ».

---

(١) سورة الأحزاب الآية ٢١.

1698 - 'Â'icha (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) désignait ses offrandes à partir de Médine. C'était moi qui lui tressais les guirlandes de ses offrandes. Et il n'évitait aucune chose que doit éviter celui qui est en état de sacralisation.»

R. 108 - Sur le fait de marquer les chamelles [de l'offrande]

* 'Urwa rapporte d'al-Miswar (r) ceci: Le Prophète accrocha les guirlandes à l'offrande, la marqua et se désacralisa pour la *'umra.*

1699 - 'Â'icha (r) dit: «Je tressai les guirlandes des offrandes du Prophète (ç) puis c'était lui qui marqua celles-ci et leur accrocha ces guirlandes — ou: et moi je leur accrochai ces guirlandes; après quoi, il les envoya vers le Temple et resta à Médine sans s'interdire rien de ce qui lui était permis.»

R. 109 - Sur celui qui met les guirlandes de ses propres mains

1700 - 'Amra bent 'Abd-ar-Raḥmân: Ziyâd ben 'Abd-ar-Raḥmân écrivit à 'Â'icha (r) que 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) avait dit ceci: "Celui qui présente une offrande lui sera interdit tout ce qui est interdit au pèlerin, et ce jusqu'au moment de l'immolation de son offrande."

'Amra: 'Â'icha (r) dit alors: "La chose n'est pas comme disait Ibn 'Abbâs; moi-même je tressai de mes propres mains les guirlandes des offrandes du Messager de Dieu (ç) qui les accrocha ensuite de ses propres mains à ces offrandes et envoya celles-ci avec mon père. Et rien de ce que Dieu permettait n'était devenu interdit au Messager de Dieu (ç) [à cause de cela], et ce jusqu'au moment de l'immolation de l'offrande."

R. 110 - Sur le fait d'accrocher des guirlandes aux moutons

1701 - 'Â'icha (r) dit: «Une fois, le Prophète (ç) présenta des moutons comme offrande.»

1702 - 'Â'icha (r) dit: «Je tressai les guirlandes du Prophète (ç)... Il les

١٦٩٨ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ: حَدَّثَنَا ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، وَعَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كانَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ يُهْدِي مِنَ المَدِينَةِ، فَأَفْتِلُ قَلائِدَ هَدْيِهِ، ثُمَّ لا يَجْتَنِبُ شَيْئاً مِمَّا يَجْتَنِبُهُ الْمُحْرِمُ.

١٠٨ ـ باب: إِشْعَارِ الْبُدْنِ.

وَقَالَ عُرْوَةُ: عَنِ الْمِسْوَرِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: قَلَّدَ النَّبِيُّ الْهَدْيَ وَأَشْعَرَهُ وَأَحْرَمَ بِالْعُمْرَةِ.

١٦٩٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا أَفْلَحُ بْنُ حُمَيْدٍ، عَنِ الْقَاسِمِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: فَتَلْتُ قَلائِدَ هَدْيِ النَّبِيِّ ﷺ ثُمَّ أَشْعَرَهَا وَقَلَّدَهَا، أَوْ قَلَّدْتُهَا، ثُمَّ بَعَثَ بِهَا إِلَى الْبَيْتِ، وَأَقَامَ بِالمَدِينَةِ، فَمَا حَرُمَ عَلَيْهِ شَيْءٌ كانَ لَهُ حِلٌّ.

١٠٩ ـ باب: مَنْ قَلَّدَ الْقَلائِدَ بِيَدِهِ.

١٧٠٠ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي بَكْرِ بْنِ عَمْرِو ابْنِ حَزْمٍ، عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ أَنَّهَا أَخْبَرَتْهُ: أَنَّ زِيادَ بْنَ أَبِي سُفْيَانَ: كَتَبَ إِلَى عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: مَنْ أَهْدَى هَدْياً، حَرُمَ عَلَيْهِ ما يَحْرُمُ عَلَى الحَاجِّ، حَتَّى يُنْحَرَ هَدْيُهُ. قَالَتْ عَمْرَةُ: فَقَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: لَيْسَ كما قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ، أَنَا فَتَلْتُ قَلائِدَ هَدْيِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ بِيَدَيَّ، ثُمَّ قَلَّدَهَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِيَدَيْهِ، ثُمَّ بَعَثَ بِهَا مَعَ أَبِي، فَلَمْ يَحْرُمْ عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ شَيْءٌ أَحَلَّهُ ٱللهُ حَتَّى نُحِرَ الْهَدْيُ.

١١٠ ـ باب: تَقْلِيدِ الْغَنَمِ.

١٧٠١ ـ حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: أَهْدَى النَّبِيُّ مَرَّةً غَنَماً.

١٧٠٢ ـ حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كُنْتُ أَفْتِلُ الْقَلائِدَ لِلنَّبِيِّ ﷺ، فَيُقَلِّدُ الْغَنَمَ، وَيُقِيمُ فِي أَهْلِهِ حَلالاً.

accrocha au cou des moutons et resta près de ses épouses en état de non-sacralisation.»

1703 - 'Â'icha (r) dit: «Je tressai pour le Prophète (ç) les guirlandes des moutons. Après quoi, il les envoya [à La Mecque] et resta en état de non-sacralisation.»

1704 - 'Â'icha (r) dit: «Je tressai — c'est-à-dire les guirlandes — pour les offrandes du Prophète (ç), avant qu'il n'entrât en état de sacralisation.»

R. 111 - Sur les guirlandes faites à partir de la laine

1705 - La Mère des Croyants (r) dit: «Je tressai les guirlandes à partir d'une laine que j'avais.»

R. 112 - Sur le fait d'accrocher une sandale

1706 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) vit un homme conduire une chamelle-offrande: "Monte-la! lui dit-il — Mais c'est une chamelle-offrande! répondit l'homme. — Monte-la, insista le Prophète."

"En effet, dit Abu Hurayra, je vis l'homme sur cette chamelle marchant à côté du Prophète (ç). [Cette bête] avait une sandale accrochée au cou."

* Rapporté aussi par Muḥammad ben Bachâr.

* Directement de 'Uthmân ben 'Umar, directement de 'Ali ben al-Mubârak, de Yaḥya, de 'Ikrima, d'Abu Hurayra (r), du Prophète (ç)...

R. 113 - Sur le fait de poser une housse sur les chamelles-offrandes

* Ibn 'Umar (r) ne fendait des housses que l'endroit de la bosse. Et en immolant la bête, il lui enlevait la housse de peur que celle-ci ne fût touchée par le sang; après quoi, il en faisait une aumône.

1707 - 'Ali (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) me donna l'ordre de faire aumône des housses et des peaux des chamelles-offrandes que j'avais immolées.»

١٧٠٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ: حَدَّثَنَا مَنْصُورُ بْنُ الْمُعْتَمِرِ. وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ ابْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: كُنْتُ أَفْتِلُ قَلائِدَ الْغَنَمِ لِلنَّبِيِّ ﷺ، فَيَبْعَثُ بِهَا، ثُمَّ يَمْكُثُ حَلالاً.

١٧٠٤ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا زَكَرِيَّاءُ، عَنْ عَامِرٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: فَتَلْتُ لِهَدْيِ النَّبِيِّ ﷺ، تَعْنِي الْقَلائِدَ، قَبْلَ أَنْ يُحْرِمَ.

١١١ ـ باب: الْقَلائِدِ مِنَ الْعِهْنِ.

١٧٠٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ مُعَاذٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ عَوْنٍ، عَنِ الْقَاسِمِ، عَنْ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: فَتَلْتُ قَلائِدَهَا مِنْ عِهْنٍ كانَ عِنْدِي.

١١٢ ـ باب: تَقْلِيدِ النَّعْلِ.

١٧٠٦ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الأَعْلَى بْنُ عَبْدِ الأَعْلَى، عَنْ مَعْمَرٍ، عَنْ يَحْيَى ابْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ نَبِيَّ ٱللهِ ﷺ رَأَى رَجُلاً يَسُوقُ بَدَنَةً، قَالَ: «ٱرْكَبْهَا». قَالَ: إِنَّهَا بَدَنَةٌ، قَالَ: «ٱرْكَبْهَا». قَالَ: فَلَقَدْ رَأَيْتُهُ رَاكِبَهَا، يُسَايِرُ النَّبِيَّ ﷺ، وَالنَّعْلُ فِي عُنُقِهَا.

تَابَعَهُ مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ.

حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ عُمَرَ: أَخْبَرَنَا عَلِيُّ بْنُ الْمُبَارَكِ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١١٣ ـ باب: ٱلْجِلالِ لِلْبُدْنِ.

وَكانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا لاَ يَشُقُّ مِنَ ٱلْجِلالِ إِلَّا مَوْضِعَ السَّنَامِ، وَإِذَا نَحَرَهَا نَزَعَ جِلاَلَهَا، مَخَافَةَ أَنْ يُفْسِدَهَا ٱلدَّمُ، ثُمَّ يَتَصَدَّقُ بِهَا.

١٧٠٧ ـ **حَدَّثَنَا** قَبِيصَةُ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ ابْنِ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: أَمَرَنِي رَسُولُ ٱللهِ ﷺ أَنْ أَتَصَدَّقَ بِجِلاَلِ الْبُدْنِ الَّتِي نَحَرْتُ وَبِجُلُودِهَا.

R. 114 - Sur celui qui achète son offrande au cours de la route... puis lui accroche une guirlande

1708 - Nâfi' dit: «L'an du pèlerinage des Hururites, au temps d'ibn az-Zubayr, Ibn 'Umar (r) voulut accomplir le *ḥajj.* On lui dit alors: "Il y aura des combats entre les gens et nous craignons qu'ils ne te repoussent..."

«Ibn 'Umar: "**Vous avez dans le Messager de Dieu un beau parangon**(1). Donc, je ferai comme il fit; je vous prends à témoins que je me suis imposé de faire la *'umra.*" Et en arrivant aux environs de Baydâ', il dit: "L'affaire du *ḥajj* et de la *'umra* est la même. Je vous tiens à témoins que je vais regrouper un *ḥajj* avec une *'umra.*" Il présenta une offrande ayant une guirlande et qu'il avait achetée. En arrivant [à La Mecque], il fit le *ṭawâf* autour du Temple et [le say' entre] Ṣafâ [et Marwa] sans rien ajouter. De plus, il ne se désacralisa d'aucune chose dont il s'était interdit, et ce jusqu'au jour de l'Immolation.»

R. 115 - Sur le cas où un homme égorge les vaches pour ses épouses sans que celles-ci ne l'aient chargé

1709 - 'Amra bent 'Abd-ar-Raḥmân dit: «J'ai entendu 'Â'icha (r) dire: "Cinq jours avant la fin de *dhi-l-qi'da,* nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç)... ne pensant faire que le *ḥajj.* A notre arrivée près de La Mecque, le Messager de Dieu (ç) donna l'ordre à ceux qui n'avaient pas avec eux d'offrandes de se désacraliser une fois avoir fait le *ṭawâf* et le sa'y entre Ṣafâ et Marwa.

«"Le jour de l'Immolation, on nous apporta de la viande de bœuf. *C'est quoi cela? demandai-je. — Le Messager de Dieu (ç), me dit-on, vient d'immoler à la place de ses épouses.*"»

* Yaḥya: Comme je citai cela à al-Qâcim, il me dit: "Elle ('Amra) t'a rapporté le *ḥadîth* bien comme il faut."

R. 116 - Sur le fait de procéder à l'immolation à l'endroit où la fit le Prophète (ç), à Mina

1710 - D'après Ñafi', 'Abd-ul-Lâh (r) immolait dans le *manḥar.*

(1) *Al-'Aḥzâb,* 21.

١١٤ - باب: مَنِ آشْتَرَى هَدْيَهُ مِنَ الطَّرِيقِ وَقَلَّدَهُ.

١٧٠٨ - حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَبُو ضَمْرَةَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: أَرَادَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا الحَجَّ، عامَ حَجَّةِ الحَرُورِيَّةِ، في عَهْدِ ابْنِ الزُّبَيْرِ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، فَقِيلَ لَهُ: إِنَّ النَّاسَ كائِنٌ بَيْنَهُمْ قِتالٌ، وَنَخافُ أَنْ يَصُدُّوكَ، فَقَالَ: ﴿لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾[1]. إِذاً أَصْنَعَ كما صَنَعَ، أُشْهِدُكُمْ أَنِّي أَوْجَبْتُ عُمْرَةً، حَتَّى كانَ بِظَاهِرِ الْبَيْدَاءِ قَالَ: ما شَأْنُ الحَجِّ وَالْعُمْرَةِ إِلَّا وَاحِدٌ، أُشْهِدُكُمْ أَنِّي جَمَعْتُ حَجَّةً مَعَ عُمْرَةٍ، وَأَهْدَى هَدْياً مُقَلَّداً آشْتَرَاهُ، حَتَّى قَدِمَ، فَطَافَ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا، وَلَمْ يَزِدْ عَلَى ذٰلِكَ، وَلَمْ يَحْلِلْ مِنْ شَيْءٍ حَرُمَ مِنْهُ حَتَّى يَوْمِ النَّحْرِ، فَحَلَقَ وَنَحَرَ، وَرَأَى أَنْ قَضَى طَوَافَهُ، الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، بِطَوَافِهِ الأَوَّلِ، ثُمَّ قَالَ: كَذٰلِكَ صَنَعَ النَّبِيُّ ﷺ.

١١٥ - باب: ذَبْحِ الرَّجُلِ الْبَقَرَ عَنْ نِسَائِهِ مِنْ غَيْرِ أَمْرِهِنَّ.

١٧٠٩ - حَدَّثَنَا عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ يَحْيَىٰ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَتْ: سَمِعْتُ عائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا تَقُولُ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ آللهِ ﷺ، لِخَمْسٍ بَقِينَ مِنْ ذِي الْقَعْدَةِ، لا نُرَى إِلَّا الحَجَّ، فَلَمَّا دَنَوْنَا مِنْ مَكَّةَ، أَمَرَ رَسُولُ آللهِ ﷺ مَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ هَدْيٌ إِذَا طَافَ وَسَعَى بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ أَنْ يَحِلَّ، قَالَتْ: فَدُخِلَ عَلَيْنَا يَوْمَ النَّحْرِ بِلَحْمِ بَقَرٍ، فَقُلْتُ: مَا هٰذَا، قَالَ: نَحَرَ رَسُولُ آللهِ ﷺ عَنْ أَزْوَاجِهِ.

قَالَ يَحْيَىٰ: فَذَكَرْتُهُ لِلْقَاسِمِ، فَقَالَ: أَتَتْكَ بِالْحَدِيثِ عَلَى وَجْهِهِ.

١١٦ - باب: النَّحْرِ في مَنْحَرِ النَّبِيِّ ﷺ بِمِنًى.

١٧١٠ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: سَمِعَ خالِدَ بْنَ الحَارِثِ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ آللهِ بْنُ

---

(١) سورة الأحزاب الآية ٢١.

'Ubayd-ul-Lâh: C'est-à-dire le *manḥar* du Messager de Dieu (ç).

1711 - D'après Nâfi', Ibn 'Umar (r) envoyait ses offrandes à la fin de la nuit à partir de Jam'. On les faisait entrer ensuite dans l'endroit où immolait le Prophète (ç). Parmi les pèlerins, il y avait des hommes libres et des esclaves.

R. 117 - Sur celui qui immole de sa propre main

1712 - Sahl ben Bakkâr cita le *ḥadîth* [de 'Anas] en résumé: Le Prophète (ç) immola de ses propres mains sept chamelles-offrandes debout... Il sacrifia à Médine deux béliers noirs marqués de blanc et ayant de grandes cornes.

R. 118 - Sur le fait d'immoler les chamelles en ayant [un pied] attaché

1713 - Ziyâd ben Jubayr dit: Je vis ibn 'Umar (r) aller trouver un homme qui avait agenouillé sa chamelle-offrande pour l'égorger. Il lui dit: "Fais-la tenir debout en lui attachant [le pied gauche]; cela est la *sunna* de Muḥammad (ç).

* De Chu'ba, de Yûnus qui dit: Ziyâd m'a rapporté...

R. 119 - Sur le fait d'immoler les chammelles-offrandes en les laissant debout

* Ibn 'Umar (que Dieu les agrée tous les deux) dit: Cela est la *sunna* de Muḥammad (ç).

* Ibn 'Abbâs (r): *Sawâffa*[1] veut dire *debout*.

1714 - 'Anas (r) dit: «Le Prophète (ç) fit, à Médine, quatre *rak'a* pour la prière du *ẓuhr* et deux *rak'a* pour la priée du *'aṣr* à Dhu-l-Ḥulayfa où il passa la nuit. Le lendemain matin, il se mit sur sa monture et commença à prononcer le *tehlîl* et le *tesbiḥ*. Et une fois sur les hauteurs de Baydâ', il prononça la talbiya pour une *'umra* et un *hajj*. A La Mecque, il donna l'ordre aux fidèles de se désacraliser.

(1) V. la sourate *d'al-Ḥajj*, 36.

عُمَرَ، عَنْ نافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ كانَ يَنْحَرُ في المَنْحَرِ. قَالَ عُبَيْدُ اللهِ: مَنْحَرِ رَسُولِ اللهِ ﷺ.

١٧١١ - **حَدَّثَنا** إِبْراهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ: حَدَّثَنا أَنَسُ بْنُ عِياضٍ: حَدَّثَنا مُوسى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا كانَ يَبْعَثُ بِهَدْيِهِ مِنْ جَمْعٍ مِنْ آخِرِ اللَّيْلِ، حَتَّى يُدْخَلَ بِهِ مَنْحَرُ النَّبِيِّ ﷺ، مَعَ حُجَّاجٍ، فِيهِمُ الْحُرُّ وَالمَمْلُوكُ.

١١٧ - باب: مَنْ نَحَرَ بِيَدِهِ.

١٧١٢ - **حَدَّثَنا** سَهْلُ بْنُ بَكَّارٍ: حَدَّثَنا وُهَيْبٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ: وَذَكَرَ الحَدِيثَ، قَالَ: وَنَحَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِيَدِهِ سَبْعَ بُدْنٍ قِيَاماً، وَضَحَّى بِالمَدِينَةِ كَبْشَيْنِ أَمْلَحَيْنِ أَقْرَنَيْنِ. مُخْتَصَراً.

١١٨ - باب: نَحْرِ الإِبِلِ مُقَيَّدَةً.

١٧١٣ - **حَدَّثَنا** عَبْدُ اللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنْ زِيَادِ بْنِ جُبَيْرٍ قَالَ: رَأَيْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَتَى عَلَى رَجُلٍ قَدْ أَنَاخَ بَدَنَتَهُ يَنْحَرُهَا، قَالَ: ابْعَثْهَا قِيَاماً مُقَيَّدَةً، سُنَّةَ مُحَمَّدٍ ﷺ.

وَقَالَ شُعْبَةُ، عَنْ يُونُسَ: أَخْبَرَنِي زِيادٌ.

١١٩ - باب: نَحْرِ الْبُدْنِ قائِمَةً.

وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: سُنَّةَ مُحَمَّدٍ ﷺ.

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: ﴿صَوَآفَّ﴾[١]: قِيَاماً.

١٧١٤ - **حَدَّثَنا** سَهْلُ بْنُ بَكَّارٍ: حَدَّثَنا وُهَيْبٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلَابَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ الظُّهْرَ بِالمَدِينَةِ أَرْبَعاً، وَالْعَصْرَ بِذِي الحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ، فَبَاتَ بِهَا، فَلَمَّا أَصْبَحَ رَكِبَ رَاحِلَتَهُ، فَجَعَلَ يُهَلِّلُ وَيُسَبِّحُ، فَلَمَّا عَلَا عَلَى الْبَيْدَاءِ لَبَّى بِهِمَا جَمِيعاً، فَلَمَّا دَخَلَ مَكَّةَ أَمَرَهُمْ أَنْ يَحِلُّوا، وَنَحَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِيَدِهِ سَبْعَ بُدْنٍ قِيَاماً، وَضَحَّى بِالمَدِينَةِ كَبْشَيْنِ أَمْلَحَيْنِ أَقْرَنَيْنِ.

(١) سورة الحج الآية ٣٦.

«Le Prophète (ç) immola de ses propores mains sept chamelles-offrandes debout. A Médine, il sacrifia deux béliers noirs marqués de blanc et ayant de grandes cornes.»

1715 - 'Anas ben Mâlik (r) dit: «Le Prophète (ç) fit quatre *rak'a* pour la prière du *ẓuhr* à Médine et deux *rak'a* pour le *'aṣr* à Dhu-l-Ḥulayfa.»

* De Ayyûb, d'un certain individu, de 'Anas (r): ... puis il s'endormit jusqu'au matin. Il fit la prière du *ṣubḥ* puis se mit sur sa monture avant qu'il ne prononçât la *talbiya* pour une *'umra* et un *ḥajj.*

R. 120 - On ne donne aucune part de l'offrande à celui qui l'immole

1716 - 'Ali (r) dit: «Le Prophète (ç) m'envoya... pour m'occuper des chamelles-offrandes. Il me donna l'ordre d'en distribuer la viande puis les housses et les peaux.»

1716 - bis. 'Ali (r) dit: «Le Prophète (ç) me donna l'ordre de m'occuper des chamelles-offrandes et de ne rien [en] donner pour son dépècement.»

R. 121 - On doit faire l'aumône des peaux des offrandes

1717 - 'Ali (r) rapporte que le Prophète (ç) lui avait donné l'ordre de s'occuper de ses chamelles-offrandes et de les distribuer toutes: leurs viandes, leurs peaux et leurs housses; et de ne rien [en] donner pour son dépècement

R. 122 - On doit faire l'aumône des housses des chamelles-offrandes

1718 - 'Ali (r) dit: «Le Prophète (ç) présenta cent chamelles-offrandes. Il me donna l'odre de distribuer leurs viande puis leurs housses et enfin leurs peaux, c'est ce que je fis.»

R. 123 -

Lors Nous assignâmes à Abraham l'emplacement de la Maison: «Ne M'associe

١٧١٥ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي قِلاَبَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ ﷺ الظُّهْرَ بِالمَدِينَةِ أَرْبَعاً، وَالْعَصْرَ بِذِي الحُلَيْفَةِ رَكْعَتَيْنِ.

وَعَنْ أَيُّوبَ، عَنْ رَجُلٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: ثُمَّ بَاتَ حَتَّى أَصْبَحَ، فَصَلَّى الصُّبْحَ، ثُمَّ رَكِبَ رَاحِلَتَهُ، حَتَّى إِذَا ٱسْتَوَتْ بِهِ الْبَيْدَاءَ، أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ وَحَجَّةٍ.

١٢٠ - باب: لاَ يُعْطِي الجَزَّارَ مِنَ الْهَدْيِ شَيْئاً.

١٧١٦ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَنِي النَّبِيُّ ﷺ، فَقُمْتُ عَلَى الْبُدْنِ، فَأَمَرَنِي فَقَسَمْتُ لُحُومَهَا، ثُمَّ أَمَرَنِي فَقَسَمْتُ جِلاَلَهَا وَجُلُودَهَا.

١٧١٦ م - قَالَ سُفْيَانُ: وَحَدَّثَنِي عَبْدُ الْكَرِيمِ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: أَمَرَنِي النَّبِيُّ ﷺ أَنْ أَقُومَ عَلَى الْبُدْنِ، وَلاَ أُعْطِيَ عَلَيْهَا شَيْئاً فِي جِزَارَتِهَا.

١٢١ - باب: يُتَصَدَّقُ بِجُلُودِ الْهَدْيِ.

١٧١٧ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي الحَسَنُ بْنُ مُسْلِمٍ وَعَبْدُ الْكَرِيمِ الجَزَرِيُّ: أَنَّ مُجَاهِداً أَخْبَرَهُما: أَنَّ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي لَيْلَى أَخْبَرَهُ: أَنَّ عَلِيّاً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَمَرَهُ أَنْ يَقُومَ عَلَى بُدْنِهِ، وَأَنْ يَقْسِمَ بُدْنَهُ كُلَّهَا، لُحُومَهَا وَجُلُودَهَا وَجِلاَلَهَا، وَلاَ يُعْطِيَ فِي جِزَارَتِهَا شَيْئاً.

١٢٢ - باب: يُتَصَدَّقُ بِجِلاَلِ الْبُدْنِ.

١٧١٨ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سَيْفُ بْنُ أَبِي سُلَيْمَانَ قَالَ: سَمِعْتُ مُجَاهِداً يَقُولُ: حَدَّثَنِي ابْنُ أَبِي لَيْلَى: أَنَّ عَلِيّاً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ قَالَ: أَهْدَى النَّبِيُّ ﷺ مِائَةَ بَدَنَةٍ، فَأَمَرَنِي بِلُحُومِهَا فَقَسَمْتُهَا، ثُمَّ أَمَرَنِي بِجِلاَلِهَا فَقَسَمْتُهَا، ثُمَّ بِجُلُودِهَا فَقَسَمْتُهَا.

١٢٣ - باب:

﴿ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَٰهِيمَ مَكَانَ ٱلْبَيْتِ أَن لَّا تُشْرِكْ بِى شَيْـًٔا وَطَهِّرْ بَيْتِىَ لِلطَّآئِفِينَ

personne, purifie Ma Maison à l'intention de ceux qui en font le tour, et s'inclinent et se redressent dans la prosternation.

lance parmi les hommes l'appel au pèlerinage: qu'ils te viennent à pied ou sur quelque bête amaigrie, affluant de tout profond défilé.

pour connaître leur propre avantage et rappeler le nom de Dieu, en des jours bien connus, sur Notre attribution, sous la forme d'une bête de troupeau: «Mangez-en et nourrissez-en le malheureux indigent.»

et puis qu'ils éliminent leurs excroissances, qu'ils s'acquittent de leurs vœux, qu'ils fassent le tour de la franche Maison.

Voilà. Et qui magnifie ce que Dieu a consacré, cela lui sera [compté pour] un bien auprès de son Seigneur[1].

R. 124 - Sur ce qu'on peut manger des chamelles-offrandes et ce qu'on peut donner comme aumône

* D'après Ibn 'Umar (r), on ne doit pas manger de la chamelle-offrande présentée en expiation de chasse ou en vœu; mais on peut manger de tout le reste.

* 'Aṭâ': On peut manger et donner à manger des [offrandes] de la *mut'a.*

1719 - Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Nous ne mangions pas de la viande de nos chamelles-offrandes au-delà des trois jours [des rituels] de Mina. Mais le Prophète (ç) nous donna la permission en disant: "Mangez et faites des provisions!" Et c'est ce que nous fîmes.»

Ibn Jurayj: Je dis à 'Atâ': «A-t-il[2] dit "Jusqu'à notre retour à Médine"? — Non, répondit 'Aṭâ'.»

1720 - D'après Yaḥya, 'Amra dit: «J'ai entendu 'Â'icha (r) dire: "Cinq jours avant la fin de *dhi-l-qi'da*, nous sortîmes [de Médine] avec le Messager de Dieu (ç), ne pensant faire que le *ḥajj.*

"Arrivés aux alentours de la Mecque, le Messager de Dieu (ç) donna l'ordre,

(1) *Al-Ḥajj*, 26 - 30.

(2) Jâbir.

وَٱلْقَآئِمِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ وَأَذِّن فِي ٱلنَّاسِ بِٱلْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ لِّيَشْهَدُوا۟ مَنَٰفِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ فِيٓ أَيَّامٍ مَّعْلُومَٰتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلْأَنْعَٰمِ فَكُلُوا۟ مِنْهَا وَأَطْعِمُوا۟ ٱلْبَآئِسَ ٱلْفَقِيرَ ثُمَّ لْيَقْضُوا۟ تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا۟ نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا۟ بِٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ ذَٰلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَٰتِ ٱللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ ﴾[1].

١٢٤ ـ باب: مَا يَأْكُلُ مِنَ الْبُدْنِ وَمَا يُتَصَدَّقُ.

وَقَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: لاَ يُؤْكَلُ مِنْ جَزَاءِ الصَّيْدِ وَالنَّذْرِ، وَيُؤْكَلُ مِمَّا سِوَى ذٰلِكَ. وَقَالَ عَطَاءٌ: يَأْكُلُ وَيُطْعِمُ مِنَ الْمُتْعَةِ.

١٧١٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ: حَدَّثَنَا عَطَاءٌ: سَمِعَ جابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: كُنَّا لاَ نَأْكُلُ مِنْ لُحُومِ بُدْنِنَا فَوْقَ ثَلاَثِ مِنًى، فَرَخَّصَ لَنَا النَّبِيُّ ﷺ قَالَ: «كُلوا وَتَزَوَّدُوا». فَأَكَلْنَا وَتَزَوَّدْنَا. قُلْتُ لِعَطَاءٍ: أَقَالَ: حَتَّى جِئْنَا المَدِينَةَ؟ قَالَ: لاَ.

١٧٢٠ ـ **حَدَّثَنَا** خالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ قَالَ: حَدَّثَنِي يَحْيىٰ قَالَ: حَدَّثَتْنِي عَمْرَةُ قَالَتْ: سَمِعْتُ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا تَقُولُ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ لِخَمْسٍ بَقِينَ مِنْ ذِي الْقَعْدَةِ، وَلاَ نَرَى إِلاَّ الحَجَّ، حَتَّى إِذَا دَنَوْنَا مِنْ مَكَّةَ، أَمَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مَنْ لَمْ يَكُنْ

---

(١) سورة الحج الآيات ٢٦ ـ ٣٠.

à ceux qui n'avaient pas d'offrandes avec eux, de se désacraliser une fois le *ṭawâf* accompli autour du Temple."

«'Â'icha (r) a dit: "Le jour de l'Immolation, on nous apporta de la viande de bœuf. Je dis alors: *Qu'est-ce que c'est? — Le Prophète (ç), me dit-on, vient d'immoler pour ses épouses."*»

Yaḥya: Comme je lui rapportai ce *ḥadîth*, al-Qâcîm me dit: «Elle t'a rapporté ce *ḥadîth* bien comme il faut.»

R. 125 - Sur le fait de procéder à l'immolation avant de se raser la tête

1721 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Interrogé sur celui qui se rase la tête avant de procéder à l'immolation et sur ce qui est analogue, le Prophète (ç) dit: "Il n'y a aucun inconvénient, il n'y a aucun inconvénient."»

1722 - D'après Ibn 'Abbâs (r), un homme dit au Prophète (ç): "J'ai fait le ṭawâf avant le jet [des cailloux]. — Il n'y a aucun mal à cela, répondit le Prophète. — Et je me suis rasé la tête avant d'immoler... — Il n'y a aucun mal à cela. — Et j'ai immolé avant de jeter [les cailloux]. — Il n'y a aucun mal."

* De 'Abd-ar-Raḥîm ar-Râzy, d'ibn Khuthaym, directement de 'Aṭâ', d'ibn 'Abbâs (r), du Prophète (ç)...

* Al-Qâcim ben Yaḥya: Directement d'ibn Khuthaym, de 'Aṭâ', d'ibn 'Abbâs, du Prophète (ç)...

* 'Affân: De Wuhayb — Je crois —, d'ibn Khuthaym, de Sa'îd ben Jubayr, d'ibn 'Abbâs (r), du Prophète (ç)...

* Ḥammâd: De Qays ben Sa'd et 'Abbâd ben Manṣûr, de 'Aṭâ', de Jâbir (r), du Prophète...

1723 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «[Un homme] interrogea le Prophète (ç) en disant: "J'ai jeté [les cailloux] après être entré dans la nuit... — Il n'y aucun mal à cela, répondit le Prophète. — Et je me suis rasé la tête avant que je n'immole... — Il n'y a aucun mal."»

1724 - Abu Mûsa (r) dit: «Je vins voir le Messager de Dieu (ç) alors qu'il était à Baṭḥâ'. Il me dit: "As-tu fais le *ḥajj*? — Oui, répondis-je. — Et comment as-tu

مَعَهُ هَدْيٌ، إِذَا طَافَ بِالْبَيْتِ، أَنْ يَحِلَّ، قَالَتْ عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: فَدُخِلَ عَلَيْنَا يَوْمَ النَّحْرِ بِلَحْمِ بَقَرٍ، فَقُلْتُ: ما هٰذَا؟ فَقِيلَ: ذَبَحَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ أَزْوَاجِهِ.

قَالَ: يَحْيىٰ: فَذَكَرْتُ هٰذَا الحَدِيثَ لِلْقَاسِمِ، فَقَالَ: أَتَتْكَ بِالحَدِيثِ عَلَى وَجْهِهِ.

١٢٥ ـ باب: الذَّبْحِ قَبْلَ الحَلْقِ.

١٧٢١ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ حَوْشَبٍ: حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ: أَخْبَرَنَا مَنْصُورٌ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَمَّنْ حَلَقَ قَبْلَ أَنْ يَذْبَحَ، وَنَحْوِهِ، فَقَالَ: «لَا حَرَجَ، لَا حَرَجَ».

١٧٢٢ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ: أَخْبَرَنَا أَبُو بَكْرٍ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ رُفَيْعٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: قَالَ رَجُلٌ لِلنَّبِيِّ ﷺ: زُرْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ، قَالَ: «لَا حَرَجَ». قَالَ: حَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَذْبَحَ، قَالَ: «لَا حَرَجَ». قَالَ: ذَبَحْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ، قَالَ: «لَا حَرَجَ».

وَقَالَ عَبْدُ الرَّحِيمِ الرَّازِيُّ، عَنِ ابْنِ خُثَيْمٍ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

وَقَالَ الْقَاسِمُ بْنُ يَحْيىٰ: حَدَّثَنِي ابْنُ خُثَيْمٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

وَقَالَ عَفَّانُ، أُرَاهُ، عَنْ وُهَيْبٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ خُثَيْمٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

وَقَالَ حَمَّادٌ، عَنْ قَيْسِ بْنِ سَعْدٍ، وَعَبَّادِ بْنِ مَنْصُورٍ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٧٢٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الأَعْلَى: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ فَقَالَ: رَمَيْتُ بَعْدَمَا أَمْسَيْتُ، فَقَالَ: «لَا حَرَجَ». قَالَ: حَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَنْحَرَ، قَالَ: «لَا حَرَجَ».

١٧٢٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدَانُ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ

fait la *talbiya*? — [J'ai dit]: *Me voici à Toi en suivant une talbiya similaire à celle du Prophète (ç).* — Tu as bien fait, va et fais le *ṭawâf* autour du Temple et [le *sa'y*] entre Ṣafâ et Marwa."

«Ensuite, j'allai trouver une femme des béni Qays. Elle m'épouilla la tête, ... puis je me mis à prononcer la *talbiya* pour le *ḥajj*. Et c'est ce que je donnais comme *fetwa* aux gens, jusqu'au califat de 'Umar (r). Je rapportai cela à ce dernier et il me dit: "Si nous nous en tenons au Coran, il nous ordonne de compléter...; mais si nous nous en tenons à la *Sunna* du Messager de Dieu (ç), eh bien! le Messager de Dieu (ç) ne quitta la sacralisation qu'une fois l'offrande en son lieu..."»

R. 126 - Sur celui qui aplatit les cheveux, au moment de la sacralisation, puis se rase...

1725 - Ḥafṣa (r) dit une fois: «O Messager de Dieu! pourquoi les fidèles se sont-ils désacralisés de la *'umra*, tandis que toi, tu ne t'es pas désacralisé de ta *'umra*? — C'est que j'ai aplati mes cheveux, répondit le Prophète, et ai accroché des guirlandes à mes offrandes; je ne me désacraliserai qu'après avoir immolé...»

R. 127 - Sur le fait de se raser ou de se raccourcir les cheveux au moment de la désacralisation

1726 - Nâfi' dit: «Ibn 'Umar (r) disait: "Le Messager de Dieu (ç) s'est rasé la tête pendant son *ḥajj*."»

1727 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r), le Messager de Dieu (ç) dit: "O Dieu! fais miséricorde à ceux qui se rasent [la tête]! — Et à ceux qui se raccourcissent [les cheveux]! ô Messager de Dieu! dirent les présents — O Dieu! reprit le Prophète, fais miséricorde à ceux qui se rasent...! — Et à ceux qui se raccourcissent [les cheveux]! ô Messager de Dieu! — Et à ceux qui se raccourcissent [les cheveux], dit-il cette fois."

* Al-Layth: «Nâfi' m'a rapporté: "... *Dieu fait miséricorde à ceux qui se rasent..." une ou deux fois.*

«'Ubayd-ul-Lâh dit: Nâfi' m'a rapporté ceci: ... *et à la quatrième reprise, il dit: "... et à ceux qui se raccourcissent [les cheveux]."*»

طَارِقِ بْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَدِمْتُ عَلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ وَهُوَ بِالْبَطْحَاءِ، فَقَالَ: «أَحَجَجْتَ». قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: «بِمَا أَهْلَلْتَ». قُلْتُ: لَبَّيْكَ بِإِهْلَالٍ كَإِهْلَالِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: «أَحْسَنْتَ، ٱنْطَلِقْ، فَطُفْ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ». ثُمَّ أَتَيْتُ ٱمْرَأَةً مِنْ نِسَاءِ بَنِي قَيْسٍ، فَفَلَتْ رَأْسِي، ثُمَّ أَهْلَلْتُ بِالحَجِّ، فَكُنْتُ أُفْتِي بِهِ النَّاسَ، حَتَّى خِلَافَةِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ فَذَكَرْتُهُ لَهُ، فَقَالَ: إِنْ نَأْخُذْ بِكِتَابِ ٱللهِ، فَإِنَّهُ يَأْمُرُنَا بِالتَّمامِ، وَإِنْ نَأْخُذْ بِسُنَّةِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَإِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ لَمْ يَحِلَّ حَتَّى بَلَغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ.

١٢٦ ـ باب: مَنْ لَبَّدَ رَأْسَهُ عِنْدَ الْإِحْرَامِ وَحَلَقَ.

١٧٢٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، عَنْ حَفْصَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ أَنَّهَا قَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، ما شَأْنُ النَّاسِ حَلُّوا بِعُمْرَةٍ وَلَمْ تَحْلِلْ أَنْتَ مِنْ عُمْرَتِكَ؟ قَالَ: «إِنِّي لَبَّدْتُ رَأْسِي وَقَلَّدْتُ هَدْيِي، فَلَا أَحِلُّ حَتَّى أَنْحَرَ».

١٢٧ ـ باب: الحَلْقِ وَالتَّقْصِيرِ عِنْدَ الْإِحْلَالِ.

١٧٢٦ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْيَمانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبُ بْنُ أَبِي حَمْزَةَ: قَالَ نَافِعٌ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: حَلَقَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ في حَجَّتِهِ.

١٧٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «اللَّهُمَّ ٱرْحَمِ الْمُحَلِّقِينَ». قَالُوا: وَالمُقَصِّرِينَ يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَالَ: «اللَّهُمَّ ٱرْحَمِ الْمُحَلِّقِينَ». قَالُوا: وَالمُقَصِّرِينَ يَا رَسُولَ ٱللهِ، قَالَ: «وَالمُقَصِّرِينَ».

وَقَالَ اللَّيْثُ: **حَدَّثَنِي** نَافِعٌ: «رَحِمَ ٱللهُ الْمُحَلِّقِينَ». مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ.

قَالَ: وَقَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، وَقَالَ في الرَّابِعَةِ: «وَالمُقَصِّرِينَ».

1728 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "O Dieu! fais miséricorde à ceux qui se rasent [la tête]! — Et à ceux qui se raccourcissent [les cheveux]! dirent les présents. — O Dieu! fais miséricorde à ceux qui se rasent...! — Et à ceux qui raccourcissent [les cheveux]!" Il répéta sa phrase par trois fois avant [d'acquiescer] en disant: "Et à ceux qui se raccourcissent [les cheveux]!"»

1729 - 'Abd-ul-Lâh dit: «Le Prophète se rasa la tête ainsi qu'une partie de ses Compagnons, tandis qu'une deuxième partie se raccourcit les cheveux.»

1730 - Mu'âwiya (r) dit: «J'ai raccourci les cheveux du Messager de Dieu (ç) avec un fer large.»

R. 128 - Sur le fait que celui qui accomplit le *tamatu'* se raccourcit les cheveux après la *'umra*

1731 - Ibn 'Abbâs (r): «En arrivant à La Mecque, le Prophète (ç) donna l'ordre à ses Compagnons de faire le *ṭawâf* autour du Temple et [le sa'y] entre Ṣafâ et Marwa, de se désacraliser et de se raser la tête ou de se raccourcir les cheveux.»

R. 129 - Sur le *ṭawâf* de l'*ifâḍa* (déferlement) le jour de l'Immolation

* Abu az-Zubayr: De 'Â'icha, d'ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) retarda le *ṭawâf* de Déferlement jusqu'à la nuit.

* On rapporte d'Abu Ḥassân, d'ibn 'Abbâs (r), que le Prophète (ç) faisait le *ṭawâf* de Déferlement durant les jours de Mina.

1732 - D'après Ibn 'Umar (r): [Le Prophète] fit un seul *ṭawâf*, fit la sieste puis se rendit à Mina; autrement dit, le jour de l'Immolation.

'Abd-ar-Razzâq a rapporté ce *ḥadîth* en le faisant remonter au Prophète, et ce directement de 'Ubayd-ul-Lâh...

1733 - 'Â'icha (r) dit: «Au cours du *ḥajj* avec le Prophète (ç), nous fîmes le [tawâf de] Déferlement le jour de l'Immolation. Ṣafiyya eut alors ses menstrues. Le Prophète (ç) voulut avoir avec elle ce qu'un homme veut de son épouse; je lui dis:

١٧٢٨ ـ حَدَّثَنَا عَيَّاشُ بْنُ الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ فُضَيْلٍ: حَدَّثَنَا عُمَارَةُ بْنُ الْقَعْقَاعِ، عَنْ أَبِي زُرْعَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لِلْمُحَلِّقِينَ». قَالُوا: وَلِلْمُقَصِّرِينَ، قَالَ: «اللَّهُمَّ ٱغْفِرْ لِلْمُحَلِّقِينَ». قَالُوا: وَلِلْمُقَصِّرِينَ، قَالَهَا ثَلاثاً، قَالَ: «وَلِلْمُقَصِّرِينَ».

١٧٢٩ ـ حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَسْمَاءَ: حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ بْنُ أَسْمَاءَ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ قَالَ: حَلَقَ النَّبِيُّ ﷺ وَطَائِفَةٌ مِنْ أَصْحَابِهِ، وَقَصَّرَ بَعْضُهُمْ.

١٧٣٠ ـ حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنِ الحَسَنِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مُعَاوِيَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ قَالَ: قَصَّرْتُ عَنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ بِمِشْقَصٍ.

١٢٨ ـ باب: تَقْصِيرِ المُتَمَتِّعِ بَعْدَ الْعُمْرَةِ.

١٧٣١ ـ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ: حَدَّثَنَا فُضَيْلُ بْنُ سُلَيْمَانَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ: أَخْبَرَنِي كُرَيْبٌ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ مَكَّةَ، أَمَرَ أَصْحَابَهُ أَنْ يَطُوفُوا بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، ثُمَّ يَحِلُّوا، وَيَحْلِقُوا أَوْ يُقَصِّرُوا.

١٢٩ ـ باب: الزِّيَارَةِ يَوْمَ النَّحْرِ.

وَقَالَ أَبُو الزُّبَيْرِ، عَنْ عائِشَةَ، وَٱبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمْ: أَخَّرَ النَّبِيُّ ﷺ الزِّيَارَةَ إِلَى اللَّيْلِ، وَيُذْكَرُ عَنْ أَبِي حَسَّانٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يَزُورُ البَيْتَ أَيَّامَ مِنًى.

١٧٣٢ ـ وَقَالَ لَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ طَافَ طَوَافاً وَاحِداً، ثُمَّ يَقِيلُ، ثُمَّ يَأْتِي مِنًى، يَعْنِي يَوْمَ النَّحْرِ. وَرَفَعَهُ عَبْدُ الرَّزَّاقِ: أَخْبَرَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ.

١٧٣٣ ـ حَدَّثَنَا يَحيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنِ الأَعْرَجِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: أَنَّ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: حَجَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، فَأَفَضْنَا يَوْمَ النَّحْرِ، فَحَاضَتْ صَفِيَّةُ، فَأَرَادَ النَّبِيُّ ﷺ مِنْهَا ما يُرِيدُ الرَّجُلُ مِنْ

"O Messager de Dieu! elle vient d'avoir ses menstrues. — Elle va nous retenir! dit-il. — O Messager de Dieu! dirent quelques-uns, elle a fait le *ṭawâf* de Déferlement le jour de l'Immolation. — En route, alors!"»

* On rapporte d'al-Qâcîm, de 'Urwa et d'al-'Aswad, et ce de 'Â'icha (r): Ṣafiyya fit le [ṭawâf de] Déferlement le jour de l'Immolation.

R. 130 - Sur le cas où, par oubli ou par ignorance, le pèlerin accomplit le jet des cailloux une fois dans le soir ou se rase la tête avant de procéder à l'immolation

1735 - D'après Ibn 'Abbâs (r), on parla au Prophète (ç) au sujet de l'immolation, du rasage de la tête, du jet des cailloux, de l'avance et du retard [de ces rites] et il dit: "Il n'y aucun mal à cela."

1735 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Interrogé... le jour de l'Immolation à Mina, le Prophète (ç) disait: "Il n'y a aucun mal à cela." Un homme l'interrogea en disant: "Je me suis rasé la tête avant que je n'immole... — Immole! lui dit le Prophète, il n'y a aucun mal à cela. — J'ai jeté les cailloux une fois dans le soir. — Il n'y a aucun mal."»

R. 131 - Sur le fait de donner une fetwa en étant sur une monture près de la Jamra

1736 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû: Lors du pèlerinage de l'Adieu, le Messager de Dieu (ç) se tint debout (sur sa monture?) et les fidèles se mirent à l'interroger. Un homme lui dit: "Sans s'en rendre compte, je me suis rasé la tête avant que je n'immole... — Immole! répondit le Prophète, il n'y a aucun mal à cela." Un deuxième homme se présenta et dit: "Sans s'en rendre compte, j'ai immolé avant que je ne jette les cailloux. — Jette! lui dit le Prophète, il n'y a aucun mal à cela." En ce jour-là, à chaque fois qu'on l'interrogeait sur un rite fait à l'avance ou en retard, il (ç) répondait: "Fais! il n'y a aucun mal à cela."

1737 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Amrû ben al-'Âṣ (r) rapporte avoir vu le Prophète (ç) faire un sermon le jour de l'Immolation... Un homme se leva et dit: "Je croyais que tel [rite] est avant tel [rite]." Un autre se leva aussi: "Je croyais que tel [rite] est avant tel [rite]"; "Je me suis rasé la tête avant que je n'immole." "J'ai immolé avant que je ne jette [les cailloux" [disaient les uns et les autres et en avançant

أَهْلِهِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ إِنَّهَا حائِضٌ، قَالَ: «حَابِسَتُنَا هِيَ». قَالُوا: يَا رَسُولَ ٱللهِ أَفَاضَتْ يَوْمَ النَّحْرِ، قَالَ: «ٱخْرُجُوا».

وَيُذْكَرُ عَنِ الْقَاسِمِ، وَعُرْوَةَ، وَالأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَفَاضَتْ صَفِيَّةُ يَوْمَ النَّحْرِ.

١٣٠ - باب: إِذَا رَمَىٰ بَعْدَ ما أَمْسَىٰ، أَوْ حلَقَ قَبْلَ أَنْ يَذْبَحَ، ناسِياً أَوْ جاهِلاً.

١٧٣٤ - **حَدَّثَنَا** مُوسَىٰ بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قِيلَ لَهُ: في ٱلذَّبْحِ وَالحَلْقِ وَالرَّمِي، وَالتَّقْدِيمِ وَالتَّأْخِيرِ، فَقَالَ: «لاَ حَرَجَ».

١٧٣٥ - **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا خالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ يُسْأَلُ يَوْمَ النَّحْرِ بِمِنًى، فَيَقُولُ: «لاَ حَرَجَ». فَسَأَلَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: حَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَذْبَحَ، قَالَ: «ٱذْبَحْ وَلاَ حَرَجَ». وَقَالَ: رَمَيْتُ بَعْدَ ما أَمْسَيْتُ، فَقَالَ: «لاَ حَرَجَ».

١٣١ - باب: الْفُتْيَا عَلَى ٱلدَّابَّةِ عِنْدَ الجَمْرَةِ.

١٧٣٦ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عِيسَىٰ بْنِ طَلْحَةَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَمْرٍو: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ وَقَفَ في حَجَّةِ الْوَدَاعِ، فَجَعَلُوا يَسْأَلُونَهُ، فَقَالَ رَجُلٌ: لَمْ أَشْعُرْ، فَحَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَذْبَحَ، قَالَ: «ٱذْبَحْ وَلاَ حَرَجَ». فَجاءَ آخَرُ فَقَالَ: لَمْ أَشْعُرْ فَنَحَرْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ، قَالَ: «ٱرْمِ وَلاَ حَرَجَ». فَمَا سُئِلَ يَوْمَئِذٍ عَنْ شَيْءٍ قُدِّمَ وَلاَ أُخِّرَ إِلَّا قَالَ: «ٱفْعَلْ وَلاَ حَرَجَ».

١٧٣٧ - **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ يَحيىٰ بْنِ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: حَدَّثَنِي الزُّهْرِيُّ، عَنْ عِيسَىٰ بْنِ طَلْحَةَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّهُ شَهِدَ النَّبِيَّ ﷺ يَخْطُبُ يَوْمَ النَّحْرِ، فَقَامَ إِلَيْهِ رَجُلٌ فَقَالَ: كُنْتُ أَحْسِبُ أَنَّ كَذَا قَبْلَ كَذَا، ثُمَّ

d'autres choses] similaires. A toutes [ces interrogations], le Prophète (ç) répondait [au concerné] par: "Fais! il n'y a aucun mal à cela." Et à chaque fois qu'on l'interrogeait en ce jour-là, il disait: "Fais! il n'y a aucun mal à cela."

1738 - 'Îsâ ben Talḥa ben 'Ubayd-ul-Lâh [rapporte] avoir entendu 'Abd-ul-Lâh ben 'Amrû ben al-'Âṣ (r) dire: «Le Messager de Dieu (ç) se tint debout sur sa chamelle...» Et il mentionna [le reste] du *ḥadîth*.

* Rapporté aussi par Ma'mar, et ce d'az-Zuhry

R. 132 - Sur le sermon pendant les jours de Mina

1739 - D'après Ibn 'Abbâs (r), le jour de l'Immolation, le Messager de Dieu (ç) fit un sermon pour les fidèles. Il dit: "O gens! quel jour est celui-ci? — Un jour consacré, répondirent les présents. — Quel pays est celui-ci? — Un pays consacré. — Quel mois est celui-ci? — Un mois consacré. — [Sachez alors] que vos sangs, vos biens, et vos honneurs vous sont aussi sacrés comme l'est votre jour-ci, dans votre pays-ci, durant votre mois-ci." Il répéta cela à plusieurs reprises avant de relever la tête et dire: "O Dieu! ai-je transmis [le Message]? O Dieu! ai-je transmis...? (Ibn 'Abbâs: Par Celui qui a mon âme dans Sa Main, cela était sa recommandation à sa Nation). Que le présent transmette cela à l'absent, et ne redevenez pas après moi des dénégateurs en vous frappant les cous les uns les autres!"

1740 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «J'ai entendu le Prophète (ç) prononcer un sermon à 'Arafât.»

* Rapporté aussi par ben 'Uyayna, et ce de 'Amrû.

1741 - Abu Bakra (r) dit: «Le jour de l'Immolation, le Prophète (ç) nous fit un sermon. Il dit: "Savez-vous quel jour est-ce aujourd'hui? — Dieu et son Messager, répondîmes-nous, en sont plus savants!" Il garda alors le silence pendant quelques instants au point où nous nous dîmes qu'il allait lui donner autre que son nom. Mais il dit: "N'est-ce pas là le jour de l'Immolation? — Si, répondîmes-nous. — Quel mois est celui-ci? — Dieu et son Messager en sont plus savants." Il (ç) garda le silence... au point où nous crûmes qu'il allait lui donner un nom différent du sien. Mais il dit: "N'est-ce pas là *dhu-l-ḥijja*? — Si, répondîmes-

قَامَ آخَرُ فَقَالَ: كُنْتُ أَحْسِبُ أَنَّ كَذَا قَبْلَ كَذَا، حَلَقْتُ قَبْلَ أَنْ أَنْحَرَ، نَحَرْتُ قَبْلَ أَنْ أَرْمِيَ، وَأَشْبَاهَ ذٰلِكَ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ٱفْعَلْ وَلَا حَرَجَ». لَهُنَّ كُلِّهِنَّ، فَمَا سُئِلَ يَوْمَئِذٍ عَنْ شَيْءٍ إِلَّا قَالَ: «ٱفْعَلْ وَلَا حَرَجَ».

١٧٣٨ ـ حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ قَالَ: أَخْبَرَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ صَالِحٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: حَدَّثَنِي عِيسَى بْنُ طَلْحَةَ بْنِ عُبَيْدِ ٱللهِ: أَنَّهُ سَمِعَ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: وَقَفَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ عَلَى نَاقَتِهِ، فَذَكَرَ الْحَدِيثَ.

تَابَعَهُ مَعْمَرٌ عَنِ الزُّهْرِيِّ.

١٣٢ ـ باب: الْخُطْبَةِ أَيَّامَ مِنًى.

١٧٣٩ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا فُضَيْلُ بْنُ غَزْوَانَ: حَدَّثَنَا عِكْرِمَةُ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ خَطَبَ النَّاسَ يَوْمَ النَّحْرِ فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَيُّ يَوْمٍ هٰذَا». قَالُوا: يَوْمٌ حَرَامٌ، قَالَ: «فَأَيُّ بَلَدٍ هٰذَا». قَالُوا: بَلَدٌ حَرَامٌ، قَالَ: «فَأَيُّ شَهْرٍ هٰذَا». قَالُوا: شَهْرٌ حَرَامٌ، قَالَ: «فَإِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ وَأَعْرَاضَكُمْ عَلَيْكُمْ حَرَامٌ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هٰذَا، فِي بَلَدِكُمْ هٰذَا، فِي شَهْرِكُمْ هٰذَا». فَأَعَادَهَا مِرَاراً، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَقَالَ: «اللَّهُمَّ هَلْ بَلَّغْتُ، ٱللَّهُمَّ هَلْ بَلَّغْتُ». قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنَّهَا لَوَصِيَّتُهُ إِلَى أُمَّتِهِ: «فَلْيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ الْغَائِبَ، لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفَّاراً، يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ».

١٧٤٠ ـ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرٌو قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرَ ابْنَ زَيْدٍ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَخْطُبُ بِعَرَفَاتٍ.
تَابَعَهُ ابْنُ عُيَيْنَةَ عَنْ عَمْرٍو.

١٧٤١ ـ حَدَّثَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا أَبُو عَامِرٍ: حَدَّثَنَا قُرَّةُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِيرِينَ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبِي بَكْرَةَ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ، وَرَجُلٌ أَفْضَلُ فِي نَفْسِي مِنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، حُمَيْدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: خَطَبَنَا النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ النَّحْرِ، قَالَ: «أَتَدْرُونَ أَيُّ يَوْمٍ هٰذَا». قُلْنَا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، فَسَكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ ٱسْمِهِ، قَالَ: «أَلَيْسَ يَوْمَ النَّحْرِ». قُلْنَا: بَلَى، قَالَ: «أَيُّ شَهْرٍ هٰذَا». قُلْنَا: ٱللهُ

nous. — Quel pays est celui-ci? — Dieu et son Messager en sont plus savants." Il se tut... à un point où nous nous dîmes qu'il allait lui donner un nom autre que le sien. Mais il dit: "N'est-ce pas là la cité sacrée? — Si, répondîmes-nous. — Eh bien! vos sangs et vos biens vous sont aussi sacrés que l'est votre jour-ci, durant ce mois-ci, dans votre pays-ci, et ce jusqu'au jour où vous rencontrerez votre Seigneur... Ai-je bien transmis [le Message]? — Oui, répondirent les présents. — Dieu! Sois-en témoin! Que le présent transmette cela à l'absent; car que de personnes à qui on transmet... saisissent mieux que ceux qui entendent [la chose directement]. Ne redevenez pas des dénégateurs après ma disparition en vous frappant les cous les uns les autres!"

1742 - Ibn 'Umar (r) dit: «A Mina, le Prophète (ç) dit: "Savez-vous quel jour est celui-ci? — Dieu et son Messager, dirent les présents, en sont plus savants. — Eh bien! C'est un jour sacré... Savez-vous, reprit-il, quel pays est celui-ci? — Dieu et son Messager en sont plus savants. — C'est un pays sacré... Savez-vous quel mois est celui-ci? — Dieu et son Messager en sont plus savants. — C'est un mois sacré..."

«"Eh bien! reprit-il, Dieu vous a rendu sacrés vos sangs, vos biens et vous honneurs comme l'est votre jour-ci, en votre mois-ci, dans votre pays-ci."»

* Hichâm ben al-Ghâz: Nâfi' m'a informé qu'ibn 'Umar [avait dit]: «Le jour de l'Immolation, durant son pèlerinage, le Prophète (ç) se tint debout entre les Jamara...

«Il dit: "Ce jour est celui du grand pèlerinage."...

«Le Prophète (ç) se mit à dire: "O Dieu! sois témoin!" Il dit ensuite adieu aux fidèles, qui se dirent alors: "C'est le pèlerinage de l'Adieu."»

R. 133 - Est-ce que ceux qui ont la charge d'abreuver les pèlerins et ceux qui ont d'autres excuses peuvent passer la nuit à La Mecque durant les jours de Mina?

1743 - D'après Ibn 'Umar (r), le Prophète (ç) autorisa... (C).

1744 - D'après Ibn 'Umar (r), le Prophète (ç) donna la permission... (C).

1745 - D'après Ibn 'Umar (r), al-'Abbâs (r) demanda au Prophète (ç) de lui donner la permission de passer la nuit à La Mecque pendant les jours de Mina

وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، فَسَكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ ٱسْمِهِ، فَقَالَ: «أَلَيْسَ ذو الحَجَّةِ». قُلْنَا: بَلَى، قَالَ «أَيُّ بَلَدٍ هٰذَا». قُلْنَا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، فَسَكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ ٱسْمِهِ، قَالَ: «أَلَيْسَتْ بِالْبَلْدَةِ الحَرَامِ». قُلْنَا: بَلَى، قَالَ: «فَإِنَّ دِماءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ عَلَيْكُمْ حَرَامٌ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هٰذَا، في شَهْرِكُمْ هٰذَا، في بَلَدِكُمْ هٰذَا، إِلَى يَوْمِ تَلْقَوْنَ رَبَّكُمْ، أَلَا هَلْ بَلَّغْتُ». قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ: «اللَّهُمَّ ٱشْهَدْ، فَلْيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ الْغَائِبَ، فَرُبَّ مُبَلَّغٍ أَوْعَى مِنْ سَامِعٍ، فَلَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفَّاراً، يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ».

١٧٤٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ: أَخْبَرَنَا عاصِمُ بْنُ مُحَمَّدِ ابْنِ زَيْدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ بِمِنًى: «أَتَدْرُونَ أَيُّ يَوْمٍ هٰذَا». قَالُوا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، فَقَالَ: «فَإِنَّ هٰذَا يَوْمٌ حَرَامٌ، أَفَتَدْرُونَ أَيُّ بَلَدٍ هٰذَا». قَالُوا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «بَلَدٌ حَرَامٌ، أَفَتَدْرُونَ أَيُّ شَهْرٍ هٰذَا». قَالُوا: ٱللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «شَهْرٌ حَرَامٌ». قَالَ: «فَإِنَّ ٱللهَ حَرَّمَ عَلَيْكُمْ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ وَأَعْرَاضَكُمْ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هٰذَا، في شَهْرِكُمْ هٰذَا، في بَلَدِكُمْ هٰذَا».

وَقَالَ هِشَامُ بْنُ الْغَازِ: أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: وَقَفَ النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ النَّحْرِ بَيْنَ الجَمَرَاتِ، في الحَجَّةِ الَّتِي حَجَّ، بِهٰذَا، وَقَالَ: «هٰذَا يَوْمُ الحَجِّ الأَكْبَرِ». فَطَفِقَ النَّبِيُّ ﷺ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ ٱشْهَدْ». وَوَدَّعَ النَّاسَ، فَقَالُوا: هٰذِهِ حَجَّةُ الوَدَاعِ.

١٣٣ ـ باب: هَلْ يَبِيتُ أَصْحَابُ السِّقَايَةِ أَوْ غَيْرُهُمْ بِمَكَّةَ لَيَالِيَ مِنًى.

١٧٤٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عُبَيْدِ بْنِ مَيْمُونٍ: حَدَّثَنَا عِيسَى بْنُ يُونُسَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: رَخَّصَ النَّبِيُّ ﷺ... ح.

١٧٤٤ ـ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ مُوسَى: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَذِنَ... ح.

١٧٤٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ الْعَبَّاسَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ ٱسْتَأْذَنَ النَّبِيَّ ﷺ

pour [assumer sa charge qui consistait à donner à boire aux pèlerins] et en effet il lui accorda la permission.

* Rapporté aussi d'Abu 'Usâma, de 'Uqba ben Khâlid et d'Abu Ḍumra.

R. 134 - Sur le jet des cailloux

* Jâbir: Le Prophète (ç) jeta les cailloux le jour de l'Immolation, pendant la matinée. Après cela, il les jeta après le déclin [du soleil].

1746 - Wabra dit: «J'ai interrogé ibn 'Umar (r): "Quand est-ce que je dois jeter les cailloux? — Lorsque, a-t-il répondu, ton Imâm jette, tu peux toi aussi jeter." Et comme je l'ai réinterrogé, il m'a dit: "Nous attendions, pour les jeter, que le soleil décline puis nous lancions."»

R. 135 - Sur le fait de lancer les cailloux à partir du lit de la vallée...

1747 - 'Abd-ar-Raḥmân ben Yazîd dit: «[En voyant] 'Abd-ul-Lâh lancer les cailloux du lit de la vallée, je lui dis: "O Abu 'Abd-ar-Raḥmân! les gens les lancent d'en haut. — Par Celui en dehors de qui il n'y a nul autre dieu, ceci est l'endroit à partir duquel celui qui a reçu la sourate d'*al-Baqara* [les jetait].

* 'Abd-ul-Lâh ben al-Walîd: Directement de Sufyân, directement d'al-'A'mach qui rapporta aussi cela.

R. 136 - Le jet des Jamra se fait par sept cailloux

Rapporté par ibn 'Umar (r), du Prophète (ç).

1748 - 'Abd-ul-Lâh (r) [rapporte] qu'en arrivant à la grande Jamra, il se plaça de façon à ce que le Temple fût à sa gauche et Mina à sa droite puis il lança sept cailloux avant de dire: "C'est ainsi que lança celui qui a reçu la sourate d'*al-Baqara*."

R. 137 - Sur celui qui lance les cailloux de la 'Aqaba en laissant le Temple à sa gauche

1749 - 'Abd-ar-Raḥmân ben Yazîd [rapporte] qu'il avait fait le *ḥajj* avec Ben

لِيَبِيتَ بِمَكَّةَ لَيَالِيَ مِنًى، مِنْ أَجْلِ سِقَايَتِهِ، فَأَذِنَ لَهُ.

تَابَعَهُ أَبُو أُسَامَةَ، وَعُقْبَةُ بْنُ خالِدٍ، وَأَبُو ضَمْرَةَ.

١٣٤ - باب: رَمْيِ الْجِمَارِ.

وَقَالَ جَابِرٌ: رَمٰى النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ النَّحْرِ ضُحًى، وَرَمٰى بَعْدَ ذٰلِكَ بَعْدَ الزَّوَالِ.

١٧٤٦ - **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا مِسْعَرٌ، عَنْ وَبَرَةَ قَالَ: سَأَلْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: مَتَى أَرْمِي الجِمَارَ؟ قَالَ: إِذَا رَمٰى إِمامُكَ فَارْمِهِ، فَأَعَدْتُ عَلَيْهِ الْمَسْأَلَةَ، كُنَّا نَتَحَيَّنُ، فَإِذَا زَالَتِ الشَّمْسُ رَمَيْنَا.

١٣٥ - باب: رَمْيِ الْجِمَارِ مِنْ بَطْنِ الْوَادِي.

١٧٤٧ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ كَثِيرٍ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ: رَمٰى عَبْدُ ٱللهِ مِنْ بَطْنِ الْوَادِي، فَقُلْتُ: يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمٰنِ: إِنَّ نَاساً يَرْمُونَهَا مِنْ فَوْقِهَا؟ فَقَالَ: وَالَّذِي لَا إِلٰهَ غَيْرُهُ، هٰذَا مَقَامُ الَّذِي أُنْزِلَتْ عَلَيْهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ ﷺ.

وَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: بِهٰذَا.

١٣٦ - باب: رَمْيِ الْجِمَارِ بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ.

ذَكَرَهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٧٤٨ - **حَدَّثَنَا** حَفْصُ بْنُ عُمَرَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنِ الحَكَمِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ انْتَهٰى إِلَى الجَمْرَةِ الْكُبْرَى، جَعَلَ الْبَيْتَ عَنْ يَسَارِهِ، وَمِنًى عَنْ يَمِينِهِ، وَرَمٰى بِسَبْعٍ، وَقَالَ: هٰكَذَا رَمٰى الَّذِي أُنْزِلَتْ عَلَيْهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ ﷺ.

١٣٧ - باب: مَنْ رَمٰى جَمْرَةَ الْعَقَبَةِ، فَجَعَلَ الْبَيْتَ عَنْ يَسَارِهِ.

١٧٤٩ - **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا الحَكَمُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ

Mas'ûd (r) et qu'il l'avait vu lancer contre la grande Jamra sept cailloux, et ce en se mettant de telle sorte que le Temple fût à sa gauche et Mina à sa droite. Après quoi, il avait dit: "Ceci était la place [à partir de laquelle] celui qui a reçu la sourate d'al-Baqara [lançait les cailloux]."

R. 138 - Sur le fait de prononcer le *tekbîr* avec chaque caillou

Rapporté par Ibn 'Umar (r) du Prophète (ç)

1750 - Al-'A'mach dit: «J'entendis al-Ḥajjâj dire de son minbar: "La sourate où l'on cite la vache (al-Baqara)..., la sourate où l'on cite la famille de Imrân ('Âl-'Imrân)..., la sourate où l'on cite les femmes (an-Nisâ')." Et comme je transmettai cela à 'Ibrâhîm, il me dit: "'Abd-ar-Raḥmân ben Yazîd m'a rapporté qu'il était avec Ben Mas'ûd (r) lorsque celui-ci avait lancé les cailloux contre la Jamra d'al-'Aqaba: il s'était placé dans le lit de la vallée, et, étant proche de l'arbre, il lança sept cailloux en prononçant le *tekbîr* avec chaque caillou; après quoi, il dit: *C'est à partir d'ici, j'en jure par Celui en dehors de qui il n'y a nul autre dieu, que se plaça celui qui avait reçu la sourate d'al-Baqara!"»*

R. 139 - Sur celui qui lance les cailloux contre la Jamra d'al-'Aqaba sans se mettre debout

Rapporté par Ibn 'Umar (r), du Prophète (ç)

R. 140 - Lorsque le pèlerin lance les cailloux contre les deux Jamra[1], il restera debout et se dirigera vers la partie plane en s'orientant suivant la direction de la *qibla*

1751 - D'après Sâlim, Ibn 'Umar (r) lançait sept cailloux contre la Jamra en prononçant le *tekbîr* avec chaque caillou. Après quoi, il avançait jusqu'à arriver à un terrain plat où il se tint debout longtemps en face de la qibla invoquant [Dieu] et levant les mains. Ensuite, il lapidait [la Jamra], s'écartait à gauche, se tenait longtemps debout à invoquer [Dieu] en levant les mains puis restait longtemps debout avant de lapider la Jamra d'al-'Aqaba à partir du lit de la vallée sans se

(1) Ici l'auteur ne vise pas la Jamra d'al-'Aqaba.

يَزِيدَ: أَنَّهُ حَجَّ مَعَ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، فَرَآهُ يَرْمِي الجَمْرَةَ الْكُبْرى بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، فَجَعَلَ الْبَيْتَ عَنْ يَسَارِهِ وَمِنًى عَنْ يَمِينِهِ، ثُمَّ قَالَ: هٰذَا مَقَامُ الَّذِي أُنْزِلَتْ عَلَيْهِ سورَةُ الْبَقَرَةِ.

١٣٨ - باب: يُكَبِّرُ مَعَ كُلِّ حَصَاةٍ.

قَالَهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٧٥٠ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، عَنْ عَبْدِ الْوَاحِدِ، حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ قَالَ: سَمِعْتُ الحَجَّاجَ يَقُولُ عَلَى الْمِنْبَرِ: السُّورَةُ الَّتِي يُذْكَرُ فِيهَا الْبَقَرَةُ، وَالسُّورَةُ الَّتِي يُذْكَرُ فِيهَا آلُ عِمْرَانَ، وَالسُّورَةُ الَّتِي يُذْكَرُ فِيهَا النِّسَاءُ، قَالَ: فَذَكَرْتُ ذٰلِكَ لِإِبْرَاهِيمَ، فَقَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ يَزِيدَ: أَنَّهُ كانَ مَعَ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ، حِينَ رَمٰى جَمْرَةَ الْعَقَبَةِ، فَاسْتَبْطَنَ الْوَادِي، حَتَّى إِذَا حَاذَى بِالشَّجَرَةِ آعْتَرَضَهَا، فَرَمٰى بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، يُكَبِّرُ مَعَ كُلِّ حَصَاةٍ، ثُمَّ قَالَ: مِنْ هَا هُنَا، وَالَّذِي لَا إِلٰهَ غَيْرُهُ، قَامَ الَّذِي أُنْزِلَتْ عَلَيْهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ ﷺ.

١٣٩ - باب: مَنْ رَمٰى جَمْرَةَ الْعَقَبَةِ وَلَمْ يَقِفْ.

قَالَهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤٠ - باب: إِذَا رَمٰى الجَمْرَتَيْنِ، يَقُومُ وَيُسْهِلُ، مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ.

١٧٥١ - حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا طَلْحَةُ بْنُ يَحْيىٰ: حَدَّثَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَالِمٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كانَ يَرْمِي الجَمْرَةَ الدُّنْيَا بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، يُكَبِّرُ عَلَى إِثْرِ كُلِّ حَصَاةٍ، ثُمَّ يَتَقَدَّمُ حَتَّى يُسْهِلَ، فَيَقُومُ مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ، فَيَقُومُ طَوِيلاً، وَيَدْعُو وَيَرْفَعُ يَدَيْهِ، ثُمَّ يَرْمِي الْوُسْطى، ثُمَّ يَأْخُذُ ذَاتَ الشِّمَالِ فَيُسْهِلُ، وَيَقُومُ

mettre debout près d'elle. Enfin, il partait en disant: "C'est ainsi que j'ai vu le Prophète (ç) faire [ce rite]."

R. 141 - Sur le fait de lever les deux mains près de la première Jamra et celle du milieu

1752 - D'après Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh, 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) lapidait la première Jamra avec sept cailloux en prononçant le *tekbîr* après chaque caillou lancé, avançait vers un terrain plat en restant longtemps debout en face de la *qibla*, invoquait [Dieu] en levant les mains. Puis, de la même manière, il lapidait la Jamra moyenne puis s'écartait à gauche en se dirigeant vers un terrain plat, restait longtemps debout en face de la *qibla* et invoquait [Dieu] en levant les mains. Après quoi, il lapidait la Jamra d'al-'Aqaba à partir du lit de la vallée sans s'arrêter près d'elle, puis disait: "C'est ainsi que j'ai vu le Messager de Dieu (ç) faire."

142 - Sur les invocations près des deux Jamra

1753 - D'après az-Zuhry, en lapidant la Jamra qui vient juste après la mosquée de Mina, le Messager de Dieu (ç) lança contre elle sept cailloux en prononçant le *tekbîr*, après chaque caillou. Ensuite, il avança devant elle, se tint debout en face de la qibla, mains levées, pour invoquer [Dieu] — Il restait longtemps debout — puis se dirigea vers la deuxième Jamra pour la lapider avec sept cailloux en prononçant le *tekbîr* après chaque caillou. Après quoi, il s'écarta à gauche en descendant du côté de la vallée, se tint debout en face de la *qibla* en levant les mains pour invoquer [Dieu]. Enfin, il se rendit à la Jamra qui est à al-'Aqaba, lapida avec sept cailloux en prononçant le *tekbîr* à chaque caillou lancé puis partit sans rester près d'elle.

Az-Zuhry: J'ai entendu Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh rapporter un [ḥadîth] similaire de son père, du Prophète (ç).

Ibn 'Umar faisait cela.

143 - Sur le fait de mettre du baume après la lapidation des Jamra et de se raser la tête avant [le ṭawâf] de Déferlement

1754 - 'Abd-ar-Raḥmân ben al-Qâcim [rapporte] avoir entendu son père —

مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ، فَيَقُومُ طَوِيلاً، وَيَدْعُو وَيَرْفَعُ يَدَيْهِ، وَيَقُومُ طَوِيلاً، ثُمَّ يَرْمِي جَمْرَةَ ذَاتِ الْعَقَبَةِ مِنْ بَطْنِ الْوَادِي، وَلاَ يَقِفُ عِنْدَهَا، ثُمَّ يَنْصَرِفُ، فَيَقُولُ: هٰكَذَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَفْعَلُهُ.

١٤١ ـ باب: رَفْعِ الْيَدَيْنِ عِنْدَ جَمْرَةِ الدُّنْيَا وَالْوُسْطَى.

١٧٥٢ ـ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَخِي، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ يُونُسَ بْنِ يَزِيدَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: كَانَ يَرْمِي الجَمْرَةَ الدُّنْيَا بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، ثُمَّ يُكَبِّرُ عَلَى إِثْرِ كُلِّ حَصَاةٍ، ثُمَّ يَتَقَدَّمُ فَيُسْهِلُ، فَيَقُومُ مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ قِيَاماً طَوِيلاً، فَيَدْعُو وَيَرْفَعُ يَدَيْهِ، ثُمَّ يَرْمِي الجَمْرَةَ الْوُسْطَى كَذٰلِكَ، فَيَأْخُذُ ذَاتَ الشِّمَالِ فَيُسْهِلُ، وَيَقُومُ مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ قِيَاماً طَوِيلاً، فَيَدْعُو وَيَرْفَعُ يَدَيْهِ، ثُمَّ يَرْمِي الجَمْرَةَ ذَاتَ الْعَقَبَةِ مِنْ بَطْنِ الْوَادِي، وَلاَ يَقِفُ عِنْدَهَا، وَيَقُولُ: هٰكَذَا رَأَيْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَفْعَلُ.

١٤٢ ـ باب: الدُّعَاءِ عِنْدَ الجَمْرَتَيْنِ.

١٧٥٣ ـ وَقَالَ مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنَا عُثْمانُ بْنُ عُمَرَ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ إِذَا رَمٰى الجَمْرَةَ الَّتِي تَلِي مَسْجِدَ مِنًى، يَرْمِيهَا بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، يُكَبِّرُ كُلَّمَا رَمٰى بِحَصَاةٍ، ثُمَّ تَقَدَّمَ أَمامَهَا، فَوَقَفَ مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ، رَافِعاً يَدَيْهِ يَدْعُو، وَكانَ يُطِيلُ الْوُقُوفَ، ثُمَّ يَأْتِي الجَمْرَةَ الثَّانِيَةَ فَيَرْمِيهَا بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، يُكَبِّرُ كُلَّمَا رَمٰى بِحَصَاةٍ، ثُمَّ يَنْحَدِرُ ذَاتَ الْيَسَارِ، مِمَّا يَلِي الْوَادِيَ، فَيَقِفُ مُسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةِ رَافِعاً يَدَيْهِ يَدْعُو، ثُمَّ يَأْتِي الجَمْرَةَ الَّتِي عِنْدَ الْعَقَبَةِ، فَيَرْمِيهَا بِسَبْعِ حَصَيَاتٍ، يُكَبِّرُ عِنْدَ كُلِّ حَصَاةٍ، ثُمَّ يَنْصَرِفُ وَلاَ يَقِفُ عِنْدَهَا.

قَالَ الزُّهْرِيُّ: سَمِعْتُ سَالِمَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ يُحَدِّثُ مِثْلَ هٰذَا، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، وَكانَ ابْنُ عُمَرَ يَفْعَلُهُ.

١٤٣ ـ باب: الطِّيبِ عِنْدَ رَمْيِ ٱلْجِمَارِ، وَالحَلْقِ قَبْلَ الْإِفَاضَةِ.

١٧٥٤ ـ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ الْقَاسِمِ: أَنَّهُ سَمِعَ أَبَاهُ، وَكانَ أَفْضَلَ أَهْلِ زَمانِهِ، يَقُولُ: سَمِعْتُ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا تَقُولُ: طَيَّبْتُ

qui était le meilleur d'entre les gens de son temps — dire: «J'ai entendu 'Â'icha (r) dire: "J'ai parfumé le Messager de Dieu (ç) avec du baume par mes deux mains-ci — et elle étala ses deux mains —, et ce lorsqu'il s'est sacralisé et lorsqu'il s'est désacralisé avant le *ṭawâf*."»

R. 144 - Sur le *ṭawâf* de l'adieu

1755 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «On donna l'ordre aux pèlerins de terminer... avec [un ṭawâf autour] du Temple. Toutefois, on allégea la chose pour la femme qui a ses menstrues.»

1756 - 'Anas ben Mâlik (r) rapporte que le Prophète (ç) fit les prières du *ḍuhr*, du *'aṣr*, du *maghrib* et du *'ichâ'* puis fit un petit somme à al-Muḥaṣṣab avant de prendre sa monture en se dirigeant vers le Temple et de faire un *ṭawâf*.

* Rapporté aussi par al-Layth, et ce, directement de Khâlid, de Sa'îd, de Qatâda: directement de 'Anas (r), du Prophète (ç)...

R. 145 - Sur le cas où la femme a ses menstrues après avoir fait [le ṭawaf] de Déferlement

1757 - 'Â'icha (r) [dit]: Ṣafiyya bent Ḥuyay, l'épouse du Prophète (ç), eut ses menstrues. Alors, je rapportai cela au Messager de Dieu (ç) qui dit: "Va-t-elle nous retenir! — [Mais] elle a fait son [*ṭawâf*] de Déferlement, dirent les présents — Alors, non."

1758 et 1759 - D'après 'Ikrima, les gens de Médine interrogèrent ibn 'Abbâs (r) au sujet de la femme qui fait le *ṭawâf* puis qui a eu ses menstrues. "Elle peut partir..., répondit-il. — Nous n'allons pas adopter ton avis, dirent-ils, et laisser celui de Zayd. — Lorsque vous seriez à Médine, interrogez...!" En effet, à Médine, ils interrogèrent... Parmi les personnes interrogées, il y avait 'Um Sulaym qui [leur] rapporta le *ḥadîth* de Ṣaffiya.

* Rapporté par Khâlid et Qatâda, de 'Ikrima.

1760 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «On donna à celle qui a ses menstrues la permission de partir[1]... si elle fait le [ṭawâf de] Déferlement.»

---

(1) de Mina.

رَسُولَ ٱللهِ ﷺ بِيَدَيَّ هَاتَيْنِ، حِينَ أَحْرَمَ، وَلِحِلِّهِ حِينَ أَحَلَّ، قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ، وَبَسَطَتْ يَدَيْهَا.

١٤٤ - باب: طَوَافِ الْوَدَاعِ.

١٧٥٥ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ ابْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: أُمِرَ النَّاسُ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمْ بِالْبَيْتِ، إِلَّا أَنَّهُ خُفِّفَ عَنِ الحَائِضِ.

١٧٥٦ - **حَدَّثَنَا** أَصْبَغُ بْنُ الْفَرَجِ: أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ الحَارِثِ، عَنْ قَتَادَةَ: أَنَّ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ صَلَّى الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ، وَالمَغْرِبَ وَالْعِشَاءَ، ثُمَّ رَقَدَ رَقْدَةً بِالْمُحَصَّبِ، ثُمَّ رَكِبَ إِلَى الْبَيْتِ فَطَافَ بِهِ.

تَابَعَهُ اللَّيْثُ: حَدَّثَنِي خالِدٌ، عَنْ سَعِيدٍ، عَنْ قَتَادَةَ: أَنَّ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤٥ - باب: إِذَا حَاضَتِ المَرْأَةُ بَعْدَ مَا أَفَاضَتْ.

١٧٥٧ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُيَيٍّ، زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ، حاضَتْ، فَذَكَرْتُ ذٰلِكَ لِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ، فَقَالَ: «أَحابِسَتُنَا هِيَ». قالوا: إِنَّهَا قَدْ أَفَاضَتْ، قَالَ: «فَلَا إِذاً».

١٧٥٨ - ١٧٥٩ - **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ عِكْرِمَةَ: أَنَّ أَهْلَ المَدِينَةِ سَأَلُوا ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ امْرَأَةٍ طَافَتْ، ثُمَّ حاضَتْ، قَالَ لَهُمْ: تَنْفِرُ، قَالُوا: لَا نَأْخُذُ بِقَوْلِكَ وَنَدَعُ قَوْلَ زَيْدٍ، قَالَ: إِذَا قَدِمْتُمُ المَدِينَةَ فَسَلُوا، فَقَدِمُوا المَدِينَةَ، فَسَأَلُوا، فَكَانَ فِيمَنْ سَأَلُوا أُمُّ سُلَيْمٍ، فَذَكَرَتْ حَدِيثَ صَفِيَّةَ.

رَوَاهُ خالِدٌ وَقَتَادَةُ، عَنْ عِكْرِمَةَ.

١٧٦٠ - **حَدَّثَنَا** مُسْلِمٌ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: رُخِّصَ لِلْحَائِضِ أَنْ تَنْفِرَ إِذَا أَفَاضَتْ.

1761 - Ṭâwus: Mais j'ai entendu ibn 'Umar dire: "Elle ne doit pas partir." Cependant, je l'ai entendu après cela dire: "Le Prophète (ç) leur a donné[1] la permisssion de le faire."

1762 - 'Â'icha (r) dit: «Nous sortîmes avec le Prophète (ç), ne croyant faire que le *ḥajj*. En arrivant [à La Mecque], le Prophète (ç) fit le *ṭawâf* autour du Temple et [le sa'y] entre Ṣafâ et Marwa sans se désacraliser. Il avait avec lui des offrandes.

«Ceux qui étaient avec lui parmi ses épouses et ses Compagnons firent aussi le *ṭawâf* [et le *sa'y*]. Ceux d'entre eux qui n'avaient pas d'offrandes se désacralisèrent.»

'Â'icha eut ses menstrues. Nous fîmes les rites de notre *ḥajj* puis, durant la nuit d'al-Ḥasba, c'est-à-dire la nuit du Départ, elle ('Â'icha) dit: "O Messager de Dieu! tous tes Compagnons vont revenir avec un *ḥajj* et une *'umra*, sauf moi! — Ne faisais-tu pas, demanda le Prophète, le *ṭawâf* autour du Temple durant les nuits de notre arrivée? — Non. — Sors donc avec ton frère à at-Tan'îm et fais une *talbiya* pour une *'umra*."

«En effet, continua 'Â'icha, je me dirigeai à at-Tan'îm avec 'Abd-ar-Raḥmân et je fis une *talbiya* pour une *'umra*. D'autre part, Ṣafiyya bent Ḥuyay eut ses menstrues, d'où le Prophète (ç) dit: "Tu vas nous retenir; n'as-tu pas fait le *ṭawâf* le jour de l'Immolation? — Si, répondit-elle. — Donc, il n'y a aucun mal..., tu peux partir."»

R. 146 - Sur celui qui fait la prière du *'aṣr*, le jour du départ [de Mina], al-'Abṭaḥ

1763 - 'Abd-al-'Azîz ben Rufay' dit: «J'interrogeai 'Anas ben Mâlik en lui disant: "Rapporte-moi une chose que tu as bien saisie du Prophète (ç)... [Par exemple], où est-ce qu'il avait fait la prière du *'aṣr* le jour de l'Abreuvement? — A Mina, répondit-il. — Et où est-ce qu'il l'a faite le jour du Départ? — A al-Abṭaḥ... Fais comme font tes émirs!"»

1764 - 'Anas ben Mâlik (r) rapporte que le Prophète (ç) fit les prières du *ẓuhr*,

(1) C.-à-d. aux femmes qui ont eu leurs menstrues après avoir fait le *ṭawâf* de Déferlement.

١٧٦١ - قَالَ: وَسَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ يَقُولُ: إِنَّهَا لَا تَنْفِرُ، ثُمَّ سَمِعْتُهُ يَقُولُ بَعْدُ: إِنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَخَّصَ لَهُنَّ.

١٧٦٢ - **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَلَا نَرَى إِلَّا الحَجَّ، فَقَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ فَطَافَ بِالْبَيْتِ، وَبَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ وَلَمْ يَحِلَّ، وَكانَ مَعَهُ الْهَدْيُ، فَطَافَ مَنْ كانَ مَعَهُ مِنْ نِسَائِهِ وَأَصْحَابِهِ، وَحَلَّ مِنْهُمْ مَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ الْهَدْيُ، فَحَاضَتْ هِيَ، فَنَسَكْنَا مَنَاسِكَنَا مِنْ حَجِّنَا، فَلَمَّا كانَ لَيْلَةُ الحَصْبَةِ، لَيْلَةُ النَّفْرِ، قَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، كُلُّ أَصْحَابِكَ يَرْجِعُ بِحَجٍّ وَعُمْرَةٍ غَيْرِي، قَالَ: «ما كُنْتِ تَطُوفِينَ بِالْبَيْتِ لَيَالِيَ قَدِمْنَا». قُلْتُ: لَا، قَالَ: «فَاخْرُجِي مَعَ أَخِيكِ إِلَى التَّنْعِيمِ، فَأَهِلِّي بِعُمْرَةٍ، وَمَوْعِدُكِ مَكانَ كَذَا وَكَذَا». فَخَرَجْتُ مَعَ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ إِلَى التَّنْعِيمِ، فَأَهْلَلْتُ بِعُمْرَةٍ، وَحاضَتْ صَفِيَّةُ بِنْتُ حُيَيٍّ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «عَقْرَى حَلْقَى، إِنَّكِ لَحَابِسَتُنَا، أَما كُنْتِ طُفْتِ يَوْمَ النَّحْرِ». قَالَتْ: بَلَى، قَالَ: «فَلَا بَأْسَ، ٱنْفِرِي». فَلَقِيتُهُ مُصْعِداً عَلَى أَهْلِ مَكَّةَ، وَأَنَا مُنْهَبِطَةٌ، أَوْ مُصْعِدَةٌ وَهُوَ مُنْهَبِطٌ.

وَقَالَ مُسَدَّدٌ: قُلْتُ: لَا. تَابَعَهُ جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، فِي قَوْلِهِ: لَا.

١٤٦ - باب: مَنْ صَلَّى الْعَصْرَ يَوْمَ النَّفْرِ بِالأَبْطَحِ.

١٧٦٣ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ المُثَنَّى: حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنا سُفْيَانُ الثَّوْرِيُّ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ رُفَيْعٍ قَالَ: سَأَلْتُ أَنَسَ بْنَ مالِكٍ: أَخْبِرْنِي بِشَيْءٍ عَقَلْتَهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: أَيْنَ صَلَّى الظُّهْرَ يَوْمَ التَّرْوِيَةِ؟ قَالَ: بِمِنًى، قُلْتُ: فَأَيْنَ صَلَّى الْعَصْرَ يَوْمَ النَّفْرِ؟ قَالَ: بِالأَبْطَحِ، ٱفْعَلْ كَمَا يَفْعَلُ أُمَرَاؤُكَ.

١٧٦٤ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ المُتَعَالِ بْنُ طَالِبٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الحَارِثِ: أَنَّ قَتَادَةَ حَدَّثَهُ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ حَدَّثَهُ: عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ صَلَّى

du *'aṣr*, du *maghrib* et du *'ichâ'* puis fit un petit somme à Muḥaṣṣab avant de prendre une monture et se diriger vers le Temple pour faire le *ṭawâf*.

R. 147 - Sur al-Muḥaṣṣab

1765 - 'Â'icha (r) dit: «C'était — c.-à-d. al-'Abṭaḥ — un endroit où campa le Prophète (ç) afin de quitter [La Mecque] plus facilement.»

1766 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «[Dormir] à al-Muḥassab n'a rien à voir [avec les rites du ḥajj]; ce n'est qu'un endroit où le Messager de Dieu (ç) avait campé.»

R. 148 - Sur le fait de s'arrêter à Dhu-Ṭuwa avant d'entrer à La Mecque et à al-Baṭhâ' qui est à Dhu-l-Ḥulayfa en revenant de La Mecque

1767 - D'après Nâfi', Ibn 'Umar (r) passait la nuit à Dhu-Ṭuwa, entre les deux défilés, puis entrait [à La Mecque] à partir du défilé situé en haut de la ville.

En arrivant à La Mecque, en état de *ḥajj* ou de 'umra, il ne faisait agenouiller sa chamelle qu'auprès de la porte de la Mosquée; après quoi, il y rentrait. Il se rendait tout d'abord au Rukn noir puis faisait sept tournées: trois à pas rapide et quatre en marchant normalement. Ensuite, il s'en allait, priait deux prosternations, puis partait avant de revenir à son campement et fit le *sa'y* entre Ṣafâ et Marwa.

Enfin, il avait l'habitude, en terminant le *ḥajj* ou la *'umra*, de s'arrêter à al-Baṭhâ' qui est situé à Dhu-l-Ḥulayfa, et où le Prophète (ç) avait l'habitude de s'y arrêter.

1768 - Khâlid ben al-Ḥârith dit: «Interrogé sur al-Muḥaṣṣab, 'Ubayd-ul-Lâh nous rapporta de Nâfi' ceci: Le Messager de Dieu (ç) y campa, ainsi que 'Umar et ibn 'Umar.»

* D'après Nâfi', ibn 'Umar (r) y priait — C'est-à-dire à al-Muḥaṣṣab — les prières du *ḍuhr* et du *'aṣr*.

Et je crois qu'il avait aussi dit: "et du *maghrib*".

الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ، وَالمَغْرِبَ وَالْعِشَاءَ، وَرَقَدَ رَقْدَةً بِالْمُحَصَّبِ، ثُمَّ رَكِبَ إِلَى الْبَيْتِ فَطَافَ بِهِ.

١٤٧ - باب: الْمُحَصَّبِ.

١٧٦٥ - **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: إِنَّمَا كانَ مَنْزِلاً يَنْزِلُهُ النَّبِيُّ ﷺ، لِيَكُونَ أَسْمَحَ لِخُرُوجِهِ، يَعْنِي بِالأَبْطَحِ.

١٧٦٦ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: قَالَ عَمْرٌو، عَنْ عَطَاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَيْسَ التَّحْصِيبُ بِشَيْءٍ، إِنَّمَا هُوَ مَنْزِلٌ نَزَلَهُ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ.

١٤٨ - باب: النُّزُولِ بِذِي طُوًى قَبْلَ أَنْ يَدْخُلَ مَكَّةَ، وَالنُّزُولِ بِالْبَطْحَاءِ الَّتِي بِذِي الحُلَيْفَةِ، إِذَا رَجَعَ مِنْ مَكَّةَ.

١٧٦٧ - **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَبُو ضَمْرَةَ: حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: كانَ يَبِيتُ بِذِي طُوًى، بَيْنَ الثَّنِيَّتَيْنِ، ثُمَّ يَدْخُلُ مِنَ الثَّنِيَّةِ الَّتِي بِأَعْلَى مَكَّةَ، وَكانَ إِذَا قَدِمَ مَكَّةَ، حاجّاً أَوْ مُعْتَمِراً، لَمْ يُنِخْ نَاقَتَهُ إِلَّا عِنْدَ بَابِ المَسْجِدِ، ثُمَّ يَدْخُلُ، فَيَأْتِي الرُّكْنَ الأَسْوَدَ، فَيَبْدَأُ بِهِ، ثُمَّ يَطُوفُ سَبْعاً: ثَلَاثاً سَعْياً وَأَرْبَعاً مَشْياً، ثُمَّ يَنْصَرِفُ، فَيُصَلِّي سَجْدَتَيْنِ، ثُمَّ يَنْطَلِقُ قَبْلَ أَنْ يَرْجِعَ إِلَى مَنْزِلِهِ، فَيَطُوفُ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، وَكانَ إِذَا صَدَرَ عَنِ الحَجِّ أَوِ الْعُمْرَةِ أَنَاخَ بِالْبَطْحَاءِ، الَّتِي بِذِي الحُلَيْفَةِ، الَّتِي كانَ النَّبِيُّ ﷺ يُنِيخُ بِهَا.

١٧٦٨ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا خالِدُ بْنُ الحَارِثِ قَالَ: سُئِلَ عُبَيْدُ ٱللهِ عَنِ المُحَصَّبِ، فَحَدَّثَنَا عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ قَالَ: نَزَلَ بِهَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، وَعُمَرُ، وَٱبْنُ عُمَرَ.

وَعَنْ نَافِعٍ: أَنَّ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا كانَ يُصَلِّي بِهَا، يَعْنِي المُحَصَّبَ، الظُّهْرَ

* Khâlid: Je ne doute pas en ce qui concerne la prière du *'ichâ'*.

* Il (ibn 'Umar) faisait ensuite un petit somme puis disait que le Prophète (ç) faisait aussi cela.

R. 149 - Sur celui qui s'arrête à Dhu-Ṭuwa en revenant de la Mecque

1769 - Ibn 'Umar (r) passait la nuit à Dhu-Ṭuwa en arrivant... Le lendemain matin il entrait [à La Mecque]. Et en quittant..., il passait par Dhu-Ṭuwa où il passait la nuit jusqu'au lendemain matin. Il disait que le Prophète (ç) faisait cela.

R. 150 - Sur le fait de faire du commerce pendant les jours du pèlerinage et de vendre dans les souk de l'Ignorance

1770 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Dhu-l-Majâz et 'Ukâḍ étaient des foires pour les gens de la période de l'Ignorance. A l'avènement de l'Islam, il paraissait qu'on eût de la répugnance de ces endroits, et ce jusqu'à la révélation de: **Pas de faute pour vous à quêter une grâce de votre Seigneur**[1] pendant la période du pèlerinage.»

R. 151 - Sur le départ d'al-Muḥaṣṣab à la fin de la nuit

1771 - 'Â'icha (r) dit: «La nuit du Départ..., Ṣaffiyya eut ses menstrues. Elle dit alors: "Je crois que je vais vous retenir. — Ah! dit le Prophète (ç), a-t-elle fait le ṭawâf le jour de l'Immolation? — Oui, répondit-on. — Tu peux donc partir..., dit le Prophète à Ṣafiyya."»

1772 - 'Â'icha (r) dit: «Nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç) n'évoquant que le *ḥajj*. A notre arrivée..., il nous donna l'ordre de nous désacraliser.

«Et à la nuit du Départ..., Ṣafiyya bent Ḥuyay eut ses menstrues. "Ah! dit le

(1) *Al-Baqara*, 198.

وَالْعَصْرَ، أَحْسِبُهُ قَالَ: وَالمَغْرِبَ، قَالَ خالِدٌ: لاَ أَشُكُّ في الْعِشَاءِ، وَيَهْجَعُ هَجْعَةً، وَيَذْكُرُ ذٰلِكَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٤٩ ـ باب: مَنْ نَزَلَ بِذِي طُوًى إِذَا رَجَعَ مِنْ مَكَّةَ.

١٧٦٩ ـ وَقَالَ مُحَمَّدُ بْنُ عِيسَى: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ٱبْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كانَ إِذَا أَقْبَلَ بَاتَ بِذِي طُوًى، حَتَّى إِذَا أَصْبَحَ دَخَلَ، وَإِذَا نَفَرَ مَرَّ بِذِي طُوًى وَبَاتَ بِهَا حَتَّى يُصْبِحَ، وَكانَ يَذْكُرُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ يَفْعَلُ ذٰلِكَ.

١٥٠ ـ باب: التِّجَارَةِ أَيَّامَ المَوْسِمِ، وَالْبَيْعِ فِي أَسْوَاقِ الجَاهِلِيَّةِ.

١٧٧٠ ـ حَدَّثَنَا عُثْمانُ بْنُ الْهَيْثَمِ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: قَالَ عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ: قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: كانَ ذُو الْمَجَازِ وَعُكاظٌ مَتْجَرَ النَّاسِ فِي الجَاهِلِيَّةِ، فَلَمَّا جَاءَ الْإِسْلَامُ كَأَنَّهُمْ كَرِهُوا ذٰلِكَ، حَتَّى نَزَلَتْ: ﴿لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ﴾[1]. فِي مَوَاسِمِ الحَجِّ.

١٥١ ـ باب: الْإِدْلَاجِ مِنَ الْمُحَصَّبِ.

١٧٧١ ـ حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ: حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: حاضَتْ صَفِيَّةُ لَيْلَةَ النَّفْرِ، فَقَالَتْ: مَا أُرَانِي إِلَّا حَابِسَتَكُمْ، قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «عَقْرَى حَلْقَى، أَطَافَتْ يَوْمَ النَّحْرِ». قِيلَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَٱنْفِرِي».

١٧٧٢ ـ قَالَ أَبُو عَبْدِ ٱللهِ: وَزَادَنِي مُحَمَّدٌ: حَدَّثَنَا مُحَاضِرٌ: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ لَا نَذْكُرُ إِلَّا الحَجَّ، فَلَمَّا قَدِمْنَا، أَمَرَنَا أَنْ نَحِلَّ، فَلَمَّا كانَتْ لَيْلَةُ النَّفْرِ حاضَتْ صَفِيَّةُ بِنْتُ حُيَيٍّ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ:

(١) سورة البقرة الآية ١٩٨.

Prophète (ç), je crois qu'elle va nous retenir." Ensuite, il lui dit: "As-tu fait le *ṭawâf* le jour de l'Immolation? — Oui, répondit-elle. — Tu peux donc partir."

«Quant à moi, je dis: "O Messager de Dieu! je ne me suis pas encore désacralisée. — Fais donc la *'umra*, répondit-il, à partir d'at-Tan'îm!"

«Nous — son frère[1] sortit avec elle — le[2] rencontrâmes ensuite en route, à la fin de la nuit; il [me] dit "Notre rendez-vous sera à l'endroit tel."»

(1) Le frère de 'Â'icha.

(2) Le Prophète.

«حَلْقَى عَقْرَى، ما أُراها إلَّا حابِسَتَكُمْ». ثُمَّ قَالَ: «كُنْتِ طُفْتِ يَوْمَ النَّحْرِ». قَالَتْ: نَعَمْ، قَالَ: «فَانْفِرِي». قُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنِّي لَمْ أَكُنْ حَلَلْتُ، قَالَ: «فَاعْتَمِرِي مِنْ التَّنْعِيمِ». فَخَرَجَ مَعَهَا أَخُوهَا، فَلَقِينَاهُ مُدَّلِجاً، فَقَالَ: «مَوْعِدُكِ مَكانَ كَذَا وَكَذَا».

* * *

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXVI. LA 'UMRA

R. 1 - Sur la *'umra*; l'obligation et le mérite de la *'umra*

* Ibn 'Umar (r) dit: Toute personne doit faire un *ḥajj* et une *'umra.*

* Ibn 'Abbâs (r) dit: [La *'umra*] va avec le *ḥajj* dans le livre de Dieu: **Accomplissez le ḥajj et la 'umra en vue de Dieu**[1].

1773 - D'après Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) dit: "Accomplir une *'umra* puis une autre est une expiation pour ce qui a été commis entre les deux. Quant au *ḥajj* parfaitement accompli, il n'a d'autre rétribution que le Paradis."

R. 2 - Sur celui qui accomplit la *'umra* avant le *ḥajj*

1774 - Ibn Jurayj: Interrogé par 'Ikrima ben Khâlid sur le fait d'accomplir la *'umra* avant le *ḥajj*, Ibn 'Umar (r) répondit: "Il n'y a aucun mal à cela."

'Ikrima: Ibn 'Umar dit: "Le Prophète (ç) fit la *'umra* avant le *ḥajj.*"

* 'Ibrâhîm ben Sa'd rapporta un *ḥadîth* similaire, et ce d'Isḥâq, directement de 'Ikrima ben Khâlid: J'interrogeai ibn 'Umar...

* Aussi, un ḥadîth similaire nous a été directement rapporté par 'Amrû ben 'Ali, et ce directement d'Abu 'Âṣim, directement d'ibn Jurayj: 'Ikrima ben Khâlid dit: "J'ai interrogé ibn 'Umar (r)..."

---

(1) *Al-Baqara*, 196.

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٦ - كتاب العمرة

١ - باب العُمْرَةِ: وُجُوب الْعُمْرَةِ وَفَضْلُهَا.

وَقَالَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: لَيْسَ أَحَدٌ إِلَّا وَعَلَيْهِ حَجَّةٌ وَعُمْرَةٌ. وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: إِنَّهَا لَقَرِينَتُهَا فِي كِتَابِ ٱللهِ: ﴿ وَأَتِمُّوا۟ ٱلْحَجَّ وَٱلْعُمْرَةَ لِلَّهِ ﴾[1].

١٧٧٣ - حَدَّثَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ سُمَيٍّ، مَوْلَى أَبِي بَكْرِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ السَّمَّانِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا، وَالحَجُّ المَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الجَنَّةُ».

٢ - باب: مَنِ ٱعْتَمَرَ قَبْلَ الحَجِّ.

١٧٧٤ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: أَنَّ عِكْرِمَةَ بْنَ خَالِدٍ، سَأَلَ ٱبْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ الْعُمْرَةِ قَبْلَ الْحَجِّ؟ فَقَالَ: لَا بَأْسَ. قَالَ عِكْرِمَةُ: قَالَ ٱبْنُ عُمَرَ: ٱعْتَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ قَبْلَ أَنْ يَحُجَّ.

وَقَالَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنِ ابْنِ إِسْحٰقَ: حَدَّثَنِي عِكْرِمَةُ بْنُ خَالِدٍ: سَأَلْتُ ابْنَ عُمَرَ: مِثْلَهُ.

حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عَلِيٍّ: حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ: قَالَ عِكْرِمةُ بْنُ خالِدٍ: سَأَلْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: مِثْلَهُ.

---

(١) سورة البقرة الآية ١٩٦.

R. 3 - Combien de fois le Prophète (ç) avait fait la *'umra*

1775 - Mujâhid dit: «J'entrai avec 'Urwa ibn az-Zubayr à la Mosquée [de Médine] où nous trouvâmes 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) assis adossé contre la chambre de 'Â'icha. Les fidèles étaient en train de faire la prière du *ḍuḥâ*.

«Et comme nous l'interrogêames sur leurs prières, il nous dit: "C'est une innovation." Après cela, 'Urwa lui dit: "Combien de fois le Messager de Dieu (ç) avait fait la 'umra? — Quatre fois dont une au mois de *rajab*", répondit-il; mais nous détestâmes le contredire.

1776 - «En ce moment, nous entendîmes 'Â'icha, la Mère des Croyants, en train de se frotter les dents. Et 'Urwa de lui dire: "O Mère! O Mère des Croyants! n'as-tu pas entendu ce que vient de dire Abu 'Abd-ar-Raḥmân? — Qu'a-t-il dit? demanda-t-elle. — Il a dit que le Messager de Dieu (ç) avait fait quatre *'umra* dont une au mois de *rajab*. — Que Dieu soit miséricordieux envers Abu 'Abd-ar-Raḥmân! il était présent à chaque fois que le Prophète faisait une *'umra*; toutefois, celui-ci n'avait jamais fait de *'umra* au mois de *rajab*."»

1777 - 'Urwa ben az-Zubayr dit: «J'ai interrogé 'Â'icha (r) et elle m'a dit: "Le Messager de Dieu (ç) n'a pas fait de *'umra* au cours du mois de *rajab*."»

1778 - Qatâda [dit]: «J'ai interrogé 'Anas (r) en lui disant: "Combien de fois le Prophète (ç) avait fait de *'umra*? — Quatre, répondit-il; la *'umra* de Ḥudaybiya au mois de *dhi-l-qi'da* lorsqu'il a été repoussé par les polythéistes, une autre l'année suivante, au mois de *dhi-l-qi'da* aussi, lorsqu'il avait conclu une trêve avec eux, la troisième est la *'umra* de Ji'râna, lorsqu'il avait partagé le butin (je crois, dit le *râwi*, de Ḥunayn). — Et combien de *ḥajj*? — *Un seul.*"»

1779 - Qatâda dit: «J'ai interrogé 'Anas (r) et il m'a dit: "Le Prophète (ç) fit la *'umra* [en ces reprises]: lorsqu'ils (les polythéistes) le repoussèrent..., durant l'année suivante où il fit la *'umra* de Ḥudaybiya, la *'umra* de *dhi-l-qi'da* et une *'umra* avec son ḥajj."»

1780 - [D'après Qatâda, 'Anas] dit: «[Le Prophète] fit quatre *'umra*; toutes au mois de *dhi-l-qi'da*, sauf celle qu'il avait fait avec son *ḥajj*: sa *'umra* à partir de Ḥudaybiya, celle de l'année suivante; celle de Ji'râna où il partagea le butin de Ḥunayn et enfin une *'umra* avec son *ḥajj*.»

٣ - باب: كَمِ ٱعْتَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ

١٧٧٥ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ قَالَ: دَخَلْتُ أَنَا وَعُرْوَةُ ابْنُ الزُّبَيْرِ المَسْجِدَ، فَإِذَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، جَالِسٌ إِلَى حُجْرَةِ عائِشَةَ، وَإِذَا نَاسٌ يُصَلُّونَ في المَسْجِدِ صَلاَةَ الضُّحى، قَالَ: فَسَأَلْنَاهُ عَنْ صَلاَتِهِمْ، فَقَالَ: بِدْعَةٌ. ثُمَّ قَالَ لَهُ: كَمِ ٱعْتَمَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ؟ قَالَ أَرْبعاً: إِحْدَاهُنَّ في رَجَبٍ. فكَرِهْنَا أَنْ نَرُدَّ عَلَيْهِ.

١٧٧٦ - قَالَ: وَسَمِعْنَا ٱسْتِنَانَ عائِشَةَ أُمِّ المُؤْمِنِينَ في الحُجْرَةِ، فقَالَ عُرْوَةُ: يَا أُمَّاهُ، يَا أُمَّ المُؤْمِنِينَ: أَلَا تَسْمَعِينَ مَا يَقُولُ أَبُو عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، قَالَتْ: مَا يَقُولُ؟ قَالَ: يَقُولُ: إِنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ ٱعْتَمَرَ أَرْبَعَ عُمُرَاتٍ، إِحْدَاهُنَّ في رَجَبٍ. قَالَتْ: يَرْحَمُ ٱللهُ أَبَا عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، ما ٱعْتَمَرَ عُمْرَةً إِلَّا وَهُوَ شَاهِدُهُ، وَمَا ٱعْتَمَرَ في رَجَبٍ قَطُّ.

١٧٧٧ - حَدَّثَنَا أَبُو عاصِمٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَطَاءٌ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ قَالَ: سَأَلْتُ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: ما ٱعْتَمَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ في رَجَبٍ.

١٧٧٨ - حَدَّثَنَا حَسَّانُ بْنُ حَسَّانٍ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ، عَنْ قَتَادَةَ: سَأَلْتُ أَنساً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: كَمِ ٱعْتَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ قَالَ: أَرْبعاً: عُمْرَةُ الحُدَيْبِيَةِ في ذِي الْقَعْدَةِ حَيْثُ صَدَّهُ المُشْرِكُونَ، وَعُمْرَةٌ مِنَ الْعَامِ المُقْبِلِ في ذِي الْقَعْدَةِ حَيْثُ صَالَحَهُمْ، وَعُمْرَةُ ٱلجِعْرَانَةِ إِذْ قَسَمَ غَنِيمَةَ - أُرَاهُ - حُنَيْنٍ. قُلْتُ: كَمْ حَجَّ؟ قَالَ: وَاحِدَةً.

١٧٧٩ - حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ، هِشَامُ بْنُ عَبْدِ المَلِكِ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ، عَنْ قَتَادَةَ قَالَ: سَأَلْتُ أَنساً رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَقَالَ: ٱعْتَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ حَيْثُ رَدُّوهُ، وَمِنَ الْقَابِلِ عُمْرَةَ الحُدَيْبِيَةِ، وَعُمْرَةً في ذِي الْقَعْدَةِ، وَعُمْرَةً مَعَ حَجَّتِهِ.

١٧٨٠ - حَدَّثَنَا هُدْبَةُ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ وَقَالَ: ٱعْتَمَرَ أَرْبَعَ عُمَرٍ في ذِي الْقِعْدَةِ، إِلَّا الَّتِي ٱعْتَمَرَ مَعَ حَجَّتِهِ: عُمْرَتَهُ مِنَ الحُدَيْبِيَةِ، وَمِنَ الْعَامِ المُقْبِلِ، وَمِنَ الجِعْرَانَةِ حَيْثُ قَسَمَ غَنَائِمَ حُنَيْنٍ، وَعُمْرَةً مَعَ حَجَّتِهِ.

1781 - Abu 'Ishâq dit: «J'interrogeai Masrûq, 'Atâ' et Mujâhid et ils dirent: "Le Messager de Dieu (ç) fit une *'umra* au mois de *dhi-l-qi'da*, avant qu'il ne fît le *hajj*."

«Et j'entendis al-Barâ' ben 'Âzib (r) dire: "Le Messager de Dieu (ç) fit la *'umra* en *dhi-l-qi'da*, avant de faire le *hajj*, par deux fois."»

R. 4 - Sur une *'umra* faite au mois de *ramadân*

1782 - 'Atâ'dit: «J'ai entendu Ibn 'Abbâs (r) dire: "Le Messager de Dieu (ç) dit à une femme ansarite (dont j'ai oublié, moi [ibn Jurayj], le nom malgré qu'il a été mentionné par Ibn 'Abbâs): *Quelle est la chose qui t'a empéchée de faire le hajj avec nous. — Nous avions un chameau mais Abu Un tel et son fils l'avaient utilisé comme monture en nous laissant un seul chameau pour l'arrosage. — A l'arrivée du mois de ramadân, tu feras une 'umra! car une 'umra au mois de ramadân équivaut à un hajj."* C'est dans ses termes, ou suivant des termes similaires, que le Prophète s'était prononcé.»

R. 5 - Sur la *'umra* durant la nuit passée à Muhassab ou durant un autre moment

1783 - 'Â'icha (r) [dit]: «Nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç) juste avant la nouvelle lune de *dhi-l-hijja*. Il nous dit: "Celui qui veut se sacraliser pour le *hajj*, qu'il le fasse! et celui qui veut se sacraliser pour la *'umra*, qu'il le fasse aussi! Et si je n'avais pas d'offrandes, j'aurais fait la sacralisation pour la *'umra*." En effet, quelques-uns d'entre nous firent la sacralisation pour la *'umra* et d'autres la firent pour le *hajj*. Quant à moi, j'étais de ceux qui s'étaient sacralisés pour une *'umra*; mais, le jour de 'Arafa, j'eus mes menstrues. Comme je me plaignis auprès du Prophète (ç), il me dit: "Laisse ta *'umra*, dénoue tes cheveux, peigne-les et fais une sacralisation pour le *hajj*!"

«La nuit de Muhassab, il envoya avec moi 'Abd-ar-Rahmân à Tan'îm où je me désacralisai pour une *'umra* à la place de ma [première] *'umra*.»

R. 6 - Sur la *'umra* [à partir] de Tan'îm

1784 - 'Amrû [rapporte avoir] entendu 'Amrû ben 'Aws [rapporter ceci]:

١٧٨١ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ عُثْمانَ: حَدَّثَنَا شُرَيحُ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ يُوسُفَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: سَأَلْتُ مَسْرُوقاً وَعَطَاءً وَمُجَاهِداً، فَقَالُوا: آعْتَمَرَ رَسُولُ آللهِ ﷺ في ذِي الْقَعْدَةِ قَبْلَ أَنْ يَحُجَّ. وَقَالَ: سَمِعْتُ الْبَرَاءَ بْنَ عازِبٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: آعْتَمَرَ رَسُولُ آللهِ ﷺ في ذِي الْقَعْدَةِ قَبْلَ أَنْ يَحُجَّ مَرَّتَيْنِ.

٤ ـ باب: عُمْرَةٍ في رَمَضَانَ.

١٧٨٢ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنْ عَطَاءٍ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يُخْبِرُنَا يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ آللهِ ﷺ لِامْرَأَةٍ مِنَ الأَنْصَارِ، سَمَّاهَا ابْنُ عَبَّاسٍ فَنَسِيتُ آسْمَهَا: «مَا مَنَعَكِ أَنْ تَحُجِّي مَعَنَا». قَالَتْ: كَانَ لَنَا نَاضِحٌ فَرَكِبَهُ أَبُو فُلَانٍ وَآبْنُهُ، لِزَوْجِهَا وَآبْنِهَا، وَتَرَكَ نَاضِحاً نَنْضَحُ عَلَيْهِ، قَالَ: «فَإِذَا كانَ رَمَضَانُ آعْتَمِرِي فِيهِ، فَإِنَّ عُمْرَةً فِي رَمَضَانَ حَجَّةٌ». أَوْ نَحْواً مِمَّا قَالَ.

٥ ـ باب: الْعُمْرَةِ لَيْلَةَ الحَصْبَةِ وَغَيْرِهَا.

١٧٨٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ: أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ آللهِ ﷺ مُوَافِينَ لِهِلَالِ ذِي الحِجَّةِ، فَقَالَ لَنَا: «مَنْ أَحَبَّ مِنْكُمْ أَنْ يُهِلَّ بِالحَجِّ فَلْيُهِلَّ، وَمَنْ أَحَبَّ أَنْ يُهِلَّ بِعُمْرَةٍ فَلْيُهِلَّ بِعُمْرَةٍ، فَلَوْلَا أَنِّي أَهْدَيْتُ لَأَهْلَلْتُ بِعُمْرَةٍ». قَالَتْ: فَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، وَمِنَّا مَنْ أَهَلَّ بِحَجٍّ، وَكُنْتُ مِمَّنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، فَأَظَلَّنِي يَوْمُ عَرَفَةَ وَأَنَا حائِضٌ، فَشَكَوْتُ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ، فَقَالَ: «آرْفُضِي عُمْرَتَكِ، وَآنْقُضِي رَأْسَكِ، وَآمْتَشِطِي وَأَهِلِّي بِالحَجِّ». فَلَمَّا كانَ لَيْلَةُ الحَصْبَةِ أَرْسَلَ مَعِي عَبْدَ الرَّحْمٰنِ إِلَى التَّنْعِيمِ، فَأَهْلَلْتُ بِعُمْرَةٍ مَكانَ عُمْرَتِي.

٦ ـ باب: عُمْرَةِ التَّنْعِيمِ.

١٧٨٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو: سَمِعَ عَمْرَو بْنَ أَوْسٍ:

'Abd-ar-Raḥmân ben Abu Bakr (r) dit que le Prophète (ç) lui avait donné l'ordre de mettre 'Â'icha en croupe et de lui faire la *'umra* à partir de Tan'îm.

Sufyân dit une fois: J'ai entendu 'Amrû...

1785 - D'après Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r): Le Prophète (ç), ainsi que ses Compagnons, se sacralisa pour le *ḥajj*. Et à part lui et Ṭalḥa, aucun des fidèles n'avait avec lui d'offrande. Toutefois, 'Ali, qui venait d'arriver du Yémen, avait aussi des offrandes. Il dit: "Je me désacralise pour ce que le Messager de Dieu (ç) s'est désacralisé."

Aussi, le Prophète (ç) donna à ses Compagnons la permission de faire une *'umra* en faisant le *ṭawâf* autour du Temple, en se raccourcissant les cheveux puis en se désacralisant. (Mais cela ne concernait pas ceux qui avaient avec eux des offrandes). Cela les poussa à dire: "Comment est-ce? Pouvons-nous partir à Mina tandis que la verge de l'un de nous dégoutte...!" La chose arriva au Prophète (ç) et il dit: "Si je pouvais changer l'ordre des choses, je n'aurais pas amené d'offrandes; [car], si je n'avais pas d'offrandes avec moi j'aurais quitté l'état de sacralisation."

D'autre part, 'Â'icha eut ses menstrues. Elle avait fait tous les rites, sauf le ṭawâf autour du Temple. Après s'être purifiée et avoir fait le *ṭawâf*, elle dit: "O Messager de Dieu! allez-vous tous partir après avoir fait le *ḥajj* et la *'umra* tandis que moi, je ne reviendrais qu'avec un *ḥajj*?" Sur ce, le Prophète donna l'ordre à 'Abd-ar-Raḥmân de l'accompagner à Tan'îm. Elle fit la *'umra*, après le *ḥajj*, au mois de *dhi-l-ḥijja*.

Enfin, Surâqa ben Mâlik ben Juch'um rencontra le Prophète (ç) qui était à [la Jamra de] 'Aqaba en train de la lapider. Il dit: "Est-ce que cela[1] est spécialement pour vous? — Non, répondit le Prophète, cela restera valable durant toute l'éternité."

R. 7 - Sur le fait d'accomplir la *'umra* après le *ḥajj* sans offrande

1786 - 'Â'icha (r) dit: «Nous sortîmes avec le Messager de Dieu (ç) juste avant la nouvelle lune du mois de *dhil-l-hijja*. Il nous dit: "Celui qui veut faire la *'umra*, qu'il la fasse! et celui qui veut faire le *ḥajj*, qu'il le fasse! Et si je n'avais pas

(1) C.-à-d. le fait d'accomplir le *hajj* et la *'umra* dans la même période.

أَنَّ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا أَخْبَرَهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَمَرَهُ أَنْ يُرْدِفَ عائِشَةَ وَيُعْمِرَهَا مِنَ التَّنْعِيمِ. قَالَ سُفْيَانُ مَرَّةً: سَمِعْتُ عَمْراً، كَمْ سَمِعْتُهُ مِنْ عَمْرٍو.

١٧٨٥ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ بْنُ عَبْدِ الْمَجِيدِ، عَنْ حَبِيبٍ الْمُعَلِّمِ، عَنْ عَطَاءٍ: حَدَّثَنِي جابِرُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَهَلَّ وَأَصْحَابُهُ بِالحَجِّ، وَلَيْسَ مَعَ أَحَدٍ مِنْهُمْ هَدْيٌ غَيْرِ النَّبِيِّ ﷺ وَطَلْحَةَ، وَكَانَ عَلِيٌّ قَدِمَ مِنَ الْيَمَنِ وَمَعَهُ الْهَدْيُ، فَقَالَ: أَهْلَلْتُ بِمَا أَهَلَّ بِهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، وَأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَذِنَ لِأَصْحَابِهِ أَنْ يَجْعَلُوهَا عُمْرَةً: يَطوفُوا بِالْبَيْتِ، ثُمَّ يُقَصِّرُوا وَيَحِلُّوا إِلَّا مَنْ مَعَهُ الْهَدْيُ، فَقَالُوا: نَنْطَلِقُ إِلَى مِنًى وَذَكَرُ أَحَدِنَا يَقْطُرُ، فَبَلَغَ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: «لَوِ ٱسْتَقْبَلْتُ مِنْ أَمْرِي ما ٱسْتَدْبَرْتُ ما أَهْدَيْتُ، وَلَوْلَا أَنَّ مَعِيَ الْهَدْيَ لَأَحْلَلْتُ». وَأَنَّ عائِشَةَ حاضَتْ، فَنَسَكَتِ المَنَاسِكَ كُلَّهَا غَيْرَ أَنَّهَا لَمْ تَطُفْ بِالْبَيْتِ، قَالَ: فَلَمَّا طَهُرَتْ وَطَافَتْ قَالَتْ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَتَنْطَلِقُونَ بِعُمْرَةٍ وَحَجَّةٍ وَأَنْطَلِقُ بِالحَجِّ؟ فَأَمَرَ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي بَكْرٍ أَنْ يَخْرُجَ مَعَهَا إِلَى التَّنْعِيمِ، فَٱعْتَمَرَتْ بَعْدَ الحَجِّ فِي ذِي الحَجَّةِ. وَأَنَّ سُرَاقَةَ بْنَ مالِكِ بْنِ جُعْشُمٍ لَقِيَ النَّبِيَّ ﷺ وَهُوَ بِالْعَقَبَةِ وَهُوَ يَرْمِيهَا، فَقَالَ: أَلَكُمْ هٰذِهِ خاصَّةً يَا رَسُولَ ٱللهِ؟ قَالَ: «لَا، بَلْ لِلْأَبَدِ».

٧ - باب: الاِعْتِمَارِ بَعْدَ الحَجِّ بِغَيْرِ هَدْيٍ.

١٧٨٦ - **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا يَحْيىٰ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبِي قَالَ: أَخْبَرَتْنِي عائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ مُوَافِينَ لِهِلَالِ ذِي الْحِجَّةِ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُهِلَّ بِعُمْرَةٍ فَلْيُهِلَّ، وَمَنْ أَحَبَّ أَنْ يُهِلَّ بِحَجَّةٍ

d'offrandes avec moi, je me serais sacralisé pour une *'umra*." En effet, il y avait ceux qui se sacralisèrent pour une *'umra* et ceux pour un *hajj*. Quant à moi, j'étais de ceux qui se sacralisèrent pour une *'umra*. J'eus, en outre, mes menstrues avant d'entrer à La Mecque. D'ailleurs, le jour de 'Arafa arriva alors que j'avais encore mes menstrues. Comme je me plaignis de la chose auprès du Messager de Dieu (ç), celui-ci me dit: "Laisse ta *'umra*, dénoue tes cheveux, peigne-toi et fais la sacralisation pour le *hajj*." En effet, c'est ce que je fis. Et, à la nuit de Muhassab, le Prophète envoya avec moi 'Abd-ar-Rahmân à Tan'îm.»

'Abd-ar-Rahmân la fit monter en croupe et elle se sacralisa pour une [nouvelle] *'umra* au lieu de sa [première] *'umra*. Dieu [l'aida ainsi] à accomplir son *hajj* et sa *'umra*. Et dans tout cela, il n'y avait ni offrande, ni aumône, ni jeûne.

R. 8 - La Récompense de la *'umra* est suivant la fatigue...

1787 - 'Â'icha (r) dit: "O Messager de Dieu! les gens vont revenir avec deux rites accomplis, tandis que moi, avec un seul rite! — Attends! lui dit-on, et une fois pure, tu peux te rendre à Tan'îm et te sacraliser [pour une *'umra*]; après quoi, tu nous retrouveras à l'endroit tel. [De toute façon la Récompense] sera suivant tes dépenses ou ta fatigue."

R. 9 - Lorsque celui qui fait la *'umra* fait le *tawâf* de celle-ci puis quitte [La Mecque], est-ce que cela peut lui suffire à la place du *tawâf* de l'adieu?

1788 - 'Â'icha (r) dit: «Nous sortîmes durant les mois du *hajj*, et en faisant la *talbiya* pour le *hajj*... Nous nous arrêtâmes à Sarif et le Prophète (ç) dit à ses Compagnons: "Celui qui n'a pas d'offrande avec lui et veut faire une *'umra*, qu'il la fasse! Quant à celui qui a une offrande, il ne peut faire cela." Il y avait avec le Prophète (ç) des offrandes, ainsi qu'avec quelques-uns de ses Compagnons qui en avaient les moyens. Donc, ils ne firent pas de *'umra*.

«D'autre part, le Prophète (ç) entra chez moi et, me trouvant en train de pleurer, me dit: "Quelle est la chose qui te fait pleurer? — Je viens d'entendre ce que tu as dit à tes Compagnons répondis-je... Je ne peux faire la *'umra*. — Et

فَلْيُهِلَّ، وَلَوْلَا أَنِّي أَهْدَيْتُ لأَهْلَلْتُ بِعُمْرَةٍ». فَمِنْهُمْ مَنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، وَمِنْهُمْ مَنْ أَهَلَّ بِحَجَّةٍ، وَكُنْتُ مِمَّنْ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، فَحِضْتُ قَبْلَ أَنْ أَدْخُلَ مَكَّةَ، فَأَدْرَكَنِي يَوْمُ عَرَفَةَ وَأَنَا حَائِضٌ، فَشَكَوْتُ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: «دَعِي عُمْرَتَكِ، وَٱنْقُضِي رَأْسَكِ وَٱمْتَشِطِي، وَأَهِلِّي بِالْحَجِّ». فَفَعَلْتُ، فَلَمَّا كانَتْ لَيْلَةُ الحَصْبَةِ، أَرْسَلَ مَعِي عَبْدَ الرَّحْمٰنِ إِلَى التَّنْعِيمِ. فَأَرْدَفَهَا فَأَهَلَّتْ بِعُمْرَةٍ مَكانَ عُمْرَتِها، فَقَضَى ٱللهُ حَجَّهَا وَعُمْرَتَها، وَلَمْ يَكُنْ في شَيْءٍ مِنْ ذٰلِكَ هَدْيٌ، وَلاَ صَدَقَةٌ وَلاَ صَوْمٌ.

٨ ـ باب: أَجْرُ الْعُمْرَةِ عَلَى قَدْرِ النَّصَبِ.

١٧٨٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ عَوْنٍ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، وَعَنِ ابْنِ عَوْنٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الأَسْوَدِ قَالاَ: قَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: يَا رَسُولَ ٱللهِ، يَصْدُرُ النَّاسُ بِنُسُكَيْنِ وَأَصْدُرُ بِنُسُكٍ؟ فَقِيلَ لَهَا: «ٱنْتَظِرِي، فَإِذَا طَهُرْتِ فَٱخْرُجِي إِلَى التَّنْعِيمِ فَأَهِلِّي، ثُمَّ ٱئْتِينَا بِمَكانِ كَذَا، وَلٰكِنَّهَا عَلَى قَدْرِ نَفَقَتِكِ أَوْ نَصَبِكِ».

٩ ـ باب: المُعْتَمِرِ إِذَا طَافَ طَوَافَ الْعُمْرَةِ ثُمَّ خَرَجَ، هَلْ يُجْزِئُهُ مِنْ طَوَافِ الْوَدَاعِ.

١٧٨٨ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا أَفْلَحُ بْنُ حُمَيْدٍ، عَنِ الْقَاسِمِ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مُهِلِّينَ بِالْحَجِّ، في أَشْهُرِ الْحَجِّ، وَحُرُمِ الْحَجِّ، فَنَزَلْنَا بِسَرِفَ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لأَصْحَابِهِ: «مَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ هَدْيٌ فَأَحَبَّ أَنْ يَجْعَلَهَا عُمْرَةً فَلْيَفْعَلْ، وَمَنْ كانَ مَعَهُ هَدْيٌ فَلاَ». وَكانَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ وَرِجالٍ مِنْ أَصْحَابِهِ ذَوِي قُوَّةٍ الْهَدْيُ، فَلَمْ تَكُنْ لَهُمْ عُمْرَةً، فَدَخَلَ عَلَيَّ النَّبِيُّ ﷺ وَأَنَا أَبْكِي، فَقَالَ: «مَا يُبْكِيكِ». قُلْتُ: سَمِعْتُكَ تَقُولُ لأَصْحَابِكَ مَا

pourquoi? — Je ne peux prier[1]. — Cela ne peut te nuire, tu fais partie des filles d'Adam, [Dieu] a décidé pour toi ce qu'Il a décidé pour elles. Donc, fais ton *ḥajj*, il est possible que Dieu t'accorde [une récompense]." [En effet, jusqu'à notre Départ de Mina, nous nous arrêtâmes à Muḥaṣṣab.

«Le Prophète convoqua ensuite 'Abd-ar-Raḥmân et lui dit: "Sors avec ta sœur du Sanctuaire et qu'elle fasse la *talbiya* pour une *'umra* puis terminez votre *ṭawâf*. Je vous attendrai là-bas."...

«Nous retournâmes alors au milieu de la nuit. Le Prophète nous dit: "Vous avez terminé? — Oui, répondis-je." Sur ce, il appela ses Compagnons à se préparer pour le voyage. Les gens et ceux qui avaient fait le *ṭawâf* avant la prière du *ṣubḥ* [sic] prirent la route, puis il sortit... en prenant la direction de Médine.»

R. 10 - On fait dans la *'umra* ce qu'on fait dans le *ḥajj*

1789 - Ṣaffwân ben Ya'lâ ben 'Umayya (c.-à-d. de son père): Un homme vêtu d'une tunique et ayant sur lui les traces du *khalûq*[2] — ou des traces jaunâtres, dit le *râwi* — vint voir le Prophète (ç) à Ji'râna et dit: "Comment dois-je faire dans ma *'umra*?" Sur ce, Dieu fit descendre la Révélation sur le Prophète (ç) qu'on couvrit avec un vêtement. Mais je voulais tant voir le Prophète (ç) au moment où l'on faisait descendre sur lui la Révélation... 'Umar me dit: "Viens! aimes-tu voir le Prophète (ç) au moment où Dieu fait descendre la Révélation sur lui?

— Oui, répondis-je." Il souleva alors le bout du vêtement et je vis le Prophète qui faisait entendre des râles (Je crois, dit le *râwi*, que le père de Ṣaffwân avait ajouté ceci: ... Comme les râles d'un jeune chameau) et une fois débarassé... il dit: "Où est celui qui a interrogé sur la *'umra*? ... Enlève ta tunique, lave les traces du *khalûq*, nettoie [l'endroit] de la couleur jaune et fais dans ta *'umra* comme tu aurais fait dans ton *ḥajj*."

1790 - D'après Hichâm ben 'Urwa, son père dit: «J'étais jeune lorsque j'avais dit à 'Â'icha (r), l'épouse du Prophète (ç): "As-tu remarqué ces paroles de Dieu: **[La course entre] Ṣafâ et Marwa fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance. Ne commet aucun péché celui qui accomplit la course entre elles durant**

(1) Pour dire qu'elle a ses menstrues.

(2) Espèce de parfum de couleur jaune.

قُلْتَ، فَمُنِعْتُ الْعُمْرَةَ، قَالَ: «وَمَا شَأْنُكِ». قُلْتُ: لَا أُصَلِّي، قَالَ: «فَلَا يَضِرْكِ، أَنْتِ مِنْ بَنَاتِ آدَمَ، كُتِبَ عَلَيْكِ ما كُتِبَ عَلَيْهِنَّ، فَكُونِي في حَجَّتِكِ، عَسَى اللهُ أَنْ يَرْزُقَكِهَا». قَالَتْ: فَكُنْتُ حَتَّى نَفَرْنَا مِنْ مِنًى، فَنَزَلْنَا الْمُحَصَّبَ، فَدَعَا عَبْدَ الرَّحْمٰنِ، فَقَالَ: «اخْرُجْ بِأُخْتِكَ الحَرَمَ، فَلْتُهِلَّ بِعُمْرَةٍ، ثُمَّ افْرُغا مِنْ طَوَافِكُمَا، أَنْتَظِرْكُمَا هَاهُنَا». فَأَتَيْنَا في جَوْفِ اللَّيْلِ فَقَالَ: «فَرَغْتُما». قُلْتُ: نَعَمْ، فَنَادَى بِالرَّحِيلِ في أَصْحَابِهِ، فَارْتَحَلَ النَّاسُ وَمَنْ طَافَ بِالْبَيْتِ قَبْلَ صَلاةِ الصُّبْحِ، ثُمَّ خَرَجَ مَوَجِّهاً إِلَى المَدِينَةِ.

١٠ - باب: يَفْعَلُ في الْعُمْرَةِ ما يَفْعَلُ في الحجِّ.

١٧٨٩ - حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ: حَدَّثَنَا عَطاءٌ قَالَ: حَدَّثَنِي صَفْوَانُ بْنُ يَعْلَى بْنِ أُمَيَّةَ - يَعْنِي - عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ رَجُلًا أَتَى النَّبِيَّ ﷺ وَهُوَ بِالْجِعْرَانَةِ، وَعَلَيْهِ جُبَّةٌ، وَعَلَيْهِ أَثَرُ الخَلُوقِ، أَوْ قَالَ: صُفْرَةٌ، فَقَالَ: كَيْفَ تَأْمُرُنِي أَنْ أَصْنَعَ في عُمْرَتِي؟ فَأَنْزَلَ اللهُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ، فَسُتِرَ بِثَوْبٍ، وَوَدِدْتُ أَنِّي قَدْ رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ أُنْزِلَ عَلَيْهِ الْوَحْيُ، فَقَالَ عُمَرُ: تَعَالَ، أَيَسُرُّكَ أَنْ تَنْظُرَ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ وَقَدْ أَنْزَلَ اللهُ عَلَيْهِ الْوَحْيَ؟ قُلْتُ: نَعَمْ، فَرَفَعَ طَرَفَ الثَّوْبِ، فَنَظَرْتُ إِلَيْهِ لَهُ غَطِيطٌ - وَأَحْسِبُهُ قَالَ - كَغَطِيطِ الْبَكْرِ، فَلَمَّا سُرِّيَ عَنْهُ، قَالَ: «أَيْنَ السَّائِلُ عَنِ الْعُمْرَةِ؟ اخْلَعْ عَنْكَ الجُبَّةَ، وَاغْسِلْ أَثَرَ الخَلُوقِ عَنْكَ، وَأَنْقِ الصُّفْرَةَ، وَاصْنَعْ في عُمْرَتِكَ كما تَصْنَعُ في حَجِّكَ».

١٧٩٠ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ قَالَ: قُلْتُ لِعَائِشَةَ رَضيَ اللهُ عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ، وَأَنَا يَوْمَئِذٍ حَدِيثُ السِّنِّ: أَرَأَيْتِ قَوْلَ اللهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: ﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوِ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ

le pèlerinage (*ḥajj*) au temple de Dieu ou du petit pèlerinage[1] ('umra). Je pense qu'il n'y a aucun mal à ne pas faire la course entre elles? — Non, répondit-elle, si la chose était comme tu dis, le verset serait comme suit: *Ne commet aucun péché celui qui n'accomplit pas la course entre elles.* En fait, ce verset a été révélé au sujet des Anṣâr: ils faisaient la *talbiya* pour Manât (Manât était près de Qudayd) et se gênaient à faire la course entre Ṣafa et Marwâ. A l'avèmement de l'Islam, ils interrogèrent le Messager de Dieu (ç) sur la question et Dieu, le Très-Haut, révéla alors: **[La course entre Ṣafâ et Marwâ] fait partie des rites dont Dieu a prescrit l'observance. Ne commet aucun péché celui qui accomplit la course entre elles durant le pèlerinage au temple de Dieu ou le petit pèlerinage.**

* Sufyan et Abu Mu'awiya ajoutent ceci en se référant à Hichâm: Celui qui ne fait pas la course entre Ṣafâ et Marwa, Dieu ne [lui a pas donné l'occasion] de terminer son *ḥajj* ou sa *'umra*.

R. 11 - Quand est-ce que celui qui est en train de faire la *'umra* peut se désacraliser?

* 'Atâ', de Jâbir (r): Le Prophète (ç) donna l'ordre à ses Compagnons de faire une *'umra*, d'accomplir le *ṭawâf*, de raccourcir les cheveux puis de se désacraliser.

1791 - 'Ismâ'îl dit: «'Abd-ul-Lâh ben Abi 'Awfa dit: "Le Messager de Dieu (ç) fit une fois la *'umra*; et nous aussi, nous fîmes la même chose avec lui. En entrant à La Mecque, il fit le *ṭawâf* et nous de faire de même; il alla à Ṣafâ et Marwa et nous allâmes avec lui... Nous le protégions des habitants de la Mecque de peur qu'une personne lançât sur lui [une flèche]."

«Un de mes compagnons lui dit alors: "Est-il entré dans la Ka'ba? — Non, répondit 'Abd-ul-Lâh."

1792 - «"Rapporte-nous, dit ce compagnon, ce qu'il (ç) avait dit de Khadîja! — Il avait dit: *Annoncez à Khadîja qu'elle aura au paradis une maison."*»

1793 - 'Amru ben Dinâr dit: «Nous interrogeâmes Ibn 'Umar (r) sur un homme qui avait fait le *ṭawâf* autour du Temple sans toutefois faire la course entre Ṣafâ et Marwa. "Peut-il, dîmes-nous, commercer avec sa femme?

(1) *Al-Baqara*, 158.

أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَاۚ ﴾(١). فَلاَ أُرَى عَلَى أَحَدٍ شَيْئاً أَنْ لاَ يَطَّوَّفَ بِهِمَا؟ فَقَالَتْ عَائِشَةُ: كَلاَّ، لَوْ كَانَتْ كما تَقُولُ، كَانَتْ فَلاَ جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ لاَ يَطَّوَّفَ بِهِمَا، إِنَّمَا أُنْزِلَتْ هٰذِهِ الآيَةُ في الأَنْصارِ: كانُوا يُهِلُّونَ لِمنَاةَ، وَكَانَتْ مِنَاةُ حَذْوَ قُدَيْدٍ، وَكانُوا يَتَحَرَّجُونَ أَنْ يَطُوفُوا بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، فَلَمَّا جَاءَ الإِسْلاَمُ سَأَلُوا رَسُولَ ٱللهِ ﷺ عَنْ ذٰلِكَ، فَأَنْزَلَ ٱللهُ تَعَالَى: ﴿ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِۖ فَمَنْ حَجَّ ٱلْبَيْتَ أَوِ ٱعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَاۚ ﴾(٢).

زَادَ سُفْيَانُ وَأَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنْ هِشَامٍ: مَا أَتَمَّ ٱللهُ حَجَّ ٱمْرِىءٍ، وَلاَ عُمْرَتَهُ، مَا لَمْ يَطُفْ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ.

١١ ـ باب: مَتَى يَحِلُّ المُعْتَمِرُ.

وَقَالَ عَطَاءٌ، عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ أَصحَابَهُ أَنْ يَجْعَلُوهَا عُمْرَةً، وَيَطُوفُوا، ثُمَّ يُقَصِّرُوا وَيَحِلُّوا.

١٧٩١ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْحٰقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ جَرِيرٍ، عَنْ إِسْمٰعِيلَ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي أَوْفَى قَالَ: ٱعْتَمَرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ وَٱعْتَمَرْنَا مَعَهُ، فَلَمَّا دَخَلَ مَكَّةَ طَافَ وَطُفْنَا مَعَهُ، وَأَتَى الصَّفَا وَالمَرْوَةَ وَأَتَيْنَاهُمَا مَعَهُ، وَكُنَّا نَسْتُرُهُ مِنْ أَهْلِ مَكَّةَ أَنْ يَرْمِيَهُ أَحَدٌ، فَقَالَ لَهُ صَاحِبٌ لِي: أَكَانَ دَخَلَ الْكَعْبَةَ؟. قَالَ: لاَ.

١٧٩٢ ـ قَالَ: فَحَدِّثْنَا مَا قَالَ لِخَدِيجَةَ؟. قَالَ: «بَشِّرُوا خَدِيجَةَ بِبَيْتٍ مِنَ الجَنَّةِ مِنْ قَصَبٍ، لاَ صَخَبَ فِيهِ وَلاَ نَصَبَ».

١٧٩٣ ـ **حَدَّثَنَا** الحُمَيْدِيُّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ قَالَ: سَأَلْنَا ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنْ رَجُلٍ طَافَ بِالْبَيْتِ في عُمْرَةٍ، وَلَمْ يَطُفْ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ، أَيَأْتِي

---

(١) و (٢) سورة البقرة الآية ١٥٨.

— Le Prophète (ç), répondit ibn 'Umar, arriva [à La Mecque] puis fit sept tournées autour du Temple, pria deux *rak'a* derrière le Maqâm et fit la course entre Ṣafâ et Marwa par sept fois... Et vous avez dans le Messager de Dieu un bon parangon."

1794 - «Nous interrogeâmes [ausssi] Jâbir ben 'Abd-ul-Lâh (r) et il [nous] dit: "Il ne doit l'approcher qu'après avoir fait la course entre Ṣafâ et Marwa."»

1795 - Abu Mûsa al-'Ach'ary (r) dit: «Je me rendis auprès du Prophète (ç) à Baṭhâ' alors qu'il avait fait agenouiller [son chameau]. Il me dit: "As-tu [commencé] le *ḥajj*? — Oui, répondis je. — Comment as-tu fait la *talbiya*? — [J'ai dit]: *Je suis à Toi avec une talbiya similaire à celle du Prophète.* — Tu as bien fait... Accomplis le *tawâf* autour du Temple et [la course] entre Ṣafâ et Marwa puis désacralise-toi!" En effet, je fis le *tawâf* autour du Temple et [la course] entre Ṣafâ et Marwa puis je me rendis chez une femme des Qays. Elle m'épouilla la tête puis je fis la *talbiya* pour le *ḥajj*.

«C'est ce que j'indiquais comme fetwa jusqu'au califat de 'Umar qui dit: "Si nous adoptons ce qu'il y a dans le Livre de Dieu, Il nous ordonne de terminer... Mais si nous nous tenons aux paroles du Prophète (ç), eh bien! il ne s'était désacralisé qu'après l'arrivée du *hady* en son lieu.»

1796 - Abu al-'Aswad rapporte que 'Abd-ul-Lâh, l'affranchi de 'Asmâ' bent Abu Bakr, lui dit qu'il entendait celle-ci dire chaque fois qu'elle était de passage à al-Hujûn: «Que Dieu prie sur Muḥammad! Nous nous arrêtâmes ici avec lui. Ce jour-là nous étions légers: nos montures n'étaient pas chargées et nos provisions étaient peu. Je fis la *'umra* avec ma sœur 'Â'icha, az-Zubayr, Un tel et Un tel. Après avoir effleuré [la Pierre noire], nos nous désacralisâmes. Après quoi, nous nous sacralisâmes le soir pour le *ḥajj*.»

R. 12 - Sur ce que l'on doit dire une fois de retour du *ḥajj*, de la *'umra* ou d'une expédition

1797 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): En revenant d'une expédition, d'un *ḥajj* ou d'une *'umra*, le Messager de Dieu (ç) prononçait le *tekbîr* par trois fois à chaque endroit élevé du sol... Après quoi, il récitait: *Nul dieu hormis Dieu, seul, sans nul associé. A Lui la Royauté et la Louange. Il a pouvoir sur toute chose... Nous*

آمْرَأَتَهُ؟. فَقَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ فَطَافَ بِالْبَيْتِ سَبْعاً، وَصَلَّى خَلْفَ المَقَامِ رَكْعَتَيْنِ، وَطَافَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ سَبْعاً، وَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ.

١٧٩٤ ـ قَالَ: وَسَأَلْنَا جابِرَ بْنَ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، فَقَالَ: لَا يَقْرَبَنَّهَا حَتَّى يَطُوفَ بَيْنَ الصَّفَا وَالمَرْوَةِ.

١٧٩٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا غُنْدَرٌ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ طَارِقِ بْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي مُوسَى الأَشْعَرِيِّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَدِمْتُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ بِالْبَطْحَاءِ، وَهُوَ مُنِيخٌ، فَقَالَ: «أَحَجَجْتَ». قُلْتُ: نَعَمْ. قَالَ: «بِمَا أَهْلَلْتَ». قُلْتُ: لَبَّيْكَ بِإِهْلَالٍ كَإِهْلَالِ النَّبِيِّ ﷺ، قَالَ: «أَحْسَنْتَ، طُفْ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ ثُمَّ أَحِلَّ». فَطُفْتُ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، ثُمَّ أَتَيْتُ آمْرَأَةً مِنْ قَيْسٍ فَفَلَّتْ رَأْسِي، ثُمَّ أَهْلَلْتُ بِالحَجِّ، فَكُنْتُ أُفْتِي بِهِ حَتَّى كَانَ فِي خِلَافَةِ عُمَرَ، فَقَالَ: إِنْ أَخَذْنَا بِكِتَابِ ٱللهِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُنَا بِالتَّمامِ، وَإِنْ أَخَذْنَا بِقَوْلِ النَّبِيِّ ﷺ فَإِنَّهُ لَمْ يَحِلَّ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ.

١٧٩٦ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ عِيسَى: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ: أَخْبَرَنَا عَمْرٌو، عَنْ أَبِي الأَسْوَدِ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ مَوْلَى أَسْمَاءَ بِنْتِ أَبِي بَكْرٍ حَدَّثَهُ: أَنهُ كانَ يَسْمَعُ أَسْمَاءَ تَقُولُ كُلَّمَا مَرَّتْ بِالحَجُونِ: صَلَّى ٱللهُ عَلَى مُحَمَّدٍ: لَقَدْ نَزَلْنَا مَعَهُ هَا هُنَا وَنَحْنُ يَوْمَئِذٍ خِفَافٌ، قَلِيلٌ ظَهْرُنَا قَلِيلَةٌ أَزْوَادُنَا، فَاعْتَمَرْتُ أَنَا وَأُخْتِي عائِشَةُ وَالزُّبَيْرُ وَفُلَانٌ وَفُلَانٌ، فَلَمَّا مَسَحْنَا الْبَيْتَ أَحْلَلْنَا، ثُمَّ أَهْلَلْنَا مِنَ الْعَشِيِّ بِالحَجِّ.

١٢ ـ باب: ما يَقُولُ إِذَا رَجَعَ مِنَ الحَجِّ أَوِ الْعُمْرَةِ أَوِ الغَزْوِ.

١٧٩٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ إِذَا قَفَلَ مِنْ غَزْوٍ أَوْ حَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ يُكَبِّرُ عَلَى كُلِّ شَرَفٍ مِنَ الأَرْضِ ثَلَاثَ تَكْبِيرَاتٍ، ثُمَّ يَقُولُ: «لَا إِلٰهَ إِلَّا ٱللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ المُلْكُ

revenons repentants, adorants, prosternants, et en louant notre Seigneur. Dieu a tenu promesse; Il a donné le dessus à son Adorateur et a vaincu tout seul les Coalisés.

R. 13 - Sur le fait que les pèlerins accueillent [des personnes] en arrivant; et sur le fait d'être trois personnes sur une même monture

1798 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «A son arrivée à La Mecque, le Prophète (ç) fut accueilli par de petits enfants des béni 'Abd-al-Muṭṭalib. Il mit un devant lui et un autre derrière lui.[1]»

R. 14 - Sur le fait d'arriver le matin...

1799 - D'après Ibn 'Umar (r), en se dirigeant vers La Mecque, le Messager de Dieu (ç) priait dans la mosquée de l'arbre... A son retour, il priait à Dhu-l-Ḥulayfa, dans le lit de la vallée, et il y passait la nuit, jusqu'au matin.

R. 15 - Sur le fait de rentrer [chez soi] le soir

1800 - D'après 'Anas (r), en revenant la nuit d'un voyage, le Prophète (ç) ne rentrait pas chez ses épouses; il ne rentrait qu'au matin ou au soir.

R. 16 - Sur le fait qu'on ne doit pas rentrer de nuit chez son épouse en arrivant à sa localité

1801 - Jâbir (r) dit: «Le Prophète (ç) défendit qu'un homme rentre de nuit chez son épouse en arrivant d'un voyage.»

R. 17 - Sur celui qui, en déplacement sur le dos de sa chamelle, accèlère le pas lorsqu'il atteint Médine

1802 - 'Anas (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç), lorsqu'il revenait d'un déplacement et qu'il apercevait les hauteurs de Médine, accéléra le pas de sa chamelle et, s'il était à dos d'une autre monture, il la talonnait.»

Abu 'Abd-ul-Lâh dit: Al-Ḥarith ben 'Umayr, en se référant à Ḥumayd, a ajouté: «Il la talonnait tant il aimait Médine.»

---

(1) Il était sur une monture.

وَلَهُ الحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، آيِبُونَ تَائِبُونَ عابِدُونَ سَاجِدُونَ لِرَبِّنَا حامِدُونَ، صَدَقَ ٱللهُ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَزَمَ الأَحْزَابَ وَحْدَهُ».

١٣ ـ باب: ٱسْتِقْبَالِ الحَاجِّ الْقَادِمَيْنِ وَالثَّلَاثَةِ عَلَى ٱلدَّابَّةِ.

١٧٩٨ ـ **حَدَّثَنَا** مُعَلَّى بْنُ أَسَدٍ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: حَدَّثَنَا خَالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ مَكَّةَ، ٱسْتَقْبَلَتْهُ أُغَيْلِمَةُ بَنِي عَبْدِ المُطَّلِبِ، فَحَمَلَ وَاحِداً بَيْنَ يَدَيْهِ وَآخَرَ خَلْفَهُ.

١٤ ـ باب: الْقُدُومِ بِالغَدَاةِ.

١٧٩٩ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ الحَجَّاجِ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ كانَ إِذَا خَرَجَ إِلَى مَكَّةَ يُصَلِّي فِي مَسْجِدِ الشَّجَرَةِ، وَإِذَا رَجَعَ صَلَّى بِذِي الحُلَيْفَةِ بِبَطْنِ الْوَادِي، وَبَاتَ حَتَّى يُصْبِحَ.

١٥ ـ باب: ٱلدُّخُولِ بِالْعَشِيِّ.

١٨٠٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمٰعِيلَ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ، عَنْ إِسْحٰقَ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كانَ النَّبِيُّ ﷺ لَا يَطْرُقُ أَهْلَهُ، كانَ لَا يَدْخُلُ إِلَّا غُدْوَةً أَوْ عَشِيَّةً.

١٦ ـ باب: لَا يَطْرُقُ أَهْلَهُ إِذَا بَلَغَ المَدِينَةَ.

١٨٠١ ـ **حَدَّثَنَا** مُسْلِمُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مُحَارِبٍ، عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ أَنْ يَطْرُقَ أَهْلَهُ لَيْلاً.

١٧ ـ باب: مَنْ أَسْرَعَ نَاقَتَهُ إِذَا بَلَغَ المَدِينَة.

١٨٠٢ ـ **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي حُمَيْدٌ: أَنَّهُ

* Directement de Qutayb, directement d'Ismâ'îl, de Humayd, de 'Anas qui aurait dit: les murailles [de Médine]...

* Al-Ḥârith ben 'Umayr rapporte le même ḥadîth.

R. 18 - Sur la parole de Dieu Très-Haut: Entrez donc dans les maisons par leurs portes[1]

1803 - Al-Barâ' (r) dit: «Ce verset est descendu à cause de nous. Les 'Ançar, quand ils terminaient le pèlerinage et qu'ils revenaient chez eux, n'entraient pas par la porte de leurs maisons mais par derrière. Un homme des 'Ançar, de retour chez lui, étant entré chez lui par la porte, on lui avait fait indirectement le reproche. C'est alors que descendit le verset: **La piété ne consiste pas pour vous à entrer dans les maisons par l'arrière, mais à se prémunir. Entrez donc dans les maisons par leurs portes.»**

R. 19 - Sur le voyage considéré comme une partie des souffrances

1804 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Le voyage est une partie des souffrances. Il empêche chacun de vous de bien se nourrir, de bien boire et de bien dormir. Que celui qui effectue un voyage retourne donc vite dans sa famille dès qu'il termine son travail.»

R. 20 - Sur le voyageur qui accélère le pas pour arriver plus vite auprès de sa famille

1805 - D'après Zayd ben 'Aslam, son père dit: «J'étais avec 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) sur le chemin de La Mecque lorsqu'on l'informa que Ṣafiya, la fille d'Abû 'Ubayd, était très souffrante. Il avait alors accéléré le pas si bien qu'il ne descendit de sa monture qu'après la disparition du crépuscule, pour accomplir la prière du *maghrib* et celle du *'ichâ'*. Il les avait accomplies ensemble puis avait dit: "J'ai vu le Prophète (ç), lorsqu'il accélérait le pas, retarder la prière du *maghrib* et l'accomplir avec celle du *'ichâ'*.»

(1) *Al-Baqara*, 179.

سَمِعَ أَنَساً رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يَقُولُ: كانَ رَسُولُ اللهِ ﷺ إِذَا قَدِمَ مِنْ سَفَرٍ، فَأَبْصَرَ دَرَجَاتِ المَدِينَةِ، أَوْضَعَ نَاقَتَهُ، وَإِنْ كانَتْ دَابَّةً حَرَّكَهَا.

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللهِ: زَادَ الحَارِثُ بْنُ عُمَيْرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ: حَرَّكَهَا مِنْ حُبِّهَا.

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا إِسْمعِيلُ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: جُدُرَاتِ.

تَابَعَهُ الحَارِثُ بْنُ عُمَيْرٍ.

١٨ ـ باب: قَوْلِ اللهِ تَعالَى: ﴿وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا﴾(١).

١٨٠٣ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ قَالَ: سَمِعْتُ الْبَرَاءَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يَقُولُ: نَزَلَتْ هٰذِهِ الآيَةُ فِينَا، كَانَتِ الأَنْصَارُ إِذَا حَجُّوا فَجَاؤُوا، لَمْ يَدْخُلُوا مِنْ قِبَلِ أَبْوَابِ بُيُوتِهِمْ، وَلٰكِنْ مِنْ ظُهُورِهَا، فَجَاءَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ فَدَخَلَ مِنْ قِبَلِ بَابِهِ، فَكَأَنَّهُ عُيِّرَ بِذٰلِكَ، فَنَزَلَتْ: ﴿وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَٰكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ ۗ وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا﴾(٢).

١٩ ـ باب: السَّفَرُ قِطْعَةٌ مِنَ الْعَذَابِ.

١٨٠٤ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ: حَدَّثَنَا مَالِكٌ، عَنْ سُمَيٍّ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «السَّفَرُ قِطْعَةٌ مِنَ الْعَذَابِ، يَمْنَعُ أَحَدَكُمْ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ وَنَوْمَهُ، فَإِذَا قَضَى نَهْمَتَهُ فَلْيُعَجِّلْ إِلَى أَهْلِهِ».

٢٠ ـ باب: الْمُسَافِرِ إِذَا جَدَّ بِهِ السَّيْرُ يُعَجِّلُ إِلَى أَهْلِهِ.

١٨٠٥ ـ **حَدَّثَنَا** سَعِيدُ بْنُ أَبِي مَرْيَمَ: أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي زَيْدُ بْنُ أَسْلَمَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كُنْتُ مَعَ عَبْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا بِطَرِيقِ مَكَّةَ، فَبَلَغَهُ عَنْ صَفِيَّةَ بِنْتِ أَبِي عُبَيْدٍ شِدَّةُ وَجَعٍ، فَأَسْرَعَ السَّيْرَ حَتَّى كانَ بَعْدَ غُرُوبِ الشَّفَقِ نَزَلَ، فَصَلَّى المَغْرِبَ وَالْعَتَمَةَ، جَمَعَ بَيْنَهُمَا، ثُمَّ قَالَ: إِنِّي رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ: إِذَا جَدَّ بِهِ السَّيْرُ أَخَّرَ المَغْرِبَ وَجَمَعَ بَيْنَهُمَا.

---

(١) و (٢) سورة البقرة الآية ١٨٩.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXVII. LE PÈLERIN EMPÊCHÉ

* Le Très Haut dit: **En cas d'empêchement majeur, recourez alors à une offrande facile. Ne vous rasez pas la tête avant que l'offrande ne parvienne en son lieu**[1].

* 'Aṭa' dit: «Al-'iḥṣâr (l'empêchement) s'applique à toute chose qui retient le pèlerin.»

R. 1 - Sur celui qui est empêché d'accomplir la *'umra*

1806 - Nâfi' rapporte que 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r), lors de sa sortie à La Mecque pour la *'umra* au moment des troubles, avait dit: «Si je suis empêché d'arriver au Temple, je ferai comme nous avons fait avec le Messager de Dieu (ç)». Puis, il avait prononcé la *talbiya* pour une *'umra* suivant ainsi la *talbiya* pour une *'umra* faite par le Messager de Dieu (ç) lors de l'année d'al-Ḥudaybiya.

1807 - 'Ubayd-ul-Lâh ben 'Abd-ul-Lâh et Sâlim ben 'Abd-ul-Lâh rapportent avoir parlé à 'Abd-ul-Lâh (r) pendant les nuits qui avaient accompagné le siège de l'armée autour de ben az-Zubayr. "Cela ne te fera pas de mal si tu t'abstiens de ne pas accomplir le pèlerinage cette année; nous craignons qu'il se dresse quelque obstacle entre toi et le Temple. — Nous étions sortis avec le Messager de Dieu (ç), avait-il répondu, et quand les Incroyants de Quraych s'étaient interposés pour nous empêcher d'arriver au Temple, le Prophète (ç) avait égorgé son offrande puis avait rasé la tête. Et puis, je vous prends à témoins que je me suis déjà engagé à accomplir la *'umra* si Dieu le veut. Je vais partir; si on me laisse arriver au Temple,

(1) *Al-Baqara*, 196.

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٧ ـ كتاب المحصر

وَقَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ ﴾[1].

وَقَالَ عَطَاءٌ: الْإِحْصَارُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يَحْبِسُهُ.

١ ـ باب: إِذَا أُحْصِرَ الْمُعْتَمِرُ.

١٨٠٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ اللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، حِينَ خَرَجَ إِلَى مَكَّةَ مُعْتَمِراً في الْفِتْنَةِ، قَالَ: إِنْ صُدِدْتُ عَنِ الْبَيْتِ صَنَعْتُ كما صَنَعْنَا مَعَ رَسُولِ اللهِ ﷺ. فَأَهَلَّ بِعُمْرَةٍ، مِنْ أَجْلِ أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ كانَ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ عَامَ الحُدَيْبِيَةِ.

١٨٠٧ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ اللهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَسْماءَ: حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عُبَيْدَ اللهِ بْنَ عَبْدِ اللهِ، وَسَالِمَ بْنَ عَبْدِ اللهِ أَخْبَرَاهُ: أَنَّهُمَا كَلَّمَا عَبْدَ اللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، لَيَالِيَ نَزَلَ الجَيْشُ بِابْنِ الزُّبَيْرِ، فَقَالا: لا يَضُرُّكَ أَنْ لَا تَحُجَّ الْعَامَ، وَإِنَّا نَخَافُ أَنْ يُحَالَ بَيْنَكَ وَبَيْنَ الْبَيْتِ، فَقَالَ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللهِ ﷺ، فَحَالَ كُفَّارُ قُرَيْشٍ دُونَ الْبَيْتِ، فَنَحَرَ النَّبِيُّ ﷺ هَدْيَهُ وَحَلَقَ رَأْسَهُ، وَأُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ الْعُمْرَةَ إِنْ شَاءَ اللهُ، أَنْطَلِقُ، فَإِنْ

---

(١) سورة البقرة الآية ١٩٦.

j'accomplirai les circumambulations, mais si on m'en empêche d'y parvenir par quelques obstacles, je ferai comme avait fait le Prophète (ç), et j'étais avec lui. Il avait prononcé la *talbiya* pour la *'umra* à dhu-l-Ḥulayfa." Ensuite, il marcha quelque heure pour dire ensuite: "Mais l'affaire des deux rites est la même. Je vous prends à témoins que je me suis engagé à accomplir un pèlerinage avec la *'umra*. Et il ne quitta l'état d'*iḥrâm* qu'au Jour du sacrifice, après avoir sacrifié son offrande. Il disait alors qu'il ne quitterait l'état d'*iḥrâm* qu'après avoir accompli une circumambulation le jour de son entrée à La Mecque.

1808 - Nâfi': L'un des fils de 'Abd-ul-Lâh dit à ce dernier: «Et si tu restais ici...»

1809 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Lorsque le Messager de Dieu (ç) a été empêché..., il s'est rasé la tête, a commercé avec son épouse et a égorgé son offrande. L'année suivante, il a pu accomplir la *'umra*.»

R. 2 - Sur l'empêchement pendant le pèlerinage

1810 - Sâlim rapporte qu'Ibn 'Umar (r) disait: «La tradition du Messager de Dieu (ç) ne vous suffit-elle pas? Si l'un de vous a un empêchement pour continuer le pèlerinage, qu'il fasse les circumambulations autour du Temple et la course entre *aṣ-Ṣafâ* et *al-Marwa*, puis qu'il quitte complètement l'état de l'*iḥrâm* jusqu'au moment où il fera le pèlerinage l'année suivante. Et alors, il égorgera son offrande ou jeûnera, s'il ne peut se procurer une offrande à sacrifier.»

* 'Abd-ul-Lâh: Directement de Ma'mar, d'az-Zuhry, directement de Sâlim, d'Ibn 'Umar: même *ḥadîth*.

R. 3 - Sur l'égorgement de l'offrande avant le rasage de la tête dans le cas de l'empêchement

1811 - Al-Miswar (r): Le Messager de Dieu (ç) avait égorgé l'offrande avant de se raser la tête puis avait ordonné à ses Compagnons de faire de même.

خُلِّيَ بَيْنِي وَبَيْنَ الْبَيْتِ طُفْتُ، وَإِنْ حِيلَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ فَعَلْتُ كما فَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ وَأَنَا مَعَهُ، فَأَهَلَّ بِالْعُمْرَةِ مِنْ ذِي الحُلَيْفَةِ، ثُمَّ سَارَ سَاعَةً، ثُمَّ قَالَ: إِنَّمَا شَأْنُهُمَا وَاحِدٌ، أُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ حَجَّةً مَعَ عُمْرَتِي، فَلَمْ يَحِلَّ مِنْهُمَا حَتَّى حَلَّ يَوْمَ النَّحْرِ وَأَهْدَى، وَكَانَ يَقُولُ: لَا يَحِلُّ حَتَّى يَطُوفَ طَوَافاً وَاحِداً يَوْمَ يَدْخُلُ مَكَّةَ.

١٨٠٨ ـ حَدَّثَنِي مُوسَى بْنُ إِسْمٰعِيلَ: حَدَّثَنَا جُوَيْرِيَةُ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ بَعْضَ بَنِي عَبْدِ ٱللهِ قَالَ لَهُ: لَوْ أَقَمْتَ، بِهٰذَا.

١٨٠٩ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدٌ قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ صَالِحٍ: حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ بْنُ سَلَّامٍ: حَدَّثَنَا يَحْيَىٰ بْنُ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ قَالَ: قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: قَدْ أُحْصِرَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ، فَحَلَقَ رَأْسَهُ، وَجَامَعَ نِسَاءَهُ، وَنَحَرَ هَدْيَهُ، حَتَّى ٱعْتَمَرَ عَاماً قَابِلاً.

٢ ـ باب: الإِحْصَارِ فِي الحَجِّ.

١٨١٠ ـ **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا يُونُسُ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَالِمٌ قَالَ: كانَ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: أَلَيْسَ حَسْبُكُمْ سُنَّةَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ؟ إِنْ حُبِسَ أَحَدُكُمْ عَنِ الحَجِّ طَافَ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالمَرْوَةِ، ثُمَّ حَلَّ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ، حَتَّى يَحُجَّ عَاماً قَابِلاً، فَيُهْدِي أَوْ يَصُومُ إِنْ لَمْ يَجِدْ هَدْياً.

وَعَنْ عَبْدِ ٱللهِ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: حَدَّثَنِي سَالِمٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ: نَحْوَهُ.

٣ ـ باب: النَّحْرِ قَبْلَ الحَلْقِ فِي الحَصْرِ.

١٨١١ ـ **حَدَّثَنَا** مَحْمُودٌ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ: أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنِ الْمِسْوَرِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ نَحَرَ قَبْلَ أَنْ يَحْلِقَ، وَأَمَرَ أَصْحَابَهُ بِذٰلِكَ.

1812 - Nâfi' rapporte que 'Abd-ul-Lâh et Sâlim avaient parlé à Ibn 'Umar (r) et que celui-ci avait répliqué ainsi: «Lorsque nous étions sortis pour la *'umra* avec le Prophète (ç), les Incroyants de Quraych nous avaient empêchés d'arriver au Temple. Alors, le Messager de Dieu (ç) avait égorgé son offrande et puis s'était rasé la tête.»

R. 4 - Sur celui qui dit que le pèlerin empêché n'est pas tenu par un acte de remplacement.

* Ibn 'Abbâs (r) dit: «L'acte de remplacement n'est propre qu'à celui qui transgresse son pèlerinage par quelque plaisir. Quant à celui qui a eu un empêchement majeur ou une autre cause (involontaire), il quittera l'état d'*iḥrâm* et ne fera pas d'acte de remplacement. S'il ramone avec lui une bête à offrir et qu'il est empêché, il l'égorge au cas où il ne peut la faire parvenir en son lieu. Mais dans le cas où il peut l'envoyer, il ne doit pas quitter l'état d'*iḥrâm* qu'après qu'elle aura été sacrifiée.»

* Mâlik et d'autres ont dit: Il égorgera son offrande puis se rasera la tête à n'importe quel endroit où il se trouve. De plus, il n'aura pas à faire d'acte de remplacement. Car, le Prophète (ç) et ses Compagnons, à al-Ḥudaybiya, avaient égorgé, rasé puis quitté complètement l'état d'iḥrâm avant les circumambulations, et même bien avant l'arrivée des offrandes auprès du Temple. Et puis, il n'a pas été rapporté que le Prophète (ç) avait ordonné à quelqu'un de faire quoi que ce soit comme acte de remplacement, ou de le recommencer...

* Signalons qu'al-Ḥudaybiya se situe hors du territoire sacré.

1813 - Nâfi': Lors des troubles et alors qu'il était sorti à La Mecque pour une *'umra*, 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) a dit: «Si on m'empêche d'atteindre le Temple, nous ferons comme nous avons déjà fait avec le Messager de Dieu (ç).» Il a alors prononcé la talbiya pour une *'umra* car ainsi avait-il vu le Prophète (ç) faire pour la *'umra* lors de l'année d'al-Ḥudaybiya.

'Abd-ul-Lâh ben 'Umar a ensuite examiné sa situation, et a dit: «Mais l'affaire des deux rites est la même.» Après quoi, il s'est retourné à ses compagnons en disant: «Mais l'affaire des deux rites est la même. Je vous prends donc à témoins que je m'engage à accomplir le *ḥajj* avec la *'umra*.» Il a fait alors des circumambulations pour les deux rites, jugeant que cela était suffisant, puis il a égorgé son offrande.

١٨١٢ ـ **حدَّثنا** مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحِيمِ: أَخْبَرَنَا أَبُو بَدْرٍ شُجَاعُ بْنُ الْوَلِيدِ، عَنْ عُمَرَ بْنِ مُحَمَّدٍ العُمَرِيِّ قَالَ: وَحَدَّث نَافِعٌ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ وَسَالِماً كَلَّمَا عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا، فقَالَ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مُعْتَمِرِينَ، فَحَالَ كُفَّارُ قُرَيْشٍ دُونَ الْبَيْتِ، فَنحَرَ رَسُولُ آللهِ ﷺ بُدْنَهُ وَحَلَقَ رَأْسَهُ.

٤ ـ باب: مَنْ قَالَ لَيْسَ عَلَى الْمُحْصَرِ بَدَلٌ.

وَقَالَ رَوْحٌ: عَنْ شِبْلٍ، عَنِ ابْنِ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجاهِدٍ، عَنِ آبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: إِنَّمَا البَدَلُ عَلَى مَنْ نَقَضَ حَجَّهُ بِالتَّلَذُّذِ، فَأَمَّا مَنْ حَبَسَهُ عُذْرٌ أَوْ غَيْرُ ذٰلِكَ فَإِنَّهُ يَحِلُّ وَلَا يَرْجِعُ، وَإِنْ كانَ مَعَهُ هَدْيٌ وَهُوَ مُحْصَرٌ نَحَرَهُ إِنْ كانَ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يَبْعَثَ بِهِ، وَإِنِ آسْتَطَاعَ أَنْ يَبْعَثَ بِهِ لَمْ يَحِلَّ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهُ.

وَقَالَ مَالِكٌ وَغَيْرُهُ: يَنْحَرُ هَدْيَهُ وَيَحْلِقُ فِي أَيِّ مَوْضِعٍ كانَ، وَلَا قَضَاءَ عَلَيْهِ، لِأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَأَصْحَابَهُ بِالحُدَيْبِيَةِ نَحَرُوا وَحَلَقُوا وَحَلُّوا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ قَبْلَ الطَّوَافِ، وَقَبْلَ أَنْ يَصِلَ الْهَدْيُ إِلَى الْبَيْتِ، ثُمَّ لَمْ يُذْكَرْ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَمَرَ أَحَداً أَنْ يَقْضُوا شَيْئاً، وَلَا يَعُودُوا لَهُ، وَالحُدَيْبِيَةُ خَارِجٌ مِنَ الحَرَمِ.

١٨١٣ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْمَعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ: أَنَّ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ، حِينَ خَرَجَ إِلَى مَكَّةَ مُعْتَمِراً فِي الْفِتْنَةِ: إِنْ صُدِدْتُ عَنِ الْبَيْتِ صَنَعْنَا كما صَنَعْنَا مَعَ رَسُولِ آللهِ ﷺ، فَأَهَلَّ بِعُمْرَةٍ مِنْ أَجْلِ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كانَ أَهَلَّ بِعُمْرَةٍ عَامَ الحُدَيْبِيَةِ، ثُمَّ إِنَّ عَبْدَ آللهِ بْنَ عُمَرَ نَظَرَ فِي أَمرِهِ فَقَالَ: مَا أَمْرُهُمَا إِلَّا وَاحِدٌ، فَآلْتَفَتَ إِلَى أَصْحَابِهِ فَقَالَ: مَا أَمْرُهُما إِلَّا وَاحِدٌ، أُشْهِدُكُمْ أَنِّي قَدْ أَوْجَبْتُ الحَجَّ مَعَ الْعُمْرَةِ، ثُمَّ طَافَ لَهُمَا طَوَافاً وَاحِداً، وَرَأَى أَنَّ ذٰلِكَ مُجْزِياً عَنْهُ، وَأَهْدَى.

R. 5 - Sur: Qui d'entre vous serait malade, ou souffrant d'une affection de la tête, son expiation consistera en jeûne, ou en aumône, ou bien en sacrifice(1)

* Il a donc le choix. Mais s'il choisit de jeûner, ce sera alors un jeûne de trois jours.

1314 - Ka'b ben 'Ujra (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) lui a dit: «Tes poux t'incommodent, n'est-ce pas? — Oui, ô Messager de Dieu, a-t-il répondu. — Rase-toi donc les cheveux, a répliqué alors le Messager de Dieu (ç), et jeûne trois jours, ou donne à manger à six pauvres ou immole une brebis.»

R. 6 - Sur: ou en aumône(2); c.-à-d. donner à manger à six pauvres

1815 - 'Abd-ar-Raḥmân ben Abû Layla rapporte que Ka'b ben 'Ujra lui avait raconté ceci: «A al-Ḥudaybiya, comme ma tête grouillait de poux, le Messager de Dieu (ç) s'était arrêté auprès de moi et m'avait dit: "Tes poux t'incommodent, n'est-ce pas? — Oui, avais-je répondu — Rase-toi la tête (ou rase-toi)," avait dit le Prophète (ç).

«C'est à mon sujet qu'était descendu ce verset: **Qui d'entre vous qui serait malade, ou souffrant d'une affection de la tête...** Le Prophète (ç) avait alors ajouté: "Jeûne trois jours, ou fais l'aumône d'un *farq* entre six [pauvres] ou immole selon ce que tu peux."»

R. 7 - Sur la nourriture égalant la demi-mesure d'un *sâ'* qui est donnée en expiation (fidya)

1816 - 'Abd-ul-Lâh ben Ma'qal rapporte: «Je me suis assis auprès de Ka'b ben 'Ujra (r) et je l'ai interrogé sur l'expiation. Alors il a dit: "Le verset [concernant cette question] a été descendu spécialement sur mon cas, mais il est aussi général. On m'avait emmené auprès du Messager de Dieu (ç) alors que les poux tombaient sur tout mon visage. — Je ne pouvais savoir, m'avait-il dit, que la douleur dont tu souffres ait atteint, comme je vois, un tel point (ou selon un autre

(1) et (2) *Al-Baqara*, 196.

٥ - باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى:

﴿ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِۦٓ أَذًى مِّن رَّأْسِهِۦ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ ﴾[1].

وَهُوَ مُخَيَّرٌ، فَأَمَّا الصَّوْمُ فَثَلاثَةُ أَيَّامٍ.

١٨١٤ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ قَيْسٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنْ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: «لَعَلَّكَ آذَاكَ هَوَامُّكَ». قَالَ: نَعَمْ يَا رَسُولَ ٱللهِ، فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «ٱحْلِقْ رَأْسَكَ، وَصُمْ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ، أَوْ أَطْعِمْ سِتَّةَ مَسَاكِينَ، أَوِ ٱنْسُكْ بِشَاةٍ».

٦ - باب: قَوْلِ ٱللهِ تَعَالَى:

﴿ أَوْ صَدَقَةٍ ﴾[2]. وَهْيَ إِطْعَامُ سِتَّةِ مَسَاكِينَ.

١٨١٥ - **حَدَّثَنَا** أَبُو نُعَيْمٍ: حَدَّثَنَا سَيْفٌ قَالَ: حَدَّثَنِي مُجَاهِدٌ قَالَ: سَمِعْتُ عَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ أَبِي لَيْلَى: أَنَّ كَعْبَ بْنَ عُجْرَةَ حَدَّثَهُ قَالَ: وَقَفَ عَلَيَّ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ بِالْحُدَيْبِيَةِ وَرَأْسِي يَتَهَافَتُ قَمْلاً، فَقَالَ: «يُؤْذِيكَ هَوَامُّكَ». قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: «فَٱحْلِقْ رَأْسَكَ». أَوْ قَالَ: «ٱحْلِقْ». قَالَ: فِيَّ نَزَلَتْ هٰذِهِ الآيَةُ: ﴿ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِۦٓ أَذًى مِّن رَّأْسِهِۦ ﴾[3] إِلَى آخِرِهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «صُمْ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ، أَوْ تَصَدَّقْ بِفَرَقٍ بَيْنَ سِتَّةٍ، أَوِ ٱنْسُكْ بِمَا تَيَسَّرَ».

٧ - باب: الْإِطْعَامُ فِي الْفِدْيَةِ نِصْفُ صَاعٍ.

١٨١٦ - **حَدَّثَنَا** أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ بْنِ الْأَصْبِهَانِيِّ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ مَعْقِلٍ قَالَ: جَلَسْتُ إِلَى كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، فَسَأَلْتُهُ عَنِ الْفِدْيَةِ، فَقَالَ: نَزَلَتْ فِيَّ خَاصَّةً، وَهْيَ لَكُمْ عَامَّةً، حُمِلْتُ إِلَى رَسُولِ ٱللهِ ﷺ وَالْقَمْلُ يَتَنَاثَرُ عَلَى وَجْهِي،

---

(١) و(٢) و(٣) سورة البقرة الآية ١٩٦.

variante: je ne pouvais savoir que la fatigue ait atteint ce que je vois). Peux-tu te procurer une brebis. — Non, avais-je répondu. — Alors, m'avait-il dit, jeûne trois jours, ou donne à manger à six pauvres, et que cela soit une demi-mesure de *sâ'* pour chaque pauvre."»

R. 8 - Le sacrifice doit être d'une brebis

1817 - Ka'b ben 'Ujra (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) l'avait vu alors que les poux lui tombaient sur le visage puis lui avait dit: "Tes poux t'incommodent, n'est-ce pas? — Oui, avait-il répondu.»

Alors, il lui avait enjoint de se raser sachant qu'il se trouvait à al-Ḥudaybiya. A cet instant, rien ne prouvait, par cet acte, qu'on pouvait quitter l'état d'iḥrâm alors que les Compagnons avaient espoir d'entrer à La Mecque. Conséquemment, Dieu avait fait descendre l'application de l'expiation et alors le Messager de Dieu (ç) avait ordonné à Ka'b de donner un *farq* de nourriture à six pauvres, ou de sacrifier une brebis, ou bien de jeûner trois jours.

1818 - Ka'b ben 'Ujra (r): Le Messager de Dieu (ç) l'avait vu les poux tombant sur son visage: même *ḥadîth*.

R. 9 - Sur: Pas de rapport charnel(1)

1819 - Abû Hurayra (r) rapporte que le Messager de Dieu (ç) avait dit: «Celui qui accomplit le pèlerinage pour ce Temple sans avoir fait de rapport charnel et sans avoir fait de libertinage redeviendra dans l'état du jour où sa mère l'a mis au monde.»

R. 10 - Sur: Pas de libertinage, pas de dispute en cours de pèlerinage(2)

1820 - Abû Hurayra (r) rapporte que le Prophète (ç) avait dit: Celui qui accomplit le pèlerinage pour ce Temple sans avoir fait de rapport charnel et sans avoir fait de libertinage redeviendra dans l'état du jour où sa mère l'a mis au monde.»

(1) et (2) *Al-Baqara*, 197.

فَقَالَ: «مَا كُنْتُ أُرَى الْوَجَعَ بَلَغَ بِكَ مَا أَرَى، أَوْ: مَا كُنْتُ أُرَى الجَهْدَ بَلَغَ بِكَ مَا أَرَى، تَجِدُ شَاةً». فَقُلْتُ: لاَ، فَقَالَ: «فَصُمْ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ، أَوْ أَطْعِمْ سِتَّةَ مَسَاكِينَ، لِكُلِّ مِسْكِينٍ نِصْفَ صَاعٍ».

٨ - باب: النُّسُكُ شَاةٌ.

١٨١٧ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ: حَدَّثَنَا رَوْحٌ: حَدَّثَنَا شِبْلٌ، عَنِ ابْنِ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبِي لَيْلَى، عَنْ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ رَآهُ وَأَنَّهُ يَسْقُطُ عَلَى وَجْهِهِ الْقَمْلُ، فَقَالَ: «أَيُؤْذِيكَ هَوَامُّكَ». قَالَ: نَعَمْ، فَأَمَرَهُ أَنْ يَحْلِقَ وَهُوَ بِالحُدَيْبِيَةِ، وَلَمْ يَتَبَيَّنْ لَهُمْ أَنَّهُمْ يَحِلُّونَ بِهَا، وَهُمْ عَلَى طَمَعٍ أَنْ يَدْخُلُوا مَكَّةَ، فَأَنْزَلَ اللهُ الْفِدْيَةَ، فَأَمَرَهُ رَسُولُ اللهِ ﷺ أَنْ يُطْعِمَ فَرَقاً بَيْنَ سِتَّةٍ، أَوْ يُهْدِيَ شَاةً، أَوْ يَصُومَ ثَلاثَةَ أَيَّامٍ.

١٨١٨ - وَعَنْ مُحَمَّدِ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا وَرْقَاءُ، عَنِ ابْنِ أَبِي نَجِيحٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ أَبِي لَيْلَى، عَنْ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ رَآهُ وَقَمْلُهُ يَسْقُطُ عَلَى وَجْهِهِ: مِثْلَهُ.

٩ - باب: قَوْلِ اللهِ تَعَالَى: ﴿ فَلَا رَفَثَ ﴾[١].

١٨١٩ - حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي حازِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «مَنْ حَجَّ هٰذَا الْبَيْتَ، فَلَمْ يَرْفُثْ، وَلَمْ يَفْسُقْ، رَجَعَ كَيَوْمَ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

١٠ - باب: قَوْلِ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ: ﴿ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي ٱلْحَجِّ ﴾[٢].

١٨٢٠ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يُوسُفَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَنْ حَجَّ هٰذَا الْبَيْتَ، فَلَمْ يَرْفُثْ، وَلَمْ يَفْسُقْ، رَجَعَ كَيَوْمَ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

---

(١) و(٢) سورة البقرة الآية ١٩٧.

Au nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXVIII. L'EXPIATION DE CHASSE

R. 1 - Sur cette Parole de Dieu:

Ne tuez pas de gibier en état d'interdit. Qui d'entre vous le ferait délibérément, sa rétribution équivaudra en bêtes de troupeau à ce qu'il aura tué, au jugement de justes de parmi vous et sous forme d'offrande directe à la Ka'ba. Ou bien une expiation, à savoir d'assurer la nourriture des pauvres; ou encore l'équivalent de cela en jeûne: cela de sorte que (le fautif) goûte les tristes effets de son acte. Dieu efface alors ce qui a précédé; en cas de récidive, Il se venge du coupable. — Dieu est Tout-Puissant, Maître-de-vengeance. Licite vous est rendu le gibier de la mer, et ce qu'on y trouve de bon à manger: gros avantage pour vous et pour les voyageurs. Vous est prohibé le gibier de terre, tout le temps que vous êtes en interdit. — Prémunissez-vous envers Dieu, vers qui vous serez rassemblés[1].

R. 2 - Sur celui qui, en état d'iḥrâm, mange un gibier offert par quelqu'un d'autre qui l'a chassé

* Ibn 'Abbâs et 'Anas ne voient aucun mal à ce qu'on égorge un animal autre que le gibier de chasse, pas exemple un chameau, un mouton, un bœuf, une poule, ou un cheval.

* On dit: *'adlu* عَدْل; et il a la signification de "équivalent". Quant à *'idlu,* il a le sens de: "poids équivalent".

* **Qiyâman**[2] a le sens de qiwâman. **Ya'dilûn**[3], c-à-d donner des *'adl.*

1821 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abû Qatâda rapporte ce qui suit: «Mon père était

(1) *Al-Mâ'ida*, 95 - 96.
(2) *Al-Mâ'ida*, 97.
(3) *Al-An'âm*, 1.

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٨ - كتاب جزاء الصيد

١ - باب: قَوْلِ ٱللهِ تعالَى:

﴿ لَا تَقْتُلُوا۟ ٱلصَّيْدَ وَأَنتُمْ حُرُمٌ ۚ وَمَن قَتَلَهُۥ مِنكُم مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ ٱلنَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِۦ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًۢا بَٰلِغَ ٱلْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّٰرَةٌ طَعَامُ مَسَٰكِينَ أَوْ عَدْلُ ذَٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِۦ ۗ عَفَا ٱللَّهُ عَمَّا سَلَفَ ۚ وَمَنْ عَادَ فَيَنتَقِمُ ٱللَّهُ مِنْهُ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ ذُو ٱنتِقَامٍ أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ ٱلْبَحْرِ وَطَعَامُهُۥ مَتَٰعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ ۖ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ ٱلْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا ۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴾[١].

٢ - باب: إِذَا صَادَ الحَلَالُ فَأَهْدَى لِلْمُحْرِمِ الصَّيْدَ أَكَلَهُ.

وَلَمْ يَرَ ابْنُ عَبَّاسٍ وَأَنَسٌ بِالذَّبْحِ بَأْساً، وَهُوَ غَيْرُ الصَّيْدِ، نَحْوُ الإِبِلِ وَالْغَنَمِ وَالْبَقَرِ وَالدَّجَاجِ وَالخَيْلِ.

يُقَالُ: عَدْلُ ذٰلِكَ مِثْلُ، فَإِذَا كُسِرَتْ عِدْلُ فَهُوَ زِنَةُ ذٰلِكَ.

﴿ قِيَمًا ﴾[٢]: قِوَاماً. ﴿ يَعْدِلُونَ ﴾[٣]: يَجْعَلُونَ عَدْلاً.

١٨٢١ - حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ فَضَالَةَ: حَدَّثَنَا هِشَامٌ، عَنْ يَحْيىٰ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ

---

(١) سورة المائدة الآية ٩٥ - ٩٦.

(٢) سورة المائدة الآية ٩٧.

(٣) سورة الأنعام الآية ١.

parti, l'année d'al-Ḥudaybiya. Tous ses compagnons s'étaient mis en état d'*iḥrâm* mais lui ne s'y était pas mis. On avait rapporté au Prophète (ç) que l'ennemi allait attaquer. Le Prophète (ç) s'était mis aussitôt en route. "Pendant que j'étais avec mes compagnons, dit Abû Qatâda, ils se sont mis à échanger des sourires. J'ai alors jeté le regard et j'ai vu un âne sauvage. Je l'ai attaqué, transpercé et immobilisé. Mais quand j'ai demandé leur aide, ils ont refusé de m'aider. Cependant, nous avons mangé de sa viande. Ensuite, craignant d'être séparés des nôtres, je me suis mis en marche pour rejoindre le Prophète (ç), tantôt en forçant l'allure de ma jument, tantôt en allant au trot. En route, j'ai rencontré de nuit un homme des banû Ghifâr et je lui ai demandé où il avait laissé le Prophète (ç). Il m'a dit qu'il l'avait laissé à Ta'han, et qu'il passera la sieste à as-Suqyâ.

«"[Lorsque j'ai pu le rejoindre,] je lui ai dit: *O Messager de Dieu, tes gens t'envoient le salut et la Miséricorde de Dieu. Ils craignent d'être séparés de toi, attends-les donc.* Puis j'ai ajouté: *O Messager de Dieu, j'ai chassé un âne sauvage et il m'en reste encore une partie.*

«"Le Messager de Dieu (ç) a dit alors aux présents, qui étaient pourtant en état d'*iḥrâm: Mangez-en*".»

R. 3 - Sur le cas des gens en état d'iḥrâm qui, en voyant un gibier de chasse, se mettent à rire pour attirer l'attention de l'homme qui n'est pas en état d'iḥrâm

1822 - D'après 'Abd-ul-Lâh ben Abû Qatâda, son père dit: «Nous sommes partis, l'année d'al-Ḥudaybiya, avec le Prophète (ç). Tous ses compagnons, sauf moi, se sont mis en état d'iḥrâm. On nous a prévenus de la présence d'un ennemi à Ghayqa. En nous dirigeant vers cet ennemi, mes compagnons ont remarqué un âne sauvage puis se sont mis à échanger des sourires. J'ai alors regardé et je l'ai vu. Je l'ai attaqué alors que j'étais sur ma jument, je l'ai transpercé puis immobilisé. Mais lorsque je leur ai demandé de m'aider, ils ont refusé. Cependant, nous avons mangé de la viande [de ce gibier]. Ensuite, nous avons rejoint le Messager de Dieu (ç), car nous avions peur d'être séparés de lui. J'ai alors tantôt forcé l'allure de ma jument tantôt marché au trot. Sur le chemin, j'ai rencontré au milieu de la nuit un homme des banû Ghifâr à qui j'ai demandé à quel endroit il avait laissé le Messager de Dieu (ç). Il m'a répondu qu'il l'avait laissé à Ta'hân et qu'il s'apprêtait à passer la sieste à as-Suqyâ.

قَالَ: ٱنْطَلَقَ أَبِي عَامَ الحُدَيْبِيَةِ، فَأَحْرَمَ أَصْحَابُهُ وَلَمْ يُحْرِمْ، وَحُدِّثَ النَّبِيُّ ﷺ أَنَّ عَدُوّاً يَغْزُوهُ فَٱنْطَلَقَ النَّبِيُّ ﷺ، فَبَيْنَما أَنَا مَعَ أَصْحَابِهِ تَضَحَّكَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ، فَنَظَرْتُ فَإِذَا أَنَا بِحِمَارِ وَحْشٍ، فَحَمَلْتُ عَلَيْهِ فَطَعَنْتُهُ فَأَثْبَتُّهُ، وَٱسْتَعَنْتُ بِهِمْ فَأَبَوْا أَنْ يُعِينُونِي، فَأَكَلْنَا مِنْ لَحْمِهِ، وَخَشِينَا أَنْ نُقْتَطَعَ، فَطَلَبْتُ النَّبِيَّ ﷺ، أَرْفَعُ فَرَسِي شَأْواً وَأَسِيرُ شَأْواً، فَلَقِيتُ رَجُلاً مِنْ بَنِي غِفَارٍ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ، قُلْتُ: أَيْنَ تَرَكْتَ النَّبِيَّ ﷺ؟. قَالَ: تَرَكْتُهُ بِتَعْهَنَ، وَهوَ قَايِلٌ السُّقْيَا، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ أَهْلَكَ يَقْرَؤُونَ عَلَيْكَ السَّلاَمَ وَرحْمَةَ ٱللهِ، إِنَّهُمْ قَدْ خَشُوا أَنْ يُقْتَطَعُوا دُونَكَ فَٱنْتَظِرْهُمْ. قُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَصَبْتُ حِمَارَ وَحْشٍ، وَعِنْدِي مِنْهُ فَاضِلَةٌ؟ فَقَالَ لِلْقَوْمِ: «كُلُوا». وَهُمْ مُحْرِمُونَ.

٣ - باب: إِذَا رَأَى الْمُحْرِمُونَ صَيْداً فَضَحِكُوا، فَفَطِنَ الحَلاَلُ.

١٨٢٢ - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ الرَّبِيعِ: حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ المُبَارَكِ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ ابْنِ أَبِي قَتَادَةَ، أَنَّ أَبَاهُ حَدَّثَهُ قَالَ: ٱنْطَلَقْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ عَامَ الحُدَيْبِيَةِ، فَأَحْرَمَ أَصْحَابُهُ وَلَمْ أُحْرِمْ، فَأُنْبِئْنَا بِعَدُوٍّ بِغَيْقَةَ، فَتَوَجَّهْنَا نَحْوَهُمْ، فَبَصُرَ أَصْحَابِي بِحِمَارِ وَحْشٍ، فَجَعَلَ بَعْضُهُمْ يَضْحَكُ إِلَى بَعْضٍ، فَنَظَرْتُ فَرَأَيْتُهُ، فَحَمَلْتُ عَلَيْهِ الْفَرَسَ فَطَعَنْتُهُ فَأَثْبَتُّهُ، فَٱسْتَعَنْتُهُمْ فَأَبَوْا أَنْ يُعِينُونِي، فَأَكَلْنَا مِنْهُ، ثُمَّ لَحِقْتُ بِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ، وَخَشِينَا أَنْ نُقْتَطَعَ، أَرْفَعُ فَرَسِي شَأْواً وَأَسِيرُ عَلَيْهِ شَأْواً، فَلَقِيتُ رَجُلاً مِنْ بَنِي غِفَارٍ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ، فَقُلْتُ: أَيْنَ تَرَكْتَ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ؟. فَقَالَ: تَرَكْتُهُ بِتَعْهَنَ، وَهُوَ قَائِلٌ السُّقْيَا، فَلَحِقْتُ بِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ حَتَّى أَتَيْتُهُ،

«J'ai donc continué ma course jusqu'à ce que je l'aie rejoint. Je lui ai alors dit: "O Messager de Dieu, tes compagnons m'ont envoyé en me chargeant de te transmettre le salut ainsi que la Miséricorde et les Grâces de Dieu, et de te dire qu'ils craignent d'être coupés de toi par l'ennemi et qu'ils te demandent de les attendre." Il a agi en conséquence. Ensuite, j'ai ajouté: "O Messager de Dieu, nous avons chassé un âne sauvage et il nous en reste une partie."

«Le Messager de Dieu (ç) a dit alors à ses Compagnons (présents) qui étaient pourtant en état d'*iḥrâm*: "Mangez-en."»

R. 4 - Celui qui est en état de sacralisation ne doit pas aider celui qui est en état de désacralisation à tuer le gibier

1823 - Abu Qatâda (r) dit: «Nous étions avec le Prophète (ç) à Qâḥa. Certains d'entre nous étaient en état de sacralisation, d'autres non. Je vis mes compagnons en train de se montrer une chose les uns aux autres. Je regardai alors et je vis un âne sauvage... — c'est-à-dire, que son fouet tomba — (sic). Ils [me] dirent: "Nous ne t'aiderons en quoi que ce soit à l'abbatre; nous sommes en état de sacralisation." Je ramassai alors le fouet, guettai l'âne par derrière un tas de pierres puis je lui coupai les jarrets. Je le ramenai ensuite à mes compagnons. Quelques-uns d'entre eux dirent: "Mangeons-en! — N'en mangez pas, dirent d'autres." Sur ce, je partis voir le Prophète (ç) qui était en avant de nous. Je l'interrogeai et il dit: "Mangez-le, c'est licite."»

[Sufyân]: 'Amrû nous dit: "Allez-y voir Sâliḥ et interrogez-le sur ce *ḥadîth* et sur d'autres *ḥadîth*." Sâliḥ était alors venu nous trouver [à La Mecque].

R. 5 - Celui qui est en état de sacralisation ne doit pas montrer le gibier, à celui qui n'est pas en état de sacralisation, pour le chasser

1824 - D'après 'Abd-ul-Lâh Abu Qatâda, son père rapporte que le Messager de Dieu (ç) sortit... pour le pèlerinage. Les Compagnons partirent avec lui et il désigna un groupe d'entre eux avec qui il y avait Abu Qatâda et leur dit: "Prenez le chemin de la côte jusqu'à ce que nous nous rencontrions". En effet, ils prirent le chemin de la côte; et une fois partis, ils se sacralisèrent tous sauf Abu Qatâda.

فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّ أَصْحَابَكَ أَرْسَلُوا يَقْرَؤُونَ عَلَيْكَ السَّلامَ وَرَحْمَةَ ٱللهِ وَبَرَكَاتِهِ، وَإِنَّهُمْ قَدْ خَشُوا أَنْ يَقْتَطِعَهُمُ الْعَدُوُّ دُونَكَ فَٱنْظُرْهُمْ، فَفَعَلَ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّا آصَدْنَا حِمَارَ وَحْشٍ. وَإِنَّ عِنْدَنَا فَاضِلَةً؟ فَقَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لأَصْحَابِهِ: «كُلُوا». وَهُمْ مُحْرِمُونَ.

٤ ـ باب: لَا يُعِينُ الْمُحْرِمُ الحَلالَ في قَتْلِ الصَّيْدِ.

١٨٢٣ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ، عَنْ أَبِي مُحَمَّدٍ نَافِعٍ مَوْلَى أَبِي قَتَادَةَ: سَمِعَ أَبَا قَتَادَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِالْقَاحَةِ، مِنَ المَدِينَةِ عَلَى ثَلَاثٍ ح.

وَحَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا صَالِحُ بْنُ كَيْسَانَ، عَنْ أَبِي مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِي قَتَادَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِالْقَاحَةِ، وَمِنَّا الْمُحْرِمُ وَمِنَّا غَيْرُ الْمُحْرِمِ، فَرَأَيْتُ أَصْحَابِي يَتَرَاءَوْنَ شَيْئاً، فَنَظَرْتُ، فَإِذَا حِمَارُ وَحْشٍ ـ يَعْنِي فَوَقَعَ سَوْطُهُ ـ فَقَالُوا: لَا نُعِينُكَ عَلَيْهِ بِشَيْءٍ، إِنَّا مُحْرِمُونَ. فَتَنَاوَلْتُهُ فَأَخَذْتُهُ، ثُمَّ أَتَيْتُ الْحِمَارَ مِنْ وَرَاءِ أَكَمَةٍ فَعَقَرْتُهُ، فَأَتَيْتُ بِهِ أَصْحَابِي، فَقَالَ بَعْضُهُمْ: كُلُوا، وَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَا تَأْكُلُوا، فَأَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ، وَهُوَ أَمَامَنَا، فَسَأَلْتُهُ فَقَالَ: «كُلُوهُ، حَلَالٌ».

قَالَ لَنَا عَمْرٌو: ٱذْهَبُوا إِلَى صَالِحٍ فَسَلُوهُ عَنْ هٰذَا وَغَيْرِهِ، وَقَدِمَ عَلَيْنَا هَا هُنَا.

٥ ـ باب: لَا يُشِيرُ الْمُحْرِمُ إِلَى الصَّيْدِ لِكَيْ يَصْطَادَهُ الحَلالُ.

١٨٢٤ ـ **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ: حَدَّثَنَا عُثْمَانُ، هُوَ ابْنُ مَوْهَبٍ، قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ أَبِي قَتَادَةَ: أَنَّ أَبَاهُ أَخْبَرَهُ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ خَرَجَ حَاجّاً، فَخَرَجُوا مَعَهُ، فَصَرَفَ طَائِفَةً مِنْهُمْ فِيهِمْ أَبُو قَتَادَةَ، فَقَالَ: «خُذُوا سَاحِلَ الْبَحْرِ حَتَّى نَلْتَقِيَ». فَأَخَذُوا سَاحِلَ الْبَحْرِ، فَلَمَّا ٱنْصَرَفُوا، أَحْرَمُوا كُلُّهُمْ إِلَّا أَبَا قَتَادَةَ لَمْ يُحْرِمْ، فَبَيْنَما هُمْ يَسِيرُونَ

D'autre part, étant en train de marcher, ils virent des ânes sauvages. Abu Qatâda les attaqua alors et put couper les jarrets d'une ânesse. Après leur halte, ils mangèrent une partie de sa viande puis se dirent: "Devions-nous manger de la viande d'un gibier alors que nous sommes en état de sacralisation?" Sur ce, nous emportâmes avec nous(1) le reste de la viande de l'ânesse... Et à leur arrivée chez le Messager de Dieu (ç), ils dirent: "O Messager de Dieu! nous nous sommes mis en état de sacralisation tandis que Abu Qatâda non; nous vîmes ensuite des ânes sauvages et Abu Qatâda les attaqua et put couper les jarrets d'une ânesse; après cela, nous fîmes une halte et mangeâmes de la viande de cette bête, mais nous nous dîmes ensuite ceci: *Devions-nous manger de la viande d'un gibier alors que nous sommes en état de sacralisation?* Après quoi, nous emportâmes avec nous le reste de la viande. — Y a-t-il parmi vous, demanda le Prophète, quelqu'un qui a donné l'ordre à Abu Qatâda d'attaquer la bête ou la lui a-t-il montrée? — Non. — Mangez donc le reste de sa viande!"

R. 6 - Si le cas où celui qui est en état de désacralisation offre un âne sauvage vivant à celui qui est en état de sacralisation, celui-ci ne doit pas accepter

1825 - Aṣ-Ṣa'b ben Jathâma al-Laythy [rapporte] avoir offert un âne sauvage au Messager de Dieu (ç) au moment où il était à 'Abwâ' ou à Qaddân. Le Prophète n'accepta pas la chose mais voyant [la contrariété] de l'homme sur son visage, il dit: "Nous ne l'avons pas accepté de toi parce que nous sommes en état de sacralisation."

R. 7 - Sur les animaux que peut tuer celui qui est en état de sacralisation

1826 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r): Le Messager de Dieu (ç) dit: Il y a cinq animaux que celui qui est en état de sacralisation ne commet aucun péché en les tuant."

Et de 'Abd-ul-Lâh ben Dinâr, de 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar: Le Messager de Dieu (ç) dit...

(1) Ici, c'est Abu Qatâda qui parle. Ce genre de changement de sujet est assez fréquent en langue arabe; surtout que nous sommes devant une tradition orale.

إِذْ رَأَوْا حُمُرَ وَحْشٍ ، فَحَمَلَ أَبُو قَتَادَةَ عَلَى الحُمُرِ فَعَقَرَ مِنْهَا أَتَاناً، فَنَزَلُوا فَأَكَلُوا مِنْ لَحمِهَا، وَقَالُوا: أَنَأْكُلُ لَحْمَ صَيْدٍ وَنَحْنُ مُحْرِمُونَ؟ فَحَمَلْنَا مَا بَقِيَ مِنْ لَحْمِ الأَتَانِ، فَلَمَّا أَتَوْا رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالُوا: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنَّا كُنَّا أَحْرَمْنَا، وَقَدْ كَانَ أَبُو قَتَادَةَ لَمْ يُحْرِمْ، فَرَأَيْنَا حُمُرَ وَحْشٍ فَحَمَلَ عَلَيْهَا أَبُو قَتَادَةُ فَعَقَرَ مِنْهَا أَتَاناً، فَنَزَلْنَا فَأَكَلْنَا مِنْ لَحْمِهَا، ثُمَّ قُلْنَا: أَنَأْكُلُ لَحْمَ صَيْدٍ وَنَحْنُ مُحْرِمُونَ؟ فَحَمَلْنَا مَا بَقِيَ مِنْ لَحْمِهَا. قَالَ: «أَمِنْكُمْ أَحَدٌ أَمَرَهُ أَنْ يَحْمِلَ عَلَيْهَا أَو أَشَارَ إِلَيْهَا». قَالُوا: لاَ، قَالَ: «فَكُلُوا مَا بَقِيَ مِنْ لَحْمِهَا».

٦ ـ باب: إِذَا أَهْدَى لِلْمُحْرِمِ حِمَاراً وَحْشِيّاً حَيّاً لَمْ يَقْبَلْ.

١٨٢٥ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ الصَّعْبِ بْنِ جَثَّامَةَ اللَّيْثِيِّ: أَنَّهُ أَهْدَى لِرَسُولِ ٱللهِ ﷺ حِمَاراً وَحْشِيّاً، وَهُوَ بِالأَبْوَاءِ أَوْ بِوَدَّانَ، فَرَدَّهُ عَلَيْهِ، فَلَمَّا رَأَى مَا فِي وَجْهِهِ قَالَ: «إِنَّا لَمْ نَرُدَّهُ عَلَيْكَ إِلاَّ أَنَّا حُرُمٌ».

٧ ـ باب: مَا يَقْتُلُ الْمُحْرِمُ مِنَ ٱلدَّوَابِّ.

١٨٢٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «خَمْسٌ مِنَ الدَّوَابِّ لَيْسَ عَلَى الْمُحْرِمِ فِي قَتْلِهِنَّ جُنَاحٌ». وَعَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ دِينَارٍ عَنْ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُمَرَ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ:

1827 - Zayd ben Jubayr dit: J'ai entendu ibn 'Umar (r) dire: «L'une des épouses du Prophète (ç) m'a rapporté que celui-ci avait dit ceci: "Celui qui est en état de sacralisation [peut] tuer..."»

1828 - Sâlim: 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) a dit: «Hafṣa dit: "Le Messager de Dieu (ç) a dit: *Il y a cinq animaux que celui qui tue ne commet aucun mal; ce sont: le corbeau, l'épervier, le rat, le scorpion et le chien qui blesse.*

1829 - 'Â'icha (r): Le Messager de Dieu (ç) dit: "Il y a cinq animaux qui sont tous pervers et peuvent être tués au Sanctuaire; ce sont: le corbeau, l'épervier, le scorpion, le rat et le *chien qui blesse."*

1830 - 'Abd-ul-Lâh (r) dit: «Au moment où nous étions dans une grotte à Mina avec le Prophète (ç), il reçut la sourate d'al-Mursalât (L'Envoi). Et tandis qu'il était en train de la réciter et moi de l'entendre de sa bouche qui en était toute fraîche, un serpent se jeta sur nous. "Tuez-le!" commanda le Prophète (ç). Nous essayâmes alors de le faire mais il put se sauver. "Il a évité votre mal, dit le Prophète (ç), comme vous avez évité le sien."»

1831 - 'Â'icha (r), l'épouse du Prophète (ç), dit: «Le Messager de Dieu (ç) appela le lézard "petit pervers". Mais je ne l'entendis pas donner l'ordre de le tuer.»

R. 8 - On ne coupe pas les arbres du Sanctuaire

* Ibn 'Abbâs (r) rapporte que le Prophète (ç) [avait dit]: On ne coupe pas ses épines...

1832 - Abu Churayḥ al-'Adawy [rapporte] avoir dit à 'Amrû ben Sa'îd qui était occupé à envoyer des troupes à La Mecque: O Commandeur, veux-tu me permettre de te rapporter des paroles pour lesquelles le Messager de Dieu (ç) s'était levé le lendemain du jour de la Victoire. Ces paroles étaient entendues par mes propres oreilles et saisies par mon cœur. De plus, mes yeux avaient vu le Prophète au moment où il les prononçait. Il avait loué et glorifié Dieu avant de dire: "C'est Dieu, et non les gens, qui a rendu La Mecque sacrée. Donc, il ne sied à aucun individu croyant en Dieu et au Jour Dernier d'y verser du sang ou d'y couper un arbre. Et si quelqu'un se prétexte du combat qui y fut livré par le

١٨٢٧ ـ **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ زَيْدِ بْنِ جُبَيْرٍ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: حَدَّثَتْنِي إِحْدَى نِسْوَةِ النَّبِيِّ ﷺ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «يَقْتُلُ الْمُحْرِمُ».

١٨٢٨ ـ **حَدَّثَنَا** أَصْبَغُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَالِمٍ قَالَ: قَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: قَالَتْ حَفْصَةُ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «خَمْسٌ مِنَ ٱلدَّوَابِّ لَا حَرَجَ عَلَى مَنْ قَتَلَهُنَّ: الْغُرَابُ، وَالْحِدَأَةُ، وَالْفَأْرَةُ، وَالْعَقْرَبُ، وَالْكَلْبُ الْعَقُورُ».

١٨٢٩ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيَىٰ بْنُ سُلَيْمَانُ قَالَ: حَدَّثَنِي ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ: «خَمْسٌ مِنَ ٱلدَّوَابِّ، كُلُّهُنَّ فَاسِقٌ، يُقْتَلْنَ في الْحَرَمِ: الْغُرَابُ، وَالْحِدَأَةُ، وَالْعَقْرَبُ، وَالْفَأْرَةُ، وَالْكَلْبُ الْعَقُورُ».

١٨٣٠ ـ **حَدَّثَنَا** عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الأَعْمَشُ قَالَ: حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ، عَنِ الأَسْوَدِ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: بَيْنَمَا نَحْنُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ في غَارٍ بِمِنًى، إِذْ نَزَلَ عَلَيْهِ: ﴿وَٱلْمُرْسَلَٰتِ﴾[1] وَإِنَّهُ لَيَتْلُوهَا، وَإِنِّي لَأَتَلَقَّاهَا مِنْ فِيهِ، وَإِنَّ فَاهُ لَرَطْبٌ بِهَا، إِذْ وَثَبَتْ عَلَيْنَا حَيَّةٌ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «ٱقْتُلُوهَا». فَٱبْتَدَرْنَاهَا فَذَهَبَتْ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «وُقِيَتْ شَرَّكُمْ، كما وُقِيتُمْ شَرَّهَا».

١٨٣١ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْمٰعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا، زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ: أَنَّ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ قَالَ لِلْوَزَغِ: «فُوَيْسِقٌ». وَلَمْ أَسْمَعْهُ أَمَرَ بِقَتْلِهِ.

٨ ـ باب: لَا يُعْضَدُ شَجَرُ الحَرَمِ.

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَا يُعْضَدُ شَوْكُهُ».

١٨٣٢ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي شُرَيْحٍ الْعَدَوِيِّ: أَنَّهُ قَالَ لِعَمْرِو بْنِ سَعِيدٍ، وَهُوَ يَبْعَثُ الْبُعُوثَ إِلَى مَكَّةَ: ٱئْذَنْ لِي أَيُّهَا الأَمِيرُ أُحَدِّثْكَ قَوْلًا، قَامَ بِهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ لِلْغَدِ مِنْ يَوْمِ الْفَتْحِ، فَسَمِعَتْهُ أُذُنَايَ، وَوَعَاهُ قَلْبِي،

---

(١) سورة المراسلات الآية ١

Messager de Dieu (ç), dites-lui alors ceci: *Dieu a donné cette permission à son Messager de Dieu (ç), et ne nous l'a pas donnée.* Encore, Dieu ne m'a donné cette permission que pour une heure de la journée. Mais aujourd'hui, La Mecque est redevenue sacrée comme elle l'était hier... Que le présent en informe l'absent!"

On dit alors à Abu Churayḥ: "Et que t'a dit 'Amrû? — J'en suis plus informé que toi ô Abu Churayḥ! Mais le sanctuaire ne doit abriter ni un pécheur..., ni celui qui fuit [les conséquences] d'un délit de sang ou d'une *kharba*".

* *Kharba* veut dire: *baliyya.*

R. 9 - On ne doit pas chasser le gibier du Sanctuaire

1833 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) dit: "Dieu a rendu La Mecque sacrée; elle n'a pas cessé de l'être avant moi et cela ne cessera jamais après moi. Et si on l'a rendue non sacrée pour moi, cela n'a duré que pour une heure de la journée.

"Donc, on ne doit pas arracher ses herbes; ni couper ses arbres; ni chasser son gibier; ni ramasser ses objets trouvés, sauf s'il s'agit de les faire annoncer..."

Al-'Abbâs: "O Messager de Dieu! excepté l'*idhkhir*, car il est utilisé par nos orfèvres et pour nos tombes? — Excepté l'*idhkhir*, acquiesça le Prophète."

De Khâlid, de 'Ikrima qui dit: "Sais-tu ce que veut dire: *ni chasser son gibier*? C'est le fait de le chasser d'un endroit ombragé pour prendre sa place."

R. 10 - Il n'est pas permis de livrer bataille à La Mecque

D'après Abu Churayḥ (r), le Prophète (ç) [dit]: On n'y doit pas verser du sang.

1834 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le jour où il conquit La Mecque, le Prophète (ç) dit: "[Il n'y aura plus] d'Expatriation (*hijra*); il y aura plutôt à combattre pour la cause de Dieu et à avoir une bonne intention...

«"Ce pays a été rendu sacré par Dieu le jour où Il avait créé les cieux et la terre. Et c'est par ce droit de Dieu qu'il restera sacré jusqu'au jour de la Résurrection. Et on n'a jamais donné à quiconque d'y livrer bataille avant moi. L'autorisation ne me fut donnée que pour une heure de la journée. Donc il est

وَأَبْصَرَتْهُ عَيْنَايَ حِينَ تَكَلَّمَ بِهِ، إِنَّهُ حَمِدَ ٱللهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «إِنَّ مَكَّةَ حَرَّمَهَا ٱللهُ وَلَمْ يُحَرِّمْهَا النَّاسُ، فَلَا يَحِلُّ لِامْرِىءٍ يُؤْمِنُ بِٱللهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ أَنْ يَسْفِكَ بِهَا دَماً، وَلَا يَعْضِدَ بِهَا شَجَرَةً، فَإِنْ أَحَدٌ تَرَخَّصَ لِقِتَالِ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ فَقُولُوا لَهُ: إِنَّ ٱللهَ أَذِنَ لِرَسُولِهِ ﷺ وَلَمْ يَأْذَنْ لَكُمْ، وَإِنَّمَا أَذِنَ لِي سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ، وَقَدْ عَادَتْ حُرْمَتُهَا الْيَوْمَ كَحُرْمَتِهَا بِالأَمْسِ، وَلْيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ الْغَائِبَ».

فَقِيلَ لِأَبِي شُرَيْحٍ: مَا قَالَ لَكَ عَمْرٌو؟ قَالَ: أَنَا أَعْلَمُ بِذٰلِكَ مِنْكَ يَا أَبَا شُرَيْحٍ، إِنَّ الحَرَمَ لَا يُعِيذُ عَاصِياً، وَلَا فَارّاً بِدَمٍ، وَلَا فَارّاً بِخَرْبَةٍ. خَرْبَةٌ: بَلِيَّةٌ.

٩ ـ باب: لَا يُنَفَّرُ صَيْدُ الحَرَمِ.

١٨٣٣ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ: حَدَّثَنَا خَالِدٌ، عَنْ عِكْرِمَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ ٱللهَ حَرَّمَ مَكَّةَ، فَلَمْ تَحِلَّ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَلَا تَحِلُّ لِأَحَدٍ بَعْدِي، وَإِنَّمَا أُحِلَّتْ لِي سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ، لَا يُخْتَلَى خَلَاهَا، وَلَا يُعْضَدُ شَجَرُهَا، وَلَا يُنَفَّرُ صَيْدُهَا، وَلَا تُلْتَقَطُ لُقَطَتُهَا إِلَّا لِمُعَرِّفٍ». وَقَالَ الْعَبَّاسُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِلَّا الْإِذْخِرَ، لِصَاغَتِنَا وَقُبُورِنَا؟ فَقَالَ: «إِلَّا الإِذْخِرَ».

وَعَنْ خَالِدٍ، عَنْ عِكْرِمَةَ قَالَ: هَلْ تَدْرِي مَا: لَا يُنَفَّرُ صَيْدُهَا؟ هُوَ أَنْ يُنَحِّيَهُ مِنَ الظِّلِّ يَنْزِلُ مَكَانَهُ.

١٠ ـ باب: لَا يَحِلُّ الْقِتَالُ بِمَكَّةَ.

وَقَالَ أَبُو شُرَيْحٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «لَا يَسْفِكُ بِهَا دَماً».

١٨٣٤ ـ **حَدَّثَنَا** عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ مُجَاهِدٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ ٱفْتَتَحَ مَكَّةَ: «لَا هِجْرَةَ، وَلٰكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ، وَإِذَا ٱسْتُنْفِرْتُمْ فَٱنْفِرُوا، فَإِنَّ هٰذَا بَلَدٌ حَرَّمَهُ ٱللهُ يَوْمَ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضَ، وَهُوَ حَرَامٌ بِحُرْمَةِ ٱللهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَإِنَّهُ لَمْ يَحِلَّ الْقِتَالُ فِيهِ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَلَمْ

sacré, par le droit de Dieu, jusqu'au jour de la Résurrection: on ne doit pas couper ses épines; ni chasser son gibier; ni ramasser ses objets trouvés, sauf s'il s'agit de les annoncer; ni arracher ses herbes."

«Al-'Abbâs: "O Messager de Dieu! excepté l'*idhkhir*? car il est utilisé par leurs artisans et dans leurs demeures. — Excepté l'*idhkhir*, répondit le Prophète."»

R. 11 - Sur la sacrification faite par celui qui est en état de sacralisation

* Ibn 'Umar cautérisa son fils alors qu'il était en état de sacralisation.

* Celui qui est en état de sacralisation peut se soigner par ce qui ne contient pas de parfum.

1835 - D'après Sufyân, 'Amrû dit: «La première chose que j'entendis 'Atâ' rapporter fut ceci: J'ai entendu ibn 'Abbâs (r) dire: "Le Prophète (ç) [se laissa] scarifier [la peau] alors qu'il était en état de sacralisation."»

Sufyân: Après cela, j'entendis 'Amrû dire: "Tâwûs m'a rapporté d'ibn 'Abbâs..." Je me dis alors: "Peut-être qu'il a entendu cela et de 'Aṭâ' et de Ṭâwûs."

1836 - Ibn Buḥayna (r) dit: «Le Prophète (ç) [se laissa] scarifier au milieu de sa tête alors qu'il était en état de sacralisation à Laḥy-Jamal.»

R. 12 - Sur le fait de marier celui qui est en état de sacralisation

1837 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète (ç) se maria avec Maymûna alors qu'il était en état de sacralisation.

R. 13 - Sur les baumes réprouvés pour celui et celle qui sont en état de sacralisation

* 'Â'icha (r): Celle qui est en état de sacralisation ne doit pas mettre un vêtement teint de *wars* ou de safran.

1838 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Umar (r) dit: «Un homme se leva et dit: "O Messager de Dieu! quel genre de vêtement nous ordonnes-tu de mettre durant la

يَحِلَّ لِي إلَّا سَاعَةً مِنْ نَهارٍ، فَهُوَ حَرَامٌ بِحُرْمَةِ آللهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، لَا يُعْضَدُ شَوْكُهُ، وَلَا يُنَفَّرُ صَيْدُهُ، وَلَا يَلْتَقِطُ لُقَطَتَهُ إِلَّا مَنْ عَرَّفَهَا، وَلَا يُخْتَلَى خَلاهَا». قَالَ الْعَبَّاسُ: يَا رَسُولَ آللهِ، إِلَّا الْإِذْخِرَ، فَإِنَّهُ لِقَيْنِهِمْ وَلِبُيُوتِهِمْ، قَالَ: قَالَ: «إِلَّا الْإِذْخِرَ».

١١ - باب: الْحِجَامَةِ لِلْمُحْرِمِ.

وَكَوَى ابْنُ عُمَرَ آبْنَهُ وَهُوَ مُحْرِمٌ. وَيَتَدَاوَى مَا لَمْ يَكُنْ فِيهِ طِيبٌ.

١٨٣٥ - **حَدَّثَنَا** عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ آللهِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ قَالَ: قَالَ عَمْرٌو: أَوَّلُ شَيْءٍ سَمِعْتُ عَطَاءً يَقُولُ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: آحْتَجَمَ رَسُولُ آللهِ ﷺ وَهُوَ مُحْرِمٌ. ثُمَّ سَمِعْتُهُ يَقُولُ: حَدَّثَنِي طَاوُسٌ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، فَقُلْتُ: لَعَلَّهُ سَمِعَهُ مِنْهُمَا.

١٨٣٦ - **حَدَّثَنَا** خَالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ: حَدَّثَنَا سُلَيْمانُ بْنُ بِلَالٍ، عَنْ عَلْقَمَةَ بْنِ أَبِي عَلْقَمَةَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الْأَعْرَجِ. عَنِ ابْنِ بُحَيْنَةَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُ قَالَ: آحْتَجَمَ النَّبِيُّ ﷺ وَهُوَ مُحْرِمٌ، بِلَحْيِ جَمَلٍ، فِي وَسَطِ رَأْسِهِ.

١٢ - باب: تَزْوِيجِ الْمُحْرِمِ.

١٨٣٧ - **حَدَّثَنَا** أَبُو الْمُغِيرَةِ عَبْدُ الْقُدُّوسِ بْنُ الْحَجَّاجِ: حَدَّثَنَا الْأَوْزَاعِيُّ: حَدَّثَنِي عَطَاءُ بْنُ أَبِي رَبَاحٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ تَزَوَّجَ مَيْمُونَةَ وَهُوَ مُحْرِمٌ.

١٣ - باب: مَا يُنْهَى مِنَ الطِّيبِ لِلْمُحْرِمِ وَالْمُحْرِمَةِ.

وَقَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ آللهُ عَنْهَا: لَا تَلْبَسُ الْمُحْرِمَةُ ثَوْباً بِوَرْسٍ أَوْ زَعْفَرَانٍ.

١٨٣٨ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ يَزِيدَ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ: حَدَّثَنَا نَافِعٌ، عَنْ عَبْدِ آللهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَامَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ آللهِ، مَاذَا تَأْمُرُنَا أَنْ نَلْبَسَ مِنَ الثِّيَابِ فِي

sacralisation? — Ne mettez pas, répondit le Prophète, les tuniques, les pantalons, les turbans ou les capuchons. Cependant, celui qui n'a pas de sandales peut mettre des bottines; mais il doit les couper... au-dessous des chevilles. Ne mettez pas ce qui a été touché par le safran ou le *wars*; et que la femme qui est en état de sacralisation ne se couvre pas le visage et qu'elle ne porte pas de gants."»

* Rapporté aussi par: Mûsa ben 'Uqba, 'Ismâ'îl ben 'Ibrâhîm ben 'Uqba, Juwayriya et ibn 'Ishâq, et ce en ce qui concerne le voile et les gants.

* 'Ubayd-ul-Lâh termina le *hadîth* par: "ou le *wars*". De plus, il disait que la femme en état de sacralisation ne doit pas se voiler le visage, ni mettre des gants.

* De Mâlik, de Nâfi', d'ibn 'Umar: Celle qui est en état de sacralisation ne doit pas se voiler le visage.

Cela a été aussi dit par Layth ben Abi Sulaym.

1839 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «La chamelle d'un homme qui était en état de sacralisation lui fit casser le cou et le tua. On apporta la dépouille au Messager de Dieu (ç) qui dit: "Lavez-le et enveloppez-le sans lui voiler la tête et sans approcher de lui aucun parfum; il sera ressuscité en faisant la *talbiya*"»

R. 14 - Sur le fait que celui qui est en état de sacralisation se lave le corps

* Ibn 'Abbâs (r) dit: Celui qui est en état de sacralisation peut entrer au hammam.

* Ibn 'Umar et 'Â'icha ne voyaient aucun à se gratter...

1840 - D'après 'Ibrâhîm ibn 'Abd-ul-Lâh ben Hunayn, son père [dit]: 'Abd-ul-Lâh ben al-'Abbâs et al-Miswar ben Makhrama divergèrent à al-'Abwâ'; 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs: "Celui qui est en état de sacralisation peut se laver la tête."

Al-Miswar: "Il ne peut le faire."

«Sur ce, continue 'Abd-ul-Lâh ben Hunayn, 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs m'envoya [interroger] Abu 'Ayyûb al-Ansâry... que je trouvai, caché par un voile, en train de se laver entre les deux montants [d'un puits]. Je le saluai et il dit: "Qui est-ce? — C'est moi, 'Abd-ul-Lâh ben Hunayn; c'est 'Abd-ul-Lâh ben al-'Abbâs

الإِحْـرَامِ ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لاَ تَلْبَسُـوا الْقَمِيصَ، وَلاَ السَّـرَاوِيـلاَتِ، وَلاَ الْعَمَـائِمَ، وَلاَ الْبَرَانِسَ، إلاَّ أَنْ يَكُونَ أَحَدٌ لَيْسَتْ لَهُ نَعْلاَنِ فَلْيَلْبَسِ الْخُفَّيْنِ، وَلْيَقْطَعْ أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ، وَلاَ تَلْبَسُوا شَيْئاً مَسَّهُ زَعْفَرَانٌ وَلاَ الْوَرْسُ، وَلاَ تَنْتَقِبِ الْمَرْأَةُ الْمُحْرِمَةُ، وَلاَ تَلْبَسِ الْقُفَّازَيْنِ».

تَابَعَهُ مُوسَى بْنُ عُقْبَةَ، وَإِسْمٰعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُقْبَةَ، وَجُوَيْرِيَةُ، وَٱبْنُ إِسْحٰقَ: فِي النِّقَابِ وَالْقُفَّازَيْنِ. وَقَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ: وَلاَ وَرْسٌ. وَكَانَ يَقُولُ: لاَ تَتَنَقَّبِ الْمُحْرِمَةُ وَلاَ تَلْبَسِ الْقُفَّازَيْنِ. وَقَالَ مَالِكٌ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ: لاَ تَتَنَقَّبِ الْمُحْرِمَةُ. وَتَابَعَهُ لَيْثُ بْنُ أَبِي سُلَيْمٍ.

١٨٣٩ ـ **حَدَّثَنَا** قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنِ الْحَكَمِ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: وَقَصَتْ بِرَجُلٍ مُحْرِمٍ نَاقَتُهُ فَقَتَلَتْهُ، فَأُتِيَ بِهِ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ فَقَالَ: «ٱغْسِلُوهُ وَكَفِّنُوهُ، وَلاَ تُغَطُّوا رَأْسَهُ، وَلاَ تُقَرِّبُوهُ طِيباً، فَإِنَّهُ يُبْعَثُ يُهِلُّ».

١٤ ـ باب: الاِغْتِسَالِ لِلْمُحْرِمِ.

وَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا: يَدْخُلُ الْمُحْرِمُ الْحَمَّامَ. وَلَمْ يَرَ ابْنُ عُمَرَ وَعائِشَةُ بِالحَكِّ بَأْساً.

١٨٤٠ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ ابْنِ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ حُنَيْنٍ، عَنْ أَبِيهِ: أَنَّ عَبْدَ ٱللهِ بْنَ الْعَبَّاسِ وَالمِسْوَرَ بْنَ مَخْرَمَـةَ ٱخْتَلَفَا بِالأَبْوَاءِ، فَقَالَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ عَبَّاسٍ: يَغْسِلُ الْمُحْرِمُ رَأْسَهُ، وَقَالَ الْمِسْوَرُ: لاَ يَغْسِلُ الْمُحْرِمُ رَأْسَـهُ، فَأَرْسَلَنِي عَبْدُ ٱللهِ بْنُ الْعَبَّاسِ إِلَى أَبِي أَيُّـوبَ الأَنْصَارِيِّ، فَـوَجَدْتُـهُ يَغْتَسِلُ بَيْنَ الْقَرْنَيْنِ، وَهُوَ يُسْتَرُ بِثَوْبٍ، فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ، فَقَالَ: مَنْ هٰذَا؟ فَقُلْتُ: أَنَا عَبْدُ ٱللهِ بْنُ حُنَيْنٍ، أَرْسَلَنِي إِلَيْكَ عَبْدُ ٱللهِ بْنُ الْعَبَّاسِ، أَسْأَلُـكَ كَيْفَ كَانَ رَسُـولُ ٱللهِ ﷺ يَغْسِلُ رَأْسَـهُ وَهُوَ مُحْرِمٌ؟. فَوَضَعَ أَبُو أَيُّوبَ يَدَهُ عَلَى الثَّوْبِ فَطَأْطَأَهُ حَتَّى بَدَا لِي رَأْسُهُ، ثُمَّ قَالَ لإِنْسَانٍ يَصُبُّ

qui m'a envoyé à toi pour te demander comment le Messager de Dieu (ç) se lavait la tête pendant son *'iḥrâm.*" Et Abu 'Ayyûb de poser la main sur le voile. Il le baissa, jusqu'à ce que je pusse voir sa tête; puis il dit à un homme qui lui versait de l'eau: "Verse!" En effet, ledit homme versa de l'eau sur la tête d'Abu 'Ayyûb qui la bougea alors par ses mains en les faisant aller et revenir. Enfin, il dit: "C'est ainsi que je l'ai vu faire."»

R. 15 - Sur le fait que celui qui est en état de sacralisation met des bottines au cas où il ne trouve pas de sandales

1841 - Jâbir ben Zayd: J'ai entendu ibn 'Abbâs (r) dire: «J'ai entendu le Prophète (ç) prononcer un discours à 'Arafât. Il disait: "Celui qui ne trouve pas de sandales qu'il mette des bottines, et celui qui ne trouve pas d'*izâr* qu'il mette des pantalons; cela est pour celui qui est en état de sacralisation."»

1842 - 'Abd-ul-Lâh (r): On interrogea le Messager de Dieu (ç): "Que peut porter comme vêtements celui qui est en état de sacralisation? — Il ne doit mettre, répondit-il, ni tunique, ni turban, ni des pantalons, ni de capuchon, ni de vêtement touché par du safran ou du *wars*. Et s'il ne trouve pas de sandales, qu'il mette des bottines; mais il doit les couper jusqu'à ce qu'elles soient au-dessous des chevilles."

R. 16 - Si celui qui est en état de sacralisation ne trouve pas d'*izâr*, qu'il mette des pantalons

1843 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) nous fit un sermon à 'Arafât. Il dit: "Celui qui ne trouve pas d'*izâr* qu'il mette des bottines."»

R. 17 - Sur le port des armes par celui qui est en état de sacralisation

* 'Ikrima: Si on craint l'ennemi, on peut porter des armes puis présenter une expiation

1844 - Al-Barâ' (r): Le Prophète (ç) fit une *'umra* au mois de *dhi-l-qi'da.* Mais les habitants de La Mecque refusèrent de le laisser entrer à la ville, et ce jusqu'au moment où il décida qu'aucune arme n'entrât à La Mecque, à moins qu'il s'agît d'une arme dans un fourreau.

عَلَيْهِ: ٱصْبُبْ، فَصَبَّ عَلَى رَأْسِهِ، ثُمَّ حَرَّكَ رَأْسَهُ بِيَدَيْهِ فَأَقْبَلَ بِهِمَا وَأَدْبَرَ، وَقَالَ: هَكَذَا رَأَيْتُهُ ﷺ يَفْعَلُ.

١٥ - باب: لُبْسِ الْخُفَّيْنِ لِلْمُحْرِمِ إِذَا لَمْ يَجِدِ النَّعْلَيْنِ.

١٨٤١ - **حَدَّثَنَا** أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ: سَمِعْتُ جَابِرَ ابْنَ زَيْدٍ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَخْطُبُ بِعَرَفَاتٍ: «مَنْ لَمْ يَجِدِ النَّعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الْخُفَّيْنِ، وَمَنْ لَمْ يَجِدْ إِزَاراً فَلْيَلْبَسْ سَرَاوِيلَ لِلْمُحْرِمِ».

١٨٤٢ - **حَدَّثَنَا** أَحْمَدُ بْنُ يُونُسَ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ شِهَابٍ: عَنْ سَالِمٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: سُئِلَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ مَا يَلْبَسُ الْمُحْرِمُ مِنَ الثِّيَابِ؟. فَقَالَ: «لاَ يَلْبَسِ الْقَمِيصَ، وَلاَ الْعَمَائِمَ، وَلاَ السَّرَاوِيلاَتِ، وَلاَ الْبُرْنُسَ، وَلاَ ثَوْباً مَسَّهُ زَعْفَرَانٌ وَلاَ وَرْسٌ، وَإِنْ لَمْ يَجِدْ نَعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الْخُفَّيْنِ، وَلْيَقْطَعْهُمَا حَتَّى يَكُونَا أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ».

١٦ - باب: إِذَا لَمْ يَجِدِ الإِزَارَ فَلْيَلْبَسِ السَّرَاوِيلَ.

١٨٤٣ - **حَدَّثَنَا** آدَمُ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ: حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ، عَنْ جَابِرِ بْنِ زَيْدٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: خَطَبَنَا النَّبِيُّ ﷺ بِعَرَفَاتٍ، فَقَالَ: «مَنْ لَمْ يَجِدِ الإِزَارَ فَلْيَلْبَسِ السَّرَاوِيلَ، وَمَنْ لَمْ يَجِدِ النَّعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الْخُفَّيْنِ».

١٧ - باب: لُبْسِ السِّلاَحِ لِلْمُحْرِمِ.

وَقَالَ عِكْرِمَةُ: إِذَا خَشِيَ الْعَدُوَّ لَبِسَ السِّلاَحَ وَٱفْتَدَى. وَلَمْ يُتَابَعْ عَلَيْهِ فِي الْفِدْيَةِ.

١٨٤٤ - **حَدَّثَنَا** عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ إِسْرَائِيلَ، عَنْ أَبِي إِسْحٰقَ، عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: ٱعْتَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ فِي ذِي الْقَعْدَةِ، فَأَبَى أَهْلُ مَكَّةَ أَنْ يَدَعُوهُ يَدْخُلُ مَكَّةَ حَتَّى قَاضَاهُمْ: لاَ يُدْخِلُ مَكَّةَ سِلاَحاً إِلاَّ فِي الْقِرَابِ.

١٨ - باب: دُخُولِ الْحَرَمِ وَمَكَّةَ بِغَيْرِ إِحْرَامٍ.

وَدَخَلَ ابْنُ عُمَرَ، وَإِنَّمَا أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ بِالإِهْلاَلِ لِمَنْ أَرَادَ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، وَلَمْ يَذْكُرْهُ لِلْحَطَّابِينَ وَغَيْرِهِمْ.

R. 18 - Sur le fait d'entrer dan le Sanctuaire ou dans La Mecque sans être en état de sacralisation

* Ibn 'Umar entra...

* Le Prophète (ç) n'ordonna de faire la sacralisation qu'à celui qui veut faire le *ḥajj* ou la *'umra*. Mais il ne dit rien au sujet des bûcherons et autres.

1845 - Ibn 'Abbâs (r): Le Prophète désigna comme *miqât* Dhu-l-Ḥulayfa pour les habitants de Médine; Qarn-ul-Manâzil, pour les habitants de Nejd; Yalmlam, pour les habitants du Yémen. Ce sont des *miqât* pour ces gens et pour tous ceux qui y viennent en dehors de ces pays et qui veulent accomplir le *ḥajj ou la 'umra.*

Pour celui qui est juste en deçà [de ses *miqât*], son *miqât* est à partir de l'endroit où il observe la sacralisation; même pour les gens de La Mecque, leur sacralisation sera faite à partir de La Mecque.

1846 - 'Anas ben Mâlik (r): En l'an de la Victoire, le Messager de Dieu (ç) entra [à la Mecque] en ayant un casque sur la tête. Lorsqu'il l'enleva, un homme vint lui dire: "Ibn Khaṭal est accroché aux voiles de la Ka'ba. — Tuez-le! commanda le Prophète."

R. 19 - Sur celui qui, portant une tunique par ignorance, observe la sacralisation

* 'Atâ': On ne présente pas d'expiation si on se parfume ou qu'on s'habille par ignorance ou par oubli.

1847 - D'après Ṣafwân ben Ya'lâ, son père dit: : J'étais avec le Messager de Dieu (ç) lorsqu'un homme, vêtu d'une robe et ayant sur lui les traces de *ṣufra* ou de quelque chose de similaire, vint le voir... 'Umar me disait: "Tu veux voir le Prophète lorsqu'il reçoit la Révélation?" Il (S.B. un lui) reçut alors la Révélation puis elle s'arrêta. Ensuite, il dit [à l'homme]: "Fais dans ta *'umra* comme tu aurais fait dans ton *ḥajj*!"»

1848 - «Un homme mordit la main d'un homme — et eut une dent arrachée — et le Prophète (ç) ne le dédommagea pas.

١٨٤٥ ـ **حَدَّثَنَا** مُسْلِمٌ: حَدَّثَنَا وُهَيْبٌ: حَدَّثَنَا ابْنُ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ آللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَقَّتَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ ذَا الحُلَيْفَةِ، وَلِأَهْلِ نَجْدٍ قَرْنَ المَنَازِلِ، وَلِأَهْلِ الْيَمَنِ يَلَمْلَمَ، هُنَّ لَهُنَّ، وَلِكُلِّ آتٍ أَتَى عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِهِمْ، مِمَّنْ أَرَادَ الحَجَّ وَالْعُمْرَةَ، فَمَنْ كَانَ دُونَ ذٰلِكَ فَمِنْ حَيْثُ أَنْشَأَ، حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ مِنْ مَكَّةَ.

١٨٤٦ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ آللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ آللهِ ﷺ دَخَلَ عَامَ الْفَتْحِ وَعَلَى رَأْسِهِ الْمِغْفَرُ، فَلَمَّا نَزَعَهُ جَاءَ رَجُلٌ فَقَالَ: إِنَّ ابْنَ خَطَلٍ مُتَعَلِّقٌ بِأَسْتَارِ الْكَعْبَةِ، فَقَالَ: «آقْتُلُوهُ».

١٩ ـ باب: إِذَا أَحْرَمَ جَاهِلاً وَعَلَيْهِ قَمِيصٌ.

وَقَالَ عَطَاءٌ: إِذَا تَطَيَّبَ أَوْ لَبِسَ جَاهِلاً أَوْ نَاسِياً فَلَا كَفَّارَةَ عَلَيْهِ.

١٨٤٧ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا هَمَّامٌ: حَدَّثَنَا عَطَاءٌ قَالَ: حَدَّثَنِي صَفْوَانُ بْنُ يَعْلَى، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كُنْتُ مَعَ رَسُولِ آللهِ ﷺ. فَأَتَاهُ رَجُلٌ عَلَيْهِ جُبَّةٌ فِيهِ أَثَرُ صُفْرَةٍ أَوْ نَحْوُهُ، كَانَ عُمَرُ يَقُولُ لِي: تُحِبُّ إِذَا نَزَلَ عَلَيْهِ الْوَحْيُ أَنْ تَرَاهُ؟. فَنَزَلَ عَلَيْهِ ثُمَّ سُرِّيَ عَنْهُ، فَقَالَ: «آصْنَعْ فِي عُمْرَتِكَ مَا تَصْنَعُ فِي حَجِّكَ».

١٨٤٨ ـ وَعَضَّ رَجُلٌ يَدَ رَجُلٍ، يَعْنِي فَٱنْتَزَعَ ثَنِيَّتَهُ، فَأَبْطَلَهُ النَّبِيُّ ﷺ.

R. 20 - Sur celui qui est en état de sacralisation meurt à 'Arafa.

* Le Prophète (ç) n'ordonna pas de faire le reste des rites du *ḥajj* à la place de cette personne.

1849 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Tandis qu'il était avec le Prophète (ç) à la station de 'Arafa, un homme tomba de sa monture qui lui brisa le cou (*waqaṣathu*) — ou: *qui le laissa raide mort* (*'aq'aṣathu*), dit le rawi; d'où le Prophète (ç) dit: "Lavez-le avec de l'eau et du *sidr*(1) puis enveloppez-le dans deux vêtements — ou: dans deux de ses vêtements, dit le râwi — mais ne l'embaumez pas [d'aromate] et ne lui couvrez pas la tête; Dieu le ressuscitera le jour de la Résurrection en faisant la *talbiya*."».

1850 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Tandis qu'il était avec le Prophète (ç) à la station de 'Arafa, un homme tomba soudainement de sa monture qui lui brisa le cou (*waqaṣathu* ou *'awqaṣath*, dit le *râwi*), d'où le Prophète (ç) dit: "Lavez-le avec de l'eau et du *sidr* et enveloppez-le dans deux vêtements; mais ne le touchez pas avec du baume, ne lui couvrez pas la tête et ne l'embaumez pas [d'aromate]; car Dieu le ressuscitera le jour de la Résurrection en faisant la *talbiya*."»

R. 21 - Sur la *sunna* se rapportant à celui qui est en état de sacralisation, lorsqu'il meurt

1851 - Ibn 'Abbâs (r): Un homme était avec le Prophète (ç); sa chamelle lui cassa le cou pendant qu'il était en état de sacralisation et le laissa raide mort. Le Messager de Dieu (ç) dit alors: "Lavez-le avec de l'eau et du *sidr* et enveloppez-le dans ses deux vêtements sans toutefois l'embaumer [d'aromate] ou lui couvrir la tête; car il sera ressuscité le jour de la Résurrection en faisant la *talbiya*."

R. 22 - Sur le *ḥajj* et les vœux faits à la place du mort et sur l'homme qui fait le *ḥajj* à la place de la femme

1852 - Ibn 'Abbâs (r): Une femme de Juhayna vint voir le Prophète (ç) et lui dit: "Ma mère avait fait le vœu d'accomplir le *ḥajj*, mais elle mourut avant de le

(1) Le *sidr* est une sorte de lotus. On mettait ses feuilles dans l'eau destinée aux ablutions mortuaires.

٢٠ - باب: الْمُحْرِمُ يَمُوتُ بِعَرَفَةَ، وَلَمْ يَأْمُرِ النَّبِيُّ ﷺ أَنْ يُؤَدَّى عَنْهُ بَقِيَّةُ الحَجِّ.

١٨٤٩ - **حَدَّثَنَا** سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بَيْنَا رَجُلٌ وَاقِفٌ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِعَرَفَةَ، إِذْ وَقَعَ عَنْ رَاحِلَتِهِ فَوَقَصَتْهُ، أَوْ قَالَ فَأَقْعَصَتْهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، أَوْ قَالَ: ثَوْبَيْهِ، وَلَا تُحَنِّطُوهُ، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّ اللهَ يَبْعَثُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُلَبِّي».

١٨٥٠ - **حَدَّثَنَا** سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: بَيْنَا رَجُلٌ وَاقِفٌ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِعَرَفَةَ، إِذْ وَقَعَ عَنْ رَاحِلَتِهِ فَوَقَصَتْهُ، أَوْ قَالَ: فَأَوْقَصَتْهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ، وَلَا تَمَسُّوهُ طِيباً، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ وَلَا تُحَنِّطُوهُ، فَإِنَّ اللهَ يَبْعَثُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّياً».

٢١ - باب: سُنَّةِ الْمُحْرِمِ إِذَا مَاتَ.

١٨٥١ - **حَدَّثَنَا** يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ: أَخْبَرَنَا أَبُو بِشْرٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلاً كَانَ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، فَوَقَصَتْهُ نَاقَتُهُ وَهُوَ مُحْرِمٌ فَمَاتَ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ ﷺ: «اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفِّنُوهُ فِي ثَوْبَيْهِ، وَلَا تَمَسُّوهُ بِطِيبٍ، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ، فَإِنَّهُ يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّياً».

٢٢ - باب: الحَجِّ وَالنُّذُورِ عَنِ المَيِّتِ، وَالرَّجُلُ يَحُجُّ عَنِ المَرْأَةِ.

١٨٥٢ - **حَدَّثَنَا** مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي بِشْرٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ امْرَأَةً مِنْ جُهَيْنَةَ، جَاءَتْ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَتْ:

faire. Est-ce que je peux accomplir le *ḥajj* à sa place? — Oui, répondit le Prophète, fais le *ḥajj* à sa place. Ne remarques-tu pas que, si ta mère avait eu une dette, tu l'aurais payée à sa place? Acquittez-vous de ce que vous devez à Dieu! car Dieu a le plus de droit à ce qu'on s'acquitte de ce qu'on Lui doit."

R. 23 - Sur le *ḥajj* à la place de celui qui ne peut se tenir sur une monture

1853 - Directement d'Abu 'Âṣim, d'ibn Jurayj, d'ibn Chihâb, de Sulaymân ben Yasâr, d'ibn 'Abbâs, d'al-Faḍl ben 'Abbâs (que Dieu les agrée tous): Une femme... (C).

1854 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «L'an du pèlerinage de l'Adieu, une femme de Khath'am se présenta et dit: "O Messager de Dieu! l'obligation du *ḥajj* a été prescrite par Dieu au moment où mon père était un veillard avancé dans l'âge ne pouvant se tenir sur la monture; puis-je faire le *ḥajj* à sa place? — Oui, répondit le Prophète."»

R. 24 - Sur le *ḥajj* de la femme à la place de l'homme

1855 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) dit: «Al-Faḍl était en croupe du Prophète (ç) lorsqu'une femme de Khath'am se présenta. Et al-Faḍl de commencer à la regarder; elle aussi, elle le regardait. Le Prophète (ç) se mit alors à détourner le visage d'al-Faḍl de l'autre côté. Aussitôt, la femme dit: "L'obligation [du *ḥajj* par] Dieu a été prescrite alors que mon père était un vieillard avancé dans l'âge ne pouvant se tenir sur une monture; puis-je faire le *ḥajj* à sa place? — Oui, répondit le Prophère." Cela se passait durant le pèlerinage de l'Adieu.»

R. 25 - Sur le *ḥajj* des enfants

1856 - 'Ubayd-ul-Lâh ben Abu Zayd dit: «J'ai entendu ibn 'Abbâs (r) dire: "Le Prophète (ç) m'envoya — ou: me fit partir en premier lieu — de nuit, de Jam', avec les bagages."»

1857 - 'Abd-ul-Lâh ben 'Abbâs (r) dit: «J'arrivai, alors que j'étais sur le point d'atteindre l'âge de puberté, j'arrivai sur une ânesse à moi au moment où le

إِنَّ أُمِّي نَذَرَتْ أَنْ تَحُجَّ، فَلَمْ تَحُجَّ حَتَّى مَاتَتْ، أَفَأَحُجُّ عَنْهَا؟. قَالَ: «نَعَمْ، حُجِّي عَنْهَا، أَرَأَيْتِ لَو كانَ عَلَى أُمِّكِ دَيْنٌ أَكُنْتِ قَاضِيَتَهُ؟. اقْضُوا اللهَ، فَاللهُ أَحَقُّ بِالْوَفَاءِ».

٢٣ - باب: الحَجِّ عَمَّنْ لاَ يَسْتَطِيعُ الثُّبُوتَ عَلَى الرَّاحِلَةِ.

١٨٥٣ - حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ يَسَارٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ الفَضْلِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ: أَنَّ امْرَأَةً... ح.

١٨٥٤ - حدثنا مُوسَى بْنُ إِسْمَعِيلَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ بْنُ أَبِي سَلَمَةَ: حَدَّثَنَا ابْنُ شِهَابٍ، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ يَسَارٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: جَاءَتِ امْرَأَةٌ مِنْ خَثْعَمَ عَامَ حَجَّةِ الْوَدَاعِ، قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللهِ، إِنَّ فَرِيضَةَ اللهِ عَلَى عِبَادِهِ فِي الحَجِّ، أَدْرَكَتْ أَبِي شَيْخاً كَبِيراً، لاَ يَسْتَطِيعُ أَنْ يَسْتَوِيَ عَلَى الرَّاحِلَةِ، فَهَلْ يَقْضِي عَنْهُ أَنْ أَحُجَّ عَنْهُ؟. قَالَ: «نَعَمْ».

٢٤ - باب: حَجِّ المَرْأَةِ عَنِ الرَّجُلِ.

١٨٥٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ مَسْلَمَةَ، عَنْ مَالِكٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَ: كَانَ الْفَضْلُ رَدِيفَ النَّبِيِّ ﷺ، فَجَاءَتِ امْرَأَةٌ مِنْ خَثْعَمٍ، فَجَعَلَ الْفَضْلُ يَنْظُرُ إِلَيْهَا وَتَنْظُرُ إِلَيْهِ، فَجَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ يَصْرِفُ وَجْهَ الْفَضْلِ إِلَى الشِّقِّ الآخَرِ، فَقَالَتْ: إِنَّ فَرِيضَةَ اللهِ أَدْرَكَتْ أَبِي شَيْخاً كَبِيراً، لاَ يَثْبُتُ عَلَى الرَّاحِلَةِ، أَفَأَحُجُّ عَنْهُ؟. قَالَ: «نَعَمْ». وَذٰلِكَ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ.

٢٥ - باب: حَجِّ الصِّبْيَانِ.

١٨٥٦ - حَدَّثَنَا أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللهِ بْنِ أَبِي يَزِيدَ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا يَقُولُ: بَعَثَنِي، أَوْ قَدَّمَنِي النَّبِيُّ ﷺ فِي الثَّقَلِ مِنْ جَمْعٍ بِلَيْلٍ.

١٨٥٧ - حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ: أَخْبَرَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَخِي ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عَمِّهِ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ اللهِ بْنُ عَبْدِ اللهِ بْنِ عُتْبَةَ بْنِ مَسْعُودٍ: أَنَّ عَبْدَ اللهِ بْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ

Messager de Dieu (ç) était debout en train de prier à Mina. Je m'avançai devant une partie du premier rang puis je descendis de la monture qui s'en alla paître. Je me mis ensuite en rang avec les fidèles derrière le Messager de Dieu (ç).»

* De Yûnus, d'ibn Chihâb: *à Mina, durant le pèlerinage de l'Adieu..*

1858 - As-Sâ'ib ben Yazîd dit: «On me fit faire le *hajj* avec le Messager de Dieu (ç) alors que j'étais un enfant de sept ans.»

1859 - Ju'ayd ben 'Abd-ar-Rahmân dit: «J'ai entendu 'Umar ben 'Abd-al-'Azîz parler à as-Sâ'ib ben Yazîd...; on avait emmené celui-ci avec les bagages du Prophète (ç) pour faire le *hajj*.»

R. 26 - Sur le *hajj* des femmes

1860 - Ahmad ben Muhammad me dit: Directement de 'Ibrâhîm, de son père, de son grand-père: Durant le dernier *hajj* qu'il fit, 'Umar (r) donna la permission aux épouses du Prophète (ç) [d'accomplir ce rite]. Il envoya avec elles 'Uthmân ben 'Affân et 'Abd-ar-Rahmân ben 'Awf.

1861 - 'Â'icha, la Mère des Croyants (r) dit: «Je dis: "O Messager de Dieu! ne pouvons-nous pas, nous les femmes, faire des expéditions et le *jihâd* avec vous? — Vous avez, répondit le Prophète, le plus sublime et le plus beau des *jihâd*, c'est le *hajj*; le *hajj* parfaitement accompli."

«Je ne laisserai jamais le *hajj*, reprit 'Â'icha, après avoir entendu cela du Messager de Dieu (ç).»

1862 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «Le Prophète (ç) dit: "La femme ne doit voyager qu'avec un individu qui lui est illicite en mariage, et qu'aucun homme n'entre chez elle sans qu'il ne soit avec elle un individu qui lui est illicite en mariage;" Sur ce, un homme dit: "O Messager de Dieu! je veux sortir avec l'armée telle, tandis que ma femme veut accomplir le *hajj*... — Va avec elle! commanda le Prophète."»

1863 - Ibn 'Abbâs (r) dit: «En rentrant de son pèlerinage, le Prophète (ç) dit à Um Sunân l'Ansarite: "Quelle est la chose qui t'a empêchée de faire le *hajj*? — C'est Un tel (c.-à-d. son époux), répondit-elle. Il avait deux chameaux; il fit le *hajj* sur l'un et [laissa] l'autre pour l'irrigation de notre terre. — Eh bien! une *'umra* faite durant le mois de *ramadan* équivaut à un *hajj* fait avec moi."»

عَنْهُمَا قَالَ: أَقْبَلْتُ وَقَدْ نَاهَزْتُ الْحُلُمَ، أَسِيرُ عَلَى أَتَانٍ لِي، وَرَسُولُ ٱللهِ ﷺ قَائِمٌ يُصَلِّي بِمِنًى، حَتَّى سِرْتُ بَيْنَ يَدَيْ بَعْضِ الصَّفِّ الأَوَّلِ، ثُمَّ نَزَلْتُ عَنْهَا فَرَتَعَتْ، فَصَفَفْتُ مَعَ النَّاسِ وَرَاءَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

وَقَالَ يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ: بِمِنًى فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ.

١٨٥٨ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ الرَّحْمٰنِ بْنُ يُونُسَ: حَدَّثَنَا حَاتِمُ بْنُ إِسْمٰعِيلَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يُوسُفَ، عَنِ السَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ: حُجَّ بِي مَعَ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ وَأَنَا ابْنُ سَبْعِ سِنِينَ.

١٨٥٩ - **حَدَّثَنَا** عَمْرُو بْنُ زُرَارَةَ: أَخْبَرَنَا الْقَاسِمُ بْنُ مَالِكٍ، عَنِ الْجُعَيْدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ قَالَ: سَمِعْتُ عُمَرَ بْنَ عَبْدِ الْعَزِيزِ يَقُولُ لِلسَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ، وَكَانَ قَدْ حُجَّ بِهِ فِي ثَقَلِ النَّبِيِّ ﷺ.

٢٦- باب: حَجِّ النِّسَاءِ.

١٨٦٠ - وَقَالَ لِي أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ: أَذِنَ عُمَرُ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ لِأَزْوَاجِ النَّبِيِّ ﷺ فِي آخِرِ حَجَّةٍ حَجَّهَا، فَبَعَثَ مَعَهُنَّ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ وَعَبْدَ الرَّحْمٰنِ بْنَ عَوْفٍ.

١٨٦١ - **حَدَّثَنَا** مُسَدَّدٌ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ: حَدَّثَنَا حَبِيبُ بْنُ أَبِي عَمْرَةَ قَالَ: حَدَّثَتْنَا عَائِشَةُ بِنْتُ طَلْحَةَ، عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهَا قَالَتْ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، أَلَا نَغْزُو وَنُجَاهِدُ مَعَكُمْ؟ فَقَالَ: «لَكُنَّ أَحْسَنُ الْجِهَادِ وَأَجْمَلُهُ الْحَجُّ، حَجٌّ مَبْرُورٌ». فَقَالَتْ عَائِشَةُ: فَلَا أَدَعُ الْحَجَّ بَعْدَ إِذْ سَمِعْتُ هٰذَا مِنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ.

١٨٦٢ - **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ أَبِي مَعْبَدٍ، مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مَحْرَمٌ». فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ ٱللهِ، إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أَخْرُجَ فِي جَيْشِ كَذَا وَكَذَا، وَٱمْرَأَتِي تُرِيدُ الْحَجَّ؟. فَقَالَ: «ٱخْرُجْ مَعَهَا».

١٨٦٣ - **حَدَّثَنَا** عَبْدَانُ: أَخْبَرَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ: أَخْبَرَنَا حَبِيبٌ الْمُعَلِّمُ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَمَّا رَجَعَ النَّبِيُّ ﷺ مِنْ حَجَّتِهِ، قَالَ لِأُمِّ سِنَانٍ الْأَنْصَارِيَّةِ: «مَا

* Rapporté aussi par ibn Jurayj, de 'Aṭâ' [qui dit]: J'ai entendu ibn 'Abbâs [rapportant] du Prophète (ç)...

* 'Ubayd-ul-Lâh: De 'Abd-al-Karîm, de 'Aṭâ', de Jâbir, du Prophète (ç)...

1864 - Qaza'a, l'affranchi de Ziyâd, dit: «J'ai entendu Abu Sa'îd, qui avait fait douze expéditions avec le Prophète (ç), dire: "Il y a quatre choses que j'ai entendues du Messager de Dieu (ç) — ou: que j'ai entendu rapporter du Prophète (ç) — et qui m'ont plu et charmé; ce sont: *la femme ne doit pas faire un voyage de deux jours de marche sans qu'elle soit accompagnée par son époux ou par quelqu'un qui lui est illicite en mariage; on ne doit pas jeûner deux jours, celui de la Rupture et celui du Sacrifice; on ne doit pas faire la prière après deux prières, après la prière du 'aṣr, et ce jusqu'au coucher du soleil, et après la prière du ṣubḥ, et ce jusqu'au lever du soleil; on ne sangle les montures qu'à destination de trois mosquées, la Mosquée Sacrée, ma Mosquée et la Mosquée d'al-'Aqṣa.*"»

R. 27 - Sur celui qui fait le vœu d'aller à la Ka'ba en marchant

1865 - 'Anas (r): En voyant un vieillard qui marchait en s'appuyant sur ses deux fils, le Prophète (ç) dit: "Quel est l'affaire de celui-ci? — Il a fait le vœu, répondirent les présents, de marcher... — Dieu s'en passe des supplices que cet homme inflige à sa propre personne", dit le Prophète avant de lui donner l'ordre de monter...

1866 - D'après Abu al-Khayr, 'Uqba ben 'Âmir dit: «Ma sœur fit le vœu de marcher à destination de la Maison de Dieu et me donna l'ordre de lui interroger le Prophète (ç). En effet, je l'interrogeai et il (que le salut soit sur lui) me dit: "Qu'elle marche et qu'elle monte!"

[Yazîd ben Abu Ḥabîb]: Abu al-Khayr ne quittait jamais 'Uqba.

* Directement d'Abu 'Âṣim qui rapporta le *ḥadîth* d'ibn Jurayj, de Yaḥya ben 'Ayyûb, de Yazîd, d'Abu al-Khayr, de 'Uqba...

مَنَعَكِ مِنَ الحَجِّ». قَالَتْ: أَبُو فُلَانٍ، تَعْنِي زَوْجَهَا، كَانَ لَهُ نَاضِحَانِ حَجَّ عَلَى أَحَدِهِما، وَالآخَرُ يَسْقِي أَرْضاً لَنَا. قَالَ: «فَإِنَّ عُمْرَةً في رَمَضَانَ تَقْضِي حَجَّةً مَعِي».

رَوَاهُ ابْنُ جُرَيْجٍ، عَنْ عَطَاءٍ: سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ. وَقَالَ عُبَيْدُ ٱللهِ، عَنْ عَبْدِ الْكَرِيمِ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ جابِرٍ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ.

١٨٦٤ - **حَدَّثَنَا** سُلَيْمانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَبْدِ المَلِكِ بْنِ عُمَيْرٍ، عَنْ قَزَعَةَ مَوْلَى زِيَادٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا سَعِيدٍ، وَقَدْ غَزَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ غَزْوَةً، قَالَ: أَرْبَعٌ سَمِعْتُهُنَّ مِنْ رَسُولِ ٱللهِ ﷺ، أَوْ قَالَ: يُحَدِّثُهُنَّ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ، فَأَعْجَبْنَنِي وَآنَقْنَنِي: «أَنْ لَا تُسَافِرَ ٱمْرَأَةٌ مَسِيرَةَ يَوْمَيْنِ لَيْسَ مَعَهَا زَوْجُهَا أَوْ ذُو مَحْرَمٍ، وَلَا صَوْمَ يَوْمَيْنِ: الْفِطْرِ وَالأَضْحَى، وَلَا صَلَاةَ بَعْدَ صَلَاتَيْنِ: بَعْدَ الْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ الشَّمْسُ، وَبَعْدَ الصُّبْحِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ، وَلَا تُشَدُّ الرِّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِ الحَرَامِ، وَمَسْجِدِي، وَمَسْجِدِ الأَقْصَى».

٢٧- باب: مَنْ نَذَرَ المَشْيَ إِلَى الْكَعْبَةِ.

١٨٦٥ - **حَدَّثَنَا** ابْنُ سَلَامٍ: أَخْبَرَنَا الْفَزَارِيُّ، عَنْ حُمَيْدٍ الطَّوِيلِ قَالَ: حَدَّثَنِي ثَابِتٌ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَأَى شَيْخاً يُهَادَى بَيْنَ ٱبْنَيْهِ، قَالَ: «مَا بَالُ هَذَا». قَالُوا: نَذَرَ أَنْ يَمْشِيَ. قَالَ: «إِنَّ ٱللهَ عَنْ تَعْذِيبِ هَذَا نَفْسَهُ لَغَنِيٌّ». وَأَمَرَهُ أَنْ يَرْكَبَ.

١٨٦٦ - **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى: أَخْبَرَنَا هِشَامُ بْنُ يُوسُفَ: أَنَّ ٱبْنَ جُرَيْجٍ أَخْبَرَهُمْ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ أَبِي أَيُّوبَ: أَنَّ يَزِيدَ بْنَ أَبِي حَبِيبٍ أَخْبَرَهُ: أَنَّ أَبَا الْخَيْرِ حَدَّثَهُ، عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ قَالَ: نَذَرَتْ أُخْتِي أَنْ تَمْشِيَ إِلَى بَيْتِ ٱللهِ، وَأَمَرَتْنِي أَنْ أَسْتَفْتِيَ لَهَا النَّبِيَّ ﷺ فَٱسْتَفْتَيْتُهُ، فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: «لِتَمْشِ وَلْتَرْكَبْ». قَالَ: وَكَانَ أَبُو الْخَيْرِ لَا يُفَارِقُ عُقْبَةَ.

حدّثنا أَبُو عَاصِمٍ، عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَيُّوبَ، عَنْ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي الْخَيْرِ، عَنْ عُقْبَةَ... فَذَكَرَ الحَدِيثَ.

Au Nom de Dieu, le Tout miséricorde, le Miséricordieux

XXIX - LES MÉRITES DE MÉDINE

R. 1 - Sur le sanctuaire de Médine

1867 - D'après 'Anas (r), le Prophète (ç) dit: «Médine est un sanctuaire de tel à tel [endroit]. On ne doit pas couper ses arbres, ni y innover d'hérésie... Celui qui y innove une hérésie aura contre lui la malédiction de Dieu, celle des anges et celle de tous les hommes.»

1868 - 'Anas (r): En arrivant à Médine, le Prophète (ç) donna l'ordre d'édifier la mosquée. Il dit: "O les béni Najjar! fixez-moi votre prix... — Nous ne demandons le prix [du terrain], répondirent-ils, qu'à Dieu." Sur ce, le Prophète (ç) donna l'ordre [de s'occuper] des tombes des polythéistes, ainsi que de leurs restes et des palmiers. En effet, aussitôt on fouilla ces tombes, on aplanit le sol et on coupa les palmiers. Après quoi, on rangea les palmiers du côté de la *qibla* de la mosquée.

1869 - Abu Hurayra (r): Le Prophète (ç) dit: "L'espae qui est entre les deux pierriers [noirs] de Médine est rendu inviolable par ma voix."

Le Prophète (ç) se rendit [ensuite] chez les béni Hâritha et leur dit: "O les béni Hâritha, je vois que vous êtes sortis du Sanctuaire." Aussitôt, il se retourna et dit: "Non, vous y êtes."

1870 - 'Ali (r) dit: «Nous n'avons que le Livre de Dieu et cet écrit [que nous] tenons du Prophète (ç) et qui contient ceci: Médine est un sanctuaire de 'Â'ir jusqu'à tel endroit. Celui qui y innove une hérésie ou qui donne asile à un hérétique, aura contre lui la malédiction de Dieu, celle des anges et celle de tous les hommes. On n'acceptera de lui ni expiation ni [le fait de prier Dieu] de détourner

بسم الله الرحمن الرحيم

٢٩ ـ كتاب فضائل المدينة

١ ـ باب: حَرَمِ المَدِينَةِ.

١٨٦٧ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو النُّعْمَانِ: حَدَّثَنَا ثَابِتُ بْنُ يَزِيدَ: حَدَّثَنَا عَاصِمٌ أَبُو عَبْدِ الرَّحْمٰنِ الأَحْوَلُ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «المَدِينَةُ حَرَمٌ مِنْ كَذَا إِلَى كَذَا، لَا يُقْطَعُ شَجَرُهَا، وَلَا يُحْدَثُ فِيهَا حَدَثٌ، مَنْ أَحْدَثَ فِيهَا حَدَثاً فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ ٱللهِ وَالمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ».

١٨٦٨ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو مَعْمَرٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ، عَنْ أَبِي التَّيَّاحِ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ المَدِينَةَ، وَأَمَرَ بِبِنَاءِ المَسْجِدِ، فَقَالَ: «يَا بَنِي النَّجَّارِ. ثَامِنُونِي». فَقَالُوا: لَا نَطْلُبُ ثَمَنَهُ إِلَّا إِلَى ٱللهِ، فَأَمَرَ بِقُبورِ المُشْرِكِينَ فَنُبِشَتْ، ثُمَّ بِالْخِرْبِ فَسُوِّيَتْ، وَبِالنَّخْلِ فَقُطِعَ، فَصَفُّوا النَّخْلَ قِبْلَةَ المَسْجِدِ.

١٨٦٩ ـ **حَدَّثَنَا** إِسْمٰعِيلُ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي أَخِي، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ عُبَيْدِ ٱللهِ، عَنْ سَعِيدٍ المَقْبُرِيِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «حُرِّمَ ما بَيْنَ لَابَتَيِ المَدِينَةِ عَلَى لِسَانِي». قَالَ: وَأَتَى النَّبِيُّ ﷺ بَنِي حَارِثَةَ، فَقَالَ: «أَرَاكُمْ يَا بَنِي حَارِثَةَ قَدْ خَرَجْتُمْ مِنَ الحَرَمِ». ثُمَّ الْتَفَتَ فَقَالَ: «بَلْ أَنْتُمْ فِيهِ».

١٨٧٠ ـ **حَدَّثَنَا** مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ التَّيْمِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: مَا عِنْدَنَا شَيْءٌ إِلَّا كِتَابُ ٱللهِ وَهٰذِهِ الصَّحِيفَةُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: «المَدِينَةُ حَرَمٌ، مَا بَيْنَ عَائِرٍ إِلَى كَذَا، مَنْ أَحْدَثَ فِيهَا حَدَثاً، أَوْ آوَى مُحْدِثاً، فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ ٱللهِ وَالمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ، لَا يُقْبَلُ مِنْهُ صَرْفٌ وَلَا عَدْلٌ. وَقَالَ: ذِمَّةُ المُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ، فَمَنْ أَخْفَرَ مُسْلِماً فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ ٱللهِ وَالمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ

[de lui les conséquences de cet acte]... Celui qui choisit le patronage de quelques gens, sans la permission de ses patrons, aura [aussi] contre lui la malédiction de Dieu, celle des anges et celle de tous les hommes; on n'acceptera de lui ni expiation ni [prière]...»

R. 2 - Sur le mérite de Médine et le fait qu'elle expulse les [mauvais] hommes...

1871 - Abu al-Ḥubâb Sa'îd ben Yasâ dit: J'ai entendu Abu Hurayra (r) dire: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "On m'a donné l'ordre de me rendre à une cité qui dévorera les autres cités. Les [Hypocrites] l'appellent Yathrib(1) alors qu'elle s'appelle Médine; elle expulsera les [mauvais] gens comme le soufflet élimine les impuretés du fer."»

R. 3 - Médine [est aussi appelée] Tâba(2).

1872 - Abu Humayd (r): Nous arrivions de Tabûk avec le Prophète (ç); à la vue de Médine, il dit: "Voici Ṭâba."

R. 4 - Sur les deux pierriers [noirs] de Médine

1873 - Abu Hurayra (r) disait: «Si je vois des gazelles brouter à Médine, je ne les toucherai pas; le Messager de Dieu (ç) dit: "[L'espace qui] est entre ses deux pierriers est un sanctuaire."»

R. 5 - Sur celui qui évite Médine

1874 - Abu Hurayra (r) dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "On laissera Médine encore mieux qu'elle n'en était. Elle ne sera fréquentée que par des animaux cherchant leur nourriture — c'est-à-dire, les fauves et les oiseaux...

«"Les derniers [ressuscités le jour du] Rassemblement seront deux bergers de

(1) De *tharb*, corruption; ou de *tathrîb*, blâme.

(2) De *ṭayyib*, bon, pur, agréable, etc.

أَجْمَعِينَ، لَا يُقْبَلُ مِنْهُ صَرْفٌ وَلَا عَدْلٌ. وَمَنْ تَوَلَّى قَوْماً بِغَيْرِ إِذْنِ مَوَالِيهِ، فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ ٱللهِ وَالمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ، لَا يُقْبَلُ مِنْهُ صَرْفٌ وَلَا عَدْلٌ».

٢ـ باب: فَضْلِ المَدِينَةِ، وَأَنَّهَا تَنْفِي النَّاسَ.

١٨٧١ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا الحُبَابِ، سَعِيدَ بْنَ يَسَارٍ، يَقُولُ: سَمِعْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «أُمِرْتُ بِقَرْيَةٍ تَأْكُلُ الْقُرَى، يَقُولُونَ يَثْرِبُ، وَهِيَ المَدِينَةُ، تَنْفِي النَّاسَ كما يَنْفِي الْكِيرُ خَبَثَ الحَدِيدِ».

٣ـ باب: المَدِينَةُ طَابَةُ.

١٨٧٢ ـ **حَدَّثَنَا** خَالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ يَحْيَى، عَنْ عَبَّاسِ بْنِ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ، عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَقْبَلْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنْ تَبُوكَ، حَتَّى أَشْرَفْنَا عَلَى المَدِينَةِ، فَقَالَ: «هَذِهِ طَابَةُ».

٤ـ باب: لَابَتَيِ المَدِينَةِ.

١٨٧٣ ـ **حَدَّثَنَا** عَبْدُ ٱللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ: لَوْ رَأَيْتُ الظِّبَاءَ بِالمَدِينَةِ تَرْتَعُ مَا ذَعَرْتُهَا، قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «مَا بَيْنَ لَابَتَيْهَا حَرَامٌ».

٥ـ باب: مَنْ رَغِبَ عَنِ المَدِينَةِ.

١٨٧٤ ـ **حَدَّثَنَا** أَبُو الْيَمَانِ: أَخْبَرَنَا شُعَيْبٌ، عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ: أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ المُسَيَّبِ: أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ ٱللهِ ﷺ يَقُولُ: «يَتْرُكُونَ المَدِينَةَ عَلَى خَيْرِ مَا كَانَتْ، لَا يَغْشَاهَا إِلَّا الْعَوَافِ ـ يُرِيدُ عَوَافِيَ السِّبَاعِ وَالطَّيْرِ ـ وَآخِرُ مَنْ يُحْشَرُ

Muzayna; ils crieront sur leurs moutons mais n'y trouveront que des animaux sauvages. En arrivant à Thaniyyat-al-Wa-dâ', ils tomberont la face contre la terre."»

1875 - Suffyân ben Abu Zuhayr (r) dit: «J'ai entendu le Messager de Dieu (ç) dire: "On conquerra le Yémen et des gens y viendront en hâte et y emmèneront leurs familles et ceux qui leur obéiront. Pourtant, Médine serait mieux pour eux, s'ils savaient... On conquerra la Syrie, et des gens y viendront en hâte et y emmèneront leurs familles et ceux qui leur obéiront. Pourtant, Médine serait mieux pour eux, s'il savaient... On conquerra l'Irak, et des gens y viendront en hâte et y emmèneront leurs familles et ceux qui leur obéiront. Pourtant, Médine serait mieux pour eux, s'ils savaient."»

R. 6 - La foi retourne à Médine...

1876 - Abu Hurayra (r): Le Messager de Dieu (ç) dit: "La foi retourne à Médine comme le serpent retourne à son trou."

R. 7 - Sur le péché de celui qui ourdit des ruses contre les gens de Médine

1877 - 'Â'icha dit: J'ai entendu Sa'd (r) dire: «J'ai entendu le Prophète (ç) dire: "Quiconque cherche à tramer des ruses contre les gens de Médine sera *fondu* comme fond le sel dans l'eau."»

R. 8 - Sur les fortins de Médine

1878 - 'Urwa [dit]: J'ai entendu 'Usâma (r) dire: «A la vue d'un des fortins de Médine, le Prophète (ç) dit: "Voyez-vous ce que je vois? Eh bien! je suis en train de voir là où tomberont les séditions aux alentours de vos maisons comme tombent les gouttes de pluie."»

* Rapporté aussi par Ma'mar et Sulaymân ben Kathîr, et ce d'az-Zuhry.

R. 9 - Le faux [Messie] n'entrera pas à Médine

1879 - D'après Abu Bakra (r), le Prophète (ç) dit: «La terreur du faux Messie

رَاعِيَانِ مِنْ مُزَيْنَةَ، يُرِيدَانِ المَدِينَةَ، يَنْعِقَانِ بِغَنَمِهِمَا فَيَجِدَانِهَا وَحْشاً، حَتَّى إِذَا بَلَغَا ثَنِيَّةَ الْوَدَاعِ، خَرَّا عَلَى وُجُوهِهِمَا».

١٨٧٥ - **حدّثنا** عَبْدُ اللهِ بْنُ يُوسُفَ: أَخْبَرَنَا مَالِكٌ، عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ سُفْيَانَ بْنِ أَبِي زُهَيْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ يَقُولُ: «تُفْتَحُ الْيَمَنُ، فَيَأْتِي قَوْمٌ يُبِسُّونَ، فَيَتَحَمَّلُونَ بِأَهْلِيهِمْ وَمَنْ أَطَاعَهُمْ، وَالمَدِينَةُ خَيْرٌ لَهُمْ لَوْ كانُوا يَعْلَمُونَ. وَتُفْتَحُ الشَّأْمُ، فَيَأْتِي قَوْمٌ يُبِسُّونَ، فَيَتَحَمَّلُونَ بِأَهْلِيهِمْ وَمَنْ أَطَاعَهُمْ، وَالمَدِينَةُ خَيْرٌ لَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ. وَتُفْتَحُ الْعِرَاقُ، فَيَأْتِي قَوْمٌ يُبِسُّونَ، فَيَتَحَمَّلُونَ بِأَهْلِيهِمْ وَمَنْ أَطَاعَهُمْ، وَالمَدِينَةُ خَيْرٌ لَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ».

٦ - باب: الإِيمَانُ يَأْرِزُ إِلَى المَدِينَةِ.

١٨٧٦ - **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ المُنْذِرِ: حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ عِيَاضٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عُبَيْدُ اللهِ، عَنْ خُبَيْبِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ الإِيمَانَ لَيَأْرِزُ إِلَى المَدِينَةِ، كما تَأْرِزُ الحَيَّةُ إِلَى جُحْرِهَا».

٧ - باب: إِثْمِ مَنْ كادَ أَهْلَ المَدِينَةِ.

١٨٧٧ - **حَدَّثَنَا** حُسَيْنُ بْنُ حُرَيْثٍ: أَخْبَرَنَا الْفَضْلُ، عَنْ جُعَيْدٍ، عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: سَمِعْتُ سَعْداً رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «لَا يَكِيدُ أَهْلَ المَدِينَةِ أَحَدٌ إِلَّا انْمَاعَ، كما يَنْمَاعُ الْمِلْحُ في المَاءِ».

٨ - باب: آطَامِ المَدِينَةِ.

١٨٧٨ - **حَدَّثَنَا** عَلِيٌّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ: حَدَّثَنَا ابْنُ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ: سَمِعْتُ أُسَامَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: أَشْرَفَ النَّبِيُّ ﷺ عَلَى أُطُمٍ مِنْ آطَامِ المَدِينَةِ، فَقَالَ: «هَلْ تَرَوْنَ مَا أَرَى، إِنِّي لَأَرَى مَوَاقِعَ الْفِتَنِ خِلَالَ بُيُوتِكُمْ كَمَوَاقِعِ الْقَطْرِ».

تَابَعَهُ مَعْمَرٌ وَسُلَيْمَانُ بْنُ كَثِيرٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ.

٩ - باب: لَا يَدْخُلُ الدَّجَّالُ المَدِينَةَ.

١٨٧٩ - **حَدَّثَنَا** عَبْدُ العَزِيزِ بْنُ عَبْدِ اللهِ قَالَ: حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ

n'entrera pas à Médine. Ce jour-là, elle aura sept portes, à chaque porte se tiendront deux anges.»

1880 - Abu Hurayra (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) dit: "Il y a des anges aux entrées de Médine: ni la peste ni le faux Messie n'y entreront."»

1881 - D'après 'Anas ben Mâlik (r), le Prophète (ç) dit: «Il n'y a pas de cité où le faux Messie ne posera pas les pieds, sauf La Mecque et Médine. A chacune de leurs[1] entrées, il y a des anges disposés en rangs à les[2] surveiller... Médine sera secouée avec ses gens par trois fois, d'où Dieu fera sortir [d'elle] tout mécréant et tout hypocrite.»

1882 - Abu Sa'îd al-Khudry (r) dit: «Le Messager de Dieu (ç) nous parla longuement du faux Messie. Parmi ses propos, il y avait ceci: Le faux Messie, à qui lui est interdit de traverser les entrées de Médine, viendra et s'installera dans un des terrains salants de cette cité. Ce jour-là, le meilleur des hommes — ou l'un des meilleurs hommes — sortira lui dire: "J'atteste que tu es le faux [Messie] dont le Messager de Dieu (ç) nous avait parlé." Sur ce, le faux [Messie] dira: "Que diras-tu si je tue cet homme puis je lui donne vie? auriez-vous des doutes à mon sujet? — Non, répondront les présents." Alors, il tuera puis redonnera vie à l'homme, mais [le meilleur des hommes] dira: "Par Dieu, je n'ai jamais été aussi lucide qu'aujourd'hui." Et le faux Messie de dire: "Je le tuerai." Mais il n'aura aucun pouvoir sur lui.»

R. 10 - Médine élimine les impuretés

1883 - Jâbir (r): Un Bédouin vint voir le Prophète (ç) et lui prêta allégeance pour l'Islam. Mais le lendemain, il se présenta tout fiévreux et dit [au prophète]: "Désengage-moi...!" Mais ce dernier refusa par trois fois et dit: "Médine est comme le soufflet de forge; elle élimine ses impuretés et ses bonnes choses deviennent plus pures."

1884 - 'Abd-ul-Lâh ben Zayd dit: J'ai entendu Zayd ben Thâbit (r) dire: «Après que le Prophète (ç) s'était rendu à [la bataille de] 'Uḥud, quelques-uns de ses Compagnons rebroussèrent chemin... Un groupe dit: "Tuons-les!" et un autre: "Ne les tuons pas." Après quoi, ce verset fut révélé: **Qu'avez-vous à vous scinder en**

(1) ou: *de ses...*

(2) ou: *à la...*, c'est-à-dire Médine.

جَدِّهِ، عَنْ أَبِي بَكْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا يَدْخُلُ المَدِينَةَ رُعْبُ المَسِيحِ الدَّجَّالِ، لَهَا يَوْمَئِذٍ سَبْعَةُ أَبْوَابٍ، عَلَى كُلِّ بَابٍ مَلَكَانِ».

١٨٨٠ - **حَدَّثَنَا** إِسْماعِيلُ قَالَ: حَدَّثَنِي مَالِكٌ، عَنْ نُعَيْمِ بْنِ عَبْدِ ٱللهِ الْمُجْمِرِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «عَلَى أَنْقَابِ المَدِينَةِ مَلَائِكَةٌ، لَا يَدْخُلُهَا الطَّاعُونُ وَلَا الدَّجَّالُ».

١٨٨١ - **حَدَّثَنَا** إِبْرَاهِيمُ بْنُ الْمُنْذِرِ: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ: حَدَّثَنَا أَبُو عَمْرٍو: حَدَّثَنَا إِسْحٰقُ: حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَيْسَ مِنْ بَلَدٍ إِلَّا سَيَطَؤُهُ ٱلدَّجَّالُ، إِلَّا مَكَّةَ وَالمَدِينَةَ، لَيْسَ لَهُ مِنْ نِقَابِهَا نَقْبٌ إِلَّا عَلَيْهِ المَلَائِكَةُ صَافِّينَ يَحْرُسُونَهَا، ثُمَّ تَرْجُفُ المَدِينَةُ بِأَهْلِهَا ثَلَاثَ رَجَفَاتٍ، فَيُخْرِجُ ٱللهُ كُلَّ كَافِرٍ وَمُنَافِقٍ».

١٨٨٢ - **حَدَّثَنَا** يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا ٱللَّيْثُ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُبَيْدُ ٱللهِ بْنُ عَبْدِ ٱللهِ بْنِ عُتْبَةَ: أَنَّ أَبَا سَعِيدٍ الخُدْرِيَّ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: حَدَّثَنَا رَسُولُ ٱللهِ ﷺ حَدِيثاً طَوِيلاً عَنِ ٱلدَّجَّالِ، فَكَانَ فِيمَا حَدَّثَنَا بِهِ أَنْ قَالَ: «يَأْتِي الدَّجَّالُ، وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْهِ أَنْ يَدْخُلَ نِقَابَ المَدِينَةِ، يَنْزِلُ بَعْضَ السِّبَاخِ التِي بِالمَدِينَةِ، فَيَخْرُجُ إِلَيْهِ يَوْمَئِذٍ رَجُلٌ هُوَ خَيْرُ النَّاسِ أَوْ مِنْ خَيْرِ النَّاسِ، فَيَقُولُ: أَشْهَدُ أَنَّكَ ٱلدَّجَّالُ، الَّذِي حَدَّثَنَا عَنْكَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ حَدِيثَهُ. فَيَقُولُ ٱلدَّجَّالُ: أَرَأَيْتَ إِنْ قَتَلْتُ هٰذَا ثُمَّ أَحْيَيْتُهُ هَلْ تَشُكُّونَ فِي الأَمْرِ؟. فَيَقُولُونَ: لَا، فَيَقْتُلُهُ ثُمَّ يُحْيِيهِ، فَيَقُولُ حِينَ يُحْيِيهِ: وَٱللهِ مَا كُنْتُ قَطُّ أَشَدَّ بَصِيرَةً مِنِّي الْيَوْمَ، فَيَقُولُ ٱلدَّجَّالُ: أَقْتُلُهُ فَلَا أُسَلَّطُ عَلَيْهِ».

١٠ - باب: المَدِينَةُ تَنْفِي الخَبَثَ.

١٨٨٣ - **حَدَّثَنَا** عَمْرُو بْنُ عَبَّاسٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمٰنِ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْمُنْكَدِرِ، عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ: جَاءَ أَعْرَابِيٌّ النَّبِيَّ ﷺ فَبَايَعَهُ عَلَى الإِسْلَامِ، فَجَاءَ مِنَ الْغَدِ مَحْمُوماً، فَقَالَ: أَقِلْنِي، فَأَبَى، ثَلَاثَ مِرَارٍ، فَقَالَ: «المَدِينَةُ كَالْكِيرِ تَنْفِي خَبَثَهَا، وَيَنْصَعُ طَيِّبُهَا».

١٨٨٤ - **حَدَّثَنَا** سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَدِيِّ بْنِ ثَابِتٍ، عَنْ عَبْدِ ٱللهِ ابْنِ يَزِيدَ قَالَ: سَمِعْتُ زَيْدَ بْنَ ثَابِتٍ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ يَقُولُ: لَمَّا خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى أُحُدٍ،

deux partis à propos des hypocrites[1]. Quant au Prophète (ç), il dit: "C'est que Médine se débarrasse des [mauvais] hommes comme le feu se débarrasse le fer de ses impuretés."»

R. 11/1885 - D'après 'Anas (r), le Prophète (ç) dit: «Dieu! met à Médine deux fois le double de la bénédiction que tu as mise à La Mecque»

* Rapporté aussi par 'Uthmân ben 'Umar, de Yûnus.

1886 - 'Anas (r): En revenant d'un voyage et en voyant les murs de Médine, le Prophète (ç) poussait sa chamelle à se précipiter, et s'il était sur une autre monture, il la poussait [aussi] à accélérer le pas; et ce du fait de son amour pour Médine.

R. 12 - Sur l'aversion du Prophète (ç) qu'on abandonne un endroit de Médine

1887 - 'Anas (r) dit: «Les béni Salama voulurent changer [d'habitations] et se rapprocher de la mosquée. Mais le Messager de Dieu (ç) eut de l'aversion de voir abandonner [un endroit de] Médine et dit: "O les béni Salama! ne voulez-vous pas compter vos pas...?" Sur ce, ils restèrent [dans leur région].»

R. 13/1888 - D'après Abu Hurayra (r), le Prophète (ç) dit: «Il y a, entre ma demeure et mon minbar, un des jardins du Paradis. Et mon minbar est sur mon Bassin.»

1889 - 'Â'icha (r) dit: «Lorsque le Messager de Dieu (ç) arriva à Médine, Abu Bakr et Bilâl furent affaiblis par la fièvre. Et à chaque fois que sa fièvre montait, Abu Bakr disait [ce vers]:

Tout homme serait sur le point de mourir en chaque matin

En fait, la mort est plus près de lui que les cordons de ses souliers.

«Quant à Bilâl, lorsque la fièvre le quittait, il disait:

Plût à Dieu que je pusse passer une nuit à la vallée [de La Mecque] entouré de souchet et de palmiers. Et puis-je un jour venir boire de l'eau de Majannah ou voir encore Châma et Ṭafîl?

---

(1) *An-Nisâ'*, 88.

رَجَعَ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِهِ، فَقَالَتْ فِرْقَةٌ: نَقْتُلُهُمْ، وَقَالَتْ فِرْقَةٌ: لَا نَقْتُلُهُمْ، فَنَزَلَتْ: ﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ﴾[1]. وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّهَا تَنْفِي الرِّجَالَ كما تَنْفِي النَّارُ خَبَثَ الحَدِيدِ».

١١ - باب• ١٨٨٥ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللهِ بْنُ مُحَمَّدٍ: حَدَّثَنَا وَهْبُ بْنُ جَرِيرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: سَمِعْتُ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «اللَّهُمَّ اجْعَلْ بِالمَدِينَةِ ضِعْفَيْ مَا جَعَلْتَ بِمَكَّةَ مِنَ الْبَرَكَةِ».

تَابَعَهُ عُثْمَانُ بْنُ عُمَرَ، عَنْ يُونُسَ.

١٨٨٦ - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ: حَدَّثَنَا إِسْماعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ، عَنْ حُمَيْدٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا قَدِمَ مِنْ سَفَرٍ، فَنَظَرَ إِلَى جُدُرَاتِ المَدِينَةِ، أَوْضَعَ رَاحِلَتَهُ، وَإِنْ كَانَ عَلَى دَابَّةٍ حَرَّكَهَا، مِنْ حُبِّهَا.

١٢ - باب: كَرَاهِيَةِ النَّبِيِّ ﷺ أَنْ تُعْرَى المَدِينَةُ.

١٨٨٧ - حَدَّثَنَا ابْنُ سَلَامٍ: أَخْبَرَنَا الْفَزَارِيُّ، عَنْ حُمَيْدٍ الطَّوِيلِ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: أَرَادَ بَنُو سَلِمَةَ أَنْ يَتَحَوَّلُوا إِلَى قُرْبِ المَسْجِدِ، فَكَرِهَ رَسُولُ اللهِ ﷺ أَنْ تُعْرَى المَدِينَةُ، وَقَالَ: «يَا بَنِي سَلِمَةَ، أَلَا تَحْتَسِبُونَ آثَارَكُمْ». فَأَقَامُوا.

١٣ - باب• ١٨٨٨ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ، عَنْ يَحْيَى، عَنْ عُبَيْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: حَدَّثَنِي خُبَيْبُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمٰنِ، عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَا بَيْنَ بَيْتِي وَمِنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الجَنَّةِ، وَمِنْبَرِي عَلَى حَوْضِي».

١٨٨٩ - حَدَّثَنَا عُبَيْدُ بْنُ إِسْماعِيلَ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا قَالَتْ: لَمَّا قَدِمَ رَسُولُ اللهِ ﷺ المَدِينَةَ وُعِكَ أَبُو بَكْرٍ وَبِلَالٌ، فَكَانَ أَبُو بَكْرٍ إِذَا أَخَذَتْهُ الحُمَّى يَقُولُ:

كُلُّ امْرِئٍ مُصَبَّحٌ فِي أَهْلِهْ ... وَالمَوْتُ أَدْنَى مِنْ شِرَاكِ نَعْلِهْ

وَكَانَ بِلَالٌ إِذَا أُقْلِعَ عَنْهُ الحُمَّى يَرْفَعُ عَقِيرَتَهُ يَقُولُ:

أَلَا لَيْتَ شِعْرِي هَلْ أَبِيتَنَّ لَيْلَةً ... بِوَادٍ وَحَوْلِي إِذْخِرٌ وَجَلِيلُ

(١) سورة النساء الآية ٨٨.

«Après cela, il disait: "Dieu! maudis Chayba ben Rabî'a, 'Utba ben Rabî'a et 'Umayya ben Khalaf, puisqu'ils nous ont fait sortir de notre pays vers un pays de maladies."

«Ensuite, le Messager de Dieu (ç) dit: "Dieu! fais-nous aimer Médine comme nous aimons La Mecque ou plus! Dieu! bénis notre *sâ'* et notre *mud*, fais qu'elle (Médine) soit saine pour nous et transporte sa fièvre à Juḥfa!"

«A notre arrivée, Médine était la ville qui contenait le plus de maladies dans la terre de Dieu; Buṭhân coulait d'une eau qui sortait comme la sueur.» C'est-à-dire qu'elle était susceptible de changer de propriétés.

1890 - 'Umar (r) dit: «Dieu! accorde-moi d'être martyr dans Ta voie et fais que ma mort arrive dans la cité de ton Messager de Dieu (ç)!»

Ibn Zuray' rapporte une chose similaire, et ce de Rawḥ ben al-Qâcim, de Zayd ben 'Aslam, de sa mère, de Ḥafṣa bent 'Umar (r) qui dit: J'ai entendu 'Umar...

* De Hichâm, de Zayd, de son père de Ḥafṣa: J'ai entendu 'Umar (r)...

وَهَــلْ أَرِدَنْ يَــوْمــاً مِيَــاهَ مَجَنَّــةٍ وَهَــلْ يَبْـدُوَنْ لِي شَــامَــةٌ وَطَفِيــلُ

وَقَالَ: اللَّهُمَّ الْعَنْ شَيْبَةَ بْنَ رَبِيعَةَ، وَعُتْبَةَ بْنَ رَبِيعَةَ، وَأُمَيَّةَ بْنَ خَلَفٍ، كما أَخْرَجُونَا مِنْ أَرْضِنَا إِلَى أَرْضِ الْوَبَاءِ. ثُمَّ قَالَ رَسُولُ ٱللهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ حَبِّبْ إِلَيْنَا المَدِينَةَ كَحُبِّنَا مَكَّةَ أَوْ أَشَدَّ، ٱللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي صَاعِنَا وَفِي مُدِّنَا، وَصَحِّحْهَا لَنَا، وَٱنْقُلْ حُمَّاهَا إِلَى الْجُحْفَةِ». قَالَتْ: وَقَدِمْنَا المَدِينَةَ وَهْيَ أَوْبَأُ أَرْضِ ٱللهِ، قَالَتْ: فَكَانَ بُطْحَانُ يَجْرِي نَجْلاً، تَعْنِي مَاءً آجِناً.

١٨٩٠ ـ **حَدَّثَنَا** يَحْيىٰ بْنُ بُكَيْرٍ: حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ خَالِدِ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي هِلَالٍ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ قَالَ: ٱللَّهُمَّ ٱرْزُقْنِي شَهَادَةً فِي سَبِيلِكَ، وَٱجْعَلْ مَوْتِي فِي بَلَدِ رَسُولِكَ ﷺ.

وَقَالَ ابْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ رَوْحِ بْنِ الْقَاسِمِ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ أُمِّهِ، عَنْ حَفْصَةَ بِنْتِ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُمَا قَالَتْ: سَمِعْتُ عُمَرَ: نَحْوَهُ.

وَقَالَ هِشَامٌ، عَنْ زَيْدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ حَفْصَةَ: سَمِعْتُ عُمَرَ رَضِيَ ٱللهُ عَنْهُ.

Table de Matières

XIII - LES DEUX FÊTES

الفهرس

١٣ ـ كتاب العيدين

XIV - LE WITR

XV - LA DEMANDE DE L'EAU PENDANT LA SECHERESSE ('ISTISQA')

١٤ ـ كتاب الوتر

١٥ ـ كتاب الاستسقاء

XVI - L'ECLIPSE

XVII - LA PROSTERNATION PENDANT LA RÉCITATION DU CORAN

١٦ ـ كتاب الكسوف

١٧ ـ كتاب سجود القرآن

XVIII - DIMINUTION DU NOMBRE DES RAK'A DANS LA PRIERE

XIX - L'ADORATION DE NUIT

١٨ ـ كتاب تقصير الصلاة

١٩ ـ كتاب التهجد

XX - LE MERITE DE LA PRIERE DANS LA MOSQUÉE DE LA MECQUE ET DANS CELLE DE MEDINE

٢٠ ـ كتاب فضل الصلاة في مسجد مكة والمدينة

XXI - CE QUI EST PERMIS DE FAIRE PENDANT LA PRIERE

XXII - LA DISTRACTION

XXIII - LES FUNÉRAILLES

٢١ ـ كتاب العمل في الصلاة

٢٢ ـ كتاب السهو

٢٣ ـ كتاب الجنائز

XXIV - LA ZAKAT

٢٤ ـ كتاب الزكاة

XXV - LE PÈLERINAGE

٢٥ ـ كتاب الحج

XXVI - LA 'UMRA

٢٦ ـ كتاب العمرة

XXVII - LE PÈLERIN EMPÊCHÉ

XXVIII - L'EXPIATION DE CHASSE

٢٧ ـ كتاب المحصر

٢٨ ـ كتاب جزاء الصيد

XXIX - LES MÉRITES DE MÉDINE

٢٩ ـ كتاب فضائل المدينة